LeMan

Cilt: 35

Sayı: 634-643

LeMan

Cilt: 35

Sayı: 634-643

24 SAYFA
Ayrıca Devyarasa Duble Takvim İlaveli

2 Ocak 2004 Cuma 152209 Sayı: 2004/01 - 850.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4
9 770130 048678

634

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr
K.K.T.C-950.000 TL.

YOKSULLUK TAVAN YAPTI...

Kapkaç gündelik hayatın sıradan bir olgusu olurken, kent haberleri içerisinde **basit bir haber** haline gelip kanıksandı... Artık kimse şaşırmıyor, haber olmuyor... Çünkü herkes bu problemin kente kovalanan yığınların işsizlik ve çaresizlik içerisinde varoluş probleminin canlı kalabilme, karnını doyurabilme gibi en sıradan olgudan kaynaklandığını biliyor... Ve herkes çaresizce susuyor...Şimdi de hırsızlık verem gibi hortladı... Salgın hızla yayılıyor... **İzmir**'de halk **mahalle timleri** kuruyor ve hırsızlara kendi imkanlarıyla karşı koymaya çalışıyor... Hırsızlar ise eski Türk filmlerinde gördüğümüz gözü bantlı, çizgili tişörtlü, el fenerli pencere hırsızlarından değil... Fabrikaların para kasaları başında gecenin geç saati götünden ter dökerek şifre düğmelerini ve kollarını bir sağa bir sola bükenlerden hiç değil... **O girişimci, o daha yaratıcı...** Hem de güpegündüz kentlerde **trafik levhalarını, yeraltı borularını, elektrik şebeke kablolarını ve direklerini, trafo kapaklarını, yer mazgallarını, kent duraklarını, beton saksıları, park çiçeklerini, oturma banklarını** aklımıza ne gelirse çalabiliyor, çalınamayan bir parça yok gibi... Yoksulluk kendisine **gelir dağılımından** verilmeyen payı yer betonlarını parçalayarak, çocuk parklarını sırtlayarak, kıra söke, çala çırpa alıyor... Kent mobilyalarının ve aksesuarlarının yıllık blançosu **10 trilyon** ve her sene üstüne iki kat daha ilave ediyor... **M.Ç.**

DEVYARASA DUBLE TAKVİMLER İÇERDEEE!

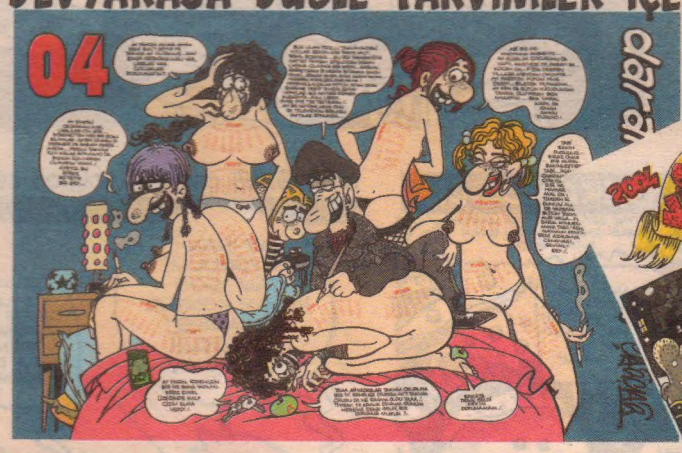

İran halkına büyük geçmiş olsun diyor, deprem kayıplarını hiçe indiren batı dünyasındaki gibi, islam coğrafyasında da

LeMon MIX

İBNE SCHUMACHER'E KAFAAM GİRSİN..İBNE SCHUMACHER'E KAFAAM GİRSİN!..

BURASI İSTANBUL BURDAN ÇIKIŞ YOK..!

SHELL SHELL

PIRELLI PIRELLI PIRELLI

3'NO'LU ANONS LÜTFEN..!

MARLBORO ORANGE FERRARI BLUE MOBIL BENETTON LM

Erhan CANDAN

E-BEYAVRUM TAMAM FAKSLA SÖZLEŞME YAPIN YAPMAYIN DEMİYORUM AMA ÖNCE Bİ GİDİN ADAMI YERİNDE GÖRÜN BOYU NASIL? POSU NASIL?.. BUYUR ZİK KADAR PİVOT GÖNDERMİŞLERİFLER BİZE NAPICAZ ŞİMDİ...ŞŞŞ..SANA DİYORUM ZEKİ MÜREN..

23

KULÜP BAŞKANI

I LOVE THIS GAME.

BASKET SPORT

Kaan GÜVERCİN

Mehmet ÖZKANOĞLU

MANYAH ZATI ANAYSI GİBİ MANYAH! ÇABUK ÇAĞIR GETİRSİN ŞUNU! ALTIMA İŞİCEM!

OKAAN! CANISII! HADİ GETİR ARTIK BABİŞİN ŞEYİŞİNİ! ÇİŞİ GELDİ SİNİRLENDİ BAK HADİ CANIM!

YAA! ANNE YAA! DAHA YENİ BAŞLADIK OYNAMAYA YA! İKİ DAKKA DAHA TUTSUN CİŞİNİ ÇOCUK MU?

çok gerçek oldu süper!

Kısa SMS destekli lolipop tadında ilişkiler...

AY İNANMIYORUUM! TAM 1000 HEDİYE KONTÜR YOLLAMIŞŞ!! BU ÇOCUK ÇILGIN YA!

KIZ TUĞCE ! BU GEÇEN GÜNDE 500 KONTÜR YOLLAMAMIŞMIYDIP? HANİ NET'TE SENİN İÇİN SİTE AÇAN ÇOCUK DEĞİL Mİ? KAÇIRMA DERİM BEN BÖYLE AŞK GÖRMEDİM!

TOMMY JEANS

BIP BIP BIP

ÖEEH.. EVLETLARIM BEN GİDİCİYİM VİBRATÖR KOLEKSİYONUMU BÜYÜK OĞLUM HASSAN'A, ANAL DOPLARIMI GÜCÜK GİZİN HAYRİYE'YE ŞİŞME GAĞINLARIN ZEENCİSİNİ TORUNUM YUSUFA SARIŞININI KADİR'E BIRAKIYORUM! HADİ BANA EYVALLAH..

GİDERKEN AMA TAM GİDERKEN NAPTIN SEN BABAM YA!? ÖÖEH BE!

abauvv baovv

ŞEFİK AĞBİ, OYUNCAKLARDAN BEĞENDİĞİN YOKSA ÇİZGİ ROMANLARA BAK ÇİZGİ ROMANLARDAN DA YOKSA ÇOK GÜZEL DUVAR ÜSTÜ ABLALARIMIZ VAR!.. ONLARDAN VERELİM!..

YUH!.. BU KIZDAN KORKULUR!..

Özge

YİNE O ABAJUR..DÖNÜP DOLAŞIP YİNE AYNI YERE GELDİK AYLA!

EYVAH KAYIP MI OLDUK YANI...

MEVZUBAHİS GECEKONDU KAÇIYOR AMA ARKADAŞLAR PEŞİNDE YAKALICAZ AMİRİM TAMAM.!..

TESLİM OL!..

ASLA!..

ORMAN BELEDİYESİ

Kaan GÜVERCİN

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

İSRAAF VAAAR! İSRAAAF!

MUTFAK

VAAAYY.. ÜÇ YILDIZ.. ONBEŞ ŞAMPİYONLUK HA!

BU KAÇINCI LAN, İFLAĞIM KESİLDİ..KARACI OLMAK VARMIŞ.

ÖNCE VATAN!

Akşam Serüsi

LeMan

İzmir'de bir marketin önünde asılı duran 2 kangal sucuğu çalan 19 yaşındaki Hüseyin Kıprızi, çıkarıldığı mahkemece tutuklanarak cezaevine kondu..

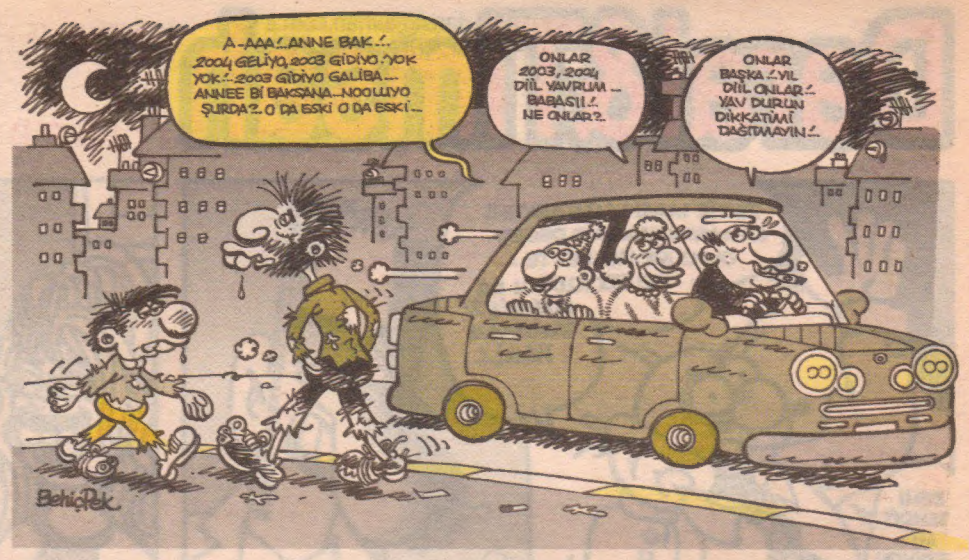

Şanlıurfa belediye başkanı Ahmet Bahçıvan resmi nikahla birlikte imam nikahı uygulamasını da başlattı..

Caizci gazeteci yazar Mustafa Kaplan'ın satırları satırdan keskin.. İran'daki depremi İran İsrail ile işbirliği yapıyor diye müstehak gören Kaplan'ın satırı bir kez de İstanbul'daki bombalama eyleminde ölen Türk'leri doğruyor! Yazara göre kafirlere yönelik saldırılarda müslümanların da vurulabileceği caiz! Ey yurdum ne gazetecilere kaldın!

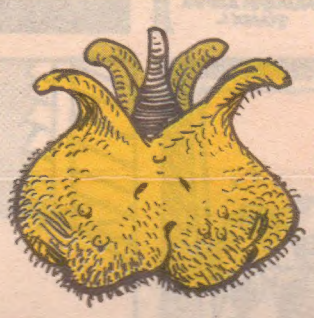

2003

Terörün, krizin, işsizliğin, açlığın, yoksulluğun, hortumcunun, umutsuzluğun, çaresizliğin, cinnetin, savaşın, amerikan çanakcılarının, reyting yavşaklığının yılı.. Seni hiç mi hiç iyi anmıyacağız.. Zigi git! Zigi git! Zigi git! Zigiiiiiiii!

Akşamsefası

Daral&Timsah

daral@leman.com.tr

ÇAÇAO

tripanazomigambiyétsizler

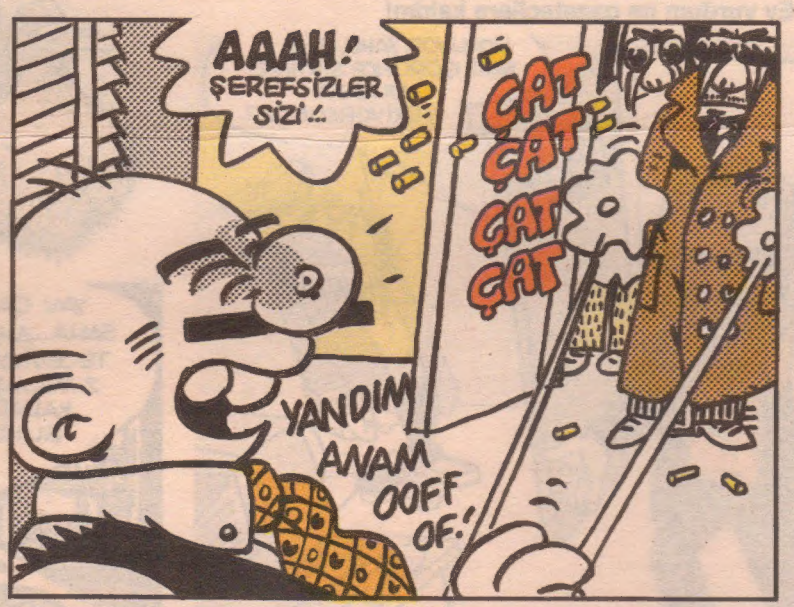

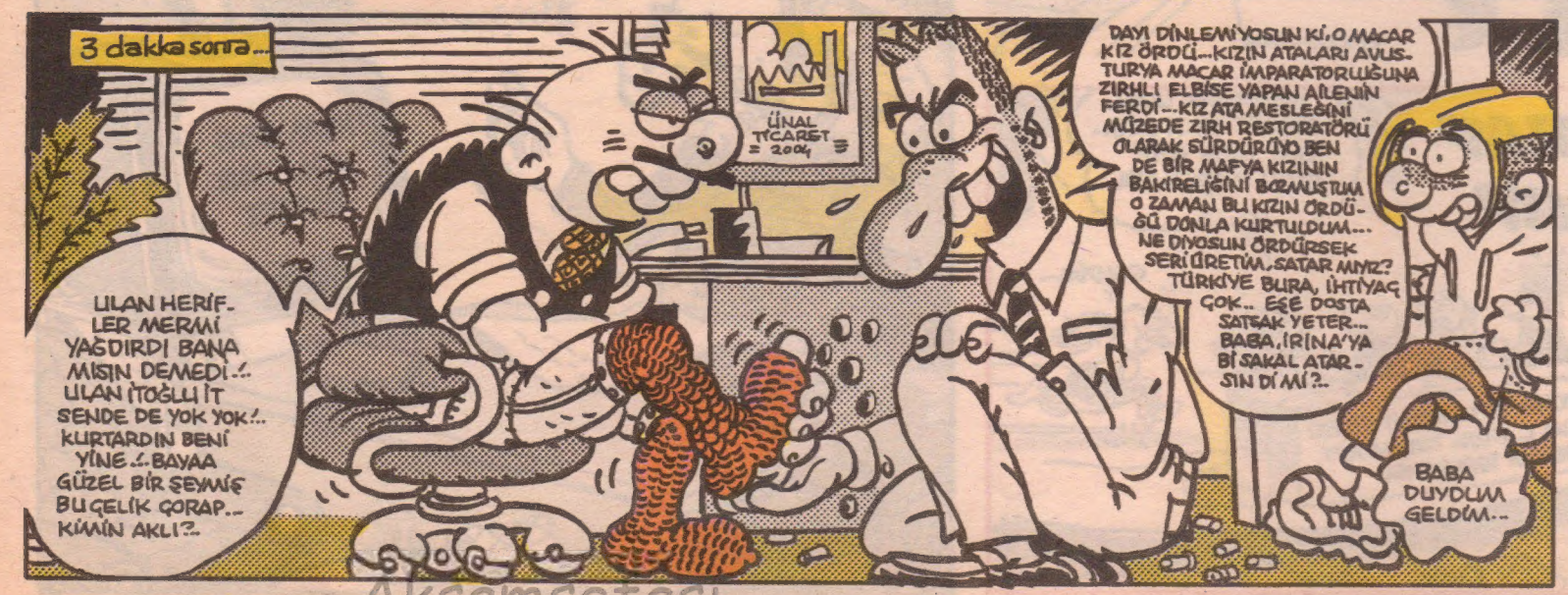

Timsah ve Daral'ın donları yarışıyor... Daral'ın önde gidişi beni de şaşırttı... Donlarınızı yılbaşından itibaren LeMan Kültür'lerden temin edebilirsiniz...

Akşam Gazetesi

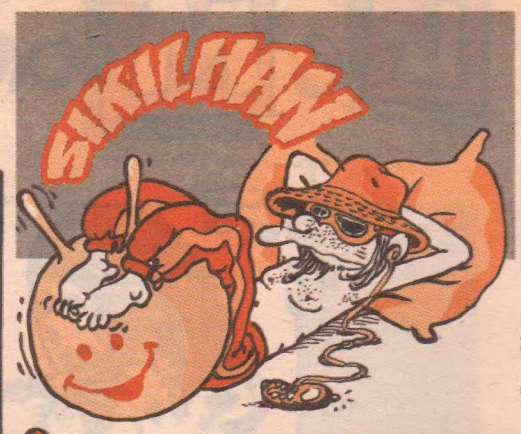

sikilhan@leman.com.tr

- Allo, Sıkılhan, Bunalgül ben. Bi baksana, bişi sorucam: Yaa, kendini bi başkasının çocuğu gibi hissettiğin oluyo mu? Yani, gerçek ebeveynlerinin sizinkiler olmadığını hayal ettin mi hiç, hıı? Gerçi sen "düz" birisin ama bana kalırsa hayatının bir döneminde herkesin zihnini kurcalayan bi soru bu. Di mığ?

- Valla ben hepimiz Adem ve Havva'dan geldik diye biliyorum Bunalgül. Ama başkaları da varsa bizimkilerle aralarında anlaşsınlar artık.

- Sana düz biri olduğunu söylemiştim Sıkılhan, hayat bu değil tamam mı! Ben bu renksiz, dar bir hapishaneyi andıran yaşamı istemiyorum. Ben kimliğimdeki değil ruhumdaki ailemi istiyorum. Sen istemiyor musun? Ne yani, şimdi senin yüreğinin derinlerinde bir ses sana evlatlık edinildiğini filan söylemiyor mu? Beş yıl sonra annenle baban karşına geçip "Bak oğlum, aslında senin gerçek ebeveynlerin İngiliz Emayfayv ajanı bir çift. Sana 18 yaşına kadar bakmaya söz vermiştik" filan deseler şaşırmıycak mısın?

- Ben hayatta en çok sana şaşırıyorum Bunalgül!

- Evet, sürpriz ve gizemlerle doluyum. Aykırı bir yönüm var. Hatta şöyle dudağımı büktüğümde aynı Madonna'nın gamzesinden bende de çıkıyor. Sence eski kocası Sean Penn'le yaşadığı aşkın yasak bir meyvesi olabilir miyim? Mimiklerimiz aynı... Yükselenlerimiz çakışıyor... Benim de içimde zaman zaman bir sarışın olma arzusu yatıyor. Hatta ilk konuştuğumda "yeep" demişim ben. "Yeep"; İngilizce "yes" gibi bir şey yani...

- Ben de ilk konuştuğumda "öhee" demişim. "Yuh, ohaaa, çüşşş" anlamında. This is Turkish, you know... İndiviç mavi...

- Komple hayvansın Sıkılhan, uçsuz bucaksız ayısın! Seni ancak bir goril sürüsünden evlatlık almış olabilirler. Kıllı evlatlık. Maymundan gelmiş, maymuna gidiyosun, tutmıyım seni ben... Yığıvrançlık anıtı.

- Aloo? Siii... Laaa... Miii... Reee... Getir bakalım bu solfejin sonunu Sıkılhan kardeş...

- Valla, ben karşının bestesiyim, bunu çıkaramıycam Hırgürkan'ım be hehe... Hayırdır, cebine melodi yüklemek için dizi müziği filan mı arıyosun, o mudur?

- Bilmiyosan, ismini siliyorum listeden. Bulucam ama o çapsızı. İtin biri, o mukaddes varlık annemin imzasını taklit edip benim adıma okul korosuna katılmak için dilekçe vermiş. Şurda mezuniyetime birkaç ay kala arkamdan "Soprano Hırgürkan, sesi tiz çıksın diye her sabah çiğ yumurta içiyor, popikstar" diye laf ettirmem ben hoca. O sahte imzanın sahibi uyuzu bulup dilini sınıfın avizesine asıcam şerefsiz evladıyım.

- Yakışmaz senin gibi sanatçı adama abi, bi mazeret uydurup çıksan korodan?

- Sen bu müzik hocasını bilmiyon galiba... Karı kılın önde çıkanı usta. "Ay, sesinde çok mistik bir doğu rengi var senin, hançeren çok kuvvetli, gırtlak oyunların koroya farklı bir keyif verebilir" diyerekten beni en öne koydu karı. Allah'tan araya adam sokup arkalara kaçtım, hayır biraz daha yetenek çaksak solist yapıcak, o olucak...

- Yakışır ama senin gibi sanatçı adama... Düşünsene; şöyle siyah dik yaka bir gömlek, jilet gibi bi beyaz pantolon, baygın bakışlar... Baygın bir ses... Mezuniyetine birkaç ay kala okulun Bayhan'ı olursun be Hırgürkan kardeş...

- Alooo! Ne Bayhan'ı lan! Orotoryo bu... Blokflüt çalıyoruz, çocuk şarkısı söylüyoruz burda! Ulan bana bak eğer alaya alıyosan... Huooop, alooo! Sııkılll! Ses ver...

- Dooo...

- Bittin olm sen, harbi bittin! Ööle "doo" derken kalsın ağzın, bak gelip neler yapıcam. Bekle lan koro çıkışında, blokflütle kovalıycam mahallene kadar. Çapsızzz!

Atilla Atalay

40 SATIR

vo@hotmail.com

Vedat Özdemiroğlu

☛ Öyle haftalar olur ki yavruz, Arsenal üç puanı tek golle alır!..

☛ **Köylü, yüzüklerin efendisidir...**

☛ Ulan son dönem ne çok DJ evinde ölü bulundu bre dost!..

☛ **Biberon, bebek matarasıdır...**

☛ "Vade farkı ne? Vade farkı ödemem!" -Can Barslan'dan

☛ **Muhtara gidişin de apayrı bir tadı var, bunu birbirimizden saklamayalım...**

☛ Peki ilişkisi olmayanlar neyi gözden geçiriyor?..

☛ **- Küçük asker, küçük asker, n'apıyosun bana göster...**

- Sivil topluum istiyoorum, bunu açık söylüyoorum!..

☛ Türkiye'ye pazılın yamuk parçası gibi davranma kafası da milenyum meşrutiyeti, yüzyılların ilk seneleri böyle geçiyo demek ki...

☛ **- Küçük Ayşe, küçük ayşe, n'apıyorsun bana söyle...**

- İlk ağdamı yapıyooruum, insanlıktan çıkıyoorum!..

☛ Özverili olmak için önce sağlam bir özün olacak, öz olmazsa ne vereceksin?..

☛ **Hepimizde sinir vardır ama bazılarına sinirli denir artı sinirlilik olmasaydı sakinliğin kıymeti bilinemezdi çarpı söz gümüşse dedikodu gümüş parlatıcı!..**

☛ Şener Şen, habersiz poloraid çektirdiği için Yavuz Turgul'la arası açılmış diyollar!..

☛ **Çocukluğumdan beri "Bu hakemlerle lig bitmez" denir ama bitmeyen bi lig de görmedim.**

☛ Orhan Pamuk, Hatıralar-8, Banka di Roma Yayınları, Eylül 2010...

☛ **Niçin sigara cezaları hep küsüratlı, 183.600.000 lira ödeyen adam 190 da öder, 200 de öder!..**

☛ Annemin kediyi bırakmak istediği komşunun "Kedi bize hoş değil" demesi...

☛ **Bütün kainatı sevmeden sadece dünya sevilir mi ki tüm yeryüzü sevilmeden salt öz toprağını beğensin?..**

☛ "Fikir adamı" deyince toplumun aklına "takatsiz ve sıkıcı insanlar" gelegeliveriyomuş, medyadan duydum...

☛ **Kızıl milyarderi bırak babacım, pembe trilyoner zamanları!.**

☛ Son dönemden aklımda kalan: Kenarda Ahmet Hassan bi yedeğin olacak!..

☛ **Herkes hediyesini alır, Noel Baba'dan bana bi hediye torbası, bi de "seneye" sözü kalır...**

☛ Seri katilleri öldüren bi seri katilin hikayesini yazdım...

☛ **23 Nisan'da çocuk tokatlayan bi öğretmeni...**

☛ Bir de -sözde- reenkarnasyonlarımı yazdım.

☛ **Hikayeler, "Işıklı Dükkan" adıylan ilk ilkbaharda...**

☛ "Sisli Geçmiş Zaman" şiirleri de aklımda fakad onun mevsimi meçhul işte...

☛ **Piyesi, panayıra yeğlemiş bi adam olageldim, vodvile ise hep sempatiyle bakarım...**

☛ "bana bağırma baba / bacağından vurulursa bir şiir / nereye kadar gidebilir / baba bana bağırma / yoksa herşey bitebilir" -akgün akova'dan

☛ **Yazarlık da seks gibi, her seferinde aynı zevk olmayabilir ama adı aklında hep zevkli bişey olarak kalıyo...**

☛ "Tanrım ne olur aklımız / Sokakta serseri köpek taşlamasın / Su gibi bilelim dersimizi / Öğretmen bir gün de / Derse tokatla başlamasın." -Osman Türkay'dan

☛ **CİDDİ NOT: Ne Uygur Kardeşler'e, ne de başka kardeşlere oyun yazdığım doğru değil. Ne yazıyosam kendime yazıyorum!..**

☛ 50 yaşında bir adam, Küçük Prens'e "Küçük Prens" demesin artık...

☛ **Madem eşitiz, ürolog kadın sayısı, erkek jinekolog sayısına eşit olsun!..**

☛ Erkeğinden "nankör" diye ayrılan kadınlar, ayrılır ayrılmaz niye hemen kedi alırlar?

☛ **Önce kadınlar ve çocuklar, hemen ardından naifler, akabinde yiğidolar, gece de fener alayı!..**

☛ Bazen Korgazm'a razı olmak gerekir...

☛ **Üç tehlikeli beyaz; beyaz eşya, Beyaz Saray ve beyaz kadın...**

☛ Üstü yazılı tişört giyenler, diğerlerine o yazı üzerine yorum ve diyalog hakkı doğururlar!..

☛ **Çalışma Bakanlığı santralinin bekletme müziği "TRİK TRAK TRİK TRAK OLUR MU HİÇ ÇALIŞMAMAK- Enstrümantal" olsa ya...**

(VÖ'nün Notu: (Üzerinde "Dosya" yazan dosyalar gibi): Son sekiz tanesi aziz arkadaşım Sinan Göksel'e aittir. Buradan kendisine teşekkür ederim. Çok gerekirse gidip Safranbolu'dan da teşekkür ederim. 2003 ise hepimiz için sağlıklı-sıhhatli olduğumuzdan daha mutlu, olduğumuzdan az asabi geçsin, nasıl olsa geçecek)

guverfeyhan@hotmail.com

Bayır Güvü

FEYHAN GÜVER

Akşamsefası

bahadirboysal@leman.com.tr

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

BUNLARIN SOYUNU SOPUNU KURUTMAK GEREK!

BAYHAN hadisesi israrla ışıldamaya devam ediyor... Reytingullan... Coştu da coştu... Ney lan bu... Zenginlik görmediği için fakirlik selinde boğulmuş gibi... Bir fakirlik hikayesi biliyorum ben... O vakitler ufağım... Annem meslek lisesinde öğretmen... Bi dönem okulun lojmanında oturduk... Sıkıldıkça okula gider, annemden para koparırdım... Yine böyle bi gün kalktım, gittim... annemi bulamadım... Beni en sonunda okulun torna tesviye bölümündeki kalabalığın arasındaki anneme ulaştırdılar... Beni görür görmez gözlerimi kapadı... Neden sonra kurtuldum ellerinden.. Kan... Zeminde dağılmış beyin parçacıkları fukara bi öğrenci kravatını makineye kaptırmış... Bütün öğrenciler fukaraydı zaten... Efendilerimiz, rüzgarlara katılmış alaca yapraklar gibi denizlere uçuşurken, fakirler parça parça esvapların ürperen yamaları içinde altın, akik, zümrüt ve yakuttan gözlerle, ağzımıza giren her lokmanın, tabaktan itibaren havada çizdiği kavsi takip etmekle mi meşgul? Ancak, insanları sefalet içinde yaşamaya razı etmek, böyle kolayca ölüme koşturmak kadar kolay değil... Fakirleri terbiye etmek "kubbede ceviz durdurmaya" benzer... Bunların soyunu sopunu kurutmak gerek! Ateşi söndürüp, koru bırakmak olmaz... Engereği öldürüp yavrısını alıkoymak olmaz... Zaten, at bunları alevli fırına, yavrısını da ayağının altına alır...

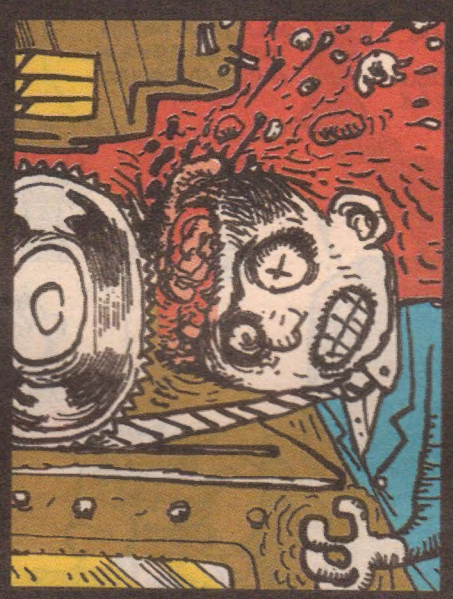

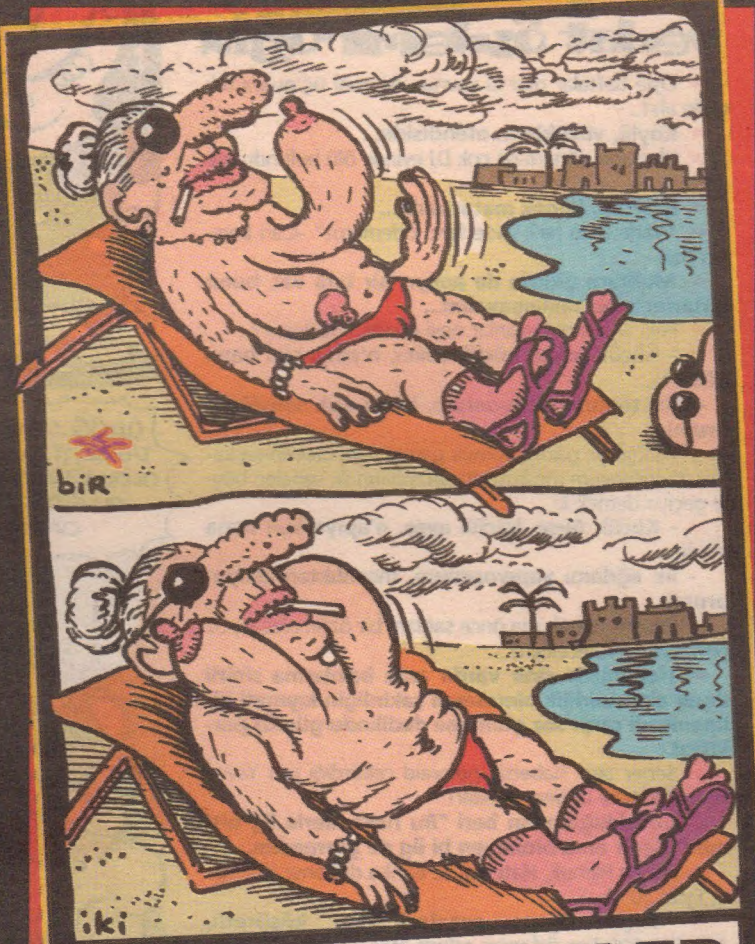

GAMSIZ MEMELER

Yukarıdaki görüntüyü görmüştüm bi ara sahillerde dolaşırken... Kocakarı sarkmış memelerini birer birer omzuna doğru attı, altları da güneş görsün diye... İlk defa, ihtiyarlığın gamsız, tatlı bahtiyarlığı özlemle çekti beni... Dünya zikkimde, minare dötümde dill dedikleri şey bu olsa gerek... Bir de şu sahilin vıkır vıkır boklu telaşına bakın... Hele şu beyaz yüzü hiddetle kararmış on sekizlik kıza bak hele... Hilkate şimdiden dargın... Kendisini bu kadar güzel yarattığı için...

Haberlerden izlemişsinizdir... Almanya'daki yamyamı... Armin Meiwes, internette ilanla kesip yiyeceği bi adam arıyor... En sonunda biri niyetlenip geliyor... elemanın önce parisini kesiyor... Sonra oturup beraber yiyolar... Sevişiyolar... Kan kaybından bayılmayı beklemek için beraber kitap okuyolar... Adam bayılıyor en sonunda kesip yiyor... Tam 20 kilo insan eti yiyen Meiwes artık ruhunun daha sağlıklı olduğunu söylemiş polislere... Kendini hiç yalnız hissetmediğini, onun bir takım özelliklerini aldığını, örneğin artık onun gibi çok iyi İngilizce konuştuğunu anlatmış... Bizim bildiğimiz, zeka, nar, ayva ve portakal gibi genç renk ve raniya bulan bir sonbahar mahsulüdür. Güneşte pişmeden bu meyva ballanmaz... Engellenemeyen, doruklarda bir insan eti yeme coşkusu... Yahudilerde Tanrı'nın kanın ilk fışkırışını ve pişen et kokusunu sevdiğini söylerler. Atalarımız da dünyadaki diğer kardeşlerimiz hakkında önemli laflar etmiştir... "Ot yiyen aptal koyunun akrabalığı yerine, et yiyen asil kurdun akrabalığını yeğ tutarım."

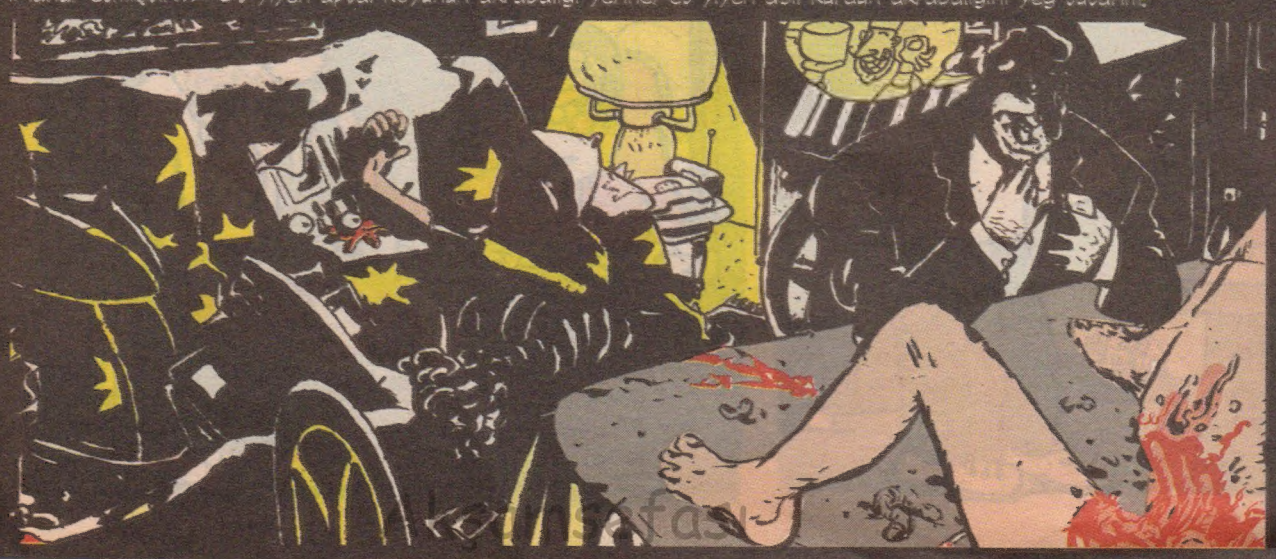

BEYHUDE YERE SEMALARI DOLAŞTI...

Son beş yıldır, sabah ezanının duymadan uyuyamıyorum... Gece çalışabiliyorum ancak... Gece varolabiliyorum... Çok geç öğrendim, diğer meslektaşlarımın da hemen hepsi öyleymiş... Sürekli çalışan, kurgu yapan beyinlerimiz kolay durmuyor... Gece, zehirli lotus çiçekleri gibi çekiyor insanı... Her çeşit korku ve kuruntuların kafatasımızın koğuklarından çıkıp sürü sürü ortaya dağıldıkları, yeri ve göğü tuttukları saatlerde gecelerdir... Ölümde canları gece alır, kaza ve keder gece işini görür... Gündüzcüler, uzakta gübre ve süprüntü tümsekleri üzerinde uyanıyor erkenden... Ne acı, oralarda, her gece mehtap beyhude yere semaları dolaştı...

Köstebek: Biraz daha akıllı olanına böntebek deniyo olmalı...
Aikido: Tembel karetesi. Vurmana bile gerek kalmıyo. Bi şekilde ikna ediyosun, lavuk kendikendini hacamat ediyo...
Geri Sayım: İleri ne zaman saydın ki geri dönüyosun la manyah?!.
Bestekar: Bu kadar kar ettiğine göre belli ki popçu filan uyanık...
Kat: Apartman kesiti...
Serenat: Kıza doğru dürüst bi cd player alsana öküz. Nereye kadar böyle idare edebileceğini zannediyosun ki?..
Teleferik: Telsiz olanına ferik mi deniyo yani?..
Zilli: Madem zilin var ne diye bağırıp çağırıyosun

kaltak? Ona bassana.
Kobra: Pornografik yılan...
Lüküs Hayat : Anladık paran var da, cehalet de dizboyu be usta?.. Sen şimdi ekstra da diyemiyosundur. Hahahaha.
Cani : Amerikalı katil...
Kelle Paça : Kim kaybetti lan bu hayvanın ortasını?!.
Ambalaj : Aj'ın ne olduğunu öğreniyim, kelimeyi bölerek anlatıcam. Biraz sabırlı olun lütfen...
Otopark Kahyası : Çakı taşıyan sokak çocuğu...
Kapris : Sırf kelime hoşuna gidiyo diye böyle davranan bir sürü kadın tanıyorum. Ama tanımamazlıktan geliyorum tabi.
Fatih Terim : Tenkit Direktör...
Laleli : Bu Bolşevik manitaların hepsinin adı Lale mi yani? Vay be...
Güneş Banyosu : Hadi len. Bariz Arap avuntusu işte...
Soba : Sopa yakmak için kullanılan cihaz. Çok basitmiş dimi? Salaklar, kendiniz de akıl edebilirdiniz halbuki...
Görünmez Adam : Tamam da cinsiyetini nasıl anladın peki? Tutarak mı?..
Ejderha : Talcid kullanmış olsalardı belki de nesilleri tükenmiyecekti...
Çoban Yıldızı : Çobanları kandırıyolar haa. Yıldız diğil ki, gezegen o.
Okestra Şefi : Küçücük sopayla ne biçim bi otorite kurmuşsun be abi. Tebrikler. Ve tabi hörmetler.
Balmumu : Böyle de yalan görmedim. Hem yanmıyo hem de yalanmıyo (tatlı değil) şerefsiz nesne..
Avrat : Protokoldaki yeri attan sonra gelen şahıs..
Götoş : Cenıfır Lopez...

KEÇİ LEBLEBİLERİ

İlyas Y. - Hatay : Üstünde yazıyo işte abi, vasati 40 gram çöp...
Gizem L. - Kocaeli : Yarın üç tane sınav var yaa, çalışa çalışa helakımız çıkacak...
Ahmet A. - Kars : Senin fotoğrafın neden kimliksiz lan?..
Huri'nin İpek Ablası - (Şehir adı vermemiş denyo) : Sen sen ol evlenmemiş biriyle askere gitme...
Ceyda A. - Bahçelievler / İst. : Rakıyla balık mı alırsınız, şarap mı?..
Hasan (Asistan Parçası) : Tahtayı yavaş silin lan etraf duman oluyo... Biz suyu dabacanayla alıyoruz oolum...
Cansu İşbilen'in Edebiyat Örtmeni – (Al işte bi denyo daha) : Burada ıssız yalnızlıktan bahsediliyor...
Aslı Ö. - Zekeriyaköy : Ne yani Amerikalılar Mısır'dan bahsederken Popcorn mu diyolar?..

Kırık Leblebi

suatozkan@leman.com.tr

SUAT ÖZKAN

Akşamsefası

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barşlan

ERDENER ABİ

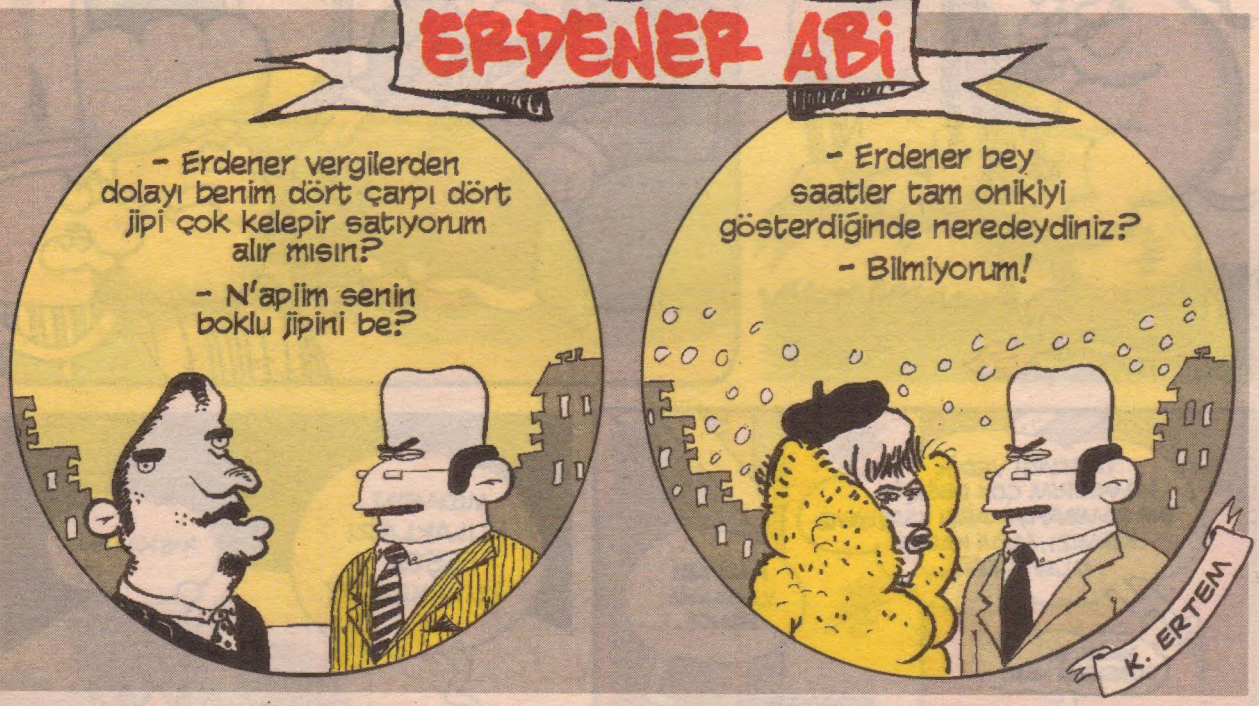

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

PANTOLON

METİN FİDAN

metinfidan@leman.com.tr

Akşamsefası

TERELLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

TE.PE. UZUN BİR ARADAN SONRA SUNAR! VAHŞETİN KANKALARI ALPER İLE BÜNYAMİN.

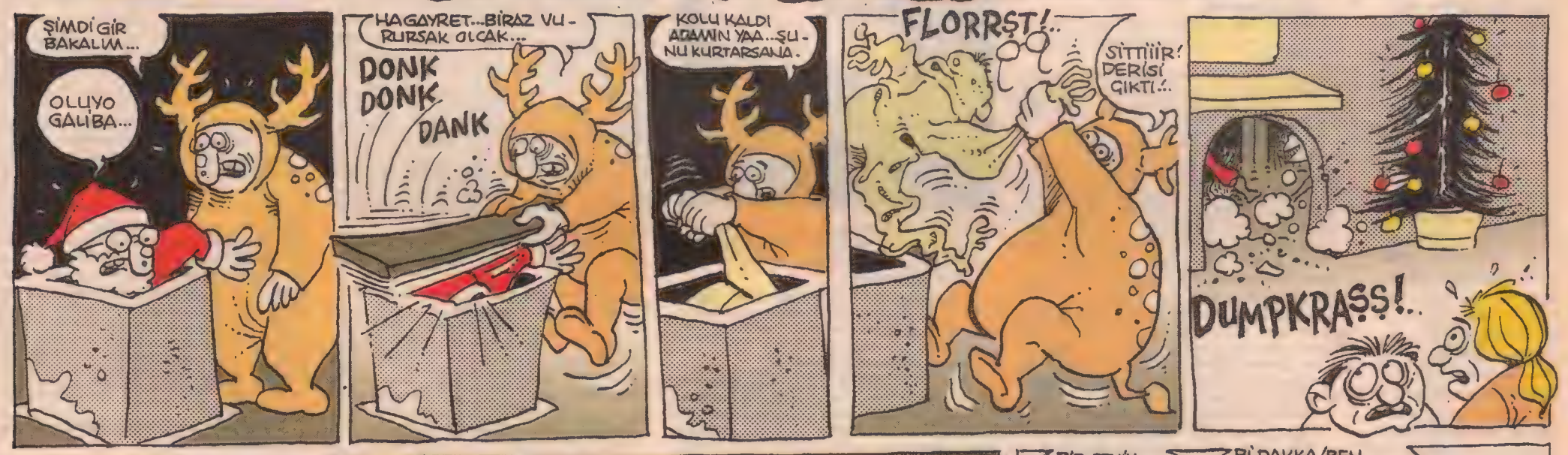

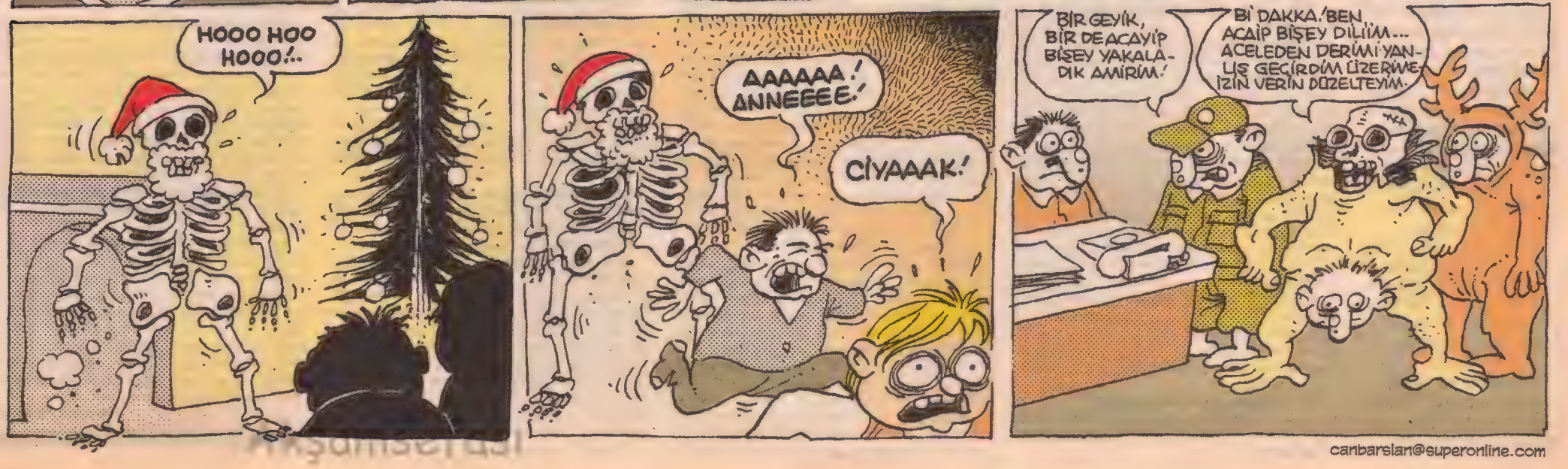

canbarslan@superonline.com

CEZMİ ERSÖZ

GARDİYAN YILDIZ ERCAN ARTIK KANLI EKMEK YEMEK İSTEMİYOR

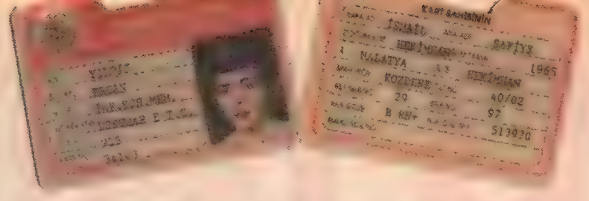

*Onu **İtalya**'nın **Floransa** şehrinde tanıdım.**Toscana Eyalet Meclisi'nde** cezaevlerindeki insan hakları ihlalleriyle ilgili yapılan bir uluslararası sempozyuma katılmıştı. Kürsüye geldi.Ben önce onu cezaevinde kalmış bir mahkum sandım. Mahkum değilse bile bir mahkum yakını olabilirdi. Adı **Yıldız Ercan**'dı.**Türkiye**'den geldiğini söyledi. O ne geçmişte mahkum olmuştu, ne de bir mahkum yakınıydı. O bir infaz koruma memuruydu. Yani bildiğimiz anlamda bir gardiyandı. Yaklaşık yedi yıl **Ümraniye** ve **Kartal Cezaevleri**'nde görev yapmıştı. O yedi yıl boyunca gözünün önünde gerçekleşen korkunç olaylar psikolojisini tamamen bozmuştu. 1996 ve 2000 yıllarında cezaevlerinde gerçekleşen katliamların ve ardından başlayan açlık grevlerine tanık olmuştu. Gözünün önünde birçok tutuklu ve hükümlü taranarak, dövülerek ya da kimyasal silahlarla öldürülmüştü. Kendi içinde derin çelişkilere düşmüş, bir tarafta yaptığı görevi, öbür tarafta susturamadığı vicdanı arasında kalmış ve vicdanının sesini artık susturamadığı bir noktaya gelince insanlığı ağır basmış, tanık olduklarını anlatabilecek basın organları ve insan haklarıyla ilgili kurumlar aramaya başlamıştı. Ama nereye gitse kapılar yüzüne kapanmıştı. Hiçbir gazete ve televizyon kanalı onun söylediklerini yayınlama cesaretini gösterememişlerdi. Çünkü tam o sırada basına ve televizyonlara bu konuda sansür uygulama zorunluluğu getirilmişti. Dönemin baro başkanı Avukat **Yücel Sayman** bu tanıklığı yapabilecek iki ya da üç kişinin daha olması gerektiğini söyleyerek onu geri çevirmişti. **Yıldız Ercan** bunun üzerine yurtdışına çıkmış ve ablasının yaşadığı yer olan **Avusturya**'nın başkenti **Viyana**'ya gelmiş ve oradan çalıştığı kuruma ve **Adalet Bakanlığı'na** istifa dilekçesini göndermişti. İstifa dilekçesinde, **artık kanlı ekmek yemek istemediğini** söylemiş ve **Avusturya**'ya iltica etmişti.. Aşağıda onunla yaptığım röportajı okuyacaksınız... Sanıyorum bu röportajla ülkemizde yaşanan cezaevi katliamlarıyla ilgili bütün karanlık perdeler bir bir açılacak... Unutmak faşizmine teslim olup olmayacağımızı bu röportajı okuduktan sonra yaptıklarımız gösterecek... Evet, basının, televizyon kanallarının, baroların, insan hakları kurumlarının yapamadığını bir gardiyan yapmaya çalışıyor, hem de hayatını ortaya koyarak... **Yıldız Ercan** anlatıyor:*

6 Ocak 1995 tarihinde göreve başladım. Devlet memuru olmak bizim ülkemizde bir tür güvence gibiydi. Cezaevi infaz memurluğu sınavını tesadüfen kazandım. Adli bir cezaevinde görev yapacağımı sanıyordum. Kendimi ona göre biçimlendirmiştim. Siyasi cezaevinde çalışacağım hiç aklıma gelmemişti.

Kişiliğinizle pek de uyuşmayan bir rastlantıydı bu galiba...

Evet, uyuşmuyordu. Ama söylediğim gibi ülke koşulları sizi herhangi bir şekilde devlet güvencesi altında çalışmaya zorluyor. Ben özel sektörde de çalıştım. Özel sektörde ömrü uzun vadeli bir çalışma ortamını bulamazsınız. Kendimi hep adli bir cezaevine hazırlıyordum. Siyasi bir cezaevi aklıma gelmemişti hiç. Bilmiyorum. Belki de birtakım yanlışlıklar olduğunu görebiliyordum. İlk görev yerim **Ümraniye Kapalı Cezaevi** oldu. Siyasi bir cezaeviydi.

Bir okulu var mı infaz koruma memurluğunun?

Şu an **Adalet Yüksek Okulu** var. Ama bizim olduğumuz dönemde bir okulu yoktu. Oradan mezun olanlar gardiyan değil, ikinci müdür oluyorlar. Biliyorsunuz eskiden cezaevlerinde gardiyanlıktan başgardiyanlığa, ondan sonra 2. Müdürlüğe terfi edilirdi. Artık böyle değil. Bu işte eğitim de çok önemli değildi geçmişteki süreçte. Belki şimdi lise mezunu falan tercih ediliyor, ama infaz koruma memurluğunda çok eğitim kapasitesi aranmıyor.

O dönemde başka F tipi cezaevi var mıydı?

Eskişehir'de vardı, kapatıldı. Ondan sonraki ilk siyasi cezaevi **Ümraniye Cezaevi** oldu.

Oradaki çalışma koşullarınız nasıldı? Eğitim gördünüz mü?

Cezaevi inşaat halindeyken biz göreve başladık. Uzun bir süre o inşaatın problemlerini yaşadık. Her gün sabah geliyorduk, cezaevi bomboş, inşaat devam ediyor. Hatta ilk üç ay boyunca **Üsküdar Paşakapısı Cezaevi**'nde küçücük bir odada 80 bayan personel tıkış tıkış çalışmıştık. Sabah geliyorduk, akşama kadar oturacak yer yok. 10 m2'lik bir alanda 80 kişiydik. İlk üç ayımız öyle geçti. Ondan sonra apar topar **Ümraniye**'ye geçirildik. Cezaevi inşaat halinde. Aynı şekilde orada da idari bölümde bir odada 80 kişi kaldık. 3-4 ay da öyle geçti. Ondan sonra cezaevi açılışı yapıldı. Basında sanki çok lüks bir otel açılıyormuş gibi görüntüler yeraldı. Daha sonra idaredeki çeşitli bölümler oluşturulmaya başlandı. Tutuklu ve hükümlüler gelmeden kısa süreli de olsa bir eğitim yapıldı, kitaplar okutuldu, belli bilgiler verilmeye çalışıldı. 1995'in Temmuz sonu Ağustos başında yavaş yavaş tutuklu ve hükümlüler gelmeye başladı. Onların gelişleriyle birlikte zaten olaylar da başladı.

Gelir gelmez mi?

Tabii. Bir kere onlar içeriye alınırken dövülerek alınıyorlardı ve bunların hepsini görüyordum. Çok kötü bir şeydi.

Koğuşlara sokulurken mi?

Yalnız koğuşlara sokulurken değil, cezaevinin içine gelinceye kadar bile bu insanlar o mesafede dövülüyorlardı.

Niye dövülüyorlardı, gerekçe neydi?

Belki ayakkabılarını ya da kemerlerini çıkarmamışlardır; onların istedikleri tarzda bir aramaya karşı çıkmışlardır. Çünkü gerçekten çok kötü arama yapılıyor. İlk gelenler dayak yiyerek geldiler ve şok oldum. Böyle mi olmalı, diye soruyordum kendime. Şok yaşıyordum kendi içimde. İlk deneyimimdi. İlk defa böyle bir şeyle karşılaşıyordum. İnsanlar devletin gözünde suçluydular. Tamam, zaten içeriye alıyorsunuz, cezalandırıyorsunuz. Peki bunun üstüne neden dövülüyor bu insanlar? Böyle bir dayak işkencesine neden maruz kalıyorlar? Onun nedenini de anlamaya çalıştım. Tabii tutuklular gelmeye başladıktan sonra, her gelişlerinde bu kabak dayak olayları tekrar ediyordu. Gelenlerin büyük bir çoğunluğu erkekti.

Sadece gözlem mi yapıyordunuz?

Başka yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Diğer arkadaşlarınız tepkileri de sizinki gibi miydi?

Aşağı yukarı. Hepsini gözlemleme şansım yoktu o dönem. İlk görev yılımda cezaevi müdür sekreteri olarak görev yaptım. Savcı bir tarafta, müdür bir taraftaydı. Odada bir bayan arkadaşım daha vardı. Camımız onların alındığı cezaevi avlusuna bakıyordu. Dolayısıyla biz olanları görebiliyorduk. O arkadaşımın tepkisi de benimle aynıydı. Neden, diye soruyorduk. Böyle olmaması gerektiğini düşünüyorduk. O insanlar bir şekilde oraya kadar gelmişler. Artık orada devletin güvencesinde olmaları lazım ve hiçbir şekilde dayak yememeleri gerekiyor. Ama yavaş yavaş olayın sadece kaba dayakla sınırlı olmadığını da anladım. Daha farklı bir yaklaşım vardı. Bunu 7 yıllık süreçte anladım. Göreve başladığımızın ikinci yılında, yani 1996 yılının Ocak ayında cezaevinde bir operasyon yapıldı. Bu operasyonda 4 kişi katledildi. Onlarca kişi yaralandı. Ve biz o zaman cezaevinden çıkarılmamıştık. Görevliler olarak cezaevinin içindeydik. Dolayısıyla herşeyi gördük. İnsanların vücutları paramparçaydı. Ve bu dövülerek yapılıyordu.

Olayların başlama süreci nasıldı?

Aralık 1995'te bir sayım ya da arama nedeniyle asker cevazevine girmeyi, müdahale etmeyi denedi.

Asker mi?

Evet, cezaevi askerleri. Aralık ayında bunu başarıya ulaştıramadı cezaevi askeri. Büyük bir direnişle karşılaştılar, geri çıktılar. Sanırım bu onlar için bir yenilgiydi, bir eziklikti. Aradan 15-20 gün geçtikten sonra yanılmıyorsam sabah saatlerinde muhtemelen yine sayım gerekçesiyle müdahele ettiler.

Mahkum ve tutuklular neyle karşı koyuyorlardı?

Sadece bedensel güçleriyle. Arama noktalarını da size tek tek anlatabilirim. Cezaevi içerisine silah geçirme olayı mümkün değil. Ben orada görevli bir insan olarak üç aramadan geçerek içeri girebiliyorum. X-Ray cihazlarından geçiyorsunuz. Anahtarınızı, sigara paketinizi bile çıkarıp bırakmanız gerekiyor. Toplu iğne dahi olsa üzerinizde o cihaz çalıyor. Bu koşullarda, ayakkabılarımızı bile çıkarıyorduk. Örneğin ayakkabılarınızda metal varsa ve eğer cihaz çalıyorsa, ayakkabınızı da çıkarıyorsunuz. Ve öyle geçiyorsunuz.

Devlet infaz memuruna bile güvenmiyor yani.

Kesinlikle. Ama bu koşullarda kişi kendisi bile zor geçiyor, bir silahın içeriye girmesi olanaksız.

Asker niye giriyor koğuşa?

Amaç tabii ki sindirmek. Yani gerekçe olarak da, sayım vermiyorlar gerekçesini gösteriyorlar. 4 Ocak 1996'da bu şekilde müdahale edildi, ve 4 kişi demir sopalarla dövülerek katledildi. Gördük bunları. Yangın söndürme aletlerimiz vardır bizim, biliyorsunuz. Sapları tahtadan, uçları metal, acaip çengelleri falan vardır. Askerler bunlarla girdi içeriye. Operasyon öğleye kadar sürdü. Öğlen yemekhaneye yemek yemeye gidiyorduk. Alt koridordan geçip gidiyorsunuz. O zaman tutuklu ve hükümlü sayısı çok az olduğu için cezaevi zaten 2 katlı. Adli tutuklu zaten hiç yok. Alt koridordan, yani operasyonun yapıldığı yerden geçerek yemekhaneye gidiyoruz. Oradan geçerken içerisine girilen koğuşları gördüm. Şu anda aynı şeyleri yine yaşıyorum, gerçekten benim için çok korkunç şeylerdi.

Cezaevinde tabanla tavan arası aşağı yukarı 3 metrenin üzerindedir. Ve ben, duvarları bırakın tavana kadar kanların sıçradığını gördüm.

Kimse yok muydu?

Hayır, kimse yoktu, boşaltılmıştı zaten. Duvarlarda insanların vücudundan sıçrayan et parçaları vardı. Duvarlar yarıya kadar zaten hep kan içerisindeydi.

Kaç mahkum vardı orada?

Şu an kesin olarak bilmiyorum, ama aşağı yukarı 20-25 kişiydi, belki o kadar da yoktu. Cezaevi yeni açıldığı için karışık olarak alıyorlardı. Daha sonra sayılar çoğaldıkça örgütler ayrılmaya başladılar. Ama o dönem herkes bir aradaydı. Yanılmıyorsam zaten sadece 2-3 koğuş vardı. Karışık olarak bulunuyorlardı. Dizlerimize kadar cezaevinin içerisi su dolmuştu. İtfaiye direnişi kırmak için tazyikli su kullanmıştı. Duvarlar, koridor olduğu gibi simsiyahtı. Odada hiçbirşey kalmamıştı, insanların eşyaları, kitapları dahil herşey paramparça edilmişti. Yani tamamıyla talan edilmişti her taraf. Yataklar falan suyun içerisinde, kitaplar yırtılmış parçalanmış suyun içerisinde. O şekilde bir manzarayla karşılaştık. Yemekhaneye gittiğimde gördüğüm manzara çok daha kötüydü. İnsanlar, yani yaralılar şilteyi atarsınız ya, aynen o şekilde üst üste atılmışlar ve o şekilde bekletiyorlardı beton zemin üzerinde.

Alıp oraya mı götürmüşler?

İnsanlar oraya sürüklenmiş personelin tamamı görmesin diye. Cezaevinin arkadan mutfak çıkışı var. Mutfak çıkışından kimse görmeden ambulansla hastaneye sevk edilmeleri için. Hepsi yaralıydı ve çok ağır yaralılar vardı içlerinde. Dediğim gibi aynen öyle fırlatılmışlardı oraya. Doktorlar meslek hayatları boyunca pek çok insan kadavrası görür. Yani mesleği gereği buna çok alışık olmaları gerekir. Tamam insan olarak alışamazsınız ama meslek gereği birçok şeyi gördüğünüz için daha rahat olursunuz. Cezaevi doktoru idareye geldiği zaman ne yapacağını şaşırmış bir vaziyetteydi. İlk muayeneyi o yaptığı için. Elleri kan revan içerisindeydi. İmzalaması gereken sevkler var. **Doktor bey, şu sevkleri imzalar mısınız,** diyorum. Ellerine bakıyor, yüzüme bakıyor, duvarlara bakıyor ve ne yapacağını bilemiyor. Şok geçirmiş bir vaziyetteydi gördüğü manzara karşısında. Çünkü ilk muayeneyi o yaptığı için insanların vücutlarındaki tahribatı çok net olarak görmüştü. Evet, hepsi orada, mutfak çıkışının olduğu yerde üst üste atılmış bekletiliyorlardı. Ben doktoru tutup götürdüm, ellerini yıkadım, kurulaması için havlu verdim. Sonra dedim ki, **buraları imzalayacaksınız**. Yani bir doktor, gördüğü manzara karşısında tamamıyla şoka girmiş. Biz yemek yiyemedik, olduğu gibi geri döndük. Sadece yemek yemek için gitmiştik E bloğa. Zaten o görüntüyü gördükten sonra yemek yemek imkansızdı.

Yemekhanede yemekler duruyor muydu?..

Mutfakta hazırlanmıştı. Oradan geçip mutfağa gireceksiniz. Orayı görmek, o yaralı insanları o şekilde görmek korkunçtu.

Görmenizi neden engellemediler?

Dediğim gibi, 96 operasyonu sırasında personeli kesinlikle dışarıya çıkarmadılar. Ama 2000 operasyonunda personeli tamamıyla dışarıya attılar. Görmelerine müsaade etmiyorlardı. O zaman öyle bir uygulama getirmemişlerdi.

O kadar cüretkârlardı yani?

Evet. 1996 operasyonu bu şekilde gerçekleşti. Bunun bende bıraktığı izler çok fazla. Ülkemin gerçeklerini o noktadan itibaren görmeye başladım.

Eve geldiniz o akşam, neler hissettiniz, nasıl uyudunuz?

Uyuyamadım, günlerce uyuyamadım, günlerce o görüntüler gözümün önünden gitmedi. Konuşamıyordum, güvenlik açısından paylaşabileceğim kimse yoktu.

Peki ailenizle, yakınlarınızla da mı konuşmadınız?

İstanbul'da yalnız kalıyordum. O şehirde yeniydim, işimde yeniydim. Çalıştığımız meslek, yanınızdaki arkadaşınıza bile çok fazla güvenmemeyi zorunlu kılan bir meslek. Çünkü sizin verdiğiniz sırlar ertesi gün idarede olabiliyor. Ya da birisiyle konuştuğunuzda söylediklerinizi ertesi gün idarede olabiliyor ve bunlar çok farklı değerlendirilebiliyor. Onun için herşeyi kendi iç dünyamda yaşadım.

Bu korku psikolojisiyle nasıl başettiniz?

Başetmek zorundaydım. Çünkü çalışmak zorundaydım. Ekonomik özgürlüğüme sahip olmak zorundaydım. 30 yaşına gelmiş bir insandım ve ailem artık bana bakamazdı.

Ertesi sabah cezaevinde görüntüler nasıldı?

Ertesi sabah gittiğimde yaralılar hastaneye sevkedilmişlerdi. Ama iyileşmeleri uzun bir süreç aldı. Hafif yaralı olanlar ya da hiç darbe almamış olanlar bir başka koğuşa aktarılmıştı. Uzun bir süre o cezaevinin temizlik işlemleri ve tadilatı devam etti. Bir taraftan görevinizi yapıyorsunuz, bir taraftan da kendinizi sorguluyorsunuz. Sürekli neden, diye soruyorsunuz. Ondan sonra devletin gerçeğini anlamaya çalıştım. Burada hedefler asla tek tek bireyler değildi, onların düşünceleriydi. Onun için devlet bu kadar sık müdahale ediyordu. Amaç onları orada yaşatmak, cezalarını çekmesi için devlet güvencesinde bir yer sağlamak değildi. Hangi koşullarda o insanları yok edebiliriz, bunun planları yapılıyordu. 1996 operasyonu aslında çok gereksiz, çok bahanesiz bir operasyondu.

O insanların belki çoğunun daha yargı süreci bitmemişti, belki de beraat edecek olanlar vardı...

O gün orada bulunan insanların belki de 1-2 tanesi hükümlü olabilir, ama diğerleri tutukluydu. Bir çoğunun mahkeme süreçleri halen devam ediyordu. Belki beraat edecekler, belki tahliye olacaklar, belki de çok kısa süreli bir ceza alıp çıkacaklardı. Ama dediğim gibi devletin amacı o insanları kesinlikle yaşatmak değil. Tamamıyla düşman gibi görüyor, yok edilmesi gereken insanlar olarak görüyor.

Devletin şefkatli elleri diye bir tabir vardır.

Hayır hayır kesinlikle. Çünkü ondan sonraki süreçte hastane görevlileri, mahkeme görevlileri de hiç şefkatli değillerdi. Doktora götürdüğünüz bir insan muayene olamıyor, üstelik dayak yiyerek geri geliyor. Sağlık sorunları olan bir insan, saatlerce ring aracı dediğimiz bir aracın içinde hiçbir ihtiyacı karşılanmadan bekletiliyor. Bazan öyle oluyor ki, tuvalet ihtiyacı dahi karşılanmıyor. Bir sürü problemler çıkarılıyor. Sadece dayak işkencesi değil, psikolojik işkence, küfürler, farklı müzikler dinletmeler.

Mahkumlar güvenlik görevlilerini kışkırtıyorlar mıydı? Örneğin küfür ediyorlar mıydı?

Hayır hayır, tam tersine askerler bunu yapıyordu.

Psikolojilerini anlamaya çalışıyorum.

Hayır, kesinlikle öyle bir şey yok. Tam tersi söylenebilir. Asker yerli yersiz küfür eder. Diyelim ki, bir şey söylenmiştir, uygun değildir, yapılmaması gerekiyordur, insan itiraz eder ona, o noktada küfür başlar. Tutuklu ve mahkumları ringe alıyoruz. Ringe alırken askerler önceden oturuyorlar, ringin arka tarafında üçer asker oturacak kadar yer var. Tutuklu bayan örneğin, askerlerden iki tanesi insin ben rahat bineyim, diyor. Kapının bir tanesi kapalıyken 20 cm.lik bir aradan elleri kelepçeli bir bayan tutuklu iki basamak çıkarak ringin içine girecek. Asker, hayır inmiyorum, diyor ve başlıyor küfüre. Kendi aralarında hep küfürlü konuşuyorlar. Çoğu zaman ben uyarmak zorunda kalıyorum, ben de bir bayanım ve o tür küfürlü bir konuşmaya maruz kalmak istemiyorum, duymak istemiyorum. Asker keyfi olarak yapıyor bunu, hatta askerin bu tutumundan dolayı asker kışkırtıyor. Bunu çok rahat söyleyebiliyorum.

Peki polis de, asker de, oradaki görevliler de bu ülkenin insanları. Uzaydan gelmedi bunlar. Bu ülkede yetişmiş, bu ülkenin sokaklarında, evlerinde büyümüş Anadolu çocukları. Bu düşmanlık, bu kin ve nefret nasıl oluşuyor?

Şimdi ben orada bireysel olarak askerleri suçlu görmüyorum. Dediğiniz gibi asker de bir halk çocuğu. Halkın içinden gelmiş, ezilmiş, birtakım zorlukları yaşamış, ama bir üst rütbeli tarafından askere verilen eğitim bu şekilde. Dolduruluyor asker. Belki yapmak istemiyor.

Bu kadar kolay mı doluyor, yani hiçbir vicdani derinliği yok mu, hemen alıyor mu, sorgulamıyor mu o sırada, nasıl bu kadar canavarlaşabiliyor?

Askeri hiyerarşiyi eğer biliyorsak, bir erin üst rütbelisine itiraz etmesi durumunda yaşayabileceği şeyleri az çok tahmin edebiliriz.

Ama mahkumlarla birebir kaldıkları durumda hiçbir üst rütbeli yok. Kendi aralarındalar. Daha iyi davranabilirler en azından küfretmeyebilirler, o da mı öğretiliyor, küfür edin, aşağılayın mı deniyor?

Onları kesin bilmiyorum, bu sadece tahmini olarak söylediğim bir şey. Yapmayanlar da var, ama onların yüzüne çok farklı bakılıyor, onlara çok farklı davranılıyor, bu kendi gözlemlerimden çıkardığım şeyler. Örneğin küfürlü konuşmayan, Doğu'dan gelmiş, Doğu'nun kültürünü, yapısını özünde barındıran askerler de var. Siz de bakınca anlıyorsunuz. Yapmak istemiyor, ama bir şekilde o grup içerisinde sanki yapmak zorunda kalıyor. Çünkü, dediğim gibi benim mesleğimde nasıl ben kendi arkadaşıma güvenemiyorsam, herhangi bir duygumu açamıyorsam, onlar için de belki öyle.

Korkuyor mu yani?

Kendisi de aynı şekilde yapmadığı bir şeyin bir üst rütbeliye şikayet olarak gideceğini, ispiyon olarak değerlendirileceğini, ceza alabileceğini düşünüyor olabilir. Çünkü ben güvenmiyordum hiçbir arkadaşıma ki, ben şunu hissediyordum, bu insanlar niye dayak yiyor sözünü söyleyebilecek cesareti bulamıyordum. Hissediyorsunuz ama yine konuşamıyorsunuz. Asker de aynı şeyleri yaşıyor olabilir. Ama eğitimlerinin bir parçası olduğundan şüphem yok. Tamam belki katledeceksiniz noktasına belki varmıyor olabilir; ama örneğin önde komutan milliyetçi marşlar çalarken asker zaten o mesajı alıyor. Çünkü o kadar yüksek sesle o marşlar çalınıyor ki, aracın önünde komutan gidiyor, içerde ben rahatsız oluyorum. Asker bu mesajı alıyor, yapacaksın bir şeyler. O noktada küfürlü konuşmalar, aynı şekilde o milliyetçi türküler, marşlar söylemek, bunlar sürekli yaşanan olaylar.

O tip türküler ve şarkılar yasaya aykırı değil mi? Sonuçta orası bir güvenlik kurumu.

Yasayı yapanlarla uygulayanları değerlendirdiğimiz noktada onlar için aykırı değil. Çünkü yapanlar da aynı birimden, uygulayanlar da aynı birimden. Ve bu yukarıdan aşağıya hiyerarşik biçimde geliyor. Nedir amaç, insanları düşman olarak görmek, onlara düşman muamelesi yapmak, onları yok edilecek bir yapı içerisine koymak. Ondan sonra da onlara yasak değil ama, içerideki tutuklu kendi beğendiği bir şarkıyı söylediğinde bu sefer kapılar vurulmaya başlıyor, sen söyleyemezsin bu devrimci bir marştır, diye. Bu biraz da devletin zihniyetiyle, politik yapısıyla ilgili bir şey. Ülkemizde 1980 sürecinden sonra tamamen sağ eğilimli hükümetler geldiler. Devlet yapısı böyle olduğu zaman oradaki asker de, ya da rütbeli de aynı şekilde devam ediyor.

O operasyondan sonra işinizden ayrılmayı hiç düşündünüz mü?

Dönem dönem düşündüm, ama ağır basan taraf şuydu: Ben bir insanım, ve bir insan olarak burada olmam gerekiyor. Çünkü öyle küçük nüanslar vardır ki insanların hayatında, çok şey ifade eder. Örneğin hastaneye götürdüğünüz bir bayan tutuklunun elini asker görmeden tuttuğunuzda ona verdiğiniz gücü düşünün. Bu çok büyük bir şey değildir belki, ama çok insani olarak yapılması gereken bir şeydir. Gizli saklı yaparsınız ama, o insana bir güç verirsiniz, bir destek verirsiniz.

O operasyondan sonra mahkumlara karşı vicdani bir yakınlık duygusu gelişti sizde, öyle mi?

Evet. Bunlar da insan, işledikleri bir suç var ya da yok onu bilmiyorum. Şu ya da bu olabilir. Ama bunlar insan ve insanca bir muamele görmeyi hak ediyorlar her şeyin ötesinde, diye düşündüm. Bu arada cezaevine bir de adli tutuklular gelmeye başladı. Oradaki çelişkiler daha çok beni siyasi tutuklulara karşı yönelttti. Devletin kasasını soyan insanlar gelmeye başladı, misila. Mafya babası denilen insanlar gelmeye başladı. Şimdi bakıyorum onlar da suçlu, onlar da aynı cezaevinde.

Devamı Haftaya...

2004 KÖZLAK

ÇAĞLAR

HÜMİN ZARARLISI

OCAK

Pt.	Sa.	Çr.	Pr.	Cu.	Ct.	Pz.
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

ŞUBAT

Pt.	Sa.	Çr.	Pr.	Cu.	Ct.	Pz.
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29

MART

Pt.	Sa.	Çr.	Pr.	Cu.	Ct.	Pz.
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

NİSAN

Pt.	Sa.	Çr.	Pr.	Cu.	Ct.	Pz.
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30		

MAYIS

Pt.	Sa.	Çr.	Pr.	Cu.	Ct.	Pz.
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24/31	25	26	27	28	29	30

HAZİRAN

Pt.	Sa.	Çr.	Pr.	Cu.	Ct.	Pz.
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				

TEMMUZ

Pt.	Sa.	Çr.	Pr.	Cu.	Ct.	Pz.
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

AĞUSTOS

Pt.	Sa.	Çr.	Pr.	Cu.	Ct.	Pz.
	2	3	4	5	6	7 1/8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

EYLÜL

Pt.	Sa.	Çr.	Pr.	Cu.	Ct.	Pz.
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30			

EKİM

Pt.	Sa.	Çr.	Pr.	Cu.	Ct.	Pz.
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

KASIM

Pt.	Sa.	Çr.	Pr.	Cu.	Ct.	Pz.
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					

ARALIK

Pt.	Sa.	Çr.	Pr.	Cu.	Ct.	Pz.
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

Komedyen

enderoz@leman.com.tr
Ender Öztarraman

Diyarbakır!..
ALLAAAAA... AA'HU EKBER ALLAH'U EKBER!
HAH.HAH..HUAH! HAAH-AH..HAH-HAH

ULA BU: KENDİSİNDEN DAHA ÇOK BENZEMİŞ ABDÜLKADİR AKSUYA LA!..
ÜMM..HER İKİ.. BUMBANIN.. TÜRÜ AYNI.. HER İKİSİ DE.. ÜMM... BEŞ DAKKA ARAYLA.. PATLADI ..LÜTFEN.. SİPEK.. SÜPEKİ... SPEKLASİYON İSTEMİYORUM..UMM!
HAH.HAH.. AH! HAH AAH HAH AH.

EŞHEDÜ ENLAAA....
EZAN BAŞLADI.. BİTENE KADAR ÇAY MOLASI!
HAH.HAH.. AAH! TÜ ALLAH SENİN CEZANI VERMESİN!..
HAH HAH HAH AH! OFF

SAYENDE OĞLANIN MORALİ YERİNE GELDİ MENAF EFENDİ!.. EĞER BU İŞİ SEN ONA VERMESEYDİN..
HELE Bİ GEL; DİYACAKLARIM VAR SANA!..

BU İŞ, BÖYLE BARAKA GİBİ KEHVEHANA'LARDA OLMAZ SERVETÇİM!..
?!!
SENİN OĞLANI İSTANBUL'A YOLLUYALIM!

1

THİ TH.. KHAH..
BİZİ GEBERTTİN ŞEREFSİZ.. GINN.. HAH-HAH AAH!..
HAH.HAH.. IHH.. HİŞŞ.. IH-HHH PIVVV!
GÖRÜYORSUN? HALEN GÜLÜYORLAR!
HURRRP

GÖZÜNÜ SEVEYİM MENAF EFENDİ, NE İSTANBUL'U?..
BU İŞİN YERİ ORASI; KOMEDYENLİK İSTANBUL'DA YAPILIR!!!

YEY!! BİZİM OĞLANA KOMEDYENmi DİYORSUN?
OĞLUNU HAFİFE ALIYORSUN SERVETÇİM, BU ÇOCUKTA ÇOK İŞ VAR!..

BIRAK-NASI BİR YOL ÇİZECEĞİNE İSTANBULDAKİLER KARAR VERSİN... BAK MÜKREMİN'E!
ŞŞT..! HAŞİM!

HADİ OĞLUM! EZAN BİTTİ, MİLLET SENİ BEKLİİ...

HIAAH..! ÖAAH!

HAH.HAH.. AH-HAH HAH.. AH!.. HIAAH..
HÖAAH HAAH.. HIAA!!
ÖHHÖ..! ÖHÖH!
AAAH! AH!

IAAH HAAH!
AKA! BU DA SEZEN AKSU!

ŞİMDİ DE FATİH TERİM'İ YAPACAM..!
AH-HAAH.. OLUM DUR BİR NEFES AL.. EVİN DİNİN ŞEN OLSUN; ÖLDÜRDÜN BİZİ DA..
HA. HA. HA HAH.. HAH HA.. HAH HA..

HAH-HAH HA-HA HAH-HA-HA

Sürecek

Akşamsefası

ŞANI BÜYÜK OSMAN PAŞA PLEVNE'DEN ÇIKMAM DİYOR

Nihat Genç

Türk Tarihi, savaş tarihi. Çöküşle birlikte fetih savaşları değil, direnme, müdafaa savaşları başlar. Kanije, Silistre, Budin, Kars, Edirne, İskodra, Yanya, Çanakkale "geçilmez", "terkedilmez" denilip Türk halkının göğsünü siper edip yüzbinlerce Anadolu evladının şehid düştüğü direniş noktaları. Çözülüş döneminde en çok savaşı Ruslar'la yaptık. 1711'den başlayarak 230 sene aralıksız savaştık. Ruslar, Türkler Avrupa'ya ayak bastığında tarihte yoktu. Önce Altınordu devleti sonra Kırım hanlıklarıyla 7-8 asır başlarını kaldıramadılar. Ama sonra, Finlandiya'dan Kazakistan steplerine kadar milyonlarca askeri Türkler'in üstüne tam ikiyüz otuz yıl sürdü. Osmanlı'nın çöküşü, müdafaasız kalışı Kırım'ın kaybedilmesiyle başlar. Osmanlı Avrupa'da hangi savaşa girse Kırım hanlıkları en önde yola çıkar Anadolu'dan gelen akıncılarla birleşip savaşırdı. Kırım'ın elden çıkışıyla Türk Tarihi'nde hezimetler dönemi başlar. Yani, yenildik ama ezilmedik, "şerefli mağlubiyetler" dönemi. 1711 senesinde Prut savaşında Baltacı'nın perişan ettiği Ruslar'ın üstüne gitmeyişi, Türkler'in içinde hep bir hayıflanma olarak kaldı.

Eli kalem tutan Türk yazarları, Sarıkamış'ı, Çanakkale'yi Medine Müdafası'nı, Kanije'yi, Silistre'yi, Plevne'yi dönüp dönüp Enver Behnan Şapolyo gibi yazmak zorunda, ekmeğini yiyip suyunu içtiğimiz bu topraklara büyük borcumuz vardır.

Halk arasında 93 harbi denilen 1877 Türk-Rus savaşı sonunda Türkler, Avrupa kıtasındaki tüm toprak parçalarını terketmek zorunda kaldı. Camileri, eserleri, köprüleri, yetiştirdiği büyük devlet adamlarıyla Türkler bu topraklarda "aziz" bir gölge bıraktı. Avrupa denilen bu dev şeytanı lanetli sahiplerine terkettiler. Avrupa'nın hakimi Türkler, yedi-sekiz yüzyıllık imparatorluğun sonunda yanlarında ne hazineler, ne ganimetler, ne şan, ne şöhret! Dönüşte yanlarında sadece gururları getirdiler!

93 harbi sonunda Ruslar İstanbul Yeşilköy'e kadar geldiler, andlaşmayı burda yaptık. Andlaşma yapılırken Türkler'e ziyafet verdiler, Saraydan, Ruslar'a karşı bir nezaket ziyafeti verilmek istendi. Saraydan ziyafet için gelen tabaklar, kaşıklar, hepsi altındı. Ağlayarak andlaşmayı imzalayan Saffet Paşa, galiplerin "bakır tabaklarda" mağlupların ise "altın tabaklarda" yediğini görünce, ziyafet vermekten vazgeçti.

1876 yılı Abdülhamit'in iktidara geldiği tarih, 1.Meşrutiyet'in ilanı. Milletvekilleri kürsüden, savaşa zengin, torpilli çocukların gönderilmediği, halkın bu kadar acımasız çelişkilere dayanamayacağını söylüyordu. Savaş tüm balkanlardaydı, Plevne'de odaklandı ve Plevne müdafaası tam 145 gün sürdü. Avrupa'daki son 145 gün.

Plevne müdafaasının büyük anlamı şudur, bu büyük direniş olmasaydı, Ruslar, taze ve yıpranmamış kuvvetlerle İç Anadolu'yu ve İstanbul'u çok rahat alacaklardı. Üstelik Ruslar, Anadolu'da Ermeniler'i, Kürtler'i ve balkanlarda zaten Sırplar, Bulgarlar, Romenler'i çoktan ayaklandırmış, ordular halinde üstümüze sürmüştü.

Ruslar'ın Plevne'den sonra rahatça İstanbul'a girmesi Avrupa'yı endişelendirdi, İngilizler, Ruslar'ın Osmanlı'yı tek başına yemesine müsaade etmeyip gemilerini Çanakkale'den İstanbul önlerine sürdü. Hatta, Yeşilköy'de yapılan andlaşmayı Avrupa devletleri beğenmeyip Berlin'de yeni bir andlaşma yapıldı. Avrupa devletlerinin müdahalesi, yani büyük lokmaları Ruslar'a tek başına vermek istemeyişleri İstanbul'u kurtarmış oldu.

Gazi Osman Paşa ismi, Türk tarihinde Fatih-Kanuni devirlerinden sonra Türkler'in en çok sevdiği isimdir. Yani, son ikiyüz-üçyüz yıl içinde Türk tarihinde en çok sevilen Atatürk ve sonra Gazi Osman Paşa'dır. Mustafa Kemaller'in kuşağı, Gazi Osman Paşa'nın hikayeleri, kahramanlık şiirleriyle büyüdü. Gazi Osman Paşa, hem cihan harbi, hem kurtuluş savaşı veren nesillerin büyük efsanesi olarak yaşadı.

Berlin andlaşması sonrası esir Osman Paşa, Rusya'dan gemiyle Kız Kulesi önünde sahile çıkar. İstanbul yerinden oynar. İstanbul halkı ona sanılmak için geniş kollarını açar. Gazi Osman Paşa, karanlık günlerde Türkler'in kudretli kahraman duygularını okşamış yüce bir komutandı. Türkler Osman Paşa sevgisiyle sanki kaybedilen topraklarını unutmuş, Gazi Osman Paşa'nın ismi, şöhreti, kaybedilen topraklardan daha değerli, daha kutsal hale gelmiştir. Ünü, şöhreti padişah Abdülhamit'i geçer. Bu yüzden Abdülhamit başıma birşey gelir diye Osman Paşa'yı sarayından, yanından hiç ayırmadan ona çok büyük nişanlar verip durmaksızın saygı gösterir.

4 Nisan 1900 günü öldüğünde yer yerinden oynar, İstanbul ve Anadolu iki gözü iki çeşme hüngür hüngür ve günlerce ağlar. O gün bugün ve yüzlerce yıl daha ilkokullarımız, caddelerimiz, mahallelerimizin adı Gazi Osman Paşa olarak kalacak!...

Ruslar Slavdır. Slavlar, Rus, Polonez, Sırp, Çek, Hırvatlar, hepsi aynı soydur. Bosna Savaşı bu yüzden bir nevi Plevne'nin intikamı, devamı gibi gerçekleşti. Slavlar'ın tarihi büyüklüğü Büyük Petro'yla şekillenir. Büyük Petro'nun Rus halkına yazdığı büyük vasiyeti Ruslar'ın tarihi stratejisidir. Üç devletle sürekli savaş yapılmasını ister. Biri Baltık Denizi'ne inmek için İsveçliler, diğeri Karadeniz'i ve Boğazlar'ı tuttuğu için Türkler, sonra, Basra ve Hind Denizi için İranlılar. Ve aynı vasiyette, Türkler'i Avrupa'dan kovun, der. Osmanlı'nın elindeki ortodoksların hamiliğini üstlenir ve ortodoksların Ruslar'a, Moskova'ya bağlanmasını ister. Bütün Türk illerini zaptediniz diye emir verir vasiyetinde. Ruslar'ın tarihi stratejisi de işte bu Büyük Petro'nun vasiyetiyle oluşur, bu vasiyet bugüne kadar harfiyen çalışır!

Ruslar'ın 93 harbinde sadece kendilerinden topladığı ordu üçyüz bin kişi, buna Bulgarlar ve Romenler'i eklediğiniz de dörtyüz, beşyüz bin kişilik bir ordu ve istedikleri kadar ihtiyat kuvvetini hemen cepheye sürecek büyük bir güçleri vardı. Bu rakamlar savaşın safhalarında sürekli büyüyerek değişir. Türkler'in tüm Balkanlar'a sürdüğü orduların toplamı 185 bin kişiden ibaretti, Osman Paşa kumandasindaki kuvvetin toplamı 60.000 kişi. Sofya'da 25 bin kişilik ihtiyat kuvveti mevcuttu. Toplar, silahlar, cephanenin dökümünü vermek, zaman alır, kuvvetlerin oranı dörtte bir, ya da beşte bir ve Plevne savaşları başladığında bu oran yedide, sekizde bire kadar düştü.

Tuna Boyları bir nevi Osmanlı'nın doğal sınırıydı. Ruslar Tuna boylarını ordularıyla aşığında, İstanbul'da kimse süsünden, sefasından birşey kaybetmek istemiyordu. Üstelik hristiyan unsurlar askere gitmiyor, vergi vermiyor, yardım etmiyorlardı. Tanzimat'tan bugüne Avrupa siyaseti Türkiye'deki ekalliyetleri koruyan, kollayan yasaları Türkler'i borçlandırarak çıkarttırıyor, ekalliyetlerin yanına şımarıklıktan vazgeçmiyordu. Fakir Türkler'e nefretle bakılıyor. Beyoğlu yüksek apartmanlarla büyürken, İstanbul tarafı ahşap binalar içinde gittikçe sefilleşiyor.

Osman Paşa'nın subaylık günleri hasta Osmanlı'nın kötürümleşmiş bölgelerinde geçer. Osman Paşa 1832'de Tokat'ta doğdu. Babası, İstanbul'da kereste gümrüğünde katipti. Yedi yaşında İstanbul'a gelip Cihangir'e yerleşir. Harp okulu piyade sınıfını 1852'de bitirir. 1853'te Rus savaşına teğmen olarak katılır. Silistre müdafaasını yapan Musa Paşa şanlı bir savaş veriyordu, Musa Paşa'nın şehidliği Osman Paşa'yı çok derinden etkiler. 1854'te İngilizler-Fransızlar Osmanlı'yla birleşip Kırım Harbi'ne girer. Osman Paşa bu savaşlarda önce üsteğmen sonra yüzbaşı olur. Sonra Bursa'ya tayin... Kolağası Osman bey, 1865 yılında bir isyan üzerine Suriye'ye gönderildi. Girit isyanı başlayınca Suriye'den Girit'e. Girit'te kendilerine Romalı diyen dağlı eşkiyaların üstüne gidip perişan etti.. 1868 yılında Yemen'de isyan çıktı. Alay komutanlığına (Albay) Osman Paşa tayin olur. Yemen'de sıcaklardan hastalanıp İstanbul'a döndü.

İstanbul karışıktı, Yeni Osmanlılar cemiyet kurmuştu, Osman Paşa merkez komutanlığına getirildi. Namık Kemaller, Ziya paşalar hürriyet şiirleri yazıyor. Osman Paşa bunlara karşı çıkacak adam değil. O siyaset değil, askerlik yapmak istiyordu. Sadrazam Mahmud Nedim Paşa 'rus siyaseti' güdüyor. Halk sadrazama Nedimof adını vermişti. Osmanlı'nın Avrupa'ya borçları 200 milyon. İngiltere ve Fransa borsalarında Osmanlı tahvili alıp satmak karlı iş. Nedim Paşa Ruslar'ın teşvikiyle faiz borçlarını yarıya indirdi. Avrupa borsaları sarsıldı. Türkler, Rus entrikalarıyla bizim paramızı yiyor deyip Türkiye'nin Avrupa siyaseti bozuldu. İşte bu borçlar, faizler sonucu, Türkiye'ye baskı oluşturup ekalliyetler lehine bir yığın yasa çıkarttırıyorlar.

Ruslar Sırbistan'ı, Balkanlar'ı ayaklandırdı. Avrupalılar içimizdeki azınlıkları ayaklandırıyor. Bugünlerde Osman Paşa Bosna'ya tayin oldu. Bulgar asilerin balkan mezalimi tüm dünyada ibretle izleniyor, gelmiş geçmiş dünya tarihinin en acımasız katliamlarıyla Türkler'i yokediyorlardı, camileri kadın, çocuk, Türkler'i doldurup yakıyorlar, camilerin içinden günlerce dere gibi insan yağı akıyordu. Osman Paşa Sırplar'la savaştı, birkaç kasaba zaptetti. 1876 yılında Mareşal oldu. 1876 yılında 1. Meşrutiyet ilan olunurken Osman Paşa hudutlarda kılıç sallıyordu ve 93 harbi başladı..

Osman Paşa'nın heybetli bir görünüşü vardı, sabırlı bir adamdı, arapça, biraz fransızca bilir. Askerlik hayatında birçok nişan aldığı halde Plevne'de aldığı nişanlardan başkasını göğsüne takmadı! Bu yuvarlak kürenin tüm milletleri tam 145 gün Osman Paşa'nın Plevne'deki direnişini soluğunu tutarak izledi.

Ruslar, Kırım harbinin acısını çıkartmaya yeminliydi. Ruslar'ın seferberliğe başladığı haberi gelince, Türkler, Tuna'da savaşacak üç kolordu hazırladı. Hemen, Anadolu'dan 90 tabur asker Tuna boyuna gönderildi. Ordularımıza, Silistre, Şumnu ve Tuna ordusu adı verildi. Bir de Kars'ta, Kafkasya'da savaşmak üzere Kafkas ordusu hazırlandı. Ordularımızın komutanı Abdülkerim Paşa 71 yaşında idi, çok geçmeden yerine Müşir Mehmet Ali Paşa tayin edildi. Bu savaş Türkler'in Avrupa'da kalıp kalmama savaşı. Romenler ellibin kişilik orduyla Ruslar'a katıldı, dörtyüz yıllık tarih içinde romenlere hiçbir kötülüğümüz dokunmamıştı. Rus orduları 14 Nisan 1877 günü Dinyester nehrini aşıp Romanya'ya girdi. Ruslar 22 Haziran 1877 tarihinde Tuna'yı aştı. Bir hafta sonra İstanbul'a ineceklerini sanıyorlardı.

Ruslar Tuna'yı aştığında Türk ordusunda tüm balkanlarda toplam ikiyiz on bin kişi, 8 bin hayvan, 318 top bulunuyordu, bu rakamlar savaşın safhalarında sürekli değişti. Türk ordularının zaafı saraydan yönetilmesiydi. Komutanlar telgrafhane başında birliklerin günlük emirlerini dahi saraydan alıyordu. Abdülhamit'in tüm padişahlık sürecinde en çok eleştirildiği konu da budur. Ruslar Tuna'dan inerken, aynı anda Kafkasya'dan Kars ve Erzurum'a hücum etti.

Plevne, Balkan dağlarıyla Tuna nehri arasında bereketli bir arazinin ortasında kurulu bir kasaba. Şehir, Vid suyuna beş km. mesafede. Kayalıdere ve Graviçe derelerinin çatallaştığı yerde. Şehir açık bir şehir. Müdafaası mümkün değil. Ahalisinin bir kısmı Bulgar, nüfusu 17 bin.

Osman Paşa emrinde 33 bin askerle Vidin'i aldı. Osman Paşa'nın elindeki kuvvetler savaş sürecinde 40-60 bin arası değişti. Ruslar Tuna'dan akıp Balkanlar'ı şehir şehir zaptederken, Osman Paşa karşı bir hareketle Plevne'ye hareket etti.. Balkanlar'daki ordularımız telgrafhane başında emir bekleyen Ruslar zaman kazanıyor, ordularımızın birbirini desteklemesi güçleşiyordu.

Plevne Savaşı'nın ilk bölümü 1 Temmuz'dan 7 Temmuz'a kadar sürer. Ordumuz hiç dinlenmeden 7 Temmuz'a kadar yürüyüş içinde, yorgunluktan ölen askerleri gömmeğe fırsat bulmadan, ayakları şişmiş askerlerimiz sadece peksimet yiyerek ilerler. Atlar yorgunluktan ölür. Osman Paşa orduya "Ey Gaziler Marşı"nı çaldırır... "...Altım toprak üstüm yaprak / Yine gönlüm hoş idi / Kal selamet kömür gözlüm / Sağa sen, sola ben.." Türk ordusu, Vidin'den Plevne'ye 180 km. yolu altı günde aldı. Buna can dayanmaz.

Plevne Savaşı'nın ikinci bölümü 7 Temmuz'dan 9 Temmuz'a kadar. Ordular sadece altı saat dinlenerek, hiç istirahat etmeden, önce keşif kolu gönderip, ardından Ruslar'ın üstüne çullandı. Ruslar neye uğradıklarını şaşırıp kaçışmaya başladı. Altı gün yürüyüşten sonra altı saat dinlenilip tam 18 saat aralıksız savaşıldı. Askerlerin çoğu topal topal savaştı. Temmuz'un sekizinde Ruslar toparlanıp karşı harekata girdi. Osman Paşa, yeniden hücum emrini verdi. Askerlerimiz birbirleriyle helalleşip tekrar süngü takıp göğüs göğüse saldırıya girdi. Bu ikinci safha 36 saat sürdü. Bu mağlubiyet, Ruslar, Tuna'yı geçtikten sonra aldıkları ilk yenilgiydi. Osman Paşa'nın zafer haberi İstanbul'a ulaştı. Halk camilere koşup duaya başladı. Osman Paşa ne uyuyor, ne dinleniyor, bu adam ne zaman uyuyor, Osman Paşa beş vakit namaz kılarken, dinleniyor, diyorlar.

Savaşın ikinci bölümü, Plevne'nin otuzbeş km. önünde Lofça'da oldu. Ruslar Lofça'ya Kazaklardan oluşmuş bir ordu gönderdi. Ruslar yenilgiyi görünce Rus steplerinden asker üstüne asker cephane üstüne cephane taşımaya başladı. Osman paşa harp tarihine geçen büyük, kendi icadı siperler kazdırmaya başladı. Bu siperlerin özelliği, tam bir insan boyundaydı. İçi tam bir oda gibiydi. Siperler sıçan delikleriyle birbirlerine bağlanıyor. Siperlerin uzunluğu dörtyüz metreyi aşıyor. Savaş bittikten çok sonra Avrupalı komutanlar bu siperleri teknik olarak inceleyip savaş tarihine kaydettiler. Bu siperler yapılışı, boyları, kazılışı, her yönüyle Osman Paşa icadıydı. Edison elektriği icad etmişse, Türkler de kahramanlığı icad etmişti. Yan duvarları taşla örülü. Tavan döşemeleri sandık kınklarından. Yatılacak yerler ot ve pöstekilerle dolu.

Lofça'da Ruslar büyük bir hezimete uğradı. Moralleri tamamen bozuldu. Ruslar hücum üstüne hücum yapıyor her defasında püskürtülüyor, yetmiyor, Osman Paşa karşı hücuma geçiyor. Türk orduları Plevne'de tek bir cephede, tek bir safhasında dahi yenilmedi. Süngü savaşlarının hepsi kazanıldı. Öyle ki, süngü savaşında inanılmaz cesaretle önde yürüyen bir Türk bölüğüne "kasap taburu" adı verildi. (Anadolu çocuklarının inanılmaz kol kuvveti soğan yiyişlerinden mi, bilinmez, dört ay, açlık, yorgunluk, hastalıktan sonra dahi ayağa kalkıp aynı süngü harbiyle defalarca hücuma geçtiler.) Ruslar durmaksızın topçu ateşi yapıyor. Günde dört yüzün üstünde top atışı yaptıktan sonra, yeterince tabyaları uçurduk deyip yine hücuma geçiyorlar. Yine süngüyle geri püskürtülüyorlar. Bir yabancı gazeteci, siperlerin içindeki kaygan çamurda yere düşen askerleri kaldırmak bile meseleydi, üç kişi yardım ediyordu, der. Aç, yorgun, bataklık, çamur içinde, yürünmesi imkansız arazi içinde Türk süngülerinin savaşı Ruslar'ı kabusa soktu. Çünkü, Ruslar, hem asker, hem top, hem silah olarak fersahlarca büyüktü, sadece, hücum edemiyorlardı.

Üçüncü Plevne Savaşı 26 Ağustos'tan 31 Ağustos'a kadar sürer. Hücumla Plevne'yi ele geçiremeyeceklerini anlayan Ruslar, hezimeti, mağlubiyeti kabullenir, birlikleri dağılır. Bozulan birliklerini toparlamakta güçlük çeker. Ve bütün Rus kurmayları Plevne'yi fazlasıyla ciddiye alır. Plevne'ye üçüncü defa saldırmanın savaş tekniği olarak çılgınlık olacağı fikrinde birleşirler. Rus çarı Aleksandır II ve tüm büyük komutanlar cepheye gelir. Savaş sürecinde cephede kalırlar. Çoğu hastalanır, Çar da hastalanıp çadırından çıkamaz!

Türk komutanlarının hepsi yaralanır, bir çoğu şehid olur. Ruslar yüzelli bin kişilik takviye kuvvet daha alır. Romenler, bütün güçlerini yeniden seferber eder. Ruslar, Türk cephelerini mahvetmek üzere topların her biri ondört öküzle çekilen, tekmil katar 1800 öküzlü, 600 arabadan mürekkep, kervan boyu altı kilometre tutan korkunç bir kuvvet daha getirir.

Bu topların sayıları, yazımızın boyunu aşar, inanılmaz kuvvetler. Plevne'de savaşan Osman Paşa'nın toplam gücü otuz bin... 17 bin kişilik kasabanın onbini hasta, yaralı.

Bol malzeme, bol para, bol top, bol asker, yığarak intikamlarını daha acı çıkartmak için Ruslar yeniden Plevne önlerine gelir. Osman Paşa'nın Ali Çavuş namında bir topçusu vardı. Tam isabetçi. Bu savaşta top mermilerini idareli kullanmak isteyen ordumuz için bir nimetti, tek atışlarla yaptığı büyük isabetler tarihe geçti.

Türk askerleri, siperlerden çıkmayacakları, kaçmayacaklarına dair topluca yemin edip, topluca cemaat namazı kıldılar. Bursalılar taburu; Çorumlular taburu, Fethiyeliler taburu, Aydın Efeleri taburu, Milas taburu, Bağlarbaşı taburu, adını sayamayacağımız Anadolu kasabalarının evlatları, kırka bir, seksene bir, bir güç karşısında, değil Plevne'yi müdafa etmek, gelen güçlerin peşinden saldırıya geçip, Finlileri, Kazakları darmadağınık ettiler.

Hiç dinlenmeden dokuz saat süngü sallayan taburlarımız. Hiç dinlenmeden üç-dört gün aralıksız savaşan birliklerimiz. Ve savaş olmasa da, durmaksızın siperlerimize aralıksız düşen toplar. Piyadelerimiz, cephane tükenene kadar. Askerlerimiz artık kolları, bacakları kopup parçalanıp kımıldayamaz hale gelinceye kadar hücum ediyor!

Ruslar, Plevne önlerinde üçüncü defa mağlup oldu. Yapacakları tek şey vardı, daha da büyük ordu, daha da büyük toplar hazırlayıp yeniden intikam saldırısına hazırlanmak.

Hezimetler Ruslar'ın kafasını karıştırdı. Kurmaylar, Plevne'yi bırakıp, yanındaki Edirne'ye inelim, dediler. Ruslar, Plevne'yi hücumla, saldırıyla, topla, askerle ele geçiremeyecekleri, onbinlerce ölü vererek, en değerli komutanlarını esir ederek, kabullenmek zorunda kaldı.

Ve artık Ruslar savaşmaktan vazgeçer. 1 Eylül 12 Ekim arası, Plevne muhasarası başlar. Yani, artık Ruslar, Türkler'le savaşmanın delilik olduğunu anlayıp Plevne'nin ikmal yollarını kesip, dünyayla irtibatını yok ederek ve muhasara altında Türkler'in açlıktan ölmesini beklemeye başlar.

Havalar soğumaya başladı. Osman Paşa'nın İstanbul'dan erzak, cephane isteği yerine getirilemedi. Savaş boyunca tek bir ikmal alabildi, Ruslar, Plevne'nin etrafını demirden bir çemberle çevirip durmaksızın top atışlarına başladı.

Bir kasabanın adı olan Plevne kelimesinin sözlük anlamı artık tarihe şöyle geçer, tüm Rus tarihinin en güçlü ordu tüm tarihinin en zayıf ordularıyla Osmanlı'yı yenemez. Türkler yenilmedi. Savaşın hiçbir safhasında yenilmedi.

Plevne önlerinde yarısı yaralı, hasta, kolu bacağı kopmuş, yirmi bin kişilik bir orduyu zor bulan Türkler, karşılarındaki Rus güçlerinin rakamları: Ruslar 115 piyade taburu. 39 süvari bölüğü. 484 top. 30 adet muhasara topu. Romanya, 166 piyade taburu. 117 bölük süvari. 592 sahra topu. 4 istihkam taburu. Bütün kuvvetlerin ayrıntılı rakamları, yazımızı aşar.

Osman Paşa teslim ol diyen elçileri geri gönderir. Osman Paşa, muhasaradan birkaç gün sonra Plevne'deki iki bin kişilik sivil halkı şehirden çıkartmak ister. Ruslar ateşle karşılar. İnsanlar geri döndü. Ve 11 Eylül 1877 tarihinde bir imdat kuvveti erzakıyla Plevne'ye, Osman Paşa'ya ulaşır. Plevne'ye arkadan 9 bin asker, 500 araba gelip Plevne ordusu kısmen güçlenir.

Ancak, hayvanlar için arpa saman yoktu. Osman Paşa, bir çapulcu taburu kurdurup civar köylerden ot, saman toplaması için üçyüz öküz arabası yola çıkartır. Bir taraftan Ruslar ateş açıyor, arkadan ot toplanıyor. Soğuk müthişti. Çapulcu taburumuzdan kırk asker, ikiyüz sığır ve manda yolda donarak öldü. Ertesi gün Ruslar çapulcu taburumuza hücum etti, Fethiye alayı püskürtüp kaçırttı.

Plevne savaşının öyle safhaları vardı ki, mesela, Ruslar 61 bin kişi. Bu kuvvete karşı yalnız dört bin Türk askeri karşı koyuyor. Ve Ruslar bu cephede, dört bin kişilik kuvvet karşısında geri çekilmek zorunda kaldı.

Plevne savaşının son safhası, günleri. 12 Ekim 19 Kasım arası. Plevne'yle İstanbul'un, dünyanın hiçbir irtibatı kalmadı. Plevne'de neler oluyor bilen yok, haber alınamıyor. Dünyadan hiç bir yardım uzanmıyor. Hatta, bir balon uçurulup Plevne'den haber alınmak istendi.

Askerlerimiz tam anlamıyla üçyüzbin kişilik Rus orduları ortasında kalakaldı. Cesetleri yiyen köpekler bile küme küme açlıktan ölmeye başladı. Buğday tamamiyle bitti. En kötüsü tütün kalmadı, askerlerimiz asma kabuklarını kıyıp içmeye çalıştı. Hasta, yaralılar için, sıhhi, tıbbi malzame bitti. Cenevre andlaşması gereği hastanelere Hilaliamber bayrağı çekilmesi, hiç olmazsa hastalara ateş açılmasın diye, aksine, o hileliamber bayrakları Rus top atışlarının nişangahı oldu.

Ve Türk askerlerinin moralini tamamen çökertmek için, Kars'ı, Ruslar'ın aldığı haberlerini büyük direklere yazıp astılar. Hayvanlar açlıktan ölmeye başladı. Bugünlerde dahi Türk siperlerinde Karagöz, ortaoyunu eğlenceleri oynanıyordu. Aç kurtlar kasabaya sokuldu. Zaman zaman kargalar vurulup etleri yeniyor. Üniformalar tamamen çürüyüp, parçalanıp düştü. Yabancı yazarlar hatıralarında Türk askerlerinin üniformalarında kadın basma elbise yamalarını dahi yazarlar. Üniforma yerine, derilerden, kağıtlardan, çuvallardan elbise yapılır. Boş çuvalların içi yaprak doldurulup vücudlarına sarılır. Çorap yerine ayaklarına paçavra, bez bağlanır. Sabun bitti. Kil çamuruyla yıkanılır. Kibrit tamamen tükendi. Cephane barutuyla ateş yakılır. 17 bin kişi barındıran Plevne kasabasında, sekiz bin hasta, yaralı, ölmekte olan hayvanların acı iniltileri. Ve lapa lapa yağan kar, tüm kasabayı ve etrafı kapatır. Bütün sırtlar bembeyaz olur. Askerlerimiz dizanteri ve koleradan ölmeye başlar.

Osman Paşa'nın önü kış. Değil askerler, açlıktan ölen çocuklar... Osman Paşa düşünüyor. Kararını verdi, bir "huruç hareketi"... Bir yarma hareketi. Kararını verdi, Plevne'den çıkmak. Bu şu anlama geliyor, beşyüz yıl hükümdarlık yaptığı Avrupa topraklarını terketmek. Oracıkta teslim olabilirdi. Hakimler hakir görülmek istemez! Geri dönmekte olan bir komutan için gurur artık en zalim ıstıraptır!..

Ordu, kış ortasında açlıktan tamamiyle ölecek. Yaralılardan yürüyebilecek olanları ayırdı. Bunların içinde kolsuz, bacaksız, ağır yaralılar, Ruslar'ın medeni insafına bırakıldı, Ruslar bunları dahi öldürdü.

Vidin nehri üzerinde yeni köprüler yaptırdı. Ve kasabanın Türkler'i, Osman Paşa'nın eteklerine yapışıp bizi de götür diye yalvardı. Osman Paşa, bir savaş hareketi için bunun yanlış olduğunu biliyordu, siviller, çocuklar paniğe kapılıp kaçışıp savaş nizamını bozabilirdi, öyle de oldu...

Ve Osman Paşa Plevne'den çıkışta, ordu mızıkasına "Plevne'den Veda Marşı"nı çaldırdı. Yaralı ve ölmekte olan öküzlerin sağır edici homurtularını bastırdı. Büyük kafile köprüye yöneldi. Paçavralara sarılı onbinlerce asker. Hiç değilse cesetlerini düşmana çiğnetmemek için. Cehennemden kaçıyorlar. Öküz arabalarının inleyen gıcırtısı. Aç hayvanların homurtusu. Ağır karanlıklar içinde. Sağlam tek bacağı kanın çamurun içine bata çıka. Pılımızı pırtımızı, çocuğumuzu, annemizi, yaralılarımızı önümüze katıp, yol boyu ölüler bırakarak Avrupa kıtasından dönüyoruz. Bu sahne, savaş tarihimizin en trajik dekorudur, ne sineması, ne tiyatrosu, ne hikayesi vardır. Dokuz yaşında çocuklar, yaralı, başı sargılı askerlerimize koltuk değneği olmuş. Buzdan ve demirden top arabaları üstünde geri çekiliyoruz. Göz alabildiğince geniş ova. Ufuk kadar büyük mezarlığın içine doğru. Cesedleri çiğneye, atlaya. Kan gölünün ortasından. Yüzlerinde donmuş ve kalmış kar. Yorgunluktan çamur çukurlarına düşüp bir daha kalkamadığı için ölen öküzler. Bu Vidin... Bu küçük ırmağın suları donmuş. Üstü bir camekan gibi parlıyor. Donmuş yüzeyinde bin yıllık bir tarihin sarıklı hatıraları. Bin yıldır bu halk, belki az düşündü, ama çok savaştı. Mağlubiyet, esirlik bilmedi. Bin yıldır zafer naralarıyla geri döndüğü yoldan, şimdi kasvet ve dehşet içinde. Osmanlı ordularının komutanları, ihtiyar kartallar. Ne sersemlik bilir, ne sürünme tanır. Tabuttan fırlamış tahta parçaları gibi. Onbinlerce iskelet gibi. Sayısız zaferlerden dönmüş ve yalnız, zerafetle süslenmeyi bilmiş ihtiyar komutanlar. Son bir mahmuz geçirerek kaburgaları açlıktan fırlamış cılız atlarına... Tuna boylarını son kez Allah Allah sesleriyle çınlatmak istiyor... Bütün kafilenin gözleri ufukta. Yetişecek bir kuvveti çağıran, sessiz derin gözleri. Gözyaşı dökmediler. Hıçkırıkları buz sarkıtı gibi gırtlaklarını tıkadı. Hınıltıları işte burada donup kaldı. Ölüm, bu donmuş hıçkırığı yalayan hınıltının adıydı... Rus orduları arkadan dört nala, büyük bir kanlı ziyafete koşuyorlar..

Rus orduları Türk kafilesini köprü başında yakaladı. Yarısı yaralı, hasta, bu kafile içinde dahi, Aydın zeybekleri, karşı bir hücumla Ruslar'ı dağıttı. Ve siperlerin içine kadar kanlı bir boğuşma. Türkler, süngüleri düşünce, yumrukları, tırnakları, elleriyle boğuşmaya başladı. Aylarca aç kalmış, hastalıklar, ölümlerden dönmüş askerlerimiz yine de bilek gücüyle, Ruslar'ın, Kazaklar'ın kollarını büküp ellerinden silahlarını alıyor!..

Ve bire bir yaka paça boğuşma sürerken, arkadan Rus orduları yağmur gibi döküldü. Kafilenin tam ortasındaki cephane arabalarımızın üstünde toplar patladı, havaya uçtu. Ordumuz içindeki siviller panikle, ağlayarak kaçışmaya başladı. Bu bir mahşer yeriydi. Kafilemiz dört taraftan kıstırıldı. Türk ordusunun üstüne yoğun ateş açıldı. Artık ricat, bir bozguna dönüştü...

Plevne'de hiç yenilmeyen, üç ayrı savaşı kazanan Türk ordusu, bu dördüncüsünde yüzüstü yere düştü. Bu son ricatta altı bin askerimiz savaşarak öldü. Yaralı ihtiyar subaylarımız Ruslar'ın eline geçti. Başta Osman Paşa yürüyemeyecek kadar yaralı. Kurmay albaylarımızın çoğu şehid oldu. Osman Paşa bu halde dahi, bir umud, havaya havai fişekleri atarak, belki, kimbilir, gelmekte olan ikmal kuvvetlerine işaret veriyordu... İstanbul süsünde sefasında, Anadolu evlatları serhad boylarında imdad bekliyor, boşuna!..

Osman Paşa, "silah bırakılsın" emrini verdi. Balkanlarda toplam kırk bine yakın askerimiz silah bırakıp esir oldu. Osman Paşa bir değirmende yaralı yatıyor. Büyük Rus generalleri Osman Paşa'yı yakından tanımak istiyor. Hiçbirine selam vermedi. Kendisiyle tokalaşmak isteyenlerin yüzüne bakmadı. Abdülhamit'in kendisine bir nişan diye hediye ettiği gazilik kılıcını, düşmana uzattı, "takdiri ilahi" dedi.

Dünya basınının merak ettiği Osman Paşa'nın etrafında Rus generalleri fır dönüyor, konuşmak istiyor, oralı olmadı.

Bugün mezarı Fatih semtinde, Fatih Sultan'ın türbesinin tam karşısında. Cihan harbinin her cephesinde, İstiklal savaşında, Afyon'da, Sakarya'da ve Türk orduları, Türk gençleri hala durmaksızın "şanı büyük Osman Paşa" marşını çalar. Irak'ın, Afganistan'ın bizden farkı buydu. Onların nesillerini kahramanlıkla yetiştirecek Osman Paşalar'ı, Atatürkler'i olmadı, üç günde teslim oldular.

Plevne'nin üstünden yüz otuzbeş yıl geçti. Plevne savaşı Bosna ve Çeçenistan'da aynen devam etti. Plevne müdafaası ve boğuşması sindirilemedi. Türk halkının zihninde bitmedi. Avrupa ve Rus siyaseti, o gün bugün hiç değişmedi. Hergün kuşatma altındayız, hergün sığınaklardayız, her sabah yatağımızdan Osman Paşa marşıyla kalkıyoruz!..

Bu soylu, aziz kahramanların vatan toprağında Demireller, Özallar iktidar oldu. Bankasını, hazinesini, onurunu, bu toprağın haysiyetini bu kahramanlık öykülerini sata sata peşkeş çektiler. Sırtlanlar gibi, leşçiler gibi bu aziz kahramanların mezardaki kemiklerini, hatıralarını yiye yiye iktidarlarda sefa sürdüler.

Bizler yoksul çocuklarız, ne evimiz, ne dayımız oldu, ilkokul birinci sınıftan beri o kudretli kahramanların marşlarını bir ipek gömlek gibi kemiklerimize giydirdik.

Yüz yıl var ki yüzümüz hergün biraz daha fakirleşti... Osman Paşa 145 gün direndi, bizler hala direniyoruz. Buğday bitti... Ocak söndü. Sızlanmadık. Çamur yedik, sustuk. Yök'ünden, medyasından, Kızılay'ına kadar bu kutsal kahraman gazilerin kutsal emaneti hırsızların, ruhsuzların "kasası" oldu... İşgal edildik. İşgal sürüyor. Memleketin her köşesi ağlıyor. Öfkeliyiz. Bu mezarlar, bu türbelerin kemiklerini satıp satıp iktidara gelenleri birer birer yakalayıp parçalayıp boğmadan rahat etmeyeceğiz!.. Hıncımız tamdır. Eksik olan, intikam zamanıdır!..

nihatg@leman.com.tr

Akşamsefası

Gönül Adamı

dumur@leman.com.tr

"YÜZÜKLERİN EFENDİSİ"NİN YERLİ HATTA YEREL VERSİYONU; "SİMİTLERİN EFENDİSİ" J. PİYER'İN İSTANBUL'A DÖNÜŞÜ...

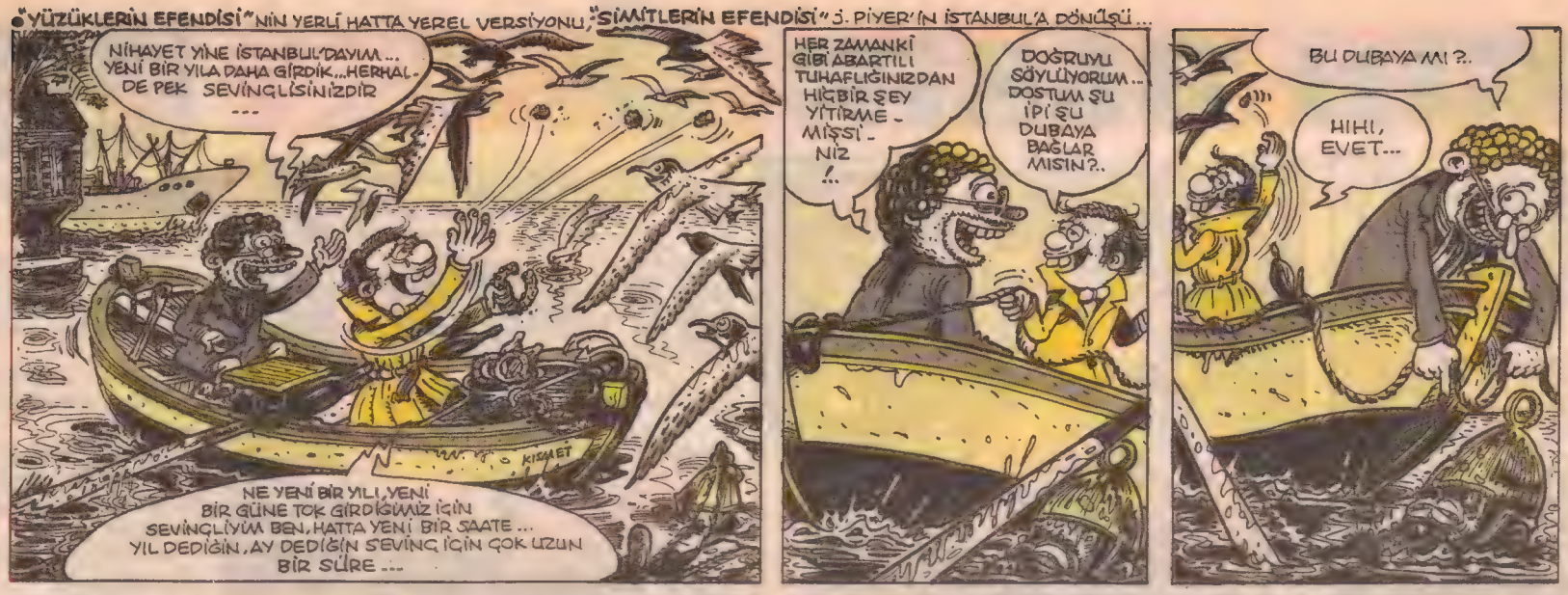

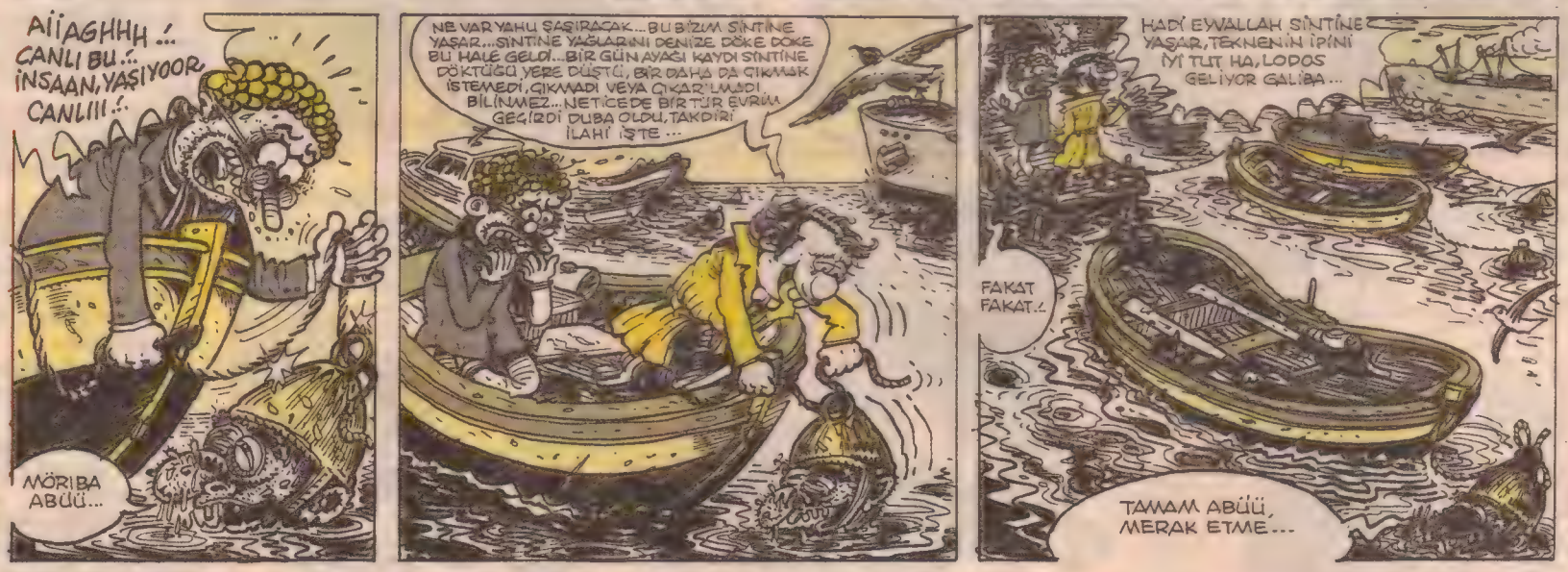

GÜNERİ İÇOĞLU

Lemangazin Kolpa Haber

Poh Zıçar Yarışmasından Notlar

* Esenler'de **poh zıçar** üzerine yüksek meblağlı bahis oynatan bir çete ele geçirildi... Yapılan incelemede, o hafta kimin eleneceğine dair **poh zıçar** lotosu şeklinde bir bahis türü geliştirdikleri anlaşıldı.. Geçen hafta Serkül'ün ani ve beklenmedik elenmesiyle bu bahisçilerin lotosunda oluşan ve kimsenin bilememesi sebebiyle bir sonraki haftaya devrolan yüksek ikramiyenin bu hafta adı açıklanmayan şanslı bahisçiyi bulduğu da kayıtlara geçmiştir...

* **Poh zıçar** finalistlerinden Rus asıllı Elena'nın **"Elensem de gam yemem, üzülmem. Bu yarışma sayesinde Türkçeyi gayet iyi öğrendim. Elenirsem gidip ana dilim olan Rusça'yı da öğrenicem ve bütün Rus klasiklerini okuycam... Neler anlatıldığını hep merak etmişimdir küçüklüğümden beri"** dediği öne sürüldü...

* Öte yandan finalistlerden Bayhan'ın Elena'yı tokatladığı iddia edildi... Bayhan ise bu konuda şunları söyledi; **"Elena dilimizi, benliğimizi, öğrendi ama kültürümüzü de, tarihimizi de öğrenmesi lazım. Ben de ona Osmanlı tokadını gösteriyordum. İyice kafasına yerleşsin diye de iki tane destekli çaktım. Bir de Elena'ya elense çekmesini göstericem eğer haftaya elenmezse..."**

Güneri İçoğlu

Feyzi Özşahin

feyzi@leman.com.tr

ÖZGE

ozge@leman.com.tr

Akşamsefası

bezginbekir@leman.com.br

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

BUGÜNLERİ DE Mİ GÖRECEKTİM...ÇAĞCAĞ, BEZGİN BEKİR DONU YAPMIŞ...LM KÜLTÜRLERDE SATILIYORMUŞ BİR DE...

Espri: Mehmet ÖZKANOĞLU

Lütfü Oflaz

Katil Popstar!

Katilden popstar olur!

Popstar yarışmasında bir yarışmacının cinayet işlediği ortaya çıkınca başlayan "katilden popstar olur mu" tartışması hakkında benim düşüncem budur.

Bu ülkede cinayet işledikleri yazılıp çizilen 17 MHP'li milletvekili olmadılar mı?

Yine bu ülkede Susurluk Çetesi'nin işlediği cinayetleri planladığı iddia edilen kişi İçişleri Bakanı, parti başkanı olmadı mı?

Yarın partisi iktidara gelse başbakan olmayacak mı?

Ve yine bu ülkede 17 yaşındaki çocukları idam ettirip cinayet işleten darbeci general devlet başkanı seçilmedi mi?

Aynı kişi 12 Eylül döneminde kurdurduğu işkence tezgahlarında, yargısız infazlarda binlerce cinayet işlettirmedi mi?

Bu ülkede binlerce cinayet işleten devlet başkanı oluyor da, bir cinayet işleyen niye Popstar olamıyor?

Kaldı ki binlerce cinayet işletenin eseri olan anayasaya milletin yüzde 92'si destek oldu.

O halde bir cinayet işleyenin Popstar olması için millet destek olmuş çok mu?

"Katilden popstar olmaz" diyenler nasıl bir ülkede yaşadığınızı galiba unutuyorsunuz.

"Katilden popstar olmaz" demeden önce "katilden devlet başkanı, parti başkanı, bakan, milletvekili olmaz" deseniz daha doğru yapmış olursunuz.

Aksi halde birgün bu ülkede Susurluk türü çetelerin liderleriyle, mafya çetelerinin liderlerinin koalisyonundan oluşan bir hükümet de kurulur!

En fazla cinayet işleyen, işleten de o hükümette başbakan olur!

Erzurum 27 Aralık 2003

Haydi Komikler İşbaşına!
Türkiye Honkisini Arıyor

LeMan Kültür'de STENDAP YARIŞMASI

Büyük Ödül
2. el Porşe

İkinci'ye 3.el Şahin (Doğan görünümlü) ve Üçüncü'ye 4. el Murat 124 (Kartuşlu teybi bile var)

Neden Bizim de Porşemiz Yok Demeyin

Evet çok doğru, kadınlar komik erkeklerden hoşlaşıyo. Ve fakat aynı şey erkekler için de geçerli olabilir tabi. O yüzden kadın, erkek, genç, ihtiyar, çoluk, çömbelek olmanıza aldırmayın. Anlatın hikayenizi, çekip, bize gönderin. Unutmayın Leman Kültür'de sizi dinleyecek bir sürü manyak var...

Sık Sorulan Sorulara Az Bulunan Cevaplar

*** Hakketten Porşeyi verceeniz mi?**

Valla vericez ulan. Üstelik ikinci el. Böylece birtakım vergilerden de yırtmış olucaksınız... Gerçi araba temsili fotoğraftaki kadar cillop değil ama en azından andırıyo.

*** Yapacağımız stendap illa 5 dakika mı olmak zorunda?**

Allah'ın emri değil tabi. Ama 15 saniye ya da 55 dakika olmamasında büyük yarar var.

*** Süper Demirel taklidi yapıyorum, yarışmaya katılabilir miyim?**

Katılamazsın güzelim. Ama sen yine de Demirel taklidini yapıp bize gönder. Televizyonda herkese gösterelim, vatandaşı güldürelim.

*** Leblebi tozu yemiş Erbakan taklidi olur mu peki?..**

Olur tabi. İstersen yuvarlanan varil taklidi bile yapıp bize gönderebilirsin.

Sadece kahkaha atman, fıkra anlatman, abuk subuk mimikler yapman ve hatta osuruğunu yakman bile yeterli. Yeter ki samimi ol. Canımızı ye...

*** Anlatacak çok şeyim var ama kameram yok. Naapabilirim?**

1) Başkasından ödünç isteyebilirsin. 2) Başka birine daha sorabilirsin. 3) Düğünleri videoya çeken şahıslardan yardım alabilirsin. 4) Ses kaydı gönderebilirsin. 5) Haftanın 7 günü 15 – 17 saatleri arasında Leman Kültür'e gelebilirsin.

Unutmayın; Vatandaşın Sırıtmaya İhtiyacı Var

Kaset Gönderme Adresi

Honki Masası (KKE), Firuzağa Mahallesi, Defterdar Yokuşu, No: 47, Beyoğlu - İstanbul

Canlı Stendap Kayıtları İçin Adres

Leman Kültür, İstiklal Caddesi, İmam Adnan Sokak, Beyoğlu.- İstanbul

hokkabaz@leman.com.tr

DUMUR DETAYI

GÜNERİ İÇOĞLU

Beyin Jimnastiği Dumuru

Bu iki yazı da Teşvikiye Camii avlusunda karşılıklı olarak yer almaktadır. Tabii ki yazılarda ilk bakışta ne var diyeceksiniz... Resim de net gözükmeyebilir, birinci tabelada görülen boş satırdaki izlerden görüldüğü kadarıyla önceleri **"17 yaşından büyükler** top oynayamaz, bisiklete binemez" yazılı olan bölümdeki harfler sökülmüş. Tam karşısında yer alan ikinci yazıda ise **"6 yaştan yukarı bisiklete binmek,** kedi köpek beslemek yasaktır" şekline dönüştürülmüş ikaz ve top oynamak yasağı yaş sınırı olmaksızın genelleştirilmiş. Halbuki ilk yazıda 17 yaşından küçükler oynayabiliyordu top... Velhasıl iki yazı arasında **11 yaş** farkı var, herhalde yeni nesil hızlı büyüdüğü için bu değişikliğe gerek duyulmuş. Birinci yazıdaki **17**'nin aslında **7** olduğunu, sonradan çocukların oyun olsun diye **7**'nin yanına **1** eklediklerini varsaysak bile, yine de bütün cümleyi silmek yerine, yalnızca

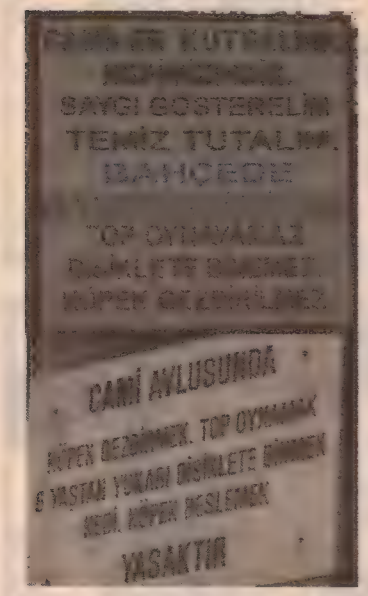

7 rakkamı silinip **6**'ya çevrilseydi iş hallolabilirdi sanki... Fakat tabii, top oynamak kısmı her halükarda bozuyor işi. Bu yüzden cümle **7** ya da **17** olduğuna bakılmaksızın silinmiş olsa gerek...

●●●

Sanmayın ki burası bir yorgancı, nevresimci ya da bir yastıkçı... Burası bir balıkçı... Eminönü'nden Unkapanı'na doğru giderken rastlıyoruz bu balıkçı dükkanına... Balıkçı değil sanki bir felsefe okulunun giriş kapısı... Sanki yeni ahitteki öykülerde, İsa'nın, balıkçı havarisi Petrus'a söylediği

sözlerden biri gibi... Bazen insan gündelik hayatta beklenmedik bir şekilde, beklenmedik bir yerde, zamanımızın velveleli telaşına uymayan, ağır, derunî şeyleri görebiliyor, duyabiliyor...

●●●

Yolda hızla yürürken duydum. Bond çantalı bir adamın cep telefonuyla konuşurken karşısındakine verdiği talimat;

"La oğlum teklif mektubunu zarfa goyon onu da onun içine goyon gaz gafalı!.."

dumur@leman.com

Deniz Seyrun

derydeseyin@mynet.com

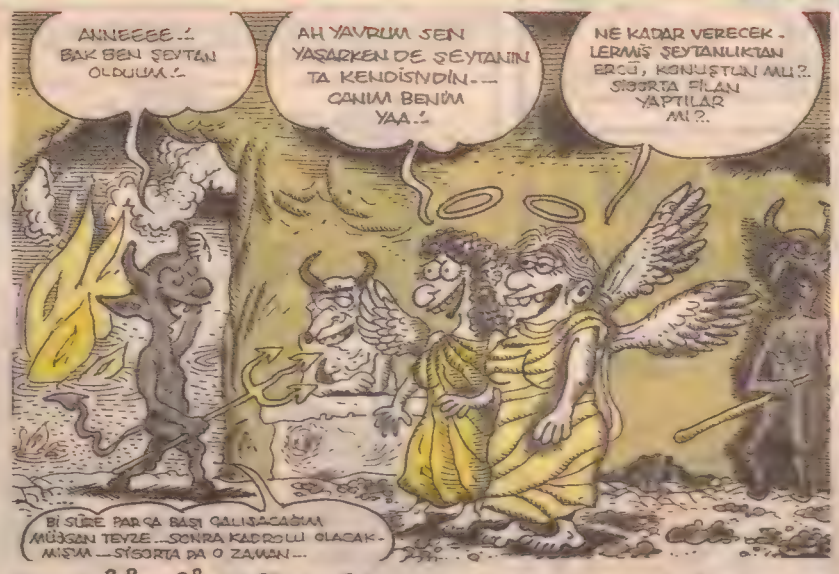

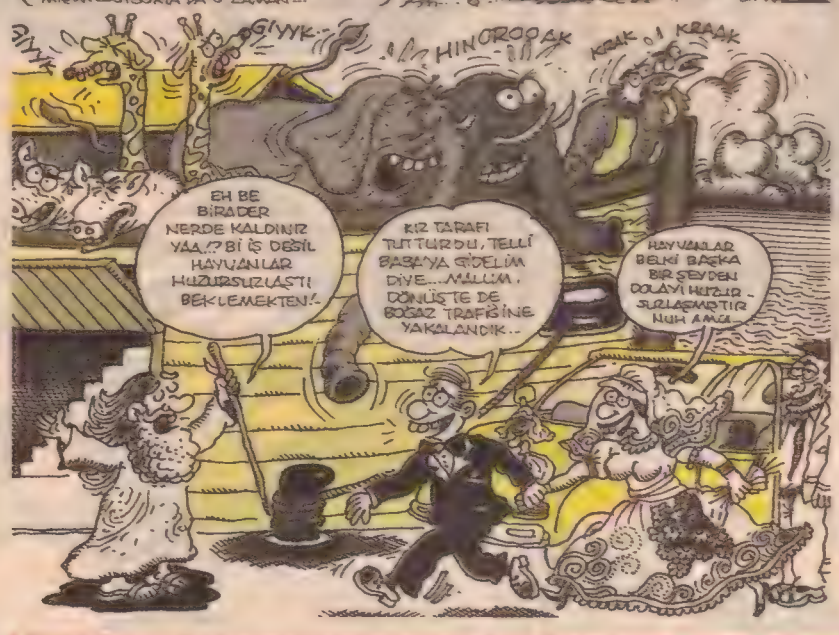

BEYOĞLU GECELERİ 1

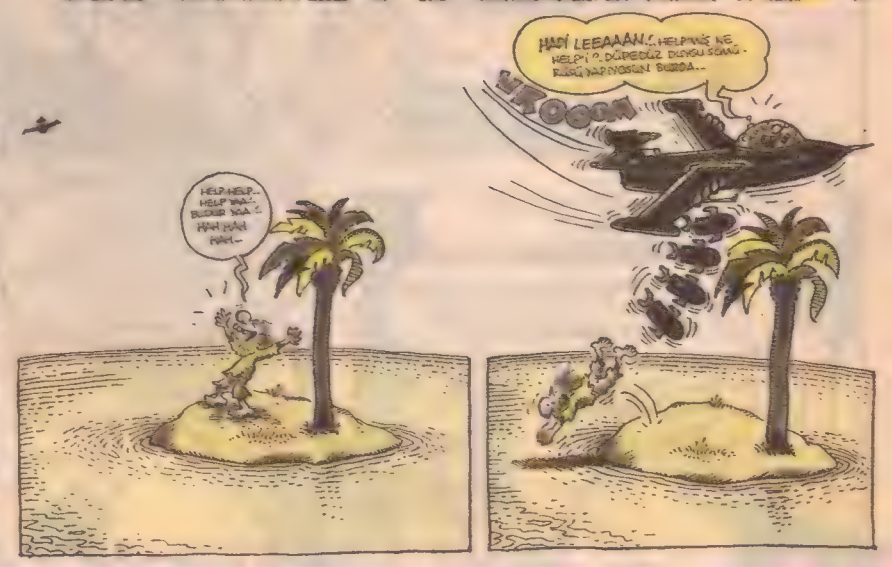

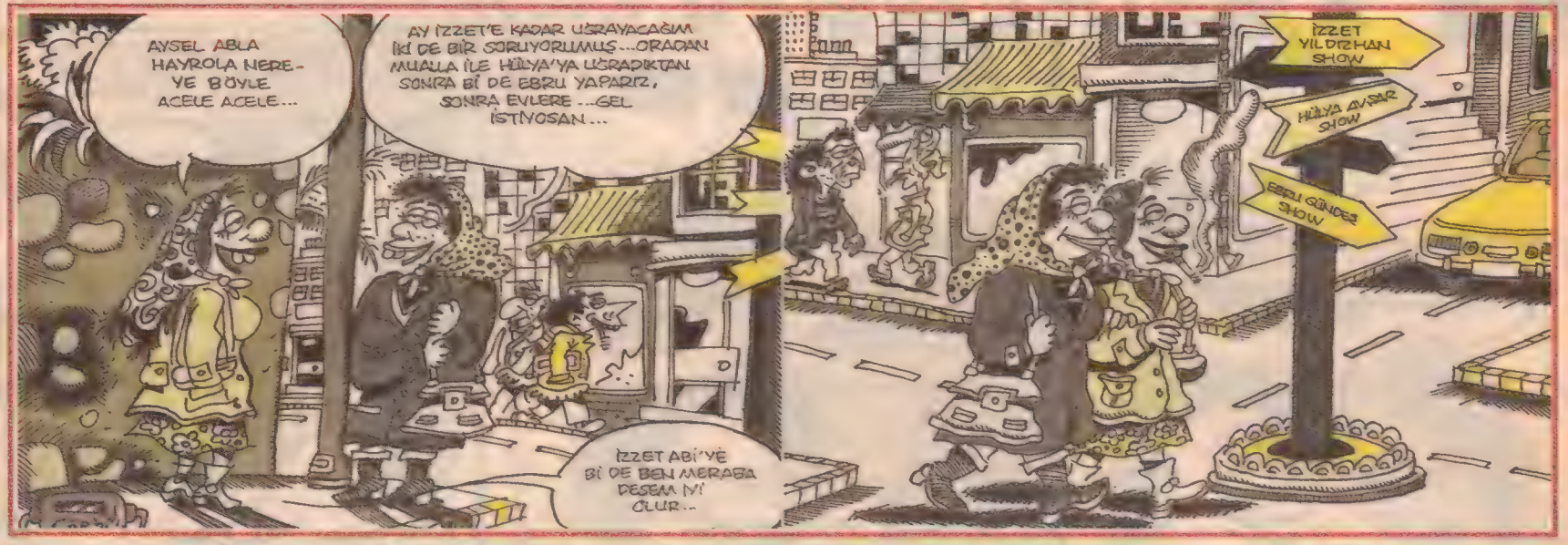

Bol dumanlı, hususi kokulu, filtresiz gazeteniz

yeniHarman'DA BU SAYI :

Yalçın Küçük, yine yeniHarman'da: Saddam'ın yakalanışından, yalan merdivenlerindeki Tayyip- Emine Erdoğan'a, Kürtçe türkü söylediği gerekçesiyle hedef adam haline gelen İbrahim Tatlıses'ten, medyadaki g-string tartışmalarına ve popstar Bayhan'a... Yalçın Hoca ile mülakat yeniHarman'da.

Uluslararası Tecrit Sempozyumu'na katılan yazar Cezmi Ersöz yeni Harman'a konuştu: Türkiye'den iltica etmiş bir gardiyanla tanıştım. Bayan gardiyan Ümraniye Cezaevi'nde olanları anlattı. 'Kanlı ekmek yemem ben' dedi."

Show TV Spor Müdürü **Şansal Büyüka'dan** çarpıcı açıklamalar: **Kabzımal diye Erman'ı dışlayamam!**

Arjantin'da onbinler yine ayakta! 50 bin kişi Buenos Aires Plaza de Mayo [illegible] yeni Harman'da!

Cumhuriyet Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni İbrahim Yıldız, **"Değiştik be abi"** diye hakkında yazı yazan Hürriyet Genel Yayın Yönetmeni Ertuğrul Özkök'e yanıt veriyor. İlk kez yeni Harman'a konuşan Yıldız ile medyada yaşanan tekelleşme,değişim ve Cumhuriyet üzerine...

Yazar Nihat Genç ile 2003 Harman'ı: Sovyetler Afganistan'dan nasıl kaçtıysa, Amerika da Irak'tan kaçacak!

yeniHarman GERÇEK SADDAM'I BULD

Saddam, Time ve Newsweek'le z yeniHarman'da kapak. Ama bi Onlardaki kolajı, ben gerçek

YeniHarman Pazar günü tüm gazete bayiilerinde...

KAAN ERTEM

kaanertem@leman.com.tr

GALERİ SADUN

2. EL OTOMOBİL ALIM - SATIM

SEN GİTTİN CANIM KAMYONETİ BURSA'DA GRAN CEROKİ JİPİ ŞEKLİNE SOKTURDUN, GEZDİN, TOZDUN, KARI KIZ ARAKLADIN, HEPSİ İYİ GÜZEL... SONRA VERGİLER DÖTÜNE KAÇINCA AMAN SADUN ABİ YARDIMCI OL, AMAN SUDAN ABİ BENİM ARABAYI SATALIM.!. EE, GÜZELİM ZAMANINDA BÜYÜK LAFI DİNLEMEDİN.!.

DELİ KARİKATÜRLERİ

YAVRUM BU NEDİR MASAMIN ÜZERİNDE?.

VALLA PATRON BUNU HAYVANOĞLU MÜHENDİSLİKTEN GÖNDERMİŞLER, YILBAŞI HEDİYESİYMİŞ.!.

TAMAM CANIM ANLADIM, GİDEBİLİRSİN.!.

KUDRETÇİĞİM ŞİMDİ PARADAN ALTI SIFIR ATILIRSA BİR MİLYON KAÇ PARA OLACAK? KURUŞ MU OLACAK YOKSA?

HİÇ BİR FİKRİM YOK ABİ.! HİÇ DÜŞÜNMEDİM BÖYLE BİR DURUMU?.!

AMA; DÜŞÜNMEN GEREKİRDİ...

HAKLISIN ABİ YARIN BİGÜN LAZIM OLUR.!.

EH YANİ!

TAMAM DEDİK YA ULAN.! BAKICAZ İŞTE.!.

HAYAT HEP KENDİNİ TEKRAR EDEN YENİ BAŞLANGIÇLAR ÜZERİNE KURULUDUR...

AY AY AY

ASLINDA YENİ YILLAR DA YENİ BİR BAŞLANGIÇTIR... BU SENE YENİ BİR BAŞLANGIÇ YAPMAK İSTİYORUM.!.

AY NE HER ŞEYE YENİDEN BAŞLAMAK FİKRİ NE KADAR ROMANTİK.!.

EŞROĞLUESSEK SENİ!.. DEMEK ŞİRKETİN BÜTÜN HESAPLARINI ÜZERİNE GEÇİRİP YENİ YILDA YENİ BİR BAŞLANGIÇ YAPMAK HAA? YÜRÜ KARAKOLA!

YENİ YILA MERHABA PARTİSİ

AHH PATRON! KUSURA BAKMA O PARALAR YANLIŞLIKLA BENİM HESABA GEÇMİŞ.!.

Akşamsefası

Behiç Reis

HERKESİN BİRBİRİNİN KAFASINA SİLAH DAYADIĞI DİZİLER SEYİRCİYİ KESMİYODU ARTIK ABİ... AZ GELİYODU SİLAH MİKTARI... DOZU ARTTIRMAK ZORUNDAYDIK...

ULAN NE DİYEYİM BEN SANA... ÇEK HADİ ÇEK BAŞKA ÇARE DE YOK GİBİ HAKKATEN...

BEN DIŞBANK REKLAMLARINI ANLIYORUM ŞADMAN... BİŞEY OLDU, ANLIYORUM ARTIK... ŞADMAN?. BİR YERE Mİ TELEFON EDİCEKTİN YOKSA SEN?.

AYY.!. ÖDÜMÜ PATLATTIN BASRİ... NE TELEFONU AYOL... ÜHHÜ.. ÜHÜ... ÜHÜ...

ÇALIŞMIYO TELEFON ONU SÖYLİYİM DE...

KENAN BEY, BANA SEKİZ-ON MİLYON LİRALIK BİR SORU SORUN... SEKİZ ON MİLYON LİRAYA İHTİYACIM VAR BENİM... YA DA ÇEKİMİ ALIP GİDEYİM... BEŞ MİLYONLUK BİR ÇEK YAZIN BANA... NE KENDİNİZİ YAKIN NE BENİ YAKIN...

FORMATIN DIŞINA ÇIKMIŞ OLURUZ FERİT BEY... CEPTEN TAKDİM EDEYİM İSTERSENİZ...

KİM 500 MİLYAR İSTER?.

Kenan Işık

HAYIR! ONU KABUL EDEMEM... LAF OLUR, BİLMEM NE OLUR, PROGRAM ZARAR GÖRÜR...

RALİF BAK.! "PANTEN KADINI" OLDUM BEN...

ANAMM.!. NAAPTIN SEN GÜLBİN?. GÜZELDİN, BAKIMLIYDIN, EVİNİN KADINIYDIN... KEŞKE ZORLAMASAYDIN...

KAHRAMAN MASA ESAT

YAPTIKLARI YANLIŞI FARKEDERLERSE GELDİĞİM YERE GÖTÜRÜRLER GENE BENİ... NE YAPSAM DA HALİDAKİ SU AYAK İZLERİMİ YOK ETSEM... AYNI YERE GERİ DÖNMEK İSTEMİYORUM... BEN ARTIK BURDA YAŞAMAK İSTİYORUM.!

AKSARAY PAŞAOĞLU

Popstar, Cinnet Cinayetleri ve Terörist Dana...

Türkiye'de yaşayan insanların bir hayâli var. O, benim de hayâlim. O hayâl gerçekleşirse ülkemin insanlarının çok mutlu olacağından eminim. Peki, nedir Türk insanının ortak hayâli? Bunu biraz sonra söyleyeceğim. Ben ondan önce çok enteresan başka birşeyden sözetmek istiyorum. Cinnet cinayetlerinden... Cinayet haberini ve acımasız katilin fotoğrafını gazetede görünce, kendimi bir an Dostoyevski'nin Suç ve Ceza'sındaki ünlü Raskolnikov muyum ben dedim. Ve uzun şayak pantolomun redingotunun cizlavetlerini ve güçlü katır gibi kulaklı uzun toynaklarıyla çektiği kızağını karlarla örtülü ibibik dolu tundralar Niyork'ta. Yılbaşında fayf gün burdayım. Yılbaşı için kırmızı G-string aldınız mı? Çok uğur getiriyor. Araya kaçıyor diye ben almadım. Yine de uğur getiriyor. İşlerim tıkırında. Alsaydım, inanıyorum ki çok daha fazla getirirdi. Konya'dan ABD'ye G-string ihraç ettiğimizi biliyor musunuz? Bu bir tür yeni tip stratejik ortaklıktır.

ABD bu günlerde alarmda. Deli bir dana ABD'yi tehdit etmiş. ABD askerleri Niyork'ta bazukayla o danayı vururlarken 20 kişi ölmüş. Tarım Bakanı Ann Veneman, Dananın terörle alâkası olmadığını açıklamış. Dana, aşırı baskıdan cinnet getirmiş. Veneman, noel gecesi deli olmadığını ispatlamak için bir dananın tamanını yemeye teşebbüs etmiş. Niyork çok enteresan. Burada

herşey hızla popülerleşiyor. Popüler dedim de, Türkiye'deki Popstar yarışmasıyla ilgili, herkes herşeyi söyledi, en önemli şeyi kimse söylemedi. Yarışmanın ses düzeninde bir sorun var. Şarkıcıların sesi duyulmuyor. Ne diyordum? ABD hükümeti, Niyork'ta her köşe başına deli dana lokantaları açmış. Kısa adı BSE olan bu hastalığa tutulan bu terörist danaların beyinleri süngerleşiyormuş. Ben yedim, süngerleşmedi. İnsan beyni süngerleşmiyor. Beyin, dana beyni... Silahlı hükümet görevlileri lokantalarda çılgınlar gibi deli dana yiyorlar. Danayı, ipten yapılmış yuvarlak bir kement atarak, o da size tekme vuruyor ve tekmeler sizin koç yumurtanıza gelebiliyor. Elinizdeki kızgın demirle dananın küçük bir bölümünü pişirip yemeye çalışıyorsunuz. Lokantanın altı üstüne geliyor. Dana deli bir dana. Onu yiyen çıldırarak beynini tam ortadan oynatıp cinnet getiriyor ve dananın ayaklarını yalıyor, ortaya da bir arap oturtmuşlar. Deliren ona saldırıyor. Ve eziyet ediyor. Eşimle ben yedik ve arap'a ikiyüz dolarlık eziyet ettik. Ben Niyork'ta bir panik sezmedim. Aksine, insanlar eğleniyorlar.

Bizdeki cinnet cinayetlerine geliyorum. Bakın size battal boy enteresanlıkta birşey söyleyeyim. Biz Türkiye'de cinnet cinayetlerinin yoksulluktan işlendiğini sanırız. Ama değil. Bakın, geçen hafta İngiltere'de de bir cinnet cinayeti işlendi. Ve nedeni yoksulluk değil. Kraliçe II.Elizabeth'in köpeği Pharos, Prenses Annie'nin (Hangisi anne, hangisi kızı, onu çözemedim) Bull Terrier'i tarafından feci şekilde öldürüldü. Dana, yani köpek şu anda hapiste. Demek ki bunlar doğal. Kraliçenin köpeği Prensesin köpeğini markizin köpeğiyle aldatıyormuş. Biz de markiz olayı zaten yok.

Bakın, yazımın başında Türk insanının bir hayâlinden söz etmiştim. Gerçekleştiğinde Türk insanını tıka basa mutlu edecek olan o hayâl şimdi söylüyorum bakın, Sergen'le Van Hoojdonk'un özel bir maçta bir tek şort ve bir tek formanın içine birlikte girerek oynamalarıdır. Zor, ama imkânsız değil. Ve bu maç Kıbrıs'ta oynanmalıdır. Ama benim tek hayâlim bu değil. Benim bir büyük hayâlim daha var. Bir maçta dahî olsa Barcelona kalesini Rüştü yerine Bayhan'ın koruması. Çok mu uçuk? Bence değil. Katalanların da buna ihtiyacı var.

Cuma gecesi Popstar'ı izledim. Ve şuna inandım: Elena, artık bizden biri oldu. Elena, Sertab'ın Erovizyon şarkısını söyleyerek gemilerini yaktı. İstese de Rusya'ya dönemez. O şirret Tatu'lar bundan sonra onu orada yaşatmazlar...

Behiç Pek

Akşam Servisi

RAMİZE ERER

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

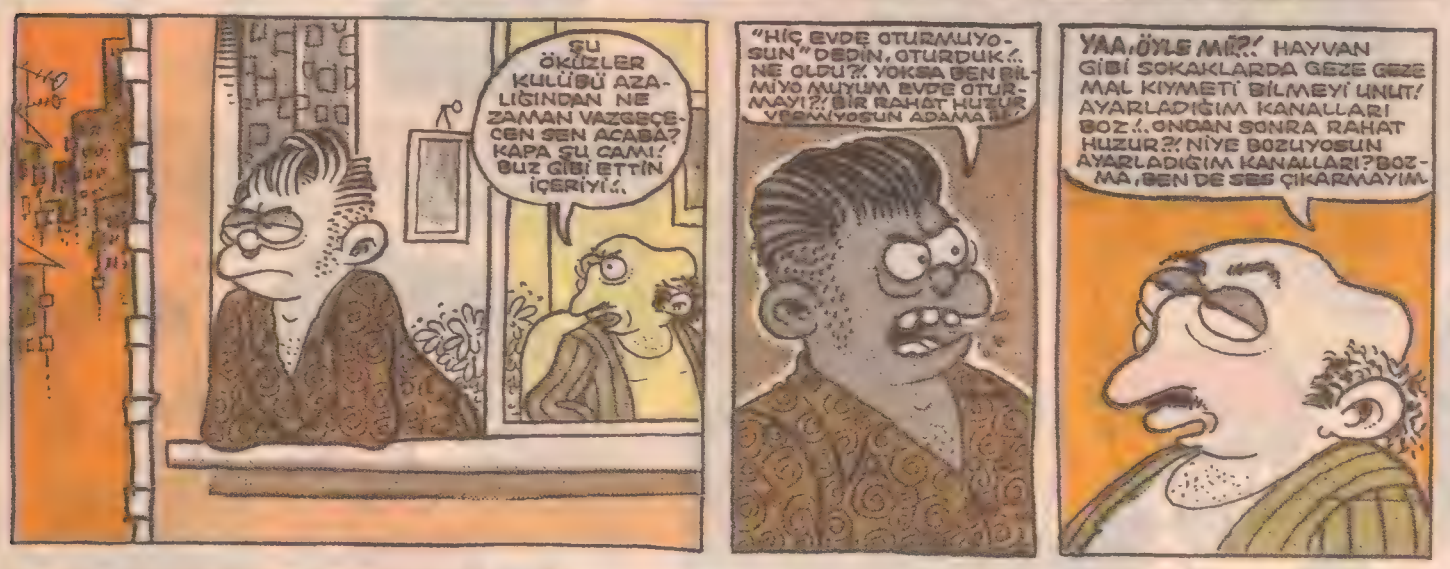

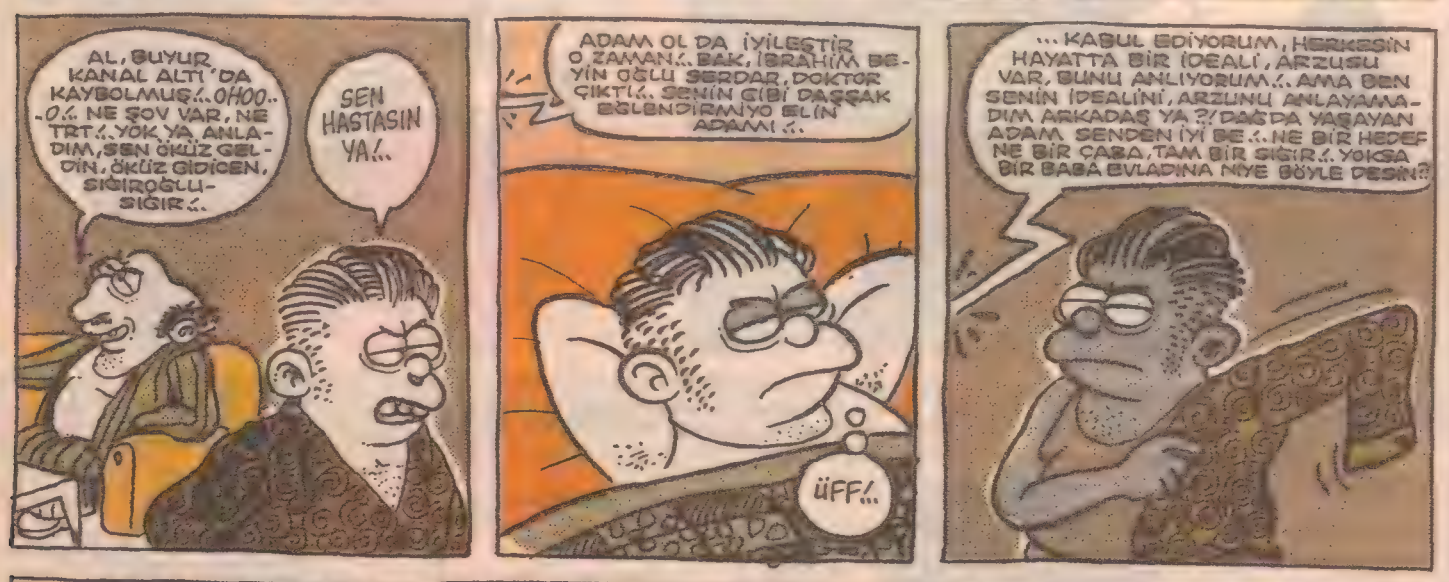

cemaahmet@leman.com.tr

Akşamsefası

NOT: Notum yok...

AYRINTILAR

METİNE İDAN

'Yapı' ressamlı bölümünde okumuştum lisede. Etrafta gördüğümüz evlere filan 'yapı' dendiini öğrendim böylece! Güzel, annamlı bi kelimeydi 'yapı'. Binâ da denebilirdi gerçi ama, 'yapı' daha kapsamlıydı, daa zengin bi çağrışımı vardı. İki katlı, beş katlı, çeşitli yapı projeleri çizerdik. Yapı resmi yapmaktan hoşlanıyodum. Fekat sonuna dek de yapamadım, lise üçten terk eyledim okulu. Zaten rapido kalemler, kağıtlar, cetveller filan çok pahalıydı; başka bi iş yaptım o andan itibaren. Birazcık üzülüp, 'yapma be! dedimse de kendime, 'yapanmı! dedim sonra. "Ne yaptımı biliyo muydum ben sanki.." Biliyodum elbet! Kimi zaman böyle kurnazlık eder insan; 'n'aptımı biliyo muyum ben' deyip, annamıyomuş ayağına yatar. Aslında çoğunu fark ederiz yaptıklarımızın. Bilincimiz filan yerindedir yani! Fekat zorlu bi geçiş süreci olduundan, bi müddet ne yaptığımızı bilmiyomuş gibi davranmakla, içimizdeki boşluk hissine sahip çıkarız. Bi de, bizim yapmadığımız; bize yapılan çeşitli şeyler vardır. Onnarı unutmayız helbet! Kin nefret, intikam; nefis duygulardır bunnar! "Görürsün, ben sana neler yapacam" diyerekten hayâller kurarız! Bi bok da yapamayız çoğu zaman, o ayrı konu. Yapsan noolur yapmasan noolur hem; kin nefret intikam, çok berbat duygulardır! En iyi yaptığımız şey de; işimize geldiğinde beğenmek, işimize gelmediinde beğenmemek!. Bize yapılan şeylerin belli bir yöntem dahilinde ve baskıyla yapılanlarına ise, "yaptırım" denir! Bazı yaptırımlar ikiye ayrılabilir: Yapanlar, ve yaptırtanlar. Yaptırtanların yaptıklarını yapanlar yarın bu yaptırımlara yardaklık ettiklerini gördüklerinde kendilerine yapmadıklarını bırakmayacaklardır!. Yapmadını bırakmamak? İlginç deyimlerimizden bi tanesidir. Çok şey yapmak, bissürü şey yapmak annamına gelir. Yapmadımızı bırakmayız yani! Yaptırmızı ise, bırakınız rahatça. Oraya, aşağıya bırakınız öylece. Yaptın mı diye sorar anneler, 'yaptım' deriz. İyi bok yaptın! demezler, gelip silerler hemen kıçımızı. Yaptım yerine, 'bitti' denir bazen. 'Bitti' daha kibardır. 'Yaptım', kaba kaçar; istemeden yapılan yaptırımlar için kullanılır! Neyse, yaptıktan sonra işte, diğer yardımlar da yapıldıktan sonra, ayaa kalkarız yavaşça. Yapmaktan hiç utanılmayan, tırsılmayan şeylerden bi tanesi ise, 'kariyer yapmaktır! Onu yaptıktan sonra da ama, birilerini isteriz gene yanımızda, "bak lan naaptım" diyebilmek için!

Başkalarına göstermek, ne yapabileceğimizi kanıtlamak için yapılan gerzekçe bi hobiyi andırır 'kariyer yapma' gayreti. Bu yeni abuk deyimin, böyle zavallı ve iyrenç görünmesinin nedeni; meslek, uğraş annamına gelen 'kariyer' kelimesiyle, 'yapmak' kelimesinin durduk yerde yanyana getirilmesidir. İkisi de, aynı şeydir halbuki! İş, meslek, veya uğraş; insanın yaşamda ilgilendiği, bi şekilde kafayı taktığı (hedeflediği filan) "yapmakta" olduğu şeydir yani! Dolayısıyla, fazladan bi tane daha 'yapmak' eklendiinde, "yapmak yapıyorum ben!" diye salakça bi anlam icat edilmiş olur. 'Kariyer'in yanına zorlan monte edilen "yapma" takısı; bütün o gıcıklığından ve fırıldaklığından ötürü de: 'herhangi bişeyin herhangi bi şekilde yapılmasının' yeterli olacağı vaadiyle avutur ruhumuzu! "Yapma" eylemi böylelikle, bir uğraşı, kişisel bir hedefi içermeden sonsuz boşluğa dağılır ve o karanlıkta da tuttuunu yapar insanoolu! Yeni deyişler, uyduruk kavramlar tasarlamak da; t.v gibi görsel yaptırım metodlanyla aklımızı s.gip atan kimi şeytanların yapmakta usta olduu işlerden biridir. İnsanlara neler yapabileceklerini, neyin yapılmasının faydalı olacağını, çeşitli yapma ve yapı formüllerini sunmaktan tırsar; "yap işte bişiyler, yeter ki yapmış ol sen de" annamına gelen vahşî bir soyutlamayla, zaten ordan bi yerden gelen insanı, çukurun olarak kalır! Yapmayın, etmeyin demek bi fayda sağlamaz. Çünkü birçoğumuz onnarın dediini yapmaya şartlanmıştır artık. Çok da tırsıtıcı tarafları ustalıkla gizlenen bi Karmaşa belli eder kendini! Ürküp geri çekilir insan, pis bi yalnızlık hisseder. Bazen debelenirken de, tüm gücünü harcayarak, 'kariyer yapıyorum', 'şöyle saç sakal yapıyorum', 'kıyafet yapıyorum' benzeri, ufak tefek 'yapma' biçimleriyle teselli bulmaktadır.. Diğer yapılabilecek şeyler, 'yükselen değerler sıralamasında' aşağılara çekilmiştir çünkü! Sıralamalara olan acayip zaafımız da bilindiğinden, yeni uyduruk listeler tasarlamak çocuk oyuncaadır! 'Hedef kitle' diye garip bi tanımlamayla, hemen girişirler hesaplara! Bomba sallıycak sanki, 'hedef' diyo yaa! Kitle diyo bi de, yetmezmiş gibi. Hedef diyerek karpuz gibi insan seçince, kitle kütle diyerek de saman balyası gibi görünce topluluklan, duygu, vicdan micdan hak getire artık. Sayılar ve raporlarla bi güzel yaşar gideriz!

"Bu hava kar yapacak," cümlesindeki 'yapma' işiyse; az önce yapılan yavşaklıklardan hiçbirini içermez! Doğal, kendi hâlinde bi 'yapma' söz konusudur. Hava da, kar da, ikisi de birbirlerine istediklerini yapabilirler!. Orjinal olmayan şeylere, 'yapma' denir; yapma çiçek, yapma cevdet. Pardon, o Cevdet'e denir. Ne biliyim, Neriman der meselâ, uygun bi vakit diildir, "yapmaa" der, şuh bi şekilde gene de!. Hendmeyd ise, elle yapılan ürünnere denmektedir; kazak, hırka, otusbir, hırka, kazak.. "Şöyle yapabilir misin peki!?" Hemen atlayıp, "yaparım" demeyi ister insan buna. Belki yapamıycaamız bişeydir fekat. Kendisi biliyodur tabi, yapmıştır önceden, bize de uzatır, yapabilir misin diye! Alırız elimize, çeviririz döndürürüz, bi türlü yapamayız! "Yapamıyom" deyip dürüstçe söylemeyi düşünmeliyiz. Fekat acele de etmeliyiz biraz, çünkü aniden elimizden çekip alır, "ver lan şunu, yapamıyon işte ancuk!" diyebilirler! Gücenmemeliyiz böyle laflara, alt tarafı abuk sabuk bi oyuncaktır, pazıldır filan. Veya, parmaklarımızı onun yaptı gibi kırtlatabilmemiz istenmiştir!

"Senden bişey rica edicem, yapabilir misin yaa!." Bu, daha zor gibi. Hızlı bi şekilde düşünürüz o soruyu işitince. "Söyle canımcım, yaparım helbet!" şeklindeki lavuk bi yanıt, karşımızda, onun için pek çok şeyi yapıcağımız birisi bulunduu annamına gelir. "Eöö.. ne istediyne bağlı," şeklindeki geçikmeli cevaplar ise, sağlamcı olduumuza işaret eder! Fekat soran kişiyi de küstürebilir. Basit bişeyse meğersem, bi bardak su istemişse, hemen gidip dökmeden getirmeliyiz!. Ve ama bazen, harbiden de hayat çok zor şeyler yapmamızı ister bizden. Altından kalkamıycağımız, asla yapamıycağımız şeyler gibidir! Bana ne, yapmıycam deyip, kıçımızı döneriz! Veya çözüm üretemeden, etrafta dolanıp dururuz! Ya da bişiy yapıyomuş gibi görünmeye çalışırız!. Peki ama, gerçekten ne yapmalıyızdır?!. (Bak, naapalım biliyo musun?) Napalım ağbi!? (Git fırından taze bi ekmek al sen, bakkaldan da azıcık tulum!) Ben gidemem yaa, Gülnur arıycak şimdi beni burdan!. (İyi ben giderim, para çık biraz.) Veremem olum yaa, Gülnur'la sinemaya gidicez akşamüstü. (Epeni s.gerim senin! Hiçbişeye katkıda bulunmuyon! Bi de naapcaz naapcaz diyon??..) Şakır şakır şak şak! Bu küçük skeçi oynayan Taner ve İrfan'a teşekkür ediyoz! Demek ki, bişeylere katkı sağlamamız, paylaşmamız filan gerekiyomuş. Bi sonraki pıroğramda görüşmek üzere hoşçukalın!

LeMan Okur Mektupları

MİZAH DERGİNİZ

FİRUZAĞA MAH. DEFTERDAR YOKUŞU NO:47 BEYOĞLU / İSTANBUL

Toprağın Bol Olsun Güzel İnsan

Ne hayatın tadı var şimdi, ne mesleğimin, ne de maçların. Hiçbir şey önemli değil, hiçbir şey zevk vermiyor. Ne acı gündü bugün. Yeğenim Zişan aradı "dayı bir şey söyliyeceğim ama üzülme" dedi ağlamaklı sesiyle. Anlamıştım. Bayramda sesinin kötü gelmesinden anlamıştım. İnsanın bazen böyle içine doğar işte. Demeye dilim varmıyordu ama uzun zamandır beklenen acı son gelmişti. O büyük insan, o koca kurt, o dolu dolu ömür, o sert görünüşlü ama bir karıncayı incitmek istemeyen kalp artık atmıyordu.Dedem ölmüştü. Hey gidi dede!..Hey gidi koca dağ. Sen ne engelleri aşmıştın da gelmiştin bugünlere. Ne güçlükler ne badireler atlatmıştın da her zaman Karadenizliliğinden taviz vermemiş, her zaman olaylara gülmüş, çevrendekileri güldürmüştün. Yıllar yılı çalıştığın gurbetlerde Karadeniz halkının ne güzel örneği olmuştun...En son kardeşinin cenazesinde gelmiştin Ankara'ya. Ne mutlu bana ki gezdirmiştim bir kol saati, bir tansiyon "âlâtı" için seni. Ah nerden bilirdim onun son gezmemiz olduğunu. O gün o halk otobüsünde yine bana yaşadığın hayattan bir anını anlatmıştın. Sen anlatırken ben diyordum ki "kimbilir dedemde daha ne cevherler var" "Bilmediğim daha ne hikayeleri var?"

Ah dede! Nasıl yaptın bunu. Nasıl bırakıp gittin bizi. Ne anlamı kaldı sensiz bu hayatın. Başarı senle güzeldi. Kariyer seninle, yaşamak seninle ama en önemlisi de Trabzonspor senle güzeldi. Acaba kaç kişinin dedesi, tuttukları takım Avrupa'ya karşı galip gelince tutar 800 km ötedeki torununu arar. O akşam sevincini torunuyla paylaşır. Hiç unutmam 4 sene önceydi seni Trabzonspor-Fenerbahçe maçına götürmüştüm de sen bir yandan fenere laf sokuşturuyor diğer yandan millete laf yetiştiriyordun. Arkamızda bir grup genç seni sahiplenmiş sana gaz veriyor sen de coştukça coşuyor maç seyrettiğimiz kahvedeki milleti şakalarınla kırıp geçiyordun. Haklılar tabi gülmekte. Seni direk kaynağından dinliyorlar. Senin anılarını, senin laflarını onlarca kez anlattım arkadaşlarıma da hep bana "getir şu dedeni de tanıyalım "demişlerdi. Hep benden tekrar tekrar senin maceralarını dinlemek isterlerdi. Şimdi ben bunları yazmaya kalksam hangisinden başlıyayım. Hangisine kıyıp atlayım. Ah dede ah... Ben sensiz Trabzonsporu neyleyim, ben sensiz o anıları neyleyim.

Bazı güzellikler ayıptır ülkemizde. Bunların başında da sevmek gelir. Yârini sevmek, oğlunu sevmek, merhamet etmek yahut karısı hastalandığında kadının yaptığı işleri yapmak...Sen bunların yanlış olduğunu tekrar kere tekrar öğrettin bize, gösterdin. Acaba şu Türkiye'de kaç tane kadın anneannem gibi damatların torunların gelinlerin yanında taze bir gelin gibi sevilmiş okşanmış öpülmüş. Hangi 70 lik kadın hastalandığında kocası tarafından yemeği pişirilmiş, çocuk gibi bakılmış ve milletin içinde ateşi; öperek, koklanarak ölçülmüştür. Tüm bunları yapardın da son nefesine kadar "oğlum, ne zaman everceksin beni" yahut "oğlum bu güzel anneannen çok yoruluyor, ona bir kuma lazım" laflarını söylerdin. Bunları da söylerken ne kız, ne oğul ne damat ne de eş dinlerdin. Yıllarca bıkmadan usanmadan yaptın bu şakayı da bir kere bile anneannemi gücendirmedin, kızdırmadın. Düşünüyorum da dünyada kaç torun dedesiyle böyle muhabbetlere girdi. Ah dedem, ah benim güzel dedem. Senin torunun olmak ne güzeldi. ... Ben sensiz kadınları neyleyim...

Mutlu bir yuva kuranlan, okuyup adam olanları ne çok sever, onlarla ne de iyi anlaşırdın. Ben öğretmen olduğumda annem babam sevinmiştir, benimle gurur duymuştur belki ama acaba senin kadar sevinen, senin kadar gurur duyan olmuş mudur buna. Canım dedem, sen benim öğretmen olmama çok sevindin ya nerden bilirdin öğretmenliğim yüzünden, mesleğim yüzünden cenaze namazına gidemeyeceğimi. Affet beni dedeciğim. Affet ki amirlerim izin vermediler, cenazene gelemedim. Sen 1. dereceden akrabam değilmişsin, öyle dediler. Oysa kaç defa okumanın güzelliğini anlattın bizlere. Anlattın da torunların hep doktor, mimar, mühendis, öğretmen oldular.Sen okuyanları çok sevdin, okuyanlar da seni sevdiler. Düşünüyorum da dünyada kaç tane 75 yaşında cahil bir köylünün cenazesine akraba dışından doçentler dekanlar gelir de gözyaşı döker. Ah dede ah! Ben sensiz okumayı neyleyim!

Bu satırlar ellerimden düşerken ben tıkanır yutkunurum. Hayatı boyu maddi manevi ızdırap çeken bu insanın hayatını nasıl renklendirdiğini beraber görelim.

Şimdi sörsanız tarihçilere edebiyatçılara Nasreddin Hoca öldü derler. Oysa onun torunlarından biri, daha düne kadar yaşıyordu ve benim dedemdi. Buyrun size onu Nasreddin Hoca torunu yapan birkaç anı...

Karadeniz halkı kıvrak zekasıyla bilinir. Zor durumlardan ustaca kurtulmak Karadeniz halkının işidir. Allahaşkına bu işi kaç kere yaptığını sen söyle dede.

Daha 4 sene kadar önceydi. Dedem, ben ve aile dostumuz Konyalı bir doktor Beşikdüzü'nden Trabzon'a gidiyoruz. Dedem yılların şöförü, kaptırmış geliyor ve polis kenara çek diye ikaz ediyor. Dedem arabayı kenara çekerken o sinsi gülüşüyle "Durun bakalım diyor belki cezadan yırtarız" ve bir anda telaşlı bir tavır takınıp, polise "evladım, evladım, ben ambulansım, şu yanımdaki doktordur (beni göstererek) aha şu yavru hastadır hastaneye götürüyorum" der. Polisin isteği üzerine doktor kimliğini gösterir ve polis "Buyrun bey amca ben tutmayım" diyor. Hadi ben dedemin böyle ufak oyunlarına alışığım ama doktor yol boyu gülme krizinden kendini alamıyor.

Bu kadar mı?

Ülkenin karışık olduğu yıllar... Dedem gazetesini almış eve gidecek. Otobüs durağında bir grup genç gelip dedeme dik dik bakarak "amca niye aldın o gazeteyi" diye sorarlar. Dedem bakıyor post delinecek gibi "Yavrum diyor, ben okuma bilmem. Teyzen evde eşya saracakmış benden gazete istedi de bunu aldım işte" diyor. Genç grup o gazeteyi alıp yerde parçalıyor, üstünü çiğniyor ve kendi gazetelerini dedeme veriyorlar. Acaba o kıvrak zeka olmasıydı o gün yerde parçalanan kim olurdu?

Peki ya birbirinden güzel stadyum maceraları? diyelim de terbiyelisinden iki tanesini anlatalım.

70 li yıllar ve Trabzonspor ikinci ligtetir. Dedem o gün Trabzonspor'un maçına geç kalmıştır. Turnikedeki memur kimseyi içeri almıyor stadyum doldu diye. Dedeme söker mi? Dedem kapıya kadar gider ve kendini içeri almayan görevliyi azarlayarak "ula tanımadın mı beni, ben teknik direktörüm" der. Adam cahilliğinden(!) dolayı utanç içinde dedemi ve yanındaki iki arkadaşını içeri alır.

Yine bir Trabzonspor maçı ve dedem tribünlerin en arkasındadır, maçı seyredemiyor. Aklına bir şeytanlık gelir. Uzvunu çıkartıp bir yandan da bağırmaktadır "ula uşaklar çekilin, çok sıkıştım çekilin" diye diye en alt basamağa kadar iner.

Ben, abim, babam, dayılarım ve amcalarım Trabzonsporluyuz belki ama hiçbir zaman onun kadar Trabzonsporlu olamadık.

Dedik ya Karadenizliydi diye. Hemen her karadenizli gibi hem becerikliydi hem de biraz sirkti. Birinin bir işi yanlış yaptığını ve yanlışta ısrar ettiğini gördüğünde hiç dayanamaz hemen müdahele ederdi.

1998 yılı Ankara Numune Hastanesi...Zaten onun hayatı yollarda, stadyumlarda ve hastanelerde geçmişti. Akşam yemeğine 1 saat kala sağlık memuru geliyor ve hastaların insülinlerini yapıyor. Sıra dedeme geldiğinde dedem "Bu iğne yemekten bir saat önce vurulmaz, " diyor. Memur mesaisini bitirmek derdinde hayatının hatasını yaparak dedeme diklenmek ve çıkışmak gibi bir gaflette bulunuyor. Sonrasını siz tahmin edin. Dedem yatakhaneyi, hastaneyi inletircesine memura bağırıyor ve o yaşlı ve hasta haliyle memuru yaka paça odadan dışarı atıyor. Beş dakika sonra sağlık memuru, güvenlik görevlisi ve başhekim yatakhaneye geliyorlar ve başhekim soruyor: "Burada bir yiğit varmış, kimdir o" dediğinde dedem mağrur bir tavırla: "karadenizli kimse odur hocam" diyor. Başhekim gülüyor, dedem gülüyor dedem olayı anlatıyor ve başhekim şu sözleri söylüyor "Bu olayda hasta haklıdır"...

Zavallı dedem... Hayatı hastanelerde geçe geçe yan doktor olmuş çıkmıştı. Bu yüzden belki ömrü boyunca Türkiye'nin dört bir tarafında onlarca tıp hocasıyla ahbap olmuştu. Evi adeta küçük bir eczane, küçük bir medikalciydi. Doktorların, tıp öğrencilerinin kullandığı tıp sözlüğünü, ilaç rehberini ben ilk defa onun evinde görmüştüm.

Bir iki yıl kadar önce...Trabzon Farabi hastanesinde bir hastayla beraber yatmaktadır. Hemşirenin verdiği Vermidon bu iki kafadarın ağrılarını geçirmeye yetmez. Peki dedem n'apar? Elbiselerini giyer, hastaneden çıkar, eczaneden novalginin iğnesini ve ikl enjektör alıp tekrar odasına döner. Hem arkadaşına hem de kendine ağrı kesici yapar.

Bu anılar güzel ama asıl güzellikler biraz erkek erkeğe sohbetlerde anlatılacak cinsten. Anlattıklarım bunlar ya, anlatmadıklarım bir derya. Ah kocakurt ah! Yapılır mıydı bu bize. Şimdi Murat babaannesine kızıp da kime sığınacak. Şimdi Murat mektep yanlarında kim kollayacak. Şimdi Murata "ışığı gaçur" diye kim bağıracak.. Kim şimdi sitemini belirtmek için "pekiii muratefendi" diye söze başlayacak. Şimdi kim bahçeden erik, incir toplayıp muratına verecek. Kim anlatacak, kim güldürecek, kim nasihat edecek, kim eliyle diliyle gözüyle sevecek, kim koruyacak, kim bağıracak, kim gönül alacak, kim küstürüp barışacak..Kim!

Toprağın bol olsun kudsi insan,. Toprağın bol olsun saygın baba...Toprağın bol olsun vefalı koca...Toprağın bol olsun anlaşılmayan kişi...Toprağın bol olsun fanatik taraftar. Toprağın bol olsun kırgın kalp, üzgün yürek...Toprağın bol olsun Karadenizli... Toprağın bol olsun her yaşın, her cinsin arkadaşı...Toprağın bol olsun benim biricik dedem...Toprağın bol olsun...

Murat Balta

Samsun, Konya derken bir korsan LeMan Kültür de Eskişehir'de tespit edildi... Bu süper uyanık, yaratıcı(!) girişimcileri uyarıyor, yasal işlemlere başvurmadan gerekeni yapmalarını rica ediyoruz... Bilgimiz dışında açılan LeMan Kültürler için okuyucularımızdan bizi uyarmalarını rica ediyoruz... **LeMan**

Modern Sabbahlar ve Bir Gençlik

Bir evde altı-yedi üniversite öğrencisi. Hepsi de pür dikkat televizyon seyrediyor. Ne seyderiyorsunuz diyeceksiniz. Cilim varmıyor söylemeye. Kalemim yazmak istemiyor bu seyredilen şeyi. Hepimiz de üniversite öğrencisiyiz. Tabi ki bunun içinde ben de varım. Yani sürünün sürüklenen bir neferiyim. İşte üniversite gençliğinin içinde bulunduğu manzara.

Tablo bizce sarhoş edici nitelikte. Mehmet Ali Erbil'in bilmem hangi programı. İsmini bilmiyorum, ama onun felsefesini çok iyi biliyorum. Öte yanda kendimi de bilmek istiyorum ve şu satırları karalamaya koyuluyorum. Dikkat ediyorum. Ekranda tam bir harem havası. Tam bir yalancı cenneti. Ve oradan cennet hurileri. İçinde Mehmet Ali Erbil abimiz. Ağzımız açık imreniyoruz ona. Şatafatlı bir tablo ve bu tabloyu seyre dalan gayesiz üniversite gençleri. Biz bu açıdan prototipiz. Şahsımdan üniversite gençliğini görebilirsiniz. Neyse televizyon seyretmeye devam ediyoruz. Tam bir rezalet. Ayaklar altına alınan onurlar, şerefler. Zilletli bir tablo. Ama kime söylüyorsun. Alan razı, veren razı. Sana ne oluyor. Kabullenmiyorum, sindiremiyorum, tiksiniyorum, kusmak istiyorum. Konuşmalarım karanlığa sıkılan bir kurşun gibi. Ve aynı tablo devam ediyor. Biz bu yalancı cennetlerle ekran başından kandırılıyoruz.

Yeri geldiğinde tarihe hücum ediyoruz, tamam pisliklerimizi görmemiz şart, ama şu anda paçamızı pisliklerden kurtarmamışız ki, tarihin o pisliklerini de güzel görelim. Dün öyleydi, bugün böyle. Değişen nedir acaba? Dünkü Osmanlı haremlerinde olanları dile getirmek, Hasan Sabbah'ın yalancı cennetinde olanlara değinmek için bugün Mehmet Ali Erbil'in ve medya patronlarınınyalancı cennetlerinden, haremlerinden paçamızı kurtarmamız lazımdır. Kendimizi, toplumumuzu, konumumuzu unutup ileriye gidemeyiz. Elbetteki hücumlar olacaktır, öncelikle yanıbaşımızdaki rezaletleri görmek lazımdır.

Dün Hasan Sabbah değişik coğrafyalarda yalancı cennetine körpe beyinleri, kızları taşıyordu. Bu bilinen bir gerçektir. Peki ya bugün? Mehmet Ali Erbillerimiz, medya patronlarımız da Anadolu'nun değişik yerlerinde bu yalancı cennetlerine kızlarımızı çekmektedirler. Ve en acıklı olayda bu körpe beyinleri seyre dalan ve aradan kendini şehvetin yalakalığına vuran üniversite gençliği. İşte ancak bir gençlik böyle safdışı edilebilir. Onun için dikkat diyoruz. Buradan, yanıbaşımızdan handikaplar mevcut, oradan kapitalist sistemin ruhunu giymiş modern Hassan Sabbahlar var. Çarklarının dönmesi için lütfen bu çark için dönmeyiniz.

Evet dünkü Hasan Sabbah'ın yalancı cenneti kuytu bir yerdeydi. Ya bugünkü Hasan Sabbahlar'ın yalancı cennetleri: Onlar ruhumuzun derinliklerinde kendilerine mesken edinmişler, ekranlarla, konuşmalarla, iğrenç tablolarla bedenlerimize, yatak odalarımıza nüfuz edebiliyorlar. Bu vasıtayla hayatımızın direksiyonu elimizden alınıyor. Tribünlerdeyiz, taca çıkmış bulunmaktayız, sadece seyrediyoruz. Koyunların meydana getirmiş olduğu sürü, seyrediyoruz dedik. Gülüp eğleniyoruz bu iğrenç tablolar karşısında. Ve oradan kendimizi sarhoşluğun kollarına bırakıyoruz.

Evet her yönüyle acıklı bir tablo. Medya patronlarımızın pis emelleri uğruna Anadolu'nun bağrından koparılıp getirilen kızlarımız, onurlarımız, şereflerimiz. (Tabi böyle birşey varsa) Bunları sermaye sahiplerine musluk yapan Mehmet Ali Erbillerimiz. Ve ekranların başında putlaşmış, heyecanını kaybetmiş. Kendini hedonizmin sokaklarına salıvermiş bir gençlik. Bu gençlik tıpkı kaynayan tenceredeki kurbağa gibidir. Kurbağa yavaş yavaş ısınıyor ama o bunun farkında değil. O sarhoşluğun duvar diplerindedir. O bundan zevk alıyor, haz alıyor. Artık büyük bir tehlikenin kendisini beklediğini nereden bilecektir?..

Abdurrahman Elçek - Karaçoban / Erzurum

Yaşam

Çocukken bir an önce büyümek isterdim. Büyümek o zaman ne kadar ulaşılmaz görünürdü. Büyümek, kocaman olmak, herşeye çözüm bulmak, cevap vermek, yardım etmek. Ama nafile keşke geri dönebilseydim, dünüme, çocukluğuma. Bugünün stresi, yarının sıkıntısı, dünün üzüntüsü olmayan günü gününe herşeyden habersiz oyunlarımla ve yaramazlıklarımla çocukluğuma.

Zamanı durdurmak imkansız, çocukluğumda istediğim gibi bugün 24 yaşındayım. Ama hiçbir şeyime çözüm bulamadığım kocaman 24 yıl. Çevremde herkese el uzatmak için yaşıyorum. Fakat kendime ve kalbime el uzatamıyorum. Kendime yardım etmem çok uzak değil, ama yapamıyorum. Bana yapılan haksızlıklara HAYIR!!, sevdiğime SENİ SEVİYORUM!! diyemiyorum. İçimde fırtınalar kopsa da dışa yansıtamamak beni yiyip bitiriyor. Ama en ufak yardıma ihtiyacı olan insana canımı verebiliyorum. Bu beni gerçekten çok sevindiriyor. Fakat biraz da olsa kendimi düşünmek ve bir nebze de olsa bu zavallı cana yardım etmek istiyorum. Kendi içimde hep karamsarım. Fakat kendimi çevrede neredeyse bir akıl hocası gibi hissediyorum. Herkese bir çıkış yolu ve umut sunmak sevindiriyor beni. Kendime bunu aksettirmek bu kadar zor mu? Hani ben cesur ve erkek gibi bir kızdım.

Hayata aslında yön veren bizleriz. Bir de yaşamımızı canlandırabilir veya tam aksine karartabiliriz. Eğer herşey bizim elimizde ise neden hala monoton bir yaşama sahibim. Neden mutlu gibi görünüp aslında mutlu olamıyorum, neden sahte gülücüklerin arkasındayım, neden kendime yardım etmiyorum. Herşey bu kadar kolayken neden işi yokuşa sürüyorum. Neden gerçeklerden kaçıyorum. Neden bir yola baş koyduysam sonunu neden göremiyorum veya görmek istemiyorum.

Artık hayatımın akışını değiştirmenin zamanı geldi ve geçiyor bile. Ne mi yapacağım? Benim için doğru olan herşeyi. Hep başkaları için yaşadım. Yeter artık. Türkülerde mutlu olmayı denememiştim. Bununla işe başlayabilirim. Ve birazcık CESARET sermayem olabilir. Herkese sunduğum umudu bundan sonra kendime de sunacağım. Bence umuda ve mutluluğa aç bir cana sahibim.

Hiçbir şeyden korkmadan ve yılmadan yürümeye başlayacağım. Belki böyle bir karan almamda etken olan bir kaç can dostlarım ve okuduğum yazıları bana cesaret veren Cezmi Ersöz'e borçlu olabilirim. Ama ne olursa olsun zararın neresinden dönersem kârdır.

Mutluluk belki de attığım adımda, aldığım nefeste saklıdır. Niçin başka yerlerde ve uzakta arayayım ki. Zamanı durduramadığıma göre mutluluğu kaçırmamalıyım. Sonuca varmasi gereken olayları ne olursa olsun sonuçlandırmalı hayatı ona göre yönlendirmeliyim. Bana kendimden daha çok güvenen insanlar olduğunu biliyorum. Onlar ve kendim için hayatımın gülücüklerimle neşelenmesi gerekiyor.

Hayatımdaki gereksiz insanları tek tek eleyeceğim belki son bir şans vermem gereken insanlar olabilir. Gönlümün ve kalbimin onlara torpil geçmesine izin vermeyeceğim. İlk fırsatta sorgulanması gerekenlerle tek tek konuşmaya hazırım. Kalbimde bundan sonra keşkelere yer vermemeye çalışacağım.

Beni tekrardan canlandıran candostlarıma ve Cezmi Ersöz'e teşekkürler. Capcanlı yeni hayata tekrardan merhaba!..

Yetgin Kılınç / Atik Mh. 118. Sok. No:35 Silifke-Mersin

TAKVİM DÜNYASI

LEMAN'DAN GEÇEN HAFTA CEBİNİZİ, BU HAFTA DA DUVARLARINIZI TAKVİMLEDİK!. HIZIMIZI ALAMADIK, GAZA GELDİK, ÇOŞTUK... L-MANYAK VE ATOM'U DA TAKVİM İLE DOLDURDUK... BU SENE TAKVİME DOYDUK, TAKVİM HASTASI OLDUK.., OY OY OY, HELE HELE TAKVİMLERİMİZ ŞAHANE... HEDİYEDİR ASIL NİYET TAKVİM BAHANE...

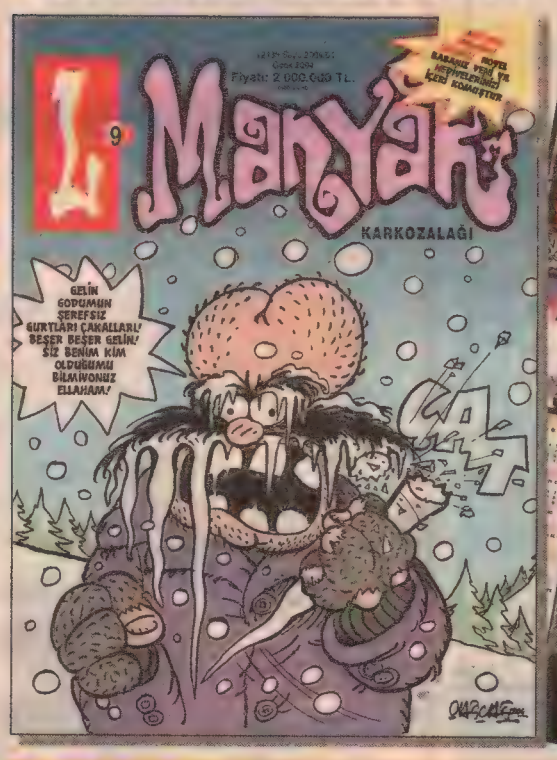

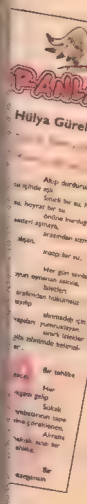

* Ölümünün 14. yılında **CEMAL SÜREYA** (unutulmuş şiirler, ilginç anılar)
* Günümüz çizgiroman dünyasının en üretken çizeri **Galip Tekin** anlatıyor
* Troçki'nin katili de onlardan biri MOSKOVA ÇOCUKLARI...
* Sanatının 30. yılında Şivan Perwer...
* Balzac; aşktan değil, alacaklılardan kaçtı...
* Yazarların, yayıncıların seçtiği ayın pop star...
* Kanat Alıştıranlar Türkiye'nin okuyucu ürünlerinden oluşan tek eki.
* Yazarlık seminerleri devam ediyor..

LeMan Sayı: 634 2 Ocak 2004 Cuma Haftada bir yayımlanır

• **Yayımcı:** LM Basın Yayın Ltd.Şti. • **İmtiyaz Sahibi:** Mehmet ÇAĞÇAĞ • **Genel Müdür:** Tuncay AKGÜN • **Yazışileri Müdürü:** Zafer AKNAR

• **Yazar ve Çizerler:** Tuncay AKGÜN • Kemal ARATAN • Atilla ATALAY • Can BARSLAN • Bahadır BOYSAL • Mehmet ÇAĞÇAĞ • Cezmi ERSÖZ • Ramize ERER • Kaan ERTEM • Metin FİDAN • Nihat GENÇ • Feyhan GÜVER • Güneri İÇOĞLU • Lütfü OFLAZ • Aslan ÖZDEMİR • Vedat ÖZDEMİROĞLU • Suat ÖZKAN • Ender ÖZKAHRAMAN • Feyzi ÖZŞAHİN • M. ÖZKANOĞLU • Vacip ÖRGER • Behiç PEK • Sefer SELVİ • Derya SAYIN • Özge SAMANCI • Galip TEKİN • Mahmut TİBET • Alp Tamer ULUKILIÇ • Ahmet YILMAZ • **Sayfa Sekreterleri:** Aydın ŞAHİN • Bayram USLU • **Bilgisayar Tasarım:** Gebrail OKÇU • Murat YUCEŞAN • Mert HOŞGÖR • Fikret ÖZDEMİR • **Kaligrafi:** Şevki SAYIŞMAN • **Renk Ayrımı:** M.ÖZKARA • Ali Ekber USLU • **Montaj:** Kadri ÇAVUŞOĞLU • Engin ÖZDEMİR • **Satış:** Cengiz KOCALI • **Müessese:** Ali YAVUZ • **Baskı Sorumlusu:** Üzeyir ATMACA **Tel:** 0.212.292 94 50-51 • **Fax:** 0.212.292 44 91 • **Abonelik için Tel:** 0.212.292 94 50 • **Baskı:** LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx) • **Genel Dağıtım:** BBD Merkez **Adres:** Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No: 47 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

Gördüğünüz gibi Kozalak her cemaatten çıkabiliyor... Neyse efendim geçtiğimiz hafta Ukrayna'lı AİDS'li hayat kadını O.T. ile birlikte olan 1500 Kozalağın akıbeti merak ediledursun, bu sefer de Kozalak Ajansımıza kendine polis süsü vererek bir kadına tecavüz eden 3 Kozalak'ın haberi geldi ve ardından Ankara'da park ve bahçelerimizdeki süs havuzlarından yılbaşı sebebiyle hızla eksilen kuğu ve kazlardan dolayı şüpheler bu sefer de Ankara Kozalakları'na yöneldi... Ve olay haberimiz maalesef size sunabileceğimiz cinsten olmayıp sadece internet aleminde dolaşan bir Kozalak haberiyle yankı buldu... İnterneti sarsan Kozalağı bulduk seyrettik... Seyredenlerin aklını zıçırtan Kozalak denizden istiridyedeki bir Venüs edasıyla mı desek ya da Atlantis'ten Gelen Dallamaya mı benzetsek bir şekilde havai terlikleriyle suyun içerisinden karaya doğru amfibi harekatıyla ağır ağır ve salınarak çıkıyordu, bir yandan da sol eliyle tabancasını(!) sıvazlayarak kıyıdaki muhtemelen doğu bloku çaresizine: "karıcığım ben azdım karıcığım, denizin buz gibi suları beni azdırdı, şimdi seni ...kmek istiyorum, sen de istiyor musun? Denizin soğuk sularından gelen buz gibi tarrağımı istiyo musun, istiyo musun hamuna koduğum?" diyerek biten bu filmi anlatmak mümkün değil... Dünyanın kısa metrajlı filmlerinde Türk eseri olarak belki de Oscar'ı alacak ilk ve son yapıt... Bu şansı iddialı bulunan seyredile... Bu ne yaa toprağı siksen Kozalak fışkıracak Kozalak.

635

9 Ocak 2004 Cuma 152209 Sayı: 2004/02 - 850.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C-950.000 TL.

Neremiz hayal, neremiz gerçek anlayamaz olduk!

HEP BİRLİKTE REALİTİ ŞOV'A DÖNÜŞTÜK!

ESER'İN FİRDEVS'LEN GONUŞTUĞUNU DUYDUM... ESER Bİ ARA AYAĞA GALKTI... FİRDEVS GIRMIZI ODADA GOH AĞLIYODU... HIGKIRIKLARINI DUYUYODUM... ESEMES ATAYIM DEDİM, ESEMES ATACAH PARAM YOHTU... CATTEYE ÇIKTIM, GARŞIMA İLK ÇIKANA KESERLEN VURDUM. CEP TELEFONUNU ALDIM, GOŞARAK UZAKLAŞDIM...

Akşamsefası

BEHİÇ & K.ARATAN

guverfeyhan@hotmail.com

BAYIR GİLİ

FEYHAN GÜVER

(HAFIZAMIN B YÜZÜ)

● Aydede, evin nerde, ince belde, yağa yatır, bala batır, sen yemezsen, ...'e götür!.. (Boşluğa uygun isim yerleştirilerek söylenir.)

● **El el epelek, elden çıkan topalak, topalağın yarısı, kurt kuzunun karısı, Halep yolu bit pazar, içinde ayı gezer, ayı beni korkuttu, kulağımı sarkıttı, haf dedi, huf dedi, şu bacak şurdan girsin, çıksın dedi!..**

● Hop kızıl elma, bizim eve gelme, bizim evde kadı var, kazma gibi dişi var, sepet gibi başı var!..

● **Dandiridandan, çekilin yoldan, geliyor ..... kaptan!.. (Aynı model)**

● Vadi gara(!) geliyor, tasasından ölüyor, tasalanma a böcek, akşama baban gelecek!..

● **Hakkul hukkul, çalı çember, miski amber, dazı duzu, hafta nuzu, kalkan kılınç, bendil benç!.. (Tunceli tekerlemesi, bi çocuk dergisinde görmüştüm)**

● Porompompom!..

● **Evrakta sahtecilik yapmak, zimmete para geçirmek, ihaleye fesat karıştırmak üçlüsü...**

● Dedem Korkut geldi, soy soyladı, boy boyladı...

● **Pankreas!..**

● En zor sınıf ilkokul 4 ve orta 2'dir!..

● **El müteharrik (hareketli) kıç sabit, kıç müteharrik el sabit, her ikisi de müteharrik, her ikisi de sabit. (Anonim masturbasyon çeşitleri! Sonucu nasıl oluyosa artık)**

● Honki ponki tonino / Kalono bimbo bonino / Huki tiki tayne komino / Şiki şiki şayne tiki tak tok!..

● **Sarıdır safran gibi / Okunur Kur'an gibi / Ya bunu bileceksin / Ya bu gece öleceksin! (Çocukluğumun sayko bilmecelerinden / Cevap: Altın!)**

● Tilki tilki saat kaç?

● **Lan deme lan, babam kızıyo lan!.**

● Ey kaynana kaynana / Benim ilen oynama / Atarsam baştan üç harfini / Olursun dansöz Nana! (Kabare gibi felan bişeyden)

● **Yüzünüz yayvansa, siz bir hayvansınız!.. (Çarşaf'taki yüzden karakter tahlili yazısından)**

● Usul usul gel yavaş yavaş / Kalbime gir, on dakka dolaş!.. (Seyyal Taner'in şarkısındaki "Kalbime gir, ol sarmaş dolaş"ın komiği)

● **İETT: İneklik Etme Taksi Tut!..**

● Patates ekmiş, altın biçmiş bebem! Bebem, bebem, bebem! (Öztürk Serengil'in filminden / "Bebem" dediği de "Babam!")

● **Bahçelerde maydonoz / Maydonozu yoldunuz / Kara kaşlı Vanlılar / Siz de tango oldunuz! (Çikletten çıkan mani / Nadi Güler)**

● Nisan bir, nisan bir / Nasıl aldandın Şakir?! (Perihan abla'daki bir şarkıdan)

● **Bak şimdi, tombik, hoop, tombik, hoop, tombik!..**

● Burası Suadiye, kızlar bir kurabiye!..

● **Teknolojide Uğurgül, sanayide Uğurgül!..**

● Rifle Beyaz Show!..

● **Boyum uzun / Boyum kısa / Biraz göbek / Biraz ense / Giydiremiyor bizi kimse / Haydi İGS'ye gidelim / Giyinelim iki dirhem / Yirmilikler-yetmişlikler / Yakışıklı erkekler / Hepimize İGS / Bu ben miyim / İGS!..**

● Dazlak Berber Saç Salonu!.. (Klasik bando marşı ritmiyle söylenir.)

● **Ho-ho-ho, Hower, süpürür döver, her yeri temizleyen, Hower, Hower, Hower!..**

● Baylar bayanlar, kaydıraktan kayanlar!..

● **Aman kimselere randevu vermeyin de... (M.Ali Birand / Yıllar yılı)**

● Ne hakla, otuzbeşe bakla!.. (Tiyatrodaki kötü espri örneği, 150 yıl boyunca yapılmıştır, 1500 yıldır da örnek gösterilir.)

● **Şiribim, şiribom, şirişirişirişiri bo-bombom, şirişirişirişiri şirişirişirişiri şirişirişiri-şiri bo-bombom... (Bu şarkı da böyle gider)**

● Şimdi artık üçümüze kaldı bu iş / Gayet kolay halledilir zannım bu iş.. ("Lüküs Hayat" şarkılarından)

● **Verin teklikleri, Allah'ın keklikleri (kumar); yırtıl, acemi tırtıl (tavla), asını basmayan yasını basar (king) ve vale yerine bacak!..**

● Şişman olur da bir gün, dönersen bana geri / Gönül kapım açıktır, sığarsan gir içeri!..

● **Sokaklarda aylak aylak gezerim / İzmaritin kralını sezerim!.. (Turist Ömer'in şarkısı)**

● Yokluğunun sebebi alfasilindir canım!.. (Ahmet Kaya'nın rakıya yazdığı şarkıdan)

● **Bavulumu aldım koluma / Çıktım asfalt yoluna / Ben bir subay beklerken / Çöpçü de girdi koluma!.. (Kız çocuğu ezgisi)**

vo@yahoo.com

DİPNOT

Alp TAMER

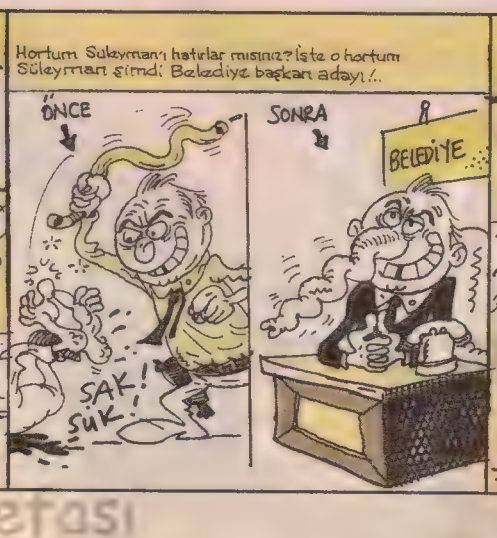

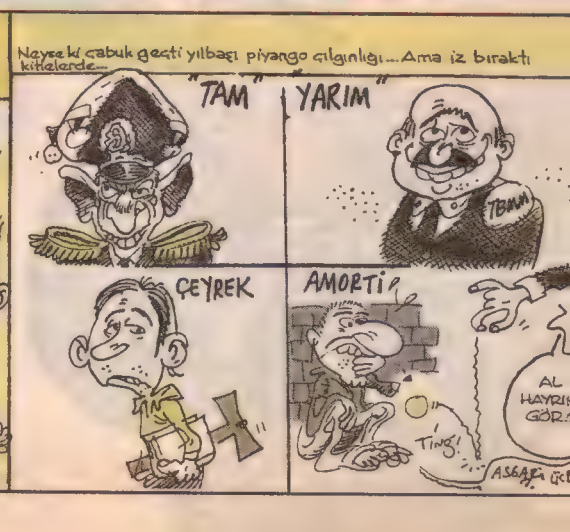

Akşamsefası

LeMan

Cezaevlerinin birer tabutluğa dönüşmesine aldırmayan Adalet Bakanı Cemil Çiçek, cezaevlerini överek: "Türkiye'deki cezaevleri Avrupa'dakilerden üstün" dedi...

TBMM'ye sunulan yeni bir tasarıya göre Türkiye, 10-15 yıla kadar astronot yetiştirebilecek ve Ay'da uzay istasyonu kurabilecekmiş...

Başbakan Erdoğan, geç vakitte huzurevini ziyaret etti. Bu nedenle huzurevi sakinleri yaşlılar, apar topar uyandırıldı. Vatan gazetesi muhabiri Nuri Sefa Erdem, Başbakan'a "Bu konudan haberi olup olmadığını" sordu. Aldığı yanıt, "Ağzın leş gibi içki kokuyor. Edepsizce soru sorma" oldu. Muhabir ısrar edince başbakanlık korumaları tarafından tartaklandı.

İslamcı teröre isim kılıfı!!! Radikal islamcı terör örgütleri hakkında eğitime hazırlanan emniyet. Eğitimin adını "Dini motifli oluşumların analizi" koydu...

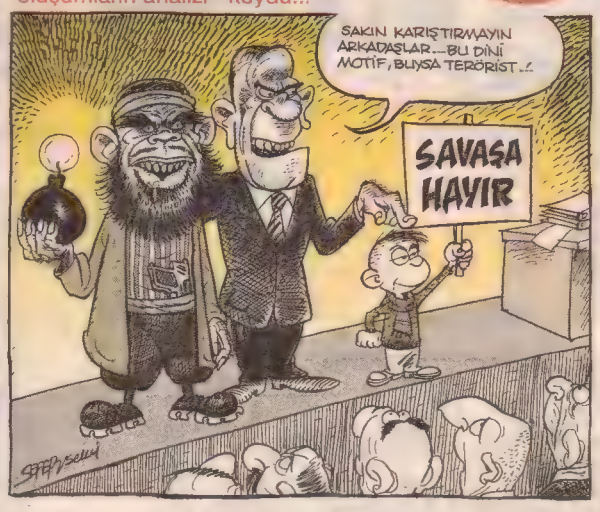

İstanbul Valiliği, İstanbul'un yoksulluk haritasını çıkaracakmış...

Milli halterci Naim Süleymanoğlu, MHP'den belediye başkan aday adayı oldu...

Yakalama, gözaltı ve ifade alma işlerinde zanlı haklarına uyum standardı...Gözaltı işlemleri kayda alınacak, süresi dört günü aşmayacak...

Hürriyet'in her telden her dilden yazarı, genel ve yayın yönetmeni, TÜSİAD sevdalısı Ertuğrul Özkök, kaleminin kirini bu kez Uğur Mumcu ve Abdi İpekçi'ye bulaştırdı. Basının bu en değerli temsilcilerini "demode" olarak nitelendirdi...

Akşamsefası

Daral&Timsah

daral@leman.com.tr

tripanazomigambiyétsizler

SIKILHAN
ile dialog çabaları

- Sıkılhan, alo, Bunalgül ben. Bak sana çok özel bi soru sorucam şimdi. "Dubür" ne demek?

- Dübür? Ehehe...

- Evet. Neremiz bizim dubürümüz? Ya da şöyle söyliyim, kızlarda da oluyomu dübürden? Hıı, dübürümüz iki tane olan bişey mi bi tane mi? Alo? Güldüğünden anladığım kadarıyla komik biyerimiz.

- Senin her yerin komik Bunalgül. Niye böyle sorular soruyosun, "dübür" lafı nerden hücum etti dimağına?

- Dimağımız neresi onu biliyorum bak. "Genç dimağlar" filan deniyo ya, beynimiz, zihnimiz türü bişeyimiz. Dubür de kafada mı yani şimdi? Ya gülme Sıkılhan yaaa, lütfaaaan. Niçin soruyorum biliyo musun? Bu Çisil var ya, hani bi ayağı altı parmaklı... O gidip abisinden tuhaf tuhaf küfürler öğreniyo, soona gelip Büzge'yle ikimize yumurtluyo. Ama ben anlamadığım için cevap veremiyorum. Geçengün "Verek" dedi mesela, onu anneme sorup öğrendim. Vermekten geliyo, verek, kötü kadın yani...

- Senin annen bir melekti, nerden biliyo böyle şeyleri eheheh.

- Espiri yapıcam derken yiğıvrançleşme Sıkılhan. Açıp Ada-na'daki dayıma sordu kadın. Ama dubür çok ayıp biyerimizse, benim anneme, annemin dayıma sorması ayıp kaçabilir, o yüzden sana soruyorum. "Dubür" yazıp sörç etsem internette çıkar mı acaba? Bi de şeyi merak ediyorum esasen ben. Hani şimdi bu Çisil var ya, onun bi ayağı altı parmaklı ya, acaba diyorum bu benim sorduğum ayıp laftan da onda birden fazla olabililir mi... Anormal bi insan o kız yaa... Alo... Ay Sıkılhan gene kapamadın di mıiğ? Niye ses vermiyosun godoş? Bu argo lafı da yeni öğrendim, Büzge'ye anneannesi öğretmiş... Şşş ses versene yaa...

- Katılıyorum...

- Şeye katılıyosun di mığ? Çisil' de altı parmak olduğuna göre... Bence de...

- Hayır, hehe, gülmekten ehehehe... Kaskatı...

- Sen var ya Sıkılhan, hayvanlarca kere hayvan bi insansın, artı, neremizde olduğunu bilmiyorum, ama dübürlerine tekme üstüne tekme atıyorum, artı, godot bi kişisin sen, pis!

- Sıkıl? Can kardeşim... Kankilerin ikinci baharı. Acilen Çaatayına 100 milyon koltuk çıkarsan ciddi çok süper bir kıyak olur. Ay sonuna kadar öderim borcumu söz...

- Ne o internetten kumar oynadın da keklendin mi yine? Olm, sen bu internet olayını abarttın artık lan. Klavyenin başından dooru her türlü kötü yola düştün, yetsin be usta, harbi delirdin de aymıyosun, sanal alem yaramıyo olm sana, mükemmele yakın manyak oldun.

- Yok yeminle kumar, bahis filan diil abi, namus meselesi... Eee...Nası desem... Kuku fidyesi...

- Kuku fidyesi mi? Senin bir kukun vardı ve onu mu kaçırdılar yani? Eheh.

- Bir değil abi, 6890 adet özel kukum kaçırıldı. Komşunun oğlu Sencer... Annem bize misafirliğe geldiklerinde oyun oynasın diye bilgisayarımın başına oturtmuş hibnetoru. 11 yaşında bir teenage abi bu yaa, hepsini disketlere kopyalayıp harddiskleri boşaltmış. En değer verdiğim pozisyonlar, aylardır netten indirdiğim hatunlarım, bütün emeğim bütün fantezilerim hepsi uçmuş gitmiş. Şimdi disket başına beş milyon istiyo, 'bir haftaya kadar parayı ver yoksa kukularını formatlanmış bulursun' diyor. Bu resmen ahlaksızlık abi... Otomatikman insanın namusuna yapılmış bir hareket... Şantaj yaa... Tehdit yaaa...

- Benden bi beş milyon çalışır Çaatay. Banknotu hemen bilgisayarda tarayıp bir diskete kopyalıyorum, yarın okulda veririm.

- Hadi len... Sen var yaa, kötülüksün usta yaa... Bu hareket senin karına kızına yapılsa iyi mi? Aloo? Alıcam lan ben o kukularımı geri, benim onlar...

sıkılhan@leman.com.tr Atilla Atalay

LeMan

Cezaevlerinin birer tabutluğa dönüşmesine aldırmayan Adalet Bakanı Cemil Çiçek, cezaevlerini överek: "Türkiye'deki cezaevleri Avrupa'dakilerden üstün" dedi...

Başbakan Erdoğan, geç vakitte huzurevini ziyaret etti. Bu nedenle huzurevi sakinleri yaşlılar, apar topar uyandırıldı. Vatan gazetesi muhabiri Nuri Sefa Erdem, Başbakan'a "Bu konudan haberi olup olmadığını" sordu. Aldığı yanıt, "Ağzın leş gibi içki kokuyor. Edepsizce soru sorma" oldu. Muhabir ısrar edince başbakanlık korumaları tarafından tartaklandı.

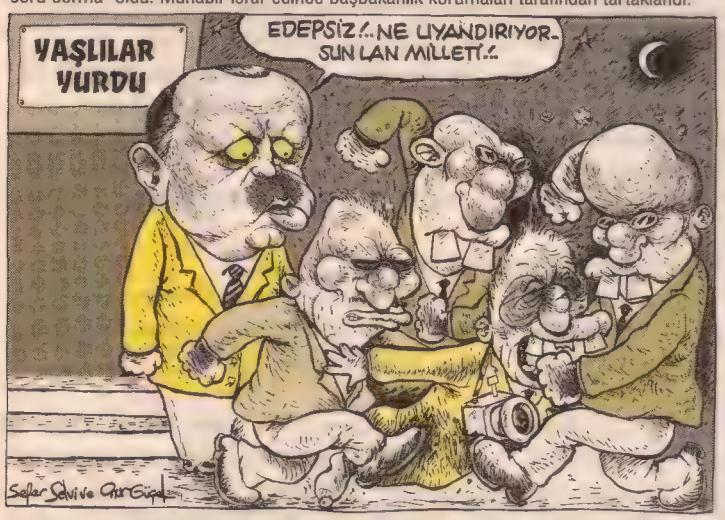

İslamcı teröre isim kılıfı!!! Radikal islamcı terör örgütleri hakkında eğitime hazırlanan emniyet. Eğitimin adını "Dini motifli oluşumların analizi" koydu...

İstanbul Valiliği, İstanbul'un yoksulluk haritasını çıkaracakmış...

Milli halterci Naim Süleymanoğlu, MHP'den belediye başkan aday adayı oldu...

Yakalama, gözaltı ve ifade alma işlerinde zanlı haklarına uyum standardı...Gözaltı işlemleri kayda alınacak, süresi dört günü aşmayacak...

Hürriyet'in her telden her dilden yazarı, genel ve yayın yönetmeni, TÜSİAD sevdalısı Ertuğrul Özkök, kaleminin kirini bu kez Uğur Mumcu ve Abdi İpekçi'ye bulaştırdı. Basının bu en değerli temsilcilerini "demode" olarak nitelendirdi...

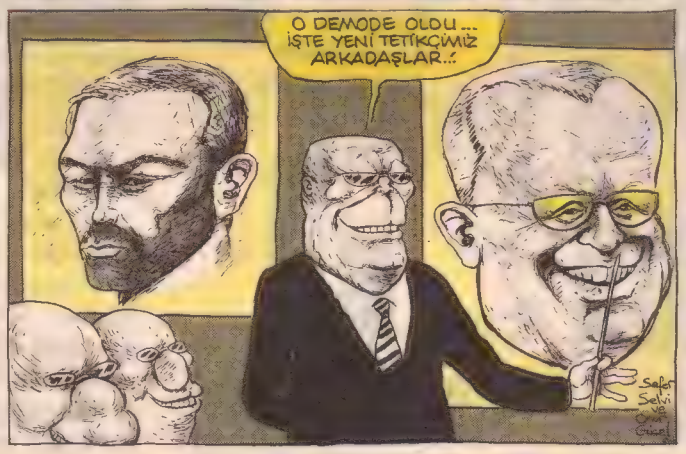

Akşamsefası

bahadirboysal@leman.com.tr

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

SELVİ BOYLUM AL YAZMALIM FİLMİNDEN BERİ NE DEĞİŞMİŞ?

Sevgilileri onları kovuyor, nişanlıları bırakıyor ve gece bunları durmadan ölüme çağırıyor... Ama artık gece yarısından sonra seyredebiliyoruz... Reytingleri düşmüş... Benim şu gençliğim **Televole**'yle başlamış... Onunla aynı gazla geçmiş yıllar... Bugün son durum bu... Ben de 27 yaşımı bitirdim zaten... Depremdi, ekonomik krizdi ilk gençlik dönemimi bitirdim... Pek yakın bi dönemde kızkardeşim evlendi... Düğünde kardeşimin beline kırmızı kurdelayı, bakiredir diye 3 kere çözüp bağladım... İlk gençliğim bitti... Düğünde annemle zarif bir dans ettim.. İlk gençliğim bitti... Düğünde babamı ilk kez ağlarken gördüm... İlk gençliğim bitti... Ama reytingi düşüp, geceyarısı gösterime girdiği halde, can çekiştiği halde **Televole** hala bitmedi... Nefis bedenlerinin derileri soyulmuş.. Kıpkırmızı etleri kanıyor artık "fakat buna rağmen yine de kıs kıs gülüyorlar... Halka da hak vermek gerek... Eti tadan kolay kolay kuru ekmeğe dönmez ki... Ama geceyarısına alınması kötü oldu... O vakitlerde gizli yollardan şehre iniyorlar... Bahçelerin tarhını, ağaçlı caddelerin kanepelerini alt üst ediyorlar... Ve bunların hepsi mi hastadır?.. Veremdir, sıracalı, kambur, topal mıdır ki, sesleri sadece inleme perdesinden yükselir hala yıllar yılı... Yine de zor kış günleri için kavanoz kavanoz balı mı, pekmezi mi, tulum peyniri mi, tarhanamı hazırladım ben...

Mümkünü yok, adını hatırlamadığım o porno sineması... Çocukken birkaç kere gitmişiz... Sarı sıcmalı, sidikli filmlerle arşa yükseliyor ilk kıllı, terli gövdelerimiz... "şak... şak... şak.. şak..." sesler hep salonu ince ince doldurur... İlk otuzbirlerin gövde gösterisi... Fakat o gün ilk defa ritm biraz bozuluyor... "şak.. tak!.. şak.. tak!.." Aradaki o "tak" sesi.. Allahalla.. Nadir yani?.. Bir kıllanmada geliyor... Mevzuya uyanmaya çalışıyoruz.. Kendi otuzbirlerimizi korkuyla keşif kedi gözlerimizle karanlıkta nahoş bi silüet arıyoruz. Hala "şak.. tak.. şak.. tak!" sesleri geliyor az öteden bi de baktık... 70'lik bir beyhude... Koca arzular şelale!.. O koca toprakcan eliyle sıvazlarken kolundaki bastonda anestezi zıplıyor.. "şak.. tak.. şak.. tak.." oymuş yani... Bu da güzelmiş... Hepimiz ermiş olmadan, derviş olmadan geçmiyo muyuz sanki dünyadan?..

İÇİ BOK DOLMUYOR MU?

Köylü, kentli, hısım, akraba...O bayramlaşmalar da biz mizahçıların doyamadığı nefis zamanlardır... Hiç unutmam yine bigün eskiden, evinde en yaşlı kadını oturmuş başköşeye saygı duymaya doyamıyor, atını oynatıyor gururla oturduğu yerden... Güzelce bi kız geldi oturdu bunun yanına, elini öptü bayramlaştı... Bizim yaşlı kan kendi yarattığı şimşekli bulutlardan, fırtınalardan, hiddetin, kinlerin ve gayzların durduğu bir aleme geçerek kızın törpülü uzuncacık tırnaklarını gösterdi ve "Kızım, kenef de ardını yıkarken bunların içi bok dolmuyor mu?" demez mi?.. Ah o ihtiyar dudaklar elbet, sıkıdan inen koca bir öküze yol veren tahta kapılar değil... Ama şairin dediği gibi "Kız kalbi, dünya üzerinde şefkat ve merhametin son sığınağı..."

PARA VERİN MUNA KODUKLARIM!

Gaspa uğruyorum... Gece eli tırpanlı bir tinerci önümü kesiyor... "Para verin mına koduklarım!" diye bağıran bir dilenci yanımdan geçiyor... Bunlar da İstanbul'un en nezih semtlerinden Cihangir'de başıma geliyor... Polis, Taksim'e tamamen el atınca, bunların hepsi Cihangir'e akmış... Çıkarıp gayet tedirgin para veriyorum... Aslan leşiyle oynayan sineklerin neşesini beklerken, ağzına bir tutam yem verilince hassas, ürkek ve daha tehlikeli bir hayvana dönüyorlar!!

YILGIN DAVŞAN

Ne bilim, söylemesi ayıp ben de hayatımda bi kere gittim tiyatroya... O da tee ilkokuldayken bi çocuk oyunu gelmişti de mahalleye, okulca ona gitmiştik... Oyun başladıktan on beş dakka sonra elektrikler gitti... Sonra geldi... Oyun başladı tekrar gitti... Sonra geldi, bi daha gitti... Tavşanı oynayan adam yıldı en sonunda... Aramızdan bi çocuğu sahneye çıkarıp şarkı söylemesini istedi... Çocuk oraya çıkıp öyle yanık bi türkü çığırmaya başladı ki karanlıkta... Tiyatronun bu memlekette coşmayacağını daha o vakitler anlamıştım, karanlıkta bezginlikle sigara içen tavşan adamın parlayıp sönen sigara ışığından...

TERELLİ

PICTURES CAN BARSLAN

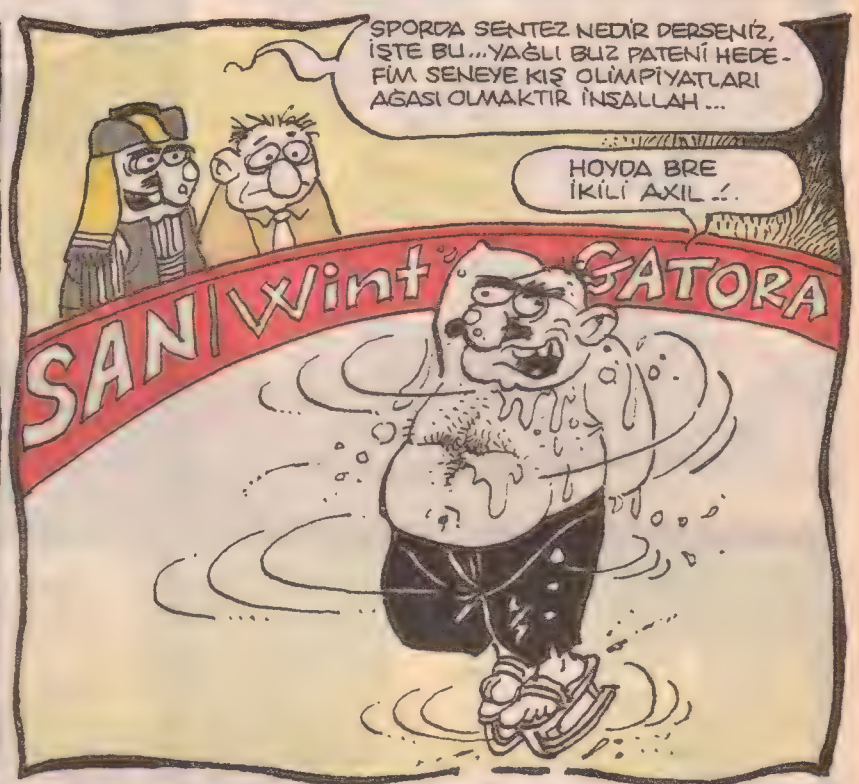

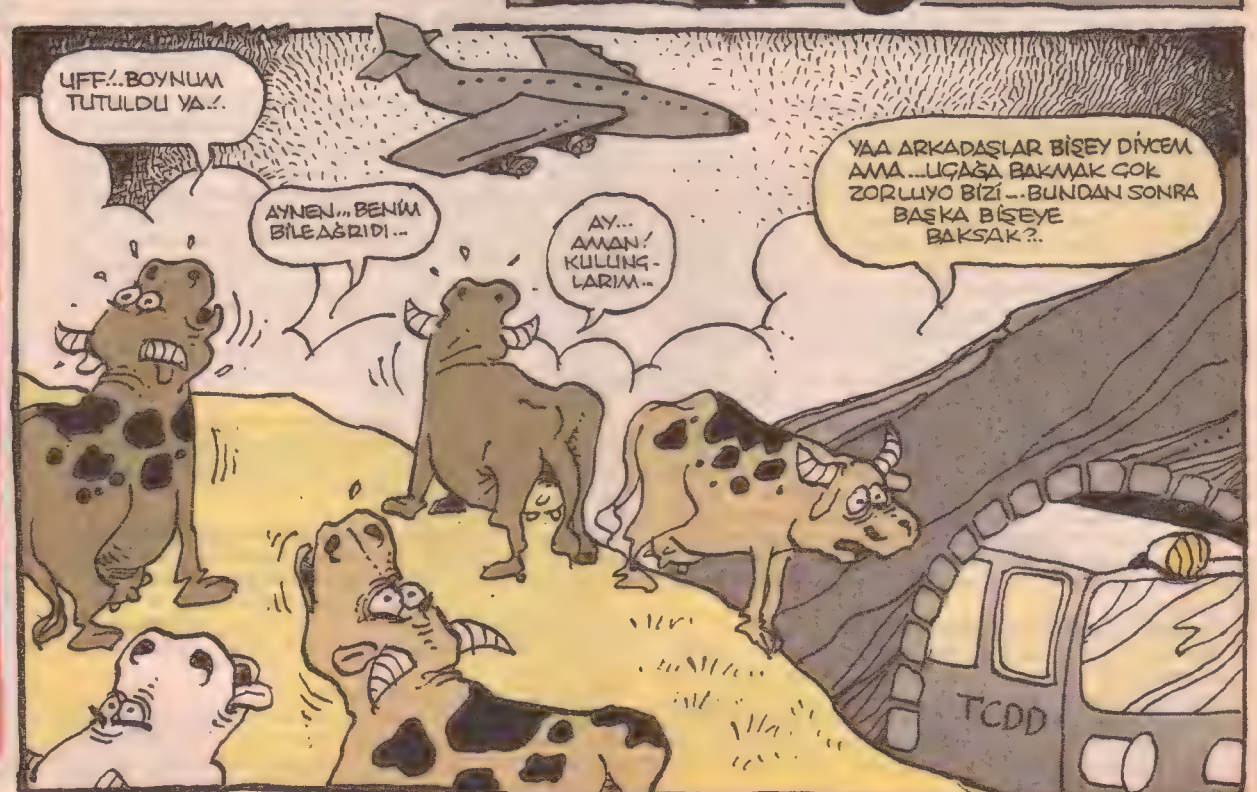

Akşam Ek

canbarslan@superonline.com

Feyzi Başaran

feyzi@leman.com.tr

TAKVİMLİ MAKVİMLİ

RÖPORTAJ

CEZMİ ERSÖZ

GARDİYAN YILDIZ ERCAN ARTIK KANLI EKMEK YEMEK İSTEMİYOR

Basının, televizyonların, baroların yapamadığını tek başına gardiyan bir kadın yaptı... İnsanlığını hatırladı, karanlık perdeyi araladı ve gardiyan Yıldız Ercan, Türkiye basınında ilk kez gördüklerini LeMan'a açıkladı... Geçen haftadan devam ediyoruz...

Sonra, en acı sürece geliyoruz, 2000 yılı. Asıl trajik olan da, sanırım boyutları bakımından oydu, değil mi?

Ondan önce şunu da belirtmek isterim, ben 1996 ölüm orucu sürecini de yaşadım. Bu da çok büyük bir deneyimdi benim için, karşıdaki insanları tanımak adına, onların dirençlerini, iradelerini görmek adına ve bende çok büyük etkileri olan bir süreçti. Dediğim gibi ilkler çok daha farklı oluyor insan yaşamında. Ve **Ümraniye**'den, ilk ve son ölü **Ümraniye**'den verilmişti. Her ikisini de gördüm.

Kaç kişi hayatını kaybetti?

Toplam, 1996 ölüm orucunda 12 kişi hayatını kaybetti. 12.kişi hatta anlaşma yapıldıktan sonra hastaneye giderken ölmüştü.

Ne hissetmiştiniz o ölüm oruçları sürecinde?

Bilmiyorum, bu tür duygular kelimelerle ifade edilemiyor. Erkekler bölümündeydi gerçi, tamamen erkeklerdi. Sayı olarak az oldukları için, bayanlarda ölüm orucu yoktu. Açlık grevleri vardı. Ama şu var, 2000 yılında çok daha ağır yaşadım gerçi, ama ilk olduğu için beni çok daha fazla etkiledi. Biliyorsunuz, insanların gün be gün iradeleri ile bedenlerini kaybettiklerini görüyorsunuz; irade var, gözünüzün önünde eriyorlar, ölüyor ve siz buna seyirci kalıyorsunuz. Hiçbir şey yapamıyorsunuz. Ne yapılabilir, o noktada hiç düşünmedim. Orada sizi aşan çok şeyler var. Yapılabilecek şeyler tepede olması gereken şeyler. Bunu bilmek çok ağır bir duyguydu benim için. Bu bir insan, herhangi bir şeyden bahsetmiyoruz. Bir eşya değil, kaybedeceğiniz şey bir insan ve yerine koyamayacağınız bir şey bu. Yaşamda birçok şey kaybedilir, yerine konur, bir insanı kaybettiğiniz zaman asla onu yerine koyamazsınız. Dediğim gibi ben de 2000'de bunu çok daha ağır yaşadım, 2000'de her an yanlarındaydım, her an görüyordum, **Kartal Cezaevi**'nde hastane sürecinde 4 gün çalıştım. Gelen heyetlerle sürekli içeri giriyordum, sürekli onların ortamlarındaydım. Operasyondan sonra 4 ay görev yaptım. Ama o zaman orada yaşananları görmüştüm. İnsanlar nasıl bu kadar mutluluk içerisinde, ölüm sözcüğü çok soğuk bir sözcüktür ama ölüme giderken bu kadar coşkulu olmak, bu kadar mutlu olmak nasıl bir şeydi görmüştüm.

O mutluluk duygusunu nasıl yorumluyorsunuz?

Bu, hedeflenen şeyle ilgili. Orada birey söz konusu değil. Orada düşünceler bütün bir toplum için, bütün halk için, bütün **Türkiye** halkı için. Hedeflenen şey bu olduğu zaman orada birey de kendini çok rahat gözden çıkarabiliyor. Çünkü yaptığı şeyin bilincinde. Yani o görevin ulviliğinin bilincinde. Çok büyük bir görev. Halkı için ölüme gidebilmek çok büyük bir özveri. Onun bilincinde olduğu için o noktada artık anlayabiliyorum. Ama 1996'da bunu anlama şansım yoktu.

Bu, 2000'de daha belirginleşti galiba?

2000'de benim için çok daha belirginleşti. **Ümraniye**'de zaten başlamıştı biliyorsunuz, operasyonlar, operasyonlardan sonra **Kartal** süreci. Ki o insanlar o operasyona dayandılar, o operasyonu atlattılar, müthiş bir irade gücü. Ben hepsinin önünde saygıyla eğiliyorum gerçekten.

Egemen medyada hep, baskı altında bu insanlar ölüm orucuna itildiler, zorlandılar, dayatıldı, insanlar kendi iradeleri dışında buna mecbur bırakıldı, şeklinde haberler çok sık çıktı biliyorsunuz. Bunu nasıl yorumlayacaksınız?

Kesinlikle bu, devletin yalan demagojilerinden bir tanesi. Operasyonlarda da kendilerini yaktıklarını iddia ettiler, ama bunların da yalan olduğu mahkemelerce heyetlerce her şey ispatlandı. Ölüm oruçları süreci geldiğinde, benim dışardan gözlediğim şuydu: Ölüm orucu kararı alındı; ölüm orucu yapılacaktı ve insanlar bu noktada toplantılar yapıyorlardı. Ölüm orucuna giderken ve geri dönüşte özellikle ekiplerin seçildiği dönemi çok net vurgulamak istiyorum. Giderken çok coşkulu gitmişlerdi. Çok geniş bir salon vardı. İlk ekipler seçilip de, ölüm orucu yapacak kişiler belli olduktan sonra, geride kalanların yüzlerindeki o hüznü gördüm ben. Neden ben değilim, der gibi bakıyorlardı. Bu baskıyla yapılabilecek bir şey değildi.

Peki bu seçim neye göre yapıldı?

Hayır, seçimler istekliler arasından yapıldı mutlaka. Hepsi istiyor ama kendi içlerinde ne tür bir belirleme var, onları ben bilemem.

Kalanlar üzgündü diyorsunuz...

Kalanlar korkunç derece üzgündü, ismini vermeyeceğim ama bir tane siyasi mahkum bir bayan seçilemediği için ağlıyordu. Bu baskıyla yaşanacak bir şey değildir. Kesinlikle böyle bir şeyi baskıyla yaşatamazsınız insanlara. Rol yapmaları mümkün değil. Kendi arkadaşlarının yanında rol yapabilir, ama benim yanımda yapmaz.

Basında bu kişilerin örgüt baskısıyla ölüm orucuna başladıkları yazılmıştı. Hatta örgüt liderlerinin kimi kasetlerde mahkumlara 'Kendinizi yakın' diye emir verdikleri iddia ediliyordu. Sizce bu ne kadar doğruydu?

Olaydan sonra devletin kendisi açıkladı, bu operasyona biz 1 yıldır hazırlanıyorduk dediler. Operasyondan 15-20 gün önce cezaevine çok değişik insanlar geldi. Cezaevini ölçtüler, biçtiler, gerekçe olarak da cezaevini boyayacaklarını söylediler.

Bunlar, bakanlıktan mı geliyorlardı?

Bakanlıktan olduğunu sanmıyorum, özel timlerden gelen insanlardı. Çok dikkatimi çekmedi çünkü. Normalde cezaevine o tür şeyler yapıldığı zaman 1.Müdür asla gezdirmez o insanları. Oysa bu insanları 1.Müdür gezdiriyordu. Diyelim ki cezaevine bir alım yapılacak, 2.Müdür'ler ya da başgardiyanlar ilgilenirdi. Daha önce yaşadığımız şeyler bunlar. Ama bunların hepsini 1.Müdür yaptırdı. Tabii 1996 operasyonunu biliyorduk. Bu yüzden yeniden benzeri şeyler olacağını hissetmiştik.

Hissettiniz, ama tam adını koyamıyordunuz, öyle mi?

Adını koyamıyoruz, birşeyler olacak. 19 Aralık gecesi ben görevdeydim. Ölüm orucunun yapıldığı 60.ya da 61.nci gündü. Biz dönüşümlü olarak görev yapıyorduk, ben gece görevli olduğum süre hiç uyumuyordum, sabaha kadar oturuyordum. Ama çalışma arkadaşlarım banklara uzanmışlardı uyuyorlardı. Ben ayaktayım, korkunç bir kapı gürültüsü ama normalin dışında bir kapı çalma, gecenin o saatinde bazan arkadaşlar kapıyı çalarlar, ya şekerleri bitmiştir, ya çayları bitmiştir isterler ama bu kapıyı kırarcasına bir kapı çalmaydı. Hemen koşarak kapıya gittim. Saat sabahın 04.30'uydu. Kapıya gittim, arkadaş kapıyı bana açmadan mazgaldan görevdeki bir başka arkadaşının ismini söyledi, eşi aradı, çocuğu hastaymış onu uyandır gel dedi bana. Ben arkadaşım birden panikle kalkmasın diye sakin bir şekilde uyandırdım. Ama hiç aklıma operasyon gelmiyordu. Ama dışarı çıkarken anladım, olağanüstü bir durum var, cezaevi çok sesiz, hiçbir personel kalmamış, sadece bayanlar var içerde. Erkek personel tamamen çekilmiş.

Niye?

Asker girmiş. Askeri ben görmüyorum ama cezaevi olağanüstü bir sessizlik içerisinde. Bir şeyler olduğunu hissettim, o noktadan sonra zaten benim kendi odamıza geçme olanağım olmadı. O arkadaşa bir şeyler açıkladılar. Burada dediğim gibi güven sorunu vardı. O arkadaş tekrar içeriye gitti, diğer arkadaşları çıkarttı dışarıya, kendisi içerde kaldı. Benim ilk çıkarttığım arkadaş içeride kaldı. Biz daha cezaevinin avlusuna, cihazın oraya gelmeden özel donanımlı, maskeli askerler cezaevine girdiler ve tarayarak girdiler cezaevine. Hiçbir uyarı söz konusu değil, hiçbir teslim ol çağrısı söz konusu değil, ve bizim bayan personel arkadaşımız kendi odamızda. Kendi odamızda bayanlar koğuşunun önünde. Ve apar topar o bayan arkadaşımızı çıkarmışlardı yerlerde sürükleyerek. Üzerinde resmi üniforması yoktu ve biz onu onlardan sandık, dediler. Bayan daha sonra açıkladı, başımın üzerinden kulaklarımdan mermiler geçiyordu, diye. Ondan sonra bizi cezaevinde şoförlerin kaldığı bir odaya götürdüler bütün erkek ve bayan personel, nöbetçi müdür, nöbetçi doktor hepimizi oraya kilitlediler. 15 m2 bir yer ve 60-70 kişiyiz bütün personel olarak. Kapımıza da 4 tane asker yerleştirdiler, hiçbir yere çıkmayacaksınız, hiçbir yere izin yok. Tuvalet ihtiyacınız var, izin yok. Biz oraya konduktan sonra zaten silah sesleri, bomba sesleri, tamamen bütün cezaevini sardı. Normalde 20,30'da görevi bırakmam gerekiyor, o gün öğleye kadar tutulduk biz. Öğleye kadar çok yoğun bir şekilde silah sesleri ve bomba sesleri duyduk. Ara sıra da dumanlar yükseliyordu. Sadece dumanı görebiliyoruz, çünkü cezaevinin dış duvarı yaklaşık 5 metre yüksekliğinde bir demir. Bu duman atılan bombalardan mıydı yoksa yangın mı çıkarılmış, o an için bilmiyorduk. O gün eve gittim, ertesi gün de evdeydim, 3.gün geldiğimde cezaevini tanıyama korkunç araçlar giriyor çıkıyor, vinçler şınıyor içeriye, yan duvarlarından ce Yangınlar var, sürekli dumanlar yükseli ba sesleri devam ediyor. Bu arada b geçtiğini gördüm. Ama ben bunların i niz, zırhlı araçtır, zırhlı araç dersiniz, b evinin arka kısmından gelip iç kısm Sonra içerde vincin ucunda asılı olara gil ama saydam bir cam fanusu vardı

O sırada içerde mahkumlar vardı

Tabii içerde mahkumlar vardı. PKK şiydi. PKK operasyonun başladığı anc bir bölgeye alındı.

Kaç kişilerdi onlar?

Toplam bizim zaten 760-770 tutuk nesi adli tutuklu, diğerleri PKK ve diğe

O üzeri örtülü silah sizce ne olab

Ben, kimyasal bir silah olduğunu rum ama bende uyandırdığı şey, bunu ri örtülüydü ama daha sonra içerde m değil ama mika gibi saydam bir namb le bir aletin mermi atacağı, top atacağ na gelmez. Olsa olsa kimyasal bir silah yan mahkumlardan anladım. Bayanla de en ufak bir yanık izi yoktu ama bed sal bir silah yapabilir. İçerde neredeys resmi polis vardı. Bunlar özel donanı araç gereçler, duvarları delmek için yaklaşık 5 uzun sürm ma noktas ulaşamıyo alt edeme kam 80-9 kötü bir g üzerinde. ye çalışıyo saat 20.00 şam saat nun bitmiş sevk edild halen orad gaz vardı k miz yaşar revli olduğ lar, sevk iç rın o halde kaldıklarına da, tekme gibi. Bütü

Akşamserası

ozge@leman.com.tr

özge

KIKTIK İSTİBDELİ

suatozkan@leman.com.tr
SUAT ÖZKAN

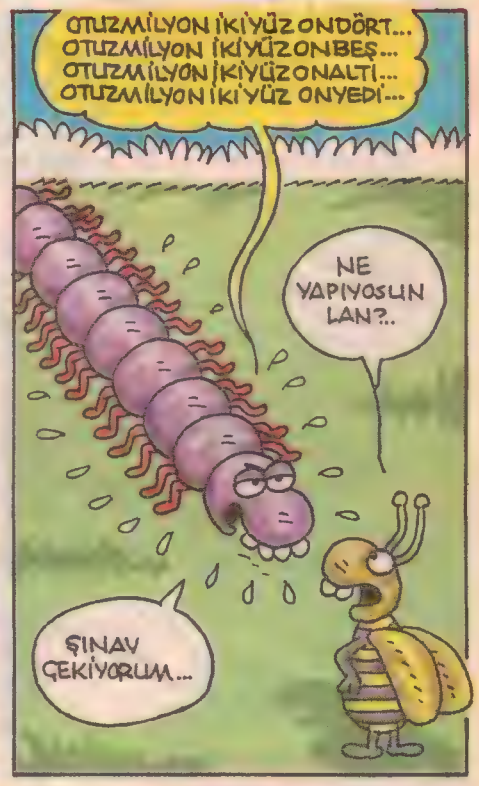

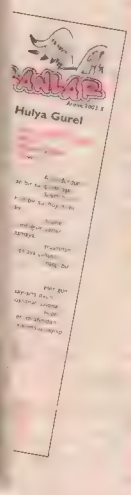

yeniHarman

Bol dümanlı, hususi kokulu, filtresiz gazeteniz

er yer delik deşikti. Her tarafa
e arabaları, kamyonlar, kum ta-
delik deşik edilmiş durumda.
aynı yoğunlukta silah ve bom-
zaevinde çok ilginç bir silahın
bilmiyorum, tanktır, tank dersi-
smini bilmiyorum. Önce ceza-
çti üzeri örtülmüş bir şekilde.
lüm ben bunu. Böyle cam de-

mi?

şında kalanlar yaklaşık 400 ki-
aren teslim oldu. Ve güvenlikli

mız vardı, bunlardan 80-90 ta-
tlerdendi.

ıyorum. Ne olduğunu bilmiyo-
yasal bir silah olduğuydu. Üze-
dilmiş halini gördüm ben. Cam
rdı ve içinde tüpler vardı. Böy-
nlikle en aptal birinin dahi aklı-
asyon bittikten sonra bunu ba-
seleri yanmamıştı, elbiselerin-
yanmıştı. Bunları ancak kimya-
tane kadar asker, sivil polis ve
Bunun yanında bir sürü silah,
eler, itfaiye araçları ve kapıya
ambulans çağrılmıştı. Direnişin
sarıdaki devlet güçlerini çıldır-
tirmişti, biz bu insanlara nasıl
kadar gücümüzle nasıl onları
ve. Dışarıda telaffuz edilen ra-
dü. Sivil polislerin ayrıca çok
netimi vardı oradaki personel
sıl tepki veriyor onu öğrenme-
Sürekli bizi izliyorlardı. Akşam
rev yerini terk ettim, 4.gün ak-
da geldiğim zaman operasyo-
unu, siyasi erkek tutukluların
ayan tutuklu ve hükümlülerin
ğunu gördüm. Öyle yoğun bir
nda olmamıza rağmen gözleri-
es alamayacak haldeydik. Gö-
çin bizi ambulansın içine aldı-
arabasına götürülen bayanla-
bile korkunç bir dayağa maruz
oldum. Araca gittikleri zaman
yumruklarla atılıyorlardı çuval
anlara bu uygulandı. Yaklaşık

24.00 gibi bu işlem bitti. Yola çıktık ama nereye gittiğimizi bilmiyoruz. Ağır yaralı olanlar, ciddi yaralı olanlar var. Her şeyin ötesinde o insanların 10 tanesi ölüm orucunun 63.gününde. Diğerleri zaten dönüşümlü olarak 40 gün açlık grevi yapmış insanlar. 4 gün boyunca çok yoğun beş çeşit gaz bombası kullanıldı, uzun namlulu, kimyasal silahlar kullanılmış. İnanılmaz ama gerçek. 4 gün 4 gece su içmeden uyumadan kalmışlar ve çıktıktan sonra bu olaya maruz kalıyorlar. Bir ara dış nizamiye dediğimiz bölümde görevli bir erkek arkadaş lazım oldu, onu çağırmak için iç kısma gitmem gerekti, gördüğüm manzara karşısında gerçekten şaşırdım, yerle bir olduğunu biliyordum ama insanların üzerinden kemerleri, sigara paketleri alınmış, bir elbiseleri kalmıştı. Talan, yağma olayıydı. 22 Aralık'ta **Kartal Cezaevi**'ne gittiğimizde bir çok bayanın ayağında ayakkabı yoktu, çoraplaydılar, kış günü ceket olmadan incecik gömlekle insanlar vardı. **Kartal Cezaevi**'ne gittiğimizde ring araçlarından indirilirken de aynı işkenceye maruz kaldılar. O soğukta yoğun bir şey yaşamış olmalarına rağmen 1 saat bekletildiler, zorlu bir yürüyüşten tek tek geçirilerek cezaevine alındılar. Tekrar üst arama işkencesine maruz kaldılar, fotoğrafları çekildi, sonra revire götürdük.

Başka ne tür gözlemleriniz oldu?

Doktor muayenesinde bütün bayanların vücutları mosmordu. Yeni vurulduğu belli olan kırmızı kabarmış izler vardı. 67 bayanımız var, bayanların yarısından fazlası kanamalı bir durumdaydı, ilgimi çeken bir şey, bayanlar yaklaşık bellerine kadar ıslaklardı. Özellikle belirtmek istediğim, bir bayanın sağ kasığında şarapnel parçası vardı. Üç bayanda vücutlarında ciddi şekilde özellikle belden aşağısında yanıklar vardı, elbiselerinde yanma izi yoktu, vücutları inanılmaz yanmıştı. Alerjik durumdaydılar, bir bayanın ağzından ve burnundan sürekli kan geliyordu, bir diğerinin aldığı darbelerden dolayı sağ gözü tamamen kapanmıştı, genel olarak tüm bayanların durumu çok berbattı. Bayanlar bu şekildeyse erkekleri tahmin bile edemiyordum. **Kartal Cezaevi** kesinlikle onların kalabileceği bir şekilde hazırlanmamış bir cezaevi. Ranzalarda yatak yok, çarşaf yok, bomboş bir oda. 3, 4, 5 kişilik odalar halinde, hiçbir yedek elbiseleri yok. Gözlerinden sürekli yaşlar akıyordu, burun akması, yanma. Gaz bombalarının etkisinden olacak temastan dolayı benim ellerimin de 1 hafta derisi kavlandı, sızladı. O gece kısmen de olsa bazı ihtiyaçlarını karşılamaya çalıştık. Birer kalıp sabun dağıttık. Yiyecek verilmiyor, ölüm orucunun dışında olan insanlar var, o şekilde görüş gününe kadar tam bir hafta öyle kaldılar. Su ihtiyaçlarını, kazanı, kepçeyi kendi elimle yıkayarak, çamur gibi su akıyordu, kaynatarak dağıtmaya çalıştım. Aileleri gelinceye kadar bu şekilde devam etti.

Ne zaman geldi aileler?

19 Aralık'tan aşağı yukarı 1 hafta sonra. Orada sonuçta adli tutuklular vardı.

Ölü sayısı belli olmuş muydu bu arada?

Toplam 22 cezaevinde 28 ölü, ama **Ümraniye Cezaevi**'nde 4 ölü, onlarca ağır yaralı vardı. Erkeklerden 60-70 tanesi hastaneye sevk edilmişti, bayanlarda hastaneye gönderilen yoktu. 4 ay **Kartal Cezaevi**'nde çalıştım. Devletin hayata geçirmek istediği şey bütün her şeyiyle belli oluyordu. Avukat, aile, revire götürürken tek tek götürülüyor, diğerleriyle karşılaşmaması gerekiyor, tamamen kamera sistemiyle çalışan bir cezaevi, sizin yaptığınız her davranış her an gözlem altında.

Devamı Haftaya...

cezmierecz@lemart.com.tr

*** Bursa.** 10 Ocak Cumartesi günü saat 14:00-19:00 arası **Kitapdünyası**'nda imza ve söyleşim var. Atatürk Cad. 91/B Heykel-Bursa (Sümerbank yanı) Tel: 0224 - 224 86 03 - 07 *** Antalya.** 18 Ocak Cumartesi günü saat 14.00'de **Antalya Kültür Merkezi**'ndeyim **Perge Salonu.**. Giriş ücretsizdir... Adres: 100. Yıl Bulvarı Ataturk Kultur Parkı 07070 Antalya... Tel: 0242 238 54 44

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

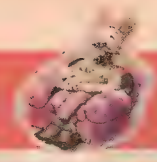

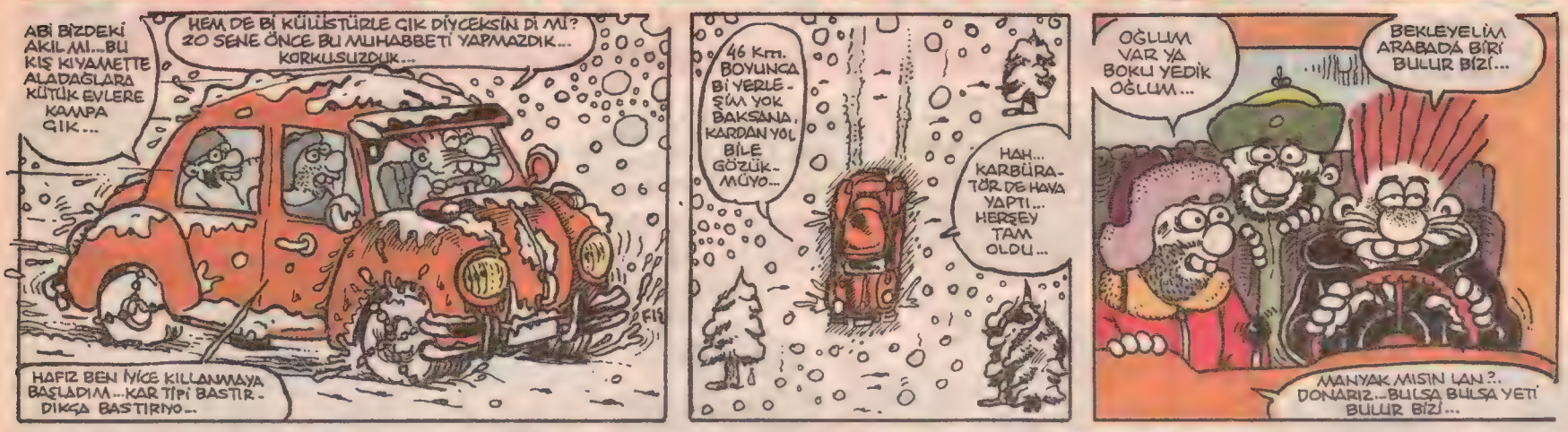

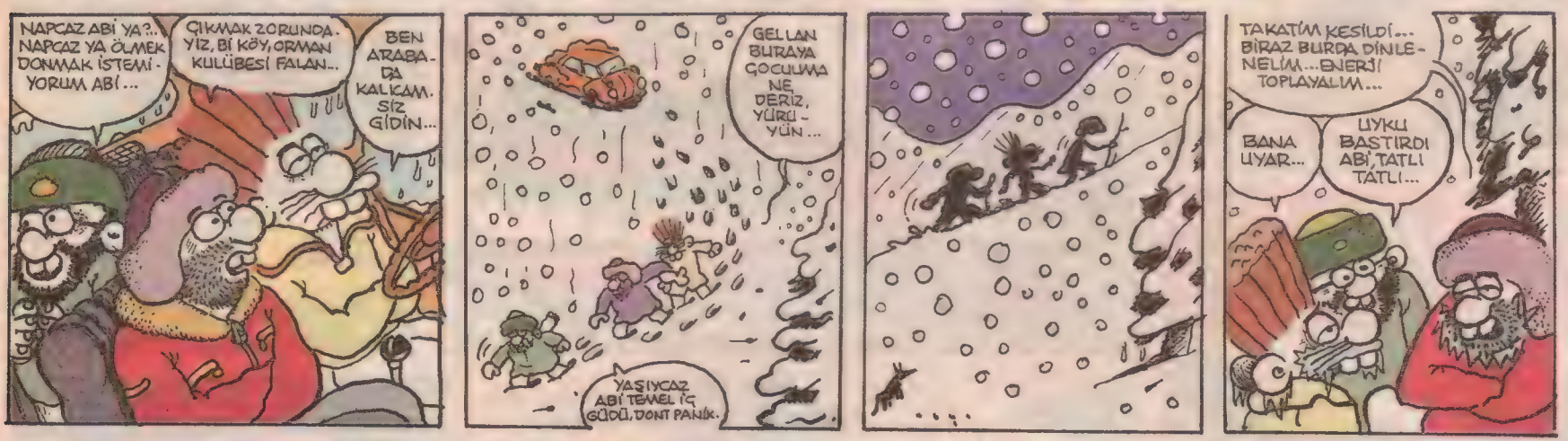

bezginbekir@leman.com.tr

LeMan Kültür'DE STENDAP YARIŞMASI

TÜRKİYE HONKİSİNİ ARIYOR!

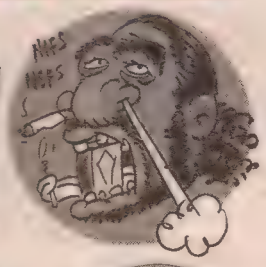

Son Katılma Tarihi 1 Şubat 2004

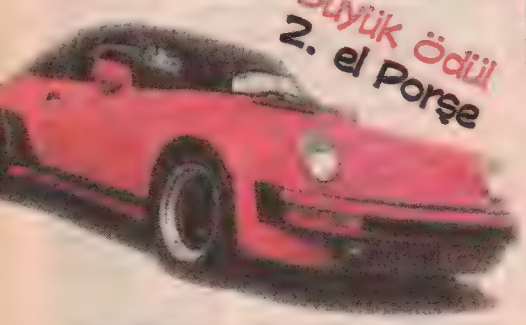

İkinci'ye 3.el Şahin (Doğan görünümlü) ve Üçüncü'ye 4. el Murat 124 (Belki de 125)

Neden Bizim de Porşemiz Yok Demeyin

Evet çok doğru, kadınlar komik erkeklerden hoşlaşıyo. Ve fakat aynı şey erkekler için de geçerli olabilir tabi. O yüzden kadın, erkek, genç, ihtiyar, çoluk, çömbelek olmanıza aldırmayın. Anlatın hikayenizi, çekip, bize gönderin. Unutmayın Leman Kültür'de sizi dinleyecek bir sürü manyak var...

Stendap Dediğiniz Nedir ki?

Kendinizi Anlatmanız Yeterli

Kimsiniz, nerelisiniz, nasıl birisiniz, nelerden hoşlanır, nelerden hazetmezsiniz, cinsel tercihleriniz, duygusal aleminiz, aileniz, anneniz, babanız, kardeşleriniz, arkadaşlar, okul, iş, güç, kıl, yün vs...

Canınız ne isterse anlatın. Yeter ki gerçek, samimi ve mümkünse biraz da komik olsun...

Sonra çekin kameraya Honki Masası'na gönderin...

Kamerası olmayanların çekimlerini haftanın her günü 15 ile 17 saatleri arasında

Leman Kültür'de kendi ellerimizle yapıyoruz...

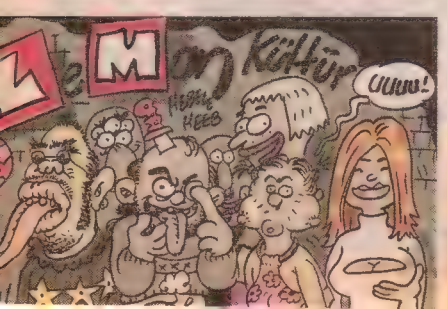

UnutmayınVatandaşın Sırıtmaya İhtiyacı Var

Yazışma Adresi Hokkabaz Masası (KKE), Firuzağa Mahallesi, Defterdar Yokuşu, No: 47, Beyoğlu - İstanbul Honki Kayıtları İçin Adres Leman Kültür, İstiklal Caddesi, İmam Adnan Sokak, Beyoğlu.- İstanbul

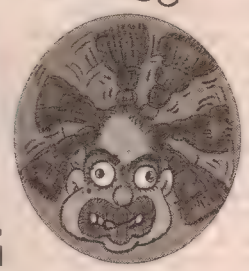

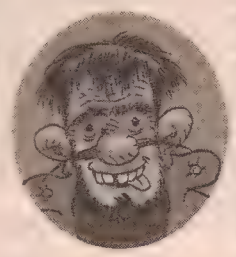

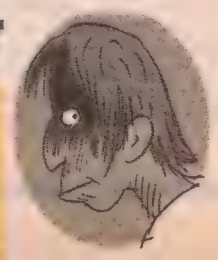

ELEŞTİRİ OLMADAN

Nihat Genç

Teknolojiden büyük binalara davranışlar fikirlerimize kadar ne çok şey hızla değişti. Eşyaların ve hayatın bu denli baş döndürücü değiştiğini sanmam başka bir nesil daha görsün. Eski dünyamız başımıza yıkıldı. Renkleri çürümüş, cesedler gibi hatıralarımda sızlamaya başladı. Genç bir delikanlıyken kadınlardan pantolon giyenlerin sayısı üçü dördü geçmezdi, şimdi tam tersi. Tarihin ilk gününden beri etekleriyle düşledik bir kadını. Tam da biz büyürken çıkartıp attılar bu milyon yıllık giysiyi! Eteklerde sanki tanrısal bir sır vardı. Şimdi, rüzgarı, ışığı geçirmeyen alüminyum doğrama gibi pantolonlar. Şimdi, büyük, camdan gökdelenler gibi giyiniyorlar. Desensiz ve eteksiz giysiler, tek parça. Daracık ve tek biçim. Cinayetler işleyen o katil etekler nerde? Dolambalçlı, çevrimli, kıvrımlı, kurdelalı, kalmadı! Ruhları mı katılaştı? Sokaklarda sema eder gibi sihirbazvari dönüşleri nerde. Dişi cinsi artık kabuk gibi zar gibi giyiniyor. İfadesi tek, seslerinin tonu gibi camsı tek şekil. Bedenlerine derisi gibi yapışık; donuk, sıkıcı. Sanki erkek ruhumuz heyecanı etekle tanımıştı. Eteklerin kölesi kuluyduk, içimiz titrer, hiç sönmez ateşlerin yalımları yüzümüzü yalar geçerdi. Şimdi, teninin üstünde boyanmış yumurta kabuğu gibi, zar gibi örtü. Sinir, kas, damarlar, boğucu biçimsiz şişkinlik, boğucu şekilsiz bir gerginlik. Dişiliğin tılsımı sıkış sıkış, duvar gibi pürüzsüz. Böyle böyle hiç kıskanılmayacak kadınlar sokağı işgal etti. Gözlerime çivi gibi saplanıyor, ama ruhuma, uçan bir tad sokulamıyor. Mobilya rengi, metal rengi. Sanki kadınlar giyinmeyi bırakıp cam çerçeve pencere takmış. Şimdi şimdi anlıyorum, etekler bir zamanlar el yazma kitaplar gibiymiş. Desen desen yaprak yaprak arzuları eteklerinden dökülürmüş. Bir de görünmez elleri vardı rüzgarın. Kudretiyle arzuları eteklerinden döküyor gibi. Bahçelere, çevreye yayılan şarkılar gibi. Yangından hızlı yayılan yangın haberi gibi... Köşeyi rüzgardan önce dönen etekler, hangi birini anlatsam...

Rüzgarda en güzel kadınlar yürürdü, rüzgarın şakası ne uzun sürerdi. Döner döner sohbet eder, eteklerinden alev çalmaya gelirdi. O afet etekler aşk alametiydi, bacakları mum rengi, lale yaprağıyla çevrili, papatyalar gibi sevinci tüm şehre yayardı. Tatlı sözlerle desenli kırlar gibi giyinirdi. Övmekle bitiremem o dinsiz etekleri. Kanat çırpar gibi, aklımı alırdı bir delilik kokusu, akşam ipeğinden yapılmış, gecelerin çığlığıyla aynı renkteydi. Ejderha ağzında alev gibi. O latif kumaş yelken bezine dolmuş rüzgar gibi. Suç ortağı kemikli bacakları. Ah, burnu havada sokakta dolaşmaları. Başım döner kalbim kuş gibi yerinden fırlardı. Şeytan derisinden etekleri. Çıra gibi, sokağı fır dönüyor, gül yaprağından bayraklar gibi etekleri! Sabah güneşi rengi, gençliğin en sarhoş iklimi... Ah, ah, yaşlandıkça kadınlar sofra örtüsüne döner etekleri! O danscı kudurmuş kumaşlar hangi sandıklarda naftalinlenir. Kaldırımlara arzuyla tohumlar serper gibi. Bolluk bereketin etekleri!. Usulca oturuncu su gibi titrerdi etekleri! O demirden erkeği kurşun gibi eritir, işvesiyle zehirlerdi gözlerimi, baygınlıktan önce ellerim ölürdü! Fırtına kumaşından etekleri! Erkeklerin yüzülmüş kanlı derisinden etekleri!.. Özlemiyor belki hiç bir kadın, o eski etekleri! Erkeklik hünerini kemiklerimize öğreten o desenli etekleri. Sokaklarda en serseri kadınlar yürürdü... Sokaktan her akşam bin zaferle dönerdi... Rastgele dolaşmayı o kadınlar ne çok severdi... Bin erkeğin içinde fır döner tek birine sürünmeden eve dönerlerdi...

Yazımıza girelim. Ülkemizdeki siyasi mücakaşanın kökenlerini anlatmaya çalışacağım, önce, örnek bir olay anlatayım.

Halim Akyol'un (1945, İçişleri Bak.Yay.) "Türkiye'de Zabıta" tarihini okudum. Çok şey öğrendim. özetlemek mümkün değil. Kitabın 800. sayfasından sonrası yoktu, olsun, koca tarihten aklımda şu kaldı: Osmanlılar'da serserilik cezai suçtu. İşsiz güçsüz adamlar yakalanıp içeri atılıyor. Yani, işsizlik suç. Bu bilgi bize, toplum ve değerlerin ne kadar derinden değiştiğine dair çok şey anlatıyor!

Mesela, şöyle bir bilgi, Tanzimat günlerinden beri polis ve zabıta yasası, İtalya'dan, Fransa'dan aynen alınıp kullanıyor.

Komedyen

Ender Özkan
enderoz@leman.com.tr

ÖZET: Haşim, tüm Diyarbakır'a nam salmış komik bir kardeşimizdir.. Henüz işe başladığı bi kahvehanede yine herkesi kırıp geçirirken babası, velinimeti Menaf Efendi'ye minnettarlığını iletir. Babası, bu kadarla yetinmek istese de patronunun asıl niyeti başkadır: Haşim'i İstanbul'a yollamak ve orada bu kabiliyetli gencin elinden tutacak birilerini aramak!..

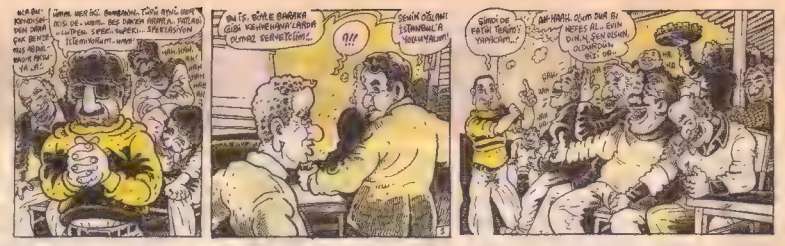

Fransa'dan aynen tercüme edilen yasada sadece tek bir cümle değiştiriliyor, o da şu, ikametgah ve üst aramasında polis kimseden emir almaz. Ne çok şey anlatıyor bize. Yasalarımıza "hukuku" geçirdiğimiz halde yüzelli yıldır hayatımıza geçiremedik.

Yeniçerilik kaldırılınca, tarihin ilk günlerinden beri zabıta polislik işlerini yürüten "askerler"in dışında yeni bir teşkilat kuruluyor, ordudan bağımsız. Sıkıntı da burda. Polisliği bir türlü asker ruhundan ayırdedemiyoruz. Polislik ve zabıta yasalarının hemen hepsi yabancıların, Avrupa'nın zorlamasıyla getiriliyor. Ama uygulanamıyor. Tam elli sene iç karışıklık, anarşi durdurulamıyor. Tanzimat yasaları tutmuyor. Hem I. hem II. meşrutiyet günleri bu nizamnameler, yeniden düzenleniyor. Avrupalılar bu eli, ayağı boyunca sürekli baskı uygulu, bir uygulayın, diye. İçimizdeki ekalliyetlerin hürriyetlerini bahis konusu yapıyorlar. Ne var ki yüzyıl daha geçiyor, yasalar getirildiği halde uygulanamıyor.

I.Meşrutiyet'ten başlayarak yeni bir uygulamaya gidiliyor, dışardan sadece yasalar değil, bu yasaları uygulatmak için polis şefleri de geliyor. Yani, İtalya ve Fransa'dan polis şefleri gelip, jandarma, zabıta ve polisin başına geçiyor. Polis kadrolarında çok sayıda yabancı, ekalliyet de görev yapıyor.

Yani, yabancı polis şefleri bizzatihi teşkilatın komutasını üstleniyor. Kurumu işletmeye çalışıyor. Bu uygulama önce "Rumeli"de devreye sokuluyor. Rumeli, sürekli karışık ve iç isyanlar var. Ekalliyet ve yabancıların komuta ettiği jandarma, zabıta, bu bölgede büyük başarı sağlıyor. Bu pilot uygulama beğenilip aynen İstanbul ve Anadolu'ya getiriliyor.

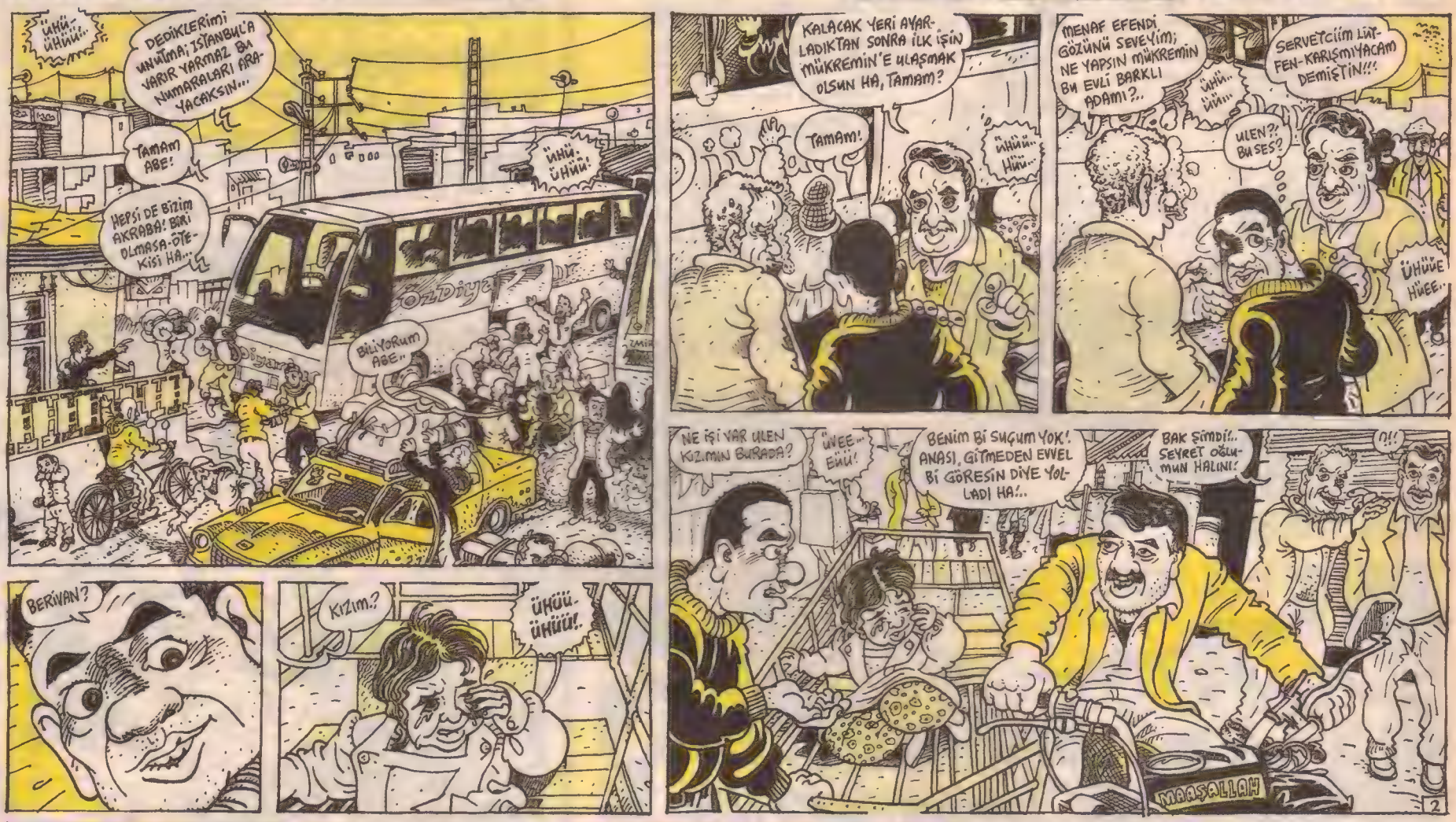

Ülkemizdeki tüm siyasi fikirlerin kökeninde bu tartışma var, dışardan fikir, kurum, yasa getirenler, bunlara karşı çıkanlar.

Polisliği neden biz yapamıyoruz? Neden batılılar bugün hala kendi yasalarıyla bastırıyor? Hala yasalarımızı onların sıkıştırmasıyla çıkartıyoruz.

Bizimkini biz yıktık, yenisi de tam yüzelli yıldır üstümüze uymuyor. Üstelik hangi yasa gelirse gelsin, polisimiz marifetiyle bu yasaları eskisine, yeniçeriliğe yani askerliğe dönüştürüyor. Hangi yasa gelirse gelsin aslımıza, yeniçeriliğe dönüyoruz, ilk günkü alışkanlıklarımız değişmiyor.

Tarihin ilk günlerinden beri Cengizhan, Timurlenk; Fatih, Kanuni yasalarından beri, Türkler, polislik hizmetini halkla beraber yapıyor. Yani bir köyde, mahallede hırsızlık olmuşsa, o mahallenin halkı da sorumlu tutulur. Bugün askerlikte olduğu gibi bir er'in yaptığından tüm bölük sorumlu tutulur. Ayrıca, polis hizmetlerinin karşılığı halktan alınır. Halk vermezse ne olur, yine halktan alınır.

Hatırlayın, bundan üç-dört yıl önce İstanbul Emniyeti'nde haraççı polisleri, ortak bir kasa kurmuşlar, tüm haraçlar bu kasaya gizlice yatırılıp sonra aralarında gizlice bölüşüyorlar. Bu yeniçeri sistemi idi. İki yüz yıl geçiyor, bin defa yasa değişiyor, yine eski sistem kendiliğinden devreye giriyor.

Tüm yasaları değiştirsen de, aradan iki yüz yıl geçse de, polis yine parasını halktan alıyor. Ama öyle ama böyle, yüzlerce yıl yetmiyor, daha öğreneceklerimiz var. işkence konusuna, haraç konusuna, bunlar münferit vakalardır deyip geçiyoruz. Çıkartacağımız ders şudur, elinde güç bulunduranlar bu gücün maliyetini halktan çıkartır!

Koca Osmanlı'nın çöküşü de bu yüzden oldu, yeniçeri alikıran başkesen oldu. Koruduğu, kolladığı yerleri ve halkı, haraca e falakaya yatırdı. Yeniçeri hiçbir otorite tanımayıp halka eziyet ettiği için kaldırıldı. Bu topraklarda iki yüz yılda kökünden ne çok şey değişti, ama polislik değişmedi. Bunun geri kalmışlıkla, polis maaşıyla bir ilişkisi var mı?

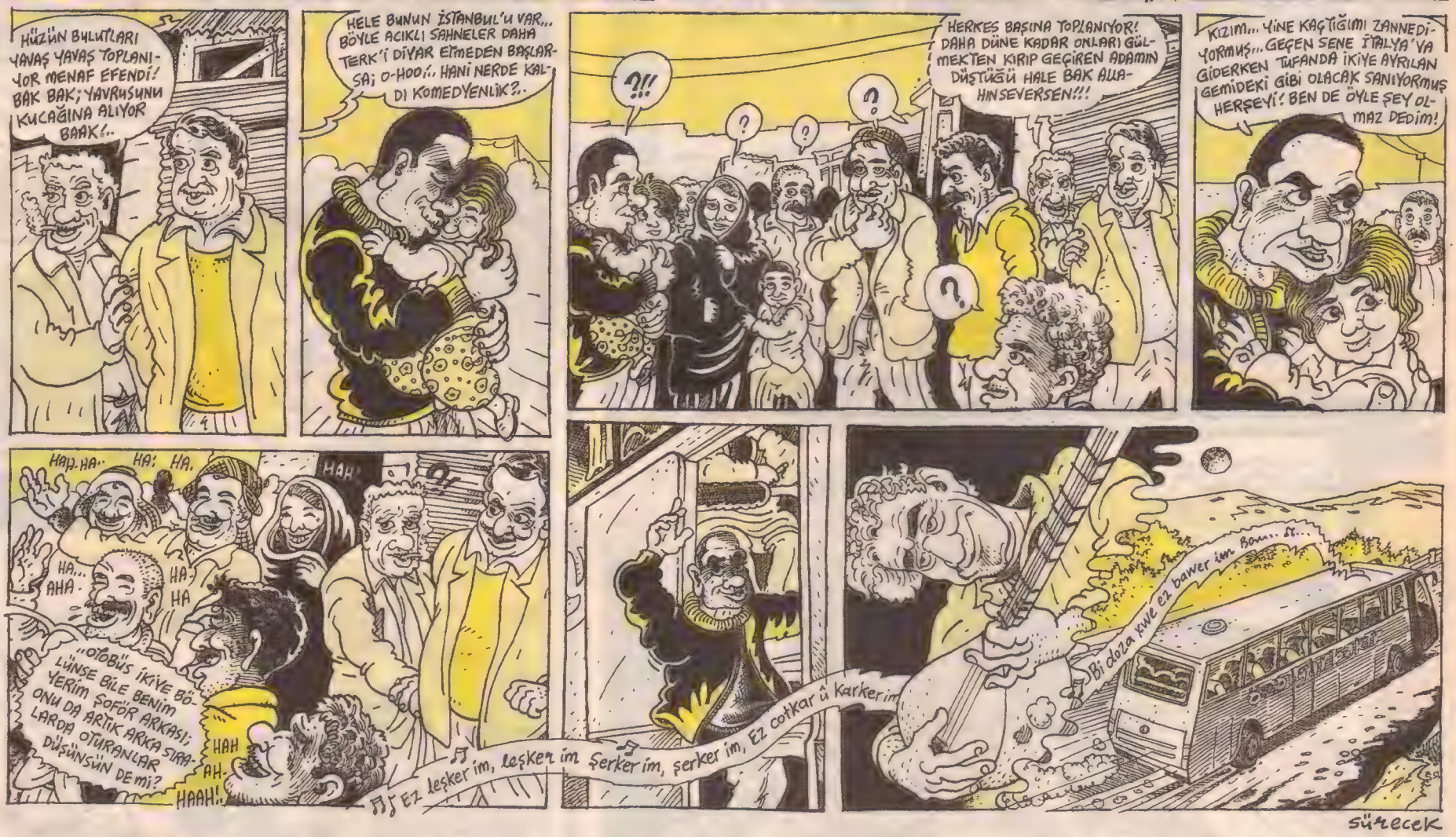

Bugün dahi batılılar bize polisliğimizi adam gibi yapmamız için bastırıyor. Neden onlar. zorluyor öyle yapıyoruz. Bizler, kendi aramızda bunun yasasını, ruhunu, felsefesini neden kuramıyoruz. Millet olarak, polis, asker, zabıta bir ruhumuz mu var. Polise ahlakı teslim ediyoruz. Polise vatan kurtarmayı teslim ediyoruz. Polis yeri geliyor asker oluyor, asker yeri geliyor polis oluyor. Polis yeri geliyor dokunulmaz milletvekili oluyor, askere kimse dokunamıyor. Polis ve asker, bu ülkenin nizamından, namusundan sürekli kendini sorumlu tutuyor!

Türk halkıyla polis teşkilatı arasında amansız bir soğuk savaş işte burda yaşanıyor. Biteceği de yok. Halkımız polis için üç yüz yıl önce hangi suçlamaları yapıyorsa, bugün de aynısını yapıyor, muhtemeldir ki, yüzyıl sonra da aynı suçlamaları yapacak.

Bu bitmeyen soğuk savaşta, sinirler, fikirler, insanlar, aydınlar, kurumlar yıprandı. Tam bir nefret hakim. Yazarlarımızın yüzde doksanı, bu böyle olmayacak, Avrupa'ya girelim, Avrupa'nın zoruyla olur düşüncesine çoktan geldiler.

Avrupa'dan gelsin düşüncesi yüzelli yıl önce de aynıydı. Biz yapamıyoruz, Avrupa yasalarıyla yaparız. Ama yine olmuyor.

Polisliği boşuna savunarak, her defasında münferit vakadır deyip geçiştirerek ve polise karşı yazılan her yazıya vatan hainidir deyip geçerek bugüne geldik.

Bilgisayardan TV'ye, teknolojiye, eğitim sistemine, sokağına, dünyada herşey değişti. Hava bile su bile, erkek bile, dişi bile değişti. Polislik zınk diye yerinde duruyor. Polislik, neden değişmez? Bu soruyu sordukça, devletimizin ruhunu, siyasetimizin en karanlık yerlerini ve sidik yarışına girmiş fikri münakaşalarımızın kökenini öğrenmiş oluruz.

"Değişmez kardeşim" inancı toplumda yaygınlaşıp kökleştikçe, içimizdeki Avrupacılar'ın sayısı ço-

Devamı 15. Sayfada

Akşamsefası

Derya Sayın

derya_sayin@mynet.com

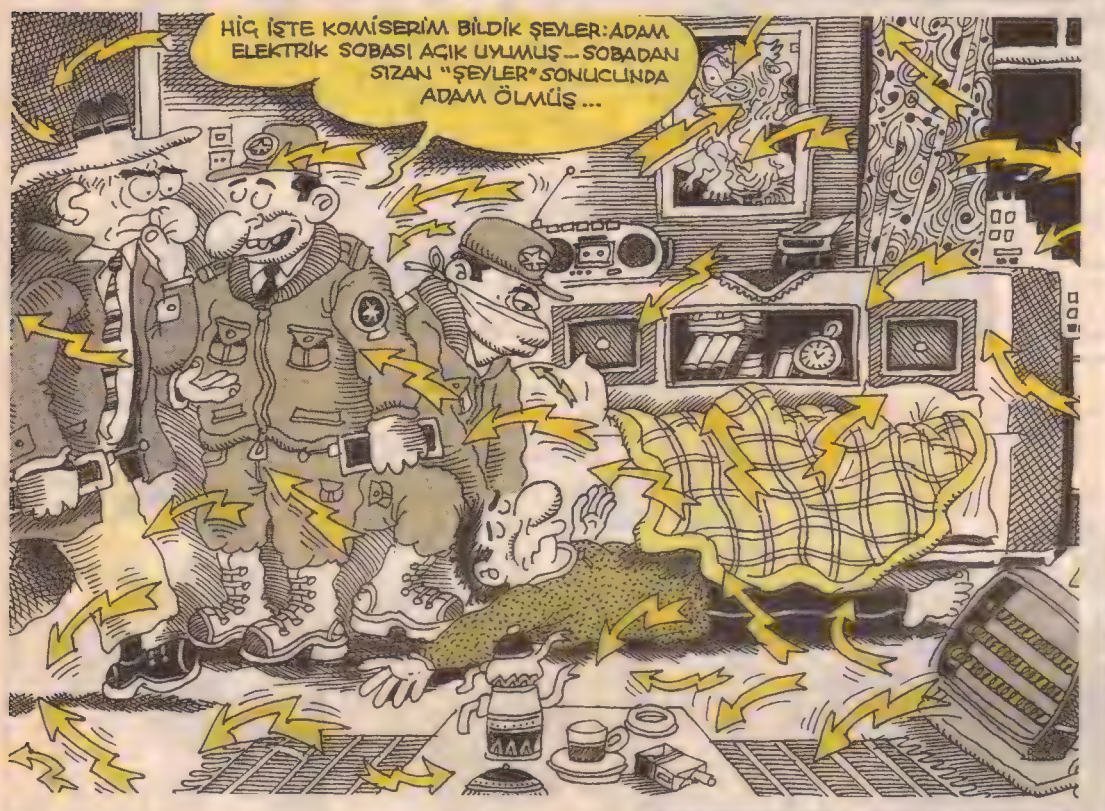

MEHMET ÖZKANOĞLU

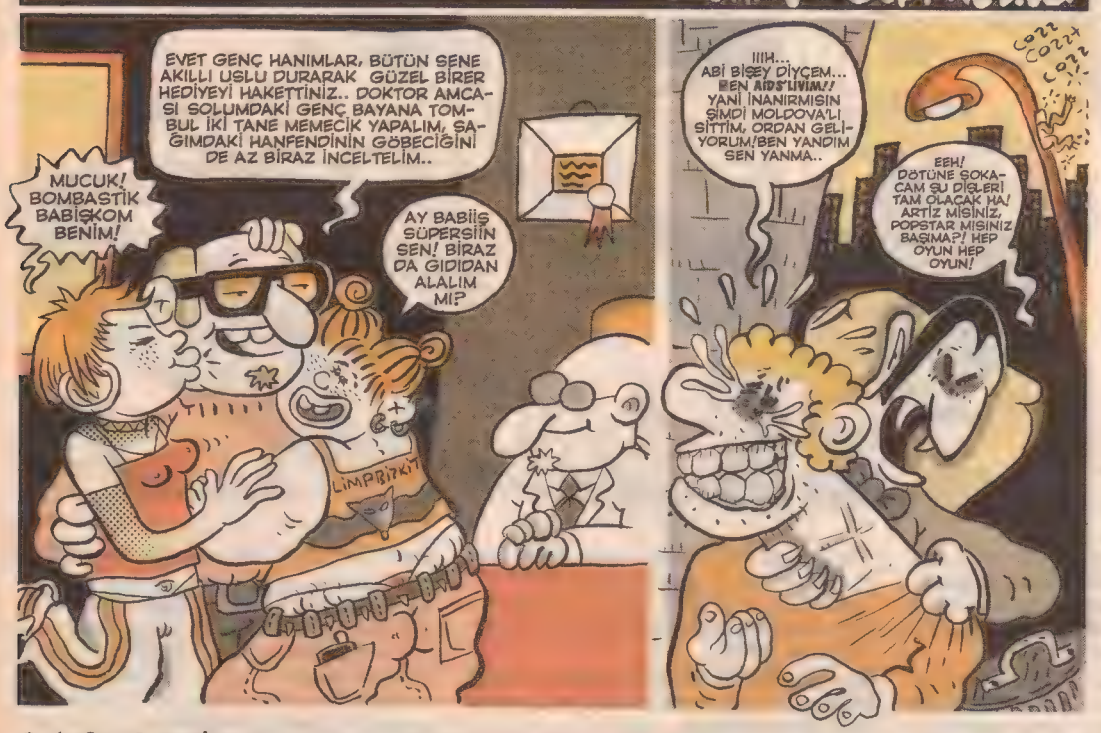

Bu hafta Güneri'den sonra ikinci firemiz Kaan Ertem kardeşimiz hastalık sebebiyle işlerini çizememişler, kendilerine acil şifalar diliyor bol limonlu şehriye çorbası içmelerini, istirahat etmelerini, terleyip yatmalarını öneriyoruz... Tabi bu öneri aynı durumdaki okurlarımız için de geçerlidir...

Behiç Pek

behicpek@laman.com.tr

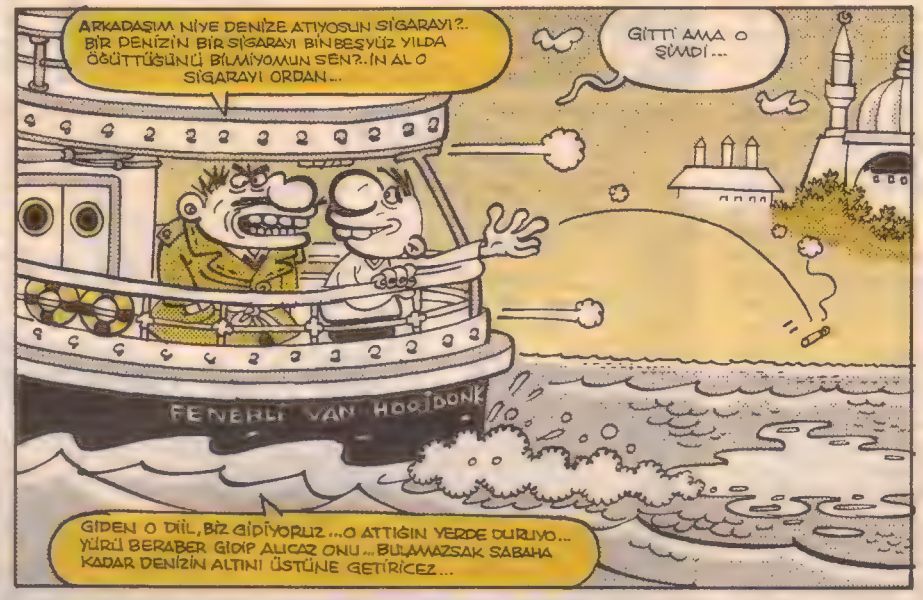

AKSARAY PAŞAOĞLU

Türkiye'nin Falına Baktım

Fala inanır mısınız? Ben kesinlikle inanmam. Bence fala inanmak budalalıktır. Elbette bu benim görüşüm değil. Batıda böyle düşünen insanlar var. Onlara da saygı duymak zorundayız. Ne şiş yansın ne kebap demek istemediğim ne sanılsın ne sanılmasın. Ben faldan hiç anlamam. Ama eşim anladığımı söyler. Ben, 2004 yılını Niyork'taki altı yıldızlı Paris Hilton otelinde çok favori bir şarabımın altı şişeseni yudumlayarak karşıladım. İyice zom olunca, içimden Türkiye'nin falına bakmak geldi. Kendimi hemen falcı bir kadın yerine koydum. Nurperi adını aldım... Bir fincan kahvenin kırk yıl hatırı vardır. Ayrıca yanında bedavadan esprisi olarak da bir fincan kokainin kırk yıl cezası vardır... Fal konusuna tekrar dönücem.

Rusya'da bir şirket var. Ve o şirket, küçük kaçamaklar yapmak isteyenlere şirketin dötünden münasip bihaneler uyduruyor ve eşinizi arayarak onu bu uyduruk bahaneye inandırıyor. Öyle böyle bir şirket değil. Noel yortusundan önce o şirketi aradım. Yılbaşında üç günlük bir kaçamak yapmak istediğimi bildirip bunun için eşime yutturulacak esaslı bir dolma sipariş ettim. Adamlar, âmiyane tabiriyle katakullinin Nataşası olmuşlar. Gerçi Nataşa isminin bu şekilde kullanılması da etik olarak biraz tuhaf kaçtı ama cuk oturduğu için onu öyle yaptım ve hemen etikten vazgeçtim. Katakulliyi severim. Ve çok iyi katakulli yaptığıma inanırım. Ama adamlar öyle ince bir kumpas yaptılar ki neye uğradığımı şaşırdım. Herifler diyeyim. Çok ünlü bir Rus tiyatrocuyu haytek makyajla benim patron kılığına sokup bizim eve göndermişler. Bak hâlâ adamı diyemiyorum, patronu görünce, çünkü o kadar herifçioğulları benzetmişler ki ben bile adamı patron sandım. Hâlâ tüylerim diken diken oluyor.

Ve yılbaşında apar topar Niyork'a uçtum. uçarken de bir elimle günlüğüme şunu yazdım: "Senin bu adamlardan öğreneceğin çok şey var Paşaoğlu." diye yazdım. Ben, uçarken, bir elimle de yazabiliyorum. Bu uçmama engel olmuyor. Bir elimle şarabımı yudumladığım için diyorum. Yoksa elbette Niyork'a kollarımı çırparak uçmuyorum. Adamlar öyle enteresan bir yol bulmuşlar ki bakınız burada açıkça yazabiliyorum ve yalanımın ortaya çıkacağından hiç korkmuyorum. Neden? Çünkü bu sadece bir espri... Benim üç günlük Niyork seyahatim gerçek bir iş gezisiydi... Sihirli formül işte bu!..

Niyork'ta zom olunca, açılmak için bir fincan Türk kahvesi getittirdim ve Türkiye'min falına baktım. Falda ne mi çıktı? Çok hârika bir şey çıktı. 2004 yılında çok müthiş birşey oluyor. Fincanımda iki harfe benzeyen lekeler oluştu. O harfler A ve B. Yâni AB. Ve o iki harfin bir kapısı var. bir adam kapıdan başını uzatmış. Baş tipik bir Verheugen başı. Eliyle gel gel yapıyor. Karşısındaki leke Türkiye. O da o kapıdan girmek üzere.

Üstünde vatandaşlar. Hepsi neşe içinde dansediyor. Aralarında Popstar'dan terk Aydan'da var. Kuzeyde horon tepiliyor. ankara'da misket, enbiey formalarıyla basket ve Ege'de bize de derler Çakıcı. İstanbul'da Ciguli, Erzurum'da Ersen ve Dadaşlar. Dikkatle bakarsanız hepsi gülümsüyor. Daha da yaklaştırıp arka ceplerine göz atarsanız, hepsinin cebinde yıllık yirmişerbin dolar gibi bir banknot demeti görülüyor ki, önce on bin diyecektim ama az olur dedim. Daha da enteresanı, falın sağ alt kısmında bir de tarih çıkmış. Mayıs 2004 yazıyor. İnce ince, sanki kibrit çöpüyle yazılmış gibi... Ama kesinlikle değil...

Hergün işyerimden çıktığımda geçtiğim yol üzerindeki manavda çok hârika domates var! İşte bu da beni deli ediyor. Bazen arabamın döşemelerini dişleyesim geliyor. Helâl olsun o domatese. Böyle bir hârika ülkede yaşıyoruz. Ve iyi ki arabam var. Hemen eve kaçıyorum...

Behiç Pek

Akşamsefası

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

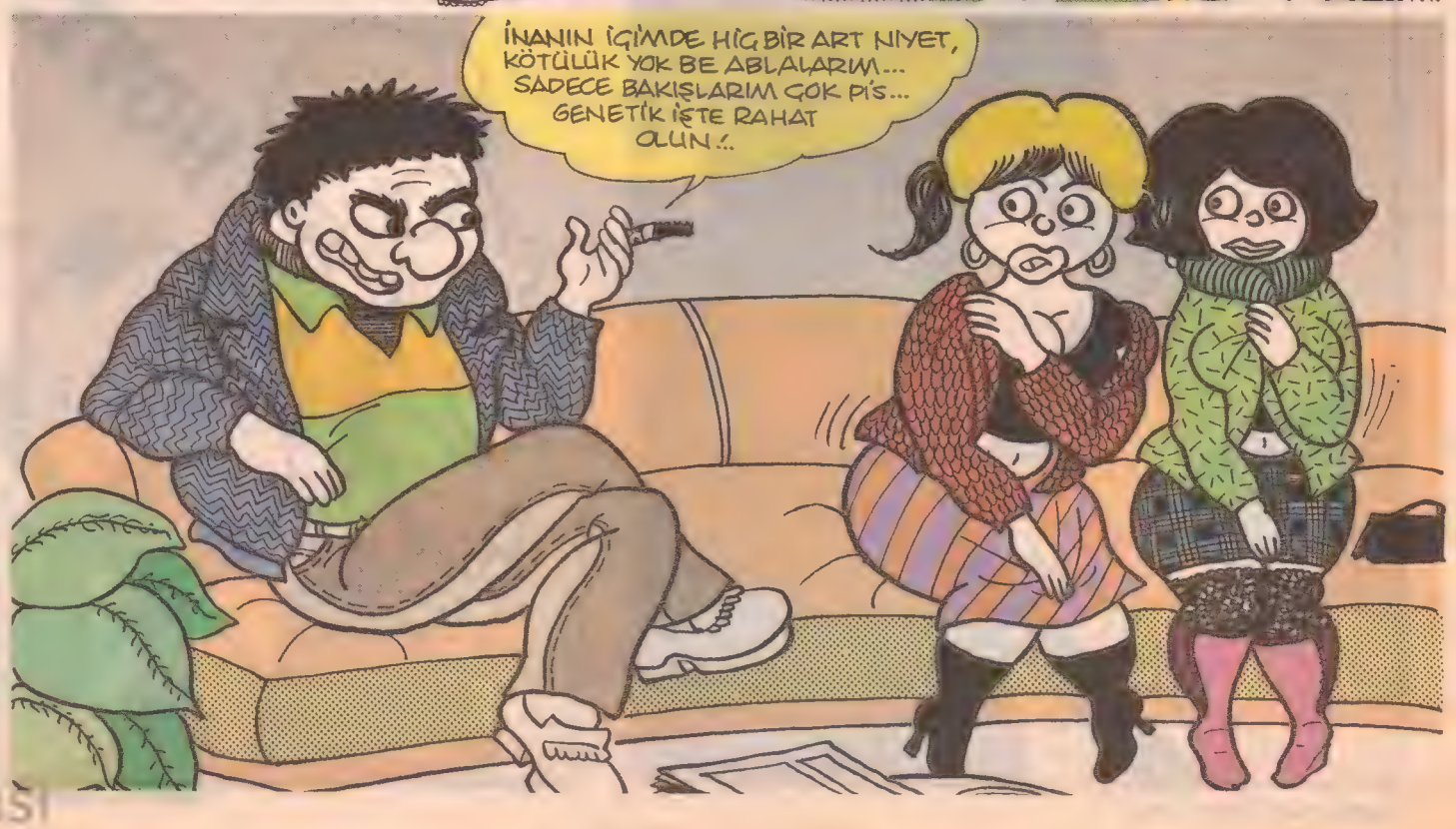

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

* YILLAR YILLARI KOVALADI YA DA HOŞGELDİN YENİ YIL

SOKAK DÖVÜŞÇÜSÜ CEVDET VE PEKİN SOKAKLARI

cemaahmet@leman.com.tr

Akşamseras

AYRINTILAR

MAGAZİNİN İÇİNDEN

Boğanın yanından geçip, Altıyol'un Çilek sokak'tan sonraki ikinci ufak yoluna girdim.. Köşebaşındaki lingereyi -seksî iç çamaşırı dükkânını- kapatmışlar. Dersâne açılmış yerine.. Bi kez uğramıştım oraya; akşamüstüydü, kombinezon arıyodum. Önüme farklı modeller sürmüşlerdi. Ve sigara vardı elimde, yakacaktım neredeyse satenin ucunu! Muhabbet açılmış, ne iş yaptığımı öğrenmişlerdi; "Burada çok espri olur, ara sıra uğrayın!" demişti satıcı kadınlardan biri.. Haklıydı!. "Bi kağıda yazın, daha sonra alırım," demiştim. Fekat kombinezon koleksiyonu yapmadığım için de her ay oraya uğramam manâsız görünüyodu tabii. Ayrıca, kağıda bi espri not etmediklerine emindim. Gerçi neşeli tiplerdi, kapandığına üzüldüm dükkânın. Belki rekabet edememişlerdi, etrafta bikaç tane daha lingerie mağazası vardı çünkü.. Tam karşı köşede de, yeni bi dükkân açıldığını gördüm. O tarafa doğru yürüdüm. Şu, "ne alırsan bi milyon lira" dükkânlarından! Çarşı içinde de var aynısından. Bu adamlar sokaktaydı önce, tezgâhları vardı kaldırımda, ne alırsan yine bi milyon liraydı veya beşyüzbin liraydı, tek fiyattı işte. Büyüttüler şindi işi.. Saatime baktım; biraz daha dolanabilirdim etrafta. Daldım içeriye..

"Ne alırsan bi milyon lira" dükkânlarının en ilginç tarafı, birçok kişi, büyükçe bi parçayı gösterip "Bu da mı bi milyon lira?" diye soruyo helecanla! O şeyin iki milyon lira edebileceğine inanıyo heralde. Ve aynı şüpheli bakışla, diğer bi ürünün sadece beşyüzbin lira etmesi de mümkün! Bu paha biçme gayreti, insanın aklına ihtiyaç meselesini sokuyor elbet. Kışın donarsa örneğin, cebindeki son yirmiliği katalitik sobanın tüpüne yatırmakta hiç kuşku duymazsın; öte yandan, başka bir eşya da öylesine gereksizdir ki, bedava verseler istemezsin onu, uzak dururdun! Şu salata tutacağı mesela. Paketin içinde, ek parçalarıyla beraber sadece bi milyon? Geeç, salata bile yapmıyorum uzun zamandır.. "Ne alırsan bi milyon lira" dükkânlarının diğer ilginç tarafı, ve belki de gizli kuruluş maksadı, insannara zor zamannarında bile süper bi alışveriş imkanı yaratacak olmasıydı. Çünkü alışveriş, ihtiyaç ve ihtiyaçdışı kavramlarını hatırlatmadan evvel, sahip olma arzusunu tatmin ediyodu öncelikle. 'Kullanmayabilirim, fekat yeter ki beni çoğaltsın' duygusu! Manyakça biriktirdii özel koleksiyonları, sevmese bile bi kafeste beslediği iri alman kurt köpekleri, aramasa dahi isimlerini fihristten silmedii eski bay/bayan arkadaşları vardı insanın! Azalmaktan tırsarak, kabarıp çoğalmayı, etrafa kelimelerle, anılarla ve eşyalar da olsa yayılmayı istiyodu.

Yılbaşı günü, Kadıköy'deki dükkanların ve evlerin % 90'ının penceresinde vitrininde, aynı şeyi gördüm. O sırayla yanıp sönen renkli küçük ışıkları! Çünkü yannızca bi milyon liraydı ve çarşıdaki "ne alırsan bi milyon lira" mağazası, o parçayla satış rekorlarına ulaşmıştı! Bi paket de ben alarak bizimkilere götürmüştüm. Tabloya ve sehpaya filan dolayarak duvara astığımda, "Isınır mı çok, yakmasın oraları?" demişti Annem. "Yakmaz," dedim ve iki yedek minik ampülü eline tutuşturdum..

Çarşıda bi tane de, yeni icat edilen, "Ne alırsan on milyon lira" mağazası var. Bundan sonra, "ne alırsan yüz milyon lira"ya kadar çıkacaklarını sanmıyorum ama, saçma olur!.. Bi milyonluk dükkânın ikinci katı, çeşitli hırdavat malzemelerine, cam bardaklara ve oyuncaklara filan ayrılmıştı. Ellerinde sepetle gezinen müşteriler gördüm. Telaşla etraflarına bakınıyor, 'bi milyon' ürkütücü bi rakam olmasa da, kazıklanmamaya dikkat ediyolardı gene. Çünkü kazıklanmak ya da kâra geçmek olmadan, o şeye bi alışveriş denemiyordu artık. Alışmıştık zaten buna; herkesin kafası, ötekinden ne alabileceği ve çok azalmadan da karşılığında ne verebileceği hesabıyla meşguldu! Yarıya yarıya bölüşmek, eşitlik, hak ve denge, eski zamannara ait, kayıp, gizemli birer formüldü sanki!.. Ve şu dükkânlara, bi ihtiyaç listesi hazırlayarak gelmek de mümkün diil. Listeyi burada yapabilirsin, şeyler'e rastladın anda! Hmm; yıldız tornavida ucuna ihtiyacım var mıydı mesela? Yok. Su bardağı? Var, yok, yani var evde!. Starwars oyuncak ışın kılıçları gördüm bi kutuda. Herhangi bi ışık filan saçmıyolardı tabii, uzun bi parça süngerden ibarettiler. Sonra, kaşıklıkları elime alarak inceledim. Aslında bi kaşıklığım yoktu, öylesine bırakıyodum kaşıkları çekmeceye. Yine de, genişliğinden emin değilim, üstelik taşıyamam şindi onu yanımda!. Yoruluyodu insan, baka baka. Yani yorulmuştum ben, gözüm ağrımıştı bi yığın karmaşık şeyin önünde turlarken! Etkili bi satış yöntemiydi bu fikir; başka memleketlerde bir örneği olup olmadıını bilmiyorum ama, gene de bizlere özgüydü daha çok! İşin bi esprisi vardı, kurnazlığı vardı, sınırlı bütçeyle alışveriş eğlencesi sunma vadi vardı; lûnapark gibiydi! Sadece gezmek de oyalıyodu insanı.. Fekat, fazla direnemedim alışveriş şeytanına. Toplam dört parçayla; onlu pakette bi elektrik bandı, orta boy bi şampuan, ikili permatik ve bi elmalı tütsüyle ayrıldım dükkandan!

İndim aşağıya, Söğütlüçeşme Caddesine doğru.. Önümde annesiyle beraber yürüyen bi çocuun, karanlıkta topukları yanıp sönüyodu! Şu ışıklı spor pabuçlardan giymişti.. Ne acayip, ne değerli bişeydi ışık saçmak, pırıltı filan yaymak! Elektrii olan insannar ışıldıyodu işte; ister neşeli, ister gergin tipler olsun, farketmez. Bende yoktu galbâ fazla elektrik, karanlık ve kütük gibi sabit olduğumu düşünüyodum kimi zaman. Gece açılıyodu farlarım daha çok, çenem ve bilincim de açılıyordu o vakit! İnsanlardaki elektrik önemliydi; hele çarpabilmeleri. Bzz!. Çarşıdaki börekçi çocukta, onda vardı galibâ; gülümsüyodu sürekli. Gülmekle de ilgili değildi yalnızca; Bahariye'de, tekel bayisindeki herif, hıyarın tekiydi örneğin; ama pis de olsa vardı bi elektriği. Kibrit almak için oraya uğramamın nedeni de buydu belki; rutin bi alışveriş yerine, bir kibrite biraz gıcıklığın sergilendiği bi alışverişi tercih ediyodum. Dedikleri gibi, bazen harbiden de bir sirke benziyodu dünya! O elektrikle ilgili bilgilerim ise, birer kesinlik taşımamaktaydı elbet. Çünkü kapalı insanlar da mevcuttu fazlasıyla. Açma kapama şalterleri, herkesin kurcalayamayacağı gizli bölmelerinde saklı olmalıydı.

Boğanın diğer yanından geçerek, yukarıya tırmandım.. Yağmur serpiştiriyordu.. Yıldız sinemasının yanındaki hediyelik eşya dükkanının önünde biraz durup, balıklı gece lambasına baktım gene. Acaba bunu izlerken, güzel bi uykuya dalabilir miyim diye düşündüm.. Hayır, iki gün sonra bozardım ben onu! İçini açar, balıklar nası hareket ediyo diye bakarım. Balığı çıkarır başka bişey koyarım, alüminyumdan tavuk filan yapmayı denerim.. Üstelik, 'bi milyon lira' da değildi.. Vitrinin önünden çekildim. Küçük parke taşların sökülerek, yerine hiç bi annamı olmayan, eşşek kadar, kocaman beton blokların döşendiği ıslak Bahariye Caddesindeki yoluma devam ettim..

Kar Sevdası

Geldi sonunda. Her yıl bu günlerde gelirdi zaten. Özlemiştim! Çeşitliliğini, soğukluğunu hissetmeyi bedenimde. Gerçi geliyorken ılık olurdu. Etrafını aydınlatırdı bir de. Aşk gibiydi, hüzünlü bir öyküydü. Gene canları yakacaktı. Esnafı sevindirecekti. Hem iyi hem kötüydü herkes gibi.

Birden gelmedi. Süzülerek, nazlı nazlı kondu elime. Anlıktı yaşamı. Bir anda fizyolojisini değiştiriyordu. Doyamıyordum ona. Bütününü hissettiğimde biraz daha fazla dayanıyordu. Ama bu benim için geçerliydi. Ya diğerleri?

Mutlu çocuklar için daim bir eğlenceydi, fakat yaşamaya diğerlerinden daha önce başlayan, sorumluluk sahibi olmak zorunda olan nimikler için... Onlar da çocuktu, isimleri de bazen diğerlerinkine benziyordu. Peki sırtlarındaki yükler. O çocuklar hep olacaktı, birkaçını kanatlarımızın altına almakla sadece vicdanımızı rahatlatmış olacaktık yine.

Etrafta ne köpek ne kedi ne de gerçekler vardı. Gelmesiyle kaçırdı onları. Zavallılar üşüyorlar şimdi. Birden "Ceeee.." deseler ne güzel olurdu. Yılmayıp; balkona serpiştirdim ekmek ufaklarını, gelirler diye. Bekledim. Bekledim. Pofuduk gördü, şirin pofuduğa haber verdi, o da öbürüne... Ve kendilerince oluşturdukları klasik müzikle açık havada karınlarını doyurdular. Onlar için bu yeterli değildi, biliyorum. Kimbilir ben de belki sadece vicdanımı rahatlatmıştım böylece.

Gidiyor... Su olup akıyor her yerde. Gizlemişti kirliliğini Kırıkkale'min, beyazlamıştı katranlar. Saat 12 olmuştu demekki. Zaman dolmuştu. Giderken birşey demiyordu herzamanki gibi. Beden dilimi biliyordu. Beni sevmiyordu ayrıca. Hoşlanıyordu. Bu da ona yetiyordu. Mazeretlerini sıralıyor üşüyen bedenime. Hoşçakal kalp ikizim, soğuk yanım, kar yüreklim...

Burcu Bakır / pofuduk_5@hotmail.com

Yazma Tutkusu

Hiçbir şeyin sonunu getiremiyorum. Öğle kuşağı programları zayıflamamı, arkadaşlarım kendime gelmemi, annem ders çalışıp okulumu bitirmemi istiyor. Peki ben ne istiyorum? İşte bu sorunun cevabını bir türlü bulamıyorum. Sanırım her işi yarım bırakma merakım da buradan kaynaklanıyor. Halk oyunları, basketbol, fotoğrafçılık... Hepsi de yarım kaldı. Çünkü hepsinin sonunda iyilerle kötüleri ayıracaklardı ve ben kötülerin arasında olmaktan korktum. Evet... Galiba asıl sorun bu: Cesaret. Bazen kendimi bir yolun ortasında hissediyorum. İleriye doğru bakıyorum çok yolum var, geriye dönüp bir başka yola sapayım diyorum, bir hayli yol gelmişim ona da cesaret edemiyorum. Hayata karşı hep zamana oynuyor gibiyim. Kısa paslarla kendi sahamda top çevirip duruyorum. Ne kadar az gol yesek o kadar iyi, şansa bir gol bulursak ne ala. Kendimi Fenerbahçe'ye benzetiyorum, başarılı olmam için her türlü olanak sağlanıyor ama bir türlü sonuç yok. Yalnızca her mağlubiyetten sonra, değişeceğine, yeni biri olacağına söz veren ne istediğini bilmeyen ben.

Aslında bir şeyi istedim, hem de çok istedim. Yazar olmayı, daha doğrusu iyi yazı yazabilmeyi. Edebiyatı seven insanların arasında olup, o havayı bir ömür boyu solumayı istedim. Bu yüzden yazdığım kısa öyküleri ve birkaç şiiri amatör bir dergiye götürdüm. Aldığım cevap çok açık olmamakla beraber çok da üzücüydü benim için. Beğenmemişler eksik ve çocuksu bulmuşlardı. Oysa ben hep bu işe bir yeteneğim olduğunu düşünmüştüm. Oysa ben hep yazı yazmanın, birşeyler üretmenin içindeki çocuk hiç büyümeyen insanların işi olduğunu düşünmüştüm. Demek yanlış biliyordum. Sonuna kadar gitmekten korkmamış ve sonuçta kötülerin arasında yer almıştım. Artık bu saatten sonra yapılacak şey yazı yazmayı bırakmak olmalıydı benim için. Fakat unuttuğum birşey vardı. Yazmak benim için bir tutku haline gelmişti ve istemesem de devam etmek zorundaydım. O tutku ki beni matematik kitabımın kenarına şiirler yazdırıyor, daha da büyük bir istekle okumaya çağırıyordu. Çünkü yazmasam içimdeki fırtınaların dineceği yoktu, zaten konuşmayı fazla sevmeyen biri olarak kendimi ifade edebilmemin de başka bir çaresi yoktu. Aslında benimkisi mısraların, cümlelerin arasında kendimi arayışım, hayata karşı geliştirdiğim bir korunma biçimi. Evet evet yazmak bir nevi hayata karşı durma yöntemidir. Aksi takdirde bu hayatın yükünü daha fazla taşıyabileceğimi zannetmiyorum.

Yazmak içersinde tutku haline gelen bir insan kalemi eline aldığında kendini bulur, yazdıkça kendini sıkan, hayata küstüren olaylardan arınır. Bugüne kadar gerçekleştiremediği hayallerine belki de kendi yazdığı hikayelerde ulaşır. Bu aslında insanların hayatta ne istediğiyle de ilgili bir durumdur. Çoğu insan iyi parası, geleceği olan bir işi ister. Ama yazar olmak isteyen insan için bunların hiçbiri garanti değildir. Yaratıcılık bazen yanında hayal kırıklığını da beraberinde getirir. İşte bu yüzdendir ki yazı yazmak cesur insanların, hayatta elbet öleceğini bilip hayatı istediği gibi yaşamak isteyenlerin hayatta kalma biçimidir.

Bu yolda yenilmekten korkmuyorum. Bu yolun beni hayatta istediğim yere götürecek yol olduğunu biliyorum. Bu kez sonunu getirmek istiyorum. Yazı yazmanın içimde hiç bitmeyecek bir tutku olduğunu neyi istediğimi biliyorum. Saygılarımla...

Erhan Çene / Eskişehir

Leman Emekçilerinin ve Okurlarının Yürekleri Kadar Sıcacık Selamlar.

Elektriğin eşit olmayan taksitlerle verildiği, suyun kuyulardan işlen(eme)diği bir köyde, ilköğretim sınıf öğretmeni olarak çalışmaktayım. Okuduğunu çoğu zaman öğrencileriyle paylaşan bir Leman okuruyum.

Yeni atama olarak eylül ayında başladım göreve. "Sora sora Bağdat bulunur" atasözünün verdiği azimle köyü buldum. (Gerçi şimdi Bağdat'ın "B"si çoktan "D" olmuştur, tabi bu ayrı mesele).

Donanım yoksulu okulumuza; kendi cebimden, öğrencilerden ve Malik Astsubay'ın komutanı olduğu Özveren Karakolu'ndan sağladığımız bütçeyle, boya, badana ve bilimum eğitim malzemesi aldık.

Şimdi burada, yetkililerin telefonla ve araçlarla ulaşmakta güçlük çektikleri bu yerde, zaten Lemanist düşüncenin getirisi olan psikolojik bir Robinson rolünü oynayan ben (bu arada "Cuma" olayına hayır!), fiziksel olarak da tekil durumdayım. Tek tesellim Leman okumak ve eski sevgilime göndermeye cesaret edemediğim mektuplar yazmak ve de bağlama çalmak...

Başka birşey kalmadı dostlar, hepsini yazdım, kendinize iyi bakın, sevgiler. (Bu arada "Sevgi" eski "Sevgi"limin ismi, çaktırmadan yaptım reklamını) öpüldünüz.

Muammer Özaydın
Özveren Köyü - Hilvan/Ş.Urfa

Sensiz Sevgi deren Kentte Yaşamak İstemiyorum"

Sen dün gece rüyamda gördüğüm prenses. Ve bugün gündüzde, yarın baharda yüreğime esecek usultulu rüzgar. Ah ne güzel şeydin sen! Neredesin şimdi? Hangi sevgi ülkesinin soğuk ve bensiz kentindesin?

Yüreğime ilk dokunuşunda yanacağımı hissettim. Yüreğindeki bahar rüzgarının bu kadar sıcak ve de yakıcı olabileceğini tahmin edememiştim. Ne kadar da zamansız bir zamanda yitikleştirdin bedenimdeki ruhu. Daha yeni çıkmıştı şiddetli bir depremin enkazından. Ve sen usultulu bir şekilde estikçe yüreğimde ben kendimi henüz keşfedilmemiş bir adanın üzerinde dolaşan bulutlarda hissediyorum. O ıssız adada yanımda olmasını istediğim üç şeyi "sen, sensizlik ve senlisensizlikti". Seni istiyordum çünkü bedenim senle yaşayacaktı, sensizliği istiyordum çünkü ruhum ancak böyle hissedecekti sevgini, senlisensizliği istiyordum çünkü bu beni daha çok cesaretlendiriyordu. Ve benim o adadan kurtulma gibi bir kaygım da yoktu yalnız o üç şey beynimdeki ıssız adada olmalıydı.

Bazen sensizliği düşündükçe üşüdüğümü "çok daha fazla çok" üşüdüğümü hissediyorum. Yüreğim hariç bütün bedenim donuveriyordu sanki. Yüreğim hariç diyorum çünkü bedenimin seni bekleyen en yüce parçası zaten seni düşünme "yakacak yakıcılığıyla" ısınıyordu. Ben yüreğimde "yüreğimle" bekliyorum seni. Senin geleceğin günü iple de çekmiyorum çünkü sabırsızlanmıyorum sana. Sabır ediyorum, geleceğini ve gideceğini bile bile.

Gözlerine bakınca kendimden geçmiyordum da. Neden mi? Çünkü gözlerin bana yalan söylemek konusunda tezli yüksek lisans yapmış gibiydiler. Tezi de aşkın gizemli morfolojik historyasıydı. Böyle olunca da eğitimli bakışların sevgisini gizleyebiliyorlardı. Ama benim aşkın gizemli sırlarını açıklama tezli yüksek lisans bölümünde okuduğum ihtimalini de unutuyordun.

Sevgi neredeydi, ne için ve kim içindi? pendoranın kutusunda mı saklıydı? Yoksa sora sora bulunan binbir gece masallarının doğduğu Bağdat'ta mıydı? Benim veya senin için miydi? Neden di?

Bazen ela gözlerine bakınca bedenimin titrediğini ve ölecekmişim gibi nefesimin tıkandığı hissine kapılıyorum. Belki de buydu aşk...

Yağmurlar gibi yağıyordun her seni gördüğüm düşde. Ve kalbim ısım-ıslak oluyordu senleştikçe. Yüreğime yıldırım gibi düştüğün anlarda ise ışıkhızında yolculuk ediyordum senleşen zamanlarda. Seninle geçirdiğimiz her an aslında beni sana daha da çok bağlıyordu. Ve beni sana "'mahkum" kılıyordu. Ben de hapis olacağımı bile bile senin olma tutsaklığını kabulleniyordum.

Bir saniyem bile seni düşünmeden geçtiyse, yüreğim kurusun ve ruhum giyotine kavuşsun bir daha ağlayamasın göz pınarlarım, ruhumda bedenim gibi toprakta örtünsün. Ve ölümse dünyada paylaşılamayan tek şey, sevgiyse kanayınca acımayan tek canlı ruh, bilki ölümle kanadı bedensiz bendeki benler o turkuaz bakışlarına sorgulanmadan...

Benim için ödenmesi umutsuz ve imkansız bir borç gibisin. Seni geri vereceğimden korkuyorum!

- Özcan Işık

ğalır. Değişmez dedikçe, ülke ve devletten nefret çoğalır. Değişmedikçe, ülkeden kaçışı hızlandırırız. Değişmedikçe, bu ülkeyi birbirine bağlayan değerler çürüyüp gider. Askerlik, polislik hiç değişmez oluşlarıyla, Türkiye'yi, vatan toprağını, yıpratıp, kemirip, tüm değerlerimizi paçavra haline sokarız!

Ne kadar yasalar değişirse değişsin, bugün kendimizi esirler, köleler olarak görüyoruz, ne kadar yasalar değişse de imtiyazlı sınıfların hiç değişmediğini görüyoruz.

İşte bu yüzelli yıllık yılgınlık, aydınların kafasını allak bullak etti. Tartışma da burda başlıyor. Cepheler oluşuyor. Son onbeş yılda, kemalistlerle faşistlerin yakınlaşmasını gördük. Gelmesin bu yasalar, ülkemizi bölmek istiyorlar, diyorlar ve direniyorlar.

Diğer tarafta son onbeş yıldır, Avrupacı solcularla liberallerin yakınlaşmasını izledik. Bu beyfendiler de "özgürlük", "insan hakları", mutlaka gelsin, gelmeli, diyorlar.

Bizler de bu iki ateş arasında kalıp gümbürtüye gittik. Avrupacı solcularla aramızda siyasi bir savaş başladı. Onlar, Avrupa'nın zorundan başka şansımız yok, diyor. Oysa, onların siyasi anlayışları bir zaman, polis, devlet, hakkı yenenden yana olacak, altta kalandan, güçsüzden yana olacak, idi. Sadece hakkı yenen, altta kalanların siyaseti şekilleyecek. Tıpkı Fransa'da, İsveç'te, batıda olduğu gibi, bir zamanlar batılılar, güçlünün, zenginin imtiyazının hakimiyetini dengelemek için çıkartmıştı bu yasaları. Avrupacı solcuların bir zaman evvel görüşleri böyleydi işte, kendi siyasi parti ve örgütlerin gücüyle bu yasaları kendi halkı çıkartarak!

Ancak, halktan, örgütten, geniş kitlelerden yana Avrupacı solcu kalmadı, onlar şimdi bir yerde oturmuş habire yazı yazıyor. Avrupalılar'ın marifetiyle ambalajlı kutular içinde yasaları getirip değiştirmek kolay. Tanzimat, I. II. Meşrutiyet, cumhuriyet, değişen birşey yok.

Kendi halkın, kendi marifetinle, kendi siyasi partilerinle, kendi sosyal kurumların, kendi sosyal gerçekliğinden hareketle çıkartmak isteyen yok. Hazırı var, getirin.

Oysa, gerçek şu, eleştiri kurumlarınız yoksa batıdan getirilecek hiçbir yasa burada tutmaz. Nedir eleştiri kurumları, meclis bir eleştiri kurumudur, üniversiteler eleştiri kurumudur, hukukcular eleştiri kurumudur, sosyoloji okuyanlar, aydınlar, yazarlar, araştırmacı gazeteciler, kültür adamları, hepsi çıkan kanunları zaman içinde uyup uymadı oldu olmadı aksadı aksamadı diye sürekli eleştiriye tabi tutmalı. Bu yasaların üstümüze uyabilmesi için "eleştiri" kurumunun çalışması, eleştirinin de bağımsız olması lazım.

Bu yasalar batıya uyuyorsa, onların bağımsız eleştiri kurumları olduğu için. Yasaları, kendi halkı, kendi aydınları, kendi üniversiteleriyle tartışıp, eleştirip çıkartmak isteyen yok. Ve bu tartışma iki yüz yıldır saç saça baş başa birbirlerini yiyerek ilerliyor.

Kemalistler faşistlerle cephe kuruyor, Avrupacı solcular, liberallerle cephe kuruyor, bir sidik yarışıdır, gidiyor. Ve Avrupacı solcular faşistleri dalgaya almayı çok seviyor. Onların öküzlükleriyle eğlenmeyi, onların güdük, küt kafalarını hergün sütunlarında sergilemeyi. Faşistler de Avrupacı solcuları, işte ülkemizi bölenler, işte vatan hainleri, işte Sevrciler diye suçlamayı pek seviyor!

Bu arada tuhaf şeyler de oldu, Avrupacı solcular, fikirlerini unuttular, yani, nedense ucuz işgücü, asgari ücret, işsizlik, bireysel sigortalar, açlık, ekonomik ve örgütsel haklar konusu söz konusu olduğunda Avrupayla bir olmuş seslerini çıkartmıyorlar. Sidik yarışına girmişler, "getirin yasaları" deyip, yasa çıkınca da zafer naraları atıyorlar.

İçinde halk, içinde eleştiri kurumu olmayan bir tartışma, içinde bağımsızlık gazetecilerin, yazarların olmadığı bir tartışma... Tartışmanın her iki tarafı da ideolojilerini "hazır" haplar gibi Avrupa'dan aldı. Milliyetçilik, milli din, milli töre, milli devlet, hepsi Fransız ihtilalinin malı, jakobenlikleri, despotlukları, askerin nizam verme çabaları hepsi Avrupalı. Avrupacı solcular da, özgürlük, insan hakları, ne biliyorlarsa Avrupa'dan transfer ettiler.

Yerlici bir siyasetin yüzüne bakan yok, yasaların kendi aydınları, kendi üniversiteleri, kendi örgütleri kendi halkıyla tartışıp eleştirip çıkartmak isteyen yok!.

Bu tartışmanın taraflarından, ideolojileri, biri arkasına devleti almış. Biri arkasına medyayı almış. Biri arkasına polisi almış. Biri arkasına orduyu almış. Biri arkasına burjuvayı almış. Hepsi bir şekilde "imtiyazlı" sınıfların sözcüsü, köpeği olmuş. Ve kaç yüz yıldır birbirlerini dövüp; suçlayıp duruyorlar.

Bu yazıyı yazmamın sebebi de bu. Kendi bağımsız eleştiri kurumlarımız olmadan, bağımsız aydınlarımız, bağımsız üniversitemiz olmadan, batıdan alınacak hiçbir yasa burada tutmaz, diyen, bizleri, faşistler Avrupacılıkla suçluyor, Avrupacı solcular bizi faşistlikle suçluyor!.. Tam bir ateş hattında sıkışıp kaldık...

Gelin bu siyasi münazaraya bambaşka bir yerden bakalım, bu fikir sahiplerinin cephelerine, mevzilendikleri siperleri inceleyelim.

Tarihin ilk uygarlıklarından beri insanlar evlerine pencere açmışlar. Önce tavan delip, sonra kayayı oyup. Oturduğu mağaraya ışık, hava sokmaya çalışmış. Pencere, aynı zamanda, bir imge olarak, dışarıya, dünyaya açılan yüzümüz.

Gördüğümüz tüm evlerin bir penceresi var. Pencereler evlerin suratları-yüzleri gibi. Kaşları, gözleri gibi. Bir duvara pencere açarak sanki onu insanlaştırırsın. Katedraller, camiler, köy evleri, binalar, hanlar, apartmanlar, hepsinin penceresi ayrı bir üsluptta. Kimi ahşap kafesle örülü, kimi cumba, kimi tente, kiminde panjur, göz kapakları, açılıp kapanan kirpikleri gibi.

Pencereyi açarsın dışardan ışık gelir, hava gelir, ah, mis gibi dünya, bir yerlere bakarsın, komşularını, sokağını seyredersin. Pencerenin varoluş sebebi budur.

Şimdi, penceresiz büyük binalar yapılıyor, üstelik çok ilginç yerlere. Her tarafı cam. Plazalar, çarşılar, gökdelenler, silme cam. Öyle camla dolu ki, pencerenin kendisi kaybolmuş. Çoğunun pencereleri zaten sabit. Çoğunun yüzeyleri silme renkli. Dışardan içeri görülmüyor, içerden dışarısı.

Üstelik şunu iddia ediyor, dışardan hava almana gerek yok, ben sana havayı klimalanmla oda oda dağıtırım, dışardan gökyüzünün ışığını almana da gerek yok, ben sana elektriği, ışıklandırma sistemlerimle dağıtırım. Şu, dayıya bak, ışık ve havayı ben veririm diyor. Yani, pencereye gerek yok. Ben havanım, ben ışığınım, diyor.

Tabii, Allah'ın havası ve ışığını bile böylelikle parayla satıyor. Dünyada bu kadar bol şeyi bu binalar para makinesine döndürmüş. Neyse...

Artık sokaklarımızı gezerken, ya da şehrin silüetinde karşımıza birden bire soğuk, saydam, dev yüzeyler çıkıyor. Ne bu? Her tarafı cam ama penceresiz. Hatta pencerelerin mandalları dahi yok. Teknolojik dayımız, elini yorma, elinle temas edip kolunu döndürüp, kendini meşgul etme. Ne bu? Evlerimizin en basit mekanizması pencere kolu dahi yok. Dayımız, biz diyor, otomatik açarız, sen elcağızını yorma.

Bitmedi. Tarihin ilk gününden beri insanlar evlerini, yapılarını taşla inşa ediyordu. Duvar diye birşey vardı. Sevgili okuyucum, hatırla, duvar, şu bildiğimiz duvar. Her binanın bir duvarı olur. Ama burada, duvar yok, duvar iptal edilip yerine "cam" koymuşlar. Duvar diye birşey var kardeşim, her duvarın ayrı bir dokuda taşı, her taşın ayrı bir rengi... Süsü, işlemesi, ağırlığı, büyüklüğü... Hayır, "duvarı" iptal ediyoruz. Ne yapıyorsunuz, "camdan" yapıyoruz...

Böylelikle ne yağmur, ne rüzgar fayda etmiyor, camlar kirlenirse vinçlere binmiş cam siliciler gelip siler... Yani, bütün duvarlar aynı. Kişiliği, kimliği, çarşılar, plazalar, gökdelenler, aynı cam'dan...

Pencereler, duvarlar yokedildi! Bu binaların yanından geçerken, sanki üstünüze yıkılıyor gibi ağırlığı sizi endişeye sokuyor. Oysa, taş binalarda, binanın ağırlığını taşlar, sütunlar, gittikçe küçülen kubbeler sırt sırta verip, omuz omuza hep birlikte, binanın kendisi kendi ağırlığını kaldırıyordu. Taş binalara girdiğinizde, seni ayağa kaldırıyor sanki taşlar, omzuna, başına, tepesine koyuyor gibi bir his...

Penceresiz, duvarsız bu binalarda, dışarının aydınlığı, ısısı, sokağın gerçekliği, zamanın devri, sabahı, öğlesi, akşamı yok, isyanı, nefreti, öfkesi, yağmuru, rüzgarı yok. Hiç etkilenmezler. Hiç yaşlanmazlar. Zaman bilinmeden yaşanmadan cam sathlarda akıp gider. Açılmaz kapanmaz sabit pencereler. Ne tuhaf bir boşluk. Ne içeri rüzgar girer, ne içerden dışarı bir bakış. Ne bir insan yüzü görünür...

Bu binaların dışından içeriye bağırsan, kimse duymaz. Işık, ses, hava geçirmez. Oysa, halkın siyaseti olması için, yukardakileri imtiyazlıları, alaya alacak, küfredecek, kendini küçük düşürenlere karşı çıkacak, çıkmalı... Ama yok. İşte yeni camlarınız, sızmıyor.

İmtiyazlılar kendi kalelerini inşa etmişler. Keşke kale olsaydı, topla, tüfekle, mancınıkla yıkılırdı. Bir nükleer boşluk. Bir "ışın" duvarı. Korunmak, güvenlik, sağlamlık için. kimler yaşıyor orada. İmtiyazlılar. Kucaklarında bizim Avrupacı solcular. Liberaller. Ne yapıyorlar orda? Türkiye halkına gazete çıkarıyorlar.

Kendilerini imtiyazlıların paralarıyla, halkın, sözün, alayın, küfrün, eleştirinin, isyanın, feryatların ulaşamayacağı boşluklar, sonsuzluk perdeleri arkasında garantiye almışlar!..

İşte, çeliğin, camın, teknolojinin gelişmiş yapıları, aynen, yazarları, gazetecileri, bu yapıların beyninden plastik alüminyum ruhundan yapmışlar. Halktan, dışardan ses duyulmazsa, neyin siyaseti olacak. Neyi yazacak...

O binaların içinde yalnız şunun siyaseti yapılır: "Bu binaları kimler yapmışsa onların siyasetini!"..

O binalarda yan gelmiş oturan Avrupacı solcular da, liberaller de, faşistler de, zeki herifler, hepsi biliyor, bu binaların felsefesi dışında burada siyaset yapılmayacağını... Peki neden ordalar, hoşlarına gidiyor, sonsuz güvenlik, sonsuz şöhret, sonsuz uzaklık, sonsuz sağırlık. Hiçkimseyi duymuyorsun ama sen habire yazıyorsun, bundan daha büyük özgürlük var mı? Artık özgürlüğü de aşmış, bütün özgürlüklerin fenafillah olduğu Tanrı olmuşsun... Sana kimse dokunamıyor, ama sen herkese dokunuyorsun...

Bu yapıya bir daha derinden bakalım, polislik bugün kimin işi... Kimin emrinde, polislik diye bir kurum var mı? Hepsi medyanın elinde. Medya isterse polis kurumu çalışır, istemezse çalışmaz. Medya neden polisliği çalıştırmaz, çünkü işbirliği içinde, çünkü o da haracını alır...

Bir daha bakın silme camdan bu tek biçim gökdelenlere. Bunlar, modern toplumun yeni "polis merkezleri"... Modern dünyanın yeni "emniyet binaları" bunlar. Ajanlar, askerler, burjuvanın korumaları, hırsızları koruyanlar, hepsi orda. Polislik dediğin kuruma da adi vakalar kalıyor, üç beş hırsızı kovalayıp yakalayan. Polislik kurumu dediğimiz artık, bir zamanların gece bekçiliği gibi, tarihe kaldı. Bugünkü büyük gücünü, dehşetini, otoritesini "medya"ya bu "binalara" bıraktı... Polisliği "bu dev binalar" yapıyor...

Buralar, diktatörlerimizin evleri, yanlarında bizim Avrupacı solcular, faşistler, liberaller, koyun koyuna... İçlerinden bir tanesi bile bu imtiyazlıları-egemenleri neden eleştiremiyor... Habire, gelsin o yasalar, gitsin bu yasalar diye boğuşuyorlar, ne çıkacaksa.

Burada yazıp çizenler, okuyup düşünenlerin hangisi, halka dair, geniş kitlelere dair, eleştiri, edebiyat, sosyoloji, fikir geliştirebilir... Hiçbiri. Hepsi "soyut askerler".. Burjuvanın iktidarın askerleri!.. Üstelik, şimdi benim burda yaptığım felsefeyi bu cin herifler hepsi benden iyi bilir, ama, yine orada mutlulukla sereserpe oturur...

Şunu da bilir bu cin herifler... Avrupa'dan bu topraklara bir yasa gelecekse, bir "değer" alacaksak, bu da, bu vahşi kurumun, bu medya ahlakı, bu medya yasasının düzeltilmesi, eleştirilmesidir. Türkiye'nin en bozuk, en çürümüş kurumu medya... Bu kurum çalışmadan Türkiye'de hiçbir kurum çalışamaz! Bunu da bilir bu cin herifler... Ama hepsi bilmiş bilmiş konuşur... Gazeteleriyle fikri-zikri yeni öğrenen ergen çocukları kandırırlar... Ve bu yalandan siyasi kavgaya sizi de ortak ederler...

Yine açarsın gazeteleri, yok özgürleşme, yok kurumsallaşmama, yok halkımız hödük yapamıyor, yok halkımız bok püsürük cahil bilemiyor, yok yasalardan, hukuktan anlamıyoruz, yok onlar büyük insan hakları, bizler cahil cüleha... Binlerce bu tür yazı.

Avrupa'dan iki yüz yıldır boşuna yasa getiriyoruz, getirilecek ilk yasa, basın ahlakı, bağımsız yazarın ahlakı, gazetecilik ahlakı, üniversite, kültür adamı, araştırmacının ahlakı!.. Batıdan insan olmayı öğrenmezler, köpekliği bu halka...

Her tarafı camdan yapılmış plazalar, çarşılar, gökdelenler, şehrimizi doldurdu. Silme cam. İçerden dışarı, dışadan içerisi görülmüyor. Sağır. Boşluk. Yazarlarımız oraya yerleşti.

Orada üretilen herşey doğru. Oranın dışında üretilen hiçbir şey doğru değil.

Dünyada 500'ün üstünde yabancı dergiyi hiç değiştirmeden aynen çevirip yayınlıyorlar, buna hangi halk dayanır... Bir halka daha feci bir ihanet nasıl olur?..

Dünya ikiye ayrıldı, objektiflerin gördüğü dünya. Objektiflerin görmediği dünya. Objektifler onların olduğu için istediklerini görürler. Mesela, bir muhabirlerinin donu görünmüşse, bir ay o donla ilgili yazı yazarlar.

İnsanlığın bugüne getirdiği değerler, felsefe, ahlak, siyaset hepsi devreden çıkartıldı, yok sayıldı. Herşey, gördükleri bu dünya içinde anlam kazanıyor.

Orada, herkesi itham etme, yargılama hakkına sahipler. Ama dışardakilerin onları eleştirme hakları hiç yok. Yokedici soyut askerler. Halkın değerlerine hergün milyonlarca kez saldırı düzenliyorlar, dalgalarını geçiyorlar, halk, onlara karşı tek laf edemiyor! Nedir bu? Diktatörlük! İmtiyazlı sınıfların diktatörlüğü...

Bu siyasi münakaşanın tarafları, faşistler, liberaller, Avrupacı solcular, kemalistler, hepsinin "mevzilendikleri" imtiyazlı gökdelenler!..

Kime hizmet ediyorlar, "imtiyazlı sınıflara".. Bu münakaşanın içinde siyasi olarak şekillenen gençler, bu tartışmalarla kime hizmet ediyorlar, bu imtiyazlı sınıflara!..

Sevgili gençler, boşuna ona buna köpeklik yapmayın, eleştiri kurumlarınız olmadan bir ülkenizin olması mümkün değil...

nihatg@leman.com.tr

LeMan
SAYI: 635
9 OCAK 2004 CUMA
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

• **Yayımcı:** LM Basın Yayın Ltd.Şti.
• **İmtiyaz Sahibi:** Mehmet ÇAĞÇAĞ
• **Genel Müdür:** Tuncay AKGÜN
• **Yazışleri Müdürü:** Zafer AKNAR

● **Yazar ve Çizerler:** Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Atilla ATALAY ● Can BARSLAN ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Cezmi ERSÖZ ● Ramize ERER ● Kaan ERTEM ● Metin FİDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Güneri İÇOĞLU ● Lütfü OFLAZ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİROĞLU ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Feyzi OZŞAHİN ● M. ÖZKANOĞLU ● Vacip ÖRGER ● Behiç PEK ● Sefer SELVİ ● Derya SAYIN ● Özge SAMANCI ● Galip TEKİN ● Mahmut TİBET ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Ahmet YILMAZ ● **Sayfa Sekreterleri:** Aydın ŞAHİN Bayram USLU ● **Bilgisayar Tasarım:** Cebrail OKÇU ● Murat YÜCEŞAN ● Mert HOŞGÖR ● Fikret ÖZDEMİR ● **Kaligrafi:** Şevki SAYIŞMAN ● **Renk Ayrımı:** M.ÖZKARA ● Ali Ekber USLU ● **Montaj:** Kadri ÇAVUŞOĞLU ● Engin ÖZDEMİR ● **Satış:** Cengiz KOCALI ● **Müessese:** Ali YAVUZ ● **Baskı Sorumlusu:** Üzeyir ATMACA **Tel:** 0.212.292 95 65 (4 Hat) • **Fax:** 0.212.245 38 06 • **Abonelik için Tel:** 0.212.292 95 65 (140) **Baskı:** LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx) • **Genel Dağıtım:** BBD Merkez **Adres:** Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No: 47 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

Akşamsefası

KOZALAK

HÜMİN ZARARLISI

ÇAÇAR

Şerefsiz şehrin yüreksiz insanları...
Horain saterak geçinen zehir simsarları...
Gencecik cillop gibi efil efil gızları
Ağına düşüren şu ancıkağızlıları...
Aah gardaşım ah yürekli emmoğlum
Gelme bu şehere bu şehirde zalım var...
Bu şerefsiz şeherde zulüm var...
Trafistiklerin, orospuların, pezevenklerin
Caddelerde topuk sesleri var...

Ah emmoğlum yiğit gardaşım
Bu şehir açlığın, sefilliğin şehri...
Bu şehir şerefsizliğin namussuzluğun şehri
Ekmek peşinde koşayım derken...
Tarraan sunturlu gısımını yiyenlerin şehri
Aah emmoğlu aah yaylalarınoğlu...

EYLENCE İSTER MİSİN BİLADER?.. ORYANTAL, RUS REVUSU, KONSAMATRİS MASAJ... İNCE SAZ... GARI GIZ?..

Eskiden aşık olup ağaçları delmez miydik?..
Yarımızın ismini meşeye oymaz mıydık?..
Şimdiyse oyuyor birbirinin gözlerini sevgililer
Zikişiyor zikişiyor doymuyor şerefsiz şeharliler...

ÇEK ELİNİ BAK
ZIKTIR LAN, ÇEKMEZSEM NOLCAK?
FETHİ KO
TOK

Herhanki bir yerde ölü görsem derhal koşarım namazına
Aslolan ahirettir düyna galsın baynamaza
Ak g.t, küllü g.t belli olcak orada
Şerefsizler, cenabetler bayram etsin burada...
Ah be yiğit emmoğlum gelmeyesin bu şehre
Nezikimi ben de geldim köyde galaydım keşke...

Ben istesem bu şehri gızıl garra boyarım..
Eşim eşim eşerim billah altın oyarım..
Sakinleşmek için ben, her gün mezar gezerim..
Mezar taşı okurum
Bilgimi tazelerim,
Merhum atalarımdan Kudretleri emerim..

BİZ DE GEZERDİK TOZARDIK SİZİN GİBİ, ELBET SİZ DE GELİRSİNİZ BİR GÜN BİZİM GİBİ...

Sorsan bana ben buralarda neden gezerim
Af buyur gabaran nefsimi ben burada yenerim...
Lakin bazen mezara gelmiyor mu
Dul karılar?
Sanırsın kocasına dua ediyor soytarılar...
Ehli namus görünür bazıları..
Oysa bambaşkadır
Onların hesapları..
Rahmetli eşlerine
Ziyarete gelen
erkekleri...
Bilesin ki avet
bilesin kiii...

YÜREĞİM KAN AĞLARKEN BELLİ ETMEZ GÜLERDİM BÜTÜN YAŞAMA GÜCÜM EVLATLARIMDIR DERDİM EŞİNDEN AYRILMANIN ACISI AĞIR GELDİ DÖRT YIL SONRA NİHAYET HASRETİNİ GİDERDİN.

Düşürmektir ağlarına asıl niyetleri...
Teselli ediyormuş gibi usulcacık
Sokunurum yanlarına
Hafifçe dokunurum omuzlarına...
Tirim tirim titriyorsa bil ki
Aşga susamış... Belli en son rahmetlinininkini gavramış...

Ah be emmioglum yaylalar beni çagırır
Bu kahbeler bazen susmaz feryat figan bagırır...
Ben de o zaman ver paramı
Urospu diye bagırarak olaya fahişe süsü veririm
Daha fena gorkutur anında deviririm...

SAK

VAY HAYVAN VAY, FENA DADANDI BURAYA!..

ULAN HEP ESRARDAN BETON OLUNCA RASLIYA YOKSA ZİKER-DİM BELASINI OROSPU ÇOCU-ĞUNUN ISIHH..!

Bazen bu gahbe şehir
Beni de yenik düşürür
Kabarmış nefsim ile
İzzeti nefsim aşınır...
Bu son vukuattır artık
Kozalak burdan teşinir...

OH OHH!..

Akşamsefası

hisseli harikalar

Kemalkenanergan

Kar Tatili : Öğrencilerin Tanrı inancını pekiştirmiyosa eşek olayım...

Asansör Müziği : Sadece osuruk seslerini kamufle etmek için kullanıldığından genellikle en osuruk şarkılar seçiliyor olabilir...

Kanamalı Hasta : Kadınlık hali...

Ruh Çağırma : Madem bu kadar beceriksiz, bi kere de cesedi çağır, azıcık eğlenelim be usta...

Ağlak : Ağlama uzmanı...

Papatya Falı : Kırkayak kullanırsanız işi garantiye almış olursunuz ama mümkün mertebe sevmiyo'dan başlamanızda yarar var...

Telepati : Sen çaldır, ben seni şirketten ararım...

Reyting Rekoru : Dünya Rekortmeni'nin belli olmaması çok kıllandırıcı...

Heykel : Allah kimi taş yapacağını nasıl da biliyo...

Aptal Sarışın : Tüm esmerlerin kendini akıllı sanması çok daha büyük aptallık değil mi?..

Yamaç Paraşütü : Ölsem de gam yemem bu olsagerek...

Katar : Arap treni...

İnek Sütü : Sütannesini kesip yiyen tek canlı türü insandır. Epey bi utanmalıyız aslında ama nerdee?..

Hırpani : Kötü giyimli Hırvat...

Mordillo : Ne yani başka rengi yok mu? O zaman niçin sadece dillo demiyoruz? Manyak mıyız biz?..

Coşkun : Kontroldan çıkmış mesut kişi...

Erken Doğum : İki ay sonra şaaparak bu olayın önüne geçmek mümkün olabilir. Ama olmayabilir de. Siz gene de bana güvenmeyin...

Yaygara : Grup halinde yapılan yaygara...

Fare Kapanı : Sincap bulsan kapmıcan sanki yavuşak...

Posta : Seks ölçü birimi...

Kız Kurusu : Tamamen salgılarla ilgili bir benzetme. Bilimsel ama maalesef çok alçakça diyim de bari gene bazı salaklar ciddiye alıp mail atmasın...

Kampet : Dağcı çekyatı...

Bekarlığa Veda Partisi : Bilemiyorum, genel seçimlerde birkaç milletvekili çıkarabilirler belki. Striptizcileri de bi görmek lazım...

Ufuk : Görüş mesafesi. Ölçmeye üşenmiyosan faydalı bir bilgi tabi...

Tost Makinesi : Biraz da dost edineyim demek yok dimi? Makinalaşmışsın oğlum sen. Öküzsün...

Oğlak : Aralıkta doğmuş keçi yavrusu. Ocak da olur...

Amerikan Futbolu : Aha penaltı!.. Bu da penaltı!.. Gene penaltı!.. Bariz penaltı!.. Kasıt yok ama penaltı!.. Bi penaltı daha!.. Bi tane daha!..

Keçi Leblebileri

Tansel Tuna T. - Ayvalık : Bu yaptığınıza resmen insansızlık derler...

Hüsnü Z. - Ayvalık : Sen bugün okuldan kaçıcaanız mı?..

Tahsin E. - Ayvalık : Yani insanı zorla zorluyosunuz yani...

Semra D. - Beşiktaş : Mankenlerin hepsini toplasan kaç kilo eder ki allasen?..

Hakan A. - Adana : Ben kıskandığım kızı kıskanırım abicim. Yoksa kıskanç biri değilimdir...

Ali T. - Bakırköy : Lavuğa otuz sene vermişler. Yirmi sene sonra ölse, yine bile on sene karda sayılır...

Zehra K. - Çanakkale : Sabunu ıslatırsan elinden kayması çok normal ki salak...

Duygu N. - Karşıyaka : Mikrop da küçücüktür ama mide bulandırır demişler...

Yılmaz E. - Hakkari : Bir denizkızı rolü için Deniz Akkaya'dan iyisini şahsen ben düşünemiyorum...

636

16 Ocak 2004 Cuma 152209 Sayı: 2004/03 - 850.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr
K.K.T.C-950.000 TL.

KİTLESEL TECAVÜZ TİMLERİ HERYERDE

Bu kez de Adana/Seyhan'da eyleme geçtiler!.. 11 Yaşındaki B.O'ya 3 yıldır tecavüz edildiği ortaya çıktı..Şimdilik yakalanan 13 kişi..Yurdumun kanayan onlarca yarasına bir de kitlesel tecavüz vakaları yarası eklendi.. Bugün orda, yarın burda,virüs gibi yayılıyor ve yurdum insanı hergün biraz daha kirleniyor... Vitaminsiz, çelimsiz, sporsuz, hobisiz, aile terbiyesiz, eğitimsiz, sevgisiz kabadayı, mafya özentisi, okumayan, düşünemeyen, anırarak-çemkirerek konuşan bu nesillerin daha büyük felaketler doğurmadığına şükretmek lazım belki de...

Eğitim olarak yalnız ve yalnız televizyon ile başbaşa bırakılan nesillerin varacağı nokta bu olsa gerek... Kozalaklar bayrağı göndere çekilirken sonumuzun hayırlı olmasını diliyor, her ne kadar geç kaldıysak da zararın neresinden dönersek kardır fikriyle; beslemeyelim artık şu kozalaklığı oymasın gözümüzü diyoruz..

BEYAMCA SEN BU KUYRUĞA YANLIŞ GİRMEYESİN! EMEKLİ MAASI KUYRUĞU, ŞU ARKADA İŞ BULMA KURUMU KUYRUĞUNUN ARKASINDA Kİ, BURASI TECAVÜZ KUYRUĞU...

Nİ HE HE

● Şeytan diyo git Doğu Timor ya da Timor adına savaş, ne farkeder, nasıl olsa kardeşler!..

● **Eee, çalıştıkça iş azalmıyo, çoğalıyo, nasıl olacak bu böyle, dram gibi?..**

● Herkesin başkası da farklı farklı!..

● **Kofi Annan için zimmetine küçük bir millet geçirmiş diyorlar!..**

● Cinaslı kafiyeye örnek olarak "Ben yarimden vazgeçmem götürseler asmaya"dan farklı en az iki örnek daha göstersin derim hocalar, öğretmenler!..

● **Seks aritmetiktir, aşk matematik, aritmetik matematiğe dahildir...**

● Ben de hayat olsam, ben de başlamak için Galapagos Adası'nı seçerdim!..

● **Recep Tayyip, Sezer için "Veto manyağı yaptı bizi şerefime" dese ya çok yakın bi ahbabına...**

● Önce "Sömestre" adı bulunup, sonra tatil yapıldı sanırım!

● **Midas'ın iltihapları, orta kulak iltihapları...**

● Herkes de adam olamamış değil canım, mesela ben adamım, o köşeyi "Ne Zaman Adam Olurum?" diye değiştirseniz ya...

● **Üzgünüm, 2 yılı opsiyonlu olmak üzere 5 yıllık ömrünüz kaldı!..**

● Ödevini unutana "Yandın oğlum sen!" diyen gıcık bi çocuk türü de vardı, ulan yandıysam ben yandım, mora! verip güzel hatıra olsana dürrük!..

● **Napolyon'dan önce kim sanıyodu kendini deliler?!.**

● Eser başka şaheser başka, şah ayrı şahbaz ayrı, yol farklı yordam farklı!..

● **Peki Neron, ikide bir firar edip askerliğini de yaksa ya!..**

● Bazılarının nitelikleri de saymakla bitecek gibidir, reel olalım, ya hiç olmayaydı diye sevinelim...

● **"Öğretim yapılacak binalarının yapılabilmesi için patates ve un toplayan bir üniversitenin, kitap, araç-gereç konusunda çektiklerini varın siz tahmin edin." (Doğan Hızlan / Hürriyet / 5.11.1998)**

● İnternet Mahir de yalan oldu...

● **Peki küçükken ince işlerde "I-nı-nı, nı-nı-nı" diyenler?!.**

● Markiz reloaded!..

● **Jan Klod Van Dam, durduk yerde Ali Muhiddin Hacı Bekir'e bi sıcaklık duysa ya...**

● Peki son 6-7 yıldır IQ'sundan kuşku duyanların EQ durumundan girmeleri?!.

● **Net olarak dünyanın güneydoğusu, bizim güneydoğudan daha yaşanacak halde...**

● Türlü kadrosunu açıklıyorum: Patlıcan musakkadan patlıcan, zeytinyağlı biber dolmasından zeytinyağ ve biber, hünkarbeğendiden hünkar!..

● **"Yeşillendi dağlar, yeşiller giy Eminem" derken, kamuflaja mı davet ediyosun kızı, ne diyosun, annamadım!..**

● Gönül gözüne lazer olmaz!..

● **Eskiden karnelerde "Okuduğunu anlamak" diye bişey vardı, daha önceden okuduğunu anlamayanın çıktığını buradan anlıyoruz artı anladığını okumak en şahanesi di mi?..**

● Japon mafyası Jakuza, Japon alemci mafyası Jakuzi!..

● **İki küçük kol böreği, bütün bir aşk hikayesi!..**

● Gıyabi tutuklama kararı vicahiye dönüşürken turnusol kağıdı gerekmez...

● **Kağıt bitse, yufkadan print alsak ya!.. (Efe Gültekin'den)**

● Matrix'in dördüncü filminde Neo'nun "Neiş" diye bir üvey abisi belirse peki?!.

● **"Oynarken cam kırılması halinde hediyenizi almayı unutmayın! - Camcı Kaya. 20 senelik tecrübe!" (Bir broşür reklamından)**

● Gerçek profesyonel, konsantrasyonla evlidir!..

● **Peki kış uykusundan kaldırılan ayı yavrusu, annesine "Bi on gün daha uyuyacam" diye mızıldasa ya...**

● "Güleryüz Cobra" yazıyodu bi halk otobüsü şoförünün arkasındaki camda!.. (Uğur Uçar'dan)

● **AB sürecinin son noktası: Benelüx Hacılar Taxi!..**

● "Kadınlar, sevdikleri adamlarla değil, kendilerini seven adamlarla evlenmeli." (Arap atasözü)

● **Temel Reis'ten Kabasakal'ı çıkarıp yerine Kirli Sakal diye bi tip çizeceklermiş diye duyum gelse ya!..**

vo@hotmail.com

LeMan

ABD Başkanı George Bush, seçimlerde kıçı kurtarmak için Ay'da daimi bir uzay istasyonu oluşturmak istiyormuş!.. Bi de bakmışın o da bir krater deliğinde krakerleriyle yakalanmıyor mu?!

KAPAK KONUSU

Adana'da 11 yaşında bir kız çocuğu, 3 yıldır çok sayıda insanın tecavüzüne uğradığını söylerek polise başvurdu.13 kişi gözaltında..

"Okul" adlı yerli korku filmi, sinemalarda gösterime girdi..

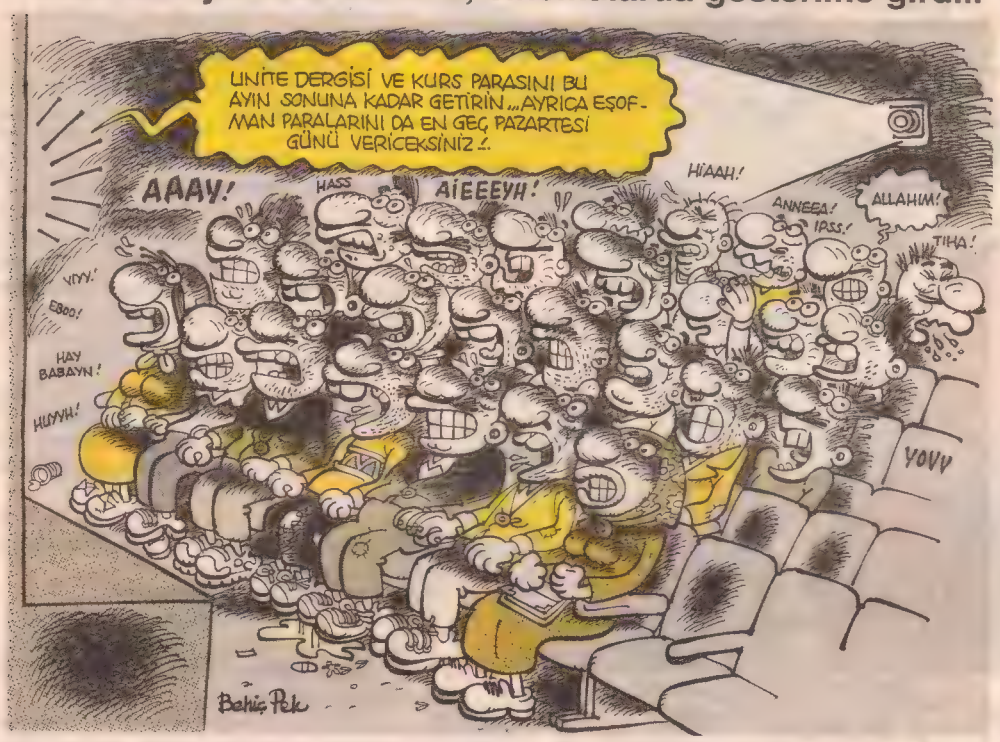

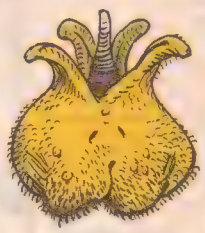

SİGARA
günde 17 milyon dolar sigaraya gidiyor. sigara tekellerinin en verimli ciğerleri

POH ZIÇAR JÜRİSİ
sosyalist elena candır.

AKP HÜKÜMETİ
incirlik üssü'nü amerikanın ön bahçesi yaptılar, iktidar uğruna dinleri de feda

DONARAK ÖLÜMLER
ayıptan da öte insana yakışmayan son

Marmara Üniversitesi Göztepe ve Nişantaşı kampüslerine kapalı devre kamera sistemi yerleştirildi. Öğrenciler muhalefetin baskı altına alınması için bu kameraların konulduğunu savunuyor.

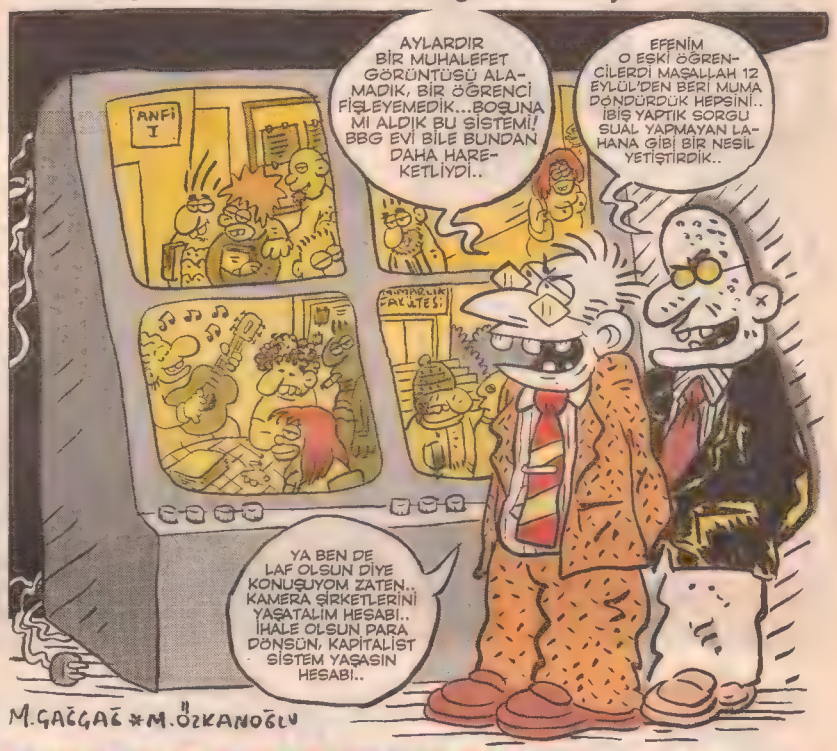

Ankara'da gözaltında işkence gördüklerini iddia eden gençlerin sırtlarındaki darp izlerinin, kaşınma izi olduğu yönündeki polis tutanağını onaylayan iki doktor görevden uzaklaştırıldı.

AKP, yerel seçimler öncesi 1.5 milyon ton ücretsiz kömür dağıtarak, belediye seçimlerinden de zaferle çıkmayı amaçlıyor...

KONYA LEMAN KÜLTÜR ÇOK YAKINDA!

Kolpa Haber
"Poh Zıçar'dan"

* Rus asıllı finalist **Elena**'nın elenmesinden sonra **Bayhan**'ın da elenmekten tırsıp kulis arkasında hanı hanı dilbilgisi ve gramer kitapları okuduğu gözlendi. Sahaflar çarşısından bulduğu bir edebiyat ders kitabının Cenap Şehabettin bölümüne kadar ilerlediği söyleniyor...

* Poh zıçar juri üyelerinden Armağan'ın zatürre olduğu bildirildi. Her hafta elenen yarışmacıların göğsüne, omuzlarına yatıp hüngür hüngür ağlamalarıyla aşırı derecede ıslanan elbiselerinin ıslaklığını fark edemeyip dışarı çıktığında soğuk ayazı yemesi sonucunda bu hastalığa yakalandığı anlaşılmıştır. Bundan sonra diğer jüri üyelerinin göğüslerine ve omuzlarına yatak koruyucu gibi naylon veya ped koyacakları, kostüm sponsorlarına şimdiden bu yönde siparişler verildiği de edinilen bilgiler arasındadır... (G.İ.)

Akşamserası

Daral&Timsah

daral@leman.com.tr

tripanazomigambiyétsizler

ÇAĞLAR

Bu hafta Kozalak'ı yetiştiremedim sevenlerinden özür.. İkinci özür de zaman zaman yetiştiremeyip tekrar kullandığım eski Timsah'lar için.. Eski okurlarımız tabi hatırlıyor ama beş yılda bir tazelenen yeni okur bu esprileri okumamış oluyor, ben de iki arada bir derede kalıyorum. Sevdiğim esprileri maziye gömmek yerine yeni okurlara da aktarmak istiyorum, tabi albüm yapınca böyle bir durum olmayacak. Ama albümde yapamadık bir türlü, inşallah seneye. Yine de kadim okurlarımın zaman zaman kullandığım eski öyküler için beni haşlamamalarını rica ediyorum, çünkü bu beni üzüyor e artık kıçımız kadayıf oldu. Tabi okur da bilmiyorki bir kilo pudrayı gömüzün

- Miriba Sıkılhan, ben Bunalgül Peremecioğlu, yazar... Ciddiyim, bi yapıta başladım yazar olucam ben. "Löhrekler"in birinci bölümündeyim, "Hübendünler" ile ilgili de notlar alıyorum. Sonra da sırada "Uzbikerler" ve "Alligötorler" var... Yaa. Bişi söylemiycak mısın?

- Bilmem ki Bunalgül, ne söylesem "Zzzıt Erenköy" diyip beni bozucakmış gibi bi halin var. Söylediklerin pek anlaşılmıyo, ne o ööle Alligötor felan.

- Fantastik edebiyat salak! Kendim yarattım ben, bu şeyleri, kahramanları. Alligötorler mesela kötücül yaratıklar, Mastergötor diye bi efendileri var. Hafif timsaha benziyolar bunlar, Hebendünler'e karşı Löhrekler'le işbirliği içindeler. Löhrekler'in bi ayağı altı parmaklı innanılmazz salak bi prensesleri var, Löhrekler'in Lordu, Kuduzar'la evlenip tılsımlı gazozaçacağını ele geçirmek istiyo, ööle olunca da Fantazhisar'ın tek hakimi olucak. Fantazhisar, benim tanımladığım bi dünya, Löhrek, Hübendün; Uzbiker ve Alligötor Halkları Fantazhisar'da yaşıyolar. Nasıl? Beğenmediysen sööle, lütfaaaan.

- Sarsıcı buldum Bunalgül. Belli, yazarken sen de sarsılmışın biraz.

- Ya evet, yaratım sürecindeyken biraz tuhaflaştığım doğru. Fantazhisar beni neredeyse eline geçirdi, artı, kahramanlar kendilerini yazdırtıyolar insana, bazen bir Löhrek bazen bir Hübendün oluyorum.

- Tam olmuşsun sen Bunalgül.

- Yok canım abarma, daha alıcağım çok yol var. Yüzüklerin Efendisi'yle Harry Potter'den okuycağım dört cilt kitap duruyo, Amazon com dan Matrix'in directors cut DVD sini ısmarladım ona da bakıcam. Ama sonuç olarak Fantazhisar'ı kurdum, yazar oldum ben, yani demem o ki, sana girlfriendin olarak yeterince ilgi gösteremezsem bunu anlamalısın. Her dakikamı sana ayıramam, anlıya mısın. Yani diyelim ki senle bi cafede başbaşayız, beni Fantazhisar'dan kahramanlarım çağırır kalkıp giderim, anlatabiliya mıyım? Yani yazar oldum ben artık.

- Dana Ferhat da sucuk oldu biliyosun.

- İnnanılmazlarca kere hayvansın sen Sıkılhan. Dana olan biri varsa sensin o, yığıvranç dana, üstelik mankafa hastalığının pençesindasın. Unutucam, Fantazhisar mezbahalarında kesicam seni, elvedağ!

- Alooo? Şşş Sıkılhan Kardeş, Hırgürhan ben. Sesim geliyor mu?

- Anlaşıldı merkez duyuyorum...

- Ne ulan ööle, "merkez" şekinde espiriler felan, polis düşmanı mısın sen yavşak!

- Yok boolum, ne alakası var, bu bööle bi espri kalıbı, hani telsiz şeysi.

- Kalıbına çakarım şerefsiz! Öyle vatan millet şeylerinin espirisi olmaz benim cep telefonumda, kötü ezerim. Efendiliğine efendi çocuksun ama bu tarz konuşmaların infial yaratıyo delikanlı camiada. Mizah bu değil aslan parçası. Sol bacak diz altından yalayıverirler, o olur, söölemedi deme.

- Tamam usta, nefretle kınıyorum ben kendimi, üzme sen kendini... Nevardı, evet buyur?

- Sen şeyi duydun di mi: Bayhan Panten kadını olmuş. Hani var ya şarkıcı adayı mahmur gözlü, Devrek bastonu yutmuş şimşir. İşte o Bayhan, Panten kadını olmuş.

- Dana Ferhat sucuk olmuş, en son onu duydum ben.

- Başlatma danadan dombaydan, öküz! Sen benim dediğimi duydun. Hatta daha önceden de duymuştun, anlatabiliyo muyum. Bayhan, Panten Kadını olmuş, tayt giyip Etiler pazarından ponpon terlik alıyomuş, karın bölgesinden dört kilo vermiş, metroseksüelmiş. Anladın. Bunu mail listinde cep telefonunda kim var kim yok yayıyosun. Karar verdim yıkıcam o lavuğu. Yengen bile ağzından düşürmüyo. Yok şööle duruyomuş, bööle bakıyomuş, gırtlağından şu şekil naame yapıyomuş felan feşmek. Delirtti lan adam beni. Bakma sen, sokar bıçağı deviririm lavuğu ama arkasında medya var biliyo musun. O yüzden şimdilik bu şekil efsanelerle içerden kaydınyım façasını diyorum. Unutmuyosun herkese söölüyosun: metroseksüel, artı, Panten Kadını.

sklhan@leman.com.tr Atilla Atalay

bahadirboysal@leman.com.tr

ÇUKUROVA SPEED!

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

BURNUMZA GELMEZ MEZARLIK KOKULARI!

Vefat eden kimselerin HO'nın mevlidinin yapılması nedenide yeni öğrendiğim birşey... Mezarındaki kimsenin burnunun HO gününde çürüyen yüzündeki burun düşüyormuş... HO gün o mekanda ruh mezar civarında dolaşıyor... Yani ölümle yaşam arasındaki muallakta... HO'nın mevlidinde okunan dualarla ruh burdan öbür aleme yükseltiliyor... Çukurova'da eskiden duyduğumuz tek tük ölüsevici hadiseleri vardır... Taze gömülmüş mevtaların mezarlarını tarumar edip buralarda nefslerini söndürenlerin hikayesi... Cenazenin ailesi yakın kişiler bundan rüyalarla haberdar olmakta... Meyta HO'na kadar mezar mekanında dolaştığı için bedenin rahatsız olduğunu rüyalarda dile getirmiş... Kimisinde şüpheler bir türlü aydınlanamamış, kimisinde sapık mezar bekçisi yakalanmış... Bence en önemli nokta, Anadolu'da mezarlıklar hayatla içiçe, şehrin içinde. Bunlar, kalabalık şehrin nevrotik halkına bir nevi havuz vazifesi görür... Bahçeler, ölüm ve ahiret kokusun dağıtsın diye ekseriyetle selvi ve söğüt ağaçlarıyla donatılır... Burnumuza gelen mezarlık kokusun bu ağaçlar dağıtır...

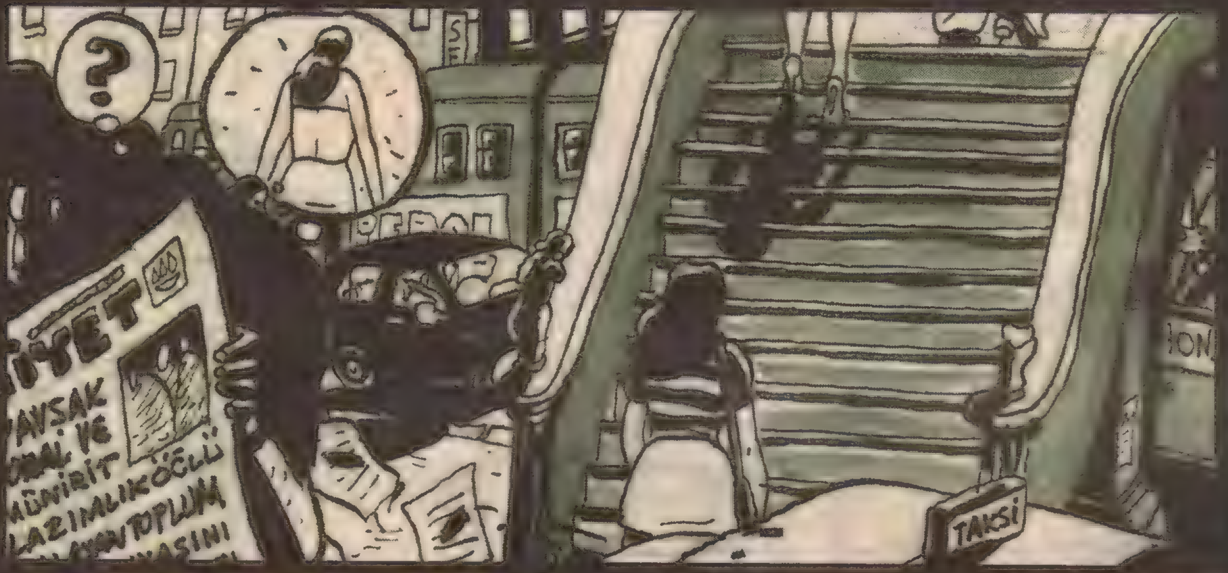

Desen: Metin Biliçli

VARSIN HEPSİ SOYUNSUN...

Köyler ne hale gelmiş... Öz babası, abisi tarafından tecavüz edilen, üzerinden elli kişi geçilen ufacık kızlar... Bi ara, bir arkadaşta sabaha karşı geyiğin ortasında yengesini genelevde gördüğünü anlatmışdı.. Ben burda bunları görmüyorum... Metropolde "fuckmate" trend olmuş zaten... Aşk yok.. Sex dostluğu var.. Alan razı, veren razı. Akmerkez'de dolaşırken 16 yaşında kızlar görüyorum. Saçları, giysileri, çantalarıyla asortik 30 yaşındaki kadınlar gibi turluyorlar... Büyümüşde küçülmüş, ihtiyarlamışlar. O güzel yüzleri, g.tleri kadar erken gelişiyor yarabbi. Onlarla yanyana gelince niye ilk etapta odaklandığımız şey zikişmektir. Varsın çıplak olsun bütün kadınlar. Çıplak kadın tamamen zararsız. Kadın ancak örtünüp saklandığı vakit bir fitne ve fesat unsuruna dönüveriyor.. Saf gözüne sürmeyi çektiği zaman aklımızı alıyor... Oysaki hayat ne acaiptir. Büyük sanatçılar, yazarlar da bilir güzel, alımlı olan horozdur... Erkektir.. Çirkin ve uyuz olan dişi tavuktuk. Görkemli olan erkek boğadır. Hımbıl ve hantal olan dişi inektir.. Şahane zarif olan tekedir.. Uyuz olan cılız keçidir... Ama hadi bunlar bana bir aşk şarkısı söylesin. Ne çare...

OHOO... HACIM, NAAPTIN SEN BE...

[illegible] Savaş Ay geçen gün gazetede uyuşturucuyla ilgili yazı dizisinde ismi verilmeden bir karikatüristten bahsetmiş... Park Orman'daki partiye polisler baskın yapınca bu karikatürist adam cebinde extasiyle yakalanmış... Bir de polislerle pazarlık yapmış. Karikatürist ağlamış, zırlamış "sizin bu yaptığınızı bana babam bile yapmadı müdür bey. Hep itti kaktı. Size namus sözü veriyorum. Bir daha asla..." sözünü de tutmuş. Buraya kadar senaryo güzel. Sonra bu çizerin Narkotikle beraber, gençleri uyuşturucuya karşı uyarmak için hazırlanan kitaplara resimler, desenler, afişler çizdiğinden bahsediyor. İster istemez üstüme alıyorum... Malum, bilen bilir. Narkotikle hakkaten böyle bi çalışmamız oldu. (Komiser Zafer Bey, projeyle Galip Tekin'e geldi.. O da projeyi bana pasattı...) Nedenlerini de anlattım. Clubber gençliğin tiyniyetsizliğinden hakkaten tiksiniyorum. Ama Allah'ta biliyor ne cebimde extasiyle Park Orman'da yakalandım, ne de polislerin boynuna sarılıp ağladım. En hoşuma giden cümlede "Bu yaptığınızı bana babam bile yapmadı müdür bey... Hep itti kaktı..." Ne güzel cümleler... Kayış gibi kayıyor tereyağının üzerinde... Kolunda şırıngayla ölü bulunanların hikayesi hep böyle başlar ya... Belki de böyle bir şey yaşayan bir çizer arkadaş vardır da biz bilmiyoruz... Kurtulup hidayete ermişse ne güzel... Fakat ne biçim senaryolar bunlar... Bize bu yazılar da ne verildiyse, hiç düşünmeden alıcak mıyız? Tabiat ananın devlet babaya ödünç verdiği evlatlıklar her ceberut karşısında köleliğini mi arzetsin. Ulan hay arkadaş ya... Hayatımdaki en hayırlı işi yaptım, ama bu ülkede iyilikler cezasız kalmıyor işte... Bi de Savaş Ay'la bizim camianın bir dostluğu vardır... Türkü Bar'da beni sahneye çıkardığı, Olimpiya pavyonuna teftişe gittiğimizde vardır... Ama işte reyting canavarı herşeyi siler süpürür. Geriye millete ucuz eczane kolonyası kalır...

ALLAH'I BULAMAYANLAR

İstanbul'da yaşayan adam, Allah'ı bulamadığı için, hareketlerini gerektiği kadar kontrol edemediği için bedbahttır... Dünya, hayat çok geniş olduğu halde, burda insanlar hep birbirini ezip, cılkını, bokunu çıkararak yaşamaya meraklıdır... Ve ortaya Orpheus kompleksi peydah olur... Yani büyük bir ölüm düşüncesinin tehdidi altında yaşamaya başlamak ve etrafındaki şeyleri ancak kaybetme korkusu içinde sevmek... Ve bu stresli kaygı öyle bir hal alırki bazen... En basit sıçma duygusu bile bağırsaklara ağır baskılar yapar... Bağırsaklardan öyle dehşetli bok geliyordurki sanırsın özel tim doğuda bir eve çok fena ani baskın yapıcak... Hayat boyu ödenecek borç değilki bunlar.. Vallahi de billahi yazın denize diilde biz Adanalılar gibi yaylalara çıkmak gerek... Dağ, köy evlerine kapanmak... Kireçli topraklar üzerine serpilmiş fakir gübre kırıntılarıyla beslenen tavukları, aç ve isteksiz horozları, dalgın köpekleri, yamasız, boz elbiseli köylüleri yaşamak, açıkta et satan perişan kasap dükkanlarını, derelerde çamura bulanmış aptal kaz sürülerini yalamak gerek :)

AHH ULAN... AHH BE!

Denize coşkuyla patlayan adamı görmüştüm bi ara. Beşiktaş'ta kıyıdaki iskelenin öte tarafında... Pazar sabahı falan... Uyumamışım gelmişim sahile... Birisi getirdi bu tekerlekli sandalyedeki adamı... "Ahh be!" diye nasıl seviniyor denize bakarak... Gördüğüm yaşam sevinciyle irkildim... Topalda olsa, bir yanardağ zirvesi gibi taşıdığı yol verdiği alevli ateşe kayıtsız...

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barşlan

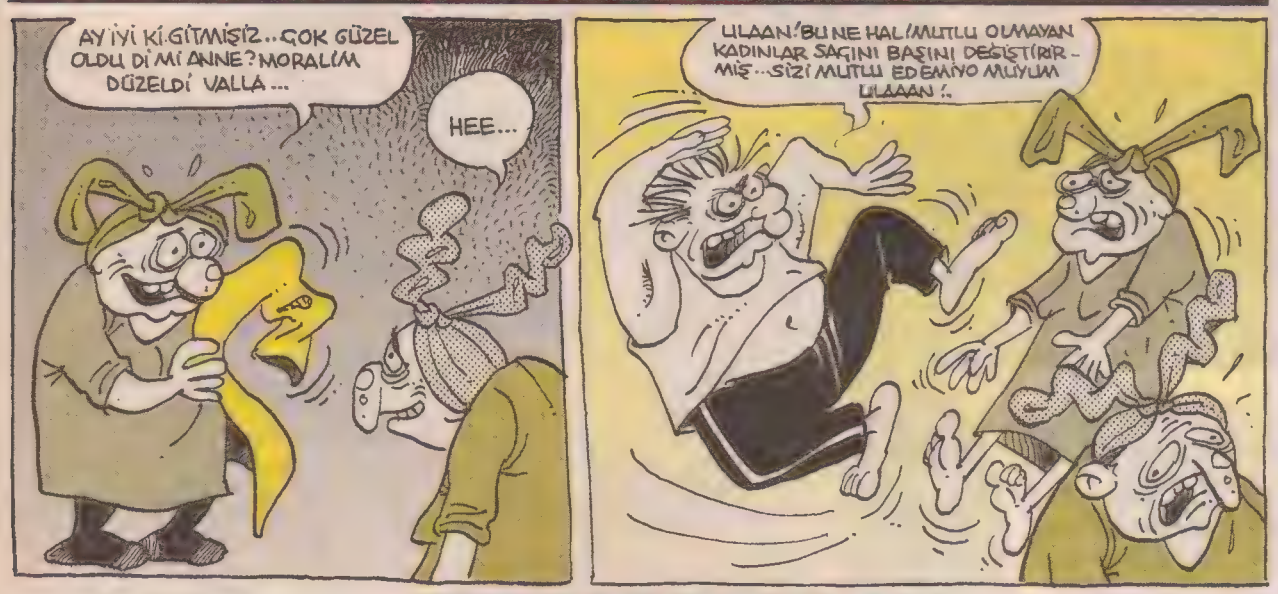

ERDENER ABİ

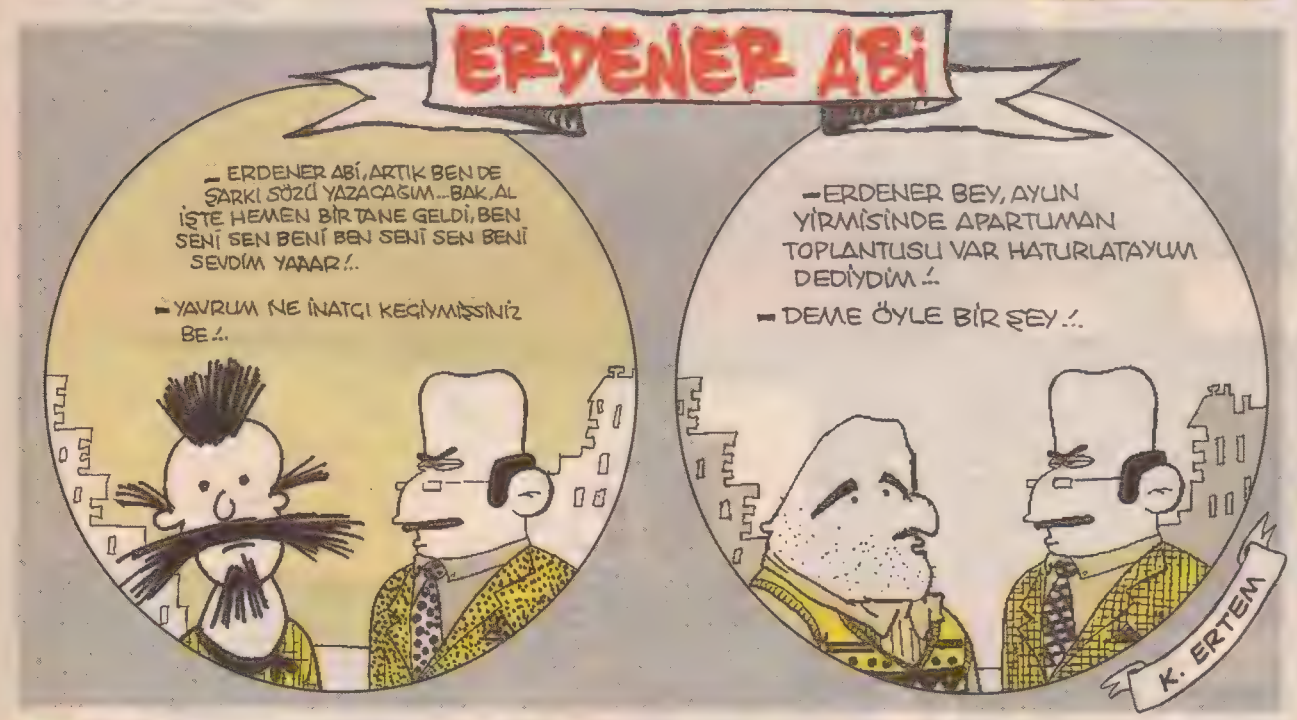

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

PANTOLON

METİNİDAN

Aksamsefasi

TERELLİ

PICTURES

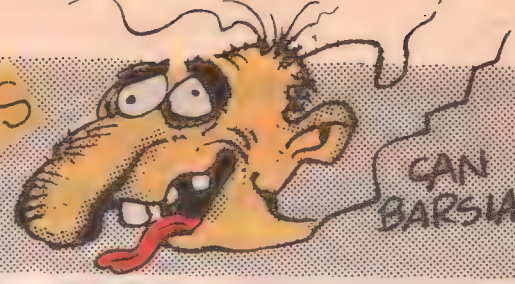

CAN BARSIAN

TP SUNAR ULU BİLGE DANDOL DENYUS VE FİŞ EKSİĞİ OLAN ADAM...

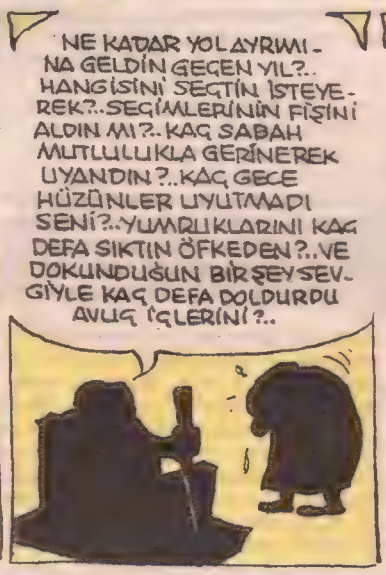

Aksiyon Ofisi

canbarslan@superonline.com

LeMan Kültür' DE STENDA[P] YARIŞMASI

TÜRKİYE HONKİSİNİ ARIYO[R]

Büyük Ödül 2. el Porşe

Son Katılma Tarihi 1 Şubat 20

İkinci'ye 3.el Şahin (Doğan görünümlü) ve Üçüncü'ye 4. el Murat 124 (Belki de 125)

Neden Bizim de Porşemiz Yok Demeyin

Evet çok doğru, kadınlar komik erkeklerden hoşlaşıyo. Ve fakat aynı şey erkekler için de geçerli olabilir tabi. O yüzden kadın, erkek, genç, ihtiyar, çoluk, çömbelek olmanıza aldırmayın. Anlatın hikayenizi, çekip, bize gönderin. Unutmayın Leman Kültür'de sizi dinleyecek bir sürü manyak var...

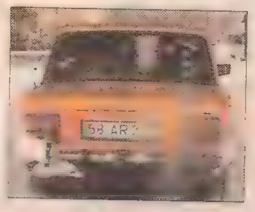

Stendap Dediğiniz Nedir ki?

Kendinizi Anlatmanız Yeterli

Kimsiniz, nerelisiniz, nasıl birisiniz, nelerden hoşlanır, nelerden hazetmezsiniz, cinsel tercihleriniz, duygusal aleminiz, aileniz, anneniz, babanız, kardeşleriniz, arkadaşlar, okul, iş, güç, kıl, yün vs...

Canınız ne isterse anlat ter ki gerçek, samimi ve künse biraz da komik olsu

Sonra çekin kameraya Masası'na gönderin...

Kamerası olmayanların lerini haftanın her günü 15 saatleri arasında

Leman Kültür'de kendi mizle yapıyoruz...

Unutmayın Vatandaşın Sırıtmaya İhtiyacı V

Yazışma Adresi Hokkabaz Masası (KKE), Firuzağa Mahallesi, Defterdar Yokuşu, No: 47, Beyoğlu - İstanbul Honki ları İçin Adres Leman Kültür, İstiklal Caddesi, İmam Adnan Sokak, Beyoğlu.- İstanbul

RÖPORTAJ

CEZMİ ERSÖZ

GARDİYAN YILDIZ ERCAN ARTIK KANLI EKMEK YEMEK İSTEMİYOR

Basının, televizyonların, baroların yapamadığını tek başına gardiyan bir kadın yaptı... İnsanlığını hatırladı, karanlık perdeyi araladı ve gardiyan Yıldız Ercan, Türkiye basınında ilk kez gördüklerini LeMan'a açıkladı... 19 Aralık operasyonunda yaşanan vahşeti bize o anlattı ve sadece bu ülkede bu tanıklığı LeMan dergisi yayınlamaya cesaret etti. Bu tanıklıktan korkup bunu yayınlamayan medya tarih önünde hesap verecek... Geçen haftadan devam ediyoruz...

Bir taraftan o insanlara yakınlık duyuyorsunuz, öbür taraftan göreviniz var. Oradaki psikolojiniz nasıldı?

O kameraların altında çalışmak, bütün davranışlarınızın gözlemlenmesi çok kötü bir şey. Ama ben zaten operasyon sonrası şeyi görmüştüm, burada tamam görevliyim tamam ama, bu görev devlet adına yapılan bir görev değil. Benim yapmam gereken insanlık görevi. Bugün bu insanların en acil ihtiyaçlarının, insanca yaşayacakları ortamın sağlanması gerekiyor, benim görevim o. Nasıl algılıyorsa o onun problemi.

Görevinizi yaparken bir tedirginlik duyuyor muydunuz?

Mutlaka tedirginlik duyuyordum ama, bilinçle de çok şey yapmıyordum. Hatta o noktada insanlık boyutum 2-3 katına çıktı. Çünkü ben bir insanım, içerdeki de insan, devletin korumasında olan bu insan, devlet eliyle katlediliyor ve ben devlete çalışıyorum. Ben insan olarak yapmam gereken herşeyi ortaya koymalıyım. Yeri geldi bir tek lamba taktırmak için elektrikçinin peşinde 1 gün koştum. Gelen heyetlerle hep ben girdim içeriye, başkasının girmesine izin vermedim, **Kartal Cezaevine** gittikten sonra statüm olmamasına rağmen, bana başgardiyanlık görevi verildi, bütün personelden sorumlu bir konuma getirildim, bu çok ilginç bir gelişmeydi, bilmiyorum bunu niçin yaptılar. Ama bize, sizin hakkınızda bize raporlar geldi, dediler.

Başgardiyan olduğunuzu öğrenince ne hissettiniz?

Devlet herhalde bu personele bir makam verirsem benden taraf olabilir, diye düşünüyordu. İlk aklıma gelen şey o oldu. Ama ben tarafımı belirlemiştim, insanlıktan yanaydım. Devlet çok büyük bir yanlış yapmıştı, bu koşullarda ben devletten yana olamazdım. Görevim cezaevi olanakları içerisinde oradaki insanların insanca yaşayabileceği koşulları oluşturmaktı. Öyle ki, **Ümraniye Cezaevi**'nde çok farklı olan personel, oraya geldikten sonra çok farklı oldu. Aynı noktada personeli de geri çektiler, amaç o insanları yaşatmak değildi. Devlet bunu yapıyordu, hayat kurtarma operasyonu denilen bir operasyonda 28 insan katledilmez. Yüzlere varan insan ağır yaralı haline getirilmez. Ben bunları görmüştüm. Vicdanım rahat olarak ayrıldım oradan. Operasyonlar bittikten sonra belli bir süre kendimi toparlayamadım. Birşeyler yapılmalı, diye düşündüm.

Gördüklerinizi basına anlatmayı düşündünüz mü?

Ocak ayının 3 ya da 4.ncü günü ulaşabileceğim bir yere ulaşmaya çalıştım, o çok önemliydi. Baroya ulaştım. Ama ne yazık ki oradaki sekreter hanım kendi anlayışı içerisinde beni baro başkanı ile görüştürmedi. Telefonla yaptığım bir görüşmeydi.

Bir şey söylediniz mi?

Hayır söylemiyorum, güvenmiyordum, o noktada. Bir anda hiçbir şey yapmadan bir yerlere gitmek duygusu da vardı. 17 Ocak'ta bir doktor arkadaşıma ulaştım. Tabipler Odası'nda çalışıyorlardı. Durumu anlattım, büyük bir kurumdu, aramaları gereken yeri aradılar, asıl açıklamayı yapacağım kişilere ulaştılar. Ben arkadaşımın işyerinde **İnsan Hakları Derneği**'nden gelen bir doktor arkadaş tarafından kameraya çekilerek bir açıklama yaptım. O arkadaş bu kaseti Londra'ya göndereceğini söyledi. Daha sonra **Yücel Sayman**'a ulaşabildim. Yücel Sayman'a Kartal Cezaevi'nde görev yaptığımı, yaşadığım şeyleri açıklamak istediğimi, bunları kaldıramayacağımı, işin görünmeyen taraflarını bir şekilde kamuoyuna aktarılması gerektiğini söyledim. 3 saaatlik bir konuşma yaptık aşağı yukarı. Bana, tamam, talanla, yağma ile ilgili dava açabiliriz ama bir tek senin tanıklığın bu noktada yeterli değil, dediler. Devlet senin örgütler, kurumlar tarafından satın alınmış olabileceğini iddia edebilir, bize infaz memuru olarak birkaç tanık daha getirebilir misin, dediler. Ama bu birisinden gidip talep edilebilecek bir şey değil. İnsanların ödemesi gereken bedeller var. Bir insan bunu yüreğinde hissetmeli. Bu arada ben göreve devam ediyorum. O anda ne yapabilirim, bunu nasıl kamuoyuna yansıtabilirim, diye düşünüyorum. Devlet demagoji yapıyor, insanlar kendilerini yaktı, diyor. Bütün dünya bunu böyle biliyor. Cezaevinde çok yoğundum, arta kalan zamanlarımda da kimlere ulaşabilirim, diye uğraşıyorum, ödeyebileceğim bedelleri biliyorum, bunları göze aldım, yaptığım şeyin de bilincindeyim.Mahkemede tanıklık etmek istedim ama tek başıma yeterli olmadığımı söylediler.

Daha önce siyasi bir durumunuz yoktu değil mi?

Hiçbir bağım yoktu. Ne kendimle, ne ailemle ilgili, okul yıllarımda da, ailemde de böyle bir şey yok Ama o noktada yeterli görmediler. İnsanların özel eşyalarına el konması konusunda bir dava açabiliriz, dediler.

Açtılar mı?

Hiçbir fikrim yok, daha sonra bir görüşme olanağım olmadı. Daha sonra bir gazeteci ile röportaj yaptım. **NTV**'de bir program hazırlayacaklarını söylediler, **NTV**'yle ilişkileri olduğunu düşünüyordum, sonra bu gerçekleşmedi, demek ki **NTV** yönetimi bunu kabul etmedi. Gazeteci olarak **Cumhuriyet** gazetesinden bir gazeteci ile görüştüm, dinlediler, kasete aldılar, silahların tariflerini yaptım, o yaralı insanları hepsini tek tek söyledim. Onlara, ben her şeyi göze almış bir insanım, yaptığım şeyin bilincindeyim, ben buradayken bu açıklamaları yapabilirsiniz, dedim. Ve bu noktada sürecek davalarda ben şahitlik yapabilirim, dedim. Hepsinden aldığım tepki şuydu: Biz cezaevinden bir insan kurtarmaya çalışıyoruz.

Gazetecilerden ne tepki aldınız?

Gazeteci, İnsan Hakları Vakfı'ndan diğer doktor arkadaş, **Yücel Sayman,** avukatla birlikte biz bile bile seni oraya göndermeyiz, bunu yaptığın zaman senin gideceğin yer cezaevi dediler bana. Sen kendi güvenliğini sağlarsan ancak biz o noktada bunları hayata geçiririz. Sonra yurtdışına çıktım. Ama o insanlara kimliklerimi bıraktım, sicil numaram şu, ben burada görev yapıyorum, dedim. Benden sonra bir açıklama yapıldı mı, bilmiyorum. **İnsan Hakları Vakfı** o yaptığım açıklamayı **Londra**'ya göndermişti. **Londra**'dan sonra bir kopyası bana geldi, yurtdışına çıktıktan sonra. Sadece hayata geçen şey o olmuştu. Buraya geldikten sonra **Yaşadığımız Vatan** gazetesiyle de röportaj yaptım, bu da **Türkiye**'de yayınlandı. **Avrupa Parlamentosu**'nda açıklamam vardı, orda **Özgür Politika'da** çıktı.

Anlaşılan sadece s yınlandı.

Evet, bu şekliyle sa yayınlanmış oluyor.

Yurtdışına çıkma ka

O saatten sonra bir amlar yapıldığını, polit uygulamasının oradaki bile bile orada göreve bul etmekti benim için mek yemek istemiyoru sanların bana uyarıları almıştım. Görev yaptığ yaşama koşullarına ha sonra idareye, yurt dış cağım, dedim. Zaten pa mıştım. Vizemi aldım, geldim. Tarih 24 Nisan **na**'dayım.

Bundan sonra ne y yo

bu bili yor din ğın liyo **Avı** sin yaş can dikt **ğı'r** fa c da nuz mal revi ned de c

Y

Y ğıyla nu gön var, gelip buradan şahse anlama geliyor, senin ha var, gel ben seni tutuklay bir başka anlamı yok.

Konsolosluğun böyle

Evet. Konsolosluğa gi miş oluyorsunuz, sizi tutu

Açılan davaların ne o

Ne olduğunu bilmiyor Bakanlığı'nda görev yapt rum. Buradaki yaşam da neresinde, hangi koşullar lemi tek başıma vermek ri geldi, aylarca aç kaldın madı. Yeri geldi bir bardal süre eşyasız kaldım. İrtica ye kadar devlet sosyal g **Milletler'in** yasası böyle Sosyal yardım alarak ge ediyor. Daha önceki sağl olmadığım için arttı. **Türk** yardım alıyordum. Bir ke pahalı bir ameliyat.

* **Açıklama Bana Bu Işığı** adlı kibatıma gösterdiğiniz ilgi için teşekkür ediyorum. * **Suçtur Umutsuzluğa Kapılmak** adlı kitabım önümüzdeki hafta **Gendaş Yayıncılık**'tan çıkıyor. Bu kitabın tüm geliri tutuklu aileleri ve yakınları'na bırakılmıştır. * **Antalya.** 18 0242 238 54 44 * **İstanbul-Levent.** 21 Ocak Çarşamba günü saat 12:30-14 30 arası **D&R Levent İş Kuleleri** Alışveriş Merkezi No: 31-32 **Levent-İstanbul** * **İstanbul-Kadıköy.** 23 Ocak Cuma günü saat 14:00-17:00 ...
D&R'dayım. Bağdat Caddesi No:340 2 ...

ÖZGE

ozge@leman.com.tr

KAFATEK LEBLEBİ

suatozkan@leman.com.tr

SUAT ÖZKAN

rgilerde ve gazetelerde ya-

raksiyonun kendi dergisinde

sıl aldınız?

lerin bilincinde olarak, katli- olduğunu, F tipi cezaevleri in ölümü anlamına geldiğini mek, onursuz bir yaşamı ka- unu söyledim: Ben kanlı ek- ğım açıklamalarla ilgili ve in- unda yurtdışına çıkma kararı eki insanları asgari düzeyde 4 aylık bir süreç aldı. Ondan ik tatilimi geçirmek için çıka- n vardı, daha önce çıkış yap- kçemi yazdım, ve **Viyana**'ya . O günden bu yana **Viya-**

düşünüyorsun, neler bekli-

den çıkmadan önce de beni erin beklediğini, aşağı yukarı **Avrupa** ülkelerini az çok bili- r umut kapısı olarak gelme- u gelişti, nelerle karşılaşaca- yaşayacağımı aşağı yukarı bi- urada ablam vardı, o yüzden yı tercih ettim. Ablamın aile- naklanan birtakım problemler yıl onun evinde kaldım, irti- buk kabul edildi. Buraya gel- ra bir tane **Adalet Bakanlı-** e görev yaptığım kuruma isti- i gönderdim. Çok açık olarak azdım, siz katliam yapıyorsu- sizin katliamlarınıza ortak ol- yorum, bu nedenlerle ben gö- veriyorum, dedim. Başka bir ktu. Bunu çok açık bir şekil- nde belirttim.

di mi?

le geldi. Konsolosluk aracılı- 2 kez tebliğ geldi. Ne olduğu- rum, konsolosluk bana yazı burada kıymetli evraklarınız nız gerekiyor, diye. Bu da şu **Türkiye**'de açılmış bir dava **rkiye**'ye göndereyim. Bunun

tkisi var mı?

zaman Türk topraklarına gir- **Türkiye**'ye gönderebiliyor.

u biliyor musunuz?

dece tahminlerim var. Adalet olabilir diye tahmin edebiliyo- için kolay olmadı. Dünyanın rsam olayım, yaşam mücade- zorunluluğum var benim. Ye- geldi sigara alacak param ol- çecek param olmadı, uzun bir aldıktan sonra, dil öğrenince- e altına alıyor sizi, **Birleşmiş** evlet bunu yapmak zorunda. rum şu anda. Halen devam blemlerim, ciddi olarak tedavi e doktor arkadaşlardan ciddi okusu nakli söz konusu, çok

Özgür ve demokratik bir Türkiye'yi özlüyor musun? Tam demokratik bir yapıya kavuştuğunda, döneceğiniz yer Türkiye olacak sanırım.

Şunu şimdiden söyleyebilirim. Hayalimdeki ülkem öyle bir ülke, arzu ettiğim ülke özgür, demokratik, insan haklarına saygılı, bireye sahip çıkan bir devlet yapısı. Benim olduğu kadar bir çok insanın da özlemi bu. Ama **Avrupa** öyle bir yaşam biçimine sahip ki, şu koşullarda bile ülkeme dönmeyi büyük bir arzuyla istiyorum. **Avrupa** bir umut kapısı değil. Görebilen bir insan için bir tükeniş, bir yok oluş, bir törpüleniş. Bilerek geldim, ama buna rağmen beklediklerimin çok daha gerisinde şeylerle karşılaştım, bir hayal kırıklığı yaşıyorum. Şu koşullarda tekrar ülkeye dönmeyi çok arzu ediyorum. Her şeyden önce ülkemde kendi anadilimi konuşuyorum, kendimi ifade etme özgürlüğüne sahibim. Baskı görürüm, işkence görürüm, cezaevine atılırım ama kendi dilimde söylerim bir şeyler. Burada yabancısınız. Bana o pas verilirken buranın vatandaşıyla aynı haklara sahipsiniz denildi, ama ben hiçbir zaman o haklara sahip olamadım, kağıt üzerinde kaldı. **Avrupa**'da da demokrasi, insan hakları bizdekinden çok farklı değil. Yanıltan bizi bu. **Avrupa**'nın görünen bir yüzü var, bir perdesi var, bir de görünmeyen tarafı var. Ona rağmen ben ülkeme tekrar geri dönmeyi çok istiyorum. Çünkü kendimi ifade etme özgürlüğüm var. Burada ben kendimi ifade edemiyorum. Çünkü onların diliyle konuşamıyorum. Onlar kadar konuşamıyorum belki.

Son olarak bu kadar acı şeyler yaşandığı halde, basına bunun yansımasını düşünürsek, Türkiye basınını nasıl değerlendiriyorsun?

Ordayken çok fazla takip etme olanağım yoktu, buraya geldikten sonra, kısa süre de olsa takip etme olanağım oldu. Evet **Türkiye**'de cezaevlerinden, ölüm oruçlarından bahsedildi ama o kadar kısa süre bahsedildi ki bunlar, devletin baskısı yüzünden... Bir anda sanki o ülkede bunların hiçbiri olmamış, bunların hiçbiri yaşanmamış, bugün hala hiçbiri yaşanmıyor gibi bir hal oluştu.

Demokratik bir ülkede olsaydı, sayfa sayfa yayınlanırdı, değil mi?

Avrupa ülkelerinde gazeteciler sayfa sayfa yayınladılar bunu, aradan bu kadar yıl geçmiş olmasına rağmen, halen gazeteciler, insanlar çok büyük bir ilgi duyuyor **Avrupa**'da. Ama bu benim ülkemin gerçeği, benim ülkemde yaşandı. Benim ülkemin ne aydını, ne yazarı, ne gazetecisi, kesinlikle bu konuya çok kısa süreli ve çok yüzeysel olarak değinmenin dışında hiçbir şey yapmadı. Ne sanatçısı, hiçbiri ama. Hiçbir şey yapmadı.

Habercilik açısından da çok önemliydi olay.

Ben çok üzülüyorum. Evet basına bile devlet bir çok konuda gözdağı veriyor, baskı yapıyor olabilir ama kendi meslek ahlakına uygun bir şey yapmak istiyorsa bunu hayata geçirmeliydi. Nasıl doktorların etik meslek ahlakları varsa, gazetecilerin de var. O mesleğin gereği, gerçekleri, doğruyu kamuoyuna iletmektir. Burada ödenecek bedeller mutlaka ki vardır. Bizim gibi ülkelerde bedelleri ödemeyi göze almadan bir şeyler yapmak, hayata geçirmek mümkün değildir. Bu insan, her şeyden önce kendi meslek ahlakından ödün vermeye başlıyor. Ondan sonra artık kişiliğinden ödün vermeye başlıyor ve bir bakarsınız ki ortada hiçbir şey yok. Ben çok üzülüyorum. Son olarak, operasyonların ardından yaklaşık olarak 4.yıla girdik, 107 insan kaybedildi, 500'ün üzerinde sakat insanımız var, bu insanların tekrar sağlıklarına dönmesi hemen hemen olanaksız gibi. Bugün süren bir ölüm orucu var, halen insanlar ölüm orucunda. İzolasyon, tecrit olayı sadece F tipi cezaevleriyle sınırlı değil, ülkenin hatta dünyanın tamamına yayılmak üzere. Aydınlarımız, sanatçılarımız, yazarlarımız, çizerlerimiz lütfen, lütfen bu konuya en azından insani boyutta baksınlar ve insani boyutta bir şeyler yapsınlar. O ülke bizim ülkemiz. Bir başka insanların ülkesi değil orası.

Devamı Sayfa 54'te

ar günü saat 14:00'de **Antalya Kültür Merkezi**'ndeyim. **Perge Salonu..** Giriş ücretsizdir... Adres: 100. Yıl Bulvarı Atatürk Kültür Parkı 07070 Antalya... Tel:
ğa Mahallesi Neşet Ömer Sokak No:17/1 Alara Apartmanı **Kadıköy-İstanbul**. • **İstanbul-Erenköy**, 25 Ocak Pazar günü saat 16:00-18:00 arası **Erenköy**

#Kişisel

Uç Noktalar

ok iptal ...in

OH..
OHH... HARİKA HARİKASIN.. DEVAM ET...

OLUU OLUVHH...ÇOK GÜZEL...
...IGHM...

ÇOK GÜZELDİ TEŞEKKÜRLER BİR TANEM...
AŞIL BEN TEŞEKKÜR EDERİM... O KORKUNÇ KAZADAN SONRA HİÇ BİR ERKEK BANA...

ELİNİ BİLE SÜRMEZ SANIYORDUM. BIRAK SEX YAPMAYI... KOLUMU TAKMAMA...
YARDIM EDER MİSİN, BACAĞIMI BEN TAKA...
DUR! BİR DAKKA TAKMA ONLARI!..
BACAĞININ KOPUK YERİNDEN SON BİR DEFA ÖPEYİM.

ANLATMAK İSTERMİSİN, NASIL UÇ NOKTADA BİR FETİŞİZMDİR SENİNKİ...
ÇOK ZENGİN BİR AİLENİN İĞNE KAPANIK TEK ÇOCUĞUYDUM...

HEP YALNIZDIM SOKAĞA BİLE ÇIKARMIYORLARDI. İLK ARKADAŞIM EVİN BAHÇESİNDE BULDUĞUM BİR YAVRU KEDİYDİ...
MAV..
AMA SAKATTI..

GÜNAYDIN CENK.
İLKOKULDA BANA YAKINLIK GÖSTEREN İLK KIZ DA ÇOCUKLIK FELCİ GEÇİRMİŞTİ...
GÜNAYDIN YARDIM EDEYİM...
BU KEDİDEN SONRA BANA YAKLAŞAN İKİNCİ CANLIYDI...

...SONRA HİZMETÇİNİN KIZINA AŞIK OLDUM, YÜZÜNDEKİ KOCAMAN YARA ÇOK ETKİLEMİŞTİ BENİ... VE BİRGÜN ANNE HASTA OLDU, AYLARCA HASTANEDE YATTI, GERİ GELDİĞİ İLK GECEYİ UNUTAMIYORUM, KANSER OLAN BİR MEMESİNİ ALMIŞLARDI...
LÜTFEN BANA DÖN, SEN BENİM HALA GÜZEL KARIMSIN.
VE BABAM O GECE ANNEMLE SEVİŞTİ... ERGENLİĞİMİN İLK YILLARINDA TRAFİK KAZASINDA PARÇALANMIŞ BİR KADIN GÖRDÜM... AZ KALSIN ORACIKTA BOŞALIYORDUM, KADININ PARÇALANMIŞ VÜCUDUNA BAKARKEN...

O GÜN, İŞTE BU BENİM CİNSEL HAYATIM DEDİM...
YALNIZCA SAKAT VE ÖZÜRLÜ KADINLAR BENİ TAHRİK EDİYORDU...
PEKİ YA KARIN, BİLDİĞİM KADARIYLA EVLİYDİN...

EVLİYİM AMA HERŞEYİ YERLİ YERİNDE ÇOK GÜZEL BİR KARIM VAR AMA EVLENDİĞİMDEN BERİ ELİMİ BİLE SÜRMEDİM...
ALLAHIM ONA DA YAZIK, KARDEŞ GİBİYİZ VE HİÇ BİRŞEYDEN HABERİ YOK...

ÖYLEYSE NİYE EVLENDİN ONLA...
AİLEM İSTEDİ, AMA GARİPTİR O DELİLER GİBİ AŞIKTIR BANA.

TUHAFMIŞ, PEKİ YARIN BİR GÜN BEN DE OLMAZSAM NE YAPICAKSIN...
BU SORUN DEĞİL..

CENK BEY BURDA BİR KIZ VAR, KOCASI YÜZÜNE KEZZAP ATMIŞ, ANASI AMELİYAT PARASINA OLUR DİYO...
...BEN ÇOK ZENGİN BİR ADAMIM VE ETRAFTA BENİM İÇİN ÇALIŞAN BİR TAKIM İNSANLAR VAR...

HATTA BUNLARIN İÇİNDE BENİM İÇİN GÖNÜLLÜ ÇALIŞAN BİR KAÇ DOKTOR ARKADAŞLARIM BİLE VAR...
NABER CENK, BURDA BİRİ VAR GÖCÜKEN ÜZERİNE KAYNAR SU DÖKÜLMÜŞ, EĞER İSTERSEN UYAR GİBİ...

*ELEPHANTİASİS HASTALIĞI OLAN BİR KADINLA BİLE YATTIM ONLAR SAYESİNDE...
YOK, YOK ÜZERİNİ ÇIKARMANA HİÇ GEREK YOK, BU YETERİ KADAR TAHRİK EDİCİ!..

AYAK FETİŞİZMİM BİLE BAMBAŞKA BİR BOYUTTA.. BİR DİLENCİNİN SAKAT AYAĞI BİLE İÇİMİ GICIKLIYOR.
AYAK.

İĞRENÇ AMA GERÇEK BUNLAR... BİRBİRİMİZİ KULLANIYORUZ!..
BİLİYORUM ARA BENİ..

HER ŞEYE RAĞMEN BENİ SEVEN KARIM VAR..
ALOO... YASEMİN NASILSIN HAYATIM İKİ SAATE KADAR EVDE OLURUM... SEN EVDESİN DEĞİL Mİ?..
O ZAMAN AKŞAMA GÖRÜŞÜRÜZ, MÜKEMMEL KARIM BENİM..

*ELEPHANTİASİS: FİL HASTALIĞI..

Devamı karşı sayfada

Akşamsefası

DUMUR DETAYI

Tophane'de tarihi bir hamam
Bu tabelasıyla dumuru tamam

Güzel kardeşim **Historical Bath** yazmışsın, **good sauna** da demişsin, iyi güzel de birden niye **şok duş** diyorsun ki?.. **What is this**?.. demez mi buna turist?.. Daha hamama girmeden dışarda şok duş aldırdın sen bize... Madem İngilizce olarak turiste hitap etmişsin, devamına da İngilizce **shock shower** diye bir şey desene!.. Daha doğrusu İngilizce historical good saunayla başlayıp, yine İngilizce **shock shower** diye devam etmesi gerekiyormuş gibi bir izlenim varken birden niye **şok duş**?.. Tabii ki bilinmez bu niyeler, nedenler... Dumur felsefesinde de Eski Mısır'daki Hermetik felsefede olduğu gibi "**nedenler nedeni**" daima gizlidir... Bilinmez, bulunmaz, ancak dumur detayını görebilirsin, bulabilirsin, nedenini ise asla?..

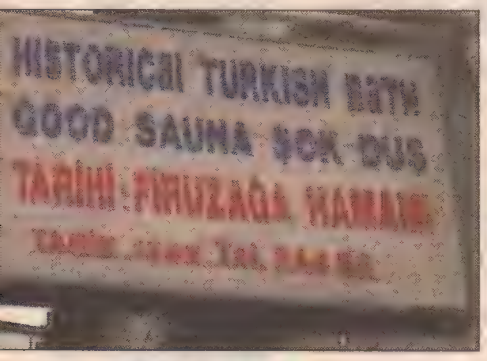

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

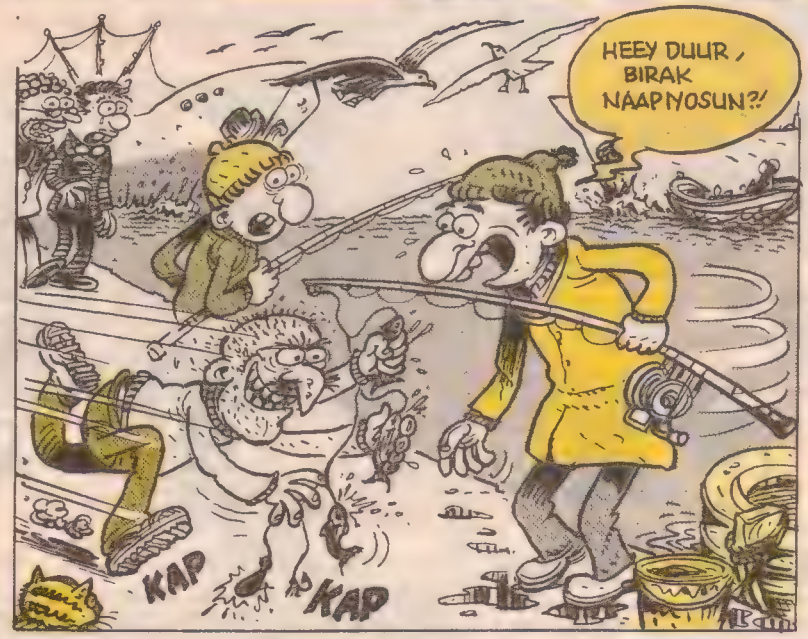

KAPKAÇ YAKALAN

Saat; gece; 02:45... İstanbul, Taksim, Cihangir'in göbeğindeyiz. Evde Çağçağ'la oturmuş **Harry Potter** VCD'sini seyrediyoruz. Seyrederken de bir yandan yorumunu yapıyoruz... İnsanların artık gerçeklikten sıkıldığını, böylesi hayal alemine ve düşsel bir dünyaya meyil ettikleri üzerine konuşuyoruz. Kimsenin gerçeklikten hoşlanmadığı görüşünde birleşiyoruz... Bunların, Potter'ların, Yüzüklerin Efendileri'nin falan mitolojik kolajlar olduğunu söylüyoruz. Mitolojiyi, yani masalları bile olduğu gibi anlatsan hoşlanmazlar, gerçekdışılığı bile daha gerçekdışı ötesi hale getirmek gerek, süzmek, light'laştırmak gerek diyoruz, diyoruz ama herzaman ki gibi biz gerçeklikten kopamıyoruz. Dışarıdan gelen çığlık sesleriyle, bağrışmalarla, acı feryatlarla, Harry Potter'ı pause edip pencereye koşuyoruz. Üç kız, korkuyla ve dehşetle karışık bir panik halindeler. Seslerden, acımasız bir kapkaççının kızlardan birinin cep telefonunu kapıp kaçtığı anlaşılıyor. Taksi durağındaki taksiciler çevrelerini sarmış ve kapkaç mağduresi olan kız, kızgınlık, korku, sinir ve dehşet duygularıyla gözyaşları içinde kesik kesik cümlelerle derdini anlatmaya çalışıyor. Kapkaççının nereye doğru koştuğunu gösteriyor. Herşey çok çabuk gelişiyor aslında. Tüm bunlar iki ya da üç dakikanın aksiyonları... Kız bir ara telefonunu taksicilere tarif ediyor "**3610 mavi Nokya yaa**..." diyorken ani bir öfkeye kapılıp kapkaççının kaçtığı yöne doğru şöyle haykırıyor "**Hayvaan elinde parçalanır inşallaah!..**" demeye kalmadan iki dakika içinde iki ekip arabası kapkaççıyı yakalamış bir anda olay yerine geliyor. Kız, "**Hayvan heriiif**" diye kapkaççının üstüne yürüyor. Kapkaççı bile şaşırmış, bu iki buçuk dakika içinde yakalanışına. İfade vermek için herkes ekip arabalarına binip gidiyor ve herşey halloluyor... Üç dakika, sadece üç dakika içinde nasıl ihbar verildi, kapkaççı nasıl anında yakalandı, hayretler içindeyiz... TV'nin başına filmde kaldığımız yere geri dönüyoruz, velakin artık Harry Potter'ı seyredemiyoruz... Hogwarts büyü okulu, uçan süpürgeler, büyü sopaları, mitolojik yaratıklar da neydi ki böyle?.. Anlaşılan oydu ki, mizahçının yakasını bırakmaz gerçeklik.

Bu vakayı takip eden günlerden birinde bu kez gece sinemasında eski bir Paul Newman filmi seyredeyim dedim. "**The Long Hot Summer**" Lakin yine filmin sonu gelmedi. Bir hayat kadınının oturduğu karşı apartmandan yine gürültüyle, patırtıyla, bağrışmalarla bir adam çıktı. "**Paramı istiyorum, paramı istiyorum**!.." diye bağrışmalar esnasında apartmanın dış kapı camı **şangır** indi aşağı. Hayat kadınının evine doğru gecenin köründe bas bas bağırarak parasını isteyen adamı taksiciler sakinleştirmeye çalışıyorlardı ama nafile... Herhalde kadın parayı aldı ama herhangi bir icraat olmadan adamı sepetledi. Adam "**Paramı isterim, polis gelsin, ben razıyım**" diye bir müddet daha bağırdıktan sonra taksiciler tarafından biraz sakinleştirildi ve bir kaldırıma çöktü, bir süre öylece kaldı. Yanında kocaman bir taş bulunuyordu. Birden hışımla kalktı, taksicilere döndü, "**Abi ben bu karının camına taş atmadan gitmem o zaman**!.." gibi şeyler söyledikten sonra koca taşı attı. Birinci atışta isabet etmedi, ikinci atışta taş cama "**zoombaaa**" diye bir geldi ki top güllesi çift camı deldi geçti ve bağıran adam ferahlamış bir halde koşarak uzaklaştı. Yine Paul Newman filmini bırakmış bu gerçek filmi izliyordum. Anlaşılan bu semtte hiçbir seyrettiğin filmin ve okuduğun kitabın sonunu getiremezsin, zira dışardaki olaylar, seyrettiğin, okuduğun şeyi hemen aşıyor...

Çok yönlü, açıklamalı, geniş izahatli bir uyarı. Gelin bunu yazan arkadaşa burdan kısa bir mesaj verelim; Arkadaşım sen tüm o kepengin üstünü uyarıyla doldursan yine de oraya park ederler, çünkü sendeki bu naifliği hemen fark ederler.

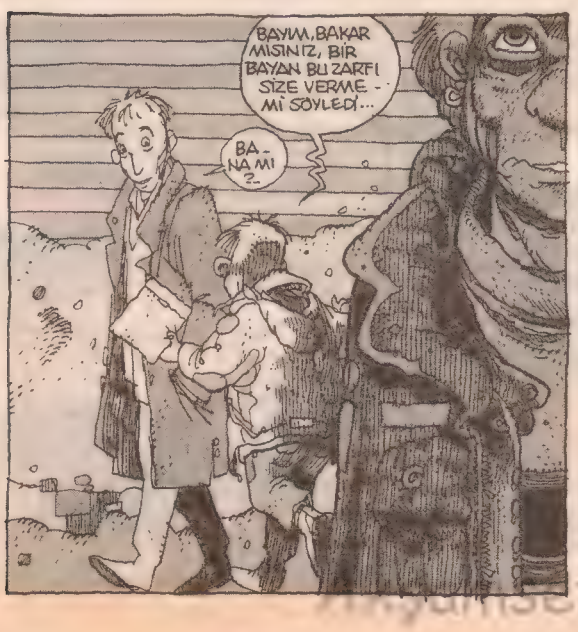

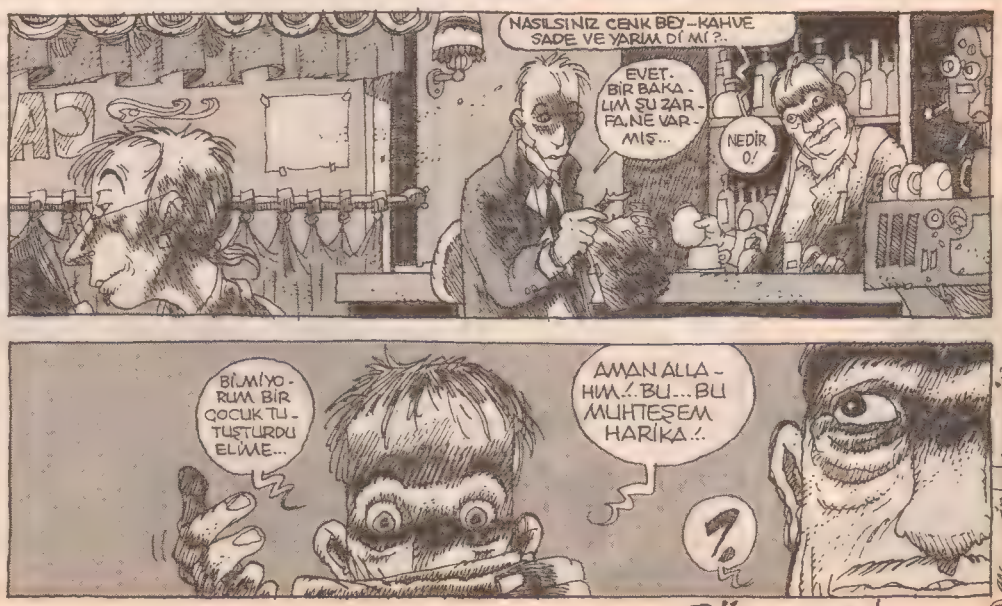

KAAN ERTEM

Dengeli Beslenme

kaanertem@leman.com.tr

ECZANE

YENİ VİTAMİN GELDİ BİR DENE FARUK ABİ...VANADEY GELDİ BİR DENE FARUK ABİ...AMAN FARUK ABİ...AMAN FARUK ABİ POLEN SÜTÜNÜ TAVSİYE EDERİM, AMAN FARUK ABİ MİNERALLERİ İHMAL ETME ...EN SONUNDA BENİ NE HALE GETİRDİNİZ İPNELER!..

DÜN SENİ SEDA SAYAN ŞOVDA GÖBEK ATARKEN GÖRMÜŞLER!.. KARİZMAMI İKİ PARALIK ETTİN AYSEL!.. SENDEN AYRILIYORUM!..

ONU GÖBEK ATARKEN DÜŞÜNCEKTİN!..REZİL OLDUM!..

SADECE PROGRAMI SEYRETMEYE GİTMİŞTİK!.. DAYANAMADIM...LÜTFEN ANLA BENİ!..ÜHÜ ÜHÜ ÜHÜÜÜ!..

NE BAKIYORSUN ULAN ÖYLE?..BİRİNE Mİ BENZETTİN?..

BİZİM OYMAK BAŞINA ÇOK BENZİYORSUN...

OYMAKBAŞI DA NEDİR ULAN? KİMSİN SEN?..

BEN İZCİYİM DE! O AÇIDAN SORMUŞTUM...

KÜÇÜK İZCİYİM BEN...

www.kaanertem.com yakında Enstantaneler'den seçme hikayeleri koyacağım.(O koca koca sayfaları nasıl sığdıracaz bilmiyorum.)

Tartışmalara SON noktayı koyan Adam!..

ALABİLDİĞİNE MACERA....

BENCE SERKÜL FİNALE KADAR GELMELİYDİ!.. ZAMANSIZ ELENDİ!..

SERKÜL-DEN ÖTE, BEN ELENA'YA ÇOK ÜZÜLDÜM...BENCE DAHA YETENEKLİ...

HAYIR SERKÜL DAHA BAŞARILI!..

BENCE EN FLAŞ İSİM SELÇUK'TU... İKİSİNİ DE ELERDİ...

AAAH SELÇUK... IIH IIIH... HAYIR!..

SELÇUK, SERKÜL'DEN DAHA İYİ...

1

HAYIR SERKÜL DAHA İYİ!..

EMİN MİSİN?

BENCE EN İYİSİ SELÇUK... ISRAR EDİYORUM...

3

HAYIR SERKÜL...

NEYSE BOŞVER ONU... ASLINDA FİRDEVS...

ŞAN GİR!!

4

5

AAAH, N'OLDU BE? HAFIZAM SIFIRLANDI HİÇ BİRŞEY HATIRLAMIYORUM!

BİZ NEYİ TARTIŞIYORDUK, YAA?..

PATLAT

6

behicpek@leman.com.tr

Behiç Pek

BU DA SAYIN BAŞKANIMIZIN GEÇEN YIL UYKUSUNDA YAPTIĞI BİR KONUŞMADAN ALINMIŞ BİR BÖLÜM'...ARŞİVİMİZDE KONUŞMANIN TAMAMININ KASETLERİ DE VAR... SİZE DE VERİRİZ BİR TANE...

BEĞÜ EPPE NÖ ABAĞ HEMEÖ!.. MÖL...MÖLLE... NİĞĞ, HIMA!.. MIHI!...IBIĞ!.. EBYEE BII!..

Ferit Börek

ANAA!..KEŞKE ÇIKMASAYDIM EVDEN!..KAR YOLLARI KAPADI DEMİŞLERDİ BAK!..

E TABİİ, PENCEREDEN BAKMIYOR, YOLLARA ÇIKMIYORSUN... BENİ GÖRMEN İMKANSIZ...

GODUMUN HERÜFLERÜ!..KAŞLA GÖZ ARASI OFSAYITA GİREYYOLAR... BÜTTÜÜÜYN BASIYOLAR OFSAYIT GİSİMLARA...SONRA İSMAYIL UĞRAŞSIN... "GIŞ GIŞ" EDİYOM, I-IH...GENE GİREYYOLAR...AHA ŞİNCİ CAM KIRIKLARI KESSİN KÖTÜNÜZÜ DE GÖRÜN BAKALIM NE İMİŞ...

FİFA HAKEM

BİLADER, SEN NE AKILLANMAZ ADAMMIŞIN YAV!..Bİ SÖNDÜR ŞU SİGARAYI SENİN İYİLİĞİN İÇİN BAKIYORUZ CİĞERLERİNE ŞURDA... PÖFF!..

ÇOK RAHATSIZ OLUYOSAN, SEN DE BURDA AÇMA CİĞERİ O ZAMAN ARKADAŞIM.. ÇIK DIŞARI, KAPININ ÖNÜNDE AÇ MERAKLIYSAN...

KAHRAMAN MASA ESAT

Bİ ARA ŞU ÖRTÜYE İKİ TANE DELİK AÇMAK LAZIM...ÖNÜMÜZÜ GÖREMİYORUZ...ÇARPACAZ Bİ TARAFA BİŞEY KIRICAZ, AL BAŞINA BELAYI...

Akşam Ertesi

AKSARAY PAŞAOĞLU

Türkiye, ben 40 derece gripken kadınlar hamamından bakıldığında nasıl görünüyor?

Popstar'dan düşen 07 Elena'nın, jüri yumurcağı Armağan Çağlayan'ı, öz babasının gözü önünde tekme tokat kıyasıya ona vurduğu doğru mu? Evet doğru! Buna ben de şahidim. Onu anlatıcam. Ama daha önce size çok harika jurnallerim var. Eskişehirli bir firma, Küba'da soba üretip Güney Afrika'da satacakmış. Duyunca hemen ağlayarak o sobalardan iki tane aldırdım. Bu yaz eşimle Güney Afrika'ya uçarken o sobaları da sırtıma bağlayıp onları da uçurmayı düşünüyorum. Güney Afrika sahillerinde gölgeye uzanıp Türk sobasıyla ısınmak fikri, beni sanki delirium yahu, ne edeceemi bilemiyorum aşamasına getiriyor. Zevkten ve safadan Antoni Hopkisn'le Antoni Perkins arası bir ucubeye dönüşüyorum. Gözler ise aynı Cudi Fostır. On dakkada bir duş perdesini cart koşup çekip plastik halkalarını kopanyorum ve naylon perdeyi paralayarak ağzımda altı dakka çiğniyorum. Bu beni rahatlatıyor.

Türkiye'de şu sıralar hiddetli bir grip salgını var. İnsanlar çarşafa dolanmış kırkiki derecede debeleniyorlar. Bu gribe ben de bulaştım. Virüsü eve kim getirdi bilemiyorum. Virüs bir hamamböceğine binerek gelmiş olamaz mı? Kendimi virüsün yerine koyuyorum. Türkiye gözümde daha da büyüyor. Neyse, hastalık tıknaz bir öksürük ve dört tane mandanın koca kafasına yetecek lanet bir başağrısıyla başladı. Birinci gece, Taylan Biraderler'in "Okul" filmi tipinde çok harika bir orta iki kabusu gördüm. İkinci gece otuz santim sakalım çıktı. Ve canım inanılmaz bir Arnavut ciğeri çekti. Eşimle birlikte sokağa elele fırlayıp gece yarısı elele "Biz evleniyoruz" gibi dona çekmiş asfaltlarda birer sanki Rhön vadisinde rahvan giden buharlı ren geyikleri gibi, bazen kapalı bir Migros veya BİM önünde durarak vitrine bakıp, kah beynimizi ve omurumuzu kepenkleri inik bir şarküterinin demirlerine vura vura dolandık. Dört saat sonra eve döndüğümüzde yan bahçeden Taylan Biraderler gibi canhıraş bir feryat duydum. O an alnımda da bir sakal çıktı. Sabah komşumuzurn pitbul cinsi köpeğini paralanmış olarak bulmuşlar. Biri hayvanın yarısını yemiş. Saat onbuçukta, beni iki sakalımla başbaşa sokakta pijamalarımla takla atar vaziyette gören sağolsunlar komşularım beni dallı bir battaniyenin etrafına sararak gözlem altına almışlar. 40 derece ateş altında ben görmedim böyle grip. Olay da zaten grip değilmiş. Doktorlar, hastalığım için "Porphyria" diyorlar. Yani bildiğimiz "Kurtadam" hastalığı. Işıktan rahatsız oluyorsunuz ve herşeyden kahverengi kıllanıyorsunuz. Artı canınız devamlı orman kebabı türevi et yemeklerinin çiğ versiyonlarını çekiyor. Aynı gece evimize hırsız girmesi de kaderin hayli bir başka cilvesi. Birini baldırından, ve kaba etinin iki lobundan, diğerini sol el, sol omuz, sol bacak hep sol, Küba'da yapılan soba gibi sırt ve kafasının şakaklarından ısırarak ikisi de korkudan Taylan Biraderler gibi bayılarak arka bahçede şoke olmuşlar ve soğuğun da etkisiyle yarı donmuş vaziyette sabah polisçe alınmışlar. Daha da enteresanı, ben tuvalete gittiğimde altın bir köpek madalyonu çıkarmış olmam...

Aynı gün, öğlen saatlerinde sırtıma iple bağlı o iki sobayla ağlayarak Galatasaray hamamına giderek, onu da sonra anlatayım. Önce Elena'nın Armağan Çağlayan'ı tokatlaması! Olay tamamen bence gerçek. Biraz subjektif. Bayan Voleybol Milli takımımızda Natalia Hanikoğlu var. O da bir Rus kızı. Müthiş smaçlarıyla filenin sultanlarını finale taşıdı (Topa vurulan şiddetli tokatlara smaç deniyor). Evet, bence bu müthiş smaçlar, bence Armağan Çağlayan'ın Popstar'ı da Elena'ya getirdiği eleştirilere sembolik olarak bir tokat gibi cevap olmuştur. Yoksa Elena'nın gerçek şaplaklarıyla yumurcağın somut tombiklerine şaklatması elbette sözkonusu değildir ve hiç etik olmaz. Bunu düşünmek bile bence manyakoğlumanyaklıktır.

Neyse, Galatasaray hamamına giderek 40 derece, göbek taşına yattım, kese yaptırırken çığlık ve darbeler ve ben kaçarken sabuna basarak zzzt hamamın kubbesinde kafamın kalın mermere vuran o sesin bıngıldağımın kubbenin içinde yankılanması bana bugünkü şahane Türkiye tablosunu tamamlayan çok harika bir fon müziğinin, kubbede hamamı gibi geldi. Ve o anda şunu düşündüm? Bugün hamam kadınlara imiş...

Ve bir not: Benim Elena'dan küçük bir ricam olacak. Tük halkı duygusal bir halktır. Elena, Türk halkını unutmasın. Türkiye'de yaşıyor olsa bile Türk halkına hergün mektup yazsın. Bütün Türklere hergün birer kısa mektupçuk yazıp postalasın. Biraz uçuk bir fikir, biliyorum. Ama çok manyakça. Peki Firdevs'ten Popstar olur mu? Asla olmaz. Firdevs'ten çok harika assolist olur. Çünkü arka odadan daima en son o çıkıyor...

Behiç Pek

Akşam Servisi

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

● İÇ DÜNYAMIZ VE MOTİVASYON ZİKERLER...

ÖDÜLLÜ BULMACA: İNSAN NEDİR?..
a.) İnsan biyolojik bir varlıktır.
b.) İnsan düşünen bir varlıktır.
c.) İnsan düşünen bir hayvandır.
d.) İnsan direk hayvandır.
Cevaplarınızı yazın nereye isterseniz oraya yollayın...

cemaahmet@leman.com.tr

hisseli harikalar

kemalkenanergen

Peltek Sözlüğü

Penbe : Pembe renkli penye giysilere verilen ortak ad. Hangi salak kategorize etti bilmiyorum.

Veleybol : Anne voleybolu. Entariyle oynanır ve oyuncular topu vurarak değil, kısa süre tutup - itekleyerek birbirlerine atarlar. Bu yüzdendir ki bazı setler saatlerce sürer, oracığa yığılıp kalmalar olur...

Orduevi Tabaaa : İçinde bir subayın beslenmesi için gerekli her türlü vitamin ve mineral vardır.

Cambaz : Dengesini kaybeden canbazlara denir. Bir cam kadar kırılgan olduklarını ben de gözlemledim. Fakat yere düştüklerinde çok daha acıklı bir ses çıkarıyolar.

Bötübör : Sadece Sivaslı bakkalarda satılan, kenarı tırtıklı bir bisküvi türü...

Cüvara : Sigara otlamak için kullanılan bir ürkütme nidası. "Fazla sigaranız var mı aceba?" ile "Bi cüvara vercen mü ba!" arasında gerçekten de büyük fark var. Deneyin göreceksiniz. Hele bi de sağ gözünüz hafif dışa kayıksa, kimse sizi reddedemeyecektir.

Pisiklet : Ağırlığı 3.14 kilogramı geçmeyen güreşci, boksör gibi asabi prematürelerin, centilmence mücadele ettikleri siklete denir...

Malbora : Şimdiye kadar hiç kavga çıktığını görmedim. Demek ki Bora adında tekel bayii çok fazla yok. Olanlar da pek tırsak.

Fakıs : Kağıdı sıkışmış faks makinesi...

Candarma : Sayfiye yerlerinde vatandaşın canını korumakla görevli askeri personel. Sadece Fransız turistleri korumakla görevli olanları da vardır ki, onlara doğal olarak Jandarma diyoruz. Onlar da bize, "Eller yukarı!" diyor, durup dururken yakalanıyoruz...

Güvercim : İngiliz güvercini...

Santaj : Santa Monica'yla, Santa Barbara arasında küçük bir kasaba. Dünya'da suç oranı en yüksek yerlerden biri. Günde ortalama 5200 kişinin birbirine şantaj yaptığı bu rezil memleket, doğal güzellikleri bakımından gerçekten de harika bir yer ama yerli halkı yaramaz işte.

Fricik : Bazı kadınlar, çocuk denecek yaşta frijit olurlar.

Torpah : Halis mulis köy toprağı... Öyle şifalıdır ki, köylerde ölüleri bile gömerek tedavi etmeye çalışırlar. Bkz: Köy mezarlığı... Bu yüzden, kırsal kesimde hortlak görme olasılığı, İskoç görme olasılığından her zaman fazladır. İskoç köyü diğilse tabi...

Köpenk : Yirminci kattan yere düşen bir köpek cinsi.

Boskör : Boks maçında yenilen sporcuya denir. Kalıntıları dikkatlice incelerseniz, gerçekten de S'yle K'nin yer değiştirmiş olduğunu görürsünüz... Ama o sizi göremez. Zira bu harf değişikliği sırasında kör kalmıştır. Hey gidi, halbuki maça başlmamadan önce koskoca bi sördü. Ne oldum demiycen işte...

İzet : İzzet adındaki şahsa çok acil ihtiyaç duyuluyorsa, onu çağırırken zaman kaybetmemek için ismini kısaltmak doğru bi hareket gibi görünüyor olabilir. Oysa bu şekilde bağırmak insanın daha çok gücüne gider. Deneyin, ne kadar güç olduğunu göreceksiniz.

Dallaz : Neden olmasın? Dallas'a iki tane laz bırak, beş sene içinde şehrin yarısını ele geçirsinler.

Dasdar : Dapdardan biraz daha dar bir ölçü birimi. Baya baya dar yani. Sıpsıkıyla boğum boğum arası birşey. Giyip göstersem, anlıycaksınız.

Seski : Seks olayına karışan taraflardan, daha çok seksi olanına denir. Daha doğrusu diğeri öyle der. Zaten bu yüzden daha az seksidir.

Otspir : Erken boşalmaya, çok hızlı saymanız yol açıyor olabilir. Biraz daha sakin davranırsanız hem normal insanlar gibi 31 diyebilir hem de önceden deklare ettiğiniz rakamda (31'de yani) olayı sonuçlandırabilirsiniz... Haydi bakalım, kolay gelsin.

Parktaym : Yarım gün çalışan bir Amerikalı, günün diğer yarısını parklarda gezip tozarak, eğlenip coşarak geçiriyor diye, bizimki de özenmiş yazık.

Ceyran : Köy elektriği. Kepekli olduğu için çarparken şişmanlatmıyo, ne harika dimi...

Sarfoş : Denize arabayla girmeyi seven alkollü kişi veya kuruluş...

Herkeş : Jamaika'da herkes anlamına gelen bir kelime. Bokunu çıkarmışlar tabi. Çok yadırgıyorum.

Lanba : Yanmayan lambaya kimse saygı göstermek zorunda değil ama lanlı manlı konuşmak da gerekmiyo tabi.

Ahcıbaşı : Kötü yemek yapan kişilere, yemekten zehirlenenlerin ahını aldıkları için utansınlar diye böyle söylenir...

İztop : İstop oynayan kişilerde görülen bir tür cilt hastalığı. Özellikle sırt, kıç ve kulunç bölgelerinde ortaya çıkan yuvarlak kızarıklıklar şeklinde kendini gösterir. Bir süre istop oynamayınca kendiliğinden iyileşir.

Helecan : Dönmelerde görülen bir tansiyon hastalığı. Telaşlandıklarında, kanatları vücuduna oranla çok küçük bir tür kelebek gibi davranırlar. Ve fakat bayıldıklarında kelebekten çok daha ağır oldukları ortaya çıkar.

Yesyeni : "Yeni mi?" sorusuna verilecek en okkalı cevap bence. Hakikaten yeniyse tabi...

LeM Okur mektupları

FİRUZAĞA MAH. DEFTERDAR YOKUŞU NO:47 BEYOĞLU / İSTANBUL

Merhaba,

Ben Isparta Gençlik Derneği üyesiyim. Aynı zamanda Isparta Süleyman Demirel Üniversitesi Fizik Tedavi ve Rehabilitasyon Bölümü 2. sınıf öğrencisiyim. 2 ay önce TBMM önünde yapılan bir basın açıklamasına katıldığımdan dolayı okul idaresi tarafından hakkımda soruşturma açıldı ve 2 yan yıl (1 sene) uzaklaştırma cezası verildi. Katılmış olduğum basın açıklamasının bizim en haklı ve muşru taleplerimizi dile getirmesi ve anayasal hakkımız olması YÖK mantığı için hiçbir şey ifade etmiyor. Çünkü YÖK'ün kafası devrimci-demokrat öğrencilere ceza yağdırmaya programlanmıştır. Türkiye'nin hemen hemen her üniversitesinde soruşturma terörü devam ediyor. Gençliği yozlaştıra yozlaştıra yok etmeye çalışan ve bunda kısmen başarı sağlayan 12 Eylül zihniyeti ve onun meyvesi YÖK sisteme karşı çıkan muhalif öğrencilere de saldırıyor. Üniversitede okuma hakkı kazanılmış bir halk olmasına rağmen okul idaresi verdiği kararla bu hakkı gasp ediyor.

Hukuk tanımayan YÖK'ün soruşturmaları da aynı zamanda çok keyfi şekillerde sürebiliyor. Örneğin bir arkadaşımızın soruşturmacı öğretim görevlisi, soruşturma süreci ortasında değiştirildi ve bu sorgulama henüz sonuçlanmadı. Neye göre, kimin hangi cezayı verdiği kesinlikle denetleyemeyen öğrenciler, ceza sonrası takiplerinde de bir dizi zorluk ve keyfiliklerle karşılaşıyor. Bana açılan soruşturmanın dayandırıldığı yönetmelik maddesi "yükseköğrenim kurumu içinde izinsiz toplantı yapmak ve bu toplantıya katılmak" şeklindeydi. Oysaki katıldığım eylem Ankara'da, benim okulum Isparta'da. Aradaki kilometrelerce uzaklığa rağmen Ankara ili, Isparta'daki okulumun sınırlarına dahil olmuş oluyor böylece. Bu verilen kararın ön yargılı, çarpık ve hukuk dışı olduğunu bir kez daha gösteriyor. Soruşturma boyunca üç kez sorguya alındım ve 8 saat sorgu odasında kaldım. Bana sorulan sorular bile bilim adamı olması gereken öğretim üyelerinin nasıl polislik oynadığını gösteriyor. "Seni kim yönlendiriyor? Basın açıklamasını kim okudu Oraya nasıl gittin? Neyle geçiniyorsun? Pişman mısın? Tekrar olsa katılır mısın? Devletimizi yıkmak pahasına dahi olsa parasız eğitim talebinde bulunur musun? Slogan attığını ve polise agresif davrandığını kabul ediyor musun?" Bu soruları soran; dersime gelen bana insan sağlığı hakkında, bilim hakkında bilgiler vermesi gereken öğretim üyeleri. Bu sorularla polisin nasıl üniversitelerin ta içine kadar girdiğini görebiliyoruz. Polis veriyor soruları, al bunları öğrenciye sor, öğrenci yaptıklarını suç olarak kabul etsin, etmezse sen ettir diyor. Bilim adamlarının(!) aklına bizim işimiz bilim üretmek, biz ne savcı, ne polis ne de hakimiz demek gelmiyor nedense.

Isparta Gençlik Derneği olarak 7 arkadaşımıza "Savaşa Hayır!" dedikleri için kınama, iki arkadaşımız "F tipi üniversite istemiyoruz!" dedikleri için 1 hafta ve 1 ay uzaklaştırma aldılar. Ben de "Parasız eşit ve bilimsel eğitim" istediğim için 1 yıl uzaklaştırma aldım. Gençlik olarak, soruşturma terörünün son bulmasını istiyor, susmayacağımızı tüm kararlılığımızla belirtiliyoruz.

Isparta Gençlik Demek'li Selda Bulut

Kadın Olmak

Selam Leman çalışanları ve okurları, aşağıda yazacağım yazıya beni iten neden son zamanlarda basından da takip ettiğimiz gibi kadınların başına gelen birtakım olaylardır.

Bugüne kadar kadın hakları ve eşitlikten çok söz edildi, fakat değişen pek bir şey olmadı.

Türkiye'de özellikle kırsal kesimlerde ve geleneklerin yoğun olduğu bölgelerde, çoğu kız çocuğu okutulmuyor. Okutulan çoğu kız da ilkokuldan sonra çocuk yaşta babaları tarafından evlendiriliyor. Evlendirilen kızların çoğu, çocuk yaşta anne oluyorlar, buna ek olarak bir de koca dayağına maruz kalıyorlar.

Kadından iyi bir eş ve anne olması isteniyor. Kadının en masum isteği bile bir suç olarak görülüyor, işlenen bazı cinayetlerde gelenekler ve töreler bahane edilerek yapılıyor.

Kadının dışarda hanımefendi, mutfakta iyi bir ahçı, yatakta da fahişe olması isteniyor ve bekleniyor. Dahası işyerinde ucuz iş gücüyle çalıştırılıyor. Savaşlarda da kadınların ırzına geçiliyor, evde koca dayağına maruz kalıyor, işyerinde sömürülüyor.

Bütün bu yazdıklarımdan sonra acı olan da kadınların bu haksızlıklara karşı duyarsız oluşlarıdır.

Bu haksızlıklar sürdükçe ve kadınların da bu haksızlıklar karşısında duyarsızlıkları devam ettikçe, sanırım bu sorunlar yani kadına eşitlik, özgürlük hep konuşulacak ve yazılacak.

Bilgen Urulu / İstanbul

Beni en iyi sen bilirsin...

Şükrü Amca ne çabuk da siliveriyorsun arabanın tozlu camını. Kirlenmiş her bir noktayı özensizce... Belki de kirlenmiş hayatının kırık yanları canlanıyor gözünde kim bilir? Öyle hırçın öyle hoyratça çalışıyor ki ellerin, yok etmek istermişçesine her bir ayrıntıyı... Koltuğuna oturuyorsun ardından ve derken boğuk bir gürültü ayaklarının altında. Hiç çıkarmıyorsun başındaki o kocaman şapkayı. Bütün hayatının ufak bir kanıtı olmalı değil mi? Yorulmuşa benziyorsun bu karmaşadan, arabesk hayatların arabesk kasetlerini takıyorsun teybe ve ardından uzun bir yolculuğa çıkanlara mahsus bir eda gözlerinde. Yol mu büyüyor gözlerinde bilmem. Oysa o kadar kısa ki bu yol, tıpkı kesik kesik yaşadığımız ömrümüz gibi. Ama zorlu engellerinden sıyrılamamış bütünüyle... Ben de senin gibi dikiyorum gözlerimi kara bulutlara... Öyle şeyler geçiyor ki o an aklımdan sen de bilirsin. Beni en iyi sen bilirsin... Bulutlarla konuşuyorum uzun uzun, anlamlar yüklüyorum anlamsız duruşlarına. Her birini ayrıntılara boğuyorum bıkmamacasına. Yol gidiyorsun gidiyorsun, yol gidiyor sen gidiyorsun. Bir mola da mı yok bu kısa yolculukta? Cevap ver Şükrü Amca, ne olur cevap ver! İnenler, binenler karanlıkta bütünleşip kayboluyor gözden. Sense hâlâ gidiyorsun bu sisli yolculukta emin adımlarla. Bir hikaye duydum geçenlerde Şükrü Amca. Eminim dinleyeceksin beni, eminim duyacaksın söylediklerimi. Ya da unuttuğum yerleri tekrar edeceksin usul usul sağır köprünün üstünden geçerken. Kimse duymayacak seni, kimse bilmeyecek bana inan. Herkes öyle kendi halinde ki sorma. Ben de sıkıldım insanların bu hallerinden senin gibi. İki kadın konuşuyor birbirlerinin yüzlerine bile bakmadan. Derin mevzulara girmiş olmalılar, kimseyi duymuyorlar sallanan koltuklarında. Derken indiriyorsun beni tozlu kaldırımda. "Hadi iyi akşamlar" diyen sesin çınlıyor kulaklarımda. Köpekler çıkıyor yoluma, buz gibi soğuk... Nefesim daralıyor...

Araba sesleri parçalıyor geceyi. Ve bilinmezliğin uğultusunda bir fren sesi daha... Kavgalar, küfürler, paylaşılamayanlar... Bouk bir silah sesi geliyor uzaklardan. Haykırışlar, yakarışlar... Ve ardından ölümün soğuk nefesi... Rüzgar giriyor usul usul penceremden. Tenimi yalıyor serinliği önce, sonra hafif bir ürperti ayaklarımda. Bir yıldız çiziyorum ardından gökyüzüne. Dolunaya dokunuyor parmak uçları. Yalnızlığı saklıyor avuçlarında pervasızca. Sigaranın dumanına ekliyorum gülüşlerini. Ellerine dokunuyorum usulca ve kanayan gözlerine. Bedenindeki bıçak izlerine dayıyorum dudaklarımı. Islak sokaklarda yalnızlığı kokluyorum bu sefer. Karşıya geçmemi yasaklayan demir parmaklıklara nispet yaparcasına koşuyorum gökyüzüne. Ve giden her bir yolcuya elimi sallıyorum. Odamın [illegible] Titreyen bedenine sokuluyorum yavaş yavaş. Kalbinin atışlarını yokluyorum her nefes alışında. Omzumda uyuyup kalan başını çeviriyorum pencereye. Yağmur taneleri getiriyorum avuçlarımda. Egzoz dumanında boğuluyor düşlerim ardından. Yolcu panelinde ilerliyorum sessizce. Bir yıldız daha çizdim gökyüzüne...

Serpil

Bir Gül Dost!

(Rıfat Bal'a Açık Mektup: 2)

Canım öğretmenim, yeryüzünde sizin gibi gönülleri fetheden, bireysel olgunluğa erişmiş, "İnsan üstün insan" kaç tane Rıfat Bal vardır? Hayatın içinde yaşayan, pek çok insan dev dalgaların kıyıya taşıdığı materyaller gibi sürgünlere gönderiliyor. Siz de, o insanlardan birisiniz. Ancak, siz sürgünlerin uzmanısınız. Su gibi, akıp giden zamanın tutsaklığına inat, özgürlüğün, dayanışmanın ve kardeşliğin türkülerini söylüyorsunuz. Çığırtkanlığınız Pir Sultan Abdal, Karacaoğlan, Ruhi Su gibi Ağrı dağının doruklarından, Anadolu'ya doğru çığ gibi yayılıyor.

Canım öğretmenim, yağmura hasret çöller gibi, sizi özledim. O meçhul sevgiliyi (?) bulur muyum? Bilinmez ama... Yeryüzünde tanıdığım, belki de tesadüfen karşılaştığım "Adam gibi adam" tek insan sizsiniz. Bu zamanlarda, yalnızlığımla kol kola geziyorum. Ömrüme, yirmi bir yaş Güneş'inin doğduğu şu günlerde, yalnızlığıma ve sıkıntılarıma tek sırdaşım ve yoldaşım kitaplarım ve yazılarım oluyor. Dünyanın bütün gülleri size armağan olsun. Sizi asla unutmayacağım. Canım öğretmenim!..

Not: Rıfat Bal, ütopik veya hayali bir varlık değildir. **Murat İleri / Zonguldak**

Karınca'nın Gözyaşı Mehmet Eser'in tek kişilik oyunu. 14-15 Ocak saat 20.30 Sabancı Kültür Merkezi İzmir. 16 Ocak Oyuncular Kahvesi Beyoğlu saat 21.00. 18 Ocak Kadıköy Halk Eğitim saat 15.30. 20 Ocak Bahçelievler Belediye Tiyatrosu

AYRINTILAR

M·E·T·İ·N·F·İ·D·A·N

Bir asker arkadaşımı ziyaret etmiştim. Dönüşte, Topkapı'da minibüsten indiğimde, çocukluğumun geçtiği semte de uğramak, oraları şöyle bir dolaşmak istedim. Önce, surların arasındaki kapıyı bulmam gerekiyordu tabii! Yanlış bir yerde inmiştim. Bi taksiciye sordum. Ya o iyi tarif edemedi, ya da ben iyi soramamıştım; ve bir tünelin içinde yürümeye başladım! Uzun bir taşıt tüneliydi; kenarda, tek kişilik dar bi kaldırımı vardı sadece. Rüzgar esiyordu karşıdan. Dikkatli ilerleyerek yolu yarıladığımda, araçların savurduğu toz toprak çarptı suratıma! Elimle gözümü oğuşturup durdum. Kimselerin inip çıkmadığı ıssız bi merdiveni farkettim sonra, o kısımdan yukarıya tırmandım. Surlar vardı gene karşımda! Eski şehrime giriş kapısını bulamıyodum.. Yıkık duvarlar boyunca yürürken, iki adam gördüm, topraktan bişeyler kopartıyorlardı; surların kenarına marul filan ekmişlerdi. Biraz daha yürüdüğümde, evine dönen eli çantalı ve poşetli adamların, kadınların, içeriye girip kaybolduğu bir sur kapısıyla karşılaştım. Aradığım asıl giriş değildi ama, yakın bi yerlerde bulunduğumu düşünerek ben de geçtim kapıdan.

Surların tam kenarında yer alan bi mahalleydi. Hattâ evlerden biri, surların içindeydi! Eski taş blokların arasına sonradan uydurulmuş tahta bi kapısı vardı, içeriden sarı ampul ışığı sızıyordu, ve bir t.v anteni asılıydı girişinde. Çocukluğumun mahallesi de, az ötelerde bi yerde olmalıydı... Dar ve ıslak sokaklarda acayip bi hüzünle yürürken; kenara çekilerek bi otomobile yol verdim, "geliyorum annee" diyerek komşuya giden bi genç kız gördüm, ve bahçesinin önünde elektrikli süpürge yıkayan bi adama rastladım (adamın ne iş yaptını anlamamıştım, kapakları açılmış bi sürü elektrikli süpürge vardı bahçesinde). Belki, ona sorabilirdim adresi. Aynca, bi bakkal da bulmam gerekiyordu, sigaram kalmamıştı. Biraz daha içerlere ilerlediğimde, arkamdan gelen bir sesle tekrar kenara yanaştım. Dört tekerli bi yük arabasını, iple çeken bi adamdı.. Ona sordum.

Ne dediini pek annamıyodum. Yutuyordu bazı heceleri ve yorgundu. Ama benim de zaten çok mantıklı şeyler söyleyen birisine pek ihtiyacım yok gibiydi; karşılaştığım her insanın ve her sokağın, içine sokulduğum şu düşsel âlemde bana eşlik etmesi yeterliydi. Adam arabasını çekerken beraber yürüdük. Soluması bir düzene girmiş, şu akşam saatinde bir arkadaş da edindiği için belki mutlu olmuştu, benim gibi. Sokaktan topladığı kartonlardan, gazetelerin kilosuna aldığı paradan bahsetti. Ben de, evde çok gazetem olduğundan, gelseydi verebileceğimden, ve buralarda geçen çocukluğumdan söz ettim ona. Dönen, kıvrılan, ıslak ve tenha sokaklarda, o akşamüstü, arkamızdaki hurda arabasını tangır tungur çekerek yol aldık.

Evler, sokaklar, yaklaştığımı belli ediyordu. İçimde mükemmel bi hüzün duygusu oluşmuştu! Orhan Pamuun, 'Şehir ve Hatıralar' kitabında sık sık sözünü ettii bu duygunun, çok tuhaf özellikleri vardı gerçekten. Hüzün, bana güç de veriyordu, benden güç de alıyordu. Hattâ (bazan?) bu ikisini aynı anda yapabildiğinden, daha da gizemli, pek nefis ve karmaşık bi duygu olmaktaydı!. Arabalı hurdacıyla, eski belediye garajının önünde vedalaştık, yoluma yanız devam ettim. Artık bulabilirdim. Fekat bir yandan da, bulamamayı falan istiyordum! Kaybolmak daha güzeldi sanki. Birdenbire, bi hayal uykusuna dalıp gitmek, buralarda, eski zamannarda kalmak. Bi kez kaybolmuştum da hattâ, çocukken. Üç tekerli bisikletle, kaptırıp çok uzaklara gitmiştim! Polis komserinin, "ağlama, şimdi gelecek annen," demesini hatırlıyorum.. Şu an ise, kaybolmayı istiyodum tekrar. Hiç ağlamaz, belki kahkahalar atardım öyle bi durumda. Yetişkin bir bireydim ya, her türlü karmaşıklık kontrolümde görünüyordu hesapta... Ağlama ve gülme arası o acayip hüzünlü hâlimle, bir bakkala girerek sigaramı aldım. Bakkaldaki çocuğa, 'Şehremini çarşısının' ne tarafa düştüğünü de sordum ayrıca.

Hava kararmıştı, fekat saat daha 'altı buçuk' filandı. Tanıdık bir sokaktan çıkıp da, sağa sola bakındığımda, çocuklumda oturduğumuz o apartmanı geçtiğimi farkettim. Geride kalmıştı. Ama dönmedim. Apartmanlar hep birbirine benziyodu zaten. Sadece çarşıyı, parkı görmem de zengin bir hüzün akşamı yaşamam için yeterliydi. Yılan gibi kıvrılan dar sokakta yürümeye devam ettim.. Ve işte. Park da görünmüştü!. Kenardaki o kulübe, yerinde duruyor halâ: Çocuklara bisiklet kiralayan bi adam otururdu önünde. Yan tarafa, babamın parça-kumaş dükkânının bulunduğu yere baktığımda ise, bilgisayar oyunnarı satılan yeni bi dükkânın açıldığını gördüm. Sonra parkın kenarından dolanmaya devam ettim. Ne kadar da, küçükmüş! Halbuki o vakitler; babam öldüğünde, kendimi şaşkınlıkla evden dışarıya attığımda, bi kaydırağın veya bi salıncağın arkasına rahatça gizlenebileceğim kadar büyüktü; böylece yoldan geçen cenaze arabasını, kimse beni görmeden, hıçkırarak izleyebilmiştim..

Şehremini çarşısı, daha canlı ve hareketliydi tabii! Herhangi bi büyük şehir merkezinin, bir minyatürüydü gibiydi ayrıca! Yine insanlarla dolu bi cadde, ama o çevreye ait ölçülü ve düzgün bir kalabalık, küçük tezgahlar, kuaförler, kırtasiyeler!. Kırtâsiye dükkanları hep heyecanlandırırdı beni. Çünkü rengarenktir önleri ve içeriye girene bi yaratıcılık imkânı sunarlar; biraz elişi kağıdı, bi parça karton filan alarak yani, akşama bişeyler yapabilirsin hemen.. İndirimli tavuk-döner satan bi yerin önünden geçerken, oturup da bişeyler yemeyi düşündüğümde, içimdeki hüzün duygusu buna müsâde etmedi. Açlıkla benzeşen, o yokluk hissine kendimi teslim edip, caddeye çıktım.. O günnerde de burası bir çıkış gibiydi. Daha ötelere tek başıma gidemezdim; tehlikeli cadde vardı, arabalar vardı, yabancı insannar vardı. Karmaşık ve bilinmezdi! Meselâ, daha aşağılardaki bir bölgenin, gece klüpleri ve fahişelerin yer alacağı bi seks ve eğlence merkezine dönüşeceğini, düzenli bir hayat kuramayıp da, çeşitli vakitlerde o kadınlardan biriyle beraber olacağımı tahmin edemezdim hiç. O günlerde tahmin edemiyeceğim başka birşey de, hızlı tramvay veya yer üstü metrosu denen şu acayip araçtı belki.. Eminönü'ne kadar yürümek istedim, fekat yorgundum. Altgeçitteki gişeden bir jeton alıp, raylara çıktım. Önceki (metro?) yeni geçmişti. Tahta sıraya oturup bekledim.

Bu sefer de, yani tramvay geldiğinde ve bindiğimde, şimdi de oturmak istemiyordum. Bi kenarda, ayakta durup cama yaslandım, dışarıyı seyrettim. Lâleli dükkanlarının, üniversitenin, beyazıtın, kapalı çarşının, çemberlitaşın, ve başka bir tramvayın önünden geçti tramvay. Öteki kalabalıktı. Bu tarafa, aşağıya giden bizim tramvayda ise fazla yolcu yoktu.. Denize, iskeleye doğru inerken, saf çocukluk duygularından yavaşça uzaklaşmış, binbir türlü takıntısı olan bir yetişkine dönüşmüştüm gene.. Örneğin, vapura binip de, değişiklik olsun diye üst kata çıktığımda, ve bir yere oturup kitabımı açtığımda, karşıda oturan genç kadın hakkında bir anlık da olsa düşünmeyi ihmal etmedim. Fekat, hiç bakmadım da ona, kitabı okudum sadece. Yanımda oturan, benden biraz genç gözüken birisi, rahatça kesmekteydi kızı. 'Kazablânka' filmini andıracak şekilde (gerçi bu herif, filmdeki devrimci örgüt adamı niteliğine pek uymuyordu ama, ben gene de saçmasapan bir iyi niyetle) kızla tüm bakışma haklarımı filan ona devrettiğime inanarak, kalkıp aşağıya indim.. Haydarpaşa'ya yaklaşırken, vapurun içinde turladım yine. Onbininci kez, makine dairesine göz attım, kokulu tuvaletin, taşınabilir korkulukların ve başka dolaşanların yanından dolanıp gezindim.. Sonra sıkılınca, yapmayı çok sevdiğim şeylerden biri olarak, kafamı ve gövdemin yarısını, denize, karanlığa doğru uzatıp, geldik mi acaba diye ileriye bakındım..

Bol dumanlı, hususi kokulu, filtresiz gazeteniz yeniHarman 'DA BU SAYI :

Irak'tan isyanın kareleri: ABD'li askerlerin hiç yayınlanmamış fotoğrafları yeniHarman'da...

Mühürlüsün... Elazığ'da bir insanlık ayıbı... Ayrıntılar yeniHarman'da

"Ya ye, ya terk et": İstanbul'un son sarayı; Taksim Simit Sarayı...

Kadınlar hakkını arıyor! "Kadının İnsan Hakları" vakfından Ela Anıl anlatıyor.

Yazar Nihat Genç ile şiir ve edebiyat üzerine bir mülakat yeniHarman'da...

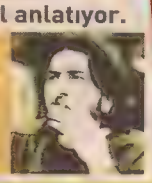

Yazı ve çizgileriyle Mihri Belli, Nihat Genç, Tuncay Akgün, Yonca P. Doğan, Eflatun Nuri, Behiç Pek, Sefer Selvi, Yudum Şaşmaz, Kaan Sezyum yeniHarman'da...

Tayyip Erdoğan'dan GeorgeBush'a, medya'dan iş dünyasına Yalçın Küçük yeniHarman'a konuşmaya devam ediyor.

YeniHarman 16 Ocak Pazar günü tüm gazete bayilerinde...

LeM
SAYI: 636
16 OCAK 2004 CUMA
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

• **Yayımcı:** LM Basın Yayın Ltd Şti • **İmtiyaz Sahibi:** Mehmet ÇAĞÇAĞ • **Genel Müdür:** Tuncay AKGUN • **Yazışleri Müdürü:** Zafer AKNAR • **Yazar ve Çizerler:** Tuncay AKGUN • Kemal ARATAN • Atilla ATALAY • Can BARSLAN • Bahadır BOYSAL • Mehmet ÇAĞÇAĞ • Cezmi ERSOZ • Ramize ERER • Kaan ERTEM • Metin FİDAN • Nihat GENÇ • Feyhan GUVER • Günen İÇOĞLU • Lutfu OFLAZ • Aslan OZDEMİR • Vedat OZDEMİROĞLU • Suat OZKAN • Ender OZKAHRAMAN • Feyzi OZŞAHİN • M. OZKANOĞLU • Vacıp ORGER • Behiç PEK • Sefer SELVİ • Derya SAYIN • Özge SAMANCI • Galip TEKİN • Mahmut TİBET • Alp Tamer ULUKILIÇ • Ahmet YILMAZ • **Sayfa Sekreterleri:** Aydın ŞAHİN • Bayram USLU • **Bilgisayar Tasarım:** Cebrail OKÇU • Murat YUCEŞAN • Mert HOŞGOR • Fikret OZDEMİR • **Kaligrafi:** Şevki SAYIŞMAN • **Renk Ayrımı:** M OZKARA • Ali Ekber USLU • **Montaj:** Kadri ÇAVUŞOĞLU • Engin OZDEMİR • **Satış:** Cengiz KOCALI • **Müessese:** Ali YAVUZ • **Baskı Sorumlusu:** Uzeyir ATMACA **Tel:** 0 212 292 94 50-51 • **Fax:** 0 212 292 44 91 • **Abonelik için Tel:** 0.212.292 94 50 • **Baskı:** LeMan Matbaası Tel: 0212 - 658 00 93 (Pbx) • **Genel Dağıtım:** BBD Merkez **Adres:** Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No. 47 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatur, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

Komedyen

Ender Özkahraman
enderoz@leman.com.tr

ÖZET: Haşim, daha evvel göçmen olarak yurtdışına kaçma girişimi başarısızlıkla sonuçlanmış Diyarbakırlı bir kardeşimizdir. Çok komik olan hali ve esprileri sayesinde çalıştığı kahvehanede dikkatleri üzerine çeker ve patronu onun biletini -ünlü olabilmesi için- İstanbul'a Keser. Babası pek itimat etmediği için oğlunun İstanbul'a gitmesini istemese de Haşim yola koyulur ve elinden tutması için Mükremin'in kapısına dayanır!

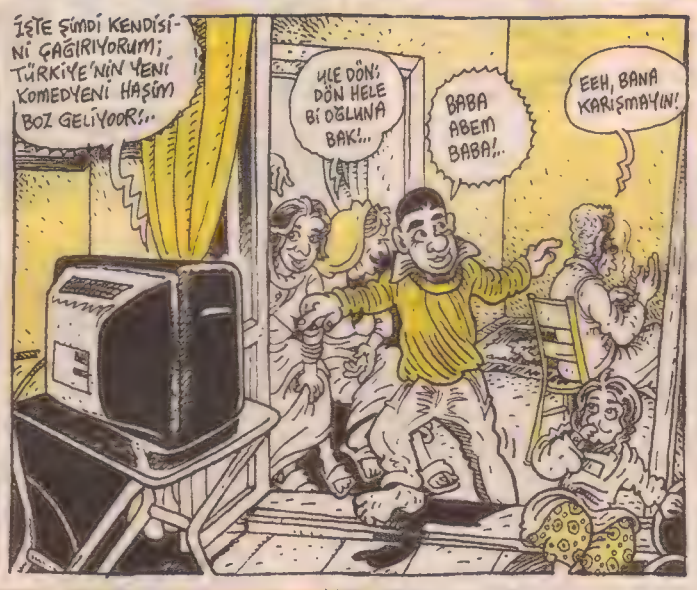

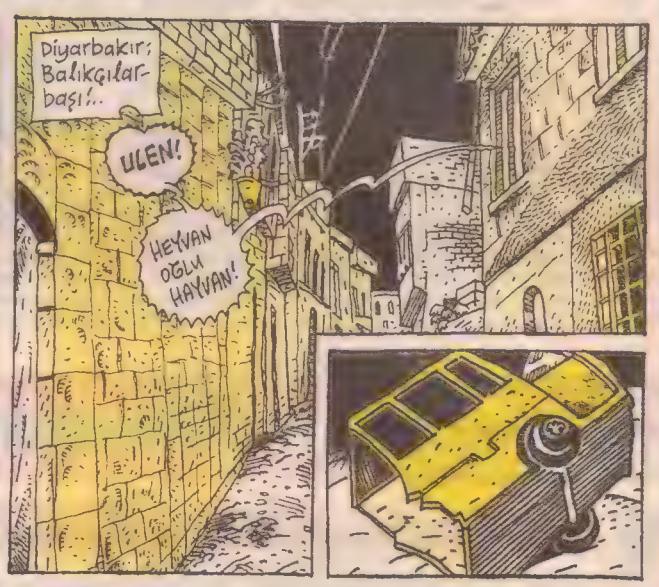

Sürecek

Akşamserası

LeMan Kitapları
NİHAT GENÇ
edebiyat derslerine giriş
MANKURT
Bahadır Baysal
Kaçıranlar için
Kaçak Yayın 3'lü setler
%50 indirimli
Tek set 3 Milyon TL.
Koleksiyoncular, için sebil ciltler...
yeni Harman
CİLT 1
yeni Harman
CİLT 2
ATOM
BAYİLERİDE
KİTAPÇILARDA VE

637

23 Ocak 2004 Cuma 152209 Sayı: 2004/04 - 850.000 TL. (KDV dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr
K.K.T.C-950.000 TL.

LeMan

TÜRKİYE DURUŞUNU BULDU!

Bizciler, nam-ı diğer **Beyaz Türkler, Fizciler Fridevsçiler, Aboşcular,** duruşlardan duruş beğen... Yurdum gençliğine sunulan tek varoluş ünlü olmak, üstelik de star.. **Ya starsın, ya da yoksun, ya idolsun ya bidon..** Netice itibariyle Türkiye'yi ekrana mıhlayan, Popstar'da **duruş savaşları** duracak gibi değil.. Koltukta **pelte gibi yığılmış Ahmet San, cılk duruşlu ıslak Armağan, sular seller kakırdak Zerrin ve koftikuul Ercan** karşısında **Bayhan**'ın **neoarkaik, neolümpenik, neomüslümik, neovulgerik** kılıç yutmuş duruşu prim yapmayacaktı da ne yapacaktı.. Aynı milyarlarca dolar borçla dünya siyasetinde etkin olmaya çalışan politikacı, kısaca cin olmadan şeytan çarpma duruşu... Ya da ağır olana molla derler...

BAYHAN, O KADAR ŞEY YAŞADIĞIN HALDE DİMDİK AYAKTAYIM DERCESİNE ÇOK ÖZEL BİR DURUŞ SERGİLİYORSUN. HERKES SENİN BU DURUŞUNA HAVRAN.. BU DURUŞUNU NEYE BORÇLUSUN?.

SİZİN DURUŞSUZLUĞUNUZA!..

VAAV!. LAFINI OTURTTUN YİNE!..

Aksamsefasi

guverfeyhan@hotmail.com

Bayır Bucu

FEYHAN GÜVER

METROSEKSÜEL NE YAPAR, NE YAPMAZ?

- Metroseksüel, istenmeyen tüylere karşı gaddardır...
- **Ama istenen tüylerin bir numaralı ahbabıdır!..**
- Metroseksüel, geçen cumaya kadar Barış'ı tutuyodu...
- **Şimdi sadece Bayhan kazanmasın istiyo!..**
- Metroseksüel, bahşişi mekana girer girmez öder...
- **Ama sadece bahşişi verir, hesabı genelde ödemez!..**
- Metroseksüel, anne-babasıyla siz'li konuşur...
- **Artı, hiç alakasız adamlara "baba", yeni tanıştığı yaşlı kadınlara ise "anacım" demez!..**
- Metroseksüel, gerektiğinde kendi epilasyonunu kendi yapacak kadar donanımlı bir kent canlısıdır...
- **Ama hiç sürahiyi kafaya dikmez!..**
- Metroseksüel, bireyci olduğu için MFÖ'yü dinlemez, Mazhar Alanson'u solo sever...
- **Fakat 1999 yazında kaçamak yapıp, Mazhar'ı Fuat Güner'in "Aziz Fuat Güner" albümüyle aldatmıştır!..**
- Metroseksüel, Yaşar Nuri Öztürk'te bir keramet bulur...
- **Ama cumaya gitmez!..**
- Metroseksüel, eşcinsele "gey" der...
- **Ama eşcinselle yeni tanışıyor ise, ilk ağızda ona "bey" der!..**
- Metroseksüel, toplantıda telefonunu sessize alır...
- **Artı, tuvallette konuşup, karşıdakine "Havalanındayım" diye kolpa açmaz!..**
- Metroseksüel, gözaltı kremini yanından hiç ayırmaz...
- **Ama gözaltı süresiyle katiyen işi olmaz!..**
- Metroseksüel, "bayan yanı" nedir bilmez...
- **Şoföre de hiçbir zaman "kaptan" demez!..**
- Metroseksüel, Mustafa Sarıgül'e mesafeli durur...
- **Fakat Bedrettin Dalan'ı hâlâ unutamamıştır!..**
- Metroseksüel, 5N+1K'yı izlemeden geceye başlamaz...
- **Yasemin Bozkurt'un tekrarını izlemeden de geceyi kapatmaz!..**
- Metroseksüel, mekan olarak Safran, Red Room ve Lacivert'i yeğler...
- **Belgesel aşkına, bi kere de devran, bi kere de nefes, bilmez!..**
- Metroseksüel, askerde en az bi kez "araç komutanı" olmuştur...
- **Ve en samimi beş asker arkadaşından biri sıhhiye çavuşu olmazsa, olmaz!..**

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

mtibet@leman.com

Akşamsefası

- Metroseksüel, Eminem'den şu alıntıyı ciddiye alır: "Sırttan vuranla uğraşırken bir tek şey öğrendim böylece / Güçleri onlara sırtını döndüğü andadır sadece / Son karşılaştığımız günü nasıl da iple çektim / Ona kendi ilacından birazcık verecektim / Tamam dedi, yalnız geleceğim / Kaptım kasap bıçağını ve sapladım dalağına / Hem kestim etini hem de sürükledim eve / Ve döndüm vura vura kafasına telefonla."
- **Şu alıntıylaysa ilgilenmez: "Oğlum Tanrı'yla konuştuğunu söylüyor, sen yardım et Allah'ım!" (Yılmaz Erdoğan / Bana Bir Şeyhler Oluyor'dan)**
- Metroseksüel, Ayten'i Markiz'in açılışında görür...
- **Gizli metroseksüel, metropolde barınamaz!..**
- Metroseksüel, evlenmez...
- **Evlense de kayınpederine "baba" demez!..**
- Metroseksüel, bizinıs'ta uçar.. (Köhne Bizınıs!)
- **Asla toplantı masalarının varoşlarında bulunmaz, ya başkan koltuğundadır ya da başkana en fazla iki koltuk uzaktır!..**
- Metroseksüel, manikürün hastası, pedikürün tutsağıdır...
- **Ama "Ben varken ölüm yok, ölüm gelince ben yokum" diyen Epikür'le işi ya olmaz ya da pek minicik olur!..**

vo@hotmail.com

LeMan

Tayyip Erdoğan, 28 Ocak'ta George War Bush'u ziyaret edecek. Erdoğan'a üst düzey karşılama hazırlanıyor..

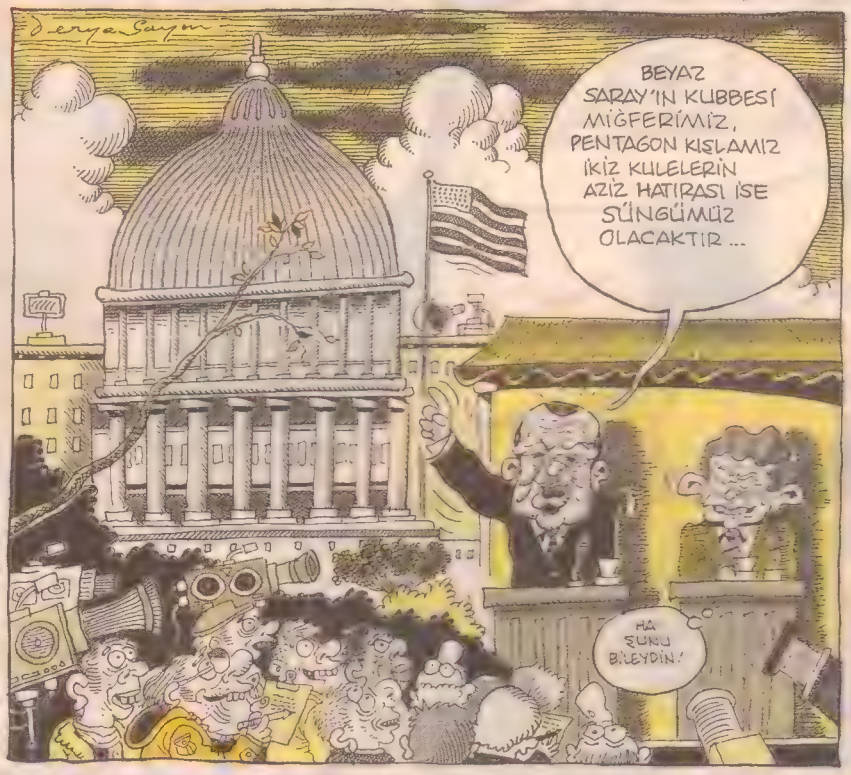

İsrail Büyükelçisi Zvi Mazel, İsveç'te bir sanat galerisinde gördüğü, Filistinli kadın bombacı Hanadi Jaradat'ı yücelten sanat eserini imha etti..

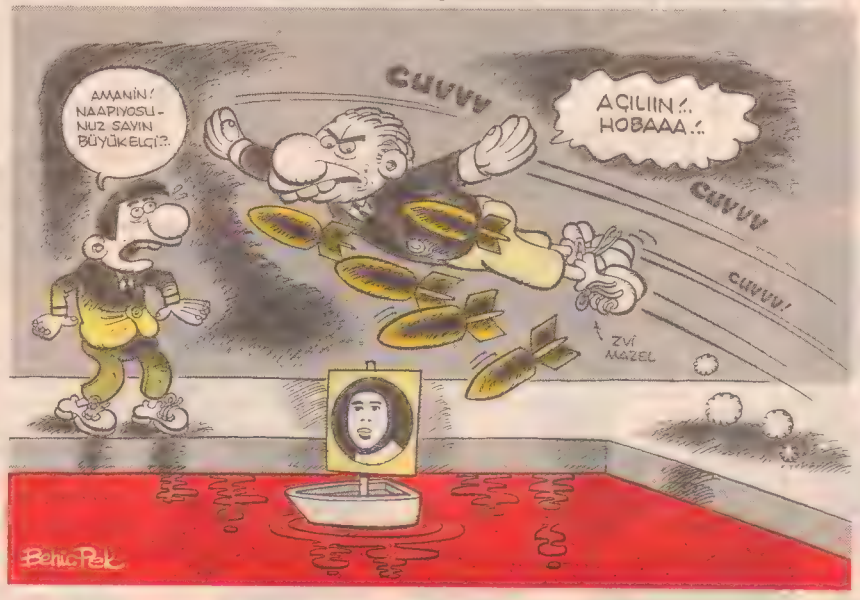

İHD İstanbul şubesi, felçli olduğu halde, 7 temmuz 2001 tarihinde gözaltına alınan ve cezaevine konulan Hüseyin Yıldırım'ın tahliye edilmesi için kampanya başlattı.

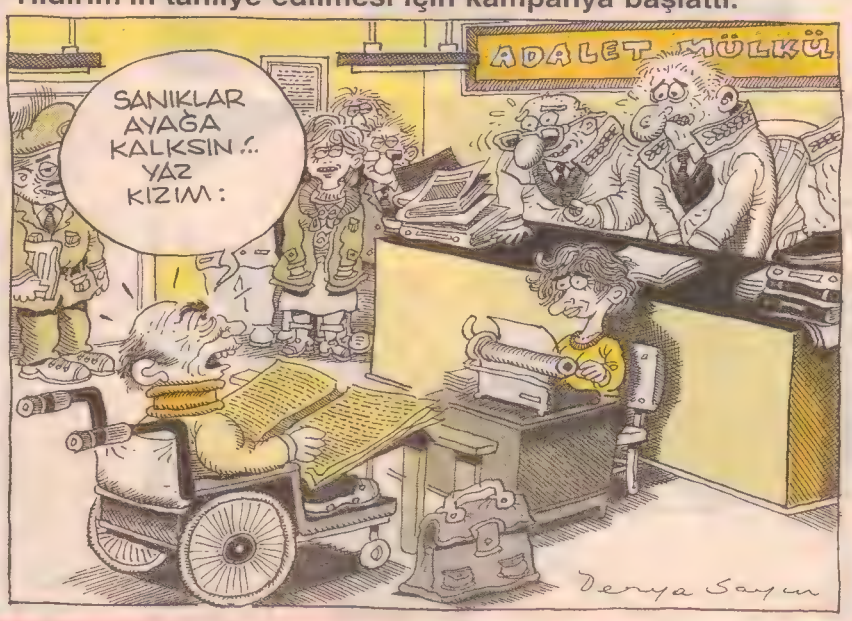

yeni Harman
Mahkum yakınlarına
TERÖR
BOL DUMANLI, HUSUSİ KOKULU, FİLTRESİZ GAZETENİZ!
GAZETE BAYİİLERİNDE!

Başbakan Erdoğan pop star yarışmasına ağırlığını koydu, "Ailecek Bayhancıyız" dedi.

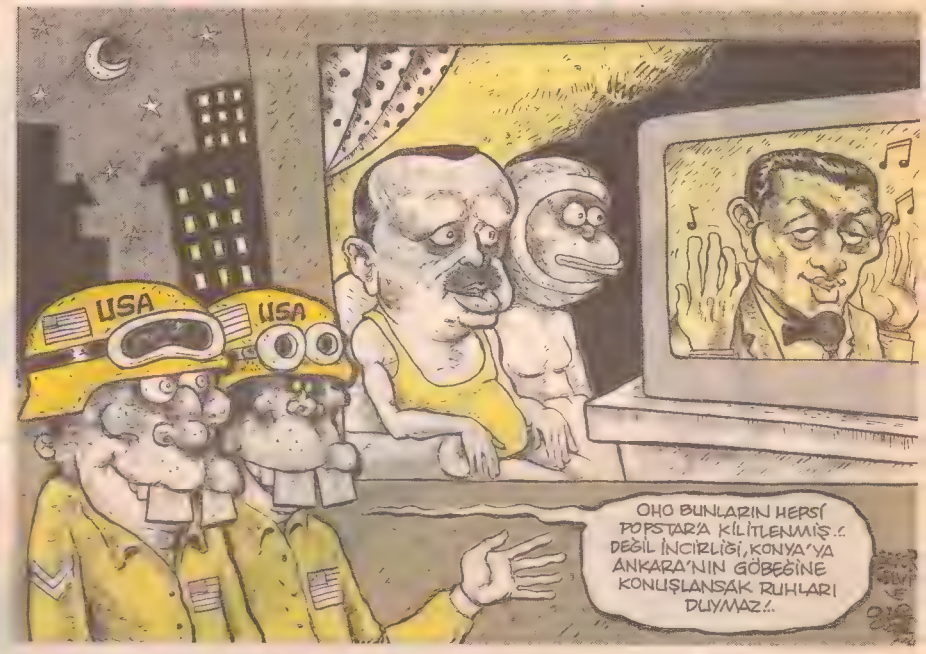

Terörist ABD, Suriye'ye uygulayacağı yaptırımın "bombalama" olabileceğini belirtmiş..

İşkenceye ağır ceza geliyor. İşkencede zanlının kolu kırılırsa işkenceci 15 yıla kadar ceza alabilecek.

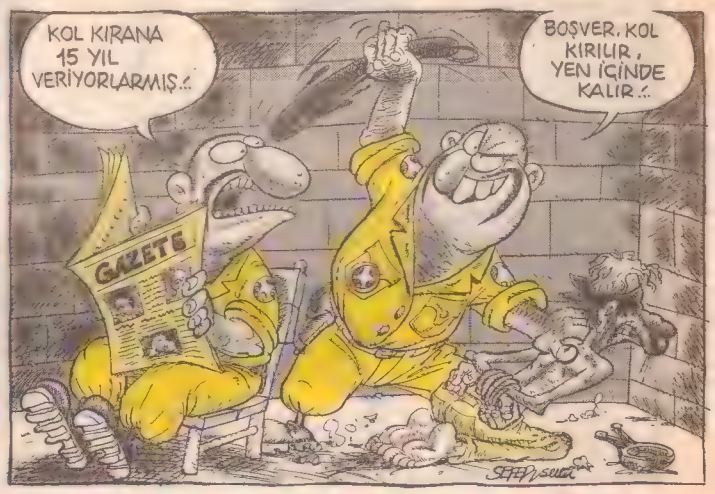

BEYAZ KOZALAKLAR!..

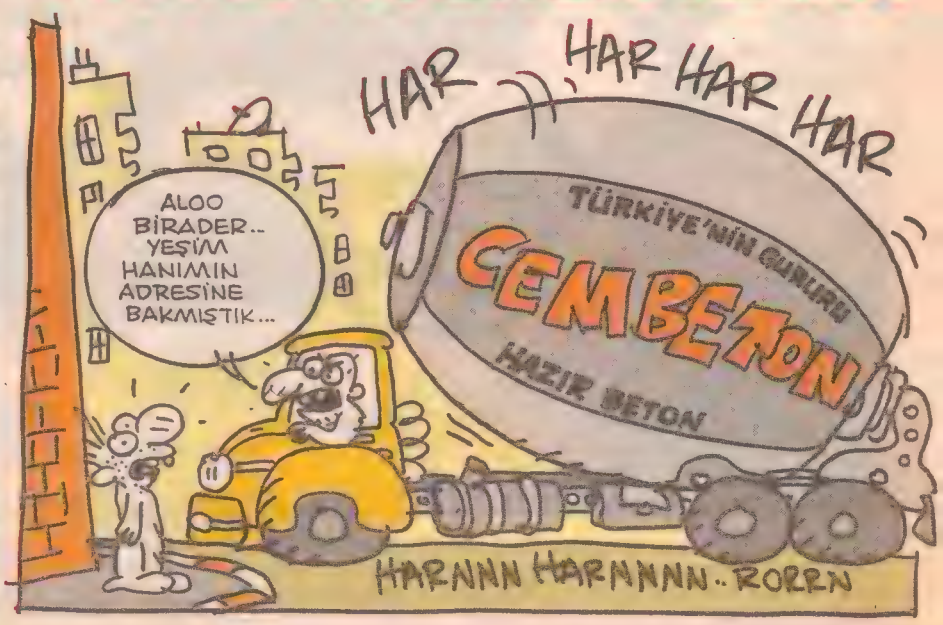

Akşamsefası

Daral&Timsah

daral@leman.com.tr

tripanazomigambiyetsizler

ÇAĞÇAĞ

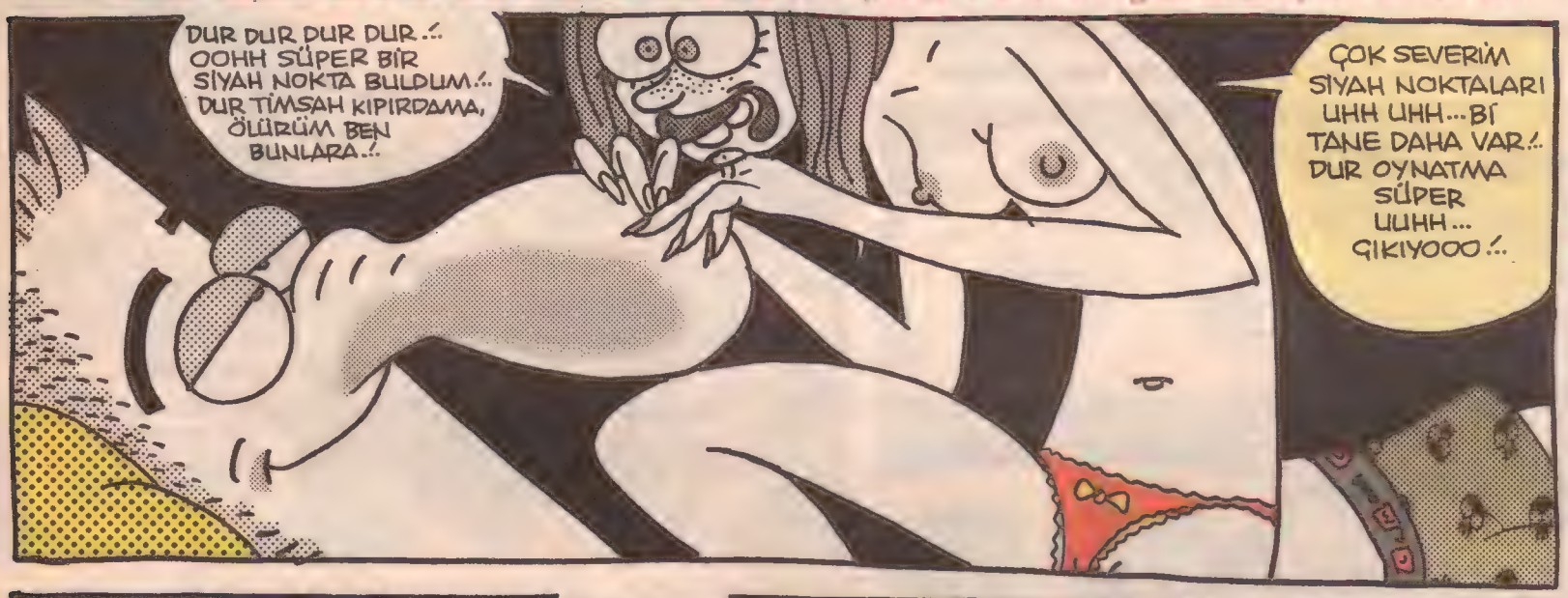

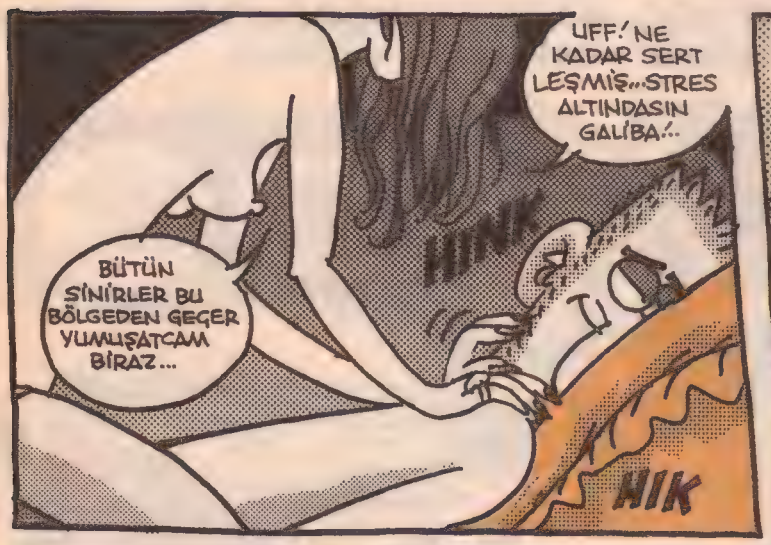

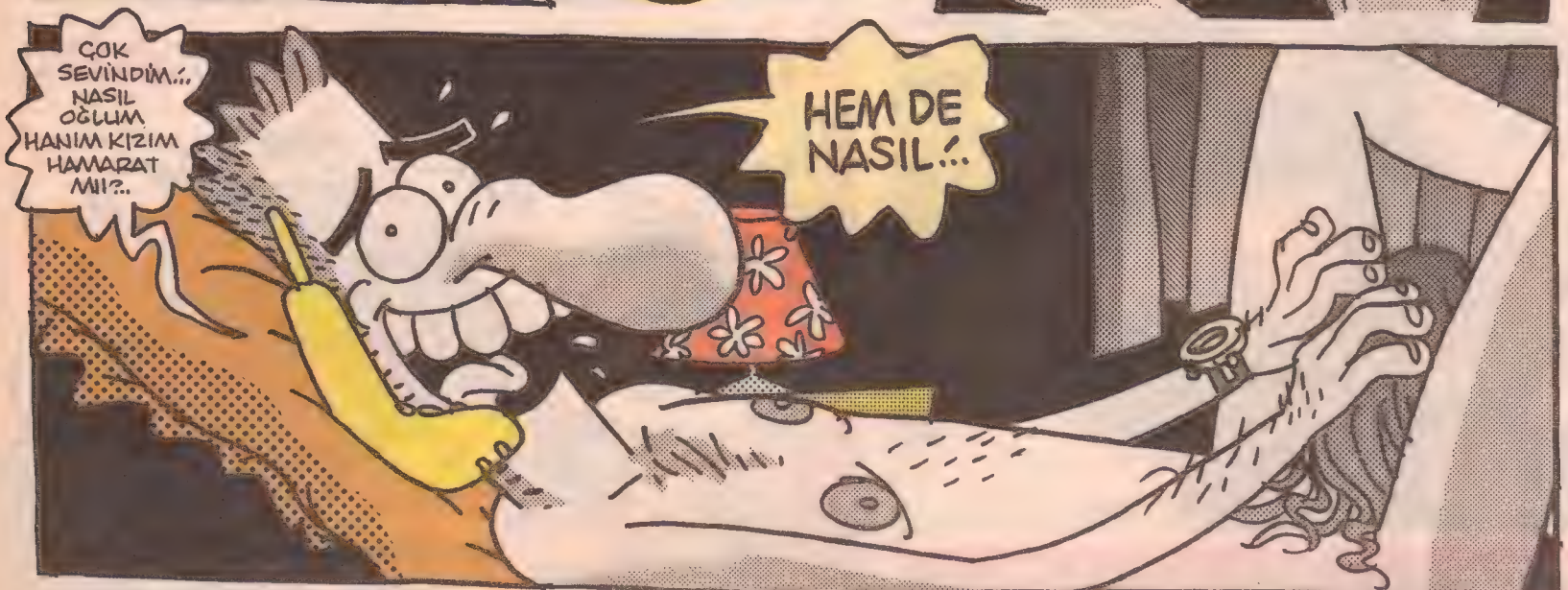

Kozalağı çizdim, tam bitti uzanmıştım ki enerji toplayıp Timsah'ı çizeyim... Bir siren bir figan, sokak inliyor, polis, ambulans sesleri... Heyhaat... Artık bu seslerin şehrin olağan sesleri olduğunu düşünüyorum (eski yerli filmlerin martılı ve vapurlu romantik İstanbul seslerine çağrışım bu arada) hemen bir çağrışım daha 14 yıl öncesi New York... Nooluyo diyordum sürekli bir siren sesi, paranoya, çılgınlık ve delilik bu diyordum ki, maalesef o sesler şimdi İstanbul'da... Olay şu; pencere dibinde motorlu bir genç kaldırımda kaskıyla uzanmış, kendi bir tarafta motor bir tarafta... Öğreniyoruz ki, genç ölmüş. Kapkaç saldırısıymış. Hem de başka motorlu kapkaççılar... Yolda iterek mi düşürdüler, nasıl gibi hayali canlandırmalar yapıyoruz... Çok sonra öğreniyoruz ki, meğer İtalyan Hastanesi kapısı önünde yığılmış bu genç aslında 250 metre aşağılarda Tophane civarında hareket halindeyken onu takip eden diğer bir hareket halindeki motorlular tarafından vurulmuş... Yaralı olarak kaçıyor ve takati kesilip düşüyor, diğer motordakiler yetişip, etrafa da ateş açarak düşen motorun içindeki ganimeti kapışıyor ve kaçıyorlar... Kozalak kağıtta bitiyor ama gerçek hayatta devam ediyor... İçimde bir ürperti, bir korku, bir endişe, gel de çiz şimdi...

- Selam Sıkılhan, Bunalgül ben naaber nassın abi? Baksana sana şey diycem, Abidin'in ve Caner'in aynı anda "fan" ı oldum ben. Sence bu yanlış bişey mi? Gerçi, ikisi ayrı yarışmalarda, biri popstardaki Tarkan'a benziyen çocuk, öbürü "Ben evleniyorum evi"ndeki üç damattan biri ama hangisi olduğunu tam olarak bilmiyorum.

- Çok doğru yapmışsın Bunalgül.

- Di mığ? Yani illa tek bi erkeğin fanı olucam diye bişey yok. Büzge bi tek "Abidin'in fanı olalım" diyo. Ama esasen kendisi de Caner'in ilk fanlarından biriydi. "Çok kontür harcadım o çocuğa ama bitti" diyo şimdi. Çisil var o salak, daha doğrusu şöyle söyliyim platonik, hâla BBG'deki 05 Edi'ye oy veriyo. "Kızım ziyan oluyo kontörlerin, boşuboşuna SMS yollama öyle bi yarışma kalmadı artık" diyoruz ama dinleyen kim. Tamam yani, "Tek eşli bir fan" olmak güzel tabi de, bu kadar abarmamak lazım. Aman her neyse, asıl şey diycektim ben sana biz "Abidin'in Anadolu Yakası Fanları" olarak bu cumartesi Kalamış Marina Tutum Bar' da toplanıcaz. Herkes birbiriyle tanışıcak, topluca Sms atıcaz, Abidin'in üvey dayı oğlu Kamber, gitar çalıcak, bi de Abidin'in "kirve"si gelicek diyolar. Sen de gelir misin?

- Abidin'in kirvesini görmeye gelmiyim ben, olmasın.

- Aaa, niye olmuyo yaa? Bana bak, yoksa şey mi, hani yani "Bi erkek olarak bir başka bakımlı erkeğin fanı olmam" olayı mı? Aş bunları Sıkılhan. Büzge'nin abisi Tarkan'ın 93 Adana konserinde bayılıp ezilmiş bi insan ama gayet sağlıklı bi erkek, evlendi şimdi çocuğu var. Hem yani olaya o açıdan bakılıcak olursa sen koyu Beşiktaşlı olarak tam 12 futbolcu erkeğin birden fanı sayılırsın. E, geliyo musun şimdi, naapıcan?

- Küfür edicem Bunalgül, bana engel ol.

- Niye, Abidin'e karşı mısın sen?

- Hayır sana edicem, sana karşıyım.

- Hayvan fanı! Sığırtmaç bi insansın sen Sıkılhan. Uçsuz bucaksız bi... bi... bi...yiğivğivğivğivrançsıııaaann...

- Sıkılhan, annen ben evet. Alo, evet. Eve bir moto kurye yolluyorum, kendisine yirmibeşten az olmamak üzere saç teli vericeksin.

- Nası yani saçımı yolup kuryeye mi veriyim, anlamadım ki?

- Avet, düzeltiyorum, evet. Açık konuşucam Sıkılhan, senden emin olmak zorundayız çocuğum. Sana yeterince sevgi ve ilgi gösteren, uygar, bakımlı, eğitimli, vizyon sahibi, beyaz tenli, prezantabıl, babanı kastederek söylüyorum, metroseksüel , çocuk da kariyer de yapmış ve aynı zamanda....

- Evet müthişsiniz, konuya gelelim.

- Konu şu ki; biz böyle iyi ebeveynler olmamıza rağmen senin uyuşturucu kullanıyor olmandan kuşkulanıyoruz. Saç tellerini vericeksin ilgili yerlerde inceleticez. Çünkü evden bir takım eşyalar kayboluyor Sıkılhan. Onları satıp kozmetik, düzeltiyorum, narkotik bazı maddeler aldığını düşünüyorum. Evdeki koşu bandımı ele alalım.

- Neyini?

- Koşu bandım. Düzeltiyorum, yalnız benim değil tabi, ailemizin, 167 bilgisayar programlı ekstra kardiyak koşu bandı. Evet bi takım eski eşyalarımızı kullansın diye kapıcıya verdik ama koşu bandını vermiş olamayız. Bir kapıcı koşu bandını ne yapsın. Geriye bir tek olasılık kalıyor... eee... eh... evet... haa.. yaa...

- Eee?

- Yok bişi çocuğum, nasısın, bi sorunun bi problemin var mı? Bize herşeyini anlatabilirsin Sıkılhan, evet. Eee, koşu bandı şeysini unut. Şimdi hatırladım, onu servisine gönderdiydim ben... Kariyerimin dönüm noktasındayım Sıkılhan, ofiste Adminstreyşın Çif Menicımır Sabediteyşın pozisyonu açıldı da bitane, kafam meşgul unutmuşum, evet.

- Moto kurye yoluyla günahımı almak ister miydin anne?

- Eheh, evet mizah bu genç adam, evet, kurye, günah almak, hoş espiriydi. Herneyse kızmadın diy mi? Alo... Alo? Niyçün ses vermiyosun Sıkılhan? Alo naapıyosun çocuğum?

- Saçımı başımı yoluyorum.

sklhan@leman.com.tr Atilla Atalay

bahadirboysat@leman.com.tr

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

BU VATANIN ÖKÜZÜ VE BAYHAN

Kendi kendimle çeliştim... Bayhan benim de inceden aklımı alıyor... Benim şahsen bir şifre okumam gerekirse, yollar Adana'ya çıkıyor... Bayhan da harbi Adanalı... Ve bu damar hayalsiz, hadsiz ve intizamsız değildir... Ama basit bir aklıselimden hayat bulur... Kıvrana kıvrana süzülür... Adana'da yıllarca çile çekmiş, ömrünü insanlığa vakfetmiş bi adam yaşlılığında çilesini bir kitapta toplamış... Kitabın arkasına düştüğü notun sonundaki "Ben bu vatanın öksüzüyüm" yazısı yerine matbaa da yanlışlıkla "ben bu vatanın öküzüyüm" yazılmış... Kitap eski bi kitaptır ve hala Adana'da perdelerin kütüphanesinde durur... Gittikçe bakar gülerim... Yengesine sarkıntılığa yeltenip sonra çok pişman olan adamın hikayesi de Adana'dadır. Gastelere bile geçmiştir... Tutup hemen kesiveriyo kendi çükünü... Hastaneye kaldırıyolar... Çükü takıcaklar geri... Ama pişmanlık geçmemiş... "Zate burun yüzünden gelmedi mi herşey başıma!" diye aleti kaptığı gibi hastanenin penceresinden at yor... Cem Uzan'ın Yeşim Salkım'a gastelere geçen bölümünde çok güzel küfürler var... Hatta yerde diyo ki sen bu küfürü hiç duydun mu?.. "Ananın ,mına beton dökerim!" küfürün devamı "go gesinde bacını zıtlerim" dir ve Adana'nın en özgün betimlemelerindendir... Ve işte bugün Mimar Sinan'ın dehanın elleriyle Süleymaniye'nin omuzlarına oturttuğu muhteşem kubbeler AB'ye girmemiz yetmiyor... Adana damarını yadsırsanız global çuvallama kaçınılmaz olur... Dünya başınıza yıkılır...

SARILIP UYUMAK VARKEN

İnsan kendi vücudunun her yerini anlayabilir... Hatta kıç deliğiyle bile dostluk kurar... Fakat şu cinsel organını bir türlü anlayamaz... .mına koyim çünkü hep sürprizlere gebedir... Ve bir o kadar çirkindir... Büyük ressam Leonardo da Vinci'de insan güzelliğini tek bozan şeyin cinsel organlar olduğunu söyler. Vajinalar sıla hasretiyle, acılar içinde kamıbaharlar gibi açılır... penisler tek başına dallamalığın türküsünü söyler...

Ama kimimizde bambaşka dostluklar tesis etmiştir cinsel organıyla... "Tarağına sarılıp uyumak" deyimi bunlardan türemiştir... Bir nevi gönül adamıdırlar... Yalnızlığın... Zalim kaderin dertleriyle çürümeyi kafaya takmayan bahtiyar, zarifçe bir sarılmadır bu... Alemde tek tük vardır bunlardan... Pencereleri sis... Sahilleri eylüldür...

GELDİ DUVARA TOSLADI!

Yaşamadığımız ne kaldı? Bohemden de tiksiniyor insan... Benim bu 28 yaşıma girişim bambaşka dönüm noktası oldu... Geldi herşey bir duvara tosladı... İnsanlar tosladı... Eş, dost tosladı... Şimdi evde oturup VCD'den film seyrediyolar mal gibi. Sıkılıyorum ben, konsantre olamıyorum böyle şeylere... Kitaplar... Siyaset tarihi okumalıyım belki. Aile ziyaretine Adana'ya gittiğimde orda da susuyorum bol bol... Bir bohemden kopup gelmişim.. Peder eski ülkü ocakları başkanlarından bir dönemin... Ama gayet ayaklık kalender biridir... Konuşmayı sever.. Dünyalarımızın ayrı olduğunu değil, bu gelip duvara tostama olayı yüzünden... O da anlam veremiyor, dayanamadı bi gün, evde oturuyor TV'de dörtnala TELEVOLE curcunası var... Televole'yi mi bana gösterdi, beni mi Televole'ye gösterdi... "Oğlum kadar sürecek bu böyle?" demez mi?..

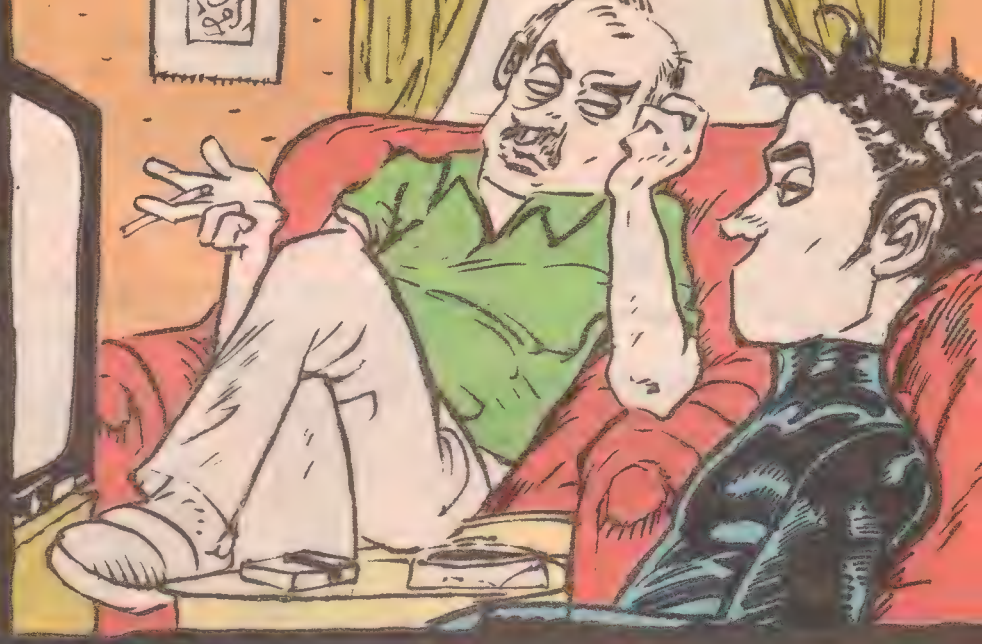

HASTALIKLI GIRTLAĞA GÜZEL DÜĞÜMLER

Sevgilisini bombalar mı insan?.. Bunu da haberlerde gördüydüm... Balıkesir'in neresiydi?.. Terketti diye kızın yaşadığı evi bombalamış... Ömürler Ağustos çölünün ak ateşinde yanıyor mına koyim... Dedemler köyde, karnında mikroptan bağırsak solucanı taşıyan çocukların ağzından karpuz kabukcuklarıyla minik düğümler atılan ipi gırtlağa salamış... Ordan ta mideye... Sonra yavaş yavaş çekince solucanlar da düğümlerle beraber geliyor... Keşke bu hastalıklı aşıkların ahenksiz, zerafetsiz et kütlelerinin içine böyle düğümler sokabilsek... Hastalıklı aşkın gübrelerini toprağa kussalar... Fakat şairin de dediği gibi "Bir bardak suyu, Şubat'ta soğuk, Temmuz'da sıcak içenlerin ne yazı olur, ne kışı..".. Adamın götünü bombalarlar...

İBRET-İ GORİL!

Diskaviri Çarşılı'da kendi doğumunu kendi yapan gorili de gördüm Allah'a şükür... Resmen eyleyecene soktu elini orasına çocuğu çıkardı... Tabi çok enteresan, evde bunu izlerken biz topluca sevgi ve hayretle gülüyoruz... Ama bu dünya insanına yakışan ağlamaktır... Şimdi sosyetede son trend hastanede doğum anını kameraya alıp evde başbaşa izlemekmiş!!!

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EYLAT ÖKKEŞ

Can Barşlan

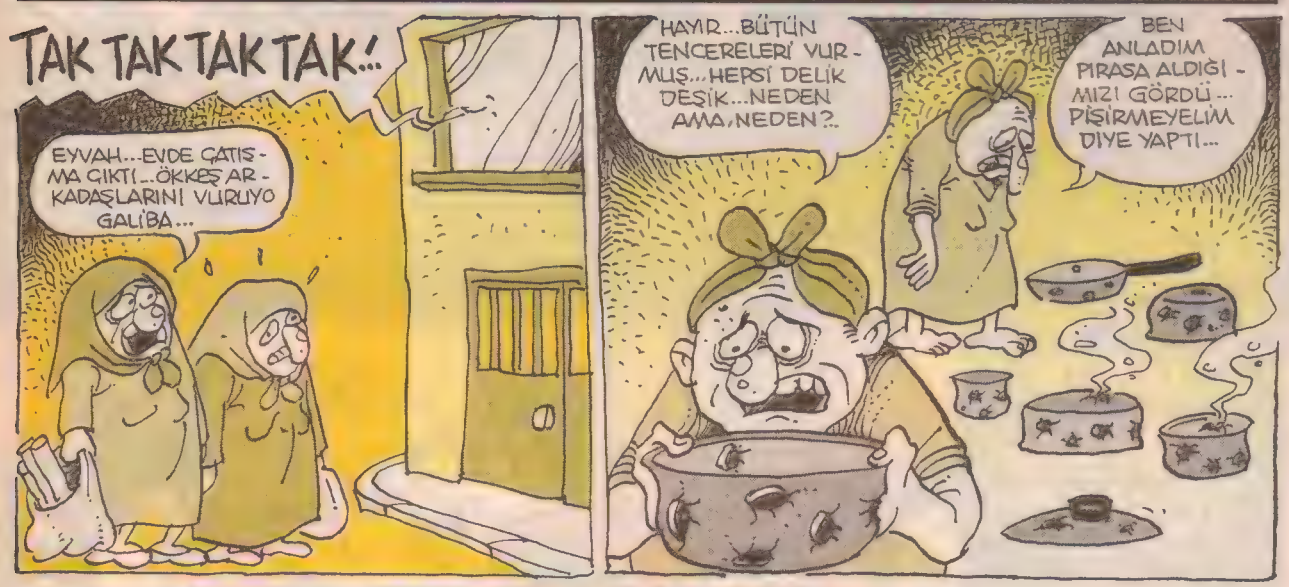

ERDENER ABİ

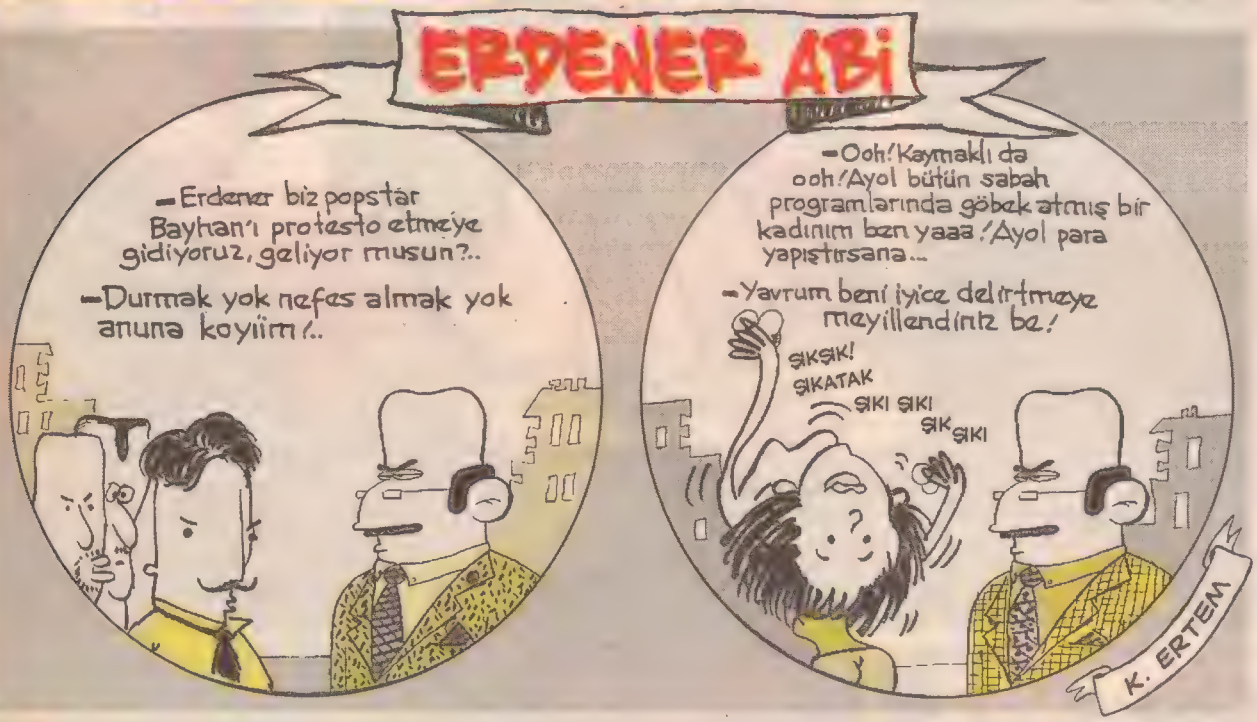

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

PANTOLON

METİN FİDAN

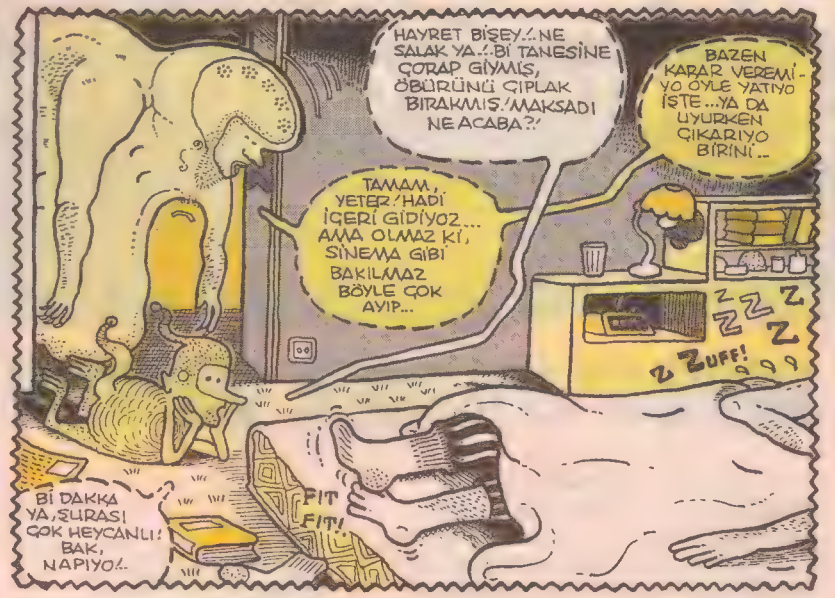

metinfidan@leman.com.tr

Akşam Servisi

TERELLİ PICTURES

CAN BARSLAN

ŞŞST.! 8 TANE KİREMİTİ KIRMAYI DENEYECEK SİMDİ...

O DA BİŞEY Mİ? BEN BİR KERESİNDE 148 TANE KİREMİTİ BİR DEFADA KIRMIŞTIM...

ANAM!.. ÇATIYA ADAM DÜŞTÜ...

DPRAAKŞŞ

YAA BU BANA DAR GELDİ...

ÜFF BANA DA DAR GELDİ BU...

BU DA BANA DAR GELDİ...

YAZIK BU DAR GELİRLİLERE YA...

ŞUNU DENİYİM AMA KESİN BU DA DAR GELİR...

NE BU YA!.. BABANIZ ELİMİZDE DİYORUZ... HAYIRLISI NEYSE O OLUR, İŞ OLUCAANA VARIR FALAN DİYOLAR BANA...

ABİ ANLAŞILIYO Kİ BUNLAR AİLE OLARAK ÇOK GAMSIZ İNSANLAR... HAYATTA FİDYE ALAMAYIZ BUNLARDAN... REHİNE DE UYUDU ZATEN...

PSSSS.!.

YİNE OLMADI PROFESÖR... GÖRÜNMEZLİK HAPI YERİNE GÖRMEZDEN GELMELİK HAPINI BULMUŞUR BU SEFER DE...

BU DA PROFESÖR OLDU, KIÇI KALKTI... SELAMIMIZI BİLE ALMIYO...

TUH!.. TUUH!.. TUH ULAN SİZE... HAARK TUH!.

RUH ÇAĞIRACAKKEN YANLIŞLIKLA TUH GELDİ... NASIL YOLLIYCAZ BUNU YA...

EE?.. DAHA DAHA NASILSINIZ?.

NOOLSUN İŞTE... İŞ GÜÇ...

HAVALAR DA BİR ÖYLE BİR BÖYLE... HERKES GRİP...

YAA YA...

SİZİN HANGİ KAMU KURULUŞUYDU?.

OHOO... GÜYA GRUP SEKS İÇİN TOPLANMIŞTIK AMA BÖYLE BİR İHTİMAL YOK GİBİ... DUR ŞUNU ALTIN GÜNÜNE ÇEVİRELİM DE BİR İŞE YARASIN...

EĞİTİM SİSTEMİNİ TEKRAR GÖZDEN GEÇİRMELİYİZ... FARE, PEYNİRİ ÖĞRENİCİDEN ÖNCE BULDU...

canbarslan@superonline.com

RÖPORTAJ

CEZMİ ERSÖZ

YAYINEVLERİ KORSAN KİTAP BASIYOR

Kulağıma geliyordu, duyuyordum ama hiç ihtimal vermiyordum. Nasıl olurdu da yayınevleri kitaplarını yayınladığı yazarlarının korsanlarını bastırıp, korsan tezgahlarına el altından verebilirdi? Bu büyük yalanı yayınevlerini baltalamak isteyen kimi kesimlerin uydurduğuna inanıyordum. Ama çok yanılmışım. Gördüklerime ve duyduklarıma önce inanamadım. Bu korkunç gerçeği kabullenmem çok zordu. Evet, ne yazık ki ülkemizdeki yayınevlerinin önemli bir çoğunluğu korsan kitap basıyor ve gecenin bir yarısı depolarından çıkartıp bu kitapları yerlerde, tezgahlarda, sokak ortalarında satacak insanlara çok düşük fiyatlarla veriyorlardı. Böylece yazarlarına verdikleri ortalama %10-15 civarındaki teliflerin yarısından çoğunu ceplerine indiriyor, hiç beklemeden sıcak paraya kavuşuyor, vergiden kaçırıyor, dahası akıllarınca bu şekilde diğer korsancıların önünü kestiklerini sanıyorlardı.

A Yayınevi'nde yıllarca yayın yönetmenliği yapmış olan ***Davut Akova*** *gecenin bir yarısı kolilerce kitabın çalıştığı yayınevinin deposundan görevlilerce çıkartılıp, korsancılara teslim edildiğini gözleriyle gördüğünü ve bu durumu gerekirse her yerde açıklayabileceğini söylüyordu.*

"Açıkla Bana Bu Işığı" *adlı kitabımı yayınlayan* ***Yeniyaz Yayınevi****'nin editörü ve eleştirmen* ***Zeki Coşkun*** *bu kirli ilişkilerden habersiz, gittiği bir dağıtım şirketinin yetkilisine sözkonusu kitabından kaç adet basması gerektiğini sorduğunda;* ***"4000 adet basın, 2000 adet de yedeğiniz olsun"****, yanıtını alınca çok şaşırıyor,* ***"Yedek de neyin nesi?"****, diye soruyor. Aldığı yanıt ise,* ***"4000 kitabın hiç değilse yarısı da tezgaha basılır, bu işler hep böyledir"****, oluyor. Şu anda hayatta olmayan bir romancımızın avukatı bu yazarın kitaplarını yayınlayan büyük bir yayınevinin deposunda ciltlenmeye hazır, kapakları basılmış binlerce korsan kitap gördüğünü söylüyordu yakın arkadaşı olan bir diğer yazara.*

Bu tanıklıkların ve suçlamaların ardı arkası kesilmiyordu. Sonunda tesadüf eseri tanıştığım ve bir dönem korsan kitap basarak dağıtan, fakat sonra bu işten vazgeçen ***Deniz Yılmaz****'ın anlattıkları bardağı taşıran son damla oluyordu benim için.* ***Deniz Yılmaz****'a göre korsan kitapçılık denilen bu kirli çarkın tek bir mağduru vardı. O da yazardı! Bu kirli çark sayesinde binlerce insan haksız bir şekilde inanılmaz paralar kazanıyorlardı. Polis, zabıta ve devletin bu konuyla ilgili kurumları rüşvet alıyor, belediyeler korsan kitap satanları seçim saçmalarında kullanıyor, korsan kitap alan okur maliyetinin altında kitap sahibi oluyor, eli silahlı tezgahçılar, korsan kitap basan mafya bu sektörün aslan payına sahip oluyordu.*

Ve işin en acısı korsan kitabı basılan yazarın bunu kanıtlaması neredeyse imkansızdı. Dürüst kitapçı ve buralardan kitap alan ilkeli okur ise bu kirli çarkın diğer gizli mağdurlarıydı. ***Deniz Yılmaz****'la yaptığım bu röportajı hazırlarken aklıma ister istemez şu soru takılıyordu: Herkes korsan kitap basar ve tüm okurlar sadece korsan kitap satın alırlarsa kitap sektörünün hali ne olurdu? Ve birgün korsan kitabı basılan bütün yazarlar bu durumu protesto edip, kitap yazmaktan vazgeçerlerse insanlar ne okuyacaktı?*

Korsan kitap yapmaya nasıl başladınız? Sizi buna yönlendiren nedenler nelerdi?

Kitap fiyatlarına inat başladık. Daha doğrusu tesadüf oldu bizim başlama şeklimiz. **Kadıköy**'de 1998 yılında başladım. **Can Yayınları'**ndan bir kitaba bakıyordum. Kitapta bir fiyat var, benim cebimde yarısı kadar para var, alamıyorum.

Kitabın ismi neydi?

Ahmet Altan'ın bir romanıydı, galiba 8 milyon TL'ydi. Bende de 4 milyon TL vardı. Alamadım, 4 milyonla bari bir çay içeyim dedim. O sırada bir matbaacı arkadaşımla karşılaştım. Ne yapıyorsun, şu kitabı alamadım falan diye konuşurken ona bu kitabın maliyeti ne kadardır, diye sordum. Kağıt bu kadar, baskı şu kadar, idye konuşuyoruz. Atıyorum, 8.000.000'sa fiyatı, arkadaşım bana, **tanesini 700.000 TL'ye basarım,** dedi. **Gerçekten basar mısın**, dedim. **Basarım**, dedi.

Bu matbaacı arkadaşın korsan kitap basıyor muydu daha önce?

Hayır, hayır. Matbaacıydı. Bana bu kitabı basar mısın, dedim; basarım, dedi. 700.000 TL'ye basıyorsan, ben sana 1.000.000 TL veririm, dedim. O kitaptan 3000 tane bastı.

Parasını hemen verdin mi?

Hemen vermedim, daha satmamıştım çünkü. Aldım kitapları, tezgahlarda normal kitap satan herkese dağıttım.

Kaç liradan verdin tezgâhlara?

O zamanlar kitap fiyatı üzerinden %70 indirimle veriyorduk. Kitap başına 3.000.000 TL kazandım.

Kitap fiyatları o günden bugüne dört kat arttıysa bugün kitap başına 12.000.000 TL kazanılıyor yani. Doğrusu iyi para...

Evet, iyi para. Böylece başlamış olduk. Bu kadar para kazanacağımızı, bu kadar talep göreceğini ummuyorduk. **İstanbul**'da o sıralarda benden önce bir tane daha korsancı vardı...

Kimdi o?

Parmaksız Ender, diye bilinirdi. Soyadını bilmiyorum.

Kadıköy bölgesinde mi çalışıyordunuz?

Tüm **İstanbul'**da.

Parmaksız Ender hangi bölgelere hakimdi?

O alttan alttan ufak işler yapıyordu. Klasikler de basıyordu, illegal bir yayınevi de vardı.

Sen tek kitapla mı girdin?

O kitabın çok satacağını biliyorum, bir tek o kitapla girdim.

Başka korsan yok muydu?

Hayır yoktu. Daha **Ahmet Altan** çok çok satan biri değildi. İlk romanıydı galiba. İşin kötü tarafı şu oldu, tezgahlarda eski kitap satanların hepsinden büyük bir talep gelmeye başladı. Ondan sonra bir kitap daha...

Eski kitaplar orjinal miydi?

Evet. Eski ders kitabı, eski roman... Sonra kitapevlerinden gelmeye başladı.

Korsanın başlama tarihi ne?

1997-1998 efendim.

Sen, ilk girenlerden birisin, yani.

İstanbul'da ilk girenlerden biriyim. Ama bizim kulağımıza o sıralarda **Ankara**'da da böyle bir ekibin olduğuna dair söylentiler geliyordu. Yine o tarihlerde onlar da ufak ufak basıyorlardı.

Sadece İstanbul ve Ankara mı?

Evet. **İstanbul** ve **Ankara** var. **Ankara**'da da bir grup vardı böyle basan, onlar da eski solcu tayfasından.

Eski solcu mu? Parmaksız Ender'de mi eski solcu?

Bu işi yapanların %99'u eski solcu.

Sen kendine eski solcu demiyorsun?

Tabi, biz daha eskimedik.

Peki solculukla, korsanlığı nasıl bağdaştırıyorsun?

Şimdi şöyle bir şey var. Ben gerçekten rant için girmedim bu işe, bir ceza için girdim.

Can Yayınları'nı cezalandırmak için mi?

Can Yayınları bir kitabı 700.000 TL'ya mal ediyor da, niye bize 8.000.000 TL'ya satıyor? Ne yapıyor?

O yayınevi vergi ödüyor, sigorta ödüyor...

Şimdi onu da söyleyeceğim. Vergi falan diyorsun. Ben çok dinledim bunları. Onun da yalan olduğunu gördüm. Baktık ki en büyük toptancı yayınevleri.

Yayınevleri tersini iddia ediyorlar.

Yalan söylüyorlar.

Yayınevleri korsan basıyor diyebilir miyiz?

Tabii ki. Derim yani. Çünkü yayınevlerinden kendi orijinal kitaplarını korsan diye sattığımız da oldu.

Nasıl, açıklar mısın?

Çok satan bir yayınevi var. İsmini söylemeyeyim. Çok satan bir kitabı var. Yayınevi ilkönce yazarına kazık atıyor. Ne yapıyor yayınevi, diyor ki ben bunu bir baskı yaptım, 2.000 tane bastım. Bunun üzerinden yazara para veriyor. 2000 bastım dediği şeyi, 15.000 bastığını ben biliyorum.

Hangi yayınevi bu?

Onu söyleyemem. Büyük bir yayınevi, yazar da büyük bir yazar. Bu kitabın korsan basılmış 2000 tanesini sadece ben sattım.

Peki bunlar gizli mi kalacak? Ne zaman açığa çıkacak?

Gizli kalmasın da, ben söyleyemem. Bunları yayınevleri ile yazarların bilmesi gerekiyor. Yayınevlerinin bunları bastığını biz hissettik, bu bir. İkincisi uyanık matbaacılar var. Yayınevi kitabını bir matbaaya götürüyor; eğer yayınevi 2000 tane basıyorsa, 1000 tane de korsancıya basıyor.

Yayınevi bunu bilmiyor mu?

Hayır, yayınevi de bunu bilmiyor. Veya kendisi basmıyor da kalıbını satıyor bunun, gidiyorsun bir başka matbaada bastırıyorsun. Bunu yapan yayınevleri de var, bunu yapan matbaacılar da var.

Matbaacı yayınevinden gizlice kitabı basıyor; ya da yayınevi gizliden basıyor, korsana veriyor. Korsancılar gidip yayınevinden kitabı alıyor.

Evet. Bunlar da oluyor.

Oran nedir? Kaç tane resmi basıyor, kaç tane korsan basıyor?

Şimdi şu var, ben yayınevlerinin söylediği hiçbir rakamın gerçek olduğuna inanmıyorum. Bunları gördükten sonra, bildirdikleri gerçek baskı adetleri ile gerçek baskılarının aynı olduklarını hiç zannetmiyorum. Ama tümden hepsini suçlamak imkansız.

Yapmayan var mı?

Yapmayanlar da vardır tabii. Ama hiçbir yayınevi de 2000 bastım dediği bir kitabı aslında 4000 tane sattım demez. 2000 tane kitabı sadece **Kadıköy** çevresinde ben satıyordum tek başıma. O rakamı 3 ay gibi kısa bir sürede satıyorum.

Ucuz verdiğin için satılıyor ama...

Bu bir etken tabi. Ucuz olduğu için, buna rağmen, bir baskıyı ben tüketebiliyorum.

İkinci kitabın hangisiydi?

"Sofi'nin Dünyası"nı bastık, başka bir tane daha **Ahmet Altan** kitabı çıktı, onu bastık. 4-5 tane kitap daha bastık, çok satanlardan. Yayın dünyasını takip ettiğimiz için, kitap eklerinden hangisi çok satacağını öğreniyorduk.

Baskıya girdikten, piyasaya çıktığı gün mü basıyorsunuz, nasıl yapıyorsunuz?

Kısa sürede basmak önemli. Çok kısa sürede basmak... Yaklaşık bir kitabı 5 gün içerisinde hazır hale getiriyoruz.

O kitap piyasaya çıktıktan 5 gün sonra mı?

Evet. Bunlar tabii daha ufak çaplı şeyler. Şimdi olup bitenlere göre o zamanki bu 3-5 kitapla çok büyük paralar kazanmak sözkonusu değildi. Çok büyük rakamlar da değildi, çok büyük kitaplar da değildi. Bizim bu tezgahçıların hepsi, daha sonra başkaları da bu işlere girmeye başladı. Bu iş mafyalaşmaya başladı.

Mafya derken neyi kastediyorsunuz?

O garibanı kitap satıcıları amca oğlunu da çağırdı, dayı oğlunu da çağırdı, ona da bir tezgah açtı, onlar bir ekip oldu. Solculuk temelinde örgütlendi, ne bileyim Kürtlük temelinde örgütlendi, herkes bir grup oldu, herkes tezgahçı oldu. Tüm **İstanbul** çapında zaten, herkes bir yerlerde köşe tutmuş, pazarcı tezgahı gibi, pazar mafyası gibi şeyler oluşmaya başladı. Sonra birbirinin kafasını gözünü yarmalar, birbirini öldürmelere kadar götürdüler işi.

Cinayet işlendi mi hiç? Nerede?

Kadıköy'de işlendi. Bir Kürt çocuğu öldürdüler. Tezgah işi kıymete bindi. Eskiden hiçbir değeri olmayan bir tezgâh, korkunç değerli olmaya başladı. Zaten ben de o sırada çekildim, bu işi de bıraktım.

Bir tezgâhın günlük cirosu nedir şu anda?

Valla şu andaki rakamları bilemiyorum. Ama bildiğim kadarıyla oradaki bizim 5 kitapla bir ev alanı biliyorum.

5 kitabın korsanıyla ne kadar süre içinde ev aldı?

1 sene içerisinde.

5 kitabın korsanıyla bir tezgahçı bir sene içerisinde ev alabiliyor. Peki ya matbaacı?.

Matbaacı ayrı.

O hanlar, hamamlar alıyor öyleyse. Bu işte çok para yok demiştin...

Hayır o dönemler öyleydi. Sonra işin boyutu daha da büyüdü. Bu 5 kitapta, 6 kitapta olan rakamlar. Tüm kitaplarla korsana girilmeye başlandı, herkesin kitabı basılmaya başlandı. Yani kim çıkıyorsa artık, bu da bir yarış haline geldi korsancılar arasında. Kim daha çok kitap satacak, kim kimin kitabını daha çok basacak diye. Bir yarış haline geldi. Alabildiğine tüm kitaplar basılmaya başlandı. Bu iş böyle başladı, böyle devam etti.

Eski solcular bu işi yapıyor dedin. Şu anda kaç grup var ve nerelerde bu gruplar?

Dediğim gibi gruplaşmalar başladıktan ve kavgalar da başladıktan sonra, herkes kendini bir grup içinde ifade etmek zorunda hissetti, bir güç odağına yöneldi. Kimisi **PKK**'lıyım diye, çıktı, aslında bunların hiçbirinin gerçek anlamda **PKK'**yle alakası yok.

Silahlı mı bu insanlar?

Silahlı olan da var, olmayan da. Genellikle bir grup öbürünü basar, döver. **Kadıköy**'deki olaydaki gibi birinin kafası parçalanır, kafası yarılır. Öldürme olayları da oldu, silahla öldürme olayları da, ama açığa çıkmadı. Kavga neydi, bilmiyorum, ama bir karı-kocayı öldürdüler. Gerçek sebep neydi anlaşılamadı. Öldürülenler de solcu. Evlerini bastılar. Korsancı değillerdi ama, tezgahçılık meselesi. Para meselesi yani. Karı-koca, gümüş tezgahları vardı. Bu tezgah meselelerinde, belediyenin verdiği sanatçılar pazarı diye sunulan ıslah etmeye çalıştığı yerler vardı. Zaten tezgahçıların kökeni oraya dayanıyor. Onların, o grupların bir çoğu korsan yapmaya başladı.

Gümüşçüler korsan kitap işine mi girdi?

Aksonsatası

* **Suçtur Umutsuzluğa Kapılmak** adlı kitabım **Gendaş Yayıncılık**'tan çıktı. Bu kitabın tüm gelin tutuklu aileleri ve yakınları'na bırakılmıştır. * **Açıklama Bana Bu Işığı** adlı kibatımı gösterdiğiniz ilgi için teşekkür ediyorum. * **İstanbul-Kadıköy.** 23 Ocak Cuma günü saat 14:00-17:00 arası **Anadolu Kültür Merkezi**'ndeyim. Caferağa Mahallesi Neşet Ömer Sokak No:17/1 Alara Apartm Caddesi No:340-2 **Erenköy-İstanbul** * **İstanbul-Beyoğlu.** 27 Ocak Salı günü saat 19:00-21:00 arası **Tarık Zafer Tunaya Kültür Merkezi**'nde **Edebiyatımız Tasfiye mi Ediliyor** adlı söyleşim var... Şair **Enver Ercan** yönetiyor... * **Adıyaman.** 30 Ocak Cuma günü saat 14:00'de **Adıyaman Üniversite Kitabevi**'ndeyim. **Adres:** Otel Serdaroğlu arkası... Tel: 0532 522 11 72... * **Diyarbak**

Tabii gümüşçüler korsancı oldu. Korsancılar gümüşçü oldu; hem gümüş hem korsan tezgahı olanlar vardı.

Belediye ne kadar işgaliye parası alıyor?

Belediyenin çok şey aldığını zannetmiyorum. Rakamları ben bilmiyorum, daha önceden gruplar vardı, o gruplar para topluyordu.

Gruplar derken kimleri kastediyorsun?

Siyasi grupları. Daha doğrusu birileri topluyordu, bu paranın siyasete ne kadar gittiği meçhuldü. Ama işin ilginç tarafı, bunlar polisin gözü önünde oluyordu.

Polisin tavrı nasıldı?

Polisin hiçbir tavrı yoktu. Orada adam dövülürken de, kafası patlatılırken de, öldürülürken de polis hiçbir zaman müdahale etmedi. Karışmadı.

Ortada ciddi karanlık işler dönüyor ve polis müdahale etmiyor?

Etmiyor. Hiçbir şekilde.

Niye etmiyor? Rüşvet meselesi mi?

Rüşvet zaten veriliyor.

Rüşvet toplu mu veriliyor polise? Yani tüm tezgahlar aralarında parayı toplayıp öyle mi veriyorlar?

Tabii, zabıtaya ayrı verirler, belediyeye ayrı verirler.

Polise?

Polise ne yaparlar, nasıl verirler onu bilemem de, verdiklerini biliyorum. Bazen aralarında para toplarlar, bazen ayrı ayrı verirler, belediyeye, zabıtaya. Bazen çok baskı gelir, korsancılara falan, tezgahlar toplanmaya kalkar, toplanır da mesela. Çok ilginç bir şey var, ben köyüme gittim, **Kadıköy**'de ne kadar toplanmış korsan kitap varsa, köyün belediye kütüphanesinde duruyor. **Kadıköy Belediyesi** göndermiş.

Peki, sen hiç rüşvet verdin mi polise?

Yok.

Talep ettiler mi?

Ben orada basıcıydım, tezgahçı değildim. Benim direk polisle yüzyüzeliğim yoktu. Ben sadece tezgahçılara kitap verirdim, çeker giderdim.

Matbaan basıldı mı hiç?

Hayır.

Korsan baskıcılığı ne kadar sürdürdün?

Yaklaşık 2 yıl.

Bu işi neden bıraktın?

Dediğim gibi işte, bu işin içine mafya girdi, polis girdi, çocukların hepsi mafyalaşmaya başladı. Gariban çocuklar hepsi palto giymeye, silah taşımaya başladı. Kendilerini havalara sokmaya başladılar. İlk başta kitabı birebir basıyorduk, sonra öyle bir abarttılar ki işi, mesela **Dostoyevski**'yi basmanın cezası yok, tefif melif hakkı yok. Herif yalandan bir yayınevi kuruyor, adı var sadece kitapta, öyle bir yayınevi yok. Üniversiteli çocukları topluyor, yevmiye veriyor, **Sosyal Yayınları**'ndan **Dostoyevski**'nin **"Suç ve Ceza"**sını alıyorlar, kitabı kısaltıyorlar. Yani 500 sayfalık kitabı, indiriyorlar 300 sayfaya. Kağıttan tasarruf ediyorlar. Bunu da öğrencilere yevmiyeyle yaptırıyorlar. Artık iş buralara kadar gitmeye başladı.

Okur farketmiyor mu kitabın eksik olduğunu?

Okurun muhatabı yok ki! Kime şikayet edecek, ne yapacak, öyle bir yayınevi yok, zaten bu **"Suç ve Ceza"** kitapevlerinde de satılıyor, her yerde satılıyor. **Anadolu**'ya da gönderiliyor. Biz macera olarak girdik, baktık iş bambaşka mecraya dönüştü. Bir arkadaşım bu işleri bıraktığım için bana, eşeklik ettin, diyor. Şimdi o insanların neleri var biliyor musun?

Şu anda Anadolu'daki ve İstanbul'daki gruplar nasıl? Aralarında sağcılar ve İslamcılar yok mu?

Şimdi öyle bir hal aldı ki, daha da büyüdü iş. Dediğin gibi işin içine **İBDA-C** gibi İslamcı gruplar da girdi. İş **Üsküdar'a** da sıçradı. **Üsküdar**'da **İBDA-C**'liler ve **Ülkü Ocakları'na** bağlı kişiler sol kitapları satmaya başladı. Para ideoloji tanımadı. Sağcılık solculuk falan ortadan kalktı, bunlar işbirliği yapmaya başladılar; herhangi bir gruba karşılarsa birlikte vuruşmaya başladılar. Sonra iş daha da büyüdü, **İzmir** tayfası piyasaya girmeye başladı. Daha sonra **Ankara** grubu da büyüdü, bunlar **Gaziantep**'e kadar gitti.

Korsan'ın merkezleri neresi?

İstanbul, İzmir, Ankara. Konya, Antalya, Adana çok daha sonraları girmeye başladı. Artık herkes kendi çapında yerel korsancı olmaya başladı. Eskiden **Anadolu**'ya hep **İstanbul** verirdi. Artık onlar kendi merkezlerinde kendi korsan kitaplarını üretiyorlar. **Konya**'lı gruplar da vardı. Bunların çoğunun kitapları falan okumuşlukları da yoktu. Burada ne basılıyorsa, onlar da orada aynısını basarlar. Onların derdi tamamen para.

Benim son kitabımın korsanı çıktı. Son kitabımı basan yayıncı arkadaşım dağıtıma gitti. Dağıtımdaki arkadaş kendisine, şu kadar basalım ama yedeğin de olsun, demiş. Yayıncı arkadaşım "yedek"le ne demek istediğini anlayamamış. Dağıtımcı da, korsan, demiş. 2000 tane korsana verelim, demiş. Bu iş hep böyle dönüyor galiba. Korsana "yedek" diyorlar.

Yayıncılara bizim önerdiğimiz bir yöntem bu. Kitap ilk başta korsana düşerse, korsan fiyatına aynı fiyata orijinalini satarsa, ikinci bir kişi o kitabı kolay kolay basmıyor. O kitap basıldı, piyasayı doldurdu, nasılsa birileri basıyor, bunun devamı da gelir, biz buna girmeyelim, diyorlar. Ama bunu yerel çapta yaparsın, o başka bir şey. En çok da **İstanbul**'da satılır. Birçoğu da yedeği basıyor. Aslında bu kitaplar için rakamlar çok küçük. İngilizce ders kitapları var, orada çok daha büyük paralar dönüyor. Bunun korsancısına **Oxford Yayınları**'nın teklif getirdiğini biliyorum. Artık illallah deyip, biz sana onu bu fiyattan verelim veya şu parayı al, yeter ki korsanını basma, diyorlar. Bir kitabın gerçek fiyatı 100 Pound'ken korsancı onu 20 Pound'dan satıyor. Arada böyle bir fark var.

Peki, sence korsancılık işi nereye gider bundan sonra?

Valla bu iş aslında miyadını doldurdu. Söyledikleri yasalar çıkarsa, özellikle hapis cezası.

Para cezası var ama...

Para cezası kimseye uygulanmıyor, ben daha görmedim. 5 milyar TL para değil ki o adam için. Ödemezler de zaten. Yayınevine parasını verip yine basar. Ben sana 5 milyar lira vereyim, senin son kitabını basayım, hiç mahkemeye de verme, derler.

Devamı Haftaya...

cezmiersoz@leman.com.tr

köy-İstanbul. * İstanbul-Bakırköy. 25 Ocak Pazar günü saat 16:00-18:00 arası Bakırköy D&R'dayım. Bağdat
ık Cumartesi günü saat 14:00-18:00 arası Diyarbakır Sanat Merkezi'ndeyim. Adres: Diyar Galleria yanı.

Uç Noktalar

ÖZET: Kendisini çok seven, çok güzel bir karısı olmasına rağmen yalnızca sakat kadınlardan tahrik olan ve karısıyla kardeş gibi yasayan Cenk'in eline birgün yolda bir çocuk bir zarf verir...

akıptek

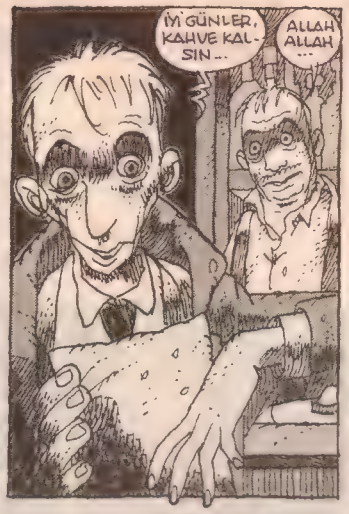

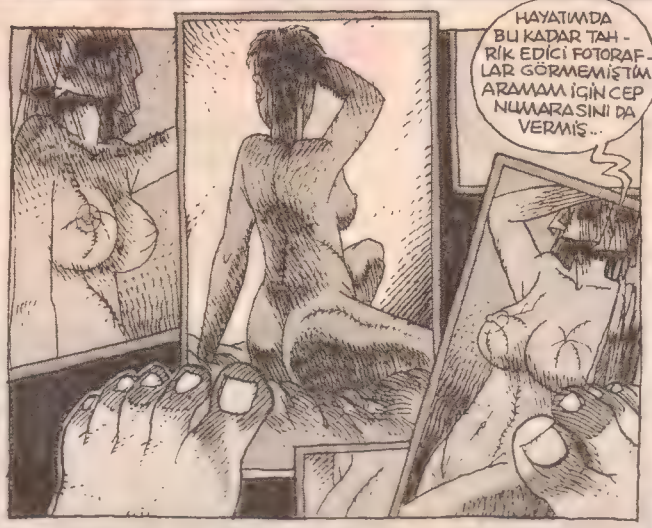

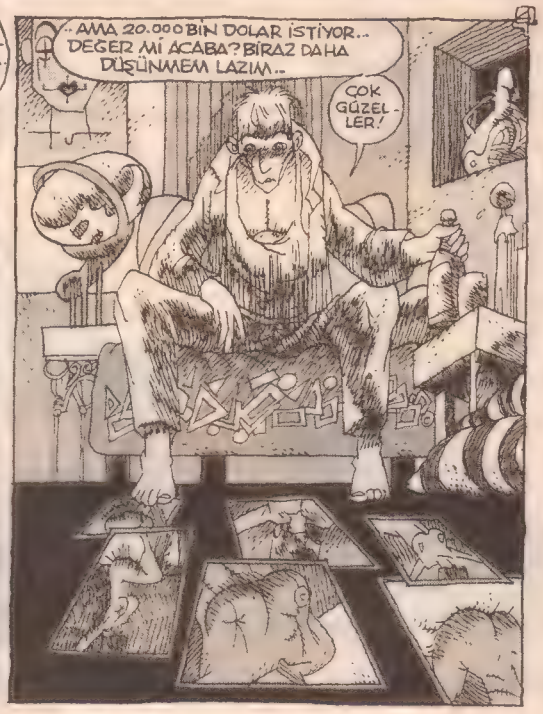

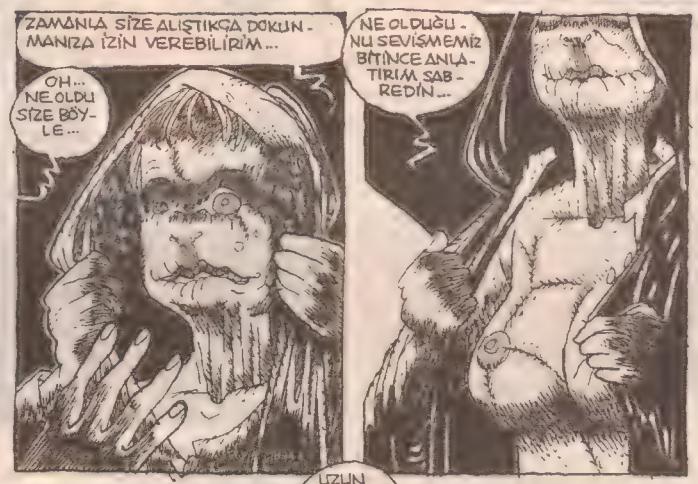

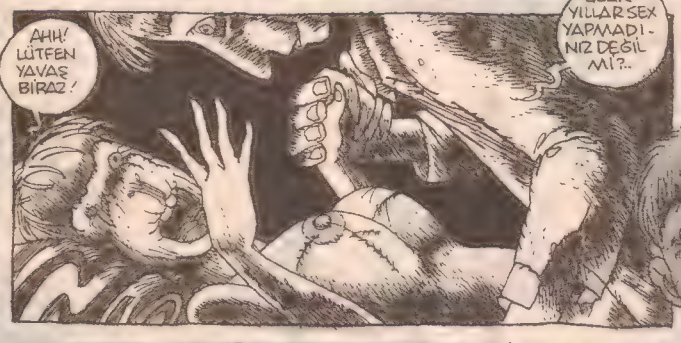

Devamı karşı sayfada

Akşamsefası

bezginbekir@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

BEZGİN BEKİR NEREYE GİDİYOR?

Adam

Gönül

dumur@leman.com.tr

GÜNERİ GÖĞLÜ

* Aşkla yanıp yakılmadıkça yaşamayı, uzun bir ömre sahip olmayı istemeyiz; kıvılcım gibi ölünceyedek böyle yanarak gideriz biz... (Şeyh Galib / Gazeller)

Leman Kültür'de STENDAP YARIŞMASI

TÜRKİYE HONKİSİNİ ARIYOR!

Neden Bizim de Porşemiz Yok Demeyin

Evet çok doğru, kadınlar komik erkeklerden hoşlanıyo. Ve fakat aynı şey erkekler için de geçerli olabilir tabi. O yüzden kadın, erkek, genç, ihtiyar, çoluk, çömbelek olmanıza aldırmayın. Anlatın hikayenizi, çekip, bize gönderin. Unutmayın Leman Kültür'de sizi dinleyecek bir sürü manyak var...

İkinci'ye 3.el Şahin (Doğan görünümlü) ve Üçüncü'ye 4. el Murat 124 (Belki de 125)

Son Katılma Tarihi 1 Şubat 2004

Stendap Dediğiniz Nedir ki?

Kendinizi Anlatmanız Yeterli

Kimsiniz, nerelisiniz, nasıl birisiniz, nelerden hoşlanır, nelerden hazetmezsiniz, cinsel tercihleriniz, duygusal aleminiz, aileniz, anneniz, babanız, kardeşleriniz, arkadaşlar, okul, iş, güç, kıl, yün vs...

Canınız ne isterse anlatın. Yeter ki gerçek, samimi ve mümkünse biraz da komik olsun...

Sonra çekin kameraya Honki Masası'na gönderin...

Kamerası olmayanların çekimlerini haftanın her günü 15 ile 17 saatleri arasında

Leman Kültür'de kendi ellerimizle yapıyoruz...

Unutmayın Vatandaşın Sırtmaya İhtiyacı Var

Yazışma Adresi Hokkabaz Masası (KKE), Firuzağa Mahallesi, Defterdar Yokuşu, No: 47, Beyoğlu - İstanbul

Honki Kayıtları İçin Adres Leman Kültür, İstiklal Caddesi, İmam Adnan Sokak, Beyoğlu.- İstanbul

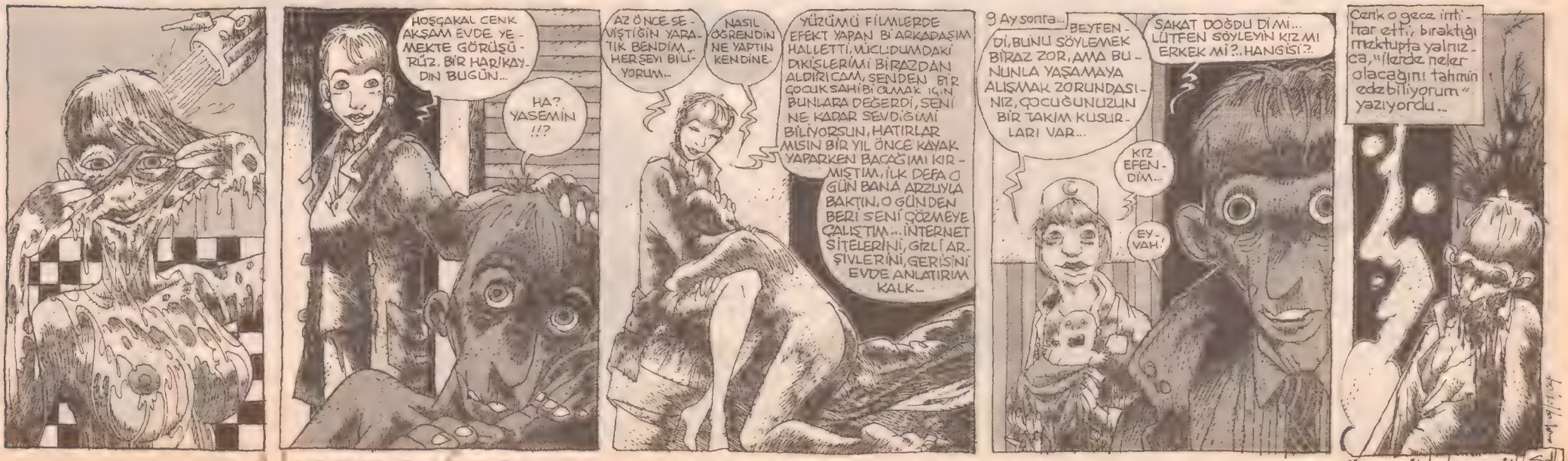

Akşamsefası

DENGELİ BESLENME

(kaanertem@leman.com.tr)

KAAN ERTEM

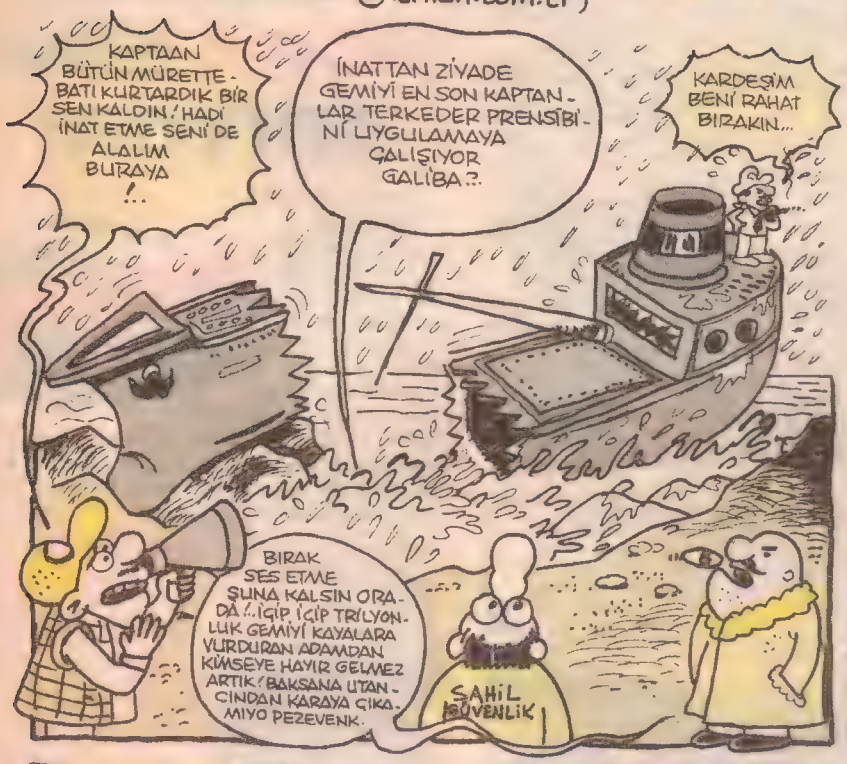

www.kaanertem.com'a YENİ HARMAN YAZILARINDAN SEÇMELER DE KOYDUM...MERAKLISINA. YAKINDA ÖDÜLLÜ YARIŞMA DA VAR...

TARTIŞMALARA SON NOKTAYI KOYAN ADAM YİNE SAHNEDE, YİNE ŞAŞAL DURUMDA!!

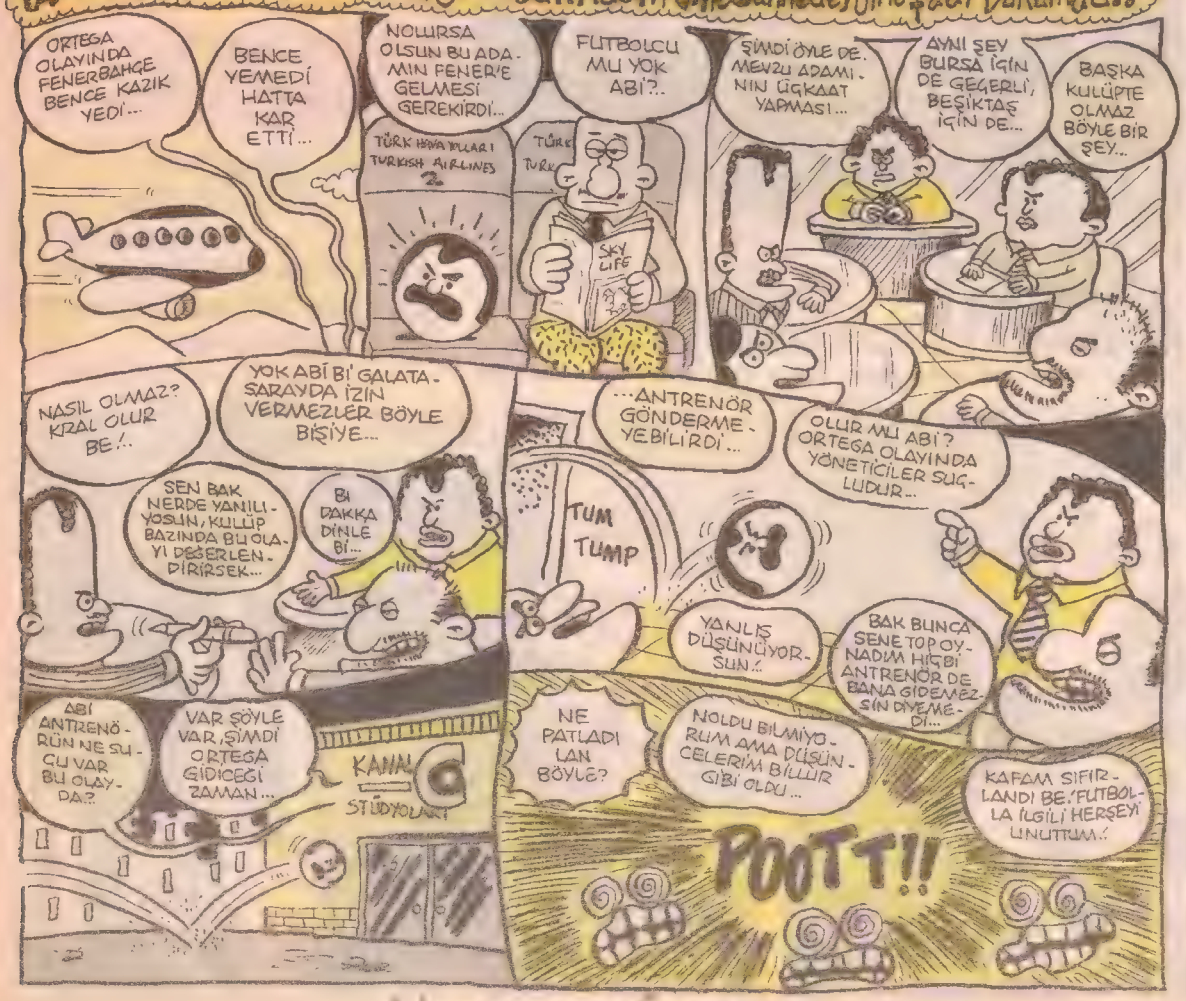

behicpek@leman.com.tr Behiç Pek

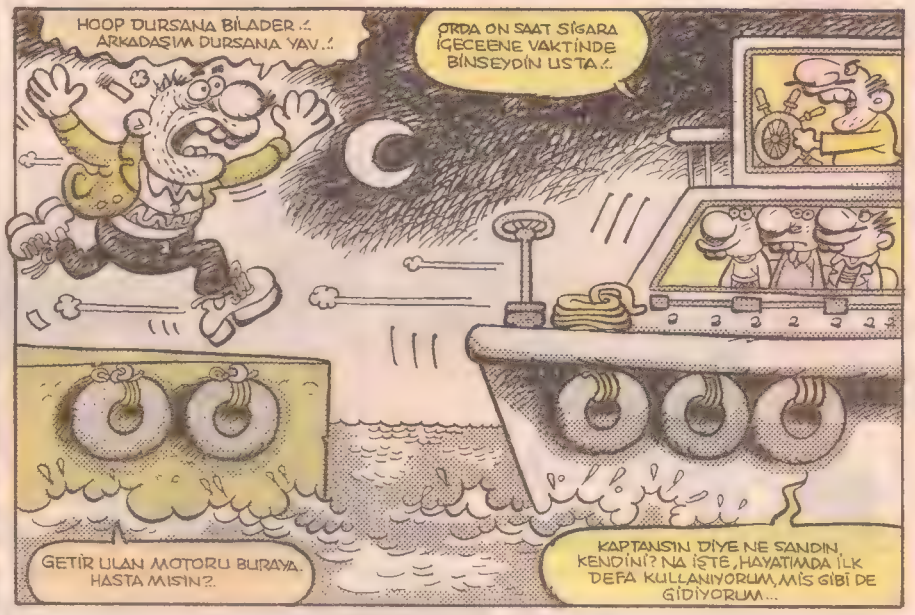

AKSARAY PAŞAOĞLU

Santiego Meydanı'ndaki Maradona'ya Benzemeyen Adam ve Gece Yarısı Bahçede Ürkünç Kahkahalar Atan Dana

Bilmiyorum Türkiye'yi gördünüz mü? Ben gördüm... Peki yi, üniversitelerimizle gurur duyuyor musunuz? Ben duyuyorum... Onlar çok özgür. Hele ülkemde çok yakından gördüğüm bir üniversite var ki, beni çok etkiliyor. Ben Tayland'da bok böceği yedim. Dünyanın hiçbir yerinde böyle özgür üniversite görmedim. Onu ben televizyonda gördüm. "Özgür Kız"ın oynadığı reklâmda. "Haaaa!.. Haaaa!.. Biz üniversiteliyiz... Hazır Kart." Önce çok müthiş Amerikan üniversitesi sandım. Dört kişi yollayıp sordurdum. Türk üniversitesiymiş.

Geçen akşam, evimizin önünden sarı bir taksi tuttum. Ve inanmayacaksınız ben onun içine bindim. Ben şimdi şöyle arka koltukta inanılmaz oturuyorum ve dikiz aynasından, afedersiniz şoförün dikizlerine beş parmaklarımla adamın ensesini karıştırarak ve kulaklarıyla oynayıp kulakları da kuzu kulağı gibi birşey. "Naapıyonuz siz bayan?" deyince beni tabi tanımıyor. Çünkü ben kadın kılığında bakıyorum adam sapık mı? Dikkati dağılarak ön arabaya çarpınca ve ön araba ekip otosu çıktı. Travesti sanarak geceyi nezarette dayak yiyerek geçirdim.

Önceki hafta, Şili'nin başkenti Santiego'daydım. Santiego meydanında Maradona'ya benzemeyen bir adam gördüm. Tam o sırada çok inanılmaz birşey oldu. Herkes birer kadına saldırdı. Korkunca ben de en yakın kadına saldırdım. Herkes tuttuğu kadını öpmeye başlayınca ben de aynı şeye başladım. Kadın direnince tokadı basıp saçından kavradım. Daha da öperken bir adam da beni saçımdan kavrayınca beni mi öpecek diye onu da ben saçından kavradım. Ben anlamiyor. Ben yabanci.. Tourist... Herif eşşolueşşek. Vuruyor. Olay sonradan anlaşıldı. Adam kadının kocasıymış. Ve o gün Santiego meydanında toplanan dokuz bin Şili'li Dünya Öpüşme Rekoru'nu kırmayı deniyorlarmış. Dokuz bini de bana saldırdı...

Bunu duymuş muydunuz? Finlandiyalı iki bilimadamı, genleriyle oynayarak, alkol seven ve alkol sevmeyen biçiminde yetiştirdikleri iki fare grubunu incelemişler. alkol seven fareler daha uzun ömürlü oluyorlarmış. Ben alkolü seviyorum. Fakat fare değilim. Gece oturdum, genlerimle biraz oynadım. Sabah, şaraptan nefret eder hâle gelmiştim. Ömrüm uzamamıştı. Sakın genlerinizle oynamayın. Evimizin neşesi sevimli kedimiz Yalaka'nın genleriyle de oynadım. O artık ciğer değil patlıcan seviyor.

On yıl önce, mütevazı birikimlerimi değerlendirmek için onbeş kişi yollayıp sekiz uzmana sordurdum. Arsa almamı önerdiler. Emekliliğimde mütevazı oturmak için ikiyüz dönümlük bir arsa aldım. İçine altı katlı mütevazı onbeş tane dubleks villa yaptırdım. Ama şimdi elimde benim tapusu var. Fakat istimlak edileceğini söyleyerek arsayı yok pahasına elimden almak için ne kadar hukuki yollardan ben gitsem de oradan yol geçecekmiş diye adamlar hukuk mukuk tanımıyorlar. Orman hukuku var. Bakın, şimdi şaşıracaksınız. Bahsettiğim arsa "Ay"da.. Sayın Bush "Ay"a üs kurduruyormuş. Benim evin ordan uzay yolu geçecekmiş. Yüz milyon dolara aldığım arsaya on dolar veriyorlar. Benim sevdiğim Amerika bu değil. Hukuka saygı nerde kaldı?

Kurban Bayramı için dağ keçisi tipi bir sığır gibi şey aldık. Ve onu kafasındaki boynuzundan ön bahçeye bağladık. Hayvan, çok garip çığlıksı bir insan kahkahası atıyor. Gece sabaha kadar güldü. Biz de irkile irkile uyumaya çalıştık. Kedimiz Yalaka gece tuvaletine bahçeye çıkınca sığır tipli yaratık gülerek onu tekmelemiş. Yalaka'nın hiç keyfi yoktu. Üç tane kasap çağırtıp sordurttum. Aldığımız hayvan koç değil at çıkmış. At hırsızları at çalıp atı kesip atı koyun eti gibi satıyorlarmiş. Bunlar atı kesmeden yine koyun gibi bana satmışlar. Boynuzu takmaymış. Ve kişniyormuş. Kişneme biraz kahkahayı andıran ses tonu çıkarıyor.

Ve yine Türkiye'den müthiş bir olay daha. Dün komşumuzun damına bıldırcın kondu. Hiç bıldırcın gördünüz mü? Ben görmedim. Eşim gördü: "Bak, bak, bak" dedi. Ve "uçtu" dedi. Onu görmeyi çok isterdim. Leylek de görmeyi isterdim. Fransa'da okurken silgi yemiştim...

Behiç Pek

Aksam Servisi

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

Derya Sayın
derya_sayin@mynet.com

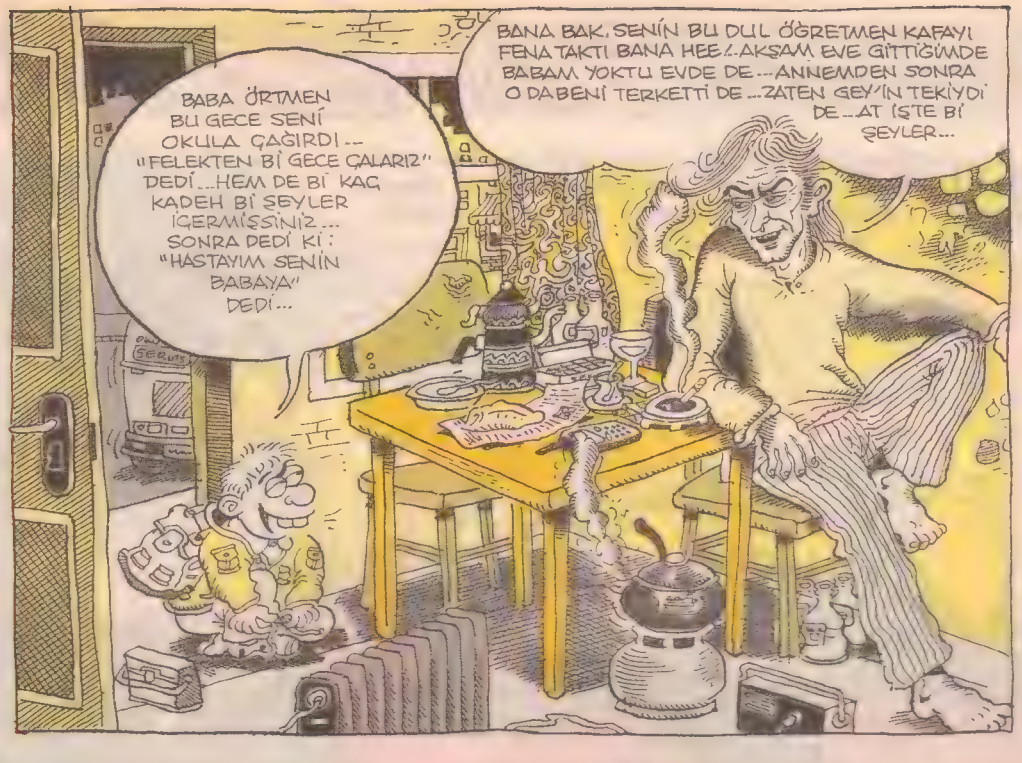

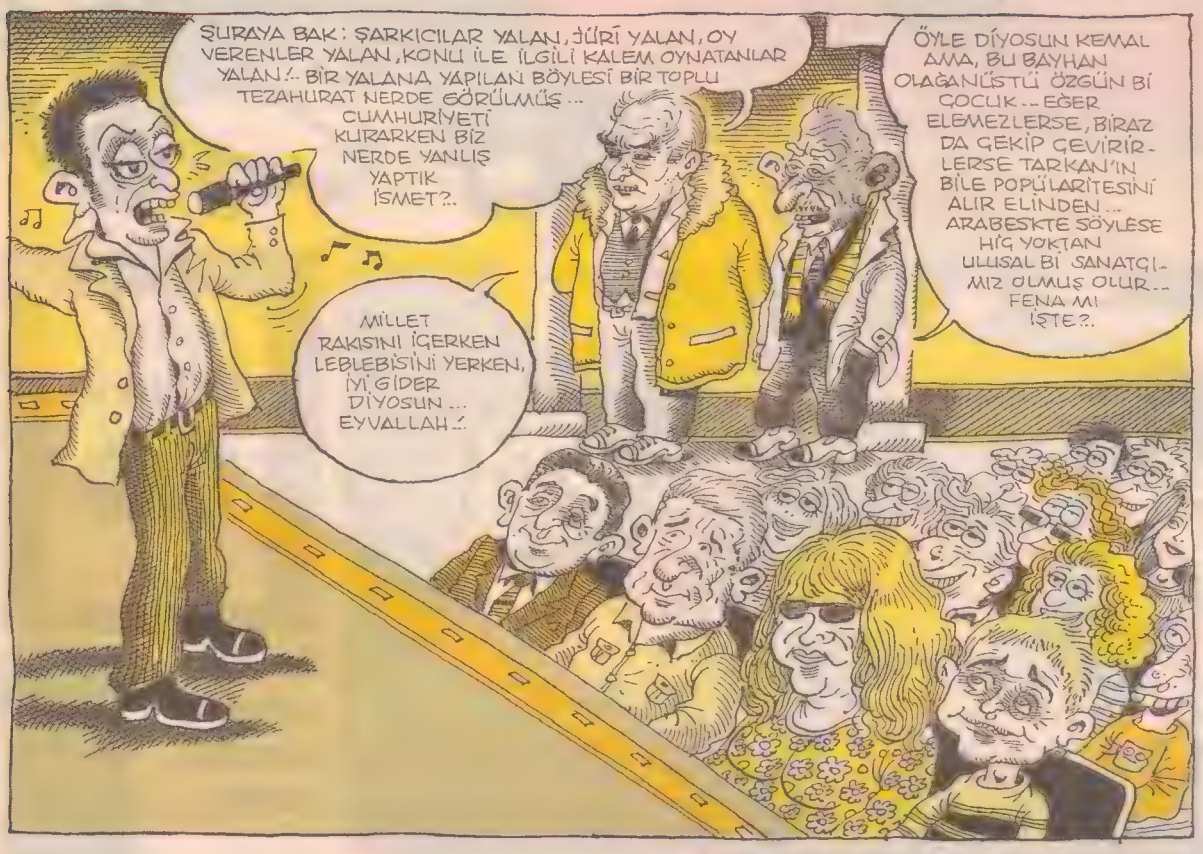

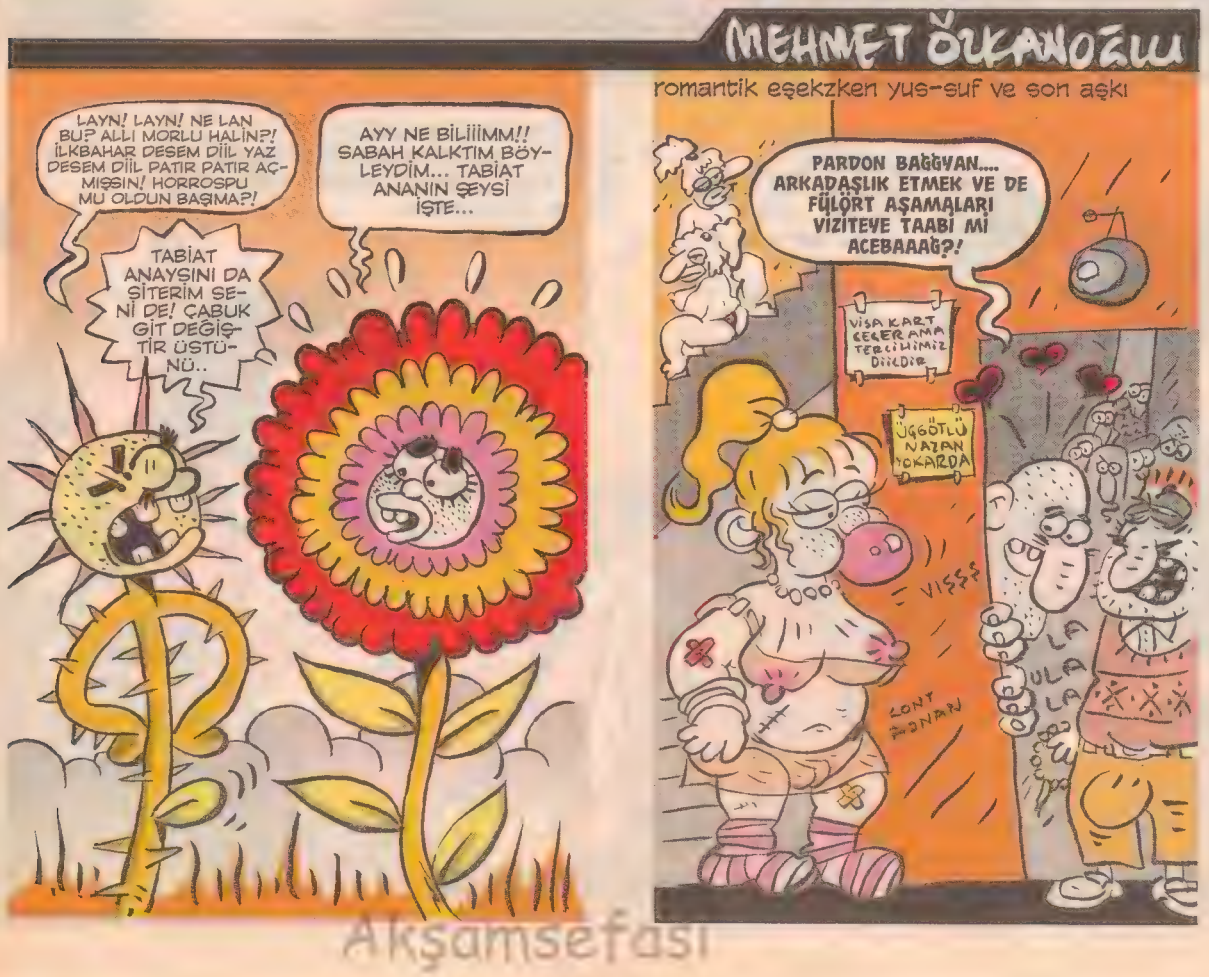

Akşamsefası

AYRINTILAR
DETAYLARDAN

Bir 'Siidi Pleyır'ın Günnüü (sekizbuçuk gün!)

1-) Onu ilk gördüüm an dedim ki, acaba bu o mu? Akşamüstüydü, eczaneye doğru yürüyor, o günün sonunda onunla karşılaşacağımı hiç düşünmüyodum bile! Ama işte, insanoğlu ne ile karşılaşacağını bildirmiyor, bu yüzden platform sahibi olsa bile yine de kaçınmaktan endişe edip, o sebeple de ne tasarladığını bir an bile dahi olsa tumturaklı bir şekilde gene de kaçınmamaya ihtimam gösteriyordu. Öyle de yaptım zaten. Tek tesellim, bana anılarımı anımsatacak bi söz etmesi ve aramızdaki bunca gerginliğin bir nebze de olsa sakıncayla ve hoş sohbetten sonra.. o değilmiş! Onu gördüümü sandım ama, değilmiş! Heyecannanmış, bi sürü şey tasarlamıştım kafamda, oysa eğer şunnarı söylerim diye. Mesela 'platform' diyecektim, nerden aklıma estiyse. Etkili olur diye düşünüyodum. Diyemedim ama; o diilmiş.

2-) O gün gördüüm kişinin o olmadıını öyrendikten sonra, "kim peki bu?" dedim. İçimi bir meraktır aldı. Yanına gidip, "adını bağışlar mısın" dedim! Konuşmuyodu hiç, sessizdi. Yüzüme bakıyodu derin ve annamlı bir huzunet duygusu içinde. Tek beklentim, bana vereceği hoş ve samiimi bir yanıtın.. "Manda gibi ne bakıyosun lan?" dedi. Bu, oydu! Nası da tanımamıştım halbukisi. O arkadaşça sesıyle, "kafayı mı yedin olum? Benim, Fethi!" dedi. İlk seferinde o diil sanmıştım ama, işte Tanrının kudreti ve bu hüzünlü akşamüstü anlarında.. "Platform," dedim.

3-) Artık arkadaşlarımla aram bozulmuştu, derin bi sessizliğe gömülüyodum! Önce eczaneye uğrayıp merhem aldım ve yanağıma bi tutam sürdüm. Yolda Fethi'yi gördüm tekrar. "Ne istiyosun?" dedim. Bi siidi verdi bana, erotik bi siidi. 'Sen de de var mı' diye sordu sonra. Değişebilir, takas yapabilirmişiz. Fakat, takas yapmaktan sıkılmıştım artık! Yıllar, günner geçiyodu ve.. "nası bu siidi, güzel mi!" dedim. "Güzel," dedi. O da inanmamaktaydı fekat söylediği şeye. İnsannar artık umarsızlaşmış, fütursuzlaşmıştı.

4-) O akşamüstü takas yaptıım siidiyi, hiç izlemeden, yoldaki bi korsan tezgâha rastlayıp başka bi siidiyle takas yaptım! Sonra da, neden böyle yapıyorum bilmiyorum, eve gidemeden onu da başka bi siidiyle takas ettim tekrar! Sahip olduğum bir değerin gücünü ve etkisini artırmaya uğraşıyor, bunu yaparken aslında hiçbişey değiştiremediğimi farkediyodum! Beşinci takastan aldıım siidiyi, artık takas makas yapmadan eve götürdüm. Yaklaşık oniki milyon lira zarardaydım. Sonra, Fethi'nin bana kızabileceği geldi aklıma?! Hemen koşturarak, elimdeki son siidiyi, ilk takas yaptıım adamla bi daa takas ettim! Yorgun argın dönüp, siidi pleyır'a taktım.. Hayvanoluheyvan! Berbat bi filimmiş. Bi de güzeldir abi dedi! Paltomu giyip hemen çıktım; siidiyi (deli filan der diye ilk takas yaptıım adamla değil) Ümraniye'deki başka bi korsancıyla takas ettim. Eve dönüp, bi an önce siidi pleyır'a taktım.. Anan!. Yok yok, fena diil.. Gene de, bi daha mı takas yapsam acaba diye düşünüyor, bu şiddetli arzumu bi türlü dizginneyemiyodum! Hem gece olmuştu artık. Bu saatte, açık korsancı acaba? Dışarı çıktım, siidiyi taşlarlan parçaladım o sinirle!

5-) Yan komşu Celal dayı, beni siidiyi parçalarken görmüş, "Neediyon len bu saatte?" diye sormuştu. Kırılan siidi parçalarından bi tanesi camına isabet etmiş! "Kusura bakma Celal dayı" dedim. "Yengen dolma yaptı, gel de al bi tabak, yersin ahşama," dedi. Kafayı sıyırmış angut! Ne yengesi; bildim bileli bekar bu moruk. Delilerden, manyaklardan geçilmiyodu mahallede! Buralardan kaçıp kurtulmak, kendime düzgün ve ihtiraslı bi yaşam kurmak istiyodum! O gece uzun uzun bunu düşündüm.

6-) Merhem almak için tekrar eczaneye uğradım. Eczanecinin geveze bi çırağı var. Densizlik edip, "Ne merhemi?" dedi ukalâ ukalâ! "Ustan yok mu, dedim, "Çekil şöyle kenara bakiyim, o biliyo!." Tırsıp geri çekilince, ben de bundan güç alarak, onu ezmeye başladım: "Kıçıma sürcem! Kıç merhemi. Oldu mu?!." Benden güçlüler karşısında ağzımı açamıyor, ama biraz güçsüzüne rastlayınca da tüm kötülüğümü üzerine boşaltıyodum. Böyle davranmamalıydım elbet, çok alçakça bişiydi. "Hayvanoolu hayvan!" dedim o hırsla!. Ağlamaya başladı. Ne diyeceğimi bilemiyor, üzüntüden kafayı yiyordum nerdeyse. "Akşama gel, dolma veriyim bi tabak," dedim!

7-) Fethi'yle aramız yine bozulmuştu. Benim sana emanet ettiim siidiyi nası başka siidiyle takas edersin diye çıkıştı! Hiç bozuntuya vermeyip, "Lan ben sana zaten daha nefisini vermiştim hibino!" dedim. Deyiş, o deyiş. Bi daha hiç görüşemedik! Singapur'a gittiğini söylüyolar. İşyerini aradım, halasına uğradım, cebini aradım, paltosunu karıştırdım, ses seda yok. "Amaan," dedim, giderse gitsin! Ateşteki dolmayı kontrol ettim ben. Ağlattığım çırağa söz vermiştim! Fekat güzel de yapamamış, dolmaların içini iyi dolduramayınca, pirinçler filan hep tencereye dökülmüştü! Zaten kıyma da yoktu, sadece soğan ve marul kullandım, bi de lezzet katar diye az simyon ekledim.

8-) Tencereyi bi tepsiye koyarak, eczaneye yollandım. Yanıma, şu siidiyi de almıştım. Çarşıdan geçerken tezgaha uğrar, takas ederim diye düşünüyodum.. "Aabi macera filmi geldi nefis, ister misin?" dedi hemen! Mna godumun korsanı. Maceradan ne annarsın sen, Rapırt Da Neroy' u bile tanımıyo daha, Gvenüeiyhç Pialteröyng'dan hiç haberi bilem yok! "İstemez, kalsın," dedim. "O ne abi tepside öyle?" diye sordu yılışık. Ah, benim şu iyi niyetim! Dayanamadım gene. "Eh, al bakalım, bi tat" dedim. Açtı kapağı, ben de o sırada yeni siidilere bakarken tencereyi eğri tutmıyım mı! Fışşırt, döküldü bi parça dolma suyu tezgaha! "Off! hep salça yaptık!" diye sızlanmaya başladı .na godumun korsanı. "Bişiy olmaz" dedim, "salça yok zaten! Minyon kattım bi tek; leke yapmaz minyon." Ve tabii, insannık bende kalsın, lekelediğim siidiyi aldım ayıp olmasın diye. Onu da ama, başka bi dükkanda takas etmeye kalkışınca, yemeği iyice soğutmuştum tencerede! Hemen eczaneye koşturdum.. Çırak beni görünce, ustasının yanına sokuldu, parmağıyla beni gösterdi.. "N'aptın lan bu çocuğa" dedi, İlkay abi. "Abi bişiy olmadı yaa, aramızda bizim" dedim! Artık ortalama bi dil kullanmasını öğrenmiş, nabza göre şerbet vermeye de başlamıştım. Yalakalık bile ediyodum kimi zaman. "Dii mi lan!" dedim çırağa dönerek, "Nassın koçum, iyi misin?!" "Sittir git bi daa gelme buraya," dedi İlkay abi!. Ağzımı bile açamadım. Hınk, mınk ettim, tencereyi yazarkasanın kenarına bırakarak kapıya yöneldim. "Dur!" dedi İlkay abi, "Şunu da al!." Bi mektup, Fethi'den! Açtım hemen okumaya başladım. "Burda okuma, sittir defol dışarda oku!" dedi İlkay abi. Hay senin aabi gibi epeni! Ne huysuz adammış be! "Verin lan dolmamı" dedim o gazla, mektup da geldii için sevinmiştim nası olsa! Tencereyle koşarak eve yürüdüm (Çok saçma ama, mektubu takas etmek içimden gelmişti!) Neyse, açtım evde zarfı. Singapur'dan geliyo: "Acayip siidiler var burda" diyo Fethi! "Gel sen de istiyosan?" diye not düşmüş. Hemen oturup bi cevap yazdım: Fet, stop! sen, stop! yavşa, stop! tekisin stop! Yine de, stop! arkadaşımsın, stop! Kaç para orda bi siidi, stop! İs stop, terim tabi stop! Getir bol bol stop! Stap! Sting! Stonegrafi! Neyşınıl kareografi! Stant! Stot sit strrt.." Uykum gelmiş, devamını getirememiştim. Zaten nerde bende para Singapur'a gidecek. Dolmayı dışarı çıkıp çöpe döktüm, yatağa girdim. Celal dayı, "ney o len, dolma mı?" demişti. Bunak. "Yok bişiy be, yat uyu moruk!" dedim. Günden güne gaddarlaşıyodum. Sabaha dek gözüme uyku girmedi bu yüzden. Kalktım un kurabiyesi yaptım. İyrenç oldu! Un yoktu çünkü, naapıyım..

Harman parti
BOL DUMANLI HUSUSİ
KOKULU FİLTRESİZ
22 Ocak LeMan Kültür
21:00 - 02:00
İmam Adnan Sok. No:20
Beyoğlu Tel: 0212 - 249 91 13

LeMan MİZAH DERGİNİZ

OKUR MEKTUPLARI

FİRUZAĞA MAH. DEFTERDAR YOKUŞU NO:47 BEYOĞLU / İSTANBUL

Sevgiye Uyansak

Hergün gözlerimizi ne kötü şeyler için acıyoruz: Savaşlar, kavgalar, saygısızlıklar... Bizim de güzel şeyler yaşamak için bi şansımız olsa.

Mesela; güneş ışıklarını sevgiyle bıraksa perdenin o yarı açık yerinden içeri, sevgiyle, aşkla kalksak bi günde. Aslında ne çok ihtiyacımız var buna. Bir sabah kalktığımızda sevgiyle (içten) söylenen bi günaydınla merhaba desek güne. Sevdiklerimizle olsak. Paylaşsak mutluluklarımızı.

Bu şans bi kere olsa verilse bize.

Sevmekten korkmadığımız, söylemekten utanmadığımız, saygının değerli, sevginin sürekli, düşüncenin önemli, umudun sonsuz olacağı günlerde görüşmek üzere... Herkese selam olsun... Sevgiyle kalın...

Hülya Bektaş (Yoldaş)

Yalnızlık 1

Sabah bir hışımla yatağından kalktı. Sanki önemli bir işe ya da sınava geç kalmış gibi. Oysa ne sınavı vardı ne de yapacak işi. Toparlandı, yüzünü yıkadı aynada kendine bir göz atıp saçını, başını düzeltti. En son saate bakmak için salona geçti. Ama duvar saatinin de (hayatın hızlılığına ayak uyduramamış olsa gerek) durmuş olduğunu hatırladı. Hemen cep telefonunu açtı. Saat sabahın 7:00'siydi. Bu saatte evde birileri olurdu. Evdekilerle anlaşamasa da nedense bu içini rahatlattı. Evde yalnız olmadığını başka birilerinin daha nefes alıp verdiğini bilmek güzeldi. Ne de olsa Gizem'i uykusundan sıyıran derin yalnızlık duygusuydu.

Zaman ilerledi. Akreple yelkovan adeta yarış pistindeymiş gibi birbirlerine hızlıca yetiştiler. Gizem evde yine yapayalnız kaldı. Ne gidecek yeri, ne de yapacak işi vardı. Canı ders çalışmakta istemiyordu. İki gün önce başladığı kitabın kalan son 15 sayfasını bitirmeye karar verdi. Okumak güzel şeydi. Bi çırpıda kitapta bitti. (Oysa ne çok alışmıştı Meryem'e)

Yalnızlığın ve sıkıntının etkisi olsa gerek bir başka kitabın sayfalarını açıp yeni bir dünyaya girecek gücü bulamadı kendinde. Yalnızlığını öldürmek için televizyonu açtı. Ama televizyonda insanların ciyak ciyak bağırıp çağırmalarından ve yozlaşan kültürün izlerinden başka hiç birşey yoktu. Kafası daha bulanıklaştı. İçinde bir ateş yandı söndü sonra gök gürledi ardından denizler taştı yüreğine aktı. Ama bir türlü içindeki sıkıntıyı dışarı atamadı. En son sigarasına sarıldı. İçinde son iki tane kalmıştı. Aslında tiryaki değildi, sevmezdi de. Ama ara ara dost sohbetlerinde ve azrailin gelip yüreğini boğduğu zamanlarda yakardı bir sigara ve ciğerlerine uzun bir iç çekişle çekerdi. Şimdi de öyle yaptı. Ama yok bu da işe yaramadı. Yaşantısının birikmiş acısı, öfkesi, hüznü vardı. Hepsi çoğala çoğala başına üşüşmüşlerdi.

Yaşadığı hayatın hep yanlış yerlerde yanlış insanlarla olabileceği düşüncesi onu deliye çevirdi. Çırpındı etrafına bakındı. Konuşacağı kimse de yoktu etrafında. Herkes kendi iç yalnızlığıyla bu hayatı yaşanır kılmak için koşturup duruyordu. Paketteki son sigarayı da tellendirdi. İçine çekti arka arkaya durmaksızın bir süre nefes almayan ve tekrar yaşamak için çırpınan bir insan gibi.

İçine çektiği dumanın etkisiyle biraz gevşeyen bedeni ve karşısında oturan yaşamından örülü dağın etkisiyle hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. İri iri damlalar yüzünden akıp gitti. Ağladı öylece... Bir zaman sonra duruldu. Aynanın karşısına geçti. Yüzü ve gözleri kararmış elleri de küllenmişti. Acısı dinmese de tekrar maskesini takındı. Ve kendine ait olmayan hayatı yaşamak için silahlarını kuşandı. Oysa o da biliyordu ne olmak istediği yerdeydi, ne de kendineydi sırtındaki bohça.

Semahir Atasoy

CADDE yayınlarından üç yeni kitap, tüm kitapçılarda ve LeMan Kültür'lerde

Komedyen

Ender Özkahraman enderoz@leman.com.tr

ÖZET: Komik olan hal ve esprilerini sergilemek üzere Diyarbakır'dan kalkıp İstanbul'a gelen Haşim, ünlü komedyen Mükremin'in peşine düşmüş, ancak halen ona ulaşamamıştır. Buradaki bir tanışının mihmandarlığında neredeyse hergün Beşiktaş Kültür Merkezi'nin kapısında maharetlerini ona göstereceği günü beklemektedir!...

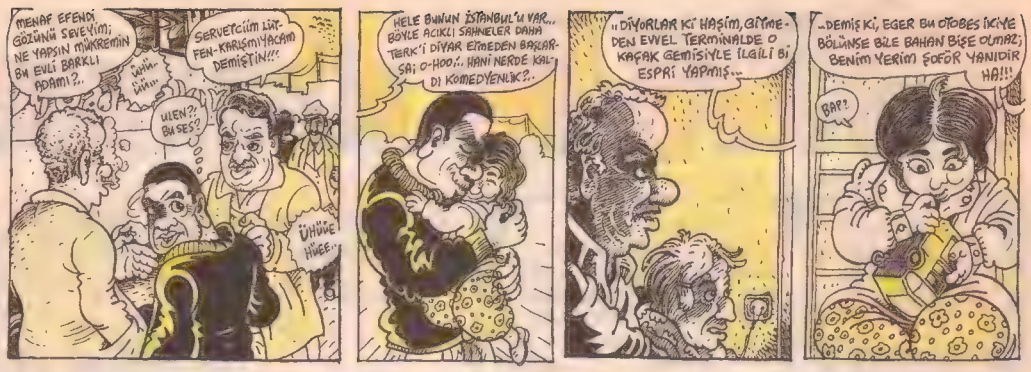

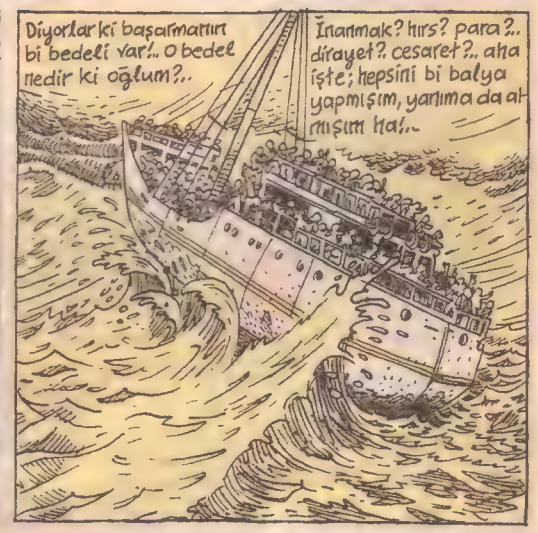

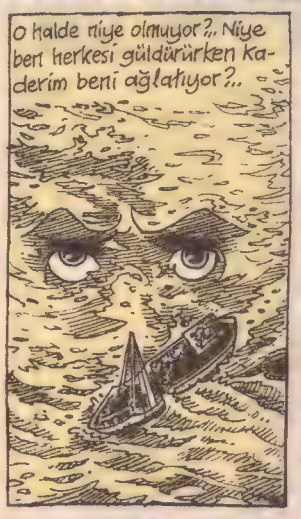

sürecek

LeMan
SAYI: 637
23 OCAK 2004 CUMA
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

• **Yayımcı:** LM Basın Yayın Ltd.Şti.
• **İmtiyaz Sahibi:** Mehmet ÇAĞÇAĞ
• **Genel Müdür:** Tuncay AKGÜN
• **Yazışleri Müdürü:** Zafer AKNAR

• **Yazar ve Çizerler:** Tuncay AKGÜN • Kemal ARATAN • Atilla ATALAY • Can BARSLAN • Bahadır BOYSAL • Mehmet ÇAĞÇAĞ • Cezmi ERSÖZ • Ramize ERER • Kaan ERTEM • Metin FİDAN • Nihat GENÇ • Feyhan GÜVER • Güneri İÇÖĞLU • Lütfü OFLAZ • Aslan ÖZDEMİR • Vedat ÖZDEMİROĞLU • Suat ÖZKAN • Ender ÖZKAHRAMAN • Feyzi ÖZŞAHİN • M. ÖZKANOĞLU • Vaciz ÖRGER • Behiç PEK • Sefer SELVİ • Derya SAYIN • Özge SAMANCI • Galip TEKİN • Mahmut TİBET • Alp Tamer ULUKILIÇ • Ahmet YILMAZ • **Sayfa Sekreterleri:** Aydın ŞAHİN • Bayram USLU • **Bilgisayar Tasarım:** Cebrail OKÇU • Murat YÜCEŞAN • Mert HOŞGÖR • Fikret ÖZDEMİR • **Kaligrafi:** Şevki SAYIŞMAN • **Renk Ayrımı:** M.ÖZKARA • Ali Ekber USLU • **Montaj:** Kadri ÇAVUŞOĞLU • Engin ÖZDEMİR • **Satış:** Cengiz KOCALI • **Müessese:** Ali YAVUZ • **Baskı Sorumlusu:** Üzeyir ATMACA **Tel:** 0.212.292 94 50-51 • **Fax:** 0.212.292 44 91 • **Abonelik için Tel:** 0.212.292 94 50 • **Baskı:** LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx) • **Genel Dağıtım:** BBD Merkez **Adres:** Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No: 47 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

KOZALAK

HÜMİN ZARARLISI

ÇAĞDAŞ

KOZALAK VE 3.TÜRDEN İLİŞKİLER...

Akşamsefası

Tepik : Eşek tepkisi...

Beyaz Türk : Bütün renkleri silelim mi yani, onu mu istiyosunuz? Sktirin gidin, lütfen...

Talep : Talip temennisi...

Kuzu Şiş : Büyük bir ihtimalle hayvancağızı öldürürken de şişlemiştir bu manyak...

Mızrap : Udi mızrağı. Zararsız ama yine de vahşice...

Sıradışı : Hadi len. Sıraya girsen de bi skim olmazmış senden...

Bayhan : Peki ya adı Burçin olsaydı?..

Abaküs : Bulanın dehasından çok bulamayanların angutluğuyla açıklanabilir belki. Belli ki çok uzun bir süre boncukları saymak kimsenin aklına gelmemiş. Bakın açıklandı bile...

Acur : Uzman hıyar...

Beygir : Şanslı katır...

Üfürükçü : Bir bardak su içirirseniz, kısa bir süreliğine tükürükçü olarak da kullanabilirsiniz. Ne işinize yarar bilemem tabi. Ben sadece teorisyenim...

Mutfak Robotu : Vaay, aşçı da uzaylı filan heralde...

Grup Priz : Kimbilir ne acayip zevk alıyolar. Elektrik melektrik olaylarına girdilerse, aşmışlar zaten...

Müftü : Adım da Lütfü deme küserim...

Piton : Çok büyük bir yılan olduğunun farkındayım ama yine de bir ton geleceğini sanmam. İsmi koyan arkadaş epeyce salakmış. Artı diksiyonu da bozuk. Bi daha enteresan bi hayvan görürse lütfen isim takmaya çalışmasın...

Dikiz : Platonik kesişme...

Zaptiye : Askeri birliklerde televizyonun kanalını değiştirmekle görevli rütbesiz er...

Meksikalı : Bir çeşit Adanalı...

Kozmatik : Hadi yaa. Keşki maça deseydin. Elimde bi tane bile matik yok anasını satim...

Elmalı Turta : Amerikan ketesi...

Krater : Ay'ın da busu meşhur işte çocuklar. Ne bokuma yarıyosa...

Okur Mektubu : Yüzüstü uyuyanlar eşektir... Hahaha, şimdi bir sürü enayi mail atar, eğlenirim...

Bluğ Çağı : Bizim oğlan otspire başladı demeye utanıyolar heralde...

Anma Töreni : Eee mühim biri olmanın cilveleri işte. Öldüğünü zırt pırt hatırlatırlar adama...

Keçi Leblebileri

Halil R. - Tekirdağ : Suç oranı düştükçe suç oranı düşecektir...

Okan Z. - Edirne : Eee ne demişler, yemekte kalça, kadında, herneyse...

Nazan K. - Kalamış : Okur okur gidersek daha iyi okuruz bence...

Elif D. - Karşıyaka : Karekteri öyle onun, çocukla çocuk olur, hayvanla hayvan...

Sevim G. - Kadıköy : Hadi hadi sağdan git cüzdan alırsın...

İsmet S. - Üsküdar: Özeleştiri yapmam gerekirse manyak olduğumu söyleyebilirim.

Hatice F. - Ankara : Yahu ben de sabahtan beri akşam ezanını bekliyorum be çocuğum...

Cavidan B. - Bostancı : Salak diye konuşma be salak salak konuşma...

Ali Ç. - Kartal : Arkamdan konuşmayın oğlum, aniden geri dönerim bak...

Neslihan E. - Antalya : Şahsen evli bir adamla evlenmeye karşıyım...

Ramazan A. - Beşiktaş: Niye sürekli belden aşağı espri yapıyosun ki? Aseksüel misin nesin?

638

30 Ocak 2004 Cuma 152209 Sayı: 2004/05 - 850.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr
K.K.T.C-950.000 TL.

...et yeme bayraminda
cümle et severlere afiyet dilerken,
herkese kan göllerinden, post kavgasindan,
ve de trafik ölümlerinden uzak
bir bayram dileriz..leman

TANRILAR GURBAN İSTİYO!

SEN İSTİYO OLMAYASIN?

ŞAK ŞUK

ŞAK ŞUK

ŞAK ŞUK

ŞAK ŞUK ŞAK

guverfeyhan@hotmail.com

Bayır gülü

FEYHAN GÜVER

İstanbul üç gün rüya gibiydi... Bu arada kitap yapıyoz haberiniz olsun...

- Bi şarkı sözü yazabilsem, Ergüder Yoldaş beste lesin isterdim...
- **Çoban salatasına brokoli girdiği an, hayatı tama men değiştiririm!..**
- Feng Shui sayesinde bi sürü kolpacı iş yaptı gibi me geliyor ara sıra!..
- **Peki bi adam, bi ülkeyi "İstenmeyen Ülke" ila etme hakkına niye sahip değil, tersi olabiliyo...**
- "Hayat, gelecek için planlar yaparken başımızda geçenlerdir." (John Lennon)
- **Bir adam bütün dünyayı kandırabiliyorken, bütü dünyanın bir adamı ikna etmesi elbette mümkün!..**
- Düğün gecesinde "Fındıklı bizim yolumuz / Ho varda çıktı da yolumuz" söylenir mi a toplumaj?..
- **Bi günden bi güne bi paket Skoçbrayt alıp geldi niz mi lan ziyaretime?!.**
- 45'lik plaklarıyla oynuyorum deyu babam kızar bana, CD'leri kurcalıyor oğlum, hakkaten sinir bozu cu...
- **Yok olan kavimler, 'strateji' bilmeyenlermiş...**
- Ne zaman ekip çalışması olsa, ekibin bi kısmı ça lışmaz!..
- **"En büyük emperyalist, insan ruhudur." (Pir V layat Han)**
- Peki Şebnem Sönmez'le Beyoğlu'nda tek kişili bir gösteriyi balkondan izleyişimiz ve sürekli konuşa bir kadına sinirlenip, yukarıdan "Sizi eşarpla boğma istiyorum" diye bağırmam ve çıkışımız!..
- **'Ekometri' nedir ya, ekonomi demekten sıkılı ağız yapıyo gibi...**
- Peki ülkeyi temsilen olimpiyatlara tek adam gi se, bütün dallarda o yarışsa ve fakat klorlu sudan ma yışıp uyuyup, yüzmeden sonraki okçuluk ortamını ka çırsa ya!..
- **"Almaz mıydınız" nedir, nasıl aliim ki şimdik?..**
- "Pamuk Prenses ve 7 Cüceler Evi" olsa, Uykuc alır birinciliği, kavgayla-gürültüyle en minik bağı o maz!..
- **Elektriklerin kesilmesi ve Can Ilgaz'ın "Fox Kids yüzüme kapadılar" diye ağlaması...**
- "Bir önceki toplantı" n'olur gündeme gelmesin dost!..
- **Sülfatı yıldız yapan da deterjandır ha!..**
- En tuhaf intikam şarkısı Bayan Pekkan'a ait: San Neler Edeceğim!..
- **Basketbol da bi acaip ha, "iki takım da maça car lı ve agresif savunmayla başladı", e, kim hücum yap o vakit?!.**
- "Yelek örüyom yelek / Otuziki ilmekten / Yarin konuşmak ister / Konuşamam gülmekten." (Halk tü küsü)
- **Allah'ın adını verdim, bana ne bayım deyin, ne d kuzum!..**
- Her ne ararsan kendinde Ara Güler!..
- **Pasif içiciyle sigara konuşmaktansa, fok bakıcı olmayı yeğlerim...**

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

mtibet@leman.com

Akşamsefası

- "Dalgasız denizde herkes kaptan!" (Çamurluk yazısı)
- **Hakem Pancu'ya iki kere kırmızı kart göstermiş, maç yeniden oynanacak...**
- Yerli malı aynı zamanda dünyanin da malı, rasyonel bulan onu kullanmalı...
- **"İstiklâl Caddesi'nde bütün deliler tramvay yolundan yürüyo." (Ahmet Yılmaz)**
- Uyandı Pamuk Prenses / Şeytanın öpüşüyle / İtiraz etti cüceler / "Böyle değildi masal!" / 'Olsun' dedi Pamuk Prenses / 'Yeniden yazılır...' " (Eray Kâhya)
- **Sevenin halinden eleven anlar!..**
- Halk müziğini canlandırmak için "28 Kubat" projesi gelişse ya, Anadolu'dan 28 acar genç toplama hesabı...
- **En güzeli başına bi felaket gelmeden, kesekâğıdına iki tane göz yeri yapıp kafana geçirmek, gerçi bu 'en güzeli' değil, doğru, lakin komik!..**
- Chanel'e Eau de Toilette bile rahat yok!.. (Efe Gültekin'den)
- **"Nokya şarj var mı?" bi yere kadar yahu!..**
- İnsanın Zerrin Özer'i gerdanından başlayarak kaşıklayası geliyor...
- **Türk sinemasında kâh iyi, kâh kötü rollerde görünen simalar bambaşkadır, örneğin rahmetli Ali Şen...**
- Kadehinde zehir olsa, ben içemem sen de içme...
- **Ruh 21 grammış, psikiyatristlere kazıklanmayınız!..**

(NOT: HALAT GÖSTERİSİ / Toprak Işık / İletişim / Kaçmaz!)

vo@hotmail.com

LeMan

28 Ocak'ta iki haftalık Amerika ziyaretine çıkan Başbakan Erdoğan, Bush'a hediye olarak kravat götürüyor!!!

2005 yılında paradan altı sıfır atılıyor.Kuşaklararası para uçurumu ortadan kalkıyor. Kuruş geri dönüyor.

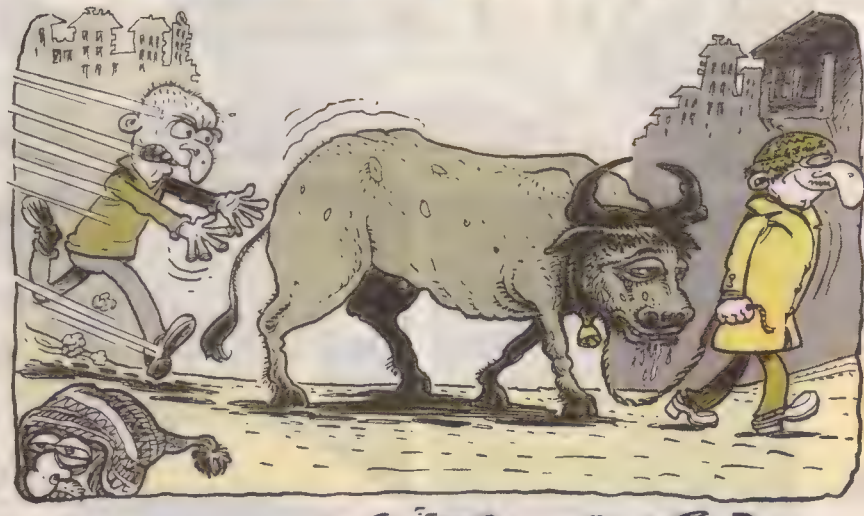

TOPYEKÜN AMERİKA SEYAHATİ
memleketi sömürge yapma gezisi al özal'ı vur tayyipe

BEYAZ ÇARESİZLİK
bir günlük kar fırtınasının istanbul'a faturası 25 trilyon resmi çaresizlik ve insan sefaleti de kdvsi

VİZONTELE TUUBA GALASI
televolenin 35'lik filme aktarılmış sinema versiyonu

KARDA ÇOCUK CİNAYETLERİ
karneleriyle çocukları dondurdular. kayıt parası diye uzak okula attılar, karda sokağa saldılar, merhametsizdiler, vicdansızdılar!

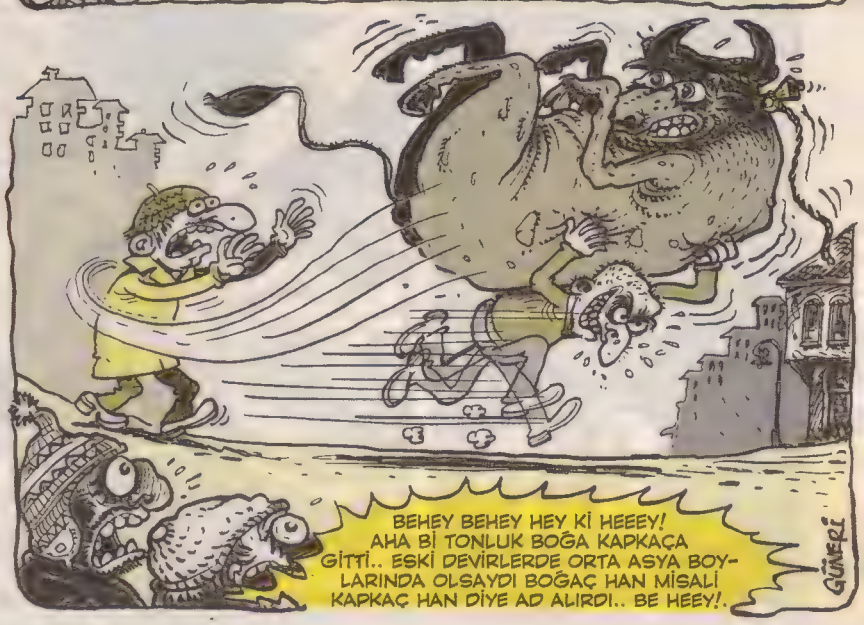

Siyasi tutuklu ve hükümlü yakınlarının kollarına bir süre önce "terör" mührü vuran Muş Cezaevi yönetimi, şimdiyse üzerinde "cumhuriyetin 80.yılı" yazısı bulunan mührü vuruyor!?!

Akşamsefası

Daral&Timsah

daral@leman.com.tr

tripanazomigambiyetsizler

ÇAÇAR

Dostlar, arkadaşlar aradı, dediler ortalıkta Timsah diye bir stand-upcı dolaşıyor, soruyorlar bir ilgin var mı?.. Cevap: Hiç bir ilgim yok... Yalnız saç tıraşı ilgimi çekti... Bu arada iki hafta önce çizmiş olduğum Pelin hanımın espirisinden sonra bu da ikinci bayan okurdan gelen espri oluyor... Dur bakalım enteresan bir espri dalgası olabilir... Espri sahibi Okşan hanıma teşekkürler... Ve tabii ki iyi bayramlar... Ç.Ç.

SIKILHAN
ile dialog çabaları

- Merhaba Sıkılhan, ben ilkokul Öğretmenin Müyesser F.Utugun, seni şunun için rahatsız ediyorum yavrucum, bizim kurban bayramı için aldığımız dana kaçtı ve şu an sizin kapının önünde.

- İyi ama örtmenim biz dördüncü katta oturuyoruz.

- Dana da dördüncü katta.

- E, peki size nasıl yardımcı olabilirim, naapmalıyım?

- Derslerine günü gününe çalış.

- Efendim?.

- Pardon çocuğum, yanımda bir 2A'dan talebe var da ona diyordum. Babasıyla danaya ortağız, aslında yedi ortağız. Ama içlerinde dana sahibi olarak seni tanıyan bir tek varım. O yüzden arıyorum. Herneyse, peki, Sıkılhan kapıyı açıp danayı asansöre doğru kışkışlayabilir misin acaba? Eğer onu asansöre bindirmeyi başarırsan, biz çağırma düğmesine basıp kendisini alt kata çekeceğiz. Yahut veliini telefona çağır ona izah ediyim. Ya da dur ben sana dananın ortaklarından birini veriyim, o naapıcağını daha iyi anlatır, eskiden hayvancılık yapıyomuş kendisi. Veriyorum:

- Aloğ, ben dana ortaklarından Sabri, kimsin? Alo... Alo.... Hocaanım, bu telefon ses vermiyur. Sizin Sıddıkhan kapadı galba. Şimdi bu delikanlılar böyle işte. Halbusi dana kovalamak bu ülkenin bir gerçeği. Çık, katıl, kovala danayı yemesin lahanayı, bir sosyal, bir insan ol. Bir örf, bir gelenek. Adam naapıyur, telefonu yüzüme kapıyur.

- Alo, Sıkılhan, Bunalgül ben, bak sana ne diycem. Geçen hani kar yağdı, İstanbul adeta bir megaköy oldu evde mahsur kaldık yaa, hani elektrikler de kesikti o gün, meteorolojinin uyarısına rağmen Hadımköy'de yüzlerce araç.

- Seninle hemşeriyiz Bunalgül, uzatma istersen, olay sırasında ben de burdaydım.

- Her neyse işte o gün, televizyon felan da yoktu haliyle, öölecene karanlıkta oturup dururken neyi farkettim biliyo musun: benim babam yok.

- Olması lazım Bunalgül.

- Annem diyo ki "Bi susun be susun" diyerek 1998 yılında evden gitmiş babam. Halbuki 2002 de evde gördüm onu ben. Annem "Yok o diildir o" diyo. Büzge de ekmek öptü yemin etti, iki ay önce bizim eve ders çalışmaya geldiğinde babamı mutfakta kendine sandöviç yaparken görmüş. Çisil salağı ise ne dedi biliyo musun, senin dedi, baban var mıydı ki zaten dedi, ben dedi, onu hiç dedi görmedim ki dedi. Ama onu ciddiye almadım tebi. Zaten ben sana bişi sööliyim mi o gerizekalı karıyı hiç kimse ciddiye almıyo bizim sınıfta. Haa, bi de şey var, sen onu biliyo musun, bu Çisil'in bi ayağı altı parmaklı. Alo... Alo? Hatta mıyız Sıkılhan... Sen de gittin di mi yığıvrenç şey... Alo... Git, peki yolun açık olsun Sıkılhan salaa.

- Alo, Sıkılhan Öflan, annen konuşuyor. Evet. Çocuğum apartman yönetiminden duyduğum şey doğru mu? Kat mâlikleri büyükbaş bir hayvanı, ki, bu malak, düve yahut camış olabilir, her kat mâliki başka bişey söylüyor, her neyse, işte o hayvanı iterek asansöre bidirmeye çalıştığını söylüyorlar. Niçün mandayla itişiyorsun çocuğum, evet?

- Dana...

- Dana yahut dombay hepsi saçma... Bi ara mahalleden kedi çalıp yediğin satanist olduğun konusunda kuşkularım vardı. Sen "Gazeteler gaza getiriyo her siyah tişort giyen satanist olup kedi yemiyo" diye şarlayıp küçük tansiyonumu 12 büyüğünü 24 e fırlatmıştın. Kediden geçtik, dana mı çalıyosun genç adam. Niçün böyle yapıyosun çocuğum, sana yeterince sevgi göstermiyo muyuz, dikkat çekmek için mü dana çaldın?

- İlkokul Öğretmenim Müyesser.F. Utugun'un danası.

- Öğretmeninin danasını izinsiz alamazsın genç adam. Açık konuş uyuşturucu mu alıyosun, tamam ergensin, hormonların, ama gene de normal biri asansöre... Alo? O "möö" sesi kimin? Telefonu ineğe verdin di mi? Mizah bu değil Sıkılhan. Götür o öküzü öğretmenine ver, özür dile. Alo, götürmelisin evet.

sklhan@leman.com.tr Atilla Atalay

Derya Sayın

derya_sayin@mynet.com

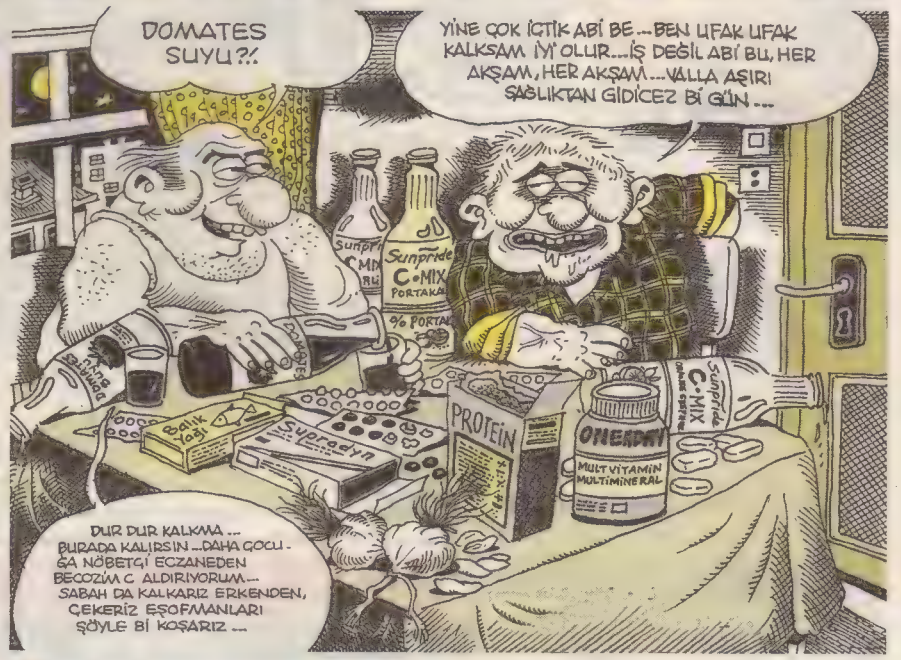

AYRINTILAR

-Peki, ona bunları söyleyip de meseleyi izah ettiğin zaman, seni anlamak için gayrette bulundu mu? Yani, durumu kendi içinde çeşitli yönleriyle kavrayabildi mi; ne dedi?"

-Yav ne diycek mına godumun çocuu! Ivır kıvır bi ton laf etti beynini sigtiğim herifi! Mına koycam bi yakalarsam! Ağzını yüzünü! Dalağını sittiğim!"

-Ay ne biçim konuşuyosun Taner?!

Taner, küfürlü konuşuyo.. Küfür, bi argo çeşididir. Fekat bunun yanında, yani özel bi grup içinde şifreli anlamlar meydana getirmesi, veya dili zenginleştirmesinin ötesinde, direkman bir öfke sunumudur! Acil bir "hiddet çıkışı" kapısıdır! Tuhaf bir zenginlik ve çeşitlilikle ifade edilir. Hem hızlıdır, içgüdüseldir, hem de o âciliyet anında bile, dil'in türlü biçimleriyle bi anda süslenip püslenebilir! Örneğin, 'sitmek' ve 'dalak' kelimesi bir araya geldiğinde, özel bi çabaya da gerek kalmadan, görünüş itibarıyla zaten garip bi ilişki oluşur! 'Dalağı' bile siteceğini iddia edebilmek', küfür edenin geniş hayâl dünyasıyla ilgili değil, az önce bahsettiğimiz zenginnikle ilgili bi durumdur. Küfür dünyasında, herşey sitilebilir!. Evinde öğleye doğru, ayağını sehpaya çarpan Birol, "mına koduumun sehpası" diye feryat etmiştir!. Küfürü, dolayısıyla dil'i devreden çıkarırsak eğer, şöyle bişiy yapacaktı: "Bğoaarkh! Nhhaaeh! Uff! Viiyh!." Yani küfür, bir Dil çığlığıdır. Kurulu bi cümleye dönüştürülerek insani hale getirilen, ama gene de -tam mantıkla dönüştürülmedii için- hayvânî kalan sert bi çığlık!. Birol, yanınız başına olduğu için ahlâki açıdan da bi endişe duymamış, rahatça "mına koyyım" demişti sehpaya! Elbette, sadece "uff!" diyebilmesi de mümkündü. Fekat bir acı belirten hayvani 'uff ' çığlığı kâfi gelmeyecek, bu acı ve öfkeyi daha zengin ifade etme, yani insanca bi cümleye dönüştürme gereksinimi duyacaktı. Tabii, yöntemler çeşitlidir: "Kim koydu lan bu sehpayı buraya!" diye tuhaf bi soruyla idare edebilir! "Allah cezanı vere emi!" diyerek, inançlarla ilgili bi alandan da yardım görebilirdi.. Birol'un bu refleksi, habire çene yapmasına, ıvıra zıvıra küfürü basmasına bir bahane değildir elbet! İç huzurunu sağlamış, dengelerini kurmuş, ve eşyanın tabiatındaki gizleri de bi parça aralamışsa eğer; susacak, uff bile demeye gerek görmeden, acıyı sadece içinde yaşayacaktır! Ona, "Vaay Birol, derviş mi oldun lan! Ağzını bıçak açmıyo ancuk!" diye pis pis sataştıklarında dahi, hüzünnü bi iç çekişle karşılık verecektir. Evde tek başınayken ayağını sehpaya çarparsa, çok da canı yanarsa, mına koduumun sehpası diyebilir gene! Onun bi özgürlüüdür bu. Hem zaten sehpayı hiç bi zaman sitemiyecektir. Erkeksi bi küfür olarak 'sitmek', küfrü edene kimi zaman çeşitli hazlar vaad ederken, küfür edilene karşı da daima bi tehdittir. Sitmek o açıdan, yapılabilecek hem en iyi şey, hem de en kötü şeydir!. Başka annamları da mevcuttur bol bol:

'Beynini siteyim', sitmek ve daha karmaşık olan 'beyin' kelimelerinin harmanlanmasıyla elde edilen tuhaf bir birleşimdir! Gerçi, herşey madem sitilebiliyorsa ortada bi birleşim felan da yoktur ama, yine de basit bir estetik göze çarpar! O da şudur: Kaba cinsel bölgelere yönelmeden, herhangi bi başka yeri sitmekle tehdit etmek, küfürü edenin sitme eylemini yapabileceğini, fekat ahlâki sakıncalar yüzünden bunu denemeyeceğini, sadece çağrışımıyla da yetinecek kadar alçakgönüllü olduğunu gösterir.. Kimse de zaten, beyninin sitilmesinin umrunda değildir ve bu küfürü bi hakaret olarak bile görmez!. Fekat çok daha basit bi küfür, fecii sıkıntılar yaşatmaktadır insana: "Salakh!"

Çocukken en sık kullanılan ve ürkütücü gelen küfürlerden bi tanesidir. Hiçbirimiz salaklıkla itham edilmeyi istemeyiz çünkü. Acayip bi gücü vardır bu küfürün! Direk bi yorum içerir, herhangi bi tehditi yoktur, "git be salakh!" denilmesi, uzaklara kaçmamız için yeter de artar! Bi yetişkin de tırsabilir 'salak' lafından. Hem yetişmiş, hem de salak, daha vahimdir çünkü!. Çocuk küfürleri arasında sadece "salak!" yoktur elbet. Sitme duygusunun henüz yeşerdii, ilk kıvılcımlarını saçtı o günnerde, "ananıskim!" biçimindeki şaka-küfür oldukça popülerdi. "Ne diyon lağn!" denildiinde, "Ananız kim diyom" olum, küfür etmiyom!" şeklindeki mâlum karşılık alınırdı. Fekat anlaşılırdı ki, sitme eylemi ve yan öğeleri, yavay yavaş ağırlığını koymaktaydı tüm küfürlere. 'Ancuk hoşafı, yar..ak salatası, g.tüne koyyim v.b tanımlamalar, bazı çocukların dil haznesindeki en zengin malzemelerdi. Sonra bu zenginlik, başka uğraşlarla desteklenmeyince, yetişkin dönemlerinde de sığındıkları en önemli ifade yöntemi oldu. Çeşitli alanlardaki katkılarla da tam bir cümbüşe dönüştü: "yarr..ğımın kurma kolu", sig kafalı capon askeri!."

Küfür, eğlenceli bi malzeme olmasının yanı sıra, çoğu zaman bi uyarı anlamındaydı gene.. Mesalâ geceyarısı, kafamı çatıdaki pencereden çıkartıp da, "Sesini sigtiğimin köpeği! Sussana ulanh!" diye feryat etmemin nedeni, köpekle bi ilişki kurmaya çalışmaktı elbet. Eğer köpek, bi sokak köpee olsaydı onunla annaşmaya çalışır, buradan gitmesini, sessizliğe ihtiyaç duyduumu söylerdim. Olmadı, tepesine küçük bi taş fırlatırdım. Fekat kulübede beslenen diğer köpek susma tembihimi ciddiye almıyor, üstelik sahibi de hiç ilgilenmiyordu onunla! İkinci refleks tepki olarak (ilkinde sadece hoşt! demiştim) pencereden şiddetli ama düzeyli küfürler etmeyi uygun gördüm. ('Bu köpeği besleyeni siteyim', bi hakaret içerir ve gayet düzeysizdir! 'Beynini sittiğimin köpeği!' ise, hem bi köpekle cinsel münasebeti arzulamadığımdan, hem de 'kızım sana söylüyom gelinim sen anna' çağrışımına sahip olduğundan, ardarda üç kez ettiğim değerli küfürlerden biriydi.) Daha sonra, köpek sahipleriyle apartman boşluğundaki tartışmamızda, ağzımdan yine bi iki küfür çıkmış, fekat aynı anda bol bol mantıklı cümle de sarfettiğimden, derdimi güzelce ifade edebilmiştim. Epey sonraki başka bi köpek tartışmasında ise, bu kez karşımdakinin bir kadın olması, öfkemin azalmasını ve daha sakin karşılık vermemi sağladı. Zaten o da, kadınca bi sıcaklık ve nezaketle beni anlamaya gayret gösterdiğinden, şu "beynini sittiğimin köpeği" lafına gerek kalmadan, lütfen'ler, rica ederim'ler, olmaz ki ama'larla durumu geçiştirdik.. Küfüre bazen hiç ihtiyaç duyulmaz. Bazen de, 'ne diyim ama başka?' diye düşünür insan!

'AYRINTILAR', bu köşenin başlığı olarak geçiyor. Benim türettiğim bi isim, bana ait bi sıfat filan değildir! Ortak dil haznemizde mevcuttur. Fekat, kafasını sittiğimin çocukları (burdaki 'çocuk', sitilen kişinin ahlâk ve zekâ düzeyiyle ilgili bi çocukluk'tur) işte o mına godumun çocuhları, Ayrıntılar ismini nası olur da, kıçına com. filan ekleyerek bi internet sitesinin başlığı yapar, ve bu köşede yer almış diğer konu başlıklarını da aynen, biir bir o siteye monte ederler!? Çok nefis bi soru di mi!. Fekat cevabı yoktur, çünkü sizden bi cevap işitmeyi, bi arayıp danışmayı akıllarına bile getirmezler; internet müthiş bi rahatlık sunuyo ya, bu salak öskürlük hissinden faydalanırlar! Eh, şu da bi öskürlüktür öyleyse; canımın istedii gibi, onnarı görmesem tanımasam bile küfredebilirim: Beyinsiz yavşaklar sizi! Mına godumun gerizekalı site sahipleri.. Değerli müzik eleştirmeni Orçun Kuneğin, bi zamannar köşesinin altına "Çalan çırpan eşşoğlueşşektir!" diye not düşmesi, gerektiinde bu şekil küfür edebilmemiz için önümüzü açmıştır!. Gerçi, elime de ne geçecektir, okuyucuya karşı hesapta böyle bi uyarıdan başka. Öyle ya; ayrıntılar denen, zamanında okuyanından da katkı gören bi yazı dizisi, farklı yöntemlerle, hattâ aynen, başka alanlarda başka okurlara sunulabilir elbet. Peki ama; ulan benim bundan hiç haberim olmaz mı yahu! Bi insannık yani: "Aabi biz çalıcaz, haberin olsun dedik!" Böyle saçma bi temas bile gerçekleşmeyince, kafasına göre çalıp çırpınca yavşaklar, bana da geriye küfretmek kalır! Zaten bunu göze alan lavuklar ise, alt tarafı bi com. ekiyle mülkiyet kazanan o korsan site sayesinde, belki de asıl hedefledikleri şeyi, bir 'isim' (kullanıcı, üye) listesini, çoktan ellerine geçirmişlerdir! Ve diyelim ki, harbiden iyi niyetle, ve bir yazı estetiğiyle, edebî lezzetle, arkadaşlıkla felan, güzel bi ortam hazırladılar. Olur mu? Olmaz! "Estetik, yazı, gayret, iyiniyet" gibi şeylerle, "çalıp çırpmak, bi arayıp danışmamak, siginin keyfine göre davranmak" gibi şeyler, bi arada bulunmaz!

Neyse sıkıldım, uğraşılcak gibi de değil. Bi annamı yok. Ben.. bi kere daa küfredeyim en iyisi. Beynini sigtiğimin dallamalan. Ne güzel bi romantik ve bilimsel küfür yazısı yazacaktım bu hafta! Muhabbetin neredeyse yarısı, bunnarın eşekliinden söz etmekle geçti. Üstelik, "ayrıntılar" diye acayip tek ve özgün bişey oluşturduğumu düşünmek' gibi, tuhaf bi g.t kalkması riskiyle başbaşa bıraktılar beni! Benzer bi g.t kalkması olasılığı, galibâ şindi o 'com. tayfası için de geçerli olmuştur. N'apıyım, hayırlısı olsun! Böyle tuhaf yan etkiler, yazıp çizenner için de mevcuttur, çırpan ve çizilenler için de!. 'Çırpmak' kelimesi, daha ilgimi çekti: Sanki tam çalmıyolar da; şöyle bi çırpıp daatıyolar ortalı, sinsice halledıyolar meseleyi..

Akşamserası

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barşlan

ERDENER ABİ

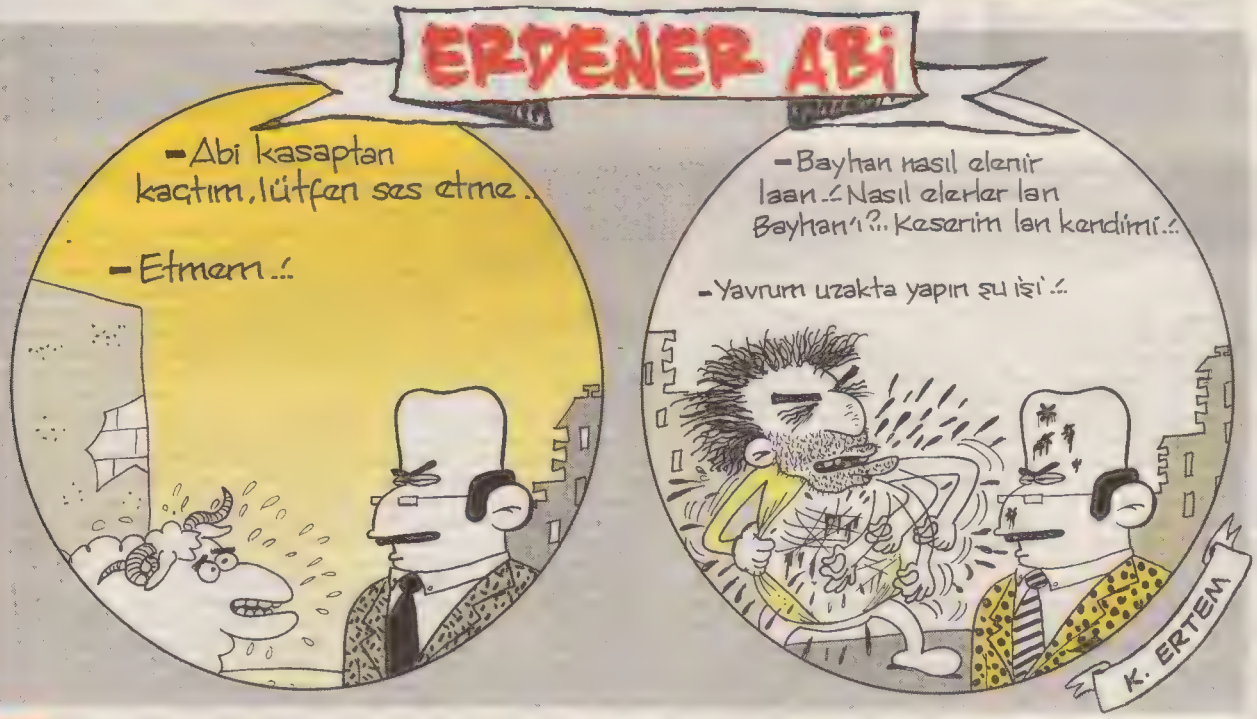

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

PANTOLON

metinfidan

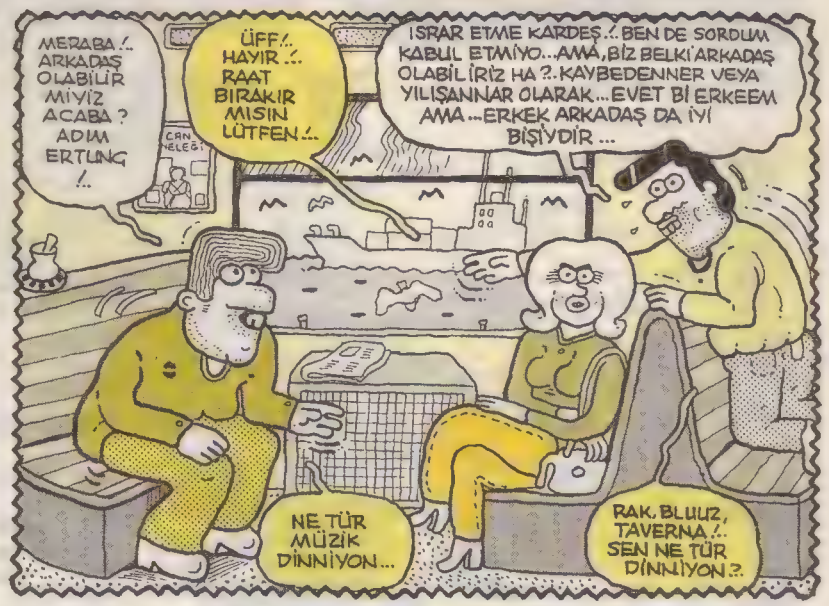

metinfidan@ixman.com.tr

Akşamsefası

TERELELLİ

PICTURES

CAN BARSIAN

AY ŞU ADAM SENİ DEMİNDEN BERİ ADETA GÖZLERİYLE SOYU - YOR KIZ ... PEK HAYRA ALAMET DEĞİL BU ...

AMAN... İLGİLEN - ME SALAK - LA ...

ANTRİKOT
KONTRAFİLE
SOKUM
GERDAN
BONFİLE
TRANÇ NUAR
KONTRA - NUAR
KOL
DÖŞ
PEN - ÇATA
İNCİK
İNCİK

LA OLUM SEN İYİCE TOPLUMUN GERİSİNDE KALDIN ...

YAA, SİGARA, MİGARA TABİİ ...

OFF MINA KOYYİM OF..

HAY ANAY ..MINA...

AY KIZ BURASI NERESİ?..KINA GECESİ YERİNE MINA GECESİNE GELMİŞİZ BİZ ..YÜRÜ, DÖN ÇABUK. GİDE - LİM. AMAAN!..

..MINA KOYYİM YAA...

..MINA KORUM ULAAN...

SEVGİLİM BAK Bİ ELBİSE DAHA ALDIM SANA. KENDİ ELLERİMLE ÇİZDİM BOYADIM, GÜZEL OLDU ...

BANA BAK ÇETİN...ŞİMDİYE KADAR ŞAKLABANLIKLA FALAN İDARE ETTİM AMA AİLEM HAMİLE OLDUĞU - MU ÖĞRENMEDEN DER - HAL EVLENECEZ... ONA GÖRE...

DAHA SONRA SANIK YOLUNA ÇIKAN BİR TAK - SİYİ GASPETTİ VE ...

ÜHÜÜ LÜTFEN YA, NİYE HERKES BANA SA - NIK DİYO BURDA... BENİM Bİ ADIM VAR...YÜCEL...HEP SANIK, HEP SANIK.. NİYE YÜCEL DE - MİYOSUNUZ YA...

ŞEBEKLİK ETMEYİN LA... YAĞMUR FALAN ANLAMAM... ÇIKARIN ŞUNLARI KAFANIZ - DAN...KARAYOLLARININ İMA - JİNİ SARSTIYOSUNUZ...

KARAYOLLARI ÇALIŞMASI

NE PAŞAKLI KARI - SIN BE... HER TARAF ÖRÜMCEK AĞI ..TE - MİZLE ŞUNLARI, ÇABUK ..!.

DAHA FAZLA BU AĞLARI TUTAMIY - CAM...KOCAMIN DİKKA - TİNİ ÇEKMEYE BAŞLADI. DIŞARDA BULUŞALIM.

TAMAM CANIM...SEN TEMİZLE...BEN HER GÜN TEK - RAR YENİSİNİ YAPARIM BUNDAN SONRA...

Akşamsefası

canbarslan@superonline.com

feyzi@leman.com.tr

Feyzi Başaran

RÖPORTAJ

CEZMİ ERSÖZ

YAYINEVLERİ KORSAN KİTAP BASIYOR

5 milyar TL çok az para, diyorsun...
Bu ancak daha yüksek para ve hapis cezalarıyla olur, onlar da gündemde zaten.

Sence çıkacak olan yasalar yeterli olacak mı?
Sonuçta iş bu yasayı uygulayacak zabıtaya bağlı. Bu işten polis de ekmek yiyorsa, belediye zabıtası da ekmek yiyorsa, tabii ki hiçbir şey olmaz. İş karakolda bağlanacak bu sefer. Bu işin kim peşine düşecek, kim yapacak? Bunu korsan basmayan yayınevleri yapacak, birincisi bu. İkincisi de şu, yayınevleri fiyatını düşürecek.

Nasıl düşürecek?
Bir şekilde düşürecek. Kitaplarda bu fiyatlar düşmediği sürece, korsancı bunu üçte bir fiyatına malettiği sürece bu iş bitmez.

Her durumda korsan ucuza maledecek. Yayınevi fiyatını yarı yarıya düşürse bile durum değişmez. Yayınevi fiyatı 8.000.000'dan 4.000.000'a düşürse korsan 1.000.000'a mal ettiğine göre yine 2.000.000'a satacak.
Ben yayınevlerine, yayıncı arkadaşlara maliyet hesaplarını sordum. Maliyetler hiç de söylediklerı kadar değil. Yani, ben bunun vergisini veriyorum, dedikleri yalan.

Sizce 10.000.000 TL'lik bir kitabı aslında yayınevleri kaça maliyor?
Yazara verdikleri telifle, vergiyle birlikte en fazla 3.000.000 TL'ya maleder. Tezgahçının karakola verdiği rüşvet daha çok. Yayınevleri şu kurnazlığı yapıyor: Zarar ettiği, az satan bir kitabın zararını diğer çok satan kitaba yüklüyor. Yayınevleri, kendi maliyetlerini böyle çıkartıyor. Birkaç senedir yayınevleri böyle kurumsallaşmaya başladı. Eskiden 2-3 kişiyle çıkan şeylerdi bunlar.

Korsancıları haklı buluyormuşsun gibi bir ifade var sözlerinde.
Ben olanı söylüyorum, haklılık haksızlık değil. Bir yayınevine açık teklifte bulunuyorum.

Kitabın fiyatı 3.000.000-4.000.000 TL'ya düşerse korsancılık biter mi?
Tabii ki biter. Reklam olsun, promosyon olsun, hepsi kitabın fiyatına biniyor. Bu kadar reklam yapmasınlar o zaman. Biz kapitalist bir işletmeyiz, bunun gereklerini yerine getirmek zorundayız, diyorlarsa, kapitalizmin bir yüzü de bu o zaman, niye kızıyorsun? Gerek yok.

Burada yazara neler düşüyor?
Yazar kitabının kaç baskı yaptığını takip edecek.

Bunu nasıl yapacak?
Artık matbaayla mı anlaşır, bilemiyorum. Aslında matbaada bitiyor iş. Bir yazar matbaadan kaç tane bastığını öğrenebilmeli. Bu da yasal haklar içerisine alınmak zorunda. Yani matbaacının ve yayınevinin de sorumluluğu olmak zorunda bu yasalar içerisinde. Bir yayınevinin yazara ben 2000 bastım dedikten sonra 5000 basması, onu satıp, ondan sonra da ben vergi veriyorum demesi, alçaklık.

Şu an yazarın bunu bilmesi mümkün değil.
Bilmesi mümkün değil ama, yasalar, bunu yazarın hakları içerisine almak zorunda. Yayınevi, korsancılar üzerinden konuştu. Yok öyle bir şey. İş, yayınevinin hem para politikası, hem fiyat politikası, hem de yazarla olan ilişkilerinde bitiyor. İlk önce yayınevi koruyacak yazarın hakkını.

Tersi oluyor, yayınevi yazarı sömürüyor, öyle mi?
İslamcı bir yayınevi bir kitabı birinci kalite basıyor, 1.hamur kağıt kullanıyor. Ve diğer yayınevlerinden yarı yarıya ucuz fiyat koyuyorlar. Bunu nasıl beceriyorlar, bu adamlar vergi vermiyor mu, bu adamlar telif vermiyor mu, bu adamlar dağıtım yapmıyor mu?

Dağıtıma, yazara para vermiyorlar.
Veriyorlar abi, veriyorlar. Niye vermesinler.

Korsan basıyorlar diyorsun.
Hayır, hayır.

Okurun kaçta kaçı korsan alıyor?
Korsan okurunun profilleri de çok değişik. Parası olmayıp da, korsan almak zorunda kalanlar, üniversite öğrencileri, parasızlar, şunlar bunlar. Öbür türlüsü de popüler kitapların hepsini, **Ahmet Altan** olsun, **Ayşe Kulin** olsun, koyayım evimin bir köşesine, veya kitaplığımda bulunsun, diye alıyor. Parası pulu olanlar da var korsan okurları arasında. Hatta ünlü sanatçılar da var. Onların da mı parası yok?

Peki yayınevlerinin gerçekten korsan bastığını evrak üstünde kanıtlayabilir misin? Böyle bir imkanın var mı?
Bunlar kesinlikle evrak kullanmazlar da. Hukuki anlamda nasıl kanıtlarsın bilmiyorum, bir fiş, kağıt yok bu işlerde biliyorsun. Yayınevinin kendi anlaşmalı bir matbaası var, her zaman bastırdığı yere de bastırmazlar, başka biri adına gönderirler matbaaya, sonra kamyonla tezgahçılara dağıtırlar. Taşeronlar var, ama onlar kendilerini garantiye alıyorlar.

En büyük haksızlığı yaşayan, başta yazarlar, sonra okurlar. Okur da korsan aldığına göre, en çok haksızlığa uğrayan yazarlar.
Ben zaten bu işte en fazla haksızlığa uğrayanın yazar olduğunu düşünüyorum. Yayınevlerine zaten acımadım. Bu ucuza da satılır kardeşim.

Ben, kendi kitaplarımın kaç basıldığını öğrenmek için, aylar önce Galatasaray'daki Kültür Bakanlığı'na bağlı Telif Eserleri Müdürlüğü'ne başvurdum, resmi dilekçemi yazdım, aylar boyunca bana kaç bandrol vurulduğunu, kaç kitap basıldığını söylemediler. Bunu neye bağlayabiliriz?
Bandroller satılıyor çünkü. Resmi kanallardan alınıyor, nasıl alınıyor bilmiyorum, sahte değil bandrol. Ama birçok yayınevinin hayali bir yazar adına binlerce bandrol aldığını biliyorum. Bu bandrolleri kendi yazarlarının korsan bastıkları kitapları için kullanıyorlar.

Diyelim ki yayınevi bir kitabı yazarına 2000 bastığını söyleyip aslında 4000 basıyor. Açıktan 2000 bandrol alıyor, yazar bunu farkedemiyor.
Resmi olarak 2000 tane alınmıştır. Ama gayri resmi 4000 tane vurulmuştur, öbürleri de bandrollüdür. Ama yazarın haberin yoktur, kanıtlayamaz da.

Telif Eserleri Müdürlüğü de bunu biliyor mu?
Tabii ki biliyorlar, onlardan alıyorlar.

Onlar bu işe ses çıkarmıyorlar,
Hayır, kimsenin daha ses çıkarttığını görmedim ben bu işe.

Peki, yazarın hakkını yiyorsunuz, demiyor mu Telif Eserleri Müdürlüğü?
Dediğim gibi ben bu işe, ne polisin, ne zabıtanın, ne **Telif Eserleri Müdürlüğü**'nün, hiç kimsenin ses çıkarttığını görmedim.

Ortada büyük bir para çarkı var o zaman...
Örneğin **Ahmed Arif**'in kitabı 33 baskı yapmış. Bu duruma göre, hesap ortada, kitap ortada, zengin olması gerekmez miydi yani? **Enver Gökçe**'nin zengin ölmesi gerekmez miydi?

Bugüne dek benim yasal olarak 500.000 adet kitabım basılmış, yaklaşık 25 yılda. Bu rakama göre benim çok zengin olmam gerekirdi. Ben hala kiradayım, başımı sokacak bir evim yok; sadece hayatımı sürdürecek kadar para kazanıyorum o kadar. Avrupa'da 500.000 kitabı satılan bir yazar neler kazanırdı?
500.000'e gerek yok, öyle büyük rakamlara gerek yok **Avrupa**'da.

Anladığım kadarıyla korsan alan okuru pek suçlamıyor gibisin...
Hayır, suçlanacak bir şey yok, dediğim gibi bu kitabın maliyeti odur.

Bunun bir sistem sorunu olduğu anlaşılıyor öyleyse...
Evet, sistem sorunudur. Dağıtıcıya fazla veriyorsa, yayıncılar bir araya gelir, dağıtım şirketi kurar. Yakınıyorlar, ben yayıncılarda şunu gördüm, çok yakınmak, her şeyi toptancılara bağlamak, üç tane avukata havale etmek bu işi... İçimizdeki sorun nedir, bizim derdimiz nedir, hangi birlik bu işe bakar, bu işten nasıl çıkarız, diye çabalamıyorlar. Korsancılar gizli saklı adamlar değil, burada hiç gizli olan bir şey yok.

Yayınevlerinin korsan üzerine pek gitmemesinin nedeni de galiba bu.
Tabii ya, kendi günahları var. Bir yazarın oğlu bile, kendi babasının kitabının kalıplarını getirdi.

Kim bu yazar?
Onu da söylemeyelim hocam.

Babası biliyor mu bunu?
Hayır. Kendisi rahmetli oldu. Ben de almadım o işi.

Babasının ölüsü üzerinden bu şekilde para kazanıyor, öyle mi?
Hayır, yayınevinden bir şey kazanamıyor ki. Yayınevi bir şey vermiyor ki!

Çark büyük, ortada dönen rant büyük ve yazarlar bu işte en çok zararlı çıkan kesim. Okur da bir şekilde yolunu buluyor, yayı-

ŞUBAT SAYISI BAYİİLERDE

* Kapak güzeli **Paulo Coelho** Kaçak Yayın'a konuştu.
* **Teoman**'dan bir yazar sunumu...
* İnebahtı çolağı **Cervantes**'in roman dolabı...
* **Metin Kaçan**'dan fotoğraflı...
* **Levent Çanga**'nın çizgisiyle bir **Kafka** öyküsü...
- Ayrıca her ay, tamamı okuyucu ürünlerinden oluşan **Kanat Alıştıranlar** eki.
- Kaçak Yayın **Yazarlık Seminerleri** devam ediyor. Yeni dönem katlım tarihi 20 Şubat'tır.

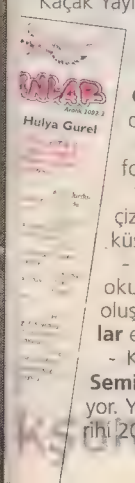

Leman Kültür'DE STENDAP TÜRKİYE HONKİ

Neden Bizim de Porşemiz Yok Demeyin
Evet çok doğru, kadınlar komik erkeklerden hoşlaşıyo. Ve fakat aynı şey erkekler için de geçerli olabilir tabi. O yüzden kadın, erkek, genç, ihtiyar, çoluk, çömbelek olmanıza aldırmayın. Anlatın hikayenizi, çekip, bize gönderin. Unutmayın Leman Kültür'de sizi dinleyecek bir sürü manyak var...

İkinci'ye 3.el Şahin (Doğan görünümlü) ve Üçüncü'ye 4. el Murat 124 (Belki de 125)

Son Katılma Tarihi 1

Stendap Dediğiniz Nedir ki? Kendiniz

Kimsiniz, nerelisiniz, nasıl birisiniz, nelerden hoşlanır, nelerden haz
gusal aleminiz, aileniz, anneniz, babanız, kardeşleriniz, arkadaşlar, o
Canınız ne isterse anlatın. Yeter ki gerçek, samimi ve mümkünse b
Sonra çekin kameraya Honki Masası'na gönderin...
Kameraya olmayanların çekimlerini haftanın her günü 15 ile 17 saa
Leman Kültür'de kendi elterimizle yapıyoruz...

Unutmayın Vatandaşın Sırtını

Yazışma Adresi Hokkabaz Masası (KKE), Firuzağa Mahallesi, Defterdar Yokuşu, No: 47, Beyoğlu - İST. H

nevi yolunu buluyor, polis rüşvetini yiyor, zabıta rüşvetini yiyor. Ben bir örnek anlatayım. Geçen yıllarda Kadıköy'de tezgahların başında bir zabıta başmemuru duruyordu, elinde bir telsiz vardı ve dibinde korsan satılıyordu. Ben kendisine, bu ne rezalet memur bey, dedim. Başkanımız izin veriyor, dedi. Başkan Selami Öztürk'tü. Ben bir canlı yayın televizyon programında bu durumu anlattım ve bir açık oturum programında hesaplaşmak için Selami Öztürk'e çağrı yaptım. Olay kapandı, gelmediler.

Gelmezler. Şimdi o tezgâhları kuran, yapan eden, **Selâmi Öztürk**'tür.

Bizzat kendisi mi yaptı?

Hayır, **Selami Öztürk** korsan bastırsın diye yapılmadı bu tezgâhlar. Bunlar, bir şekilde **Kadıköy**'de kendisine bir güç yarattı. **Selami Öztürk**'ün son seçimlerinde sandıkların başında bekleyenler korsancılardı.

Bir sosyal demokrat belediye başkanına korsan kitaba, mafyaya prim vermek yakışıyor mu?

Şöyle bir şey söyleyeyim ben size, bunlar bir güç oldu ama, korsancıların akrabaları orada çalışıyor. Bilmem nereliler orada çalışıyor. Zabıta müdürü ile oradaki adam, uzak adam değil ki! **Selami Öztürk** bundan bir çıkar kazanıyor mu, para kazanıyor mu? Hayır. Ama bir güç sağlıyor. Şimdi bu yasanın paniği var biraz, yasa çıkacak, çıkmayacak paniği var. Şimdi herkes yasa çıkmadan, basabildiği kadar basmaya ve satmaya saldırıyor. Eğer yasalar, dedikleri kadar ağır çıkarsa, yüzde elli azalır, ama bu işteki rant böyle oldukça bitmez. Ben çok büyük ceza geleceğini de zannetmiyorum, çünkü sahte para basmanın cezası da belli memlekette. Ondan fazla olmaz.

Sahte para basmanın cezasının büyük olduğunu düşünüyorum, kalpazanlığın?

Öyle caydıracak kadar değil. Yayıncıların birlik olması gerekiyor, özellikle de yazarların. Yazar, kendi hakkını savunmuyorsa, hiç kimse de savunmaz. Savunmuyor zaten.

Yazarların dayanışma içerisinde olması gerekiyor, burada **TRT**'ye, **Türkiye Yazarlar Sendikası**'na büyük iş düşüyor. Kurumlara, sendikalara iş düşüyor. Yalnız kitapta değil, müzikte de bu böyle, filmde de.

Korsan basan yayınevi sahipleri yazarlarının yüzüne nasıl bakıyor acaba?

Valla ben hiç yüzü kızaranı görmedim. **Almanya**'ya gittim ben, abimin bir arkadaşı var, yayınevlerine çevirmenlik yapıyor. Ben bu yaptığım işi anlattım, dehşet içerisinde kaldı.

Türkiye'de her şeyin sahtesi yapılıyor, eski paraların da sahtesi yapılıyor, ama bunu duymamıştık, dedi. Aklı almadı, inanamadı.

Doğu ülkelerinde de korsan yayıncılık var mı? İran'da, Suriye'de, Irak'ta...Türkler için bu konuda, korsanı bulan, keşfeden tek ulus diyebilir miyiz acaba?

Büyük ihtimalle dünyadaki birinci icadımızdan birisi olmuştur. Örneğin **Avrupa**'da senin kitabın 16.000.000 TL. Burada 3.000.000 TL'ya maloluyor. Arada korkunç bir fark var. **Avrupa**'ya da gönderdik. Orada kitapevlerinden daha ziyade, standlarda, gecelerde falan satıyorlar. Resmen korsan kitap ihraç ettik...

cezmiersoz@lemart.com.tr

* **Suçtur Umutsuzluğa Kapılmak** adlı kitabım **Gendaş Yayıncılık**'tan çıktı. Bu kitabın tüm gelirı tutuklu aileleri ve yakınları'na bırakılmıştır
* **Açıkla Bana Bu Işığı** adlı kitabıma gösterdiğiniz ılgı için teşekkür ediyorum.
* **Adıyaman.** 30 Ocak Cuma günü saat 14:00'de **Adıyaman Üniversite Kitabevi**'ndeyim. **Adres:** Otel Serdaroğlu arkası... Tel:. 0532 522 11 72
* **Diyarbakır.** 31 Ocak Cumartesi günü saat 14:00-18:00 arası **Diyarbakır Sanat Merkezi**'ndeyim. **Adres:** Diyar Galleria yanı..
* **Düzce.** 18 Şubat Çarşamba günü saat 13:00 - 15:00 arası **Düzce Meslek Yüksekokulu**'ndayım.
* **Volkan Yaraşır.** Reddın Gucü. Mephisto Yay
* **Şeyhmus Diken.** Diyarbekır Diyarım Yıtırmişem Yanarım. İletişım Yay
* Kürt halkı bızım kardeş halkımızdır, ne olur onları incitmeyelım

YARIŞMASI
İSİNİ ARIYOR!
ubat 2004
alatmanız Yeterli
zsiniz, cinsel tercihleriniz, duy-
, güç, kıl, yün vs...
da komik olsun...
rasında
a İhtiyacı Var
Kayıtları İçin Adres Leman Kültür, İstiklal Caddesi, İmam Adnan Sokak, Beyoğlu.- İST.
Arşivsel.as

HOKKABAZ, MASASINI ARIY-

OYNAYANLAR: C. Yılmaz, A. Özdemir, S.Özkan

LeMan dergisi sıradan bir çalışma günü

bezginbekir@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

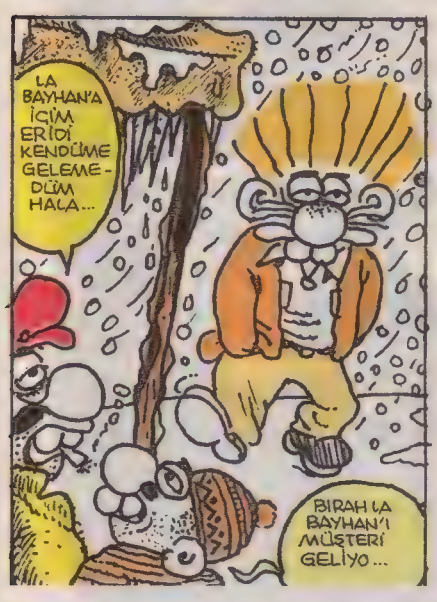

dumur@leman.com.tr

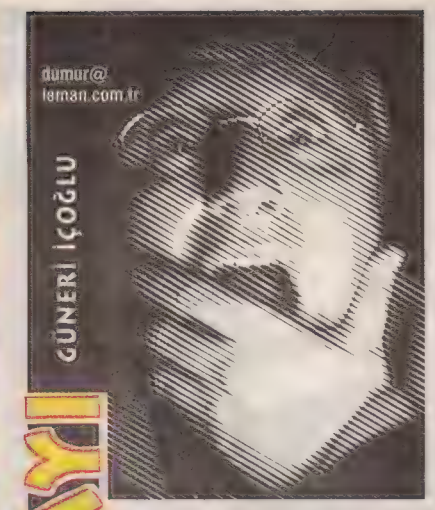

DUMUR DETAYI

Kızkardeşim Raziye babamın KDV fişlerini yazarken görmüş. Bir faturanın üstünde isim hanesinde; **"Sayın marangozla gelen amca"** yazıyormuş, babamın ismi yazması gereken yerde... Nalbur'dan bir takım inşaat malzemeleri almış, tanıdık marangoz araya girip pazarlıkta etkin bir rol oynamış, bunu anlıyoruz da madem ki marangoz tanıdık bari onun ismini yaz da fatura bir işe yarasın... Tabii ki bu fatura bu haliyle kullanılamamış ama dumur detayının faturası olarak bize geri döndü...

Göz Gözün Ardında Dijital Merhametsizlik

Çok trajik bir durum dumuru gördüm. Akşam vakti... Beyoğlu'nun yol üzerindeki kadim sinemalarından birinin girişi... Ayakları çıplak, saçı başı birbirine karışmış, evsiz, perişan bir tinerci sinema afişlerinin olduğu yerde, iç kısımda duruyor ve daha içerilere girmek istiyor. Sinema görevlileri arada bir gelip onu dışarı doğru gönderiyor, o ise yine giriyor... Asıl olay bu değil, bundan sonrası... Yolda duran Dijital kameralı birisi dört-beş metre uzaklıktan bu olup bitenleri büyük bir zevkle kameraya çekerek seyrediyor. Ben de bu dijital densizin iki üç metre arkasında onu seyrediyorum. Acaba ne yapacaktı çektiği bu filmi, seyredip arkadaşlarıyla eğlenecek miydi, yoksa aklında kısa metrajlı bir film başarısı elde etmek mi vardı bilinmez... Tinerciyi arada bir kovan sinema görevlisi bu kez elinde viledanın sopasıyla geldi tinerciyi kovmaya ve bizim dijital kameraman daha da iştahlandı çektiği filme aksiyon girince. Ancak tinerciyi kovan görevli kamerayla bu olayın filme alındığını görünce tinerciyi kovma işlemini hızlandırdı ve elindeki viledanın uzun sapıyla tinerciye kameralı adamı gösterip **"bak ne hale getirdin burayı herkes bizi seyrediyor, hatta filme çeken bile var"** gibi hareketler yaptı. Sözsüz olarak anlattı bunları viledanın sapını samuray gibi zarif hareketlerle havada döndürerek ve sallayarak... En ilginci tinerci de kovulurken neler olup bittiğini, niye böylesi bir filme çekildiğini anlayamayarak kameralı adama boş boş gözlerle baktı, baktı, baktı... Kendisini hiç kimsenin görmediğini sanarak gizemli bir zevk içinde çekim yapan dijital densiz de artık farkedildiğini anlayınca kamerasını kapatıp gitti.. En büyük hatası da o ana kadar farkedilmediğini sanmasıydı...

Yürüyoruz... Taksim'den, Taşkışla'ya, ordan Maçka Parkı'nın yanından Maçka'ya, ordan da Valide Çeşme'ye ve Akaretler'den aşağıya Beşiktaş'a iniyoruz... Ne görüyoruz?.. Bu güzergah boyunca elektrik lambalarının her birinin elektrik bağlantı kapaklarının olmadığını görüyoruz. Niyesini tabii ki bilemiyoruz... Diyeceksiniz ki niye direklere bakarak yürüyorsun kardeşim, bakma, görme, dumura uğrama!.. Gerçi yol boyunca olmayan kapaklar tartılsa beş kilo eder belki ama eğer orda elektrik varsa o kadar voltajı insanlara vermeye değer mi?.. Bunun bebesi var, çocuğu var, sarhoşu var, biri elini sokar oraya... Fakat belki de bu direklerin elektrik bağlantıları yerden, toprak altından yapılıyor artık ve bu kapakların olduğu bu yer kullanılmıyor. Bunu da bilemeyiz ve deneyemeyiz... Velakin Valide Çeşme'deki diğerlerinde olmayan, bu direkten sarkan ve kapaksız yere bağlanan bu kablo beni biraz dumurlandırdı. Diğer direklerin pek çoğunda böyle bir bağlantı yoktu ve boş kapak yerleri kullanılmıyor gibiydi. Ancak yine de tedbiri elden bırakmamak lazım...

Gönül Adamı

dumur@leman.com.tr

AB-AB DUY SESİMİZİ, HİSSET SICAK NEFESİMİZİ...

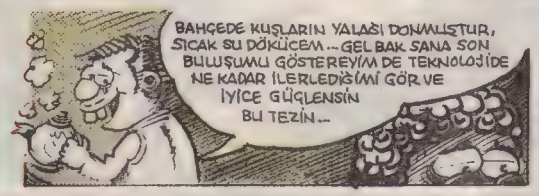

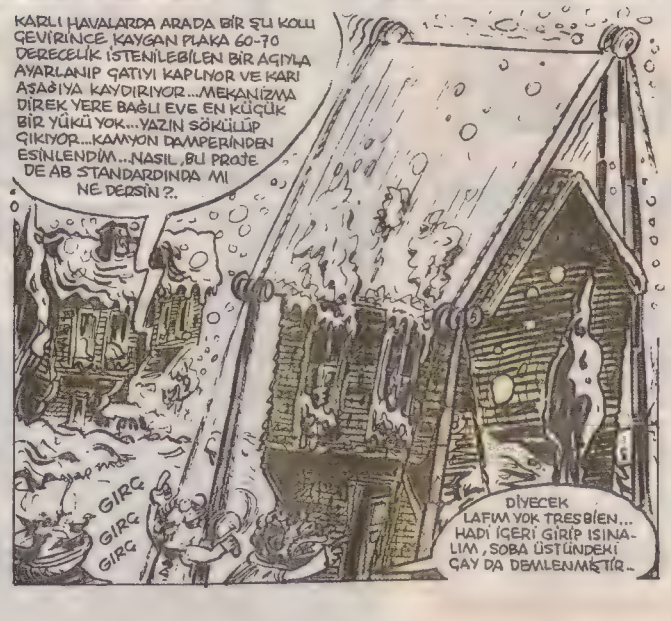

GÜNERİ İÇOĞLU

Akşamsefası

Komedyen

Ender Öztarraman
enderoz@leman.com.tr

Nihat Genç

MISR 1

Mısır, bitmeyen kum demek, ikinci hecedeki 'ı'yı biz ekliyoruz. Osmanlı'dan İngiliz'e yüzyıllar boyu sömürge yönetiminde yaşadı. Sömürge altında yaşamış Mısır, Pakistan, Bangaldeş, Hindistan gibi ülkelerde akılalmaz yoksulluk ve zenginlik-fakirlik görüntüleri birbirinin aynı! Okumuş yazmış herkes, aydınlar, toplumlarındaki bu amansız çelişkiler yüzünden geçmiş sömürge çağlarına karşı bitmeyen bir öfkeyi hala nefretle tartışıyorlar. Mısır'ın son iki yüzyılının en büyük isimleri, Kavalalı Mehmet Ali Paşa, oğlu İbrahim Paşa, Mustafa Kamil ve Abdülcemal Nasır. Hem İbrahim Paşa hem de Mustafa Kamil'in şehrin ana merkez meydanı el Tahrir'de heykelleri var. İki yüzyıllık tarih içinde iki milli isim öne çıkıyor, birincisi, Mustafa Kamil. Bizim Atatürk gibi, herşeyleri. 1907'li yıllarda ulusal bağımsızlık hareketini şekillendiriyor, İngilizler'e karşı bağımsızlığın efsane ismi oluyor. İkinci efsane isim Abdülcemal Nasır, 1950'li yıllarda tüm Arap dünyasının herşeyi oluyor. Arap dünyası birliğinin büyük lideri...

Şöyle sıralayabiliriz, Kavalalı, Osmanlı'dan kurtuluşu, Mustafa Kamil İngilizler'den kurtuluşu, Abdülcemal Nasır ise krallıktan kurtuluşu temsil ediyor. Asırlardır esaret altında yaşamış Araplar'ın bu siyasi isimleri aynı zamanda "milli tarihlerinin" de dönüm noktaları oluyor.

Arnavut Kavalalı Mehmet Ali Paşa'nın isyanını tarihten okumuş olmalısınız. Osmanlı'ya karşı ordularını Anadolu içlerine kadar sürüyor. Osmanlı ordusunda yenilikçilik yapsın diye Alman komutan Votke var. Bugün Votke'nin anıları kitapçılarda. Osmanlı askerinin perişanlığını, iç karartan zavallı halini anlatır.

Neyse, Nasır, sadece Mısır'ın değil, Arap dünyasının bayrağı. Tüm Arap dünyası bu yakışıklı, hitabetli kuvvetli adamı, hergün radyo başında dinliyor. İslam devirlerinden sonra ilk defa bağımsızlığın tadına varan Araplar Nasır'la coşuyor. 1967 Arap-İsrail savaşı patlak veriyor. Bir haftada Mısır büyük bir hüsrana uğruyor. Bu yenilgi Araplar'ın onurunu kırdı, yüzlerini kızarttı, bu yüzden bugün Arap "milli davası" demek, sağcısı, solcusu herkesin ölümüne İsrail'in karşısında olmak, demek. Hatta, bu savaşta Mısır radarları yarım saatte gizlice söküldü. Radarların denetcisi Rus subaylarıydı. Nasır'ın ölümünden sonra başa geçen Enver Sedat'ın ilk işi Rus subayları kovmak ve karşı bir onur saldırısına girişmek oldu.

Ve sonra Arap dünyasını ortadan ikiye bölen İsrail'le o meşhur andlaşmaya imza atmak oldu, sonra da bu imzayla nobel ödülü aldı, ancak, Arap dünyasının ağbisi Mısır, İsrail'le masaya oturarak gözden düştü.

Bu imzanın bir anlamı da "Nasırcılıktan", yani, "Arap birliği" davasından "Milli davaya", yani Mısırcılık'a geçişin tarihi.

Sunu da unutmayalım, nasıl 1980'li yıllar radikal İslamın moda olup yaygınlaştığı dönemse, 1920'li yıllarda, o günlerde tüm dünyada büyük aşama sağlayan "arkeolojik" çalışmalar sonucu ve dağılan imparatorluklardan sonra "ulus devletlerin" inşasında arkaik tarih milli bir dava olarak öne çıktı. Şöyle, 1920'li yıllarda İran, biz İslam'dan önce de vardık deyip Zerdüşt ve Pers İmparatorluğunu öne çıkardı. Aynı şekilde ırak, İslam'dan önce de vardık deyip Mezapotamya uygarlıklarını, Babil'i öne çıkardı. Aynı şekilde Türkiye, biz İslam'dan önce de vardık deyip Ergenekon'u, Bozkurt'u, milli kimliğinin temeline koydu.

Nasır'dan sonra Sedat, Sedat'tan sonra Hüsnü Mübarek. Tam elli yıldır bu üç başkan iktidarda, Sedat'ı radikal El Cihat örgütü bir milli törende resmi geçit anında öldürdü. Bugün bu resmi geçitin yapıldığı büyük meydan aynen korunuyor. Nasır'ın mezarına ise tam büyük bir mahalle kadar saha ayrılmış.

Nasır, ayrıca, soğuk savaş döneminde Bağlantısızlar Hareketi'nin lideriydi. Nehru ve Tito'yla yan yana gelip Rusya ve Amerika'ya karşı üçüncü bir yol izliyor. Bağlantısızlar hareketi hem komünizme hem kapitalizme karşıydı. Zaten Baas teorisyenleri, halklarının kendi sosyal yapılarına uygun bir siyasi sisteme ihtiyaç duyduklarını yazıyordu ve Baas sosyalizmi de bu kendi sosyal hayatına uygun siyasetin tarifiydi. Maalesef bu üçüncü siyaset zaman içinde despotizm oldu. Saddam, Hafız Esad bu Baas hareketinden doğdu.

Devamı 14. Sayfada

ÖZET: Komedyen olmak için Diyarbakır'dan İstanbul'a gelen Haşim, memleketindekilerin tenbihi üzerine ünlü komedyen Mükremin'e ulaşmaya çalışır. Amacı kendini ve esprilerini ona göstermek, profesyonel olması için kendisinden yardım istemektir. Ancak günlerce kapısını aşındırmasına rağmen bu ünlü komedyene ulaşamaz ve geri dönmek üzere tekrar Diyarbakır otobüsüne biner:

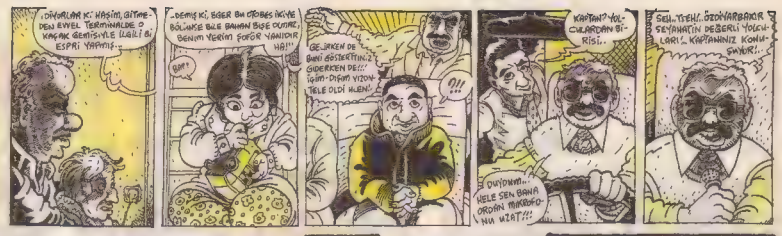

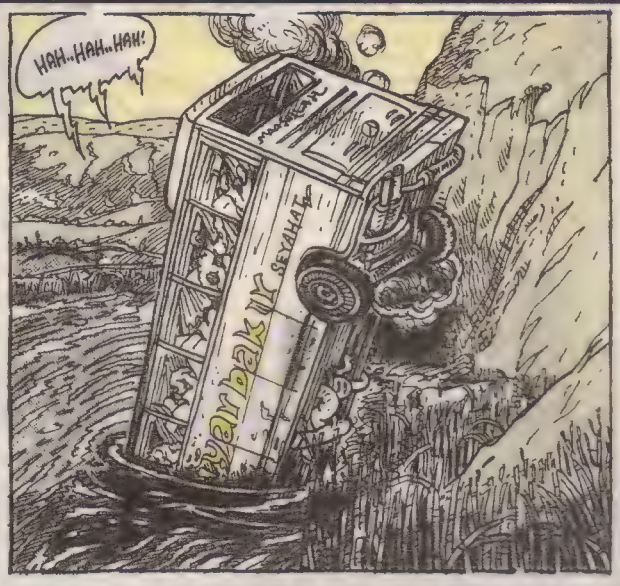

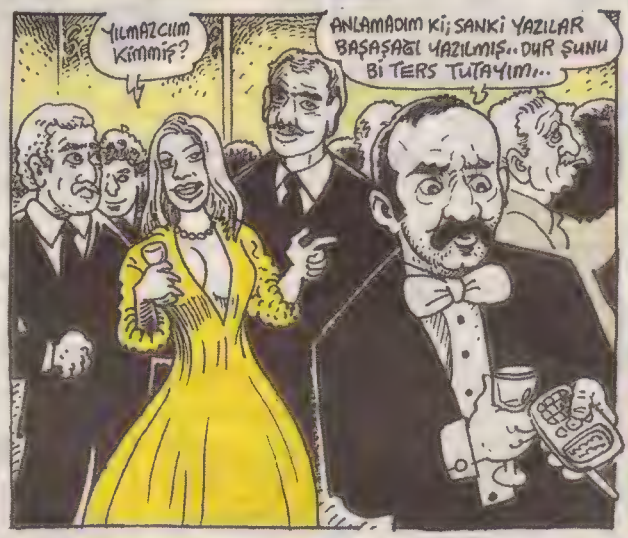

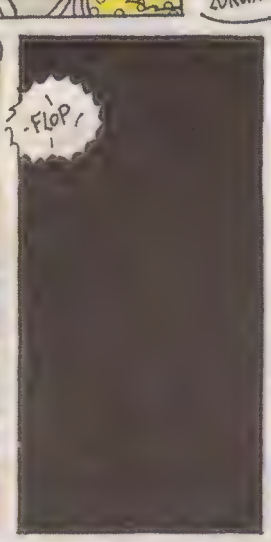

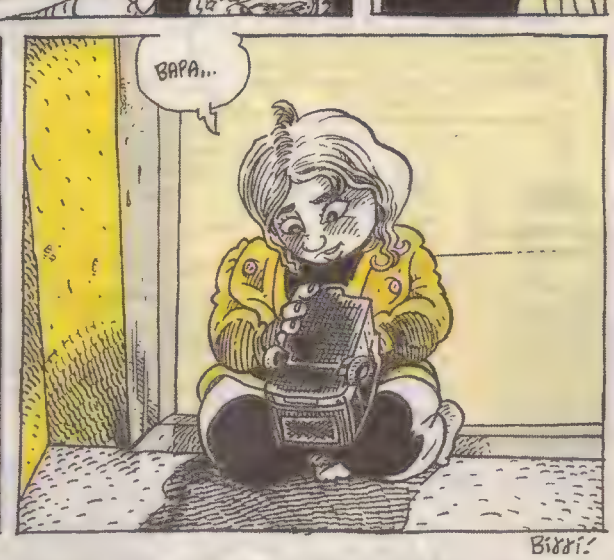

KAAN ERTEM UND DENGELİ BESLENME

kaanertem@leman.com.tr

Çook eski okuyucularımdan Ömür ve Özlem Kurum çiftine ömür boyu mutluluklar dilerim...

bahicpek@leman.com.tr Bahiç Pek

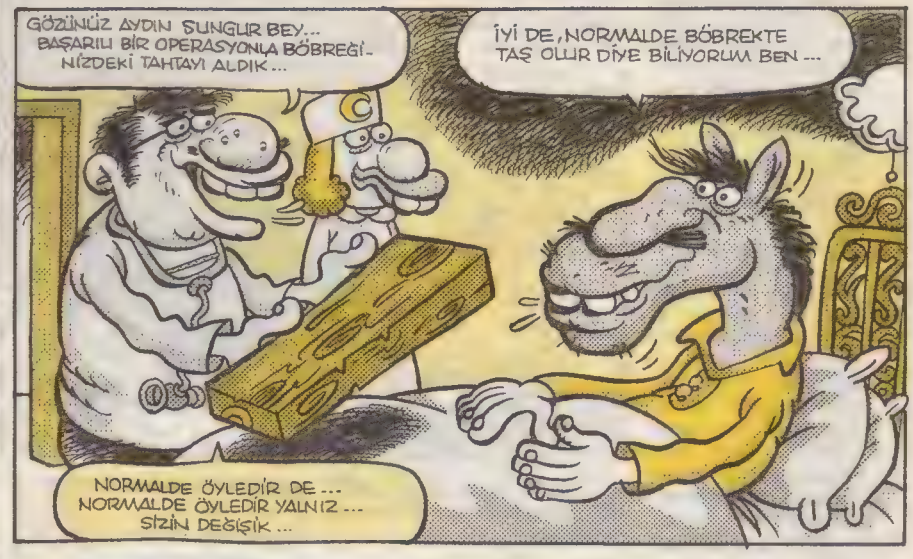

AKSARAY PAŞAOĞLU

ABD'nin Mars'a Yolladığı "Spirit" Türkiye'nin Çağı Yakaladığını Müjdeliyor!..

Mars'ta buz hâlinde su bulunduğunu duydunuz mu? Gazetede ben bu haberi görünce gerdanımı rahmetli Vahi Öz gibi kıra kıra önce sağ sonra sol ayağımla yüzellibin dolarlık ipek İran halısının üzerinde neşe içinde eşelendim. Neden mi bu haber bu kadar beni sevindirdi? Çünkü 2004 yılında İstanbul'da da buz hâlinde su vardı. Ve bizler, Amerika'nın, milyarlarca dolar vererek ulaştığı sonuca metelik harcamadan ulaşmayı başarabilmiştik.

Sayın Cumhurbaşkanım, bilmiyorum şu anda beni okuyor musunuz? Okuyorsanız, sizden ufak bir ricam olacak. Lütfen şimdi hemen smokinlerinizi giyiniz. Eşinizi de yanınıza alınız. İsterse eşiniz de smokinler giysin. Meclis Başkanı'nı da arayın. O da gelsin. Birlikte sokağa çıkın. Ve 22 Ocak Perşembe gününü "Buzturka bayramı" ilân edin. Ve lütfen bunu benim aklıma böyle esti diye değil, siz istediğiniz için yapın. Bayram dokuz gün olsun.

Ben o hârika gece, Mecidiyeköy'de dörtbuçuk santim ilerleyebilmek için tam altı depo kurşunsuz benzin yaktım. Sabah işe giderken de evin önünde birbuçuk saat aynı yerde patinaj çekerek üç depo iki bidon bu biraz kurşunlu benzin bitirmiştim. Depo ne? Benzinin içine konuyor. Sonra ikisi birlikte onun içine. Ve arabamın camından bakınca o an inanılmaz birşey oldu. O hârika gibi bir tipinin sanki Vladivostok'ta Beyaz Rus gecelerinin kar yağarken Olga Smitsaraya Brodskiyeviç'in domuz çiftliğinde hastalanmadan çiğköfte yiyor gibi oldum. Ben o zaman müsait bir yerde kendimi indireyim de eve yürüyerek dedim romantik ben gideyim. Arabayı iyice ortaladım, kilitleyip tam yolun göbeğine bıraktım.

İstanbul'un çok hârika bir belediyesi var. Onun, elindeki "C" planı şeklinde bohemya bir tuzlukla sabaha kadar uyumadan yolları tuzladığını duymuştum. Halaskârgazi caddesini boydan boya yaladım, bazı yerleri küçük dilimle yalamak zorunda kaldım. Tuzu hârikaydı. Tam benim istediğim gibi olmuştu. Ben olsam, benim zaten ama, onun yerinde olsam az birşey kekik ilâve ederdim.

Nişantaşı'ndan geçerken Mak Donalds'a kurt indi. Biraz ilerde bana da kurt indi. Tam da bana inen kurtla orada iyicene kan-ter içinde boğuştum. Bir hayli ısırık oluştu. O kan kaybından bayılınca ona da bir kurt indi. Ve o an canım hamburger çekti. Sürünerek eve geldiğimde ayak başparmaklarım, iki dizlerim, sağ belim ve iki omuzumun yarısı üşümüştü. Evin kapısını dişlerimle açtım. Asansörün düğmesine sert dilimle bastım. Kapının arasından sokağa kaçan kedimiz yalaka neyse ki kaçamadan heykel olarak ben onu koltuğumun altına sıkıştırınca koltukaltım da üşüdü. Ben eve hızlı girip hemen kapıyı kapatınca kapının ortasına kurt indi ve dişleri kırıldı.

Ertesi sabah ben arabamı bıraktığım yere mi döndüm acaba oldum. Çünkü arabam orada yok gibiydi. Ama vardı. Belediye sabaha karşı arabamı iyice tuzlayıp silindirle üstünden geçerek arabam yola tuvalet kağıdı gibi olmuş ve yere yapışınca üstüne asfalt döküp orası şimdi çok hârika dümdüz. Öbür arabayla işe giderken arabamın üstünden geçiyorum. Asla hissedilmiyor.

Lütfen şu anda evlerinde ve arabalarında bu yazıyı okuyan herkes elele tutuşsun ve dev bir zincir oluşturarak sokağa çıksın. Göreceksiniz, bu dev zincir bu ülkenin patinaj çekmesine engel olacaktır.

Not: Geçen cumartesi Popstar sahnesinde de kar yağışı vardı. Ama en ufak bir popstar kesintisi yaşanmadı. Bizim için elektirikten, sudan çok daha hayâti olan popstarı evlerimize kesintisiz dağıtan yetkililere teşekkür ediyorum. Fakat elimizdeki popstar bitti. Kışta kıyamette çok acil yenisine ihtiyacımız var...

Behiç Pek

Akşamsefası

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

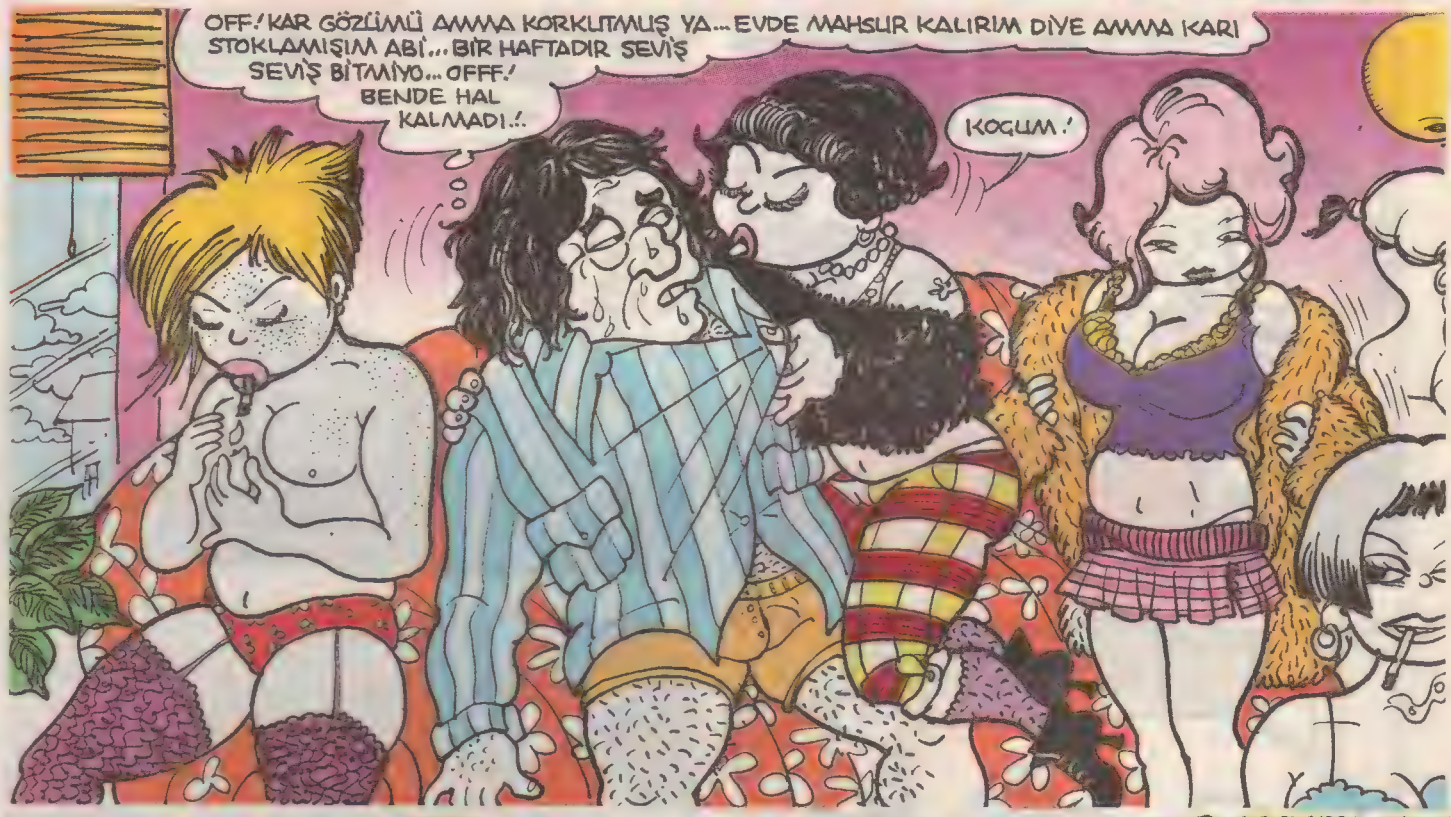

Aşk insanın gözünü kör eder, evlilik gördürür.

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

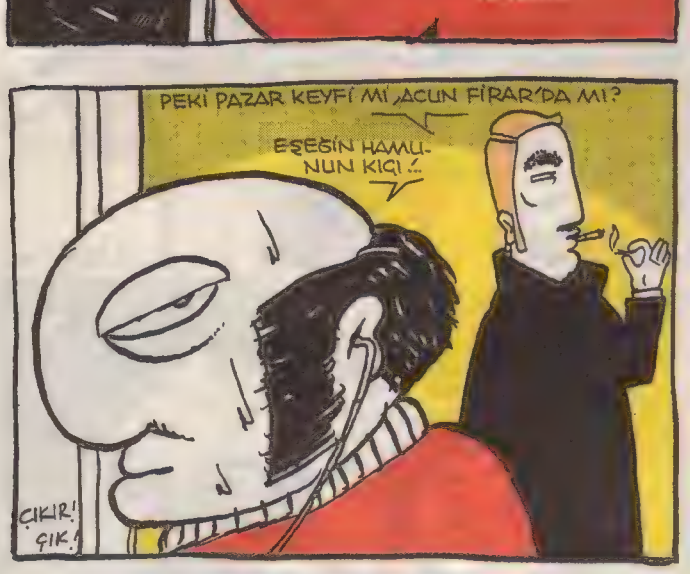

cemaahmet@leman.com.tr

Akşamsefası

Nihat Genç 11. Sayfadan Devam

Bağlantısız hareketinin ikinci maddesi bugün bizim için çok önemli, "nükle er silahı olanlarla görüşmemek, siyasi ilişkiye girmemek!.."

Bugün Mısır parlamentosuna Nasır-Sedat-Mübarek çizgisi hakim. Bunu adı: Ulusal parti / Hizbul vatani. Mısır elli yıldır herşeyiyle, polisi, asker ekonomisi, bu partinin elinde. Geriye kalan muhaliflerin hepsi fasulyeden tak lıyor.

Ulusal parti tam bir despotik devlet görüntüsü veriyor, bu yüzden Mısır'a g rince, ortaçağa, tarihe geri dönüyorsunuz hissine kapılıyorsunuz!...

Muhalefete gelince, bizim İttihat günlerinden, yani, 1917'lerde kurulmuş es ki partileri WERFD hala ayakta, Mısır'a laik-milliyetçi siyaseti öğreten parti, bu gün liberal demokrat çizgide. Bu partinin dört milletvekili var, bir de gazetesi.

Diğer muhalif parti Şaab partisi, işçi partisi, halk partisi. Asıl büyük muhali Müslüman Kardeşler, "ihvanı müslimin". Müslüman kardeşlerin parti olarak ö gütlenmelerine müsaade edilmedi. Defalarca lağv edildiler. Ulusal parti elli y dır müslüman kardeşlere binlerce sansür, yasak getirdi ve iç siyaset müslü man kardeşlerle ulusal partinin mücadelesiyle oluştu. Müslüman kardeşler se çimlere diğer partilerin safında giriyor. Ya da bağımsız giriyor. İhvanı müslimi bugün parlamentoda 17 bağımsız milletvekili var. Parlamentoda muhalefeti toplam gücü 40 milletvekili, parlamentonun yekünü 470. Rakamlar 3-5 oyna yabilir, çünkü 10 milletvekili de atamayla geliyor!

Seçimler hile, hurda, bir yığın gülünç fıkra anlatılıyor. Bir müslüman karde taraflısı kendi adayına oy atıyor. Eve dönünce karısına kime oy attığını söylü yor. Karısı, şimdi bizim kime oy attığımızı anlarlar, git değiştir, diyor. Adamca ğız korka korka oyunu değiştirmeye gidiyor. Bir yanlışlık yaptım, aslında ulusa partiye atacaktım, diyor. Sandık başındakiler, adama: "Biz değiştirdik, sen b daha böyle şeyler yapma!" diyor.

Parlamentoda bir tane de Nasırcı var. Nasırcılar neden ulusal partinin yanın da değil, diyeceksiniz, Nasır, "arap birliğini" savunuyordu, bugünkü Ulusa parti, kendi milli sınırlarına çekildi, Mısır davası güdüyor. Nasırcılar bugün M sır'ın en ateşli, en radikal Arap davasının militanları!..

Müslüman kardeşler büyük bir sivil güce sahip. Mesela, yüzbinlerce üye olan Barolar Sendikası (Birliği anlamında) ve yüzbinlerce üyesi olan Doktorla Sendikası Müslüman Kardeşler'in elinde. Büyük bir entellektüel güç, büyü bir siyasi güç ve büyük bir sosyal yardımlaşma gücü... Müslüman kardeşle halkın sokaklarına, evine, ruhuna kadar girmiş, Mısır halkının herşeyi.

Bu şunu gösteriyor, tepede, yıkılmaz, sarsılmaz büyük bir despotik devle Bizim milli güvenlik kurulunun parti-devlet olduğunu düşünün. Bu despoti ulusal parti, tüm TV'leri elinde tutuyor, özel TV yok. Ve el Ahram Gazetesi, ya rı bağımsız gibi. Zaten bir zamanlar dünyaca meşhur esprili adı: Yarı Resmi E Ahram idi. Bir şekilde Ulusal Parti'nin kontrolünde, bizim TRT gibi diyelim, b raz daha mı bağımsız, kimin ağırlığı var, uzun bir tartışma.

El Ahram'ın bir de haftalık İngilizce gazetesi var, bütün dünya Mısır'ı bu ha talık İngilizce El Ahram'dan öğrenir. Arap dünyasının en etkili gazetesi diyece ğiz, ama arada, Suudlar'ın büyük hissesine sahip olduğu İngiltere'de yayınla nan El Hayat var. Türkiye'nin dünyada yayınlanan ingilizce gazetesi olmadığ nı da hatırlatalım.

Doğu Konferansı heyeti Kahire'de bir dizi görüşme yaptı, Doğu Konferans şu demek, 2004'ün sonu ya da 2005'de doğu ülkelerinin aydınlarının kat lacağı bir büyük toplantı yapmak ve bu toplantıyı otomatiğe bağlamak. Haya tımda ilk defa bu kadar yoğun ve sık görüşmelerde bulundum. El Ahram' bağlı stratejik araştırmalar merkezi, Arap dünyasının en büyük "kültür" kuru mu hüviyetinde... Sonra Şaab partisi, sonra WERFD partisi, sonra Müslüma Kardeşler'in elindeki Barolar sendikası, (ki, başında, müslüman kardeşlerin s sanevi kurucusu Hasan El Benna'nın oğlu var), sonra doktorlar sendikasıyl görüştük. Sonra gazeteciler cemiyetiyle görüştük. Tüm bu aydınların Türkiy hakkındaki bilgileri, bizim Mısır üzerine bildiklerimizden kat kat fazlaydı. İlk ka şılaşma kolay olmadı tabii. Efendi, sömürgeci Osmanlı'nın çocuklarıydık. İ cümleler Osmanlı üzerinden kuruldu. Ama kaderimiz aynı... Nasıl şaşırdıla Nasıl sevindiler. Nasıl kucaklaştık... Kavalalı'dan beri Mısır topraklarına gire en büyük kültür, aydın heyetiydik.

Ünlü Kökler dizisinin kahramanı Kunta Kinte gibiydik, batı, kaçmayalım diy ayağımızı, bileklerimizi kesmişti. Bu kesilmiş bileklerimizi birbirine uzattık, tam tokalaştık diyemem, ellerimizi uzattığımızda kemiklerimiz birbirine temas etti.

Ve bir de Soros'tan aldığı parayla dedikodusu yayılan İbni Haldun araştı malar merkeziyle görüştük. Bugünlerde İstanbul'dan Gürcistan'a, Mısır'a, So ros'un parasıyla çalışan birkaç araştırma merkezi peydah oldu. Doğu Konfe ransı yazarları, Soros'dan niye para aldınız diye sordu. Ama, asıl tartışma nok tası da bu, elin oğlu parasıyla bizim topraklarımızda istediği araştırmaları yap yor, bizler elimiz kolumuz bağlı oturuyor ve onların araştırma neticeleriyle top lumumuzu, kendi halkımızı öğrenmeye çalışıyoruz.

Doktorlar Sendikası'nın ilk sorusu ise, Türkiye'de Tabipler Birliği'yle ilişkiy girmek istedik, bizi kabul etmediler, şikayeti oldu. Biz de bir yanlış anlaşılm olduğunu anlatmaya çalıştık.

Şu anda İran'da, Suriye'de olduğu gibi, Mısır'da da bizimle yazışmaya gi meye, tanışmak, ortak çalışmalar, toplantılar yapmak isteyen "kardeşlerimiz var. Onlarla kucaklaştık.

Küreselleşme, terörizm, başörtüsü, insan hakları, siyasi reformlar konusun da sıkı tartışmalar meydana geldi. Ancak bir şeyi farkettim ve benim için b şey çok önemli. Şu başlıklara bakın, küreselleşme, medeniyet çatışması, siya si reformlar, insan hakları ve terörizm. Tüm Mısırlı aydınlar bu beş-altı başlık a tında konuşuyor, tıpkı bizim aydınlarımız gibi. Ve tüm Mısırlı aydınların bu ko nulara verdiği cevaplar bizimle aynı. Aynı başlıkları aynı cümleler içinde tartış yoruz. Sanki aynı ülkede, aynı gazete binası içinde yıllarca berabermişiz gib

Yani, ortak bir dil. Yani, bizden herhangi bir aydın bugün hemen Mısır'ın b gazetesinde yazmaya başlasın hiç yabancılık çekmez, çünkü, fazlasıyla antre manlı olduğu bu konular onların da en çok tartıştığı konular. Bu ortak tartışm konularını, bize batı mı dayattı... Hep aynı başlıklar aynı kavramlar çerçevese nide tartışıyoruz. Şaşırtıcı. Bu insan hakları, başörtüsü, cümleler aynı, sorula aynı. Şaşırtıcı. Bu kadar aynı nasıl olduk. Şaşırtıcı. Terörizm, siyasi reformla insan hakları, başörtüsü, cümleler aynı, sorular aynı. Şaşırtıcı. Bu aynı nasıl o du, bize kim öğretti. Birileri bize aynı konular etrafında tartıştırmayı başarmış

İşte bu yüzden Doğu Konferansı'nın "fikirleri" çok önemli, çünkü, tartışm başlıklarını kendi iradesi, kendi entellektüel gücüyle ortaya koymaya çalışıyo Yani, Doğu Konferansı tüm şarkın tüm aydınlarına başka birşey söylemeye ça lışıyor.

Tüm bu çatışmaları, tartışmaları aşacak, yeni bir kardeşlik, özetle, batını saldırıları karşısında doğulu aydınların birbirlerini daha yakından tanıması daha güçlü birlikler kurması ortak bir hedef olarak ortaya çıktı!

Sanki bu bilindik tartışmalar, batının akademilerinde pişirilip servis edilen b tartışmalar bizi birbirimizle daha çok çatışmaya sürüklüyor ve iç çatışmalar mız bu yüzden dinmek bilmiyor. Bunu şarkın aydınları farketmiş durumda. Ne den "geç kaldınız" dediler. "Çok geç kaldık" diye serzenişte bulunduk. Görüş meleri hemen hızlandıralım, dediler. Kendi yazarlarımızı, kendi yüzlerimizi tan yalım, dedik.

Ve görüştüğümüz heyet içinde mutlaka birisi çıkıp, benim babam Türk'tü benim babam Çerkes'ti, biz Türkiye'den geldik, biz aslen İstanbullu'yuz, İzmi

li'yiz, dedi... Bu akrabalık bağlarını duydukça gözyaşlarımız.... İçimize akıttık. Ama 'duygusal' olmak bize yakışmıyormuş, karşılarında soru soran, meselelere vakıf, insan hakları, özgürlük gibi problemleri inciğine cinciğine masaya yatıran araştırmacılar gibi durmalıydık. Yani ciddi görünmeliydik. Bana kalsa, sadece oturup ağlayacaktım. İşte geldik, işte geldik deyip hüngür hüngür ağlayacaktım. Ama, batı bize, kurumsal bir ciddilikte oturmayı çoktan öğretmişti.

Bir de duvarlarında Marks, Troçki'nin resimleri olan Küreselleşme karşıtlarını ziyaret ettik. Şaşıracaksınız tüm Mısır'da herkesin birlik olduğu ortak düşman İsrail, ancak, İsrail'in en amansız düşmanları komünistler çıktı. Mısır'ın komünistlerini de tanımış olduk. Bizimkilerin aynısı, dernek binaları, giyimleri, konuşmaları, tartışmaları, fikirleri, aynı... Nasıl merak ediyorlar bizi, toplantı yapmadık, adeta, durmaksızın birbirimizin adreslerini, isimlerini kağıtlara yazıp birbirimize verdik...

Mısır'da en köklü siyasi tartışma bizdeki laik-şeriat tartışmasının tıpkı aynısı. Ulusal Parti'ye mensup bir yazar, bizim kemalistler gibi görüş bildirdi, müslüman kardeşlerden birini görünce midem kalkıyor, tüylerim diken diken oluyor, iğreniyorum, dedi.

Müslüman kardeşler ise halkın herşeyi, yoksulların babası, Mısır'da doğmuş olsaydık siyasi yerimiz burası olacakmış. Büyük gücünü şiddete karşı oluşundan alıyor. Hiçbir şekilde şiddetten yana değil. Tek şartları var, vatanın işgal altında olması. Bu yüzden Filistin'deki Hamas örgütünün militan deposu Müslüman Kardeşler. Ayrıca bugün Irak'a savaşması için binlerce gönüllü gönderdi, gönderiyor. İşgal dışında şiddete katılmıyor, iç çatışmada hiçbir siyasi oyunun tuzağına düşmüyorlar.

İşte Ulusal Parti 80'li yılların başında bu örgütü terörist göstermeye çalıştı. Bu yüzden Mısır kan gölüne döndü. Şu filme bakın, bizdekinin tıpkısı. El Cihat örgütü radikal bir şiddet örgütü. Enver Sedat'ı öldürdü, ayrıca tüm dünyada adını turist otobüsü yakmasıyla duyurdu. Şu kör imamın örgütü. Sonra bir çok polis öldürüp devletle de çatışmaya girdi, Mısır'ın başına bela oldu. Bugünlerde bu örgüt özür dileyip kendini lağv etti, sebebi, Arap dünyası kan gölüne döndü, iç çatışmalar yoğunlaştı, Mısır savaş alanına döndü. Mısır devleti, mahalleleri toptan kuşatıp onbinlerce insanı tutukladı. Mısır bu savaş görüntüsünden çok utandı.

Şimdi, iddialar ve tartışmalara bakın, bizimkinin tıpkı aynısı. Derin devlet hikayesi. El Cihad'ı devletin kurduğunu söylüyorlar, Müslüman Kardeşler'i gözden düşürmek için, yani bunlar aslında teröristtir demek için. Tıpkı bizim Hizbullah gibi. Ve tıpkı bizim Hizbullah gibi, yani, her radikal örgüt gibi, rayından çıkıp Mısır devleti de nasibini alıyor. Öyle ki Mısır şaşkına dönüyor terörden. Bu sefer Ulusal Parti müslüman kardeşlerin huzurunu, sessizliğini arıyor. Ve Ulusal Parti, müslüman kardeşlere karşı nefretini saklı tutmak kaydıyla o eski yokedici siyasetinden vazgeçiyor, tıpkı bizim gibi...

Enteresandır, bu hikayenin tıpkısı Cezayir'de aynı şekilde oynandı, aynı ulusal parti, aynı müslüman örgüt, aynı radikal şiddet örgütü üçlüsü arasında. Tepede laik, despotik parti, ortada ılımlı müslüman halk, aşağıda kan kusan radikal terörist şiddet örgütü. Aynı yıllarda Cezayir, Mısır ve Türkiye'de aynı siyasi savaş aynı şekilde verildi. Türkiye'de de Hizbullah örgütü işi çığırından çıkarınca, laik devlet, müslümanlara nefretini saklı tutarak yokedici siyasetini bir kenara bıraktı!.

Aynı yıllarda üç ayrı ülkede, siyasi haritanın laikleri, şeriatçıları, teröristleri, ılımlıları aynı.

El Cihad'dan geriye kanlı bir maliyet kalıyor. Mısır'ın herşeyi turizm ölüyor. Ayrıca terör örgütü tüm dünyada İslamla terörü yanyana konuşulur hale sokuyor ve bugün Amerika'nın Irak ve Afganistan işgalinin sebebi de bu oluyor.

Bugün Ulusal Parti ölmüş turizmi canlandırmak için fazlasıyla yol aldı. Önce "turizm polisliğini" icad etti. Şöyle, bugün Mısır'da tüm turist otobüslerinde bir turizm polisi bulunmak zorunda. Bu turizm polisi olmadan otobüs hareket edemez, gidemez, gelemez.

Ayrıca oteller semti, ki, bir şehir kadar büyük, bütün giriş-çıkış noktaları gün boyu polis arabaları tarafından tutulmuş. Bu zengin semtlere halktan birilerinin girip çıkması mümkün değil. Yani turist otelleriyle dolu semt Kahire'nin tam ortasında bıçakla kesilmiş gibi, başka bir şehir, tamamen ayrılmış, hijyenik, steril. On adımda polis.

Mısır nüfusu 70 milyon, Kahire 17 milyon. Bir şehir polislerle ortadan ikiye ayrılır mı? Güvenlik adına şehir tam ortadan ikiye bölünür mü? Kahire, iki ayrı şehir.

Böylelikle bugün Mısır'da birbirinden fersahlarca uzak, bambaşka iki ayrı Kahire var. Birinci Kahire tamamen polis çemberinde korunmuş, Nil'in çevresinde. Bu Kahire, yüzlerce lüks otelle yükseliyor. Bu otellerin büyüklüğü, şaşaası, turizm patlaması yaptığını sanan Türkiye'de dahi yok. Bu Kahire'nin caddeleri, köprüleri, kaldırımları, değil Türkiye'de Avrupa'da dahi yok. Bir New York... Abartıyorum diyeceksiniz. Abartmıyorum, konfor, lüks, inanılmaz...

Mesela, yeni yapılan bir otel şaşırttı beni, çünkü büyüklüğü inanılmaz. Tüm Beyoğlu'nun yarısı kadar tek yapı. Bizdeki büyük otellerin on tanesini yan yana ve üst üste koyun, ancak. İçine bir büyük mahalle sığar.

Bu yüzlerce otelin barı, pavyonu, dansözü, satış mağazası, konforu, şarkıcısı, şark köşeleri, yirmi dört saat aralıksız trafiği, içkisi, dolup taşması, lüks, zenginlik, şatafat, aklımız karıştı.

On tane değil, yirmi tane değil, yüzlerce otel Nil'in çevresinde yükselmiş. İşte bu oteller semtini, ki, kilometrelerce uzun, zenginler mahallesi tamamlıyor. Zemalik, zemalek deniyor, zenginler mahallesi demek. Kahire'nin göbeğinde yükselmiş bir binbir gece. Yüksek güvenlik noktalarıyla şehirden ayrışmış. İktidarın, zenginlerin, ulusal partinin, büyük havalı sanatçıların semti. Kılık kıyafet, yürüyüş, giyim, arabalar, yüzler, herşeyi Kahire'den başka.

İşte bu semtin iki üç km. uzağında yine şehrin göbeğinde mezarlıklar. Tıpkı bizim mezarlık. Başı sarıklı mermer taşları, bizdeki zengin mezarları gibi, alçak duvarla çevrilmiş.

İşte bu mezarlar içinde yaşayan beş yüz bin insan, mezarlık evleri. Elçilikten bir görevli iki milyon insan yaşıyor, dedi. Üstleri açık, orada sıçıyor, orada yiyor, çocuklar orada doğuyor. Sıçanlaşmış milyonlar.

Kahire bu amansız-tarifsiz insan aklının almayacağı derin mesafe zıtlık içine kurulmuş şehrin adı. Ve kilometrelerce uzayan kahire'nin ünlü su kemeri surları, altında kilometrelerce çöplük içinde yaşayan yüzlerce mahalle!

Gördüğümüz bu amansız çelişkinin tarifini bulamadık. Her bokun analizini yorumunu bilmişçe yapan bizler donakaldık. Beynimiz buz tuttu. Bu nedir? Umutsuzluk, bitmişlik. Doğu bu mudur?

Ve şaşkınlığımız giderek bizi delirtecek boyutlara uzanıyor, dinleyin. Nil... Değil Mısır'ı, Afrika'yı doyuracak bollukta. Nil, Kahire'nin ortasından geçiyor. Mısır dediğimiz ülke, dünyanın en verimli en uzun nehrinin etrafına ip gibi dizilmiş şehirlerden oluşuyor. Nil'in hem sağ hem soldan 60-70 km. kenarları tarlalarla dolu. Ve Nil'in deltalaşıp çatallaştığı Kahire önlerinden İskenderiye limanına kadar olan bölge 250 km, uçsuz bucaksız dümdüz ova. Çukurova'nın birkaç katı. Ovanın özelliği bitimsiz mevsime sahip oluşu, yani yılda dört mevsim ürün. Bolluk, bereket, tarla, buğday, pamuk, şeker, narenciye, ne ararsan sonsuz bollukta. Nil'den gemiler tarih boyunca Avrupa'yı doyuruyor, Nil'de sular taşarsa Avrupa açlıktan ölüyor. Yani, dünyayı besleyen Nil. Bu koskoca dümdüz ovada çırçır fabrikası dışında fabrika görmedik.

Kendilerine yetecek kadar petrol, ki, bedava satılacak ucuzlukta ve dünyanın akın akın geldiği dünyada en çok ziyaret edilen pramitler..

Bu tarifsiz imkanlar zenginlik içinde, aklın almadığı sefalet içiçe... Bunu açıklamamız mümkün değil, yazıma gelecek hafta devam edeceğim. Ancak, birkaç ufak şey ilave edeyim..

Kahire'nin mezarlıklar ve sur dibi mahalleleri cumhuriyet öncesi İstanbul'una ve Anadolusuna ne çok benziyor. Elbiseler, dükkanlar, el sanatları, kolera, karantinaya alınmış mahalleler, mezarlıkta yatan milyonlar, sur diplerinde çöp kümelerinde yüzlerce mahalle... Açlıktan ölen onbinler... Bu Kahire, cumhuriyet öncesi Osmanlı'nın ta kendisi!..

Kahire'yle aramızda Mustafa Kemal var, bizi ordan aldı, buraya getirdi. Mustafa Kemal kuşağı bu sahneleri bizden çok önce gördü, biliyordu. Mustafa Kemal'in bir ülkenin dilini, giyimini, kökünden değiştirecek kadar sert radikal devrimlerinin hırsını nerden aldığını Kahire'de gördüm. Bu sefil bitimsiz umutsuzluk Mustafa Kemal kuşağında büyük ve devrimci bir acı yarattı!

Ve Kahire'yle aramızdaki ikinci büyük fark, Kahire'nin sömürge oluşu. Bugün büyük meydanları el Tahrir'deki İngiliz, Fransız döneminde kalma binalar, tıpkı Arjantin, Brezilya'dakiler gibi, yüzyılların acımasız sömürüsünün belgeleri gibi yükseliyor. Mısır, Hindistan, Pakistan, Bangaldeş, tıpkısının aynısı...

Osmanlı'nın kucağından İngiliz'in kucağına atılmış, yüzyıl, İngiliz zırhlı gemileri, aydınların, bebeklerin, tarlaların, Nil'in, kültürün üstünden buldozerler gibi geçti, yüzlerce yıl kendi türküsü, kendi kültürünü tanımayan, aşağılanan, efendilerin, sultanların cirit attığı Mısır.

Ve bugün bunun kalıntısı: Şarkta iki ayrı millet iç içe yaşıyor, sefilistan-sultanistan! Şarkta iki ayrı düzen iç içe yaşıyor: Mazlumiyet / Despotiyet.

Değişen tek şey, mazlumun mahzun görüntüsü de gitmiş. Geriye fareleşmiş insanlar kaldı. İğrenç bir soğuk yayıyor. Bizler yaşadıkça beynimize kazıldı bu sur dibinde yaşayan milyonlar. Bu insanlar, bir zamanlar kerem ve tevazu sahibi idiler, şimdi her biri hırpani bir dilenci. Bu insanların dinleri, terbiye ve aşk idi, şimdi her biri üçbeş kuruş için bin takla atan serseri, yalancı. Bu insanların elbiseleri bir zamanlar lale yaprağındandı, elleri sedeftendi. Şimdi solgunluktan kudurmuş. Kültürü, tarihi unutturmuş, amansız bir dert. Kahire'nin aynaları kör!

Ödüm koptu. Apar topar kaçsam buralardan. Görmemek için yüzümü ellerimle kapattım. Karanlık yutmuş bizi. Doğunun büyük bilmecesi, çözün bakalım; geçmiş ve gelecek aynı yerde duruyor. Dün ve bugün aynı şey, aynı çöplükte. Donmuş ve sağırlaşmış tarih! Batının turistik eğlencesi, neşesi olmuş sefalet.

Batılılar zaman makinesine girip yüzyıl önceye ortaçağın tadını çıkartmak için... dilenci sesleri içinde, defler çalacak, bir kaç dilber göbek atacak. Kahire'de güneş eski bir hela maşrabasına benziyor. Binlerce dilencinin kara yüzleri sönük lambalar gibi. Yüzleri, erimiş kararmış içine gömülmüş mum gibi. Dilenciler, çürümüş tahtası, eski ibişli kuklalar gibi. Allah'a imanla itaat edenlerin ülkesi, turistlere komik ilginç biblolar olmuş. Serserisi, köprüaltı, berduşu, durmaksızın Kur'an okuyor! Hamdsız, şükürsüz, nursuz, duasız, secdesiz bir Kur'an!.. Yanıbaşında sultanlar Kahire göğüne havaya asılı kalmış. Işıltılı altın renkli bir ışık satmaya çalışıyor! Serap bu, sultanlar kendini oyalıyor! Oyuncak tahta yılanlar gibi Kahire'yi mistik bir dumanın esrarıyla dünyaya pazarlıyorlar. Doğunun soylu rengi, kokusu yitmiş, Kahire hergün yüzbinlerce dilenci kusuyor. Tatlı ve yumuşak ve merhametli o dinlerin dini İslam! Burada bir kara çaputa sarılmış. Kör doğmuş devletler gördüm doğuda, aklımı oynatarak döndüm. Ey Muhammed Mustafa, yoksulluğun, cahilliğin yoksa şeytanın mı ağına düştük. Yüzlerce yıldır bu topraklarda aklımıza gelenle idare ettik. Yüzlerce yıldır Allah'ın nuruna, ışığına kara baltalarla saldırdık. Geldim işte kapına, ne ev, ne kapı var, çöplükte sıçanlarla uyumuş çocuklar. Bu çöplüğe ben de kalbimi döksem. Kalbimin elbisesini artık bu çöplükten dokusam, Mısır'a sultan olsan ne yazar, artık bir hikaye çıkmaz burdan. Karnımızı doyurmak için turist sofralarında oryantal bir göbek olmaktan başka!..

Gümüş tabaklar ve şarap şişeleriyle dolu yüz katlı gökdelende dansöz olmaktan başka... Ah Mısır! Hakikatın hançeresi!. Hadi çözün bakalım doğunun bu esrarlı bilmecesini, sefalet mi maskaralıktan çıkar, maskaralık mı sefaletten. Ruhum makasla kesiliyor. Korkumu gizlemek için Kahire çöplüğünden ıslık çalarak kaçıyorum. Gecelerim artık bu çöplükte uykusuz geçecek. Sıçan yüzlü çocuklar Kur'an okuyorlar, Kur'an değil sanki, Kur'an sayfalarını yırta yırta okuyorlar. En zehirlisi, en son hikayemizi okuyorlar! Tek hikayesi kalmamış hela fırçası çocukların yüzü!..

Sefalet, hayata karşı hiçbir koşul ileri süremenin adı! Sefalet hayata avuçtan başka birşey açmanın hali...

Mezarlık dediğin sönmüş cehennemin adı. Ebediyyen susmuş mermer mezar taşlarının sarıklarına, balon, top niyetine sarılmış, bakla renkli yüzlü Mısırlı çocuklar. Burada sıçanlarla mezar odalarında komün hayatı gibi eşitlikçi paylaşıyorlar hayatı...

Aklım, aşkımı karıştırdı. Bilmiyorum, uzaktan gördük, herhalde bütün bu sefilliği unutturacak derinlikte ve yükseklikte bir şarkıları olmalı!..

Herhalde Allah burada daha da büyük olmalı. Herhalde Kahire bildiğimiz dünyalardan başka bir dünya olmalı. Çöplükte, sur diplerinde "ah" diyecek nefesi kalmamış milyonlar! Bu yağmanın üstüne Lale devrini cila niyetine çektik, bir saltanat yalanıyla bu çöplükten milyonlarca askeri toplayıp kaç savaşa girdik!..

Dünya nizamını kurmak isteyen o Allah'ın askerlerinin torunları bu çocuklar! Bizler, eski efendilerin, okumuş, bilmiş, nazlı, fiyakalı yazarları!.. Ne bu çirkinlik, ne bu çirkinlik, deyip midemiz kalkıyor. Pek rahatsız olduk efendim. Pek rahatsız olduk efendim. Allah korusun hastalık da kaparmışız. Çok dikkatli olduk efendim... Bizler, eski efendinin, okumuş bilmiş kaloriferli evlerinde büyüyen aydınları!. Bu çirkin, banal Kahire'den aman aman nasıl utandık!..

Şimdi, kirpiklerinin iğnesini çatal yapıp çöplükleri yiyen çocuklar!.. Avuçlarını açıp bakıyorlar yüzlerimize, eski efendillerinin yüzlerini, yürüyüşlerini, giyimlerini, yeni efendilerle karıştırıyorlar. Eski efendilerinin aydınlarıyla "İngilizce" çatpat konuşmaya çalışıyorlar!. Eski efendileriyle yeni efendileri ne çok birbirine benziyor!.. Efendiler değişiyor, efendilerin yüzleri, giysileri değişmiyor... Doğu'da efendiler farketmiyor. O hep kara kuru, avuç içi bembeyaz o aynı eli uzatıyor...

nihatg@leman.com.tr

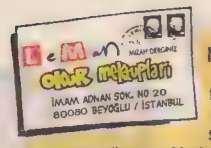

Merhaba

Yıllar önce cezaevinde tanışmıştım dergimizle, hala cezaevindeyim ve aksatmadan okumaya devam ediyorum. Maalesef ülkemizdeki yargı sistemi yüzünden buralardayım. Uygulama farklılıklarından dolayı da bir süre daha duvarların arkasında yaşayacağım. Bir gün bile burda olmaya tahammül edemediğim gibi haksızlıklarla da ilgili mücadelemi daima sürdürmüşümdür. Pek çok Leman okuru arkadaşımın da verdiği mücadeleyi gönülden destekliyorum. Dışarıda özgür geçirdiğiniz her saatinize sahip çıkıp dolu dolu yaşayın. Ve asla "KEŞKE" diyeceğiniz bir durum ya da düşünce içine girmeyin. Her zaman ne getireceğini düşünerek hareket edersek, yaptıklarımızın da arkasında olacağımız için insan hayatında kaos oluşturan bu kelimeyi yani "KEŞKE"yi kullanmayız.

Sevgili Leman dostları, eski kitaplarınızdan birini benimle paylaşmak ve yüreklerinizdeki sıcak duyguları bana taşımak isterseniz mektuplarınızı bekliyorum. Hoşçakalın.

Hasan Yavuz
H Tipi Kapalı Cezaevi B-4 Bayrampaşa / İst.

Selam

Ben insanların hayatlarının, geleceklerinin Esma Esad'ın beyaz montu kadar, baklava ve gözleme yemesi kadar önemli sayılmadığı bir ülkede yaşıyorum. Aslında hepimiz aynı ülkede yaşıyoruz. Popstarların kol gezdiği, en önemli gündemi onların oluşturduğu bir coğrafyada yaşıyoruz.

Bir sure önce üniversitelerde yaşanan ve yaşanmaya devam edilen soruşturma teröründen, baskıdan habersiz yaşıyoruz. 18 aralık tarihinden itibaren öğrenciler okullarına alınmıyor, hergün seslerini duyurmaya çalışıyorlar ama Esma'dan, Pop Star'dan onlara sıra gelmiyor. Sadece bir veya iki basında, ya gözaltına alınınca ya da joplarınca seslerini duyuruyorlar. Bu ülkede hakkını aramak, sesini duyurmak için illa joplanmak illa tutuklanman mı gerekiyor?

İstanbul Üniversitesi'nde 150'ye yakın insana halay çekmekten, gitar çalmaktan, türkü söylemekten, solcu öğrencilerle dolaşmaktan ve basın açıklaması yapabilme ihtimalinden dolayı soruşturma açılıyor, okula alınmıyorlar. Evet insanlar yapmadıkları birşeyden dolayı dahi yapabilme ihtimali gözönüne alınarak soruşturuluyor. İşte ben bu ülkede yaşıyorum, Pop Starların, Esmaların, televolelerin ülkesinde değil, soruşturma terörünün, baskının ülkesinde yaşıyorum, hepimiz aynı yerde yaşıyoruz ama gözümüzü kapattıkları için görmüyoruz. Eğitim için mücadele eden insanların kazandığı bir ülkede yaşamak umuduyla sevgilerimi sunuyorum.

İ.Ü. Soruşturma Mağduru Öğrenci

Hayat (Rozo'ya)

Hayat, sen bir sevgilinin gözünden akan yaş kadar acı, platonik bir aşığın sahipsiz duyguları gibiyalnız, finallere hazırlanan bir öğrenci gibi telaşlı, ömrünün son dem'ini yaşayan insan gibi ürkek, matematik gibi soyut ve anlamsız, aşık genç bir çiftin gözleri gibi utangaç, bir bebeğin tebessümü kadar masum ve hoş, sevgilinin dilinden dökülen "sevgi" sözcükleri gibi alımlı ve saf, ayrı kentlerde yaşayan aşıklar gibi özlem dolu, sevgilimin yüreği gibi sıcak, düşünceleri gibi aydınlık, yüzü gibi temiz, gözleri gibi derinsin... Farkında mısın?!

Seni doyasıya yaşamak ve yaşatmak yürekte, anlamlı kılmak ömürboyu, yaşanmışlığa inat sevdalanmak sana ve gebrdiklerine... Ne denli zor farkında mısın?.. Hava bulutlu, yani bulutsun yine yüreğim gibi. Ha yağdın ha yağacaksın açık yüreğime. Bakma sen, seni yaşamak bir sanattır aslında oysa ki, ben iyi bir sanatkar değilim.. Belki de ondandır; düşümdeki mavi bulutların patavatsız bir şekilde ahmak ıslatana dönüşmesi.. Bugün yılbaşı, benim için uğursuz bir yılın başı. Yeni bir dost edindim dün, üzüntüm ondan değil, kaybettiğim sevgilimin dost kalmayı istemesinden. Kim bilir belki geri gelir... Züğürtçe bir teselli gibi geliyor kulağa... Şairin dediği gibi "Hayat seni her koşulda yaşarım..."

Mesut K.

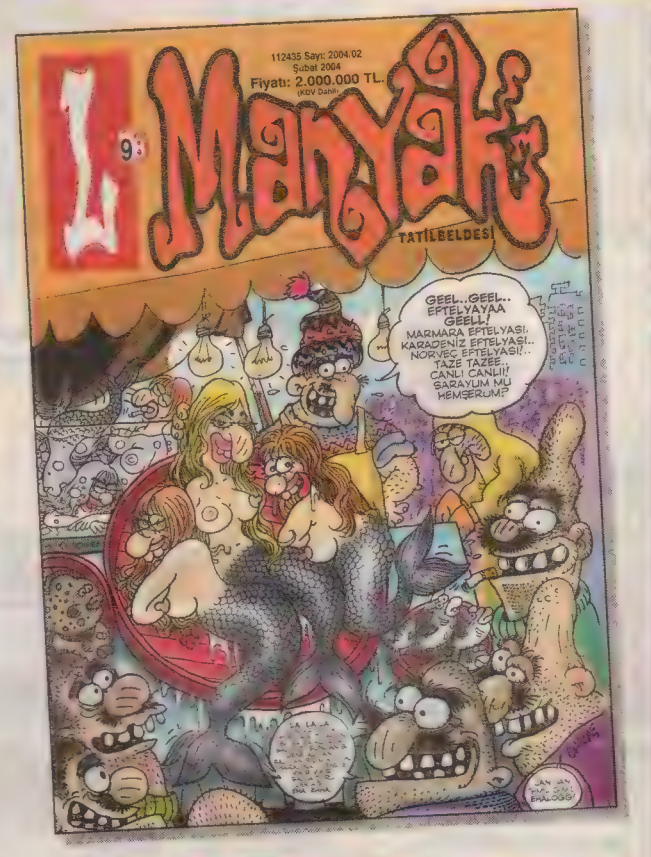

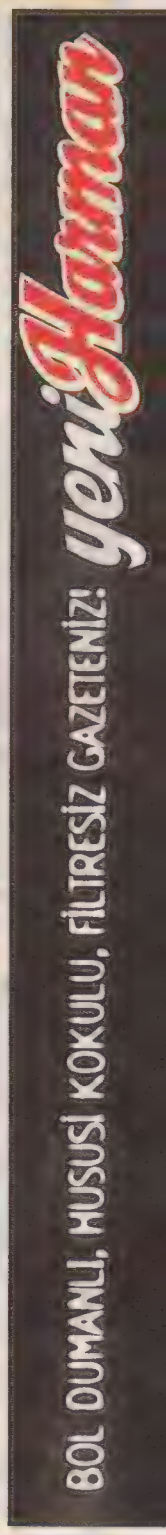

LeMan
Sayı: 638
30 Ocak 2004 Cuma
Haftada bir yayımlanır
• Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
• İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
• Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
• Yazışleri Müdürü: Zafer AKNAR
● Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Atilla ATALAY ● Can BARSLAN ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Cezmi ERSÖZ ● Ramize ERER ● Kaan ERTEM ● Metin FİDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Güneri İÇOĞLU ● Lütfü OFLAZ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİROĞLU ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Feyzi ÖZŞAHİN ● M. ÖZKANOĞLU ● Vacip ÖRGER ● Behiç PEK ● Sefer SELVİ ● Derya SAYIN ● Özge SAMANCI ● Galip TEKİN ● Mahmut TİBET ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Ahmet YILMAZ ● Sayfa Sekreterleri: Aydın ŞAHİN Bayram USLU ● Bilgisayar Tasarım: Cebrail OKÇU ● Murat YÜCEŞAN ● Mert HOŞGÖR ● Fikret ÖZDEMİR ● Kaligrafi: Şevki SAYIŞMAN ● Renk Ayrımı: M.ÖZKARA ● Ali Ekber USLU ● Montaj: Kadri ÇAVUŞOĞLU ● Engin ÖZDEMİR ● Satış: Cengiz KOCALI ● Müessese: Ali YAVUZ ● Baskı Sorumlusu: Üzeyir ATMACA Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.245 38 06 • Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 (140) Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx) • Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres: Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No: 47 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

Akşamsefası

KOZALAK

HÜMİN ZARARLISI

ÇIÇAR

Akşamsefası

hisseli harikalar

Kemalkenanergeri

101 Abidin : Belli olmaz lan tutar belki. Dalmaçyalılar üzerinde iyi sonuç vermişti...

Sol Anahtarı : Test ettim hakikaten de anahtarlığa takılabiliyor...

Kural Hatası : Şu futbol kulüplerini delikanlı gibi Yüksek Seçim Kuruluna bağlasanıza aga. Olayın hala sporla alakalıymış gibi göstermeye çalışmanız biraz ayıp olmaya başladı. Basketbolu daha çok seviyosak angut da değiliz yani...

İkna : İnkalar'ın Meksikalı olmayı kabul etmeleri buna iyi bir örnek olabilir...

Savaş Muhabiri : Dünya barışını kimin istemediği o kadar aşikar ki... Hehehe bu hafta da bissürü muhabir mail atar, eğlenirim...

Suşi : Japon yemi... Solucan da kullanabilirsiniz belki. Sonuçta o da çiğ. Hahaha bi de Japonlar var tabi. Ne de olsa gururlu insanlar, bozulurlar şimdi...

Haldun Dormen : Yavaş çekimde gerçekten de iyi oyuncu...

Kokain : Sonundaki o "in" olduğu sürece koka denen bu zıkkım moda olmaya devam edecektir. Yetkililere kokaut ismini öneriyorum. Israr ederseniz daha saçma şeyler öneriler de bulabilirim. Farkındaysanız tamamen saçmalayarak para kazanıyorum...

Manifesto : Yemekte salça kadında kalça...

Güzellik Yarışması : Tamam, hadi şimdi de uzağa işeme yarışması yapalım, bakalım kim kazanıcak Azra Hanım...

Metroseksüel : Aslında herşey ilk burun kılı kesme olayıyla başlamıştı...

Kar Maskesi : Maske olarak kar kullanma fikri hangi ruh hastasının fikri gerçekten bilemiyorum ama kirpiklerinin kırıldığından eminim...

İfade : Adli röportaj...

Gezi ve Gözlem Kolu : Okuldan kaçmak isteyen öğrencilerin de düşünülmüş olması ne büyük incelik...

Kartopu : Heey çocuklağ! Niye kar yağmasını bekliyosunuz ki? Aynısını pekala taşla da oynayabilirsiniz... Hahaha bi sosyaldemokrat anneler eksikti. Hadi bakim, mail atmayan kalmasın...

Söz Duellosu : Kimsenin yumruk atmaya gtü yemiyo işte...

Erovizyon : Karaip müziği yaparken İngilizce konuşabilen Antik Yunan ambianslı çocukların ülkemizi süper temsil edeceğine ben de inanıyorum. Afferim, çok kurnazca...

Caz : Bu memlekette jazz diye yazmayı öğren yeter be gülüm. Dinlemene bile gerek yok yani...

Şambaba : Keranedeki kadınlar müşterilerle niye öpüşmüyo anladınız mı şimdi? Hem bıyıklı hem yapış yapış belli ki...

Keçi Leblebileri

Sevda 3K - Tophane : Aaa buldum. Zeki rolünde Cengiz Küçükaygaz'ı oynatalım...

Murat Soydan – İstanbul : Büyük büyük laflar edeceğimize neden küçük küçük sandviçler yemiyoruz?.. (Saadet Güneşi filminde Hülya Koçyiğit'e söyledi)

Ahmet Ç. - İstanbul : Şu anda farkettim ki Luçesku iyi bi insan değilmiş...

Nalan D. – Acıbadem : Bunda anlamıycak ne var ki, ilk önce teklif edene aktif eşcinsel deniyo işte...

Ahmet P. - Hatay : Ulan ben bile feyirpleyi daha çok hakettim amuakoyim yaa...

Şükrü Y. - Üsküdar : Solcu olmak ayrı şeey, sağcı olmak ayrı şey be oolum...

Melda G. - Karşıya : Bi kere ben sana saygı duyuyorum taam mı? Ne de olsa sen de bi canlısın yani...

Hakkı E. - Harbiye : Şu simit sayarı çok büyük buluş oğlum. Her yerde var lan. Herif deli para kazanmıştır...

Hale U. - Bursa : Müren soyadlı şarkıcı kimdi? Dört harfli...

Apo S. - Fas : Ben de onu diycektim abi, çok içiyorum değil mi?..

639

6 Şubat 2004 Cuma 152209 Sayı: 2004/06 - 850.000 TL. KDV Dahil

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C.-950.000 TL

TAŞ KAFA ERKEĞİ!

HABERİ OKUDUN MU? TÜRK EKMEĞİNİN VİTAMİN, MİNERAL OLARAK BESİN DEĞERİ SIFIRMIŞ... AVRUPALILAR SAĞLIKLI NESİLLER YETİŞTİRMEK İÇİN YASALAR ÇIKARARAK EKMEĞİN BESİNSEL DEĞERİNİ ZENGİNLEŞTİRMİŞLER... GEL DE BİZİM MİLLETTEN KEŞİF BEKLE, İCAT BEKLE..

YAAA EMMOĞLU GAFANI ÇOK YORYON BEYLE ŞEYLERE! GOPARAM Mİ Bİ LOKMA... BUNU BULAMAYANLAR VAR! AL Bİ SOHUM DA SEN Yii! ZEYTİN GATTIMIDI!.

HEMP CIK!

Akşam

vo@hotmail.com

Bayırgüllü

FEYHAN GÜVER
guverfeyhan@hotmail.com

- Çeşitli çap ve boyutlarda hışır hışır çıkmadı değil, çıktı, ama yemin ederim hepsini montajda attım!..
- **Dünyanın bütün fazla ödeme yapan muhasebecileri, birbirinizden uzak durun!..**
- Şahsi nazarımda A tipi fon ile B tipi fon arasında zerre fark yoktur!..
- **Tıknazın minyonuna küt denir...**
- Bütün öğretmenlerin "Ya bu deveyi güdeceksiniz, ya bu diyardan gideceksiniz" demeleri ve nihayetinde kendilerinin tayin olup gitmeleri...
- **Peki sayın Zekeriya Beyaz, niçin müzik değil?!.**
- Kardeşler Dengesizlik'in üç kardeşi Obsesif, Depresif ve Agresif olsa ya...
- **Literatür uçar gider!..**
- Michael Jackson söylüyor: Çocuğu da yalarım, kariyeri de...
- **Peki 3 yaşındaki kardeşin yengeye bakışı ziyadesiyle pis olsa ya, haklıymış meğer Hakkı Bulut!..**
- Bütün kâğıtlar aynı değerde değildir ama hepsi aynı sürede yanar...
- **Rejim değişikliğinden sonra "Halk benimsedi" olsaydı ya "Hünkarbeğendi!.."**
- Rahmetli komedyen Cevat Kurtuluş, apartmanının girişinde bir süre eşek beslemiş ve apartman sakinleri tarafından anlayışla karşılanmış... (Metin Serezli'den aktaran Şebnem Sönmez)
- **Sen mi kurtarıcan dünyayı be Cüneyt?!..**
- Allah'ım, yaratıyosun bari takip et!.. (Anonim)
- **Gün dışında da olsa, dön bana; bi kere dönmekten n'olur ki?!.**
- - Dünya, güneşten koptu...
  - Şaka yapıyoosuuun!..
- **İmitasyonu çıksa ya: Doksan the city!**
- Bir gün, bir insana bir gün; dünya her gün 6 milyar insan günü tecrübe kazanıyo...
- **Bak sen minyon Şubat'a, bu yıl bünyesinde 5 pazar barındırıyo, Ocak'ta ise bi eksik!..**
- Yılbaşında on trilyonu tek rakamla kaçırdım. Verdikleri teselli ikramiyesini de Allah'a havale ettim... (Efe Gültekin'den)
- **Doğu evlerinde "Garp Köşesi" salgını başlasa ya...**
- Zeytinyağı şahane, tamam, ama margarinle kaçamak hiç mi olmasın?..
- **Gepetto usta, tam Pinokyo'nun burnunu yaparken aklından neler geçiyodu acaba?..**
- Değerli dostum Behçet, adını yeni bulduğum bir hastalığa versem memnun olur musun, bilmem!..
- **Ne çekme halatı, zincir, takoz bulundururum, ne de karlı havada çıkarım diyosun yani son tahlilde!..**
- Anchorman miyim ben, her gün çalışıcam kravatör bey?..
- **Niye ben neyi çok sevsem, artık ben onu hakettim sanırım veya size ne?!**
- "Dul" lafı bu kadar acıklı olmasa, bi sürü evlilik biterdi, farkını ödeyip yetim olunsun, tövbeler ötesi!..
- **Sen ne zaman birine aşık olsan, artık bir daha hiç kimseye aşık olamayacam diye inceden yılarsın ya da bana ne?..**
- Türkiye'de internet eşittir bayan arkadaş arıyorum!..
- **Nasıl bir sosyal coğrafyadır ki, bir ölene üzülürler, iki öldürene!..**
- "Akşama babacığım" ama, sakın o reklam sadece babaların çalıştığı zamandan kalmasın?..
- **İbrahim Toraman deyince de insanın aklına tombiklik geliyo ama, İtalyan aktör gibi de bi genç!..**
- Kafamın içinde non-stop drav yapıyolar akla Ziyan ile Fikri Firar ikilisi
- **Dizüstü eteğin adı da "laptop" kalsa ya...**
- Bi yandan da iyi ki gelmişiz lan şu Anadolu'ya ve devamına!..
- **Peki Özkan niye gitmedi Çin'e, insanın gözü n'apsan arıyo?!..**
- "Aşkolsun Kenan, böyle güzel kızkardeşin var ve bunca zaman tanıştırmadın" neymiş ya, açık sözlü gibi, bi yandan "sigit lan" denilesi!..
- **Ergenlik döneminde "Ulan yoksa ben hiç sevişmicek miyim" diye inceden kıllanır bünye!..**

GEZ MAHMUTÇUK
MAHMUT TİBET

mtibet@leman.com

Akşamsefası

Amerikan Dış İlişkiler Konseyi Başkanı Peterson, Başbakan Erdoğan'ın başarılı bir futbolcu ve şarkıcı olduğunu söyledi!

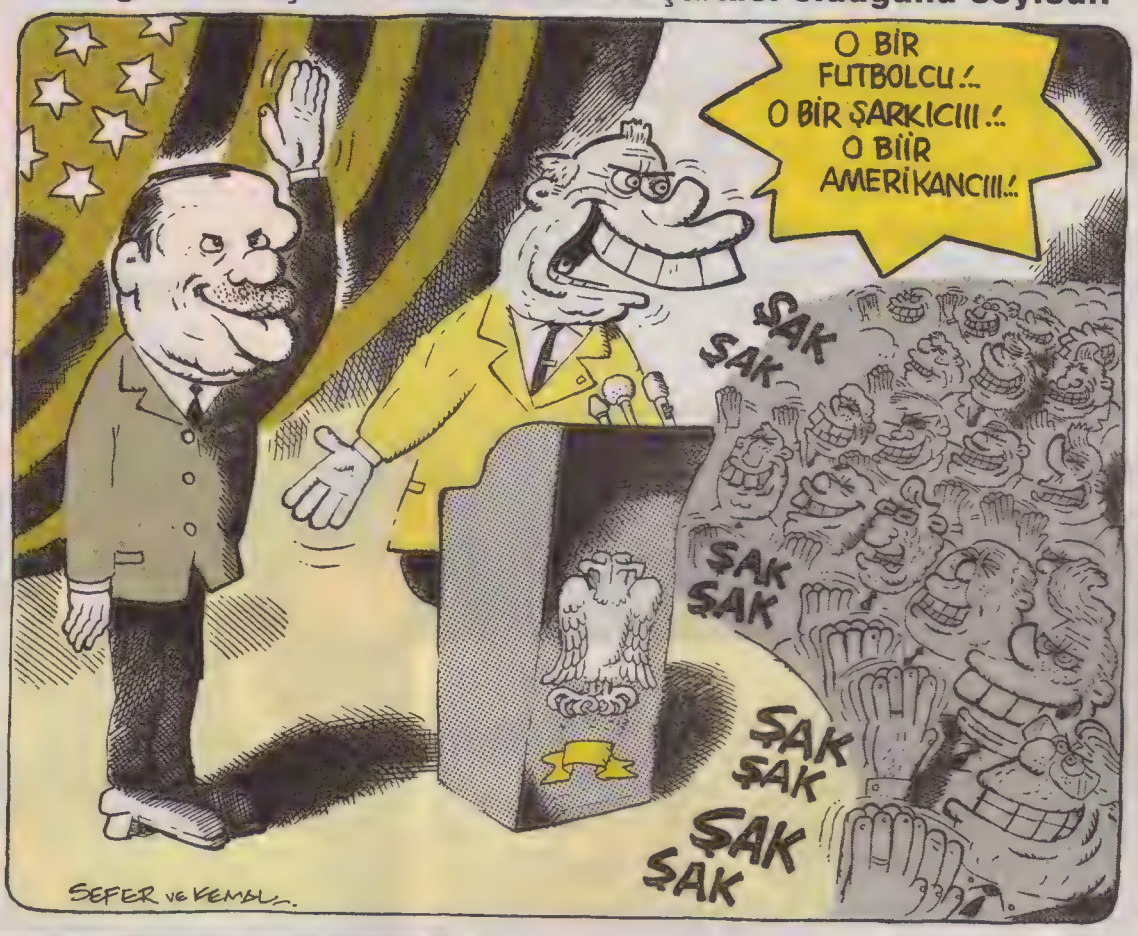

BENİM MEMURUM İŞİNİ BİLİR SERİSİ..

Rüşvet lağımının akmadığı mecra kalmadı..yargıda kokular..

Seçimler yaklaşırken solda birlik çalışmaları hızlandı.

Milli Eğitim okulları satışa çıkardı..Karşı çıkana da Bakan Hüseyin Çelik yaftayı yapıştırdı.

Sığ politika şarkılarda çare arıyor.. Yerel seçimler için adaylar şarkı kapma, beste yaptırma telaşına düştü...

Akşam Ertası

bahadirboysal@leman.com.tr

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

SÜREKLİ BİR VECD HALİNDELER

Meşhur Kemancı Rock Bar... Bir efsanedir ve selvi boylum, al yazmalım gibi hala ayaktadır... Biri yer altında üç katlıdır ve ortadaki kat bir türlü bu efsanenin uzatır, temiz, siyah elbiselerimle Kemancı'yı tavaf ederdim... Orta kat düğün salonuydu... Evet, bildiğin düğün... Bazen ordan çıkan gelin ve damatla rockcı ve metalci gençler aynı merdivenlerde yürür, ortaya en olmayacak doğu-batı sentezi çıkardı... Sonra o orta kat sosyete diskoteği oldu... Olmadı.. Bizzat Rock Bar inşa edildi... Olmadı... Sanatsal bir yuva, bir kafe yapıldı... yine olmadı... En sonunda Kemancının ortaklarından usta çizer, üstadımız Galip Tekin'e sordum... Orası lanetli dedi... Yıllar evvel bu katlar daha inşaat halindeyken, bu orta kata tinerciler gelir uyurmuş.. Bi tanesi tinerden alev alıp yanarak ölmüş... O tinercinin laneti yüzündenmiş bu olup biten... Aslında mantıklı... Tüm bu kültürlerin tek ortak paydası tinercilerdir... Tinerciler, metalci ya da Fethullahçı ayırt etmez... Belli ki Faust'taki şeytan arısızın ateş şeklinde peydah olmuş...Her ademoğlu bir mertebeye kadar cihanın bir halinden etkilenir... Bir tek bu tinerci tayfası etkilenmez...sürekli bir vecd halindeler... İstanbul'un kamında, barsak yatağı Taksim'de, yani beslenme, hazmetme ve sıçma mıntıkasında sefilce sürünmüyor bunlar... öyle olsa çoktan kahrolup gitmişlerdi! Sinede... Hayat kuvvetlerinin pınıldadığı zengin ve asil mıntıkada, yani yürekte yuva yapmış ipneler...

BU DÜNYAYA TOK VE MAĞRUR GELMİŞ

İlhan Mansız'a niye bu kadar gıcık olduğumu anlamaya çalışıyorum... Bence bizim milleti hiç sevmiyor, küçümsüyor bizi... Şöyle dışardan bakınca kan-koca dünyanın en güzel çifti sanırsınız... Hele bu halk sizin güzelliğinizi sevgi ve sempatiyle bu kadar taçlandırdıktan sonra gazetelerde veya o boklu televolelerde hayata veya aşka dair akıl dolu, neşe dolu iki kelamınız olmayacak mı hiç?. Böcek koleksiyonunda, toplu iğne ile tutturulan ölü kelebekler gibi kisi de... Bi de üstüne üstlük yeni doğan çocuğunun fotoğrafları için gastecilerden 50 bin dolar isteyecek kadar başka bir alemde... Almanya'dan İstanbul'a gelince mi böyle oluyor? Gülmekte hiç yakışmıyor bu adama... İlk defa Beşiktaş'ın şampiyonluk kutlamalarında doyasıya gülerken gördüm... Moğolistan'daki göçebelerin suratına dönüyor nur cemali... Demek ki başka bir boyutun adamı. Orda zengin bir ziyafet sofrasından kalkmış ve bu dünyaya tok ve mağrur gelmiş... Son Samsunspor maçında "aman ben eksik kalmayayım!" diye nasıl da çiğnedi beridini kırmızı kart görmek için... öyle bir niddet, kin ve gayzla top koşturuyorki ne incelik, ne de kurnazlık kar eder artık...

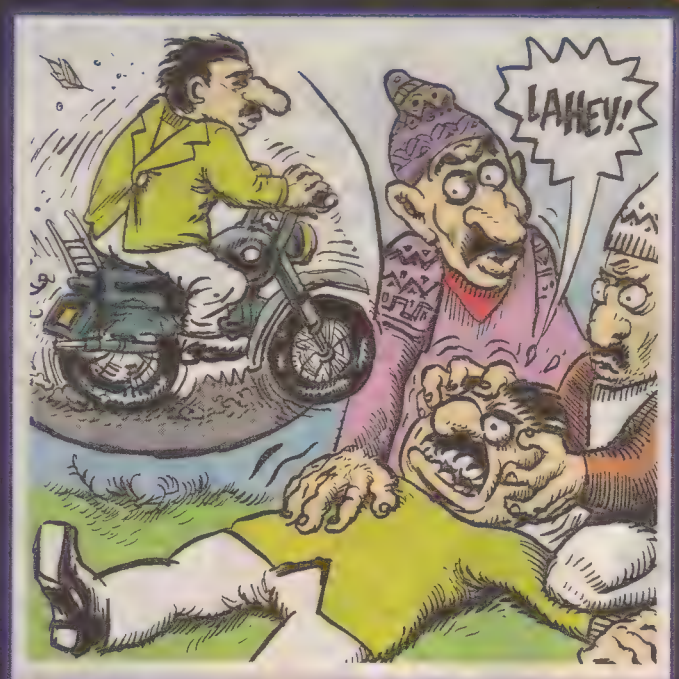

AĞIR LODOSUN BEBEĞİ

Bu da pederin çocukluğundan çok eski bir anı. Beş yılda bir aklına gelir anlatır... Ağır lodoslu bir kış gecesi fukaranın biri çözürtülü motorsikletiyle (ya da mobilet) taşlı tarla köy yolunda akmaktadır... Cepheden esen lodos adamın ciğerlerine öyle bir işliyorki en sonunda, durup ceketi ters giyiyor... Yani arkasını örüne... Örünü de sırttan iliklıyor... Yola öyle devam ediyor... Fakat lodos hepimizden daha yamandır... Kaldırıp atmış motosikleti... bizimki kafayı bir yere çarpmış, bayılmış kalmış... O esnada yoldan geçen köylüler farketmiş bunu ve irkilmişler... Tersten iliklenmiş cekedi görünce "adamın kafası dönmüş! Hemen düzeltelim!" diye vargüçleriyle kafayı çevirmeye başlamışlar... Bizimki o esnada uyanıyor ve yapmayın, etmeyin, derken çıldıracak gibi oluyor... Adamlar habire asılıyor çünkü... Ağır lodosta duyurabilir misin ki sesini?.. Sesin sıtmadan yanan sesler gibi zarif, sıcak ve munistir artık... Boynunu girmişlar hacının :))

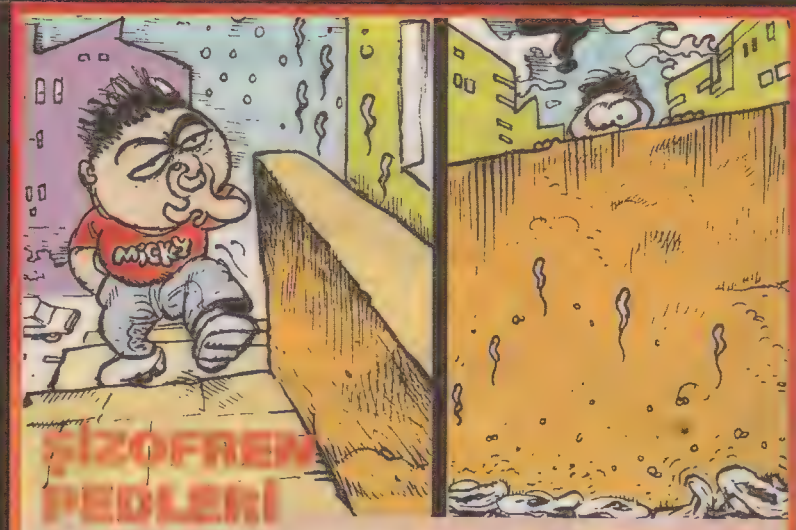

ŞİZOFREN PEDLERİ

Bir patika anısı da benim çocukluğumdan... Ağustos... Yazlıktayız... Evden arkadaşlarla buluşmaya giderken kestirme bi yolun kenarındaki bir duvarın arkasından gelen o iğrenç kokuları hala hatırlıyorum.. Adeta bir ceset kokusu... Ömrümde duymadım böyle çürük kokusu... Birdir... İkidir... Kafaya taktım en sonunda bir gün niyet edip duvara tırmandım... Duvarın ardında, terkedilmiş hakir bir ev... Evin arkasında, yani duvarında dibinde onlarca lekeli pamuklu pis bezler... Sonradan öğrendik ki o pamuklu bezler evde kalmış şizofren bir kadının attığı kanlı orkidlermiş... Yazın nemli sıcağının bağrında çürümüşte çürümüş... Bizim ellerimiz, bizim gözlerimiz, bizim dudaklarımız kuş sesleri ve çiçek kokuları gibi fecrin en güzel tecellilerindendir... Ama salgılar, ifrazatlar, dışkılar, sidikler bizi dünya tarlasına bağladı...

LEKELİ HUMMA GİBİ ÜRER, ÇOĞALIR!

Yine 3 tane metropol zorbası bir kızı köhne bi handa alıkoyup tecavüz etmiş ve bunu da kameraya almışlar... Birkaç ay önce de benzer birşey olmuştu... Liseli çocuklar okuldan bir kızı kandırıp ilaçla uyuşturarak resmen tecavüz ediyolar, bir yandan da kameraya alıyolar... Sonra bunlar bir şekilde internette elden ele dolaşıyor... Korkarım, artık hakiki tecavüz filmleri piyasası ufaktan oluşmakta... Tecavüzü CD'lerle çoğaltmak... Sığır bir zevkin abidesi mi bu sadece?.. Ya da bambaşka bir rant cenderesi mi?.. Avrupa'da bunun hakikaten uyuşturucu gibi bir piyasası olduğunu biliyoruz. Çok gizli ve yüksek fiyatlı bir meslek... Bu filmlere SNUFF (Nerde, nasıl, ne zaman çekildiği belli olmayan vahşet görüntüleri) deniyor... asri zamanlarda kadının statüsü değişse de tecavüzün kendini böyle binlerce kopyalatarak sisteme entegre etmesi korkunç olacak... Avrupa'dan seyahat tipi, pratik ve uyumlu tecavüzler bizi kesmez... Kopya CD'ler ve interaktif metodlarla bu topraklarda, kimi köylerde, o üzerinden bir çırpıda 50 kişi geçilen günahsızların vidyolarını eteçmint yapmasınlar sakın bize yarabbi!.. En korkuncu burda olur... Lekeli humma gibi ürer, çoğalır!.. Fanilere mukadder olan azami zevkin bayağılığı topal bir eşşeği sopayla, tekmeyle, zorla yürütür... Fakat bu memleket evvela, hasret, şikayet ve feragatiyle erenlerin bağıdır...

ÖÇ

Gökçe İpteki'in

AHA, KAR BAŞLADI...

BİR TARLA, BİR TRAKTÖR ALACAK KADAR MAL KAÇIRDIK BU SEFER...

TIK

MAYINA BASTIM, AYAĞIMI KALDIRIRSAM ÖLÜRÜM...

ABOOV! KÖYE YAKINIZ. BEN KOŞUP YARDIM GETİREYİM...

DAHA NE DURUYON KALTAK KOŞ HADİ... TAŞ GETİRSİNLER, NACAK GETİRSİNLER, EMMOĞLARIMI ÇAĞIR... KOŞ KADIN, KOŞ- SANA LAN DAVAR!..

PEK...

GEÇ KALIRSAN KIRARIM BÜTÜN KEMİKLERİNİ OROSPUNUN EVLADI!..

TAMAM GİDİYOM, KOŞUYOM...

DONDUM, YORULDUM, NERDE GALDI BU BACISINI MIKTIĞIMIN KARISI SORARIM BUNUN HESABINI EVE VARINCA OY OY...

AHA, GELDİ İŞTE...

NERDE KALDIN, NERDE EMMOĞLARIM? KÖYE GİTMEDİN Mİ?

GETTİM AMA BUNLARI GETİRDİM YALNIZCA...

NE O? NACAK MI TAŞ MI..O NE LAN?

HEEÇ... RAKI, IVIR ZIVIR FELAN İŞTE EĞLENİRİK BİRAZ DEDİM AKLIMCA...

SOKARIM AKLINA DELİRDİN Mİ KADIN!..

NİE OTURDUN ORADA YA...

HEEÇ.. RAKI İÇECEM BİRAZ..

HEP SEN İÇECEK DEĞİLSİN YA... SANA DA VERİRİM AZ SONRA...

ÖLDÜRECEM SENİ KADIN, GİT YARDIM GETİR...

RAKI MAKI İSTEMİYORUM DAHA FAZLA DURAMIYCAM BÖYLEE...

SUS, İÇ YOKSA İTEKLERİM BAK...

TAMAM TAMAM LIKIRT... LIK...

HA GARİ İÇTİMİŞTE... AHA DAHA NAPIYON?..

CİGARALIK SARIYORUM SANA, CİNSEL GÜCÜ ARTTIRIR, SEN ÖYLE DERDİN...

DAHA DERİN ÇEK, İTEKLERİM BAK. BANA BÖYLE ZORLA İÇİRDİN.. İTERİM...

TAMAM ÇEKİYORUM İŞTE...

HI SE..

RAKIYLA CİGARALIKTAN SONRA KUMALARIN İÇİNDE EN ÇOK BENİ İSTERDİN... ÖZLEDİN Mİ MEMELERİMİ...

NAPIYON KADIN DUR, HOŞT!..

BEN CAN DERDİNDEYİM, YAPMA!..

KIPRAMA ÖLECEN, EN SEVDİĞİN ŞEYİ YAPICAM SANA, ZORLA DEĞİL...

BEN İSTİYOM BU SEFER...

OAAH, OH... DUR DÜŞECEM OOH, MİKİCEM ANANI... OH IHH...

CORK CORK...

AHH BİTTİ Mİ? YARDIM GETİR...

MEYE GİDİYORSUN DİMİ HA DİMİ?..

ELİNİ AYAĞINI ÖPEYİM KADIN...

GİDİYORUM AMA ARTIK NEYLE DE DÖNERİM ORASINI BİLMEM...

ANA, MANDACILARIN YAKUP, ONU NİYE GETİRDİN KADIN, ÖLDÜRÜR BU İT BENİ, DELİRDİN İYİCE...

ÖLDÜRMEZ MERAK ETME BEN VARIM, BENİ PEK SEVER, SEN OLMASAYDIN BENİ ONA...

SUS, ANLATMA KADIN, GEBERTİRİM...

...BENİ ONA VERİCEKLERDİ AMA SEN ONU VURUP BACAĞI KESİLİNCE SAKAT DİYE SANA VERDİLER, HAZIR FIRSAT BULMUŞKEN O DA ÖCÜNÜ ALSIN DEDİM...

LILAN ŞURDAN BİR KURTULUYUM, İKİNİZİ DE KÖY MEYDANINDA... AHA... NAPIYON KADIN DUR...

DAHA YENİ, BAŞLADIK... A-AA...

DUR, DAHA SOYUNMA, NAMAHREM, MİKİCEM ECDADINI...

HADİ LEEN..

DURUN ELİNİZİ AYAĞINIZI ÖPEYİM GURBAN OLAYIM DURUN...

Akşamserası

Devamı arka sayfada

Öç

- **Alo,** Hoca, Hırgürkan ben, nedir naapıyosun? Bak sana ne sorucam usta. Aramızda Öss'ye en sıkı çalışan kardeşlerden birisin, bilirsin: Hani bu "Biz üniversteliyiz biz" şeklinde şarkının geçtiği eğitim yuvası hangisi? Özgürlük felan. Hisettiğin gibi ol, içinden yalatmak geliyosa yalat meslek yüksek okulu. Yüreenin götürdüğü yerden sıyır, felan feşmek... Kaç puan orası?

- Hayırdır hoca birinci tercih mi yazıcan?

- Yok be olm be. Okuyum diye diil, peder soruyo, oranın kantinini işletelim diye. Bööle bizim lisenin kantiniyle felan olmuyo. Hani ekrandan gördüğüm kadarıyla, "Özgür oluyorum, içimden geliyo, kaptırıyorum" hesabına her yola gelir o yavşaklar. Telefonların cinsinden anlıyoruz ki para da bol. Oranın kantinini bi ele geçirsek el altından her numarayı çevirririz. Niye başkası yolsun o lavukları di mi ama, yerini bilsek biz kurarız tezgahı, o bakımdan. Vakıf üniversitesi felan mı bura. Türkiye'de mi? Ecnebi mi bunlar?

- Yok abi ööle bi yer. Reklam orası, Turuncu Bey filan bunlar da yok.

- Nası yani lan, reklam orası. Bak mesala Dış Bankası'nın kantinini güzel bi arkadaş işletiyo belli. Reklamlardan anladıım kadarıyla hepsi uçmuş elemanların, düz kafayla bi halt çözemiyosun .O şekil mi? Biliyosan konuş kardeş, neresi oralar, kim bunlar, nerde barınıyolar. Hani ben ihtiyaçlarını temin edelim diye soruyorum. Neyse anlaşıldı sen bilmiyon bu işleri. Ben kapatıyım, sen test mest çöz, o şekil okullara gir, kantini ele geçirelim. Oldu, hadi örtüyorum telefonu.

- Alo, Sıkılhan, annen ben, bayramını kutluyor esenlikler diliyorum yavrucum. Şarjım bitmek üzere kısa kesiciim. Ev nasıl, kombiyi 21 derecenin üstüne çıkarma, mikrodalga fırının kapağını üç biip sesi duymadan açayım deme, komşular kurban eti getirirse diipfrize koy, çiçeklere su ver. Evet?

- Bizim evde çiçek yok anne.

- Annene ters cevaplar vermemelisin Sıkılhan. Evet evde çiçek olmayabilir ama anneler, olsun olmasın tatile giderken evde bıraktıkları çocuklarına böyle söylerler. Beni anne olunca anlıycaksın. Şu an anlamanı beklemiyorum. Senin yaşındayken ben de ebeveynlerime bu şekil ters cevaplar veriyordum. Herneyse, biz bu otelde oldukça eğleniyoruz, odalarda musluktan şifalı su akıyo, dün yapılan bi animasyon yarışmasında babanı "bacak güzeli" seçtiler. Bizim ofisin Ceosu Bokhan Bey otelin saunasında bayıldı, oğulları Kuduzer ise teleferikten düştü diyolar. Ben öğleden sonraları otelin bakım merkezinde baldırıma yosun sardırıyorum. Senin nası geçiyo günlerin, burdan bi isteğin var mı yavrucum.

- Otelden havlu çalın.

- Oldu çocuğum öpüyorum. Bi dakka, bi dakka... Demin otelden havlu çalmamızı mı söyledin? Bu mu çocuğum, mizah bu mu şimdi? ... Size demedim hanfendi. Hayır hanımefendi şu an kalkamam baldırımda yosun var. Gerçek bir yangın alarmı olduğundan emin misiniz yosunu daha henüz sarmışlardı, yarım saat durması gerekiyo. Alo, kapamak zorundayım Sıkılhan otel yanıyo diyolar... Umarım otelinizde yangın merdiveni vardır, bu yosunu yanıma alabilir miyim... Gülmemelisin Sıkılhan, mizah bu değil... Size demedim hanfendi.

- Ay, Sıkılhan, bak nediycem, bu arada, Bunalgül ben. Ya benim içimdeki ses kesildi biliyo musun? Hani var ya içinden geliyo ses " Hissettiğin gibi ol, spor ayakkabı al, niçün gazoz içmiyosun" diye. Zaten yaşıtlarıma göre geç gelmeye başlamıştı benim içimden ama şimdi tamamen kesildi. Hani o bi yoğun kar yağışı oldu ya, beyaz afet, o günden beri çıt çıkmıyo içimdeki sesten.

- Bence arıza değildir, faturayı ödememişsindir kesmişlerdir. Eheh...

- Haha, çok bışırıla, aşırı komik. Sen var ya ayılarca kere hayvansın Sıkılhan. İlk insanların ilki. Yoğun köpek yağışı. İnsansız uçuş. Yığıvrençlik sektöründe lidersin!

Atilla Atalay sklhan@leman.com.tr

Akşamsefası

TERELELLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

Arşamsefası

canbarslan@superonline.com

Eyüp Başaran

feyzi@leman.com.tr

Deniz Sayın

derya_sayin@milliyet.com

MEHMET ÖLKANOĞLU

ÖZGE

ozge@leman.com.tr

LeMan Kültür'de Stendap Yarışması

HONKİ ARIYOZ!

Neden Bizim de Porşemiz Yok Demeyin

Evet çok doğru, kadınlar komik erkeklerden hoşlaşıyo. Ve fakat aynı şey erkekler için de geçerli olabilir tabi. O yüzden kadın, erkek, genç, ihtiyar, çoluk, çömbelek olmanıza aldırmayın. Anlatın hikayenizi, çekip, bize gönderin. Unutmayın Leman Kültür'de sizi dinleyecek bir sürü manyak var...

Stendap Dediğiniz Nedir ki? Kendinizi Anlatmanız Yeterli

Kimsiniz, nerelisiniz, nasıl birisiniz, nelerden hoşlanır, nelerden hazetmezsiniz, cinsel tercihleriniz, duygusal aleminiz, aileniz, anneniz, babanız, kardeşleriniz, arkadaşlar, okul, iş, güç, kıl, yün vs.

Canınız ne isterse anlatın. Yeter ki gerçek, samimi ve mümkünse biraz da komik olsun..:

Sonra çekin kameraya Honki Masası'na gönderin.

Kamerası olmayanların çekimlerini haftanın her günü 15 ile 17 saatleri arasında

Leman Kültür'de kendi ellerimizle yapıyoruz

Yazışma Adresi Hokkabaz Masası (KKE), Firuzağa Mahallesi, Defterdar Yokuşu, No: 47, Beyoğlu - İST. **Honki Kayıtları İçin Adres** Leman Kültür, İstiklal Caddesi, İmam Adnan Sokak, Beyoğlu.- İST.

Son Katılma Tarihi 15 Şubat 2004

KİŞİSEL BİR GELECEK YOKTU ARTIK...

CEZMİ ERSÖZ

"Evet, hayat senin için aşk, şiir, dans ve bitmeyen çocukluk olmalıydı... Birgün kulağıma: **"Akın varsa çocukluğunu cebine koy ve kaç!"** demiştin buruk bir gülümsemeyle... Bir çok konuda donanımlı, yetkin biri olmana rağmen uzun bir süre hiçbir işte kalamadın... Güç, para ilişkileri, kulis, entrika, ikiyüzlülük, yalan ve ofis şiddeti.. Nereye gitsen hep bunlar vardı..

İşyerleri senden o eşsiz ruhunu istediği anda çantanı alıp çıkar, parklara giderdin, ormanlara, uzak kıyılara .. Ast-üst ilişkilerinin o gizli ve karanlık hükümleri sana ne kadar uzaktı aslında... Sen insanları konumlarına göre dil, ruhsal zenginliklerine göre, kahramanlıklarına ve sakladıkları sırlarına göre değerlendirirdin..

.

Bir cinnetin, bir karabasanın yaşandığı bu hayatta artık yoksun.. İyi ki de yoksun diyorum; çünkü çok acı çekerdin... Beynindeki esrar da yetmezdi seni avutmaya...

Ölümüne kadar, sana olan aşkını bir sır gibi saklayıp bu aşka o derin merhametinle bağlandığın için sana minnettarım... Çok yalnızım ve seni çok özlüyorum..."

Geçen mektubumda **"iyi ki yoksun, hayatı iyi kötü idare eden ben bile bunu söyüyorsam olanları düşün artık"** diyordum sana. Şimdi söyleyeceklerim öncekilerden daha yıldırıcı, daha da düşkırıcı, inan. Ülkenin büyük bir bölümünde insanlar açlık sınırında yaşarken bir başka kesim, mutlu bir azınlık, insanların yaşadığı bu büyük sefalete hiç aldırmaksızın günlerini gün etmeye, eğlenmeye ve alabildiğine tüketmeye çalışıyorlar...

Daha geçen hafta İstanbul'un göbeğinde bir ilkokul çocuğu karnesini alıp, okuldan eve dönerken kar altında donarak öldü... Babası ağlayarak televizyon muhabirlerine: **"Evimize yakın bir okul vardı, ama kayıt parası için benden yüz miiyon lira istediler, param yoktu veremedim, bu yüzden çocuğu eve uzak bir okula yazdırmıştım"** diyordu... O minik çocuğun ölümünden hepimiz sorumluyuz...

Görmedim ben, ama söylediler. Televizyon reklamlarının birinde şöyle bir cümle geçiyormuş: **"Tüketmezseniz siz siz olamazsınız"** diye. İnsanı yeniden ve bütün değerlerinden kopartarak ve sadece tüketmeye ve gününü gün etmeye programlamak üzere imal ediyorlar artık. Yeni bir insan tipiyle karşı karşıyayız. Bir çöküşü yaşıyoruz sevgili, derin ve onmaz bir çöküşü. Eskiden solcular da, sağcılar da şu veya bu ölçüde vatan için mücadele ederdi. Şimdi **"vatan"** kelimesi biraz da tutuculuk çağrıştırıyor. Tıpkı inanç gibi, ilkeler gibi, ödünsüzlük gibi...

Bu ülkede aileler üniversitelerde okuyan çocuklarına ayda ortalama 45 milyon lira gönderebilirken, geçen gün ülkenin o küçük mutlu azınlığı için yapılan televizyon programlarının birinde vahşi bir iştiha ile eğlenen, para harcayan, sefahat süren insanları görünce içimi umutsuzlukla beraber derin bir korku kapladı. Programın ismi yanılmıyorsam **"Çok Özel"**di.

Bu programda insanların birbirlerinin alınlarına para yapıştırdıkları bir sünnet düğünü gösteriliyordu önce. Ben insanların nasıl bu kadar kendilerine saygılarını yitirdiklerini, nasıl bu kadar basitleşebildiklerini düşünürken, ikinci bölüme geçildi. Bu bölüm bir gece kulübünde geçiyordu. Kulüpte önce maket bir gemi yapılıyor, sonra bu maket yakılıyor, ardından da itfaiye çağrılıyordu. Ve bu insanlar gecenin o saatinde yaktıkları maketi söndürsün diye bir takım itfaiye kiralamışlardı. İtfaiye geliyor ve maket yangınını söndürüyordu. Oysa çok yakında hiçbir itfaiyenin söndüremeyeceği bir yangın suçlu suçsuz hepimizi içine alıp götürecekti, sahi bunun hiç mi farkına varmıyordu bu insanlar? Dünyanın gelmiş geçmiş en büyük kötülüğü esir almıştı hepimizi: Paylaşılmamış zenginlik! İşte yangınların en büyüğünü bu eşitsizlik, bu acımasızlık çıkartacaktı...Bence böyle bir yangından kimse kurtulamayacak.Çünkü kişisel gelecek diye bir şeye artık inanmıyorum.

Sanki bu ülkenin doğusuyla, batısı birbirinden kıtalarca uzaklıktaydı da, bütün bu olup bitenler kimseleri fazlaca ilgilendirmiyordu.

Paylaşılmamış zenginlik bütün değerleri çürütürken, insanlar iç dünyaları pazara çıkartmaktan artık hiç rahatsız olmuyor gibiydiler. Karşılaştığım birçok insan sanki bir içtenlik bunalımı yaşıyordu. Oğuz Atay'ın deyişiyle bir **"samimiyet buhranı"**. Ancak ne o bunalımın, ne bu buhranın içtenlikle, bir gerçeği koruyup yaşatmakla, açık dürüst bir ruhsal tutum almakla ilişkisi yoktu. Herşey pazara dönüktü ve satış içindi; dikkat çekmek, prim yapmak ve ilgi uyandırmak adınaydı. Zaten pazara sürüle sürüle bu insanların iç dünyaları sahiciliklerini ve zenginliklerini yitirmişti çoktan. Oynanan düzeysiz bir vodvildi sadece, bir bulvar komedisi. Acınacak türden.

Geçen gün bir magazin dergisindeki fotoğrafa gözüm takıldı. Fotoğrafta ünlü bir şarkıcı derginin muhabiri arkadaşımıza külotunu gösteriyordu. Bu ünlü şarkıcı külotu görüntülemekten bir an olsun çekinen muhabire **"olsun, çekin, hiç olmazsa külot giydiğim anlaşılır böylece, bazıları bunu da giymiyorlar"** türünden birşeyler söylüyordu. Utandım, kendımden, o şarkıcıdan, herşeyden utandım.

Çok iyi bilirsin bir zamanlar yatak odaları mahremdi, dahası önce kutsaldı. Oraya karı kocadan başka pek kimse girmezdi. Şimdi bıraktık yatak odalarının mahremiyetini, iç çamaşırlar uluorta ve hatta bundan prim yapılarak gösteriliyor. Oysa mahremiyet yitirilirse herşey yiter: Aşk, bağlılık, dostluk. İnsanlar arasında kutsal olan ne varsa teşhircilikle beraber yokolur gider, duygusuz bir unutulmaya karışır...

Hani sana anlatmıştım. **"Ben kadınların tuvalet ihtiyaçları olabileceğini oldukça geç bir yaşta öğrenmiştim"** diye. Annemiz bize kadınların aslında birer melek olduğunu, onların tuvalet ihtiyacı olmadığını söylerdi. Bu masum yalanda o mahremiyetin güzelliği vardı. Bazı şeyler hep gizli kalmalıydı. O melek gibi kadınlar meleklere yaraşır bir aşk ve özenle sevilmeliydiler... Heyhat, şimdi onlar, o kadınlardan geriye kaçı kaldı, kaçı korudu kalbini, kaçı tükenip gitti... Sen de yoksun ve iyi ki yoksun. Beniyse yanaşma ruhum her geçen gün biraz daha zehirliyor... Sevgiyle kal.

Arındırabilirsen kendini kendinden...
Herşey bir ve tektir
kopmaz halkalarıyla bu tekliğin
kötülük ve günah
iyilik ve şefkat
sevinç ve dua hep orda birleşir.
Lekesiz bir sevda ile vurgunsan
masumiyetine
arındırabilirsen kendini hep kendinden
dokunabilirsin bu tekliğe
ruhundaki en çıplak yere
dokunabildiğin gibi
Amaçsız hiçbir şey yoktur
gövdesinden kopmuş kayıp ruhlar bile
sonsuz bir susuziukla bu anlama koşar.
Herşey birbirinden eksilir,
birbirinden çoğalır.
İncitirsen birini, dalga dalga,
yıllar sonra
bir başkası mecburen seni incitir...
Seversen, dalga dalga, yıllar sonra
biri gelir sever seni...

cezmier@leman.com.tr

* Kurt halkı bizim kardeş halkımızdır, ne olur onları incitmeyelim.
* **Suçtur Umutsuzluğa Kapılmak** adlı kitabım **Gendaş Yayıncılık**'tan çıktı. Bu kitabın tüm geliri tutuklu aileleri ve yakınları'na bırakılmıştır.
* **Açıkla Bana Bu Işığı** adlı kitabıma gosterdiğiniz ilgi için teşekkür ediyorum.
* **Kadıköy.** 14 Şubat Cumartesi günü saat 14:30-17:30 arası **Kadıköy Dost Kitapçısı**'ndayım. Adres: Caferağa Mah. Doktor Neşet Ömer Sok. No: 1 108-113. Tel: 0216 330 35 24
* **Düzce.** 18 Şubat Çarşamba günü saat 13:00 – 15:00 arası **Düzce Meslek Yüksekokulu**'ndayım.

Akşam Gazetesi

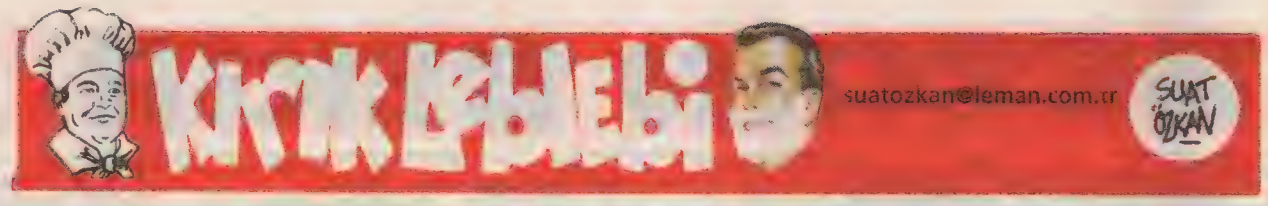

bezginbekir@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

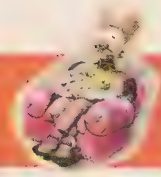

AKSARAY PAŞAOĞLU

Manhattan'daki Tüm Adresleri Bilen Maymun Ve ikitelli'de Bir Saniye İçinde Otuz Yıllık Olan Ağaç

Önceki hafta çok önemli bir parti için Manhattan'a davetliydim. altıncı caddeyi bilirsiniz, bazen beyaz bir araba geçer. Davette pek çok ünlü vardı. O bir doğum günü partisiydi. Beni çok iyi tanıyan Amerika'lı dostum ünlü başyazar Abraham Samırtaym bana iki kişilik dört davetiye yollamış. İçimde yaşattığım diğer kişiliklerle birlikte toplam yedi kişi, davetiye sekiz kişilik, ben öne oturdum ve hepbirlikte Amerika'ya uçtum. Niyork'a inerken uçağımızın niye sevinçten paçalı Mardin güvercinleri gibi takla atmadığına akıl erdiremedim. THY Genel Müdürü'nü arattım. Televizyon tamircisi çıktı. Havaalanında fişlendim. Çok hârikaydı. Sonra müthiş bir Limuzinle o enteresan eve gittim. Limuzini bir maymun kullanıyordu ve götü kırmızı değil maviydi. Doğum gününü kutlayan ünlünün adını daha sonra vereceğim. Onu bütün dünya tanıyor. Kendisi 75 yaşında. Ama pezevenk senden benden çok daha dinç ve güçlü. Burada size sen dediğim için de beni bağışlayın. Ben gazeteciyim ve artık ne mok yediğimi bilmiyorum. Bu konuya tekrar döneceğim.

İşe giderken geçtiğim yolun üzerinde bir hayvan pazarı var. Bakınız, yolun kenarında demiyorum. Bu çok önemli. Yolun üzerinde diyorum. Ve ben arabamla sürüye daldığımda zaten fren yapmıştım. Fakat daha sonra ikinci frende yanımda oturan çobana dönerek kurbanlık hayvan fiyatlarını sorunca çoban bana "meeehh!" dediğinde ben üçüncü freni yapıyordum ve "meeh" diyen çoban, çoban değildi! Çoban gitmişti ve onun yerinde ben oturuyordum. Benim yerimde de orta boy bir koç vardı. Araba durunca indim. Ellerimle bir-iki adım giderek dönüp arabaya bakınca ben amuda kalkmış olduğum için araba da düzdü. Ben ayağa kalkınca arabanın tekerlekleri tavanda mı ben zannettim. Şoke olduğum için tavan yerdeydi. Arabanın içinde en az otuz yıllık bir ağaç vardı ve o orada bir saniyede çıkmıştı. Tam o sırada oradan beyniyle deliren bir boğa etrafa tükürerek o da bana, benim sürüye daldığım hızın ondört katı hızla daldı. Beni boynuzlarına geçirip yirmibeş metre sürükleyince ben artık caart diye kırmızı gömleğimi yırtıp sallayınca boğa hem gözüyle bakıyor,

bir ayağını foklar oynar gibi yere vurup sonra gaza basıyor. Onun delikli bir burnu var ve onun arasından duman gibi birşey tütüyor. Ben bu hârika olayı bir tek Madrid'de sanıyordum var. Bir yirmibeş metre daha sürükleyince, toplam elli, bendeki kemik ve kıkırdaklar ses yapmaya başladı. işte o an bir hayâl kurdum. Onu sonra anlatacağım.

Size yazımın başında Manhattan'daki bir davetten bahsetmiştim. Orada doğum gününü kutlayan ihtiyar delikanlı hepimizin çok iyi tanıdığı çizgi filim kahramanı Temel Reis'ti. King Feature Pictures şirketi, onun şerefine Empire State binasını önce ıspanak sularıyla iyice yıkamış, sonra binanın tamamını haşlanmış ıspanakla kaplamıştı. Biz ihtiyar delikanlıyı ellerimizdeki pırasaları göbeğimize vurarak karşıladık. İhtiyar bize tek eliyle demir büktü. Bir yumrukta benim arabanın tavanını göçürttü. Çok hârikaydı. Amerika'nın neden büyük olduğunu o zaman anladım. Bir ara ben, arkamızdaki masanın altında Gladyatör filminin yıldızı Russel Crowe var gibi bir duyguya kapıldım. Masanın örtüsünü âniden kaldırıp baktım. O şimdi orada değildi. Ya da ona, orada değilmiş gibi gelmişti. Örtüyü çekince o örtü değil de benim gömleğim olduğunu anlayınca, bakan iki göz boğanın gözüydü, metre de yetmişbeş olmuştu, o an bir kutu ıspanak yiyip boğayı bir zımzıkta travmaya uğratmayı hayâl ettim. Ama burası Türkiye'ydi ve bazı hayallerin gerçekleşmesi çok ama çok güçtü...

Behiç Fek

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

dumur@leman.com.tr

Akşamsefası

PANTOLON

METİN FİDAN

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barşlan

ERDENER ABİ

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

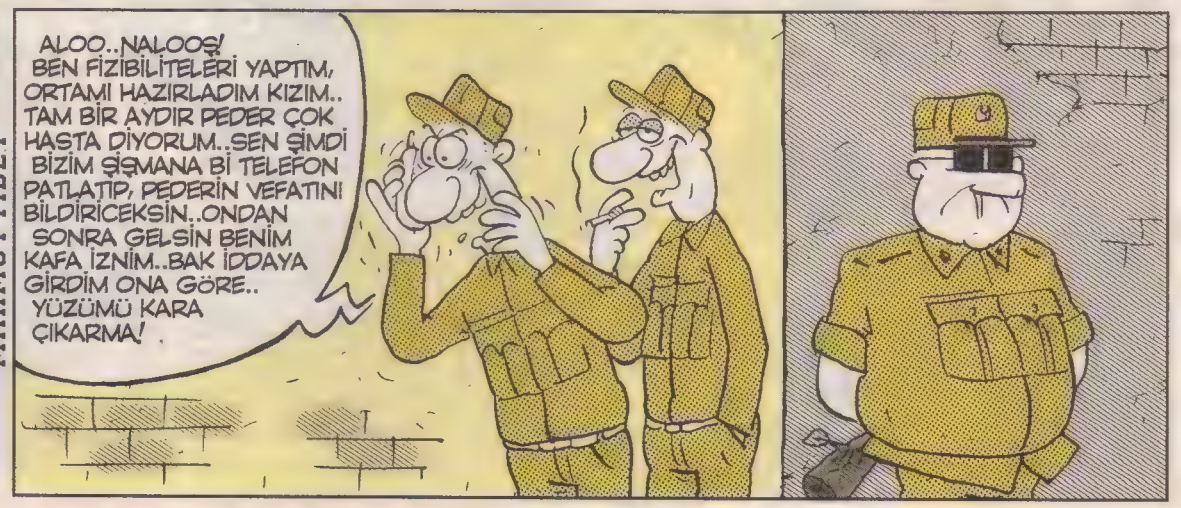

Kaanertem ve dengeli beslenme köşesi sunar... minibüsçü ve müşteriyi kesen arkadaşı!...(didaktik öykü)

behicpek@leman.com.tr Behiç Pek

BU OSMAN'IN ARABA DEĞİL Mİ, MAKASLA MAKASLA!..

YAVRUM GİDİYORUZ ACELE ETTİRME ARAMA...

SEN ŞU ÜCRETLERİ TOPLA BAKALIM!..

EMRİN OLUR ABİ!..

ŞU BİR MİLYON AKSARAY'IN ÜSTÜ, ÖBÜR BİR MİLYONLUN YÜZBİNLİRASI VAR MI?..

TAMAM BIRAK YÜZBİNİ VER PARASININ ÜSTÜNÜ! O DA BİZE GİRSİN!..

BENİM DE BEŞ MİLYONUM VARDI.

BAK ARKADAN BAYANIN BEŞ MİLYON ÜSTÜ VARMIŞ...

TAMAM ABİCİM ONU EN SONA SAKLIYORUM...

SONA SAKLAMAK NE DEMEK LAN?.

YOK ABİ YANİ BOZUK PARA OLAYI AÇISINDAN DİYORUM ...

ÇABUK BAYANIN PARASINI VER!.

KARDEŞİM HALA DURUYOSUN BE!.LAN YOLCUYU BEKLETMESENE...

BEKLETME OLAYI DEĞİL DE...

TAMAM BAYAN, ARKADAŞ YENİ DE.. KUSURA BAKMAYIN, BİR RAHATSIZLIK OLMASIN!..

HAYIR RAHATSIZLIK DEĞİL AMA...

BAYANI BEKLETME!

BAŞKA VAR MI PARASININ ÜSTÜNÜ ALAMAYAN...

BENİM BEŞ MİLYONUN ÜSTÜ HALA GELMEDİ...

VERSENE LAN PARASININ ÜSTÜNÜ..

TABİİ ABİ!..

SEN BURADA İNMEYECEK MİYDİN?..

YOK ABİ BEN DURAĞA KADAR GELEYİM SENİNLE!..

KRANK

N'OOLUYO YAAA?. KAFAYI MI YEDİN HULUSİ ABİ?.

TAMAM SEN KAFAYI YEMİŞSİN YAA!..

YAVRUM HULUSİ ABİNİN ŞAHSİ ARABASINDA MANİTALARI BİR TEK HULUSİ ABİN KESER!.. BU GERÇEĞİ GÖZARDI ETTİYSEN ARTIK NE DİYEYİM SANA? ARABADA BENİM DIŞIMDA KEŞİŞME, ÖPÜŞME, SEVİŞMEGİBİ DURUMLARA İZİN VERMEDİM, İZİN VERMEYECEĞİM!..

BEN CANAVARIN GÖZLERİNİ BEZLE KAPATTIM DA...NEHRE İYİCE GİRDİ BU..KALKIP KAÇSAK MI?. SEN NE DİYOSUN TOMAS... SU DA BAYAA DERİN AMA BURDA...

BEN, SİZ BİLİYOSUNUZDUR DİYE GELDİM ABİ...GÖZLERİNİ BİR AÇ BAKALIM GENE İSTERSEN...

BEZİ ISLATIP AĞZINA SÜRSEK BİR ŞEYSİ OLUR MU ACABA?..

GEÇMİŞ OLSUN ABİ... NASIL MEYDANA GELDİ OLAY?..ELİN CEPTE MİYDİ DÜŞTÜĞÜN SIRADA?.

SORMA YAV!..CEPTEYDİ ELİM,YER DE BUZLANMA YAPMIŞ.. ZOR İŞ ABİ BU YANKESİCİLİK...

O ESKİ MARKET ARABALARI GÜZELDİ... NEDEN BÖYLE SEDYEYE DÖNDÜNÜZ Kİ?.

SÜPERMARKETLER ARASINDA ÇOK REKABET VAR ŞU ARALAR...FARKLI OLMAK ZORUNDAYIZ...

HASTA OLMASA ÜSTÜNDE?. SADECE BOŞ SEDYE VERSENİZ?.

KAYABİLİYOR O ZAMAN ÜRÜNLER BOŞ SEDYEDEN... HASTALI SEDYE DAHA SAĞLIKLI...HASTA SIKI SIKI TUTUYOR PAKETLERİ...

AAAH!..ABİ YETER...ATEŞ EDECEM BAK...

KAT!

KÜB!..

AZ DUR...İYİCENE TANINMAZ HALE GELMEN LAZIM...YOKSA YAPAMAYIZ SÖYGLUNU...BAŞKA ÇORAP YOK ÇÜNKÜ ...

KAHRAMAN MASA ESAT

HANGİ HIYAR DEMİŞSE BUNA "MASA SAATİ" DİYE, AKLINA ŞAŞAYIM ONUN...KULLANAMIYORUM Kİ...GÖREMİYORUM Bİ DEFA...

MISR II

(Mısr I yazımı okumamışsanız devamı olan bu ikincisi sizi kesmez.)

(Mısır gezimizi, Kanal 7'nin dış haberlerinden Sefer Turan'ın mükemmel arapçası ve çevirilerine borçluyuz)

Nihat Genç

Milli yemeklerinde baklayı çok kullanıyorlar, baklayı neden çok sevdiklerini bilemem, bir bakla kokusu yemeklerine sinmiş. Daha da ötesi, baklanın rengi milli renk gibi. Elbiseleri, uzun etekleri, yüz renkleri, şehrin binaları, piramitlerin, kumun rengi, yan harap mahalleler, hepsi baklanın tonları gibi. Yeşilse bakla yeşili, kahverengiyse bakla kahverengisi.

Baklayı ezip hamurundan avuç içi kadar büyüklükte kızgın yağda kızartıp beş-altı tanesiyle porsiyon yapıyorlar. Bu en ünlü yiyecekleriymiş, adı: Felfele. Hiç sevmedim. Turistler Mısır yemeğini sorunca felfeleyi gösteriyorlar. Felfele satan büfeler var. Felfeleyi kızarttıkları yağ tam bir mazot!

Nil'in incecik teni aklımı aldı.

Araplar'ın saçları, sakalı "kırçıl" saç-sakal uzatmıyorlar. Uzun saçlılar onlara ilginç geliyor. Yaşlıları dahi traşlı. Sakallı sayısı çok az. Az sayıda olsa da tamamen siyah, zenci çok. Kahire-İskenderiye arası delta, dünyanın ambarı. Dünyaya açık bir merkez. Bu dünya trafiği renklerini açmış. Renklerinin açılmasında en büyük etken burada yüzlerce yıl hükümdarlık kurmuş Türkler ve Çerkesler. Düz saçlı Araplar görmeniz mümkün. Hatta bir Tatar avukat gördük, saçları arap saçı, şakak kemikleri, çekik gözleri, oval yüzü, "ben Tatar'ım" dedi. Aydınlar, okumuşlar, yüksek sınıflar uzun etek hiç giymiyor. Halk, yüzde ellinin üstünde uzun etek giyiyor, Osmanlı'nın püsküllü kırmızı fesini hala takanlar var.

Bir nehir nasıl bu kadar sessiz akar, Arabın hüznü bu mu? Nil, Afrika'nın tek doğru sözü. Toprağın parlak yanağı gibi.. Hazin bir vah sesi... Piramitler firavunlar dolu kölelerin teri gibi akıyor Nil...

Güneyin eşekleri boz değil, beyaz. Nil içinde, Kahire-İskenderiye arasında büyük deltada deve çok az, yollar beyaz eşeklerle dolu. Bu siyahi ülkenin eşekleri beyaz! Yolda eşekler üzerine ilginç bir hikaye anlattı arkadaşlar. Asurlular zamanından kalma tabletlerin birçoğu yeni yeni okunuyor. Bir tablette, Anadolu'ya güneyden gelen kervancı tüccarlara uyarılar var. Güney'den gelen beyaz eşekli kervanlar, yorgun bu eşekleri Kayseri'de dinlenmişlerle değiştiriyor. Tablette, Kayserililer'in eşekleri boyayıp sattığı uyarısı yapılıyor. Yorgun beyaz eşekler boz renge boyanıyor...

Nil'in tarlaları yumuşacık öpüşü, Nil'in tarlalara etek etek sürünüşü, Nil'in Akdeniz'e usul usul yürüyüşü, bitimsiz, dört mevsim bir rüya!..

Çay bardaklarının içine mutlaka nane yaprağı koyuyorlar. Şekeri yanında olsun diye tenbih edilmeli. Yoksa çayı şekere boğuyorlar. Kahveniz az şekerli mi, çok şekerli mi? Orta şekerli kahvenin adı çok hoşuma gitti: Mazbut. Kahveye oturduğumuzda "mazbut" diyorum. Mazbutun siyasi anlamı da güzel, ifrada kaçmayan, orta halli, muhafazakar.

Elli yıl var, şairlerimiz "nalan" kelimesini kullanmaz oldu, Nalan, inleyen demek, inceden inceden inleyen, Nil'in peçesi Nalan..

Sabahları günaydın yerine "sabahül hayr", karşısındaki de "sabahül nur" diyor. Araplarla gündelik dilde en çok kullandığımız ortak kelime: Yani...

Kasetçi dükkanlarında en çok sevdikleri klasik müzik sanatçılarını sorduk. Abdülvahap ve Ümmi Gülsüm'ü tanıyoruz, ancak, bizi sarhoş eden Lübnanlı Feyruz oldu. Türkiye'de de yayınlanan Arap Müzik Dünyası Antolojisi kasetinde bir şarkısı var: Ya Tayr. Bir Arap masalı varsa bu masal şarkılarında. Mısır'da Cezayir müziği tutuluyor. Her taraf Cezayirli sanatçılarla dolu. Mesela, Cezayirli Warda'yı çok övdüler, dinledim, doğruymuş. Klasik müziklerinde defin ağırlığı fazla değil, sonradan def, müziklerinin herşeyi olmuş. Azerbaycan müziğini klavye, ork bitirdi. Azerbaycan, İran, Suriye, Mısır'da müziği arabeskleştirip ucuzlaştıran klavye, ork, büyük tehlike. Kültür Bakanımız Erkan Mumcu'ya sesleniyorum, tüm yurt genelinde yasaklansın...

Nil'in bağları çok ama dağı yok. Suları çok ama çağlayanı hiç yok. Çiçeği var ama süsü yok. Çölü var ama tenhası yok. Kollarını uzatıyor boynunuza, ama sesi yok!. Nil'in atını dolu dizgin sürdüğünü sanırdım, Nil, deve adımları gibi rahvan, hayal gibi akıyor!

Kahire'de şoförlerin çoğu yalancı, üç kağıtçı. Pazarlıkta söz verdikleri ücrete arabadan inince uymuyorlar. Yani, beş paunda, (onların parası) anlaşıyoruz, sonra hayır deyip cayıyorlar. Daha da ötesi, polis çağırtıp polis eşliğinde pazarlık yapıyoruz, polis şahit oluyor, yüz tane yemin ediyor, yine gideceğimiz yerde inince, bu fiyata olmaz diyorlar.

Tartışmayı, münakaşayı çok seviyorlar. Bunun büyük sebebi dilleri. Kelimeler, dillerini, damaklarını yağlıyor, ballıyor gibi. Kelimelerin ağız boşluğunda, dil üstünde bıraktığı sarhoş edici bir damak tadı var, vücudlarına mutluluk yayıyor. Şöyle, şimdi, yüksek sesle şu kelimeleri söyleyin: Lahmacun, muhabbet, Tahrir, Ya Habib, İstigal, leblebi... Dilin damakla birleştiği yerde tuhaf bir temas sarhoşluk doğuruyor. Bu düşüncemi daha da manyakça fikirlere doğru götürüyorum. Ben üç büyük peygamberin, üç büyük dinin bu topraklarda çıkmasına sebep bu dili gösteriyorum. Bitmeyen ikibin yıllık yahudi tartışmasının kökeni de bu dil. Çünkü, bu dil, hem neşeli, hem öfkeli, hem coşkulu, hem hitabete, hem ithama, hem yakarışa, hem şarkıya, hem uzun havaya çok güzel yakışıyor. Dil, bir nevi ruh yemeği gibi. Araplar için münakaşa mutlaka olmalı. Yoksa bir bahane bulup bu dili günboyu konuşturmalı. Dilin güzelliği üç din yaratmış, dünyanın en büyük şairlerini yaratmış. Dünyanın hala bitmeyen kan davasını da bu dil yaratmış.

Şimdi gelelim bu iddiamı kanıtlamaya. İşte şoförlerle pazarlık yaptığımız halde sözlerinde durmuyor, anlaşamıyoruz. Modern toplum rasyonel ölçüler olmasa yaşayamaz. Yani, bir malın fiyatı belirtilmemişse toplum ayakta duramaz, sallanır. Neden kendisini yalancı, sözünde durmayan bir adam yerine koyuyor. Tahminim o ki, aldığı ücret kadar münakaşasını da yapıp eğlencesini çıkartmak istiyor. Tartışacak, bağıracak, kelimeleri küfürle, öfkeyle sıralayacak. Taksiciye, yahu, hem Kur'an dinliyorsun, hem yalancılık, nedir, diye çıkışıyorum. Ama işte Kur'an'ın güzelliği de bu dil. Adamların yalancılığından çok rahatsız oluyoruz ama, zaman zaman bir münakaşa çıksa da, şu dili şoförlerin ağzından seri halde dinlesek de diyoruz. Bu yağlı ballı yemekten biz de nasibimizi alalım diye, şoförleri sanki biraz da münakaşaya biz zorluyoruz.

Nil, harap, heder, perişan, zindan gibi karanlık yoksul mahalleleri yalayıp geçiyor. Ne saçları dalga dalga, ne sırtını verecek bir sevgilisi... 70 milyon Nil'in teranesine sığınmış. Allahım, Nil'in sularını öpmeyi bana bağışladığın için şükrolsun sana!..

Sağı solu bilmiyor, rehberlerin eline kalmışsanız, otel dışında yemek yiyemezsiniz. Oteller hem pahalı hem Kahire'yi tanıtmıyor size. İlk gün kötü yemeklere mecbur kaldık, sinirlerimiz bozuldu. Ancak, şehrin merkezi, Meşhedi Hüseyin Meydanı'nı öğrenince, tüm günümüzü artık hep burada geçirdik. Yufkanın katlanarak yapıldığı kaşarlı, kıymalı pidelerin tadı bize tanıdık geldi. Koca Kahire'de ağız tatımıza uygun birkaç yer bulmak ne çok zor imiş...

Ortaçağların en zengin ülkesi, o zengin ülkenin zengin kızı Nil!. Tüm dünyayı doyuran Nil! Modern çağlarda teknolojik girdiler ortaçağın bu en zengin ülkesinde dengeleri değiştirdi... Şimdi, Nil'i turistlere bir telekız yapmışlar, Nil'den turistlere göbek atmasını, yosmalaşmasını istiyor Mısır... Nil, ince ince titretiyor göbeğini, dilberlik ruhuna uymuyor!.

Meşhedi Hüseyin Meydanı; Ezher Camii, Han Halil Çarşısı, bu çarşı içinde Hişavi Kahvesi ve nobel ödüllü ünlü romancı Necip Mahfuz'un romanlarını yazdığı odasıyla meşhur.

Ancak, turist akınıyla tam bir karınca yuvasına dönüşü, en çok da yüzlerce dilencisi, yüzlerce seyyar satıcısıyla ünlü. Camii içine girdik, uyuyanlar, öylece bekleyenler, halılar yağlı, inanılmaz geniş. Meşhedi Hüseyin camiinde Kerbela'da Hüseyin'in mızrağa takılan kesik başının burda makamı olduğu söyleniyor.

Hişavi kahvesi, Kahire'nin kalbi. Eski ve büyük aynaları, sıkışıklığı, tamamen peçeyle örtülü kadınlar dahi oturmaya geliyor. Satıcı, satıcı, satıcı, Kahire'yi soranlara, herkesin satıcı

Devamı 19. Sayfada

Akşam

RAMİZE ERER

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

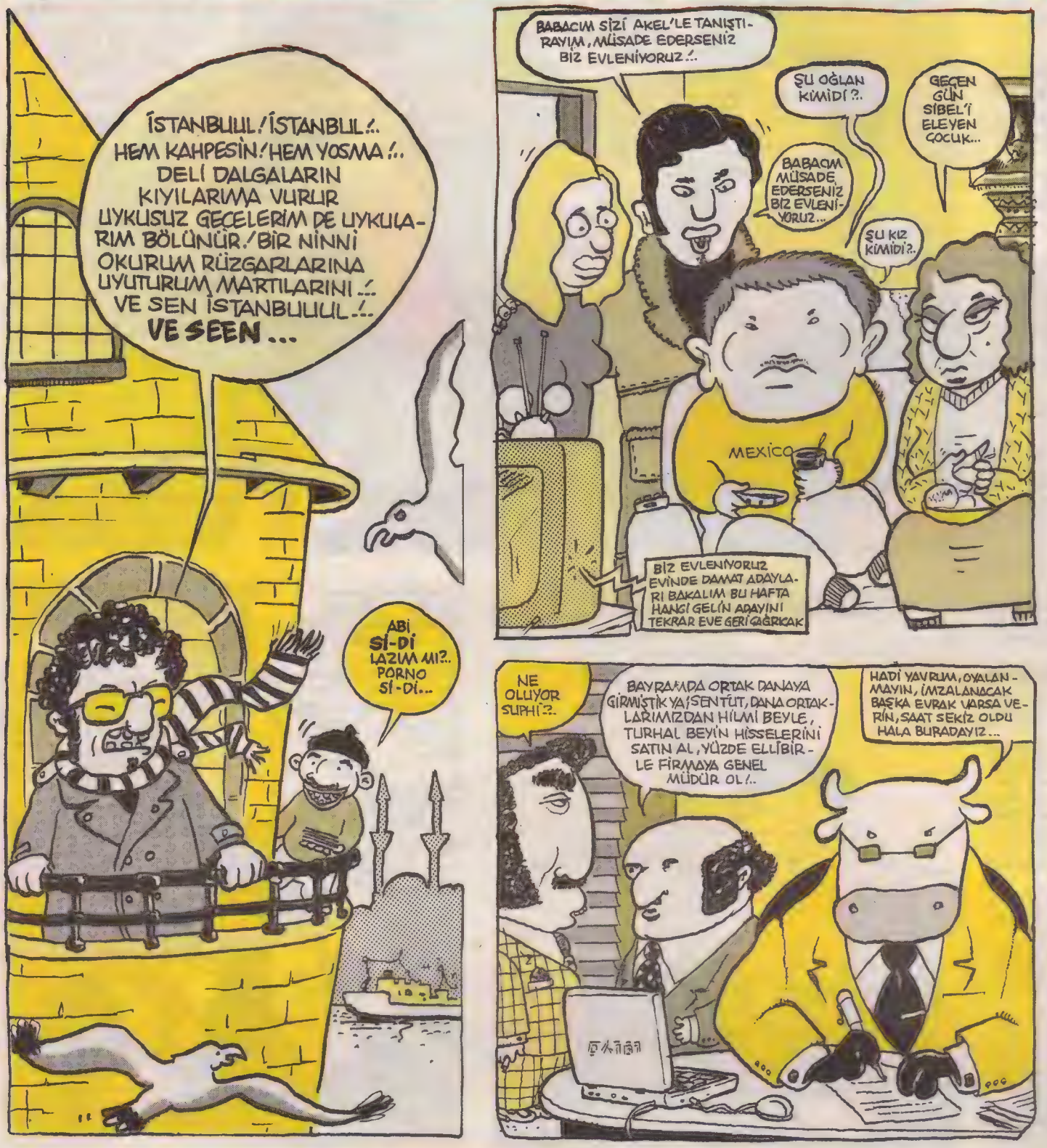

cemaahmet@leman.com.tr

Akşamsefası

AYRINTILAR

METİNİDAN

BİLİM-KURGU ÖYKÜ (Saynsfikşın!)

"Taşınma"

O gün herkes, dünkünden daha az telaşlıydı. Dün, biraz alışmışlardı çünkü. Gerçi yine de son anda haber vermişlerdi. Bi gün önceden!. "Hadi toplanın la! Mars'a taşınıyoz!" demişlerdi.. İrfan dayı, bu işe karşı çıkanların başındaydı. Yani, tam karşı çıkmıyodu ama, sorun yaratıyodu, ayak altında dolanıyor, bavulunu filan bi türlü hazırlamıyodu! Asıl karşı çıkan ise, kuruyemişçinin kızı Finnur idi! Çünkü onun bi sevdiği vardı, ve burdan ayrılıp Mars'a gitmek, o'nu dünyada yannız bırakmak istemiyodu. Fekat sevdiği de zaten bu yeni gezegene gelecekti, Finnur'un bundan haberi yoktu. Sevdiği (Selahattin) ona sürpriz yapmak niyetindeydi; hattâ leblebi ve kuru üzüm çuvallarını Mars gemisine bindirmek üzere kargoya vermişti bile. Finnur ona "leblebiler nerede?" dediğinde, "ne biliyim ben!" demekle yetindi... Kadıköy ve Beşiktaş'tan, Cumartesi günü saat dörtbuçukta havalanıcaktı Mars gemisi. Aslında biçok kişi bu taşınma işine karşıydı. Herkes dünyayı seviyo, bi türlü bırakmak istemiyodu! Fekat Tübitak, Nasa ve Rasa yetkilileri onnarı güzelce ikna etmiş, "La hadi be, geç kalıyoz!" demişlerdi. Bu uyarıya kulak asmayanlar, Nasayla dalga geçenner oldu! Tübitakla, bizim memleketin şeysi diye fazla dalga geçmediler.

Zaten asıl kafa karıştıran, şu memleket meselesiydi. Örneğin, Norveçliler, Finnandiyalılar, Çekoslovakyalılar filan çoktan gitmişti Mars'a. Hattâ Leventten, Etilerden, Nişantaşından da gidenner olmuştu! Ne halt yemeyeyse Kadıköy, Beşiktaş ve Ümraniye en sona kalmıştı! Çeşitli dünya gazeteleri, bu ayrımcılık hakkında ve bilimsel olarak ayrıça, yazılar yayınnıyor, görüşlerini sunuyolardı. Sadece onsekiz tane gazete kalmıştı ama; öbürleri Mars'a gitmiş, yeni bi medya kurmuşlardı. Meydana, öylesine kurdular önce. Mars yüzeyi, plaza yapmak için gereken tülüponyum elementinden yoksundu! Bi ofisboyu, tülüponyum almak için dünyaya geri gönderdiler. Bulamadı, geldi. Bi daa gönderdiler, buldu!. Dünyadaki medyanın bu taşınma hakkındaki en ilginç tavrı ise, 'Lemonde Mink' yazarı Filip Burnel'den geldi. Burnel, aynen şöyle diyordu makalesinde: "Bunun, bi makâle olduunu iddia edenner olacaktır! Gülerim onnara! Bu ne makâle, ne bi fıkra, ne de köşe yazısıdır. Bu başka bişiydir! Ben de bilmiyom tam! (Burnel biraz deliydi, az ciddii bişey yazmaya kalksın hemen sapıtırdı! Toplayamıyodu kafayı. Zaten pes edip Mars'a taşındığında, 2350 yılında kırk iki yaşındayken, Sibonis krateri civarındaki evinde cansız bedeni bulundu. Ölümü Mars kayıtlarına, "Finikto, fiti fiti civnas, linto!" diye geçti. Neyse, şöyle demişti Burnel dünyada:) "Mars, hepimizi alabilecek mi sanıyorsunuz?. Gitmem! Gidene de gitme demem! Git güle güle!."

Brunel'in tavrını destekleyen bazı gruplar, Dünyada kaldı ve yeni bi koloni kurdu! Selahattin' de gitmemişti, Brunel'in grubuna katıldı. Sevdiği Finnur'u hatırladığında, "n'apalım, kısmet!" deyip avunuyordu. Zaten Finnur'la arasıra meylleşiyolardı. Yannız, Marsta hötmeyl ve yahuu felan bulunmuyodu, ayrıca Marst'an gelen meyllerden rabinityum virüsü çıkıyodu bazen. Brunel'in kolonisindeki programcı bi genç, bu işe bir çare bulmak üzereydi! Fekat kablo ve üçlü priz eksikliği yaşanıyodu dünyada. Bütün üçlü prizleri Marsa götürmüştü "firfirik' dünyalılar!. Cemil adındaki yağız bi genç bulmuştu bu alaycı sıfatı; Brunel' de beğendi, 'firfirik' dediler dünyayı terkedennere!.

Taşınma ânında, öyle büyük bi karmaşa yaşanmıştı ki, yıllar sonra bile kimse unutamadı.. Beşiktaş ve Kadıköy iskelesi önneri, mahşer günü gibiydi! İnsannar bavullarıyla koşturuyor, köfte-ekmek, simit ve sahlep arabaları acayip satış yapıyodu! Halbuki nasa ve tübitak insanca uyarmıştı: Köfte getirmeyin Mars aracına, yağlı yağlı yenir mi onnar, at etinden yapıyolar ulan demişlerdi. Kimse dinnemedi tabiyki. Bi daa bulamam diye (Marsta midye yoktu!) hapur hupur midye dolma lüplendiler!. Mars Aracı, eski nikah dairesiyle sahil arasındaki kayalıklara yanaşmıştı. İki saatte de anca parkedebilmişti! Çevreden yardımcı oldular, giriş kapısını engelleyen bikaç kayayı elbirliiyle kenara itelediler. O sırada maalesef bikaç kişi, yakıcı 'Tertenilen gazı'nın etkisiyle nar gibi kızarmıştı.. Ayrıca, Brunel yandaşlarından oluşan küçük bi grup iskeleye toplaşmış, gidenneri yuhalıyolardı. Bunları, taa Moda sahiline kadar kovaladılar!. Selâhattin' de o grubun içindeydi; Paristen yeni dönmüş, yakışıklı, bilimsel, kültürlü ve bakımlı bi genç olmuştu. Uzaktan, Finnur'u izledi biraz, sonra o da kaçtı grupla beraber. Ara sokakların birinde, Brunel'e faks çekti. "Sevgili Brunel," diyordu, "burda işler sarpa sardı! Şu an eski dükkanımın yanındayım. Dut kurusu, çekirdek filan ister misin, gelirken getiriyim mi Parise bi çuval?." O sırada, Mars aracı havalanmış, yakıcı tertenilen gazı yine beş on kişiyi harap etmişti. Halbuki demişlerdi onnara, geride durun diye! Arkada, açıklarda duran kargo aracı da havalandığında, gene yirmiyedi kişi tertenilen gazından ziyan oldu. Kimse uyarıları, bilimsel önerileri dinnemiyodu!. Nasa, tüpitak da vazgeçmişti artık; tam bi karmaşa hüküm sürüyodu. "Beni de alın lan" diye bağırannar vardı! Bi tanesi kanada asıldı. Yapma, etme dediler, Mars başlığın yok, atmosferde yanarsın! stratosferde belin incinir dediler! Kulak asmadı, "Ben yanmışım zaten!" deyip, kanadın köşesine, sinyal lambasının üzerine tünedi.. Sonra düştü zaten lavuk; tekneyle Sarayburnu açıklarından topladılar..

Finnur, gitmemişti!. Ama Selahattin'in sevgisinden diil. Babası İrfan bey, "sen biraz dayınnarla kal, sonraki araçla gelirsin. Hem bizim şu çekyatla komodini de kargoya verirsin," demişti. Böylece Finnur, dayısının Erenköydeki konağına yerleşti. Gün geçmiyordu ki, Selahattin'i özlemesin, onu yâd etmesin! Ama, her Marsa şimdilik gitmeyip de şu an burda çekyatı kargoya vermek için dünyada kalan genç kız gibi, o da, bu aşkından vazgeçti bi süre sonra. Zaten Selahattin de adını değiştirmiş, Mişel adını almıştı mahkeme kararıyla. Brunel, onun bu seçimini destekledi. Brunel'in, en büyük yannışıydı bu! Yıllar sonra Mars entelektüel çevresi, Brunel'in bu postmodern lirik tavırlarını, emresyonizmden depresyonizme liberal bi geçiş olarak tanımlayacaktı! (ben de annamadım?) Kimsenin de siginde diildi zaten; Mars'ta gaste felan pek okunmuyodu; sadece 'Varibet' isimli üçboyutlu seksii bi kahramanın tv dizisi, ve 'Satürnün Halkaları' diye,-kadınnı erkekli sekiz kişinin Venüs'e bırakıldı salak bi yarışma izleniyodu; düzüşmek ve cinayet serbestti bu yarışmada...

Finnur, ikinci kargo gemisi, kadıköydeki lodos nedeniyle Üsküdar'a yanaştığında, çekyatı ve komodini postaladı, "aman çizilmesin" diyerek ricâ da etti, ve Erenköydeki yazlığa geri döndü. Temelli vazgeçmişti artık Mars'tan. Annesine ve İrfan bey'e (babasına), her ayın ikinci haftası imeyl yolluyor, nassınız diye soruyordu. Dünyadaki yaşam sıkıcı gibi olmuştu sanki, fakat bi yandan da hâlâ ümitleri ve arzuları vardı. O kargo gemisinin kaptanı örneğin, ne hoş adamdı. Kalsaydı ya o da burda. On iki odalı konak hepsine yeterdi. Böyle şeyler düşündüü için, utandı bi an.. Selahattin'in eski kuruyemişçi ve tekel bayii dükkanı önünden geçerken, anılara daldı gene. Sokaklar teritilen gazı kokuyor, Marstaki ışıklı reklamların pırıltısı ise buradan bile görülebiliyodu. "ölmedik biz," dedi, "daa ölmedik!." Erenköy otobüsüne binmek için iskeleye doğru yürürken (otobüsler acayip sakindi, çok rahattı), bi türkü tutturdu.. Karşıdan gelmekte olan, ve onun gibi dünyayı seçen, eniştesinin Mars'tan gönderdii bozuk mars motorlarıyla çamaşır makinesi imal eden Rasim'in ne farkındaydı; ne de, eşşek kadar kaldırım olmasına rağmen az sonra bu yağız oğlanla (kir pas) mutlu bir izdivaça yol açacak bi çarpışma yaşayacağını hayâl edebilirdi!.

13. Sayfadan Devam

olduğu bir şehir diyeceğim. Önümüzde seyyar satıcı kuyruğu. Sırasını savan seyyar satıcı bir dakika sonra tekrar geliyor. Sattıkları çok ucuz, çerden çöpten şeyler. Tahta yılan, plastik komik kaş göz maskesi, ki, satıcı sürekli burnundaki düğmeyi basıp otomatik kaşını gözünü oynatıyor. Çin oyuncakları. Nargile tarzında yapılmış basit camdan ağızlık. Kaval, ney çalan. Def çalan hırpani kadın. Dilsizler. küçük maskotlar, küpeler, kelebekler, basit, ucuz, derme çatma.

Şu sahneye iki günde alıştık. Pidecinin önünde pide yiyoruz, etrafımız dilenci ve satıcılarla kuşatılmış, onlar bir TV programı seyreder gibi etrafımıza birkaç daire bizi seyrediyor. Başımızı kaldırsak, onların duvar gibi ördüğü etrafımızdan sokağı göremiyoruz. Kırk yılın Marksisti, 18 yıl hapis yatmış, sakinliği ve efendiliğiyle meşhur, Aydın Çubukçu dahi, "yeter ulan!" diye bağırdığına göre gerisini siz düşünün!

Yüzlerce yıl sömürgecilere cariyelik, orospuluk yapan Nil, yüzyılların mağduru, binlerce yılın mahmuru Nil... Kelime bulamıyorum, lel lel lel lel gibi akıyor... Birgün olsun Afrika'yı aç komadı. Ezelden ebede ince uzun, geniş düzlüklere yayılıp sokulup... Sevildiğini biliyor gibi. Afrika'nın ciğerinden açların kölelerin kanını Akdeniz'e usul usul taşıyor...

Nargile içilen Hişavi Kahvesi'nin dar sokağı her akşam bayram yeri. Kalabalık insanı yıldırıyor. Ancak tuhaf çarpıcı bir elektriği var. O sıkışıklığa mutlaka girmek, o örülmüş taşlar gibi harap duvarın bir köhne taşı da siz olmak istiyorsunuz. Kalabalığın içinde binlerce dilenci, satıcıyla aynı beden olmak istiyorsunuz. Dilenci kalabalığını yara yara, dakikada birkaç adım ancak atarak binlerce dilenciyle yüz yüze geliyoruz, sanki o an, yüzümüz yüzlerinin fotokopisini çekiyor, sanki bizler de kopyası da olsa, aynı yüzden ediniyoruz. Dilencilerden kurtulmaya çalışıyorum, kalabalık içinde ayaklarımı dahi göremiyorum. Bir yere mi takıldı, ayağımı arayıp kurtarmak istiyorum. Gördüğüm şey aklımı uçurdu, bir adamın ayakları yok, sadece tek kolu var, o tek koluyla, pantolonuma yapışmış, yukarı yalvarırcasına bakmış, para istiyor...

Nil'in ne dağı var, ne sahili, ne çakılı var, Afrika'nın derdi kurutamadı onu. Ah Nil, kolun kanadın kopmuş, hangi gezmelerden gelmektesin... uçsuz bucaksız çöllerde yine yufka gibi kaç yüz bahçe açmış açmış gelmişsin.. Habeşleri dolaşıp dolaşıp gelmişsin, Afrika'nın çiçeklerini kızartıp kızartıp gelmişsin!. Turist otelleri Nil'e yosma bir kıyafet giydirmeye çalışıyor. Ah Nil, kaç fildişi tarak kırdı başında!. Karanlık oldu, zehir aktı, ama, derbeder olmadı Nil!. O kupkuru çölleri beyhude giyinmedi. Yeni baştan tepeden tırnağa besteledi beni Nil!..

Memur, doktor, mühendis maaşları ortalama 100-150 dolar civarında. Gençlerin kurtuluşu polis olmak. Seyyar satıcıdan daha çok olan tek şey polis. Birçok devlet dairesinde daktilo dahi yok. Burada çalışmış Türkler, Mısırlılar'ı küçümserken dairelerinde evrakları elle yazıyorlar, diyorlar. Mısırlılar, yabancıların mezarlıkta yaşayan yüzbinlerden bahsetmelerinden hiç hoşlanmıyor. Hatta bir zaman Kaddafi, Mısır'la dalga geçmek için mezarlık evlerde yaşayanları söylemiş. Siyasi bir kriz çıkmış. Yoksulluktan bahsetmek onurlarına dokunuyor.

Gerçi sorup soruşturmadık ama burada odunla, tahtayla ilgili ciddi bir kıtlık problemi var, nargile ateşini bile mercimek kadar küçük közlerle yakmaya çalışıyorlar. Burada en büyük kıtlık: Tepeler / Dağlar. Kahire kalesi üç-dört yüz metre yükseklikte ve 400 km'lik yol gittik, beş santimlik yükseklik dahi göremedik.

En büyük hayalkırıklığını İskenderiye'de yaşadık, bizim Mersin, İzmir'e benziyor. Dünyada bir rüya şehrinin ağzına nasıl sıçılır, en güzel örneği İskenderiye. Yine de eski İskenderiye'yi anlatan merkezde birkaç sömürge binası, eski sokaklar gördük. İskenderiye zengin, Kahire'nin yoksulluğu buraya sızmamış.

Büyük ve meşhur bir balıkçı dükkanında yediğimiz balık ve karides şaşırttı bizi, sarımsağı bol ve fırında yapıyorlar, bu şaşırtıcı lezzet büyülü bir geçmişin izlerini taşıyordu. Ancak balıkçının helasında bile işeyemiyorsun. Çünkü sen işerken hemen ardında 14 yaşlarında başörtülü bir kız peçete vermek yani dilenmek için bekliyor. Önce uzun uğraşlarla kızı heladan çıkartmak için çaba harcıyorsun, sonra işiyorsun, tabii, arkanıza baka baka, kız yine geldi mi diye bir korkuyla.

Düz bir ovaya baktığınızda, bizim kavak ağaçlarının yerine okiliptus ağaçlarını koyun, bir de bir çam çeşidi mi, mazı mı anlayamadık bir ağaç. Dünyanın pamuğu. Ancak konfeksiyon sıfır. Konfeksiyonda aramızda birkaç yüzyıl fark var. Her rengin kirli tonlarını seviyorlar, ya da kirliler...

Zengin semtlerde lüks arabalar ve başörtülü zengin hanımların şoför olduğunu görüyorsun. Ancak Kahire'nin büyük kısmında yeni araba hiç yok, hepsi hurda, arabalar dağıldı dağılacak. Eski şevroletlerin her markası... Ancak şaşıracaksınız bizim Şahinler, Doğanlar, ortalık Şahin dolu.

İran, coşkulu kadınlar, kendine güven dolu kadın cennetiydi. Kahire'de İran'ın sürmeli, iri gözlü, kültürlü kadınlarını boşuna aradık. Pısırık. Uzun entari, hepsi koyu renk. Erkek yüzüne bakmaya cesaret edemiyorlar, üniversiteliler hariç. Asıl şaşkınlığı Nil gezisinde, bizim Ege kıyılarındaki gezinti gemileri gibi, yaşadık. Başörtülü kızların erotik dans gösterisi. Akıl almaz bir cinsel şov ve başörtülü. Anlıyorsunuz ki, burda iki tür başörtüsü var, biri örften, halkın, gelenekten taktığı, ki, mecbur gibi, herkes takıyor. Diğeri biçimli, omuzlarına düşen, üniversiteli, okumuş kesimin taktığı. Ağır, zengin hanımlar ise tül gibi ince siyah şal örtüyor.

Burada, doğunun bütün büyülü güzelliğini, Kleopatra'yı, Nefertiti'yi, doğuyu, Mısır'ı, Nil taşıyor... Nil, neler etti bana neler... Kaç zalime gelin gitti, kaç sömürgecinin esir dükkanında oturdu. Geceleri yıldızlara gitti, geldi.. Nil'in kara gözleri ağlattı beni. Nil, efendilerin kucağından kucağına sürtükler gibi atıldı, bir baba evine yar olamadı Nil... Nil bütün dünyanın aşkı oldu, bir Mısır'a gelin olamadı... Tevazu, Allah'tan utanmanın adıdır... Nil, tepeden tırnağa tavazu... Melek gibi akıyor. Şerbet gibi şurup gibi akıyor... Şu iskoçlu, gayda çalan esir tüccarına sattık Nil'i, üstelik borç karşılığı!

Başörtülü 17-20 yaşlarında pek güzelce dilenci kızlar, rahatlıkla el şakaları yapıyor, işveli, cilveli erotik çalımlarla malını satmaya çalışıyor. Yapıştı bir dilenci genç kız, sakalımı okşadı, dudağına parmaklarını götürüp sonra benim dudaklarıma götürdü. Utancımdan yere baktım.

Kahire'ye gidişimizin en büyük sebebi, adını kitaplardan çokca duyduğumuz, yoksul, ideolojik ve yeraltı kültürünü besleyen ve devletin giremediği yan mahalleleri gidip görmekti. Bizim Tarlabaşı, diyelim Hacıhüsrev semtleri, bu sokaklarının yanında fazla modern fazla düzenli. Daracık sokaklar sıvası dökülmüş harap evler yüzlerce sokağı tıka basa doldurmuş. Kilometrelerce labirentleşip çatallaşarak binbir kıvrım içinde perişan evlerle sonsuzluğa doğru çoğalıyor. Akıl almaz. Bilinmez ve girilmez. Asla tekin değil. Sizi koruyacak polis yok. Daracık çıkmaz sokaklar içinde sıkışıp kalıyorsun, kaçmak, geri dönmek mümkün değil. Canınızı dişinize takarak girebilirsiniz, girmezseniz, Kahire'yi tanımış olamazsınız, çünkü Kahire'nin diğer yerlerini zaten kartpostallardan biliyorsunuz.

Araba sığmıyor bu sokaklara, vızır vızır motorsikletler çalışıyor. Bu ünlü mahallenin adı: Batniye. Ezher Üniversitesi'nin bitişiği olduğu için ilk giriş noktaları ciltcilerle dolu. Sonra Osmanlı'da kalmış bir yığın eski dükkan, atölye. Tavuk satan dükkanlar, şerbetciler, tatlıcılar, kahveler. Binlerce tek kişilik dükkan, bizim ayakkabı tamirci dükkanlarının içini, şeklini düşünün, hepsi böyle. Her dükkan daracık, derme çatma bir kaç eşyadan oluşuyor, yüzlerce dükkanın zemini toprak. Tek kişiyle çalışan yüzbinlerce esnaf. Kahire sanki gücünü, bu tek kişilik imalathanelerden alıyor. Hepsi çerden, çöpten basit eşyalar üretiyor.

Sokak aralarına ilk cesur dalışı ünlü fikir adamımız Ömer Laçiner'le iki kişi denedik. Esrar çekeni, izbe karanlık içinde Kur'an okuyanlar, aralarında şakalaşan serseriler, karanlık mağraması evler önünde sevgililerini gizlice çekiştiren 14-15 yaşlarında kızlar, yıkık dökük binlerce ev. Yol çamur, toprak. Evlerin eni boyu birkaç metre. Ancak bir insanın sığacağı binlerce dükkan.

Korkuyla üç-dört km. ilerledikten sonra çıkmaz sokaklar, ışığı olmayan, çöplerin yol ortasına döküldüğü labirentlere girer gibi olduk. Giriş yolunu kaybettik. Bu mahallelerin ününü çok duyduk. Bıçkın delikanlılar, kabadayılar, intihar bombacıları, Kahire'nin dilenci sürülerinin yuvası. Duvarlarda Kör İmam'ın posterleri. Hizbullah'ın sloganları. Evet, sahici, gerçek Kahire burası. Büyük bir korku yaşayıp geri dönüyoruz.

Yanımıza Tuncay Akgün ve Hukuk Fakültesi'nin doçenti Mithat Sancar'ı alıp, dört kişi oluyoruz. Mithat Sancar, Nusaybinli, ana dili arapça, arapçası çok işimize yaradı. Üç-dört km. değil, daha derinlere girmek için yeni bir plan yapıyoruz.

Tam kaybolduk, geri dönüş yolu neresi diye sağdan soldan sormaya başlamıştık ki, serseri gençler önümüzü kesti. Bizleri test için olacak, Şaron'a küfretmemizi istediler. Mithat Sancar atik davranıp arapçasıyla Şaron'a tüküreyim dedi. Bu kibar küfür çocukları ikna etmedi. Burda kesilsek, öldürülsek kimsenin haberi olmaz, yerimizi dahi bulamazlar.

Kahire'ye girdiğimiz andan beri yaşadığımız büyük bir sürpriz vardı, o da, dünya futbol şampiyonasından spikerin ağzından kalma bir tekerleme herkesin ağzında... Esnaf, satıcılar, herkes her dakika yollarda bu tekerlemeyi söylüyor: "Yavaş yavaş Hasan Şaş!".. Önümüzü kesen delikanlıların ortasına doğru bağırdım: "Yavaş yavaş Hasan Şaş!".. Gizli parolayı bilmiştim, sevinçten havalara sıçradılar.

Ancak, İsrail'e karşı sert bir kaç küfür bilmiyorsanız Kahire'de konuşacak kimse bulamazsınız kendinize.

Bu yan semtlere "çok sefil, içler acısı" yakıştırmasını bizler yapıyoruz, onlar farkında değil ya da çok normal görüyorlar. Bu akıl almaz çöplükten evler içinde dahi künefe satan bir tatlıcının önünde kuyruk gördük. Geleneksel tadlar, yiyeceklerin dahi bu bitmiş sokakta itinayla ve tertipli bir şekilde yaşadığına şahid olduk. Benim görüşüm, tatlısı, şerbeti, fesi, uzun entarisi, dükkanların şekli, imalatları, herşeyiyle Cumhuriyet öncesi İstanbul'un ta kendisi Kahire!. Yoksulluk içinde dahi usta bir tadı, usta bir lezzeti kendi ölçeklerince ayakta tutmaya çalışıyorlar.

Batniye mahallesi Ezher'e bitişik olduğu için hızla ideolojikleşmesini de anlıyorsunuz. İşte, terörizm Mısır'ın belası olunca, Mısır devleti onbinlerce polisle bu sokakları aylarca kuşattı, muhasara haftalarca sürdü. Onbinlerce insan tutuklandı. Bugün dahi bu sokaklara devlet giremiyor, yani polis yok. Mithat Sancar'ın deyimiyle sanki devletle halk gizli bir andlaşma yapmış, onlar zengin semtlerine, devlet de buraya girmiyor.

Nil yorgun, Nil muhteşem, Nil, Mısır'ın yanaklarından gözyaşı seli gibi akıyor. Dört mevsimi de ılık bir bahar, çamura batmadan, Nil sanki bir yatırın üstünden yayılıyor, ağır ve arzulu, uçsuz bucaksız ovalara perdeler gibi yayılıyor!.. Ne şınıltısı var, ne köpüğü var, ne şakıyışı var ne fışkırışı var, Nil, mazlum... Aç Afrika'nın her bir yoksulunun önüne açılmış sofra bezi gibi Nil!..

Kahire, metrosuyla ünlü, Arap ülkelerinden buraya metro görmeye gelenler var. Şehrin girişinde bir de araba metrosu diyeceğimiz, altı-yedi km.'lik alt geçit, tüneller. Ve Kahire'nin ortasından büyük viyadükler geçiyor, üst üste, çoğu yerde üç katlı... Şehrin alışveriş meydanında, Meşhedi Hüseyin'de, herşeyin kalitesi düşük, turistlere satılacak Papirüs'ten başka birşey yok. Burada malı Kodak firması götürüyor. Habire fotoğraf çekiliyor... Meşhedi Hüseyin'de kilometrelerce süren, bizim Mahmut Paşa'nın beş-on katı büyüklüğünde halk çarşıları. Sıkış sıkış. Tıkış tıkışlığın getirdiği büyük bir enerji. Doğuyu doğu yapan içiçe girmiş kum gibi karınca gibi bu kalabalıklar mı? Sanki burada kalabalık satılıyor turistlere. Dilenci sürüleri, seyyar satıcı sürüleri, muazzam ve içinden çıkılmaz yoksulluğun canlı bedenini oluşturuyor.. Turistik dükkanlar ve çarşılarda sanatkarca bir şey bulamadık.. Halıları, kilimleri hem makine hem boyası baskı...

Mısır'ın büyük sanatkarlığı Kur'an okumak. Köprüaltları, metrolar, dolmuşlar, dilenciler, her yerde aralıksız Kur'an okuyorlar. Teypte, radyoda mutlaka Kur'an sesi bir yerden yükseliyor. Osmanlı uygarlığından kalma bir deyimdi, Kur'an Mekke'ye indi, Mısır'da okundu, İstanbul'da (hat ile) yazıldı, diye. Kur'an okumak ve dinlemek sanatların sanatı. Dünya şampiyonu hafızlarıyla meşhur. Mesela bir kahveye oturuyorsunuz, sessiz sedasız bir adam arkanıza gelip oturuyor ve başlıyor Kur'an okumaya. Asla elini uzatmıyor, sizi rahatsız da etmiyorlar, verirsen ver, okuyup gidiyorlar, dönüp baktıkları da yok.

Kahire'de, din, gelenek, kültür, sanat, herşeyin toptan karşılığı: Kur'an okumak!..

Nil, doğu dediğimiz bu coğrafyanın ilahi gerdanlığı, zayıf ve korka korka akıyor, solmuş ve sinmiş gibi akıyor, ama sakin ve toprağa minnettar, geceyi, mehtabı mest ederek... Azgın değil, boğucu hiç değil.. Akşam ışığı gibi, alevi hiç azalmıyor, Afrika kadar koca bir tencereyi titrek titrek ısıtıyor... Suların en soylusu işte bu, en uzak ülkeleri dolaşan işte Nil!.. Çöldeki ziyafet! Esans şişelerinden yayılan koku gibi, hıritsız, hıçkırıksız, tül gibi büyü gibi akıyor!..

Tuncay (Akgün), İran'da o kadar hediyelik dururken gidip ünlü Persopolis takımının formasından almıştı. Burada da kafayı "Ehli" takımının formasına taktı. Ehli/Ahali demek, halkın takımı. Rakipleri "zemalik", zenginlerin takımı. Sıkı rekabet ikisi arasında. Beşiktaşlı Ahmed Hassan'ın öyle havası var ki, Beşiktaş'ta yedek kalınca neden ağrına gidiyor, anlıyor insan.

Sadece dansöz giysilerinin satıldığı pullu aksesuarlar, her dükkanda var, şallar, elbiseler ucuz ve birşeye benzemiyor, sırf dansöz elbiseleri satan dükkanlardan her sokakta mutlaka bir tane var!..

Doğu Konferansı heyetinin sözcüsü Mehmet Bekaroğlu, gittiğimiz her ülkede okuyan Türk müslüman çocukları mutlaka buluyor, ya da ordakiler gelip Bekaroğlu'nu buluyor. Gerçek Hayat Dergisi'nden Hakan Albayrak gittiğimiz her ülkede İslamcı aydınları buluyor, tanışıyor, röportajlar yapıyor. Agos Gazetesi'nden Hrant Dink en şanslımız, gittiğimiz her ülkede ilk işi Ermeni mahallelerine gitmek, aydınlarıyla, cemaatle görüşmek, durumları etraflıca öğrenmek. Bazen avantajları da oluyor, mesela İran'da içki bizlere yasakken, Hrant, Ermeni mahallesinde serbest olan içkiden keyfince tattı. Mısır'da ise, Türkiye'de bulamayacağı bir çok kitap bulup çocuklar gibi sevindi...

"Ulan" dedim, kendime. Herkes kavminin peşinde, herkes bir davanın peşinden koşturuyor. Ben ne yapayım? Ben de lazların peşinden gideyim. Aramaya gerek yok, Mısır'ın en ünlü meydanlarından birinin adı: Lazoğlu meydanı. Bir laz, burada çok sevilmiş, öyle ki adını meydana vermişler. Kimdir, nedir, soracak, arayacak vaktim olmadı.

Çok sevdiğimiz ağbimiz, Birikim dergisi yazarı Ömer Laçiner'in ise kimseyi aramasına gerek yok. Ömer ağbi, nereye gidersek gidelim, yolda, otobüste, otelde, durmaksızın Sivas'ta yaşadığı çocukluk hikayeleri, bir de nasıl güzel anlatıyor. Sivas türkülerini de pek güzel söylüyor. Uçsuz bucaksız ülkeler gezsek, Ömer Laçiner yanında hep Sivas'ı götürüyor. Yine, araba, vurmuş Mısır çöllerine... Çöller içinde çöller... Ömer ağbi, yine Sivas türküsüne başlamış... Boynuna sarıldım. "Ömer ağbi, Mısır çöllerindeyiz, çıksak artık şu Sivas'tan!".. O kadar Sivas hikayesi anlatıyoruz ki birbirimize. Mısır'a mı gittik, Sivas'a mı bilemiyorum. Anladım ki, Türkiye halkının hazinesi hasret. Sırf hasret çekmek, of ulan, demek için uzak memleketlere göç eden bir milletin çocuklarıyız. Öyle ki, Kahire ortasında bende de bir Sivas iştahı açıldı, şimdi bir uçak seferi olsa da Sivas'a insek. Biz küçücük insanlarız. Sivas yetiyormuş bize, bilmem Mısırlar'da ne arıyoruz...

Oral (Çalışlar) ağbi, Laçiner ile beni, yanyana, o meşhur Marks-Lenin'in pozuyla çekti. Ömer ağbi ve ben iki kafa. Derin düşünceli bakışlar. Durgun, felsefi. Resme baktığınızda bu iki adamın, dünyanın en derin dertlerinin felsefi tozunu atmış gibi, ağır, bilge... Ancak bu fotoğrafı Oral ağbi, Ömer ağbiyle ben yanyana dansöz seyrederken çekti!...

Dansözden sonra sahneye "Sinbad" giyimli biri çıktı. Semazen gibi dönmeye başladı. Ancak, eteği tennure beyaz değil, rengarenkti... Tennure, bildiğimiz mevlevilerin eteği, aynı şekilde dönüyor. Semazenler gibi yavaş ve ahenkle değil. Seri ve çıldırmışcasına etrafında dönüyor. Defler tempo veriyor. Basit bir şov ama asla değil... Tennure dönüyor, dönüyor, bir zaman seyredeni transa sokuyor, siz de tennureyle birlikte dönmeye başlıyorsunuz. Sıkı bir gösteri. Ne, yaptı ki adam diyorum, basit bir dönme, kat kat tennuresinden birini çıkarmış başının üstünde döndürdü... İki etek birlikte döndüler.

Mısır'da derin hayal kırıklığı yaşadık. Tam anlamıyla zihnimiz mahvoldu. Gördüğümüz zenginlik ve sefaletin uçurumu umutlarımızı unufak etti, mezarlık evlerindeki milyonlar aklımızı bozdu. Keşke gelmeseydik, keşke görmeseydik, hayıflanmaları. Bir akıl hastalığına yakalandık, elimiz, kalemimiz, dilimiz iptal oldu. Bir ölüler ülkesi.

Ama bu tennurenin dönüşü...Coşkuyla kendimizden geçtik. Tennure döndü, içimizde doğuya dair kökleşmiş acıların sütunları devrildi. Tennure döndü, bu ağır ortaçağ ülkesinde yeniden uyandık. Tennure döndü, acayip bir şiddetin aleviyle bedenimiz sarsıldı. Tennure döndü, köleliğimiz, nükleer bombalar, sefaletimize karşı bir güç geldi. Tennurenin dönüşü ruhumuzu ikna eden sihirli bir kuvvetle doldurdu vücudumuzu. Tennure döndü, doğunun şairleri, sürmeli kızları, efsaneleri, Hafızı, Camiisi, İtrisi, horonu, halayı, Laz uşakları, Çerkes kızları, kara Kürt çocukları, Nil'den Tuna'ya Cezayir'den Pakistan'a döndük. Çılgın bir neşeyle döndük. Beynimiz önceden öğrendiklerini uyuşturdu. Sanki yeni bir fikir, ilk defa dünyaya geliyoruz gibi, kelebeğin kabuğundan çıkması gibi, masalar, sandalyeler darmadağınık. Nil, gözbebeği gibi.. Nil'in elleri uzuyor, uzuyor, Sivas'tan geçiyor Nil, İsfahan'dan geçiyor... Tennure dönüyor, Nil, bir sihirbaz gibi labirentlerine saklıyor bizi. Tennure dönüyor... Kahire'de gören biz değilmişiz, fotoğraf makinesi, Mısır'da, röportaj gibi geziyormuşuz... Tennure dönüyor, esrarlı toprağını, Nil büyülü yüzünü usul usul göstermeye başladı... Tennure dönüyor. Hızla eşyalar, hareketler, evren, tek bir biçime giriyor... Tennure dönüyor, gözlerimiz önce kararıyor, sonra başka bir aydınlık içinde daha derinden ufukları görürcesine açılıyor... Tennure dönüyor. Düşünce sarhoş olmadan, kalp zenginleşmez, der gibi... Zenginlik, bilmişlik, boş gurur, der gibi... Önceden öğrendiklerimizden utanıyorum, önceden bildiklerimiz beynime kanlı bir diken gibi batıyor...

Tennure dönüyor... Bu da, diyorum, kainatın oyunu, Tanrı'nın oyunu... Bu bir ilahi oyun... Dünyanın, evrenin, Allah'ın oyunu, dönüyoruz... Işıl ışıl ışıkla yıkanır gibi, aşkı henüz siftah ediyor gibi, dönüyoruz... Yüzümüz bin defa ışıldıyor, görmediklerini görüyor... Tennure dönüyor, üstüm başım, beynim aklım toparlanıveriyor... Tennure dönüyor, halkım, kültürüm, tarihim, herşeyimi çıldırırcasına öpüp, öpüp, beni sarhoş eden bu topraklara secde eder gibi şükrediyorum.. Tennure dönüyor, sefil ama durmaksızın gülen bu insanların yüzünde derin bir güzellik keşfediyorum...

Düşünce dediğimiz humma hastalığıymış, bir sara nöbetiymiş, tennure dönüyor, bir ölçü, bir ahenk, hepimizi eşitliyor, hepimizi kardeşliyor, tennure dönüyor...

Bir köle gibi, Sinbad kılıklı adam, bir sefil kul gibi, bir dilenci gibi fırladı sahneye, başladı dönmeye... Bu dünyada başladı dönmeye, gösterisini sanki öte dünyada bitirdi... Tennure gösterisini bir efendi gibi bitirdi... Bu nasıl sanattır, gösteri hepimizi efendileştirdi, efendi insanlar gibi olduk...

Size büyük bir müjdem var kardeşlerim, size gaibden haberlerim var kardeşlerim. Tennure dönüyor...

nihatg@leman.com.tr

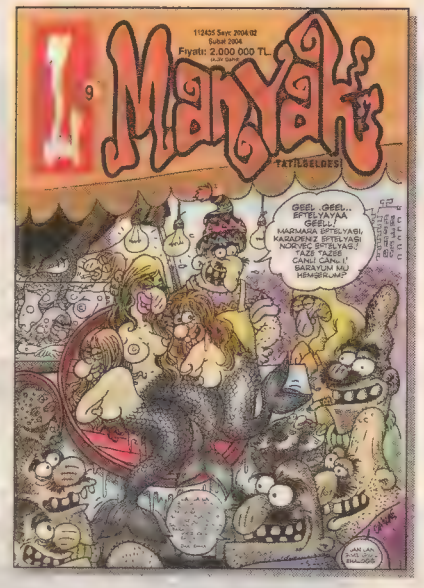

Kahramanlarımız Zikaçu, Cabbar Baba, Islak Köpek, Mem-Coş, Ambiyans Abi, Alplerin Kaşarları, Dedektif Sanlı, Ediz, Kitlelerin Efendisi Eray, Yönetmen İkram Abi, Heper, Ezik Şarkıcı Altuğ, Sevgi Boku Coik, Zıçan Adam, Avukat Lütfü, maceradan maceraya koşmakta, oraya buraya zıplamakta, alemlerden alemlere akmaktadırlar...

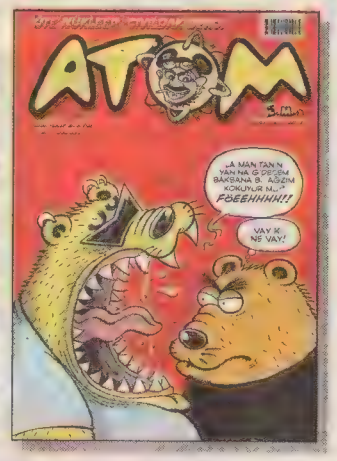

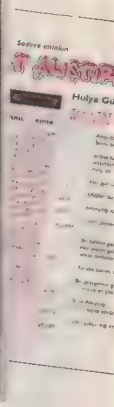

Edebiyata davet ediyor

Kemal Kenan Ergen'in hasretle beklenen kitabı çıktı..

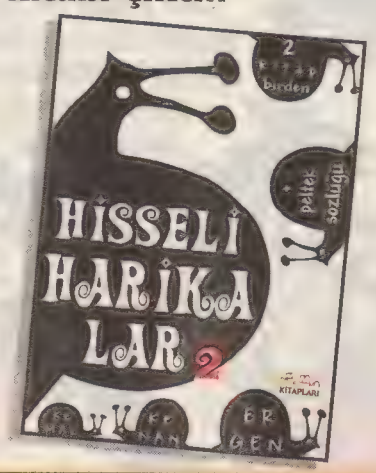

LeMan
SAYI: 639
6 ŞUBAT 2004 CUMA
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

• **Yayımcı:** LM Basın Yayın Ltd.Şti.
• **İmtiyaz Sahibi:** Mehmet ÇAĞÇAĞ
• **Genel Müdür:** Tuncay AKGÜN
• **Yazışleri Müdürü:** Zafer AKNAR

● **Yazar ve Çizerler:** Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Atilla ATALAY ● Can BARSLAN ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Cezmi ERSÖZ ● Ramize ERER ● Kaan ERTEM ● Metin FİDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Güneri İÇOĞLU ● Lütfü OFLAZ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİROĞLU ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Feyzi ÖZŞAHİN ● M. ÖZKANOĞLU ● Vacip ÖRGER ● Behiç PEK ● Sefer SELVİ ● Derya SAYIN ● Özge SAMANCI ● Galip TEKİN ● Mahmut TİBET ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Ahmet YILMAZ ● **Sayfa Sekreterleri:** Aydın ŞAHİN Bayram USLU ● **Bilgisayar Tasarım:** Cebrail OKÇU ● Murat YÜCEŞAN ● Mert HOŞGÖR ● Fikret ÖZDEMİR ● **Kaligrafi:** Şevki SAYIŞMAN ● **Renk Ayrımı:** M.ÖZKARA ● Ali Ekber USLU ● **Montaj:** Kadri ÇAVUŞOĞLU ● Engin ÖZDEMİR ● **Satış:** Cengiz KOCALI ● **Müessese:** Ali YAVUZ ● **Baskı Sorumlusu:** Üzeyir ATMACA **Tel:** 0.212.292 95 65 (4 Hat) • **Fax:** 0.212.245 38 06 • **Abonelik için Tel:** 0.212.292 95 65 (140) **Baskı:** LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx) • **Genel Dağıtım:** BBD Merkez **Adres:** Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No: 47 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

KOZALAK

HÜMİN ZARARLISI

ÇIRAĞ

3.TÜRDEN İLİŞKİLER FETHİNİN FEND DİLDOYU YENDİ

Akşamsefası

hisseli harikalar

kemalkenanergen

Kariyer : Hayatının ilerleyen yıllarında da güzel haltları yemeye (cinsel münasebet kurmaya) devam etmek istiyosan çok lazım tabi. Biraz kaba ifade edilmiş ama en azından dürüstçe...

Teleskop : Bana bak lan, uzaylı da bize mikroskopla bakıyosa var ya ağzımıza sıçıldı demektir...

Metropol Kabusu : Metropoldeki sinemalardan birinde kabus gibi bi film oynuyomuş lan. Gitmek lazım...

Hamal : Ücretli hayırsever...

Sanal Seks : Noolmuş. Kadınların çoğu zaten yalancı orgazm yapıyodu Biraz daha rahat ediyolar işte...

Mars : Tamam ulan, tut ki varil varil su çıktı. Naapıcaz, gidip yıkanıcaz mı?..

Sömestir : Kar yağar da biraz daha kebap yaparız umudu var ya, o yüzden hiçbir öğrencinin 15 Gün Tatil diyesi gelmiyo diye uydurulmuş bir laf.

Hayvanat Bahçesi : Maymunlara kırık bardak atıp eğlenen cins hayvanları, hakikaten sadece bu bahçelerde görebilirsiniz...

Varil : Amele jakuzisi...

Mecmua : Anneanne dergisi. Anane de denir ama birtakım bilgiç lapinler düzeltmek için mail atabilir haberiniz olsun...

Kişisel Resim Sergisi : Çok mu kişisel lan? Bakmayalım istersen...

At Yarışı : Du bakalım, bu işler hiç belli olmaz. Belki atlar da jokey yarıştırdıklarını düşünüyolardır..

Aptalca : Çok akıllıya söylenen herhangi bişey...

40 Haramiler : Bu sayıyı sürekli tutturdularsa var ya helal olsun diyorum. Bunun öleni var, kaçanı var, attan düşeni, piyasaya yeni düşeni var, o-hoo ölme susam ölme yani...

Kinyas : Kan davası problemi olan aileler için ideal bir çocuk ismi olabilir. İkiz olursa diğerine de Kindar dersiniz...

Yüzbaşı Volkan : Yaşıtları Albay oldu o hala lafını ança yüz kişiye geçirebiliyo. Kahraman bak, terfi bile edememiş...

Aile Hekimi : Ne var yaa?!. Karı - koca birlikte muayene edilmekten hoşlanıyo olamazlar mı?..

Amerikan Rüyası : Dünya'nın geri kalanı için bir kabus yani...

Printır Kartuşu : Fiyatlara bakılırsa aslında Kartuş Printırı'ymış gibi bi hava var ya hadi neyse... Göründüğümüz kadar malak diğilizdir ama söyliyim...

Keçi Leblebileri

Nuriye H. - Tekirdağ : Maçlarda birbirinize daha güzel şeyler söyleyip bağırsanız olmuyo mu be evladım?..

Uğur G. - Ankara : Hah, tam orası kaşınıyo lan. Elini kıpırdatmadan kaşı...

Ezgi D. - Ulus : İlhan sadece top oynarken seksi bence. Normal zamanda görüşmek istemezdim...

Halil T. - Büyükçekmece : Ben dubleks lastik filan bilmiyorum, bilmek de istemiyorum beyefendi. Benim mümkünse ayrı ayrı iki adet lastiğe ihtiyacım var...

Atilla K. - Göztepe : Aynı evde dört herif kalınır mı lan? Iki taneniz kız olsaydı bari...

İlyas A. - Adana : Ne empeüçü len?!. Nası olsa dördü çıkar o zaman alırız...

Tarcan A. - Kartal : Kız mazoşist çıktı olum, her tarafımı ısırdı manyak...

Birol T. - Antalya : Birbuçuk porsiyon yeter baba, rejimdeyim...

Esra B. - Karşıyaka : Ay çocuğu nası terkedebilirim ki? Doğru düzgün görüşemiyoruz bile...

Hayati G. - Çanakkale : Mektup yazma alışkanlığımız olsa bu kadar telefon parası gelmiycek aslında...

640

13 Şubat 2004 Cuma 152209 Sayı: 2004/07 - 850.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C-950.000 TL.

SEVGİLİLER GÜNÜ... ÇOK ÖZEL...

YURDUM ERKEĞİ EŞ DAYAĞINDA DÜNYA BİRİNCİSİ

ÇOK ÇALIŞTIM...AZMETTİM...
SÜREKLİ GENDİMİ GELİŞTİRDİM...
HER AKŞAM İDMAN YAPTIM...
İNŞALLAH YAKINDA FEDARASYON HALİNE GELİP TURNUVALAR YAPARIZ...TABİ BU ARADA BAYILMAYIP, HASTALANMAYIP SAKATLANMADAN AYAKTA KALAN VE BANA DESTEK OLAN KARIMA TEŞEKKÜR EDERİM...VE BURDAN KARIMA SESLENMEK İSTİYORUM...NECİ'LE **SEVGİLİLER GÜNÜ** HEDİYESİ OLARAK BEKLE BENİ... AHA BU MADALYAYLA CIBARTICAM BÜTÜN VÜCUDUNU..!.

CAFCAF

guverfeyhan@hotmail.com

Bayır gülü

FEYHAN GÜVER

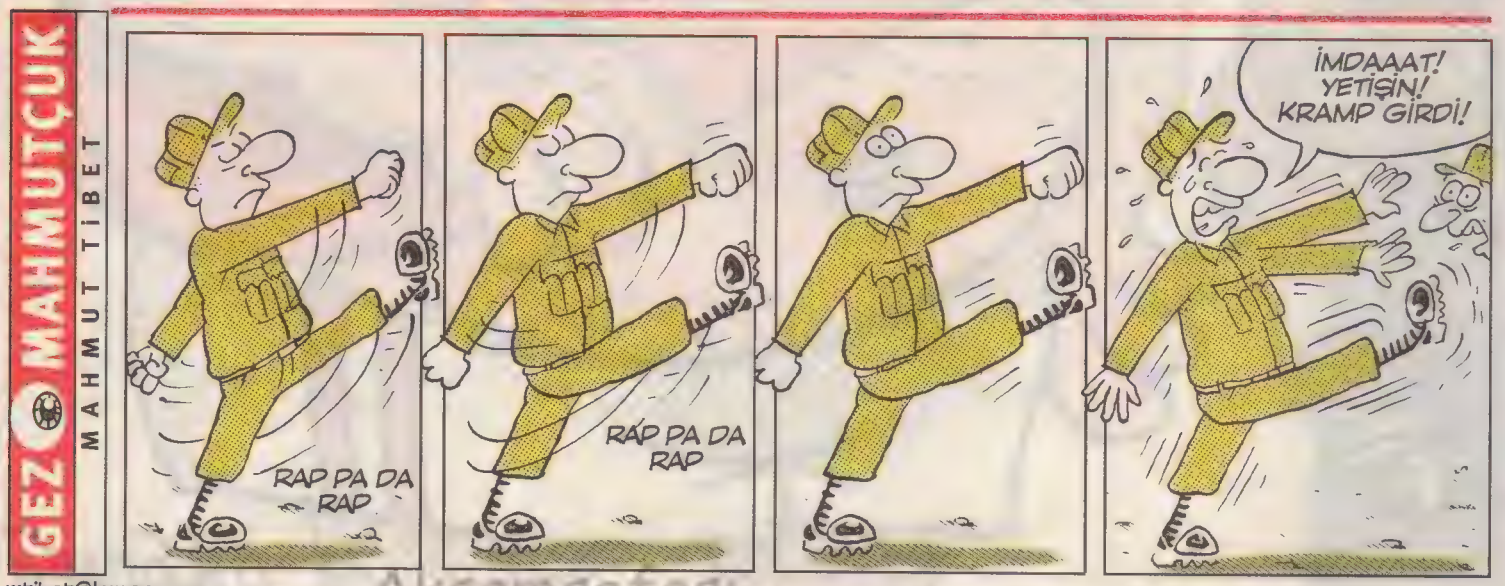

mtibet@leman.com

Akşamsefası

(Sevgililer Günü

❤ Şişkinim, altı senedir seni izliyorum, ne bana yüz verdin, ne de bi başkasına. Yüksek ihtimalle çeşitsin!.. **Boray Endülüs**

❤ **Aşkım sakın sen kuşlara uyma. Ya da uy, umrum mu olur?!. Döpiyes**

❤ Seni ilk gördüğümden bu yana kafam karı şık. Fakat seni görmeden önce de karışıktı. İyi ce mi karıştı, karışıklık aynı oranda mı, onu d bilemedim. Bu kadarını bile iyi yazdım!. **Molekül**

❤ **Küçük köpeğim, ciğerli maman olasın var!. Tüp**

❤ İkiz yatak, ikiz kadın. Hastasıyız!.. **Ali ve Veli**

❤ Ne bi gelinli giydin, ne bi cibinli taktın. Umudumu yi yip bitiren bir şahıs sın... **Bal Ayısı**

❤ **Dünyanın tün çiçeklerini önünd yığsam, bütün man zaran kapanır gü lüm!.. Yağmurella**

❤ Seni seviyorum Ama bunu kişisel al ma, insanları sevdi ğim için kapsama alanındasın!.. **Küt**

❤ **Gülizar Forever! Hünkârımsı**

❤ Erol Kundura'da tanışmıştık ama acaba hangi şubeydi?.. **Tarak**

❤ **Yavrum benim, 14 Şubat'tan bi gün önce si 13. Cuma'ya denk geliyo ki, seni de tanı mam, kralını da reddederim, sinirlerim bozul du!.. Özay**

❤ Ya mik, ya terket!.. Deermişiim!. **Okşan**

❤ **Yalamandan belli, yutucan mı etimi, çok canım istedi, didsene beynimi... Ayı Hamuru**

❤ Adının Okşan olduğu yetmiyo gibi, bi de 'ya mik, ya terket' falan, n'oluyo ya, pornocu nun yakını gibi!.. **Karantinalı Titiz**

❤ **Ulan bi kankam dedin, bi ri geldi, ardından kankim de din, biri daha geldi, başbaşa romantik ambians derken, güruh oldu, içim sıkıldı, bu ziyaret amacını aştı!. Zülkarneyn**

❤ Çiçekle, böcekle gelmeyin bana!.. **Vidok**

❤ **Tatlım, hiç endişelenme, kediyi götürdüğüm gün, bi an bi esti, kendimi de kısırlaştırdım, korkusuz her gece!.. Kıvırcık**

❤ Yerler!.. **Azizella**

❤ **Korkusuz her gece**

Mesajları)

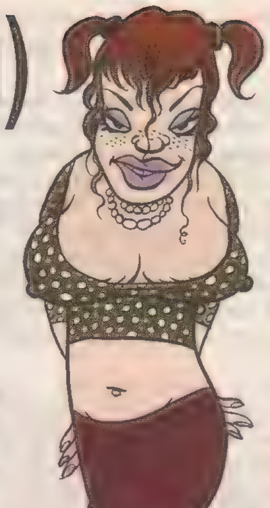

derken, coşmayalım sakın, zira şarkının devamı sabahlarım bazen günlerce!.. **Ezgili Kürek**

❤ Hop, hop, hop ışılama!.. **Ahmedigo**

❤ **Bugün 14 Şubat, neşe doluyor Kubat!.. Köpeko**

❤ Haşmet, realist ol, zulalar patlasın!.. **Şahmat**

❤ **Günışığım ya da bezbebeğim, seni öyle çok seviyor ya da istiyorum ki, bu aşkımdan ölebilirim ya da yeniden de sevebilirim!... Diriliş**

❤ Lolitam, şu gri üniforma ne sarstı bünyeyi, of ki of, ooof!.. **Lord ooof the rings**

❤ **Bu kurtlar sofrası dünyada, emek isteyen sevgimizi gözyaşımla suladım, bir bulutun beyazlığına gömdüm sevdamızı artı inşaattan bi eve girdim, daha n'apiim, kardinal mi oliim ulan!.. Tüfekali**

❤ Baturman, evinizde yüklük varmış, bunu benden niye gizledin çakalım?!.. **Site Kızı**

❤ **Bi yere kadar nazlım, herkes kendi tikıtını yırtar yar!.. Bodur**

❤ Yüce dağlar şahidimdir, sana olan aşkım tavan yaptı! Serçe kuşları da gördüler bunu!.. **Donuk**

❤ **Şahin, ben olmasam ben n'apardım?!.. Şahin**

❤ Teoman, biliyo musun, zencilerin yara bandı siyah oluyormu!.. **Zeynep**

❤ **Zeynepciim, Sevgililer Günü'yle zencilerin yara bandının ne ilgisi var Allah-lillah aşkına! Teo**

❤ Çok sıradansın Teo!.. **Trinity**

❤ **Sen kimsin lan?!. Teo**

❤ Benim, Zeynep, salak, Teo dedim ya, Neo gibi, o yüzdendi. Klişe ve sıkıcısın!.. **Zeynep**

❤ **Zeyno, kalbimi kırıyosun!. Teo**

❤ Ne, Zeyno mu? Çok taşraseksüelsin Teoman!.. **Zeynep**

❤ **Eeh, yeter be. Çok sıradışı yaşamak istiyosan git, asimetrik paralelde bi Paki'yle nişanlan ki, Paki'nin pantolonu pileli olsun!.. Teo**

❤ Teoman biliyo musun, zenci erkeklerin cinsel organı da siyah ve büyük oluyomuş!.. **Zeynel**

❤ **Zeynel?! iyice! Nişanda acıbadem kurabiyesi ve limonata da olsun. Ayrıca Limonata ne lan? Limonun da mı atası var? Ya da hep mi vardı zaten?.. Neo**

VEDAT ÖZDEMİROĞLU vo@leman.com.tr

Akşamsefası

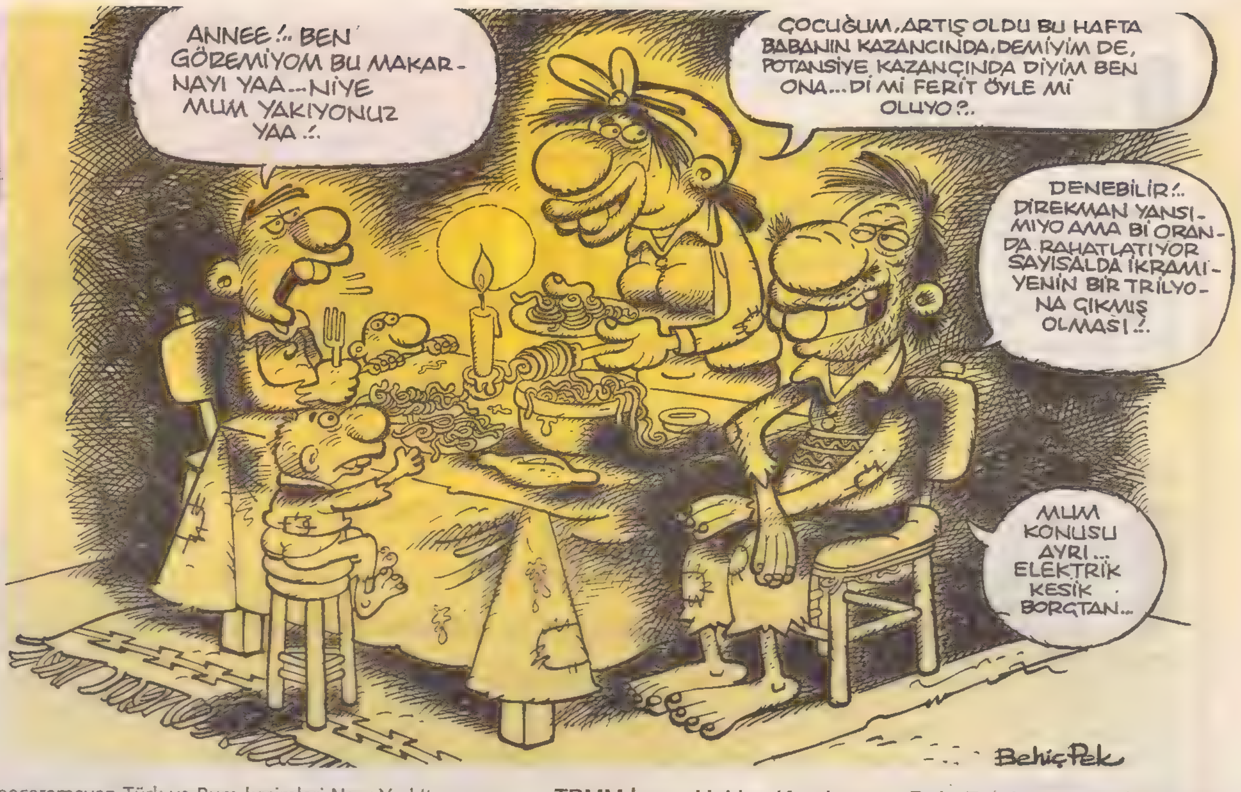

Kendi aralarında anlaşmayı beceremeyen Türk ve Rum kesimleri New York'ta emperyalistlerin masasına oturarak "kadı" durumuna düştü...

TBMM İnsan Hakları Komisyonu, Bolu F tipi cezaevinde yaptığı inceleme sonrasında "kötü muamelenin devam ettiği" sonucuna varmış...

İstanbul'da ikinci taksici taciz vakası.. Taksisine binen kadını cinsel organıyla oynayarak taciz ettiği öne sürülen K.O gözaltına alındı.

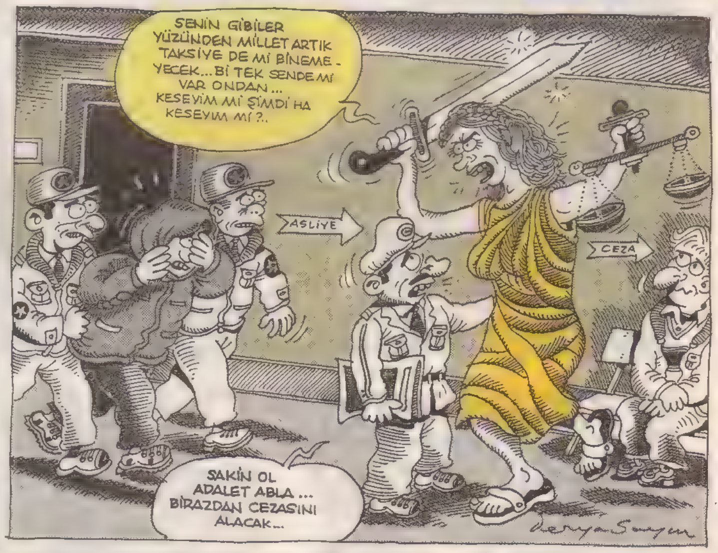

Konya'da Zümrüt apartmanı enkazında çalışan ekipler arasındaki anlaşmazlığı malzeme haline getiren medya, kurtarma ekiplerini zor durumda bıraktı...

Cem Karaca'yı kaybettik... Yoksuldu, ciğerdendi ve bizdendi...

SIKILHAN

- Alo... Meraba Sıkılhan, ben Bunalgül. Bak baştan söyliycam, ben sevgililer günü filan, o tür şeylere karşıyım... Ondört şubatta naapıcaz?

- Ehem... Kırmızı don giyeceğim. Balkabağı oyup içine mum yakacağım. Yoğurt kabında fasulye yetiştireceğim.

- Aptal o noelde. Öbür dediğin de **"Korku ve egemenlik bayramı"**nda yapılıyo. Üçüncü söylediğini ise ilkokul ikide ödev diye veriyolar. Alternativ olucaz diye saçmalamayalım lütfan. Bak, Büzge boyfrendine el yapısı bi armağan vericek, tüketim tuzağı şeysi olmasın diye. **"Saçımdan bi tutam kesip anahtarlık yapıcam"** diyo. Hoş bişey ama di mığ, ne olsa saç insanın kendi yetişirdiği bi ürün. Çok sevgi dolu geliyo bana, sana?

- Geliyo... Bana da geliyo arada bi.

- Sen benim için saçını keser miydin mesela?

- Sen telefonu kapa, söz, ben senin için dötümü yırtıcam Bunalgül.

- Usta, aloo, Hırgürkan ben. Hoca bu cumartesi gününe kırmızı renkli bi alt üst eşortman ayarlıyosun, onbir gibi kapının önüne iniyosun, kardeşin geliyo, seni bi minibüsle alıyo, dostluğa ve sevgiye hizmet ediyosun, ne diyosun?

- Maç mı var? Eğer öyleyse beni yok yaz, hastayım kuş gribi oldum. Bi halsizliktir gidiyo, canım bir tek solucan bile yemek istemiyo.

- Olm bırak lan şimdi kuşpalazını felan, eşortman giycan ama maç etmiicez. Kırmızı eşofmanlı yirmi kişi gidip manitaların evi önündeki arsaya **"I LOVE YOU"** şeklinde yatıcaksınız. Ben cepten arayıp manitayı balkona yönlendiricam, karı aşşa bi bakıcak: ay lav yu! Başınızda da ben ayakta duruyo olucam, Kurtlar Vadisi kılığında. Koyu takım, gravatsız beyaz gömlek, elimde de gül var artı olarak bi de beyaz atkı takınmışım. Oldu?

- Eğitim şart.

- Kaçamak cevap verme lan şerefsiz. Kardeşinin istikbali mevzuubahis. Harbi, elektirik alıyorum ben o kızdan, pozitif. Noolucak kardeşine bi güzellik yapsan yani. Bak, **"I LOVE YOU"** ya yatıcak 19 kişi tamam, bi adam eksiğimiz var, **"U"** nun bi bacağı yok.

- Eldeki arkadaşlarla sadece "LOVE" yapsanız hocam. On kişiyle rahat yazarsınız "love" yi, artan dokuz kişi de kalp şekinde yatar.

- Her yer **"love"** olm o gün, karı kendisine yazıldığını ne anlaycak, hoşaf!

- E abi, sen başında durucan ya. Başında durduğuna göre o senin "love"n. Olmadı artan dokuz kişiyle kalp yapıcaanız ya, git o kalbin ortasına bağdaş kur otur.

- Nası dokuz kişilik kalp lan? Hay zitcem bööle lovenin ızdırabını. Adamın kafasını karıştırma uyuz. Ben yapmışım planımı herif hâla onunda dokuzunda... Ha bana bak, eğer "ben bi harfin içinde başkasıyla yatmam, misal, **"O"** harfi için üç herifle sarmaşık olmam, huylanırım" diyosan, sen tek yat yere. **"I LOVE YOU"** olayının **"I"** harfi sen ol. Tek başına **"I"** olup aslanlar gibi yatarsın. Alo... Şşşş... Kapadın mı lan şimşir? Cevap versene olm! Ay fak yuu, şerefsiz.

- Alo, Sıkılhan, Bunalgül ben. Ay bak ne diycem, demin kapadım ama aklım sende kaldı. Ya, ciddi diilsin di mığ, yani benim için yırtmıycan oranı. Yani aşk bööle bişe değil, tamam beni çok seviyo olabilirsin ama aramızda yaşanılanları bu kadar ciddiye almamalısın. Biz sadece çıkıyoruz. Daha bir çok kadın ve erkek giricek hayatlarımıza. Abarma lüfan emi? Bak söz var bana sakın yırtmıycaksın dötünü. Görüntü olarak da hiç hoş bişi diil, yırtmamalısın. Yani bana olan aşkın için illa bi aşırılık yapcaksan, Özgür kız Nil'in şarkısından bişeyler bakalım sana: "Gitme yoksa içerim bütün uyku haplarını... atlarım en yakın köprüden... katlederim bizim yan komşuları... yolum düşer kiralık katillere" filan yani... Alo... Sıkılhan Cevap ver... Kapadın mı?... Yoksa hiç açmadın mı?... Yoksa ... Yoksa yırttın mı... Alo... Dokuzyüzonbiri arıyorum... Kal orda geliyorum, ben de seni seviyorum. Alo, peki sen beni seviyo musun? Aloo?

Atilla Atalay sklhan@leman.com.tr

Derya Sayın

derya_sayin@mynet.com

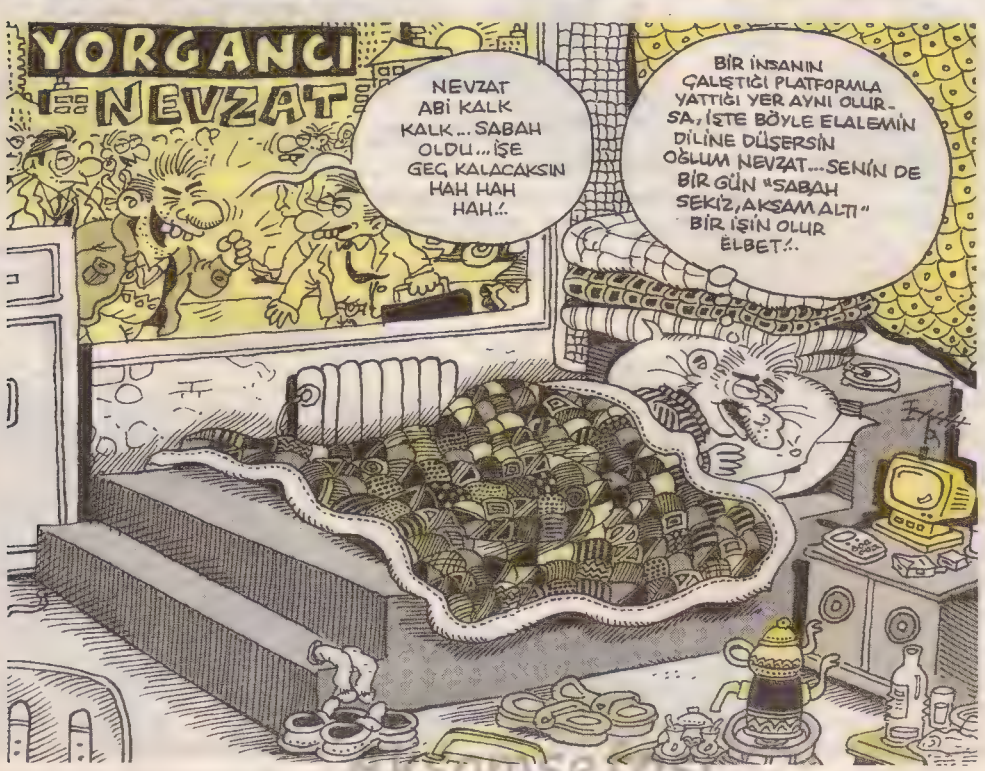

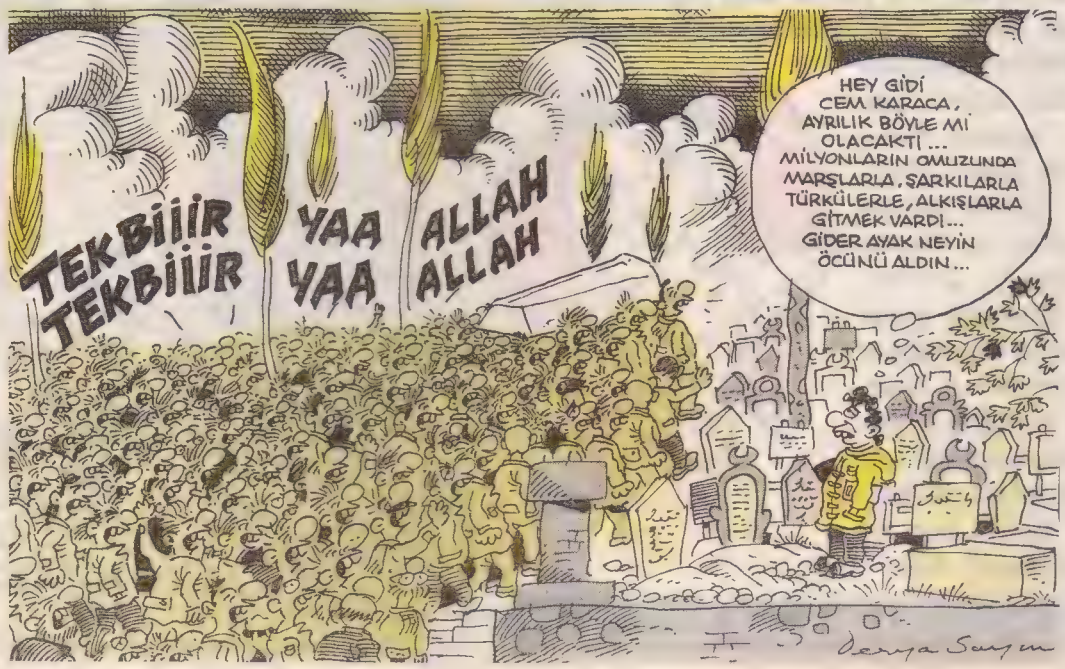

Akşamsefası

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

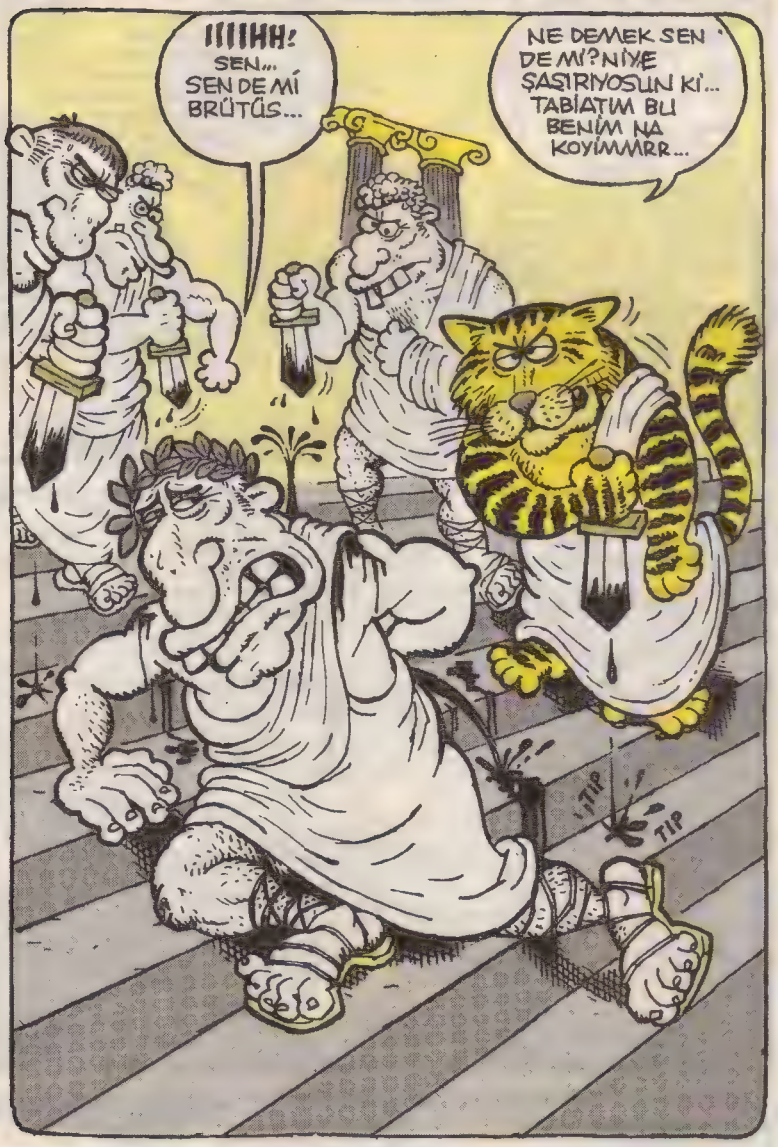

GAZETE BAYİİLERİNDE

Akşamsefası

karatan@leman.com.tr

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barşlan

ERDENER ABİ

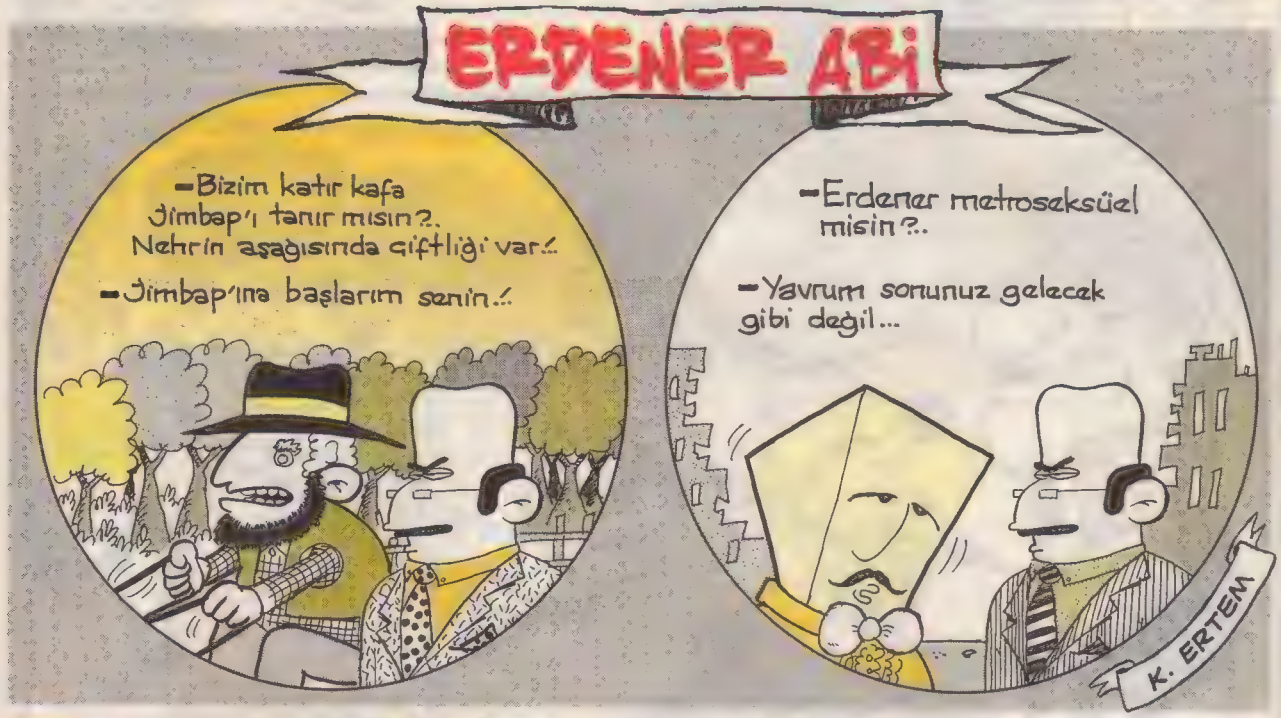

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

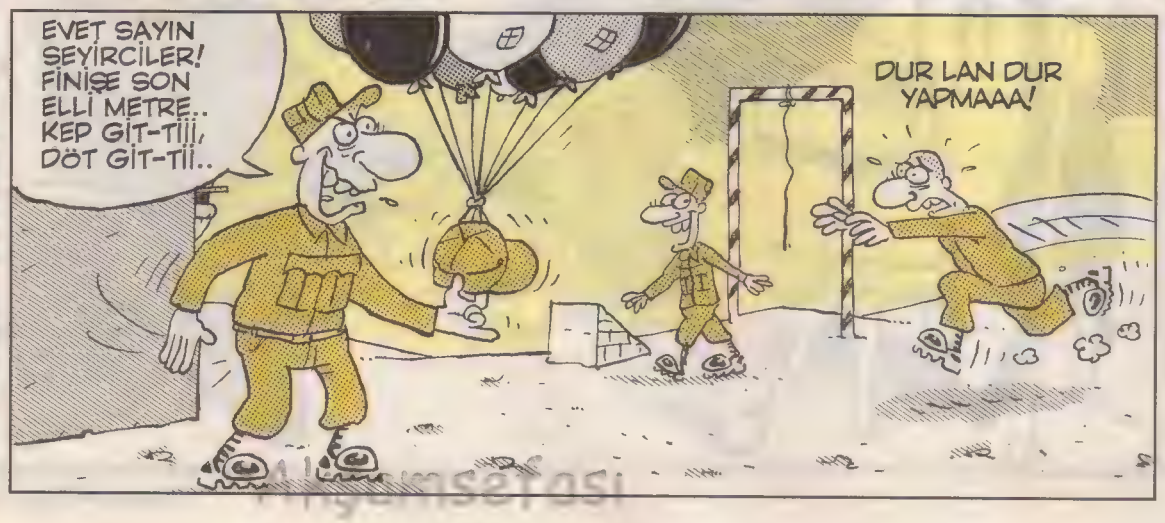

PANTOLON

METİN FİDAN

metinfidan@leman.com.tr

TERELELLİ

PICTURES CAN BARSLAN

TOPLU SÜNNET, TOPLU NİKAH TAMAM DA...BU NE YANI ŞİMDİ BÖYLE? HİZMET MİDİR BU?..

OHA BELEDİYESİ TOPLU SEKS ŞENLİKLERİ

DEĞERLİ HEMŞERİLERİM...MUTLUYUZ GURURLUYUZ...

ALLAH BELANI VERSİN YAA..UFF YA! BELA MISIN NESİN... KAHRI BELA YA...

SÖYLE ŞUNA, BELA OKUMASIN...

AA OKUSUN BIRAK, OKUSUN DA ADAM OLSUN...

ŞEREFSİZLER! SİZİN MAKSADINIZ ÜZÜM YEMEK DEĞİL BAĞCI DÖVMEKMİŞ...ULAN ODUN YOK MU LAAN..!

LAGET! KODUMUN BAĞCISI...İKİ SALKIM ÜZÜMÜ ESİRGERSEN DAYAK YERSİN TABİ...

SANKİ ÜZÜMLERİNİ YEDİK... YANİ YEDİK AMA...

BÜYÜĞÜNÜN KARŞISINDA BACAK BACAK ÜZERİNE ATMAYA UTANMIYOMUSUN ZINDIK?

EYVAH! ONA BÖYLE KIZARSA BANA KİMBİLİR NE DER..BACAK BACAK BACAK BACAK ÜZERİNE ATMAMALIYIM...

BİDE ÖYKÜ VAR

OOH OH..RAHATLADIM YA OFF, UFF NE GÜZEL...AMAN AMAN...

BUNLARIN BİR HİKAYESİ VAR, SEN BİLİYO MUSUN?..

YOK YA ANLATSANA...

ANLATAYIM...

Yıllar önceymiş. Bi adam ıssız bi yerde yürüyormuş abi...

Fakat birden sırtı acaip kaşınmaya başlamış. Böyle korkunç bi kaşıntı...

İŞTE O GÜNDEN SONRA ADAM HER YERE BU KAŞINMA HAYRATLARINI YAPMIŞ...KAŞINAN VATANDAŞ RAHAT ETSİN DİYE...

SIRT KAŞIMA HAYRATI

Arka taraf Bayanlara→

ALLAH RAZI OLSUN... BÜYÜK ADAMMIŞ.

Uğraşmış didinmiş, elleri sırtına yetişemiyormuş... Gebermiş kaşıntıdan...

Boyu kısa, şişman. Haliyle kolları da kısa...Kaşıyamamış sırtını...

Etrafta bi'allahın kulu da yokmuş...Koşmuş, bağırmış, çağırmış...

Birden bi mucize olmuş. Bir duvar görmüş. Adeta kurtarıcısı olmuş duvar onun.

Akşamsefası

canbarslan@superonline.com

feyzi@leman.com.tr

Feyzi Başaltın

HONKİ ŞOV'da Geri

CEZMİ ERSÖZ

"BEN DE ŞEREFSİZ KÜRDÜM, EMRET KOMUTANIM!..."

Görüş yerinde oğlunu bekliyormuş anne. Saatler geçmiş, ama cezaevi yetkilileri oğlunun annesiyle görüşmesine izin vermiyorlarmış.Dışarda yağmur yağıyormuş. Anne oğlunu yağmurun altında bekliyormuş. Cezaevinin önünden otobüsler geçiyormuş.

Nizamiyede nöbet bekleyen er **Tahsin Duman** ne kadar istese de oğlunu bir türlü göremeyen annenin bu haline çok üzülüyormuş. Islanmasın diye yağmurluğunu çıkarıp çileli anneye vermiş. **Mardinli Tahsin** annenin o gün çocuğuyla görüştürülmeyeceğini biliyormuş. Annenin yağmur altında boşu boşuna beklemesine gönlü razı olmamış. Aslında pek inanmasa da; **anne burada boş yere ıslanma, haftaya gel, haftaya ben seni oğlunla seni** , demiş. Anne çaresiz kabul etmiş. Er **Tahsin** oğlunu göremeyen anneyi cezaevinin önünden geçen **İstanbul** otobüslerinden birine bindirirken, gardiyanlardan biri yanlarına yaklaşmış ve acılar içindeki anneye adeta sırıtarak; **oğlunu haftaya da göstermeyecekler sana, bu er seni avutuyor, boşuna umutlanma,** deyip gitmiş...Oğlunu göremeden giden anne otobüse binerken binbir anlamı içinde barındıran bir bakışla er **Tahsin**'e bakmış. Otobüs anneyi alıp gitmiş.**Tahsin** nöbet yerine dönmüş ve karanlığa karışan otobüsün ardından bakarken dizeler dökülmüş dudaklarından...O akşam şiir yazmaya başlamış:...

Bekliyorum kapıda oğul/Gelmedin gidiyorum/Dudağımda kan/Kırgın yüreğimle/Günlerin çığ gibi kalbimi deleceğini bilerek/Seni sana bırakıyorum/Geri dön demedin oğul/Ben gidiyorum/Ağlayan hasretimle oğul/Seni seviyorum...

1980 doğumlu **Tahsin Duman** siyasi tutuklu ve hükümlülerin kaldığı **Gebze Özel Tip Cezaevi**'nde askerliğini yapmış.

Onunla birgün biryerde karşılaştık. O bana kitaplarını, yazılarını, şiirlerimi sordu. Ben de ona öyle bir cezaevinde nasıl askerlik yaptığını, neler yaşadığını, nelere katlandığını sordum. İşte ortaya böyle bir röportaj çıktı...

Tahsin Duman şu sıralar bir tekstil atelyesinde ütücülük yapıyor.Abileriyle yaşıyor. Çalışırken aklına gelince ütü masasına yazdığı şiirlerini akşam temize çekiyor. Ütücülükten kazandığı haftalıklarının biriktirerek çıkardığı **Sevda Hamalı** adlı ilk şiir kitabından sonra şimdi de yeni bir şiir kitabı daha hazırlıyor.

Bu röportajın başlığını merak ediyorsunuzdur mutlaka..Bu cezaevine ilk geldikleri gün bir uzman çavuş erlerden birine, **nerelisin** ? diye sormuş.O da **Diyarbakırlıyım**, deyince, uzman çavuş:**Bu şerefsiz, doğulu Kürtleri neden böyle bir cezaevine gönderirler**, diye bağırmış...Sonra **Tahsin**'e sormuş nereli olduğunu...**Ben de şerefsiz,doğulu Kürdüm, emret komutanım!**, demiş o da...Önce ve sonra olanları bakın nasıl anlatıyor **Tahsin Duman**:

Kaç yılında askere gittin? Askere gitmeden önce nelerle karşılaşacağını biliyor muydun?

26.08.2000 tarihinde askerlik görevime başladım. Cezaevine gidişim 14 Kasım 2000. Aldığımız eğitim bizi nelerin beklediğini söylüyordu zaten. Bir de doğulu olmamin çok başımı ağrıtacağı söyleniyordu... Ama bu kadarın beklemiyordum. Gittiğim ilk günlerde, bir rütbeli bir kaç askerin yanına çağırarak, mahkumların yanında, nereli olduğumuzu sorduğunda bir arkadaşımız, **Diyarbakırlıyım**, dedi. Bunun üzerine komutan "**Şerefsiz Doğulu Kürt** " dedi. Zaten içerisi Doğulu doluydu. Niye bu teröristleri asker olarak cezaevine gönderiyorlar, demişti. Sonra bana döndü; arkadaşıma söyledikleri beni incitmiş onurumu kırmış, tüm duygularımı kabartmıştı. **Ben de Doğulu şerefsiz kürdüm, emret komutanım**, demiştim. Çok kızmış küfürler etmişti. Odaya alarak bir güzel dövmüştü. Az çok tahmin etmiştim. Ama bu kadar olacağına şaşırmıştım. Bizlere yapılan buysa mahkumu düşünmek bile beni korkutuyordu.

Acemi birliğini nerde yaptın?

3. J. Er Eğitim Taburu. Emirdağ Afyon.

Özel tip bir cezaevinde askerlik yapmak nasıl bir şey?

Askerliğin verdiği sorumluluk dışında bir de orada yapılanları görüp insan olarak beni yaralıyordu. Baskılar, dayatmalar, mahkuma yapılan acımasız davranışlar beni kahrediyordu. Çünkü sonuçta verilen emre uymak zorundaydım. Oysa kendini bilmez asker arkadaşlarımın yaptıkları gelen bayan mahkumun parmak izini alma sırasında yaptığı el kol hareketleri sarkıntılık taciz gibiydi. Yargı sürecindeki bir tutuklu kendini bilmez şahıslarca onursuzca yargılanıyordu. Olanları anlatmak dayaktan başka birşey vermiyordu. İstemeyerek de olsa uygulamalara katılmak, kanatıyor yaralıyor psikolojimi bozuyordu. Özel tip bir cezaevinde olmak bu sistemle lanet olsun dedirtecek kadar kötü iğrenç bir duyguydu.

İlk nelerle karşılaştın?

Cezaevlerinde beden işkencesi dışında bir de psikolojik işkence vardı. Toplum olarak onur şeref namus değerlerimizin başındaydı. Oysa suçluları kazanmak adına yapılan cezaevi iğrenç bir sistemle karşı karşıyaydı. Yargı sürecindeyken bir de biz yargılıyorduk. X ray cihazından geçiyor el aranması ve sonra özel odaya alınıyor. 4 asker bir rütbeli giriyoruz. Askeri sistem esas duruş, ses çıkarmak yasak ve çuvallar dolusu küfür ediliyor. Hepiniz terörist vatan hainisiniz bu devlet sizinle mi uğraşacak, gibi sözler söyleniyor. Soyunması isteniyor insanların, hem de çırılçıplak. Çıkarmaları gerekiyor, yoksa biz zorla çıkartıyoruz. Hiçbiri çıkartmıyor direniyorlardı. Emir verildi vurun kının soyun, diye. Kıpkırmızı olmuştum, biz neler yapıyorduk insanlara? Utanç verici bir şekilde insanları zorla çırıl çıplak soyundurmuştuk. Soyarken bağırıyorlardı: **"Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadelemiz!"** Evet bir mücadeleye şahit olmuştum. Bu kadar baskıya onur kırıcılığa dayanamadım sırtımı döndüm oturdum. **Kalk ulan**, dedi komutan; gözlerim dolmuştu. **Şerefsiz acıdın mı, bunları öldürmek lazım**, diyerek bana tokat attı. İnsanları soyarken külodunu bile çıkartmak yetmiyor, bir o yana bir bu yana çevrilip vücudu elleniyordu. Dayanamadım dışarı çıktım ve anladım ki ülkemde yasaklar ve salaklar çok can yakıyordu. Gelen mahkumun kitapları, volkmen, radyo, sigara gibi bazı özel eşyaları gizlice alınıyordu. Bunlar beni günlerce uyutmuyordu.

Gardiyanlarla aranız nasıldı?

Aldığımız eğitim gereği infaz koruma memurlarına hiç güvenmememiz, uzak durmamız, hatta mec bur olmayınca konuşmamamız öğretilmişti. Rütbel olduğu zaman genellikle emir demiri kesiyor, olma dığında asker onlarla daha rahat ilişkiler kurabiliyor du. Görüşte arıyoruz zorluklar çıkartan arkadaşla rım oluyor, ama bazılarımız bu mantıkla yola çıktık İçerideki mahkum, gardiyan, asker, gelen mahkum yakını bu ülkenin evlatlarıydı. Bu yüzden daha man tıklı, uygar, demokratik bir yaklaşımla yaklaşmamı gardiyanlarca çok doğru bulunuyordu. Ama gene olarak gardiyanlara hiç iyi bakılmıyor ve hatta mah kumlar gibi hain gösteriliyorlardı. Onlar ise rütbeli hariç askere kendi evladı, kardeşi gibi duyarlı sev giyle yaklaşıyordu, benim hala görüştüğüm çok gardiyan arkadaşım var.

Cezaevindeki siyasi tutuklu hükümlülere bakış nasıldı?

Genelde Anadolu kültürünü almış, Doğudan gelen asker yaklaşımı daha insancıl daha uygardı, ama Ba tı insanının bazı bilinçsiz olanları arasında veriler eğitimi abartanlar bile vardı. Zorluklar çıkartılıyor, kü fürler ediliyor ve terörist gözüyle bakılıyordu. Siyasi kelimesi yasaklanmış terör deniliyordu. Bu da asker lerin algılama yeteneğine kalıyordu. Ben ve bazı ar kadaşlarımın bakışı ise şöyleydi: Buradaki mahkum lar bu ülkenin evlatlarıydı; daha demokratik, özgür insan hakları olan bir ülke istedikleri için, böyle dü şündükleri için mahkum olmuşlardı. Suçludur diye hiç yargılamadım, onlar da benim gibi bizim gibi bu ülkenin evlatları, insanlarıydı. Tutuklu hükümlü ayrı mı yapılmıyor hepsi suçlu gösteriliyordu.

Subaylar siyasi tutuklu ve hükümlülere nası davranıyordu?

Tutuklu hükümlü yok, onlar teröristti ve bu mantıkla yola çıkılıyordu. Bu bilinçaltlarına bu şekilde gir miş, böyle eğitilmişlerdi. Gelen mahkum suçu ne olursa olsun, terörist, vatan haini, kardeş katiliydi ve ölmeyi hak etmiş saylılıyordu. Çoğu kez şahit ol dum, **bunları bana verseler hepsini kurşuna dizer ateşe atardım**, diyenlere… Siyasi kelimesi yasak lanmış, terörist deniliyor. **DGM**'ye ya da hastahane ye gidişlerde akşama kadar aç bırakılıyor ve hatta la vabo ihtiyacı bile karşılanmıyordu. Yasakların bunu gerektirdiğine iyice inanmışlardı. Tabi içlerinde du yarlı insancıl yaklaşanlar da vardı. Sayıları azdı ama

Siyasi tutuklu ve hükümlüler askerle ve subaylara karşı kışkırtıcı eylemlerde bulunuyorlar mıydı?

Mahkumların eğitimli olması askere yaklaşıma yansıyordu. Rütbeli varken konuşmuyor hatta aske re zorluk çıkartmıyorlardı. Her ne kadar küfür eden ler dövenler onlarsa da yine de suçu yasaklara emirlere bırakıyorlardı. Bu ülke hepimizin, daha iyi koşullar, daha iyi yaşam, özgür, demokratik günler için burdayız, biz de askerliğimizi yaptık, gibi duyarlı olmamız için öğütler bile verenler vardı. Subaylara karşı çok farklı yaklaşımları vardı. Yapılan baskılar, zorluklar, işkenceler, dayatmalar, küfürler hep rütbeliden geliyor, belki de subayların tavrına karşı aynı tavırla onları düşman gibi görüyorlardı.

Siyasilere yapılan baskılara karşı çıkan asker ler nelerle karşılaşıyordu?

Askerlerin karşı çıkma gibi bir şansları yoktu. Karşı çıkmak cezaevine girmekti. Ama yapılanlar

Akşamsefası

ayım Başladı

eleştiren, üzüldüğünü, onur kırıcı bulduğunu söylenen, hissettiren dövülüyordu. Mahkuma nerelisiniz diye soruluyor, **Tunceli, Diyarbakır, Tokat, İstanbul, Urfa**, diye yanıtlar geliyor. **Nesin, kimsin?**, diye ısrar ediliyor; kimi insan diyor, kimi Türk, kimi de Kürt. Kızıyor, **Kürt yok Türk**, diye bağırıyor, mesela. Sonra askerlere dönerek aynı soruyu sordu. **İzmir**, Türk; **Bursa,** Türk; **Ağrı,** Türk ve bana döndü. **Mardin Kürt**, dedim, TC vatandaşıyım. Yanıma geldi, **Türk müsün**, dedi bana. Ben yine, **Kürdüm**, dedim. Odaya aldı bir güzel dövdü. Özgün müzik dinlenilmiyor. Kürtçe konuşmamız, mahkum ziyaretçileriyle konuşmamız bile dayak yememize neden oluyordu. Oysa siyasi kimliğimiz yoktu. Ve bu ülkenin askeriydik.

2000 yılının 19 Aralık tarihinde yapılan operasyonda cezaevinde görevliydin. O gün neler oldu?

19 Aralık operasyonu vahşet denecek boyuttaydı. İnsanlık duygusu taşıyan herkesi kanattığı gibi biz askerlerin bir bölümünü de kanatıyordu. Tam hatırlamıyorum ama 55. gününe gelmiş ölüm orucundaki tutukluların taleplerine tepkiler veriliyor. İlaçları azaltılıyor, verilen şekerler neredeyse verilmiyor operasyon öncesi telefonlar yasaklanıyor, gardiyanlarla konuşmalar yasak bir felaketin başlangıcı gibiydi. Verilen dilekçeler iptal ediliyor. 03.00 gece uyanmıştık, tam teçhizat hazır görev yerimize gittik. Emir verildi dışardan **Kandıra**'ya 500-600 asker gelmiş. Hayata Dönüş operasyonu denilmiş oysa biz savaşa hazırlanıyorduk. Sabaha karşı içeri girdi asker. Dışarı çıkışlar yasaklandı onlarca ambulans ring aracı itfaiye direnme vardı içeri koğuşlara girememişti asker. Belirli bir süre beklendi. Sonra emir verildi vurun, kırın, alın, diye. Cezaevindeki mahkum ve tutuklu sayısı 400 kişiyi geçmiyordu. Bunların içinden adli tutuklu ile **PKK** koğuşlarına girilmemiş olması operasyonun erken bitmesine neden olmuştu. İçeriden gelen silah sesleri, bağırmalar, gaz bombalarından zehirlenen askerlerin dışarı çıkması içerde ne tür bir vahşet olduğunun göstergesiydi. Ambulansa bindirilirken gördüklerim günlerce uyutmamıştı. Mahkum ve tutukluların her tarafı kanlar içinde, elbiseleri yırtık, vücutlarında morarmalar ve kırıklar hepsinde görüntü aynıydı. İçeri girdim, her yer kanlar içindeydi. Yerde yatan yaralı mahkumlar, yağmalar talanlar gördüm. İçerdekilerin çoğu tutukluydu, yargı sürecindeydiler. Ve ülkemde onlarca ülkeyi soyan, batıran insan dolaşırken bu insanlar yanıyor, ölüyorlardı. İğrenç bir sistem uygulanıyordu. Yaklaşık 17 tanesini hastanelere götürdük. Diğer yaralılar içerde kalmış tedavileri bile yapılmıyordu. Görev yerime döndüm. Operasyon bitiminde dışardan gelen rütbeli bir komutan, evet arkadaşlar savaşı kazandık, diyerek sevinç çığlıkları atıyordu. Duygularım birikmiş gördüklerim yüreğimde insancıl yaralar açmıştı, dayanamadım, biz kiminle savaştık ve ne kazandık, diye sordum. Birden yüzüme baktı sinirli tavırla küfür ederek, **çık ulan dışarı,** dedi. **Ben sorumlu olduğum için çıkamam, istiyorsanız siz çıkın,** dedim. Anladım ki savaş dediğimiz bu hesapsız, insafsız, mantıksız girişimde tüm dünya insanlığına yenilmiştik. Operasyon yaklaşık 50 saat sonra bitmiş, dışarda izdiham olmuş, bilgi almak isteyen hasret dolu, acılı anne babalar evlatlar bekliyor ve onlara umarsızca bilgi verilmiyor. Belirli bir süre sonra tutuklular hastaneden sonra içerdekilerle birlikte F tipine götürüldüler. Sevke giden arkadaşların anlattıkları çok acıydı. Girişte dayaktan komaya sokuluyorlarmış. Tecrit ve izolasyon sistemiyle karşı karşıyaydılar. Tüm hareketleri izleniyor, iletişimleri bile kesiliyordu. Ülkem adına bir infaz, bir vahşet, bir kanamaydı 19 Aralık.

Bugün bütün bu yapılanlara nasıl bakıyorsun?

Tek kelimeyle bugün ve dün olanlar üzücü ve onur kırıcı. Ülkem adına çok vicdansızca.

Cezaevinde yaptığın askerlik görevi seni nasıl etkiledi?

Acımayı, merhameti, insanlığı, yargısız infaz etmemeyi, yasakların nelere mal olduğunu ve insanları salaklaştırdığını, ülkemdeki sistemin ne kadar acımasız, ne kadar onur kırıcı olduğunu göğrendim. Bu yaşadıklarımın etkisiyle hayatım boyunca beynimi kemiren duygular yerleşti içime. Bir daha cezaevinde askerlik yapmaktansa intihar ederdim. Psikolojik haksızlıklar insanda güç bırakmıyor. Daha çok cezaevleri dolar bu sistemde, çok anneler kan ağlar. Ve çok güller, çiçekler ölüm orucunda solar. Geriye dönüp bakmak beni üzüyor, kanatıyor insanlık adına. Yıllardır ülkemizde direnişe girmiş demokratik özgür bir ülke sevdasına ve insan gibi yaşama cezaevi koşulunu düzeltmek, işkencesiz yarınlar için girilen açlık grevleri ölüm oruclarında onlarca insanımız ölmüş ve yüzlercesi sakat bırakılmıştı. Ve bunlar karşısında basından hiçbir destek alamadı insanlık. Ve bu günlerde direniş diye adlandırılan işini, şöhretini kaybetmemek için açlık grevine giren bir bazı basın mensuplarına soruyorum, bu kadar insan yaşamak için açlık grevlerinde ölürken ve açlık grevinde olanlar varken siz neredeydiniz? Bugün ne yüzle ne istiyorsunuz? Anladım ki ülkemde bir adım atmak için ille de görmek yaşamak lazımmış. İnsanlık adına utanç verici.

f tipi
dardı
karanlık oda
dört duvardı
ipte asılı
bir mezardı
kanardı
24. suçum malum
82 umutla yüreğim
105 askerde şair genç

(Şiir: Tahsin Duman)

(Soldaki er: Tahsin Duman)

cezmler@leman.com.tr

* **Suçtur Umutsuzluğa Kapılmak** adlı kitabım **Gendaş Yayıncılık**'tan çıktı. Bu kitabın tüm geliri tutuklu aileleri ve yakınları'na **(TAYAD)** bırakılmıştır.

* **Bağcılar.** 13 Şubat Cuma günü saat 16:00-19:00 arası **Meksika Kitabevi**'nde imza ve söyleşim var... Sancaktepe Mah. 2.Sok No:26 Bağcılar. Tel: 0212 435 66 72 - 0212 435 11 21

* **Kadıköy.** 14 Şubat Cumartesi günü saat 14:30-17:30 arası **Kadıköy Dost Kitapçısı**'ndayım. Adres: Caferağa Mah. Doktor Neşet Ömer Sok. No:1 108-113. Tel: 0216 330 35 24.

* **Şehremini.** 14 Şubat Cumartesi günü saat 18:30'da **Şehremini Türk Folklor Cemiyeti**'nde söyleşi ve imza günüm var...

* **Düzce.** 18 Şubat Çarşamba günü saat 13:00 - 15:00 arası **Düzce Meslek Yüksekokulu**'ndayım.

* **Nusaybin.** 19 Şubat Perşembe günü saat 16:30-19:30 arası **Mardin Nusaybin Roza Kültür Merkezi**'ndeyim..

* **Beyoğlu.** 21 Şubat Cumartesi günü saat 15:00-18:00 arası **Beyoğlu Literatür Kitabevi**'ndeyim...

Akşamsefası

Kırık Kalemler

suatozkan@leman.com.tr
SUAT ÖZKAN

bezginbekir@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

Gönül Adamı

GÜNERİ İGOĞLU

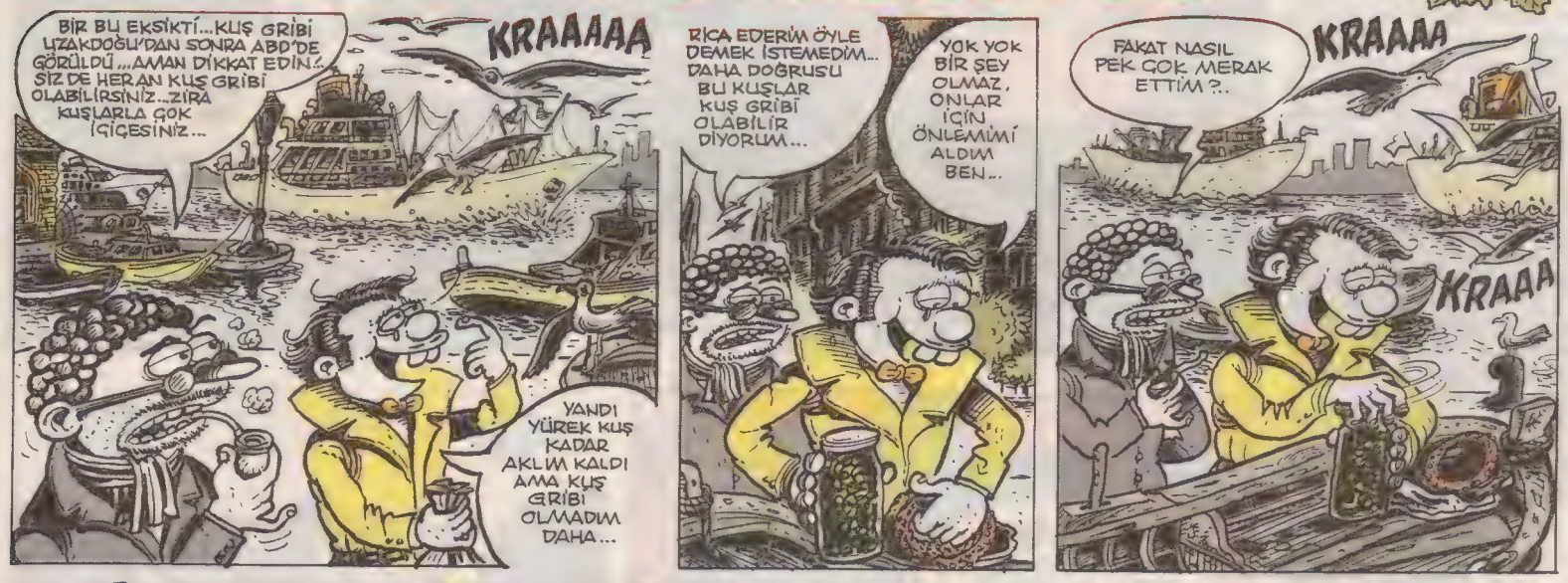

dumur@leman.com.tr

Akşamserası

AKSARAY PAŞAOĞLU

Müthiş Bir Film: "Vissel Kobe'li İlhan Mansız"

Sayın Erkan Mumcu! Hemen bir kamera bulun ve bu filmi çekin. Size iki yıl garanti veriyorum. Bu filmle iki yıl üstüste bütün oskarları silip süpüreceksiniz. Bu yazımı okur okumaz lütfen size Türk milleti olarak verdiğim bu görevi yapın. Ya da yapmayın. Siz karar verin. Ama o zaman bana gelip "Neden bu Türkiye'nin böyle turisti üç kişi" diye bana sormayın.

Türkiye şu anda yetmişli yılların Japon filmlerinden fırlamış ıslak bir godzilla gibi yeri sarsan adımlarla çok hârika çağdaş ilerliyor. Bunu nerden mi anlıyorum? Mesela enflasyon gerçekten hani dört ayağından bayramda ip geçirip öküzü çektiler, o da küt düştü ya, enflasyon da işte öyle öküz gibi düşüyor. Başka belirtiler de var.

Geçen akşam evde oturmuş toplarımı karıştırırken, aralarında o çok eski çocukluğuma ait o hani siyah beyaz, ip dikişli hani o uzunlamasına parçalı ve sibobu köpek çükü gibi olan inanılmaz bir futbol topu buldum. O yıllarda hepimizin idolü Alman Gerd Müller'di. Ona benzeyebilmek için ayakkabılarımızı kasıklarımıza giyer, maçları öyle oynardık. O kısa boyluydu. Ben hiç futbol oynamadım. Ama çok kupa aldım. Sirkeciden harçlıklarımla alıp kucak kucak eve taşıdığım o kupaları, daha sonraki yıllarda kilosu elli kuruştan mahallenin hurdacısı İspenç Cemil'e satıp ilk otomobilime sahip oldum. Bilmiyorum bir otomobile sahip oldunuz mu? O çok heyecan verici, otomobil koltuğunda oluyorsunuz...

Şimdi hepiniz Bayhan gibi durun! Atatürk Olimpiyat Stadı 2005 yılında Avrupa Şampiyonlar Ligi finaline sahne olacak. Bu çok hârika. Ben şimdi bütün Türklerden şunu istiyorum:
Türklerin hepsi o gün Giyom Tel, Robin Hood, Peter Pan veya Tenten gibi giyinsin. Ve herkes o gün dev bir pipoyu içsin. O gün o maça yüzbin Avrupalı gelecek. Bırakın o Avrupalılar stada girip yerleşsinler.

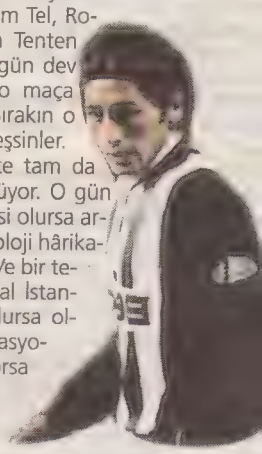

Sayın Erkan Mumcu, işte tam da burada asıl görev size düşüyor. O gün Lütfen sağ ya da sol, hangisi olursa artık, ellerinizden birine teknoloji hârikası bir Japon kamerası alın! Ve bir telefonla Tom Cruise'yi derhal İstanbul'a getirtin. Bedeli ne olursa olsun ödeyin. Türk halkı enflasyonun düştüğünü hissetmiyorsa onu hiç hissetmeyecektir.
Ve işte size müthiş bir senaryo:

Tom Cruise, Atatürk Olimpiyat Stadı'na yağız bir atla dörtnala Samuray giriyor. Ve sahanın ortasına kadar Samuray geliyor. O anda inanılmaz Lazer oluyor ve sahada açılan bir kapaktan samuray kılığında İlhan Mansız çıkıyor. İkisi ellerinde kılıçlarla kapışıyorlar. Ve Tom Cruise bir kılıç darbesiyle hasbelkader İlhan Mansız'ın bir film hilesiyle kafasını uçuruyor. İlhan Mansız, yere düşen kafasını ayağının ucuyla sektirip dizine alıyor. Diziyle başının üzerine doğru atıp başını öne eğiyor ve kafasını ensesiyle tutarak istop ediyor. (Başını öne eğiyor derken arkadaşlarım beni uyarıyorlar. Başı yok diyorlar. Oysa var. Ben, havadaki başını eğdiğini söylüyorum.) Daha sonra başını eline alıyor ve arka cebinden bir tarak çıkarıp dağılan saçlarını tarıyor, saçını Samuray saçı şeklinde bağlayarak kafasının alnını imzalıyor ve onu seyirciye atıyor.

Şimdi bu tanıtım filmi Avrupalı insanı çok sarsmaz mı? Hele Japon dostlarımızı artık vallah deli çıkarmaz mı? Sayın Erkan Mumcu, çek bu filmi. Beş kuruş istemiyorum. Sana da sen dedim. Heyecanımı mazur görün.

Yazarın notu: G.S. Kulübü geçenlerde Kaptan Bülent'e "personel yemeği" yedirmiş. Lânet olsun. Kimsenin kimseyi "personel yemeği" yedirerek personel seviyesine düşürmeye hakkı yoktur. Buradaki çarpıklığı görmemek insan olana yakışmaz. Ben bu saygısızlığı yapanlara artık en ağır lâfı bakın söylüyorum: "Baylar! Farkında değilsiniz, ama asıl siz kendiniz personelsiniz."

Behiç Pek

bahadirboysal@leman.com.tr

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

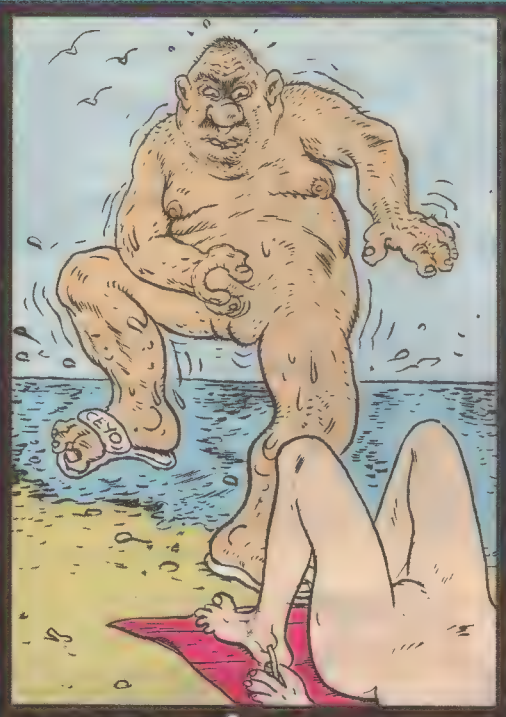

ATLANTİS'TEN GELEN ADAM!

AB'ye girer girmez konulu Türk porno filmlerine apayrı renkler gelmeye başlamış... Kendi özgür tadını bulmuş... Bi film geçti elimize "Atlantis'ten Gelen Adam" koyduk adını... Dergide onu seyrettik... Kozalak diyebileceğim kilo bıyıklı bi adam karılarla turistik bi yere geliyor... "Duydum ki buralarda hep güzel zıkışlar oluyomuş" diyor yörenin bekçisine... Bekçi de "tabi, tabi buyrun zıkışın" diyor... Sonra, başroldeki kozalağı ayağında malibu terliklerle denizden gelirken görüyoruz... Sırtı amele yanığı olmuş... Etek traşı zıkını adeta bir silah gibi tutup... Sahilde uzanmış kadına doğru kaykılıyor... Bi ara sendeliyor... Söylene, hırlana yaklaşıyor... "İştiyo musun denizden gelen buz gibi arrağımı?.." mıdalanıyla... Çomelip "İştiyo musun muna doğduğum!" kükremesiyle cinsel birleşiyor... (Bu adam başka bi filminde de evde karısını dildoyla maşallahçılık yaparken yakalıyor... Beni takma yırrakla mı aldatıyon orospu diye bağırıp, dildoyla kafasına kafasına vuruyor kadının...)

Asıl enteresan nokta, bu Atlantis'ten Gelen Adam filmi bitiyor... ekip bir karnaval masasının etrafına toplanıyor... Bizim kozalak kendince bi ana fikir sunma peşinde... Dilleniyor... "Evet seygili seyirciler, elimizden geldiğince size güzel bi film yapmak istedik... Yurdumuzda da bunların başarılabileceğini göstermek istedik... Eleştirilerinizi, fantazilerinizi bizimle paylaşın" diyecek kadar da sağduyulu, hesapsız ve sohbet dolu... Heralde bi Arap pornosu bile bu kadar eğlenceli olamaz...

Toplum için sahilde sevişmekte iyi bir seçim... Maneviyatınız orda iflas ve çıplak kalana kadar soyarlar... Az ilerde penceresi kırık bir abdesthaneden yükselen kesik koku... Nefes fena, ispirto kokulu, kaburgalar hırıltılı... Ama çırılçıplak vücutların her bir hücre ve mesamesi o an açılır... Ve ruha çöllerin sıcak rüzgarlarını getirir... Sahillerde mutlu son kaçınılmazdır...

Eski yazarlardan Selahaddin Enis'in dediği gibi... "Hakikat, morgta teşhir edilmiş bir naaş gibi bütün örtü ve elbiselerinden tecrit edilmelidir ki, gözlerim onun illet ve sakametini görebilsin... kambur mudur, topal mıdır anlayabilsin..." Bir mahalle bakkalımız var, bir yıldır... Enteresan bi adam... Çenesi hiç durmuyor... Çok renkli bir kürt... 20 yıl votka içmiş kurtulmuş... Her gece bakkala uğradığımızda bağıra çağıra türküler çığırır...Kafa güzeldir çünkü... Doğumgünümde çıkardı bana gül verdi... Cihangir'de oturan tüm artistlerin gizli hikayelerini bilir... Ayaklıstil çay bardağına doldurduğu viskiyi bize verip ağzına gelen herşeyi Cem Yılmaz gibi anlatıp gündüz herşeyi unutur... Evim bakkala yakındır... Haftasonları evde dostlarla sabahladığımız geceler, sabaha karşı gelmek ister... Ben istemem... Bi gece geldi çünkü elinde nargileyle... Türkülerle apartmanı ayağa kaldırdı... Geçen hafta sonu kafa bin beş yüz, yine aradı gelmek için... istemediğimi yine anladı... "Biz bir aileyiz" diye toparlayıp muhabbetle kapadı telefonu... Gündüz olup dükkana geldiğimde geceki bu muhabbetlerin hiç birini hatırlamıyor... Bir yıldır böyle... İkimiz de vaziyetten memnuruz... Belki de kafan sadece geceleri dili... Gece gündüz böyle güzel olsa, evimin kapılarını sonuna kadar açarım...

Ama bilirim ki kalbinde bir kötülük yoktur... Yanlış bedende doğmuş... Bu insanları kötü yapan hayatları, muhitleri değil... Bizzat mazur olmak için, patavatsız ve faziletsiz yaratılmışlar... Çünkü her muhabbetin sonunda "kulak asma, beni bakırköy hanzosuyum" diyebilecek kadar kumaz...

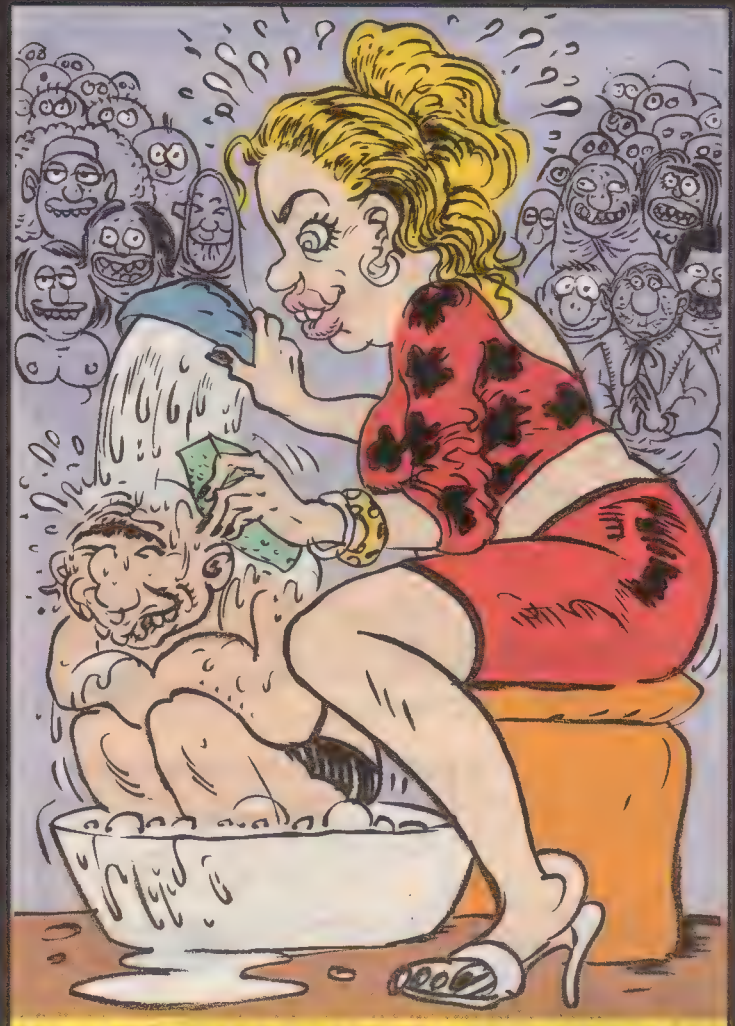

SEDA SAYAN CÜCE YIKADI!

Kanal D'de sabahları, "Sabah Sabah Seda Sayan" diye bi program varmış... Uykusuz kaldığım bi gün ona denk geldim... Aa... Bi baktım Seda Sayan bakır bi leğene bir cüceyi oturtmuş yıkıyor! Evet... Cüce... Stüdyoda insanlar... Yani tahmin bile edemeyeceğim bir acaiplik... Sonra canlı yayında kendine BOTOX yaptırdı! Yani kırışık suratı gençleştirmek için resmen bir ameliyat... Ben de kendimi deli sanırdım... Onlar çoktan kudurmuş... Deliliğin bu parlayan ateşini her zaman sevdim ben... Ama rahatsız eden birşey var... Böyle, multi medya, zart zurt metodlarla deliliği canlı yayın, aynı anda milyon kere sunınca, memleket denen kalp, içinde akrepler, hortlaklar, yılanlar tevlid eden korkunç bir rahm-i seyyiata dönüşür... Herşeyin fazlası zararlıdır be gadasını aldığım...

Akşamsefası

MUKADDESAT-I AHLAKIYYE... BİR KÖPEK ZİLLETİYLE..

Bi kaç yıldır tanıdığım çok sevimli bir çift vardı... 6 yıldır beraberler Mayıs ayında evleniyolar... İki ay önce çocuğun doğum günüydü... Gece Levent'te güzel bi ev... Doğum günü partisi... Ev kalabalık... Bi ara baktım bizim oğlan az ötede iki kızla öpüşüyor... az beride bizim kız başka bi oğlanla koyun koyuna... Herkesinde bundan haberi var... Yani ortada bir problem de yok... Ben de kimseye birşey soramadım... Evlenene kadar son performanslar belkide... Bilmiyorum... eski manitalarıyla sevişiyorlar işte... Evlilik neyse de, sevgililik müessesesi bitmiş... İstanbul'da bitmiş... Bildiğim gerçek sevgili bir iki çift var... Onlar da zaten pek evden çıkmıyor... Sevgili olunca acı çekiyor artık insanlar metropolde... Çünkü sevgili olunca, tırnaklarıyla mevcaların medfun bulunduğu mezarları kazan sırtlanlar gibi sen de senelerce sevgilinin kalbini kazıyorsun, varlığını oyuyorsun... Her gece bacaklarının arasında mukaddesat-ı ahlakıyyenin bir köpek zilletiyle kıvranması ve tam da orgazm olurken ayaklarının altındaki sosyal yapının biraz daha çökmesi orgazma orgazm katıyor... Ruhu şenlendiriyor... Coşturuyor mına koyim...

KAAN ERTEM

VE DENGELİ BESLENME

FAZLA GELMESİN BAK BURDA Bİ KAAN ERTEM VAR...

TAMAM ABİ GÖRÜYORUM!..

TOPLA GEL TOPLA GEL GELGELGEL.

TRANS PORTİNG SPORTİNG

ULAN BÖYLE MİLLETLERARASI MÜZAKERE SÜRECİNİN İÇİNE SGAYIM BE!.. DAHA ORTADA FOLYOK YUMURTA YOK, KALDIR KADEHİ İŞİ OLDU BİTTİYE GETİR!.. EŞŞEK ZIKMENİN BİLE BİR ADABI VAR KARDEŞİM!/BAK HALA KADEH DİYO YAA!..

YAA BEN SANA BİRLEŞMİŞ MİLLETLER OLARAK GARANTİ VERİYORUM KARDEŞİM!/VALLA Bİ PİSLİK YOK, GEL İMZALA ŞUNU, SONRA KADEH KALDIRALIM!/Bİ DAKKA GİTME YAA...

BIRAK GİTSİN PEZEVENK, BRÜKSEL'DE, NEWYORK'TA, LAHEY'DE TOLANTILAR YAPTIK HALA Bİ YERE VARAMADIK... BU İPNENİN İNADINDAN KAPRİSİNDEN...

EYVAH BİNA ÇÖKÜYO!

NOLUYO YAA? DEPREM Mİ OLUYO?

ÇATARK!

ÇATIR

ULAN ŞU KEPAZELİĞİ DE GÖRDÜM YA ARTIK RAHAT RAHAT KANSER OLABİLİRİM!/EY YİĞİTLERİM, EY BENİM KADERCİ, VURDUM DUYMAZ MÜTEAHHİTLERİM, SİZ ADAM OLUN DİYE SÖYLENDİM DURDUM ŞU KÜÇÜK KÖŞEMDE... YAPTIĞINIZ BİNADA İNSANLAR, BEBELER ÖLDÜ GİTTİ... YEDİNİZ ULAN BENİ, ERİTTİNİZ...

KENDİ KENDİNİ YİYEN ADAM...

olaylara Son noktayı koyan adamın sevgi dolu bir macerası!

BİZİM BİNA ALTI NOKTA SEKİZ ŞİDDETİNDE BİR DEPREME DAYANIKLI YAPILMIŞ...

BİZİM BİNA DA KAYALIK ZEMİNDE BULUNUYOR...

KAYALIK ZEMİN HER ZAMAN KURTARICI DİİL, BİNANIN YAPISI ÖNEMLİ...

EVET AMA İSTANBUL'UN DEPREM HARİTASINA GÖRE BİZİM ORADA HERHANGİ BİR RİSK YOK...

SEN ÖYLE SAN.!

YOK HAYIR, RİSK YOK...

TURİZM

ALTI VEYA YEDİ ŞİDDETİNDE YANAL ATIŞ DEPREM SİZİN BİNANIN BİR DEPREM SİZİN BİNANIN İŞİNİ BİTİRİR!/BİNANIN YAPISI ÖNEMLİ...

ZEMİNDE SIVILAŞMA OLURSA BİNANIN SAĞLAM OLMASININ ÖNEMİ KALMIYOR!

SAĞLAM BİR BİNA SIVILAŞMA SIRASINDA BİLE KENDİNİ BIRAKMAZ...

BU TARTIŞMAYI BAŞKA BİR PLATFORMA TAŞIYALIM...

TUMP! TOMP!

OOOH BE BEYNİM BOŞALDI, PIRÜPAK HALE GELDİ...

PAT!

BİLİNCİM ÇOK BERRAK OLDU, BİLLUR GİBİ DESEM YERİDİR!..

Mustafa Gök, gönderdiğin maili yanlışlıkla sıkıştırdım... Senin E-mail adresin de gitti...

behicpek@lemari.com.tr Behiç Pek

ABİ, BİZ CADDENİN KARŞISINDA YENİ BİR TUVALET AÇTIK DA ABİ... BUNDAN SONRA BİZDE YAPARSINIZ ARTIK...

HAYATIM, TUVALET VAR BENDE ZATEN... NİYE GELİYİM Kİ SİZE?. NASIL BİR MANTIKTIR BU?.

EVLERE PAKET SERVİSİMİZ DE VAR ABİ... TELEFONLA ARIYOSUNUZ, BİZ HEMEN ON DAKKADA YAPIP GETİRİYORUZ...

NE GETİRİYOŞUNUZ ÇOCUĞUM?. NİYE GETİRİYOSUNUZ?. AKLINIZDAN ZORUNUZ MU VAR SİZİN?. EEH BE İŞİM VAR BENİM YAHU... MEŞGUL ETMESENE BENİ BE ADAM...

KEDİNİN KARNINA YERLEŞTİRDİĞİNİZ EROİNİ BULDUK, TUTUKLUSUNUZ...

VAY ANASINI..!/NEDEN HUYLANDI KÖPEK ACABA?.

ŞU SEKİZ LİTRELİK SULARDAN İKİ TANE AÇSANA BANA USTA ÇOK SUSADIM...

ARKADAŞIM, ZİYAN OLUR... BİR BUÇUK LİTRE OLANI VAR... BİR TANE ONDAN İÇ... KANMAZSAN TEK TEK İÇERSİN GENE, HERKES ÖYLE YAPIYO...

SATILMAYAN SULARI BANA MI KAKALIYCAN ŞEREFSİZİN OĞLU..!

YEŞİL GİBİ BÖÖLE, AMA BİRAZ DA BEYAZ GİBİ SANKİ... AYNEN ŞU ŞEKİL BASIK BİR TOP DÜŞÜNÜN. BÖÖLE KAT KAT İÇİGE... YAPRAK AMA ÇOK GENİŞ... AĞAÇ YAPRAĞI GİBİ DİİL YANİ... ORTALARI ÇUKUR...

AĞAZ TAD! mmh

HAY SENİN YAPACAAN YEMEK TARİFİNE LAHANAYA BENZİYO TARİF ETTİĞİ ŞEY AMA DUR BAKALIM... EEE SONRA...

KAHRAMAN MASA EŞAT

ETRAFTA KİMSE YOKKEN BİRAZ YASLANICAM AĞA ŞU DUVARA... BACAKLAR KOMPLE VARİS OLUCAKAKSİ TAKTİRDE...

EFTEN PÜFTEN

Nihat Genç

TV'lere fırlayan yarışmacı, sanatçı, binlerce genç, mikrofon uzatıldığında anlaşmış gibi "doğadan ve müzikten" hoşlanırım, diyor. Doğadan ve müzikten hoşlanmayan insan var mı dünyada? Hatta, hayvanlar da doğadan ve müzikten hoşlanır, hatta bitkiler de... Şaşırdığım şey bu tuhaf yaratıklarla aynı bayrak altında yaşıyoruz.

Sabahın seherinde sabah eğlence programlarına koşan onbinlerce kadın var ülkemizde. Sabah kalkar kalkmaz işleri sabah eğlence programlarına koşup göbek atmak. Ve ipe sapa gelmez bir yığın laf konuşurlar, halıda toz biter, delide söz bitmez. İnsan aklı bu kadar boş lafı nasıl yer... Ve hergün kalktıklarında ilk işleri göbek atmak. Bu kadınların işleri güçleri, çocukları yok mu? Yoksa neden bir hayır kurumunda ya da faydalı bir uğraş içinde değiller.

Her Allah'ın günü uyanır uyanmaz göbek atmağa koşan onbinlerce kadın, nedir bunlar?

Daha da tuhafı, program içinde birileri hiçbir insanın dayanamayacağı içler acısı bir aile trajedisi anlatıyor. Çocukları kaçmış, ölmüş, kocası bıçaklamış, çocuğu fahişeymiş terketmiş. Biz de dinliyoruz. Sonra bu kadar kasvet yeter, deyip, tekrar göbek atıyorlar. Seyirci koltuklarını dolduran kadınlar trajik öyküler arasında kalkıp döne döne göbek atıyor. Tekrar yürekleri burkan bir hikaye deyip bir aile dramı daha anlatılıyor, sonra tekrar topluca göbek atmaya devam. Ertesi sabah yine, öbür sabah yine...

Bu aşağılık sürüleri hiç utanıp sıkılmıyor. Programcıları da ar haya terbiye tanımıyor. Kültür Bakanlığı'na sesleniyorum, hiç değilse kuşluk vakti bitinceye kadar, bir öğle namazı kılınıncaya kadar bu kıllı peynir tulumu göbekleriyle sabah sabah göbek atan kadınları bir durdursun.

İçler acısı, akıl hastanelik bu durumun sorumlusu programcılar ve oraya koşan kadınlar değil. Ülkemizde son yirmi yıldır medya yazarları marifetiyle bir felsefi anlayış moda oldu, halkımız yavaş yavaş edep ve terbiyeden sıyrılıp akıl hastalığına doğru koşuyor.

Medya yazarları, yahu sabah sabah zaten halkın sıkıntıları var, milleti üzmeyin, neşeli bir şeyler çalın diye uyarıyor... Yirmi yıldır geliştirilen bu felsefeye göre TV'lerimiz sabahları halkımızı kasvete sokmak istemiyor.

Çünkü son yirmi yıldır medya marifetiyle halkımıza öğretilen felsefeye göre, mutluluğun karşılığı neşelenmek, göbek atmak. Mutlu musun, o halde göbek at. Türkiye'yi seviyor musun, o halde kötü şeyler çalma, göbek at. Ekonomi kötüye gidiyor diye milleti üzme, göbek at.

İnsanlar işinde gücünde de mutlu olabilir, insan durduğu yerde de mutlu olabilir, birşeyleri toplayıp kaldırırken, birşeyleri çözerken de mutlu olabilir. Mutlu olmak eşittir göbek atmak. İşte medyamızın Türk halkını tımarhanelik ettiği durum. Bu tımarhaneyi her sabah onlarca kanalda izleyin, mutluluk eşittir göbek atmak.

Sorunlardan kaçarak mutlu olduğunu sanan bu kitlelere artık mutluluğun başka birşey olduğunu söylemek de imkansız, hatta, mutluluğun göbek atmakla hiçbir ilişkisi olmadığını onlara söyleyen kimse, herhalde, sen bu ülkenin iyiliğini istemiyorsun diye öldürürler adamı.

Ama, birileri çıkıp bu tımarhanelik mutluluk felsefesini eleştirmesi gerekir, yoksa, bu göbek atan kadınlar, Can Barslan'ın halay çekenleri gibi uzayıp yurdun her yerine sirayet edecek...

Nerelere sirayet edecek, diyelim kasvetli bir ezan okunuyor, halkın morali bozuldu, araya göbek, mevleviler sema dönüyor, amaaan, çok kasvetli araya bir göbek...

Bu söylediklerimi matrak buluyorsunuz değil mi, ama aynen böyle oluyor, ekrana bir sema gösterisi çıkıyor, ardından programcı kadın amaan çok sıkıldık hadi bir göbek... Konya'da bina çökmüş altında yüz kişi kalmış haberi geliyor, programcı kadın, amaaan çok üzüldük hadi bir göbek!..

Bu insanlarla aynı bayrak altında yaşıyoruz. Bu insanlar için terbiye, edep, düşünce, hiçbir şey önemli değil. İnsan denetimden çıkıyor. Artık bu insanların bir romanı, hikayesi, kültürü olamaz. İnsan denetimden çıktı, onu hangi aile, hangi terbiye, hangi kültür anlayışı tutacak artık..

Bedri Rahmi Eyüpoğlu'nu ne kadar tanırsınız? Görele'de doğdu. Trabzon Lisesi'nde okudu. Paris'te ağbisi Sabahattin Eyüpoğlu'nun yanına gidip resim eğitimi gördü. Dönüp, İstanbul'da arkadaşlarıyla Türk resminde büyük bir dönüm noktası kabul edilen D Grubu'na katıldı.

Bedri Rahmi'nin resimleri ve ressamlığı onlarca çalışmaya konu olmuştur. Derinliksiz, perspektifsiz, ışık-gölgesiz, yani düz satıhda minyatürvari, dekoratifvari resimleriyle tanınır. Bir de birkaç şiirini biliriz, karadutum, çingenem.

Bedri Rahmi'nin 1935'li yıllarda Tan Gazetesi ve edebiyat dergilerinde yayınladığı yazılar oğlu tarafından İş Bankası yayınlarından yayınlananı üç yıl oluyor. Kiraz Ayı, diğeri Gece Yarısı.

Gece Yarısı, Paris hatıraları, resim üzerine söyleşiler, hikayeler, ama Kiraz Ayı kısa gazete yazıları. Bu kitaplar halen tek baskıda duruyor.

Şaşılacak şey, bu tek baskıda duran kitaplar Türkçe'nin en güzel birkaç kitabından biri olması. Bedri Rahmi, Türkçesiyle muhteşem. Felsefesiyle muhteşem. Güzel adamlığıyla muhteşem, zekasıyla muhteşem.

Bedri Rahmi, resimleri ve resim felsefesiyle benim bu topraklarda aşık olduğum adamın adıdır. "Alnımızın yazısı kadar Anadolu'dur" Bedri Rahmi! Bedri Rahmi'ye hayatımı borçluyum, çünkü fikirlerimi ondan devşirdim. O'nun henüz 1935'lerde yazdığı felsefi metinler benim sanat ve hayat ideolojimi oluşturur.

Bedri Rahmi hem ressamlığı, hem yazarlığıyla dehadır, ne öğrendiysem, pürnisan onun verimli beyninden öğrendim. Anadolu kapılarını bana açan Bedri Rahmi'dir. Sanat nedir, sanat görüşlerimin oturmasına vesile Bedri Rahmi'dir.

Türkçemizde kısa yazıları onun kadar çarpıcı süslü işleyen başka bir yazarımız yoktur. Buradan tüm ortaokul, lise öğretmenlerine sesleniyorum, Bedri Rahmi'ye, yani Türkçe'ye yapılan bu haksızlığa son verin, öğrencilerinize Bedri Rahmi'nin kısa yazılarını bahar şarkıları gibi okuyun...

Ressamlığı, yazarlığını gölgeledi düşüncesine katılmıyorum, çünkü yazıları ressamlığını anlatır, yazılarını okumamışsanız, zaten ressam olarak Bedri Rahmi kimdir bilmenize imkan yoktur!

Anadolu kilimleri, minyatürleri, ibrikleri, yün çorapları, türküleri nedir, bu modern dünyada geçmiş dünyamızın bu sanatları ne işe yarar, işte Bedri Rahmi'nin felsefesi budur! Güzelliği şarkta bulmuş, şarkın felsefesini ressamlığına yedirmiş, bu topraklarda sanat felsefesini en iyi özümlemiş bir güzel adamdır!

Hem Türkçesi hem sanatı bizler için artık bir hazine olan Bedri Rahmi'nin kitaplarının bir baskıda, evet, tek baskıda durması, günümüz kültür dünyasının halini anlatır. Bu kitaplar otuz baskıya ulaşmadan Bedri Rahmi üzerine konuşmamız mümkün değil.

Henüz 30'lu yıllarda Anadolu'da ateş böceği gibi yanıp sönen bir Türk rönesansı olmuştu, bunun felsefi öncülerinden biri Bedri Rahmi'dir.

Yirmili yaşlarda habire sanat felsefesi, bilim felsefesi okuyan anarşist bir çocuktum. Akımlar, düşünceler, öncüler, bilimin, sanatın gelişmesi, dur durak bilmiyordum. Bedri Rahmi'nin şu düşüncesi beni başka bir insan yaptı, artık hayatımın sonuna kadar yazıp-çizdiklerimin ana temasını bulmuştum, ruhumu, bedenimi bulmuştum.

Bedri Rahmi, "güzellik düşüncesi otomobil markaları gibi tekamül etmez" diyordu. Bu şu demek, modern sanat felsefesi, rönesanstan Barok'a, Rokoka, 1850'li yıllarda izlenimcilik, dışavurumculuk, kübizm, dadaizm, sürrealizm, koşup ilerleyip duruyor. Resim nerdeyse felsefe mektebi gibi terakki ediyor. Felsefe, boyalar, fırçalar, yeni buluş ve yeni fikirlerle zenginleşiyor. Bir nevi resim, fikirlerin savaştığı arena, felsefe mektebi olmuştu. Yani, sürekli bir ilerleme fikri, bir otomobil markası gibi hergün yeni bir şekil, yeni bir icad...

Devamı 15. Sayfada

Aksuniversal

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

cemaahmet@leman.com.tr

Akşamsefası

AYRINTILAR

METİNSEL DAN

Altgeçidin çıkışında, yaşlı adamın tezgâhı önünde, ayakta öyle kala kaldım. Kafamdan geçenler şunnardı: 'ulan diyodum, bu herif gene kıllık yapacak'. Geçen sefer, yani bi kaç ay önce, kendisinden yine üç adet el bezi satın almaya çalışırken, üçünün de farklı renklerde olmasını rica etmiştim. Gayet safça, iyiniyetli ve mantıklı bi istekti benimkisi. Zaten monoton bi günnük yaşamım vardı ve alt tarafı mutfakta kullandım elbezlerinin farklı renklerde olmasının bile hayatımı bi yönüyle renklendirdiğine inanıyodum. Bütün abuk sabuk alışverişlerimde ve diğer diğer bazı günnük işlerde de aynı özen ve dikkati gösterirdim! "Şu, şu, ve şu" dedim, üç farklı desen el bezini işaret ederek. Fekat o, "bundan bi tane, şundan da iki tane veririm," demişti. Yeraltı geçidinin basamaklarında, didişmeye başlamıştım ihtiyarla, "Bu ve bu" diye ısrar ediyordum, "bi de şu!" Keçi gibi inatçıydı, "takımı bozamam, şundan al iki tane!" diyordu. Renkleri soracak olursanız, hani öyle ışıl ışıl, birbirinden çok farklı şeyler de değildi; sopsoluk bi pembe, iyice uçmuş bi mavi, kirli bi beyaz, nerdeyse hepsi aynı tondaydı! O inat ettikçe ben de kudurmuştum, "İyi, almıyom!" deyip son noktayı koydum. "Alma!" dedi. Bak sen bunağa! Bi de laf ediyo. "Böyle satış yapamazsın!" dedim, "Müşteriye saygın yok." Cevabını duyamadım, mır mır mır bişiyler yaptı! Uzaklaşırken, arkamdan beni çağıracağını, "gel, şaka ettim, istediin rengi al! Sen iyi bi çocuksun, annayamadım önce seni!" diyeceğini filan sanıyodum.

Daha sonraki aylarda, ilçe merkezinde ve kenar mahalle çarşılarında, onunki gibi elbezlerine rastlayamadım. Aslında, hepsi aynı şeyler sayılırdı, bir atölyeden bütün şehre dağıtılan aynı örnek ve modellerde elbezleriydi. Fekat ben, yaşlı adamın altgeçit çıkışındaki basamaklara serili tezgahından elbezi almaktan hoşlanmış; renk ve boy seçerken bir ayağımı üst, öteki ayağımı da alt basamağa koyduumda oluşan dengeden haz duymuştum. Ayrıca, yılda sadece üç kez elbezi alışverişi yaptım düşünülürse, onu da en zengin hislerle gerçekleştirmek istemem bi sapıklık felan değildi; bu tür küçük zevklerim vardı işte. Hem, şöyle bi günü belki tekrar yaşarım diye de düşünmüştüm; yaşlı adamla tartışmadan, ilk elbezi aldım günü mesela: Bezleri torbama koyup, istasyon tarafına yürümüş, evlendirme dairesinin bahçesindeki heykelin yanından geçerek caddeye varmış, ve Göztepe'ye doğru bi akşamüstü gezintisine çıkmıştım. Yaz sonlarıydı galiba; güzel bi meltem esiyordu, kısa kollu gömleğim vardı; o gün ayrıca çorap da almıştım. Don aldım mı, onu hatırlamıyorum. Altgeçitten don kilot felan almak biraz riskliydi zaten: Elimdeki şeffaf poşetin içindeki donlar, dikiş çizgileriyle beraber dışardan gözükebiliyodu. Elbezi veya çorapla dolaşmakta ise bi mesele yoktu. Kendimi hattâ -o zaman şöyle denmiyodu: bi metroseksüel filan gibi hissetmiştim; yani temiz ve bakımlı bi şehir erkeği. Yanımda, üç tane el bezi vardı! Burnum aksa, dişim kanasa, ayakkabımın ucuna bok bulaşsa, kulağıma kuş sıçsa, her türlü aksilikte, bi elbezi çıkarır silerdim hemen! Müthiş bi güven veriyordu üç elbeziyle dolaşmak. Üstelik farklı renklerde ve birilerine ikram edebileceğim kadar da fazla. Bununla beraber, cebimde selpak da bulunmaktaydı. Ayrıca o gün, kulaklarımın arkasını ve boynumu şampuanla yıkamış, dişlerimi dörtbuçuk dakika fırçalamış (otuz saniye daha sabretsem sarı rengi yok edeceğime inanıyodum!), ayakkabılarımın ucunu boyamış ve pantolonumdaki kılları ve tüyleri tek tek ayıklamıştım. Bi tek, vücuduma şekil verememiştim. İnce kollarım gömleğin kollarından çırpı gibi aşağıya düşüyor, uzun bacaklarımla zayıf gövdemin birleştiği o biçimsiz noktada, gömleğimin belini iki adımda bir pantolonuma sokmakla uğraşıyodum! Bunun dışında gayet güzel bi gezinti olmuş, herşey hakkında derinlemesine düşünmüş, yolda rastladığım herbişeyden keyif almıştım. Kuyubaşı civarında, bi pastaaneden ayçöreği alarak mola verdikten sonra, alt yoldan eve dönmüş; ve ilk iş, kirlenmiş eski bezi atıp, yeni bezlerden biriyle mutfak tezgahının yapışkan mermerini silmiştim..

Üç dört ay kadar sonra, tartışmamızı unutmuşa benziyordu yaşlı adam. Ben yine bezleri inceledim, ve farklı üç renk seçtim. Bu kez, hiç karşı koymamıştı! Hattâ yardımcı olup daha değişik bi rengi önerdi? Ha şöyle, yola gel.. Elbezlerini poşetime koydum, ve İstasyona doğru yürüdüm; geçerken çorap da almıştım yine. O günkü akşamüstünün bi benzerini yaşıyacağa benziyodum, -en kötü günüm öyle olsun, nefis bi gündü doğrusu!- İstasyon binasının içinden geçip (istasyon büfelerinden birini işleten Özkan'a uğradım önce, limonata var mı diye sormak için) yoktu, yürüyüp dışarı çıktım, evlendirme dairesinin kenarındaki patikayı aşıp, merdivenlerden caddeye tırmandım.. Meltem, veya mevsim rüzgarı hangisiyse, bu kısma çıktığımda onun esintisiyle karşılanıyordum önce. İlçe merkezi aşağıda, arkamda kalıyordu artık. Otoyol kenarından yükselen apartmanları, aralarındaki asfalt koridordan geçen otomobilleri, daha uzakta, İstasyonun henüz yanmaya başlayan floresan ışıklarını görüyordum.. Yukarı doğru meyilliydi yürüdüğüm kaldırım. Tırmanmak hoşuma gidiyodu; daha sonra yolun düzleşeceğini ve dinleneceğimi biliyordum. Eğer ötelerde bi yerde dinlenmek imkânı varsa, daha zorlarını tırmanmak da zevkliydi. Taze soluklar alarak huzurla gevşeyeceğim noktayı, yolun düzleştiği o kısmı, buradan seçebiliyodum...

Yanımdan acı çekerek geçen minibüslerle beraber eğimi tırmanıp, tiyatro okulunun yanından yürümeye devam ettim... Kafamın içi abuk sabuk dertlerle, ve bazıları gerçekten önemli olan sorunnarla dolu olsa da; o gün yürürken bunnarı düşünmemeye çalışıyor (zaten yeterince, beynimi ağrıtacak kadar çeşitli vakitlerde düşünmekteydim), küçük hayâller kurup, komik veya duygulu anılarla meşgul oluyor, içinde bulunduğum sorunlar hakkındaysa en fazla şematik tasarımlar yapıyordum! Örneğin, ulaşmak istediğim bişey mi var; o şey, şu ilerde görünen kırmızı tenteli dükkan mesafesindeki bi süreçteydi! Oraya kadar, aptalca bişey düşünmeden, hiç bi plan yapmadan gitmeye çalışıyordum. Bi direğe toslamıycağımı bilsem gözlerimi tamamen kapatırdım. Sadece kısa sürelerle kapatıyordum. Önemli olan görmek değil, hareketti, ilerlemekti. Sanki insannarın yanından bile geçmiyordum, insanlar benim yanımdan geçiyordu. Bana ait, yürüyen kaldırım gibi bişeyin üzerindeydim. İçimdeki istek, arzu, irade gibi şeyler, o fantastik yol makinesinin çeşitli parçalarıydı!. Ve bazen bunu başardımda, yani gözüme kestirdiim kırmızı tenteli dükkanın önüne, kendimi abuk sabuk düşüncelerle yormadan ulaştığımda, aa gelmişim! diyordum şaşkın, otobüste uyuyan ve durağa geldii haber verilen kişi gibi! Bu oyunun ilginç tarafı, uyuyan da bendim uyandıran da.

Sonra, başka bi kısa mesafe belirleyip aynı şeyi tekrarlıyordum.. Yaşam denen şeyden sıkılsa da, gene de yaşamdan kaçamayıp, delisi gibi her yaptığı şeyde yaşamı taklit ediyordu insan, resimde, sinemada, edebiyatta, bi şey tasarlarken, konuşurken, yürürken bile! Model alabileceğimiz daha zengin ve sağlam bi örnek yoktu. Başkalarının yaşamlarına özensek bile, onlarınki de aynı şeylerden, ölüm-hareket- temel ihtiyaçlar- zevk-acı gibi üç beş şeyden oluştuğuna; bildiğimiz kadarıyla dünya dışında da henüz bi yaşam çeşidi keşfedilmediğine göre; başka bir model, kaçılıcak başka bi örnek ve yol yoktu öyleyse! Zaten kaçmıyorduk aslında; tek yaptımız onu daha iyi nasıl yaşarız, bunu tasarlama çabalarıydı. O çabayı şekillendirecek kuralları yine, yaşamdan modellediğimiz düşünülürse (yağmur yağınca toprak ıslanır, gün doğunca hava aydınnanır, işleyen demir ışıldar) öyleyse dışardan sipariş edeceğimiz özel bir bilgi veya duygu gerekmiyordu ki artık. Kendi yaşamımızın, tamamen tepetaklak içindeydik zaten! Nereye kaçacaktık? Belki kenarlarında filan arasıra gezintiye çıkardık.

Kısacası, sonuç itibariyle, (bazen bi sonuca filan ulaştığımı sanıyor, acayip keyifleniyodum!) yaşamı küçük oyunlarla modellemek de hoşuma gidiyodu; şurası bi dinlenme tesisi felandı, oraya şöyle ulaşmalıydım, önce şu beton çiçekliğin yanından geçerim, sonra bilet kulübesinin kenarından kıvrılır, ve şu kısmı da kontrol ederek.. Belki bu saçmasapan işleri yaparken harbiden bişiy keşfeder, yaşamıma bu bilgiyi de katardım! Gen haritası denen şeyi andırıyordu hem: Daha dolu bi yaşama ait bilgiler, her insanın kendi gennerinde saklı olmalıydı! Gendi gendime gendi gennlerimle konuşup duruyor, hü hüü, hişt! diyordum onnara!... Canım bu kez görek felan istemedi. Benzincinin yanından dönerek kestirmeye sapmıştım. Elbezlerinden birini çıkartıp, yürümekten ve yağlı cildim yüzünden panıdayan alnımı, burnumun kenarlarını sildim. Poşete değil, montumun cebime koydum sonra onu. Çıkışı burdan görünmeyen uzun caddenin daralan perspektifinde, tepede beliren akşamın rengine bakıyor, sanki ilerledikçe gökyüzüne yürür gibi oluyordum. Fekat orası, mavi mi siyah mı, bi türlü karar veremedim! İki şeyin arasında kalan şeyler en ilgi çekici şeylerdi sanki! Mavi mi siyah mı, güzel mi çirkin mi belli olmayanı; iyi mi kötü mü, ölüm mü yaşam mı anlaşılmayanı. İkisinden de olanı.

13. Sayfadan Devam

Nihat Genç

Güzellik düşüncesi, otomobil gibi tekamül etmez şu demek, bizim kilimlerimiz, çinilerimiz, eski sanatlarımızdaki biçim, şekiller "eskimez, kaybolmaz, modası geçmez".. Şu demek, güzel olan, milyon yıl önce de güzeldi, Afrika'da da güzel, kutuplarda da güzel, güzel her çağda, her yerde güzeldir. Onun güzel olabilmesi için modern teknik modern şekil modern kalıplarla ifade etmeğe, yani batıyla yarıştırmak gerekmez.

Bu yüzden Bedri Rahmi, batı resminin vazgeçilmez yasaları olan perspektif, ışık, derinlik gibi esaslarını hiçe sayıp, bizim minyatürlerimiz, bizim dekoratif işlemelerimiz gibi, yani bizim yün çoraplarımız gibi resim yapmaya başladı.

Bizim, doğunun sanat anlayışı nedir, çetin bir sorudur ve bu yaman soruya en güzel cevaplardan birini Bedri Rahmi vermişti. Bedri Rahmi yün çoraplarımızda, kilimlerimiz, ibriklerimizde ne buluyordu? Değişmeyen, eskimeyen güzel. Bedri Rahmi bu topraklarda neyi aradıysa, bugün bizler de aynı şeyi arıyoruz!

Ve son yüzyılda bir yığın ahmakça çabanın içine boşuna girdik, bizler, nedense eski güzelliklerimiz, diyelim kubbemiz, türkümüz, şarkımızı, yeni araçlar ve yeni modalarla tarif edeceğiz diye canımız çıkıyor. Neyi, türkücüyü, sazı dahi çok sesli orkestranın ortasına koyarak hala neyi ispatlamaya çalışıyoruz. Bu aşağılık bir durumdur. Bizim güzelimiz vardır ve bu güzelin modern teknik ve modern araçlara hiç ihtiyacı yoktur.

Ancak, sanki modern teknikler kullanılmayacaksa eski güzelliklerimiz eksik kalacak ve eski güzelliklerimizi gençler ve batılılar anlamayacak diye büyük bir paniğe sürüklendik.

Bedri Rahmi, orak sallar gibi fırça salladı. Lezzetli ve baygın derelerin çiçekleri gibi. Basma entariler gibi boyası. Anadolu'ya kurşun kubbeler gibi sadık kaldı. Resmi kokulu kadınların kokulu ziyafetleri gibiydi. Resmi kokulu bahçelerin kokulu rüzgarları gibiydi. Sersem edici bir hazla boyadı. Tablolarını boya, fırçayla değil. Tarlaları tohumlar gibi, çapalar gibi bozkırı boyadı. Çobanın kavalı gibi resim yaptı. Annelerimizin kilimlerine aşık oldu. Alyeşil Anadolu balık mavisi Anadolu. Toprağını yemyeşil sürükleyen nehirler gibi resimler yaptı. Bu güzel insanla Anadolu'da minareler biraz daha göklerine uzadı!...

Bu büyük sanat, kültür savaşının ana cephesini bir şekilde gençlere de anlatabilmeliyiz. Bakın ülkemiz eski uygarlıkların merkezi. Bir yığın heykel gördünüz. Şu soruyu hiç sordunuz mu? Neden çolak bir insanın heykeli yok. Ya da bir topalın heykeli yok. Çolak ve topal insanlar güzel olamaz mı? Batının güzellik kökü form'dur, dış görünüştür. Batı, deforme edilmiş şeyde güzellik bulamadı, ta ki modern çağlara kadar. Pekala deforme edilmiş, bozulmuş şeylerde değişmez bir güzellik vardı.

Bu tartışmayı daha da esprili hale getirelim, futbol takımlarında eskiden geri dörtlüde oynayan "çolak"lar vardı. Bizim gençliğimizde çolak futbolcular çok ünlüydü. Bugün dünyanın hiçbir takımında çolak futbolcu oynamıyor. Güçleri yetiyor, yetenekleri var, ama "eksik" bulunuyor. Deforme olmaları onların aynı zamanda eksik olduğunu ispatlıyormuş gibi. Deforme olmakla eksiklik aynı şey oluyor. O halde, çok çirkin oyuncular da bir gün futbol takımlarında oynatılmayacak. Bakın Türk kadın futbol takımının başına geçen antrenör açıklamasını yaptı bile, kadın futbol takımımızda çirkin kadınlar oynatılmayacak!

Eğer bizler, güzeli, batı gibi geometrik uyum, matematik ahenk, fiziksel oranla, ilerleme ve modayla açıklamaya çalışırsak, gün gelir kendi "güzellik" duygumuzu kaybederiz.

Nil'in, Ganj'ın, Fırat'ın nehir yataklarını kimse değiştiremez, bu toprakların "güzellik" anlayışı değiştirmeye, başkasına benzemeye çalışanlar hep gülünç düştü!.

2000'li yıllarda dijital kanallar, çeşitli kanal servisleriyle insan ne arıyorsa TV'lerde bulabiliyor. Klasik filmler, belgeseller, tartışmalar, egzotik ülkeler, denizlerin altı, keşifler, haber, türkü, kadınların ifşaatları, çökmüş aile dramları, evsiz çocuk trajedileri... Herşey TV'lerin eli altında, hazır, paketlenmiş mallar gibi anında servis ediliyor. Böylelikle, yüzyıl önce elektriğin bulunması ve ışığın neonlaşmasıyla başlayan modern toplumun gece hayatı, yani, sokağın modası geçiyor. Dünyamız evcilleşme çağına giriyor.

TV muhteşem bir zafer kazandı, hepimizi eve kapattı, su gibi TV içiyoruz, akvaryum içi gibi evimiz, çırpındıkça balıklaşıyoruz. TV'ler yeni bir hayat icad etti... Bunun bir yan etkisi mi bilmiyorum, sokağa çıkan insanlar durmaksızın kendisinden sözetmeye başlıyor, her yerde her insan kendi hikayesini anlatacak birini arıyor, ya da her vesileyle kendini anlatıyor. Gün boyu TV'lerle yatıp uyuyanlar egolarının nasıl bir saldırı altında olduğunu bilmiyorlar, ancak, habire kendilerinden bahsediyorlar, parçalanmış, unufak edilmiş kişiliklerini böyle mi tamamlamak istiyorlar. Bir başka tezahürü de TV'de bir kere görünmek adına utanç duyulacak her türlü itiraftan çekinmiyor. İnsan kendinden kopuyor. İnsan inceliyor. TV'ler ağırkanlı, düşünceli hiçbir şeyi sevmiyor, yarattığı kahramanların hepsi, donunu, kilotunu, ailesini, mahremini ifşaa ediyor. Bu bir düşünce hürriyeti değil, satılacak herşey üç kuruşa, bir kare resim için piyasaya boca ediliyor..

TV'lerin çoğaldığı son onbeş senedir her kasım-aralık-ocak aylarının her akşam 8-10 saatleri bizleri büyülü bir sarhoşluğun kendinden geçmenin içine sokuyor. Bu aylar ve bu saatlerde, bir belgesel, bir yarışma programı hepimizin ortak ilgi alanı oluyor, götümüzü başımızı yırtarcasına, fışkırır, püskürür gibi konuşurcasına, aklını kaybetmiş bir tartışmanın içine sürükleniyoruz.

Her kasım-aralık-ocak ayları içinde TV'lerden ülkemize bir bomba düşüyor. Her yılın kasım-aralık-ocak ayları içinde milyonlarca insan tek bir şeyi konuşuyor. Bu aylarda hepimiz eleştirmen oluyoruz, hepimiz dahi oluyoruz, hepimiz artistik beğenilerimizi konuşturuyoruz, bu aylarda hepimiz bütün varlığımızla titreyip sanat, dizi, sanatçı, program konuşuyoruz.

Geçtiğimiz son onbeş sene içinde, bu Perihan abla dizisi oluyor, İkinci Bahar oluyor, Asmalı Konak oluyor, Çocuklar Duymasın oluyor, Popstar yarışması oluyor.

Bu şey neyse, iyi, kötü, kaliteli, değerli olması önemli değil, o şey neyse, bu aylarda bu saatlerde halkımızın başına musallat oluyor.

Bu bir dizi, tartışma, yarışma programları, işte bu aylarda hiç değişmeden ülkemizde büyük bir yaygara koparıyor.

Yüzlerce yazar: "Yahu büyük bir sanat şaheseri", "halkımızın yüzde doksanı izliyor. Reytingler patladı. Bu halkın kalbini çelen, halkın sevgilisi bu programı, bu sanatçıları, bu senaryoyu sosyologlar incelesin" diye bağırmaya başlıyorlar.

Bu program niye tutuldu, bilimadamları incelesin... Bu tür yazılar da bu aylarda çokca yazılmaya başlandı.

Ve yine bu aylarda hiç değişmeyen bir şey olmaya başladı, köşeyazarlarının bu çığlıklarından sonra, kendine uzman, sosyolog, bilimadamı süsü vermiş yüzlerce insan ekrana fırlıyor. Güya, bu dizi ya da bu yarışmadan hareketle Türk halkının karakterini, huyunu, suyunu ve bu büyük sanat şahikasının değerini ortaya koyuyor.

Sabahlara kadar analizler, yorumlar, üç kuruşluk senaryo yazarları Anadolu evliyaları, Batının filozofları gibi karşımıza çıkıyor, "ben modern Türk ailesini inceledim", diyor... Daha neler diyorlar. Üç kuruşluk sanatçı bozmaları bokunda boncuk buluyor. Dünya çapında oluyor. Kanaldan kanala acımasız bir yarış, hepsi bu sanatçıların dünya çapında olduğunu, bu senaristlerin dahi olduğunu sabahlara dek anlatıp duruyor.

Hepsinin ortak görüşü: Büyük Sanat Olayı. Türk halkının ruhunu zembereğini bulmuş, sosyolojisini çözmüş büyük sanat harikaları!.

Böylelikle, ortalama bir Türk çocuğu, diyelim, bir avukatın sekreteri, henüz yirmibeş yaşında, üçbinin üstünde dizi izlemiş oldu. Ki, hepsi harika. Bu onbeş yıldır köşe yazarları, bilimadamlarının iddiası, bu eserler sanat şaheserleriydi.

İçimizde bugün, bu sanat şaheserlerinden üçbin bölüm izlemiş milyonlarca anne, çocuk, genç var. Mesela ben tüm hayatımız boyunca birkaç tanecik sanat harikasıyla ancak karşılaşabildim. Ama halkımız bu sanat harikalarından üçbinin üstünde sular seller gibi ezberledi.

Kızımız, oğlumuz, köylümüz, adam başına üç bin sanat harikası izledi. Yine de oğlumuz, kızımız tın kafa, beton kafa, öküz kafa... Bu nasıl oluyor, bu gençler, üçbin tane harika sanat şaheserinin eğitimini almadı mı?

(Bence halkımız, bu diziler ve programlara, heryıl binlerce kez sanat harikası diyen Hakkı Devrim, Hıncal Uluç gibi medya yazarlarına, tüketiciyi koruma derneği vasıtasıyla dava açmalı... Dava dilekçesinde, üç bin sanat şaheseri izledik, oğlumuz yine öküz, yine öküz...)

Sadece halkımız kazıklanmıyor, programcılarımız da kazıklanıyor, şöyle, bugün Hulki Cevizoğlu ve Ali Kırca'nın gazete yazılarına bakın. Birşey anlatmayan çerden çöpten metinler. Bunları bir çocuk mu yazdı diyorsunuz... Oysa, bu her iki programcımız da sabahlara kadar onbinlerce bilimadamından dersler aldı.

Onbinlerce bilimadamı az birşey mi? Depremden, dışpolitikaya hipnoza kadar her sahada binlerce "uzman" bu programlarda özel eğitim verdi. Hadi benim uykum geldi yattım. Ama hem Ali Kırca, hem Cevizoğlu gözlerini açarak sabaha kadar didikleye didikleye dinledi bu bilimadamlarını. Peki, dinledikleri nerde?

Hangi birimiz binlerce bilimadamından ders alma, eğitim görme lüksüne sahip olduk, hiç birimiz. Bu beyfendiler binlerce konunun derinine indi, üstelik hepimizin gözü önünde... Buyrun, bakın yazılarına, konuşmalarını dinleyin. Öküz tırnağı gibi, içler acısı...

Eğer çocuğunuz, evladınız, binlerce bilimadamından sabahlara kadar, hayat, insan, bilim, toplum, sanat üzerine dersler alıyor ve hala hayat, insan, sanat, bilim konusunda cahiller cahili yazılar yazıyorsa, sizce de büyük bir insanlık sorunu değil mi? Nereye gitti bu bilgiler? Sizce burada tuhaf birşey yok mu?

Yoksa bir onbeş yıldır bir bağırtı-çağırtı mı izliyoruz? Ya da bu insanlar gizli tertipler, ustaca hesapların adamları, bilim ve sanatı bencilce tertipleri için mi tartıştılar. Ya da biri bu tuhaf durumu izah etsin!

Ya da, saf ve temiz insanlar coşku denen pırıl pırıl bir alev oluşturur, aşk bu saf ve temiz coşkunun ahenk ve yumuşaklığıyla insanlara ulaşır, bu yüzden, soğuk ve kötü ruhlu binlerce entrikacı beyniyle sanat ve bilim tartışılmaz... Metinlerinde düşüncenin zarif sarhoşluğundan eser yok, kuru, soğuk, bilgisiz üslupları, merhametsizliklerini de anlatıyor. Kaba saba ve şeytanik... O kadar şey duydular, yoksa duydukları organın adı: duyarga mı?

Benim sinirime dokunan ve bu yazımı yazmama sebep, her yıl aynı mevsimde, bilimadamlarına bu diziler üzerine "sosyoloji" siparişi vermeleri. Sosyolojiyi şehvetle iştahla bu denli yakılır yırtınırcasına arayıp sormaları, nerde kaldı, gelsin, bu diziler neden çok tutuldu, bizleri bu dertten kurtarsın demeleri, son onbeş yıldır her mevsim hiç değişmedi.

Sıyırmalarının sebebi de bu "cehalet"... Karınca sürülerinin sosyolojisi olmaz, farelerin sosyolojisi olmaz. İç güdüleriyle hareket eden, yemek, uyku, kapmak, kaçmak gibi hayvani güdülerle hareket eden kitlelerin sosyolojisi olmaz. Avustralya'daki karınca sürüleriyle Diyarbakır'dakiler arasında fark yoktur. Bir milyon yıl öncesi karınca davranışıyla bugünkü arasında fark yoktur. Güneşi görünce sürüler halinde dışarı çıkarlar ve bu bilgiler "bilim" kitaplarında yazar, her ülkede aynı kitaplar satılır, okur, öğrenirsin.

Hayvanları inceleyen bilim, kesin bilimdir. Yani, biz Nijerya'da hiç bulunmamış olsak bile Nijerya'daki karınca davranışlarını bilim kitaplarından biliriz.

Sosyoloji başka, insan üzerine çalışır, bilime yakın bir bilimdir, sıkıntı da burda, kesin bilimden değil, sebebi bu, çok değişken, bilinçle hareket eden insan, toplum, kurum ve değişmeyi inceler. Sonsuza dek aynı şekilde hareket eden eşyalar, şeyler, sosyolojinin konusunu oluşturmaz.

Oysa, ben şimdi kesin bilim gibi konuşuyor ve söylüyorum, gelecek sene de kasım-aralık-ocak aylarında her akşam 8-10 saatleri arasında yine büyük bir sanat şaheseri ülkemiz göklerine düşecektir.

Kesinlikle söylüyorum, gelecek sene de bir sanat harikası TV'lerimizde boy gösterecek. Kesinlikle ifade ediyorum, gelecek sene de ülkemiz dünya çapında sanatçılar yetiştirecek. O dizi ve yarışmalarda dünya harikası sanatçılar gelecek sene de ülkemize uğrayacaktır.

Kesinlikle, bugünden eminim ki, gelecek sene de tüm medya yazarları, bilimadamları, yahu şu sanat harikası dizilerin, senaristlerin, şu dünya çapında sanatçıların bir sosyolojisini yazın diye yazılar yazacak. Kesinlikle eminim ki gelecek sene de sabahlara kadar bu sanat harikalarını alkışlayıp, ağlayıp, cinnet geçirip deli olup tartışacaksınız!.

Neden bu kadar eminim, ben kahin miyim? Hayır, geçtiğimiz yirmi sene aynen böyle oldu. Yirmi senenin deneyimi bilimsel bir argüman için fazlasıyla doygunlukta bir "delil" oluşturur.

Peki kitlelerin ve programcıların bu akıl hastalığı, cehaleti, nereye kadar daha sürecek. Sonsuza dek devam edecek....

Ya da, güneş çıktığı halde yuvasından çıkmayan, topluca ve kitlelerle hareket etmeyen, tek başına yaşayan karıncaları farkedinceye kadar.

Bazı hayvanlar sürülerle hareket etmez, kendi iradesi, kendi düşüncesi, kendi estetik beğeni ve tutkularıyla toplumu, kendisini, çevresini etkileyip, dönüştürmeye başlar, işte, birşeyler sonsuza dek tekrar etmez, birşeyler değişmeye başlar, sosyolojinin konusu da bu "değişim"i incelemektir.

Mesela, Nuri Bilge Ceylan adında sinemacımız, cumhuriyet tarihimizin en büyük kültür başarısına imza atmış eşsiz bir adam. Bu muhterem kardeşimiz, bu dizilerin yanından hiç geçmedi. Oralı olmadı. Kendi kozasını örerek dünya çapında yüzlerce bilimadamının takdirini, övgüsünü kazandı. Toplumsal manyaklığımızdan hiç etkilenmeyerek, güçlü ve tek kişilik sanatçılığıyla, inanılmaz, mucizevi bir başarının sahibi oldu.

Peki bu toplumsal delilik nereye kadar sürecek, Nuri Bilge Ceylan gibi adamları gençlerle, üniversitelerle, medyayla tanıştırana kadar. Peki tanıştırabilir miyiz? Hayır! Nuri Bilge'ler yine tek başına kalır, unutulur gider. 1935 yılında okumuş düşünmüş yazmış Bedri Rahmi'nin dehası nasıl elli yıldır unutulup gitmişse... Türkçe'nin bu güzeller güzeli adamının kitabı, henüz bir baskıda!..

Ve bugün Avrupa kıtasının en ciddi en entelektüel dergisi Le Monde, Nuri Bilge Ceylan'a tam bir sayfa ayırıyor. Onun sanatını, inceden inceye tartışıyor. Nuri Bilge'nin dünya sinemasına, yani, dünya kültürüne ne kattığını yüzlerce eleştirmen inciği cinciğine konuşuyor...

Oysa, ne üniversitelerimizde ne medyamızda, Nuri Bilge Ceylan üzerine yapılmış ciddi bir çalışma henüz yok. Gençlerimiz, halkımız onu tanımaz. Kim tanır? Fransızlar tanır!... Çünkü Nuri Bilge'yi keşfeden Fransızlar'dır..

Oysa Nuri Bilge Ceylan, Bedri Rahmi gibi bir Türk, bir Anadolu çocuğudur, alın yazımız kadar Anadolu'dur, yün çoraplarımız kadar Anadolu'dur...

Bugün Louvre müzesini dolduran yüzbinlerce eserden Fransız kökenlerinin oranı yüzde bir dahi değildir, ama bu eserlerin hepsi Fransız kültür hazinesini oluşturur.

Gençlerin anlaması için şöyle açalım, popstar yarışmasında boy gösteren Rus Kızı Elena, sesi ve yorumuyla başarı kazandı. Ancak onun bir Rus kızı olduğu, yani, başka uyruktan olduğu tartışılıp elendi. Bu düşünce, sanattan geniş kitlelerin de ne anladığını, yani cehaleti ortaya koyuyor.

Onun hangi uyruktan, hangi kafatasından geldiği önemliyse, Mimar Sinan'ı da kaldırıp atalım. Mimar Sinan'ı keşfeden, ona büyük imkan ve onur veren, yücelten, bu medeniyettir.

Nuri Bilge'yi Fransızlar buldu... Bir büyük kültür hazinesini Fransa'ya kaptırmış oluyoruz. Bu çok da önemli değil, bizde zibil gibi kültür hazineleri var, Özcan Denizler, Yılmaz Erdoğanlar... Henüz Fransa bunları keşfetmedi...

Nuri Bilge, sıradan insan hikayelerinden hepimize bir kalk borusu, kampana çaldı. Bu güzel adam, hepimiz umutsuzluk telaşında pirelenirken rüya gibi buğu gibi yumuşacık resimlerle nehrin gölgeleri gibi sıyrıldı aramızdan. Bu güzel adamla Anadolu'nun ormanları içinde kaybolan patikalar biraz daha derinleşti, biraz daha kıvrıldı. Nuri Bilge bir sanat merkezi artık. Ve bu güzel adamların coşkusuyla, alıyor beni kara saçlarının arasına başka tür bir güzel. Ben bu kara saçlı bayrağın altında yaşıyorum... Nasıl bir dünyaya düştük, bu toprağın kemikleri mezarından ne kadar uzakta.

nihatg@leman.com.tr

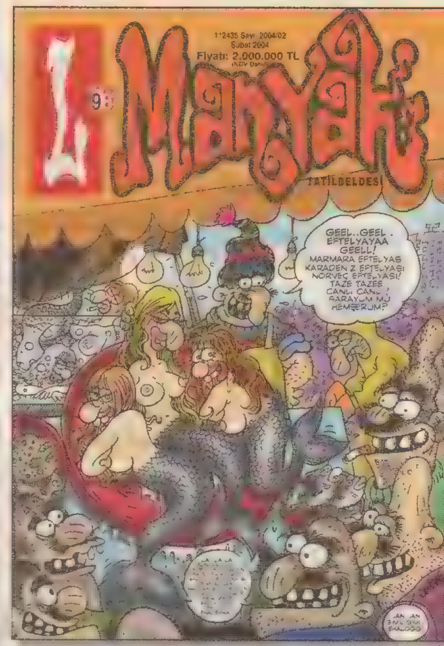

Kahramanlarımız Zikaçu, Cabbar Baba, Islak Köpek, Mem-Coş, Ambiyans Abi, Alplerin Kaşarları, Dedektif Sarılı, Ediz, Kitlelerin Efendisi Eray, Yönetmen İkram Abi, Heper, Ezik Şarkıcı Altuğ, Sevgi Boku Coik, Zıçan Adam, Avukat Lütfü, maceradan maceraya koşmakta, oraya buraya zıplamakta, alemlerden alemlere akmaktadırlar...

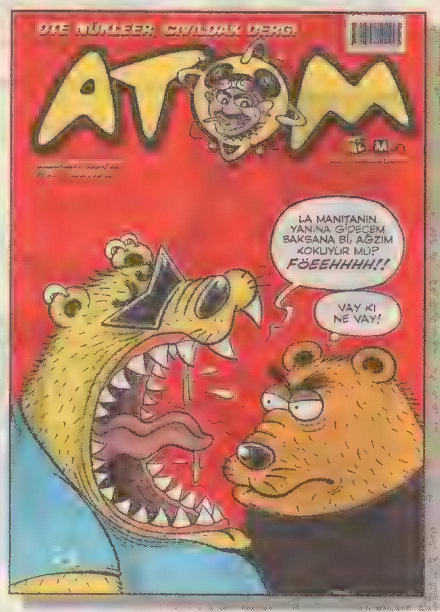

Kaçıranlar için Kaçak Yayın 3'lü setler

%50 indirimli
Tek set 3 Milyon TL.

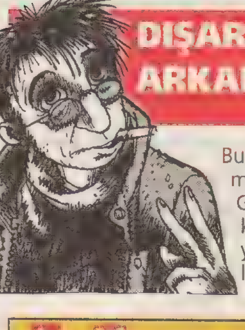

DIŞARIDAN KARİKATÜR GETİRECEK ARKADAŞLARA DUYURU

Bundan böyle her Cumartesi saat 16:00-18:00 arasında Leman'daki odasında Boğaziçi, Bilgi Üniversiteleri'nin 80'lerin Gırgır'ı ve şimdilerin Leman'ının çizgi hocası, üstad Galip Tekin karikatürlerinize, esprilerinize, resimli romanlarınıza bakacak, yol, iz gösterecektir... Beğenilen işler Leman dergisinde yayınlanacak akabinde telifleriniz de anında takdim edilecektir.

Arkadaşımız Alp Tamer Ulukılıç'ın **"takas"** adlı resim sergisi 7 Mart tarihine kadar, 11:00-19:00 saatleri arasında Kadıköy Koşuyolu Sanat Galerisi'nde... (Pazartesi günleri hariç)

LeMan
Sayı: 640
13 Şubat 2004 Cuma
Haftada bir yayımlanır
• Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd.Şti. • İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ • Genel Müdür: Tuncay AKGÜN • Yazıişleri Müdürü: Zafer AKNAR
● Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Atilla ATALAY ● Can BARSLAN ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Cezmi ERSÖZ ● Ramize ERER ● Kaan ERTEM ● Metin FİDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Güneri İÇOĞLU ● Lütfü OFLAZ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİROĞLU ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Feyzi ÖZŞAHİN ● M. ÖZKANOĞLU ● Vacip ÖRGER ● Behiç PEK ● Sefer SELVİ ● Derya SAYIN ● Özge SAMANCI ● Galip TEKİN ● Mahmut TİBET ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Ahmet YILMAZ ● Sayfa Sekreterleri: Aydın ŞAHİN Bayram USLU ● Bilgisayar Tasarım: Cebrail OKÇU ● Murat YÜCEŞAN ● Mert HOŞGÖR ● Fikret ÖZDEMİR ● Kaligrafi: Şevki SAYIŞMAN ● Renk Ayrımı: M.ÖZKARA ● Ali Ekber USLU ● Montaj: Kadri ÇAVUŞOĞLU ● Engin ÖZDEMİR ● Satış: Cengiz KOCALI ● Müessese: Ali YAVUZ ● Baskı Sorumlusu: Üzeyir ATMACA Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.245 38 06 • Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 (140) Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx) • Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres:

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

KOZALAK

HÜMİN ZARARLISI

ÇAKÇAK

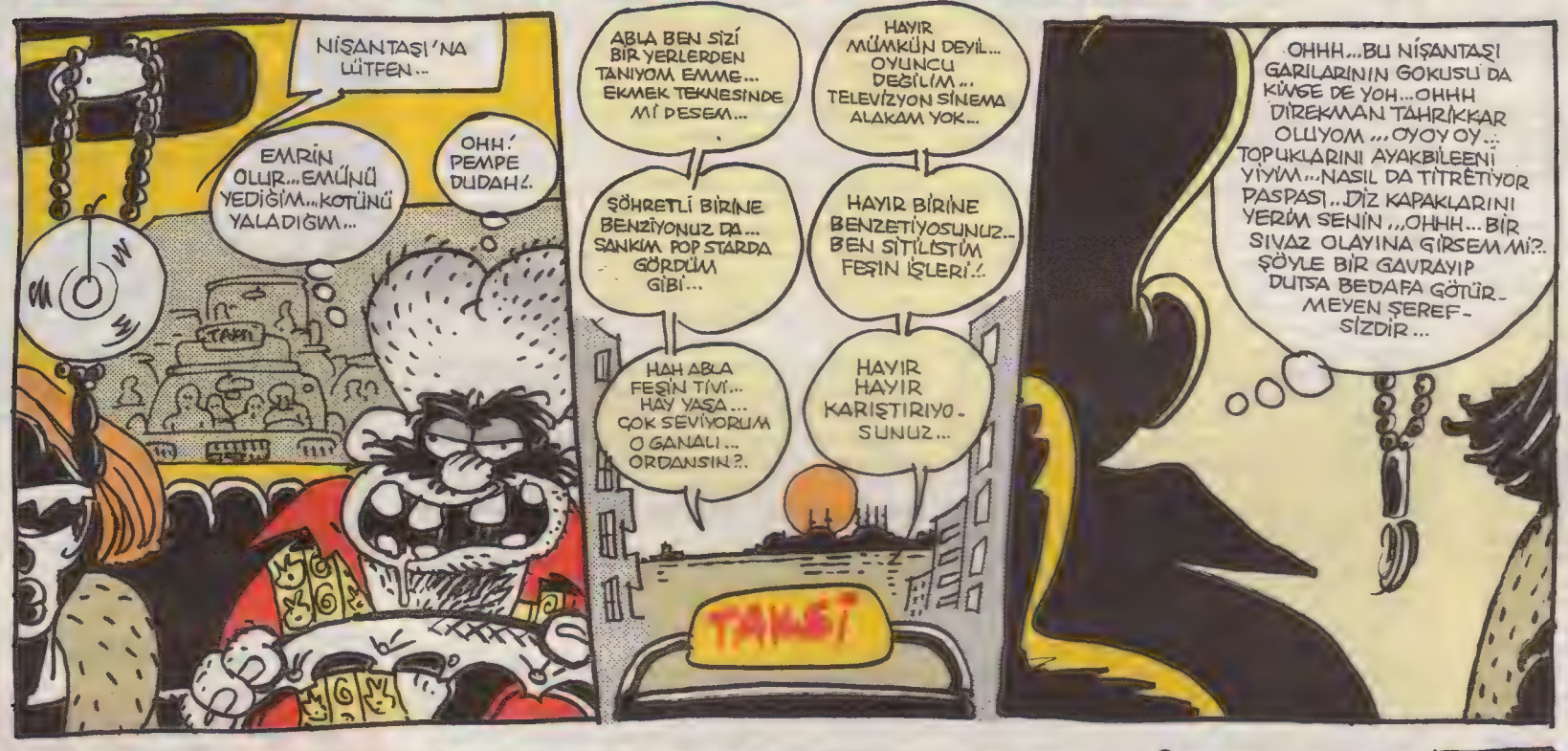

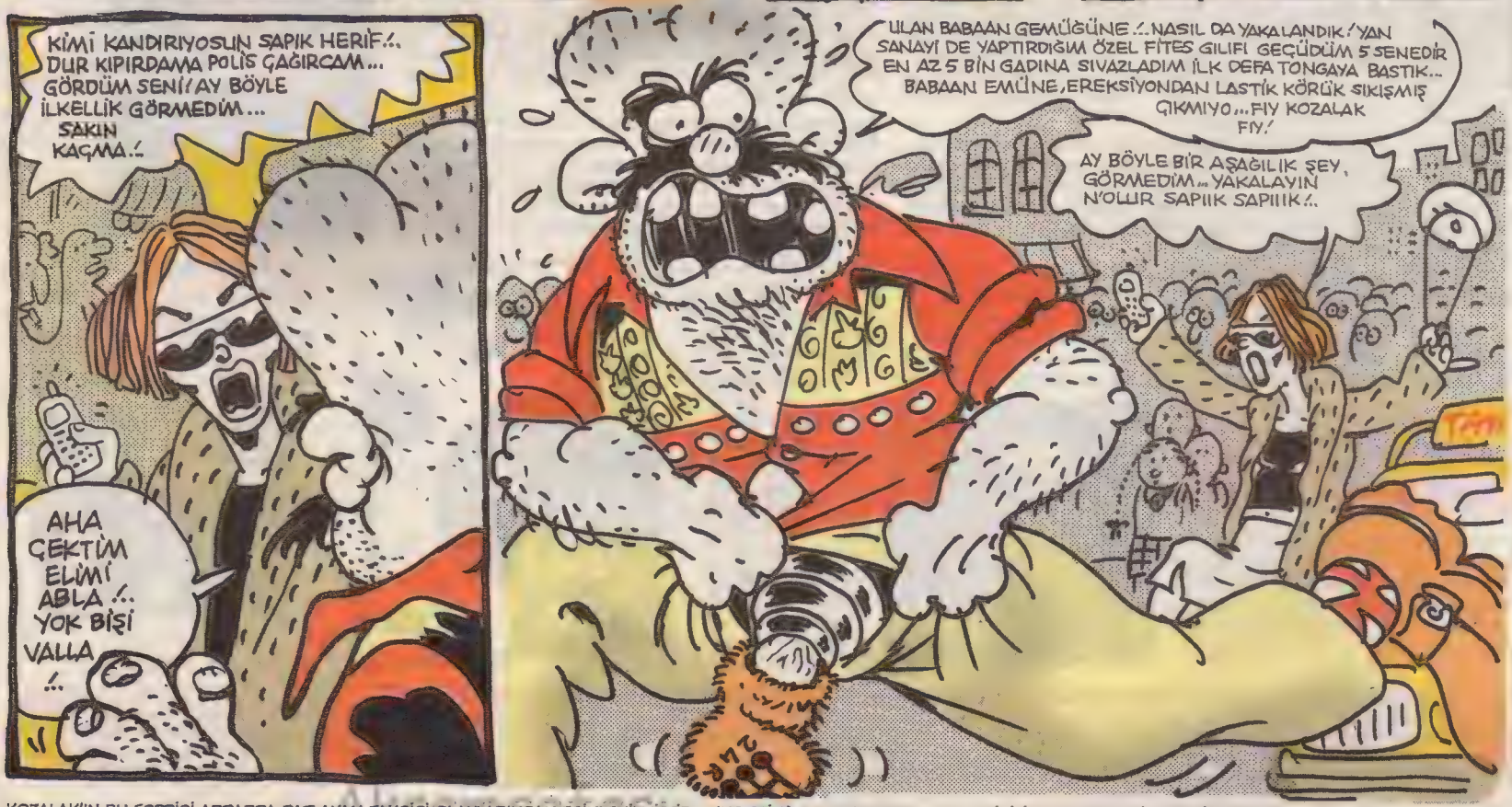

KOZALAK'IN BU ESPRİSİ ARDARDA PATLAYAN TAKSİCİ OLAYLARINDAN ESİNLENİLMİŞTİR... (NE ESİN! PÖHH KAHRIBELA... TAKSİCİLİK MÜESSESESİNE ÇEKİDÜZEN ZAMANI GELDİ DE GEÇİYOR...)

hisseli harikalar

kemalkenanergen

Cem Karaca : Allah rahmet eylemiştir zaten. Ben Allah razı olsun diyorum...

Kıraç : Allah akıl fikir versin...

Tip Kutusu : Enteresan bir şekilde içine para atmadığınız zaman çalışan bi cihaz. Görevli arkadaşın tipi gerçekten de değişiyo...

Pozitif Enerji : Gtüne çaktırmadan bakıyo yani...

Işın Kılıcı : Bu kadarını akıl ettin madem, bari tabanca yapaydın gerizekalı...

Eskici : Hadi len. Yeni versek almıycan sanki...

Bavul Cinayeti : Aman tanrım, ne tür bi manyak bavul öldürmeye teşebbüs edebilir ki?..

Eyalet : Bağdat. Ama artık g'yle yazılıyo, ona göre...

Çocuk Korosu : Bu neee?!. Bu neee?!. Bu neee?!. Bu ne bu neee?!. Bu neee?!.

Dişlek : Dişini göstermeyi adet haline getirmiş kişi...

Ankastre : Korkucak bişey yok. Bildiğimiz beyaz eşyanın grisi be anam...

Peynir Tabağı : Mesele tabakta mı yani salak? Kaka koysan kaka tabağı olucak, belli...

Yeni Türk Lirası : Ya gavurlar da Yeni Yuro çıkarırsa? İnşallah uyanmazlar lan..

Nektarin : Meyve suyu mu meyva suyu mu yazacağına karar verememiş, güya kurnazlık yapmış denyo...

Fuhuş : O-hoo böyle dersen insanın yapası gelir ama. Ohoş bile daha caydırıcı...

Dudak Bükme : Sözkonusu şımarık, kulağını oynatınca aynı ifadeyi veremiyo belli ki...

Yırtmaç : İleri derecede dürzü arkadaşlar ciddiye alabilir ama artık çok geç galiba... .

Ankaralı Turgut : Tazmanyalı olsa belki biraz daha şirin durabilirdi. Bilemiyorum, bir tahmin yürütmek zor...

Gövde Gösterisi : Kafayı niye saklıyosun ki?..

Ritm Gitar : Parkinsonlu arkadaşlar için ideal bir enstrüman. (Şaka yaptım valla lan. Parkinsonlu hastalar lütfen kıllık çıkarmasın da mizahtan soğumayalım)

Test Yayını : Ne yani zayıf alırsak programları seyredemiycek miyiz?..

500 Evler : Beşyüz dedikten sonra bi de ler demene gerek yok güzelim. Rahat ol. Ayrıca sen böyle yapınca ben daha çok kıllanıyorum ki; acaba beşyüzden fazla ev mi var diyorum, nooluyoruz oluyorum yani...

Patik : Çocuk ruhlu pabuç.

Sinema Eleştirmeni : Sanatsal Büyüka + Entel Toroğlu + Ahmag Çakar... (Ahmet Bey, olayın sizinle bi alakası yok lütfen kıllık çıkarmayın da mizahtan soğumayalım)

Keçi Leblebileri

Volkan K. : Abi benim kadınlara karşı feci bi izafiyetim var yaa...

Ceren K. : Sınav bu hafta mı yoksa en haftaya mı?..

Hüseyin D. : Sergen'in sol bacağı çok iyi be kardeşim...

Duyu Ö. : Bu arada şarzım çok düşük konuşamıyorum...

İnternetten istediğin bir şey var mı?..

Adil D. : Ne içtin hayvanat? Gözlerin çan kanağına dönmüş lan..

Ne sanal seksi olum, hayalet misin?..

Tahsin E. : Bana bak hepinizi dayak içinde bırakırım haa!..

Hasan T. : Eğer söylediklerimi yapmazsanız hiçbir yararlı fayda elde edemezsiniz...

Bayhan : Herkes düşündüğünü düşünebilir...

641

20 Şubat 2004 Cuma 152209 Sayı: 2004/08 - 850.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C-950.000 TL.

HAVA DÖNDÜ ÖZGÜRLÜKTEN, PARADAN PARADAN ESİYOR YEL

Dokuz Eylül Üniversitesi öğretim üyesi Prof.Dr.İbrahim Armağan'ın 1979'dan bu yana gençlik üzerindeki araştırmalarından çıkan vahim sonuç... 20 yıl önce özgürlük ve sevgide bulunan mutluluk o zamanlar son sıralarda olan parayla yer değiştirdi... Gençlik artık mutluluk için parayı birinci sıraya, özgürlüğü son sıralara koyuyor... Ne mutlu 12 Eylüller'de özgürlük çığlığı atan yüzbinlerce genci hapislerden, işkencelerden geçirip susturanlara, Özalizmin parayı birinci değer olarak belirleyen mimarlarına, özgür düşünceyi yok eden YÖK kurucularına, ne mutlu yükselen değerlerle başlayıp, her türlü erdemi aşağılayıp, Popstar, BBG evleriyle noktayı koyan medya ideologlarına...

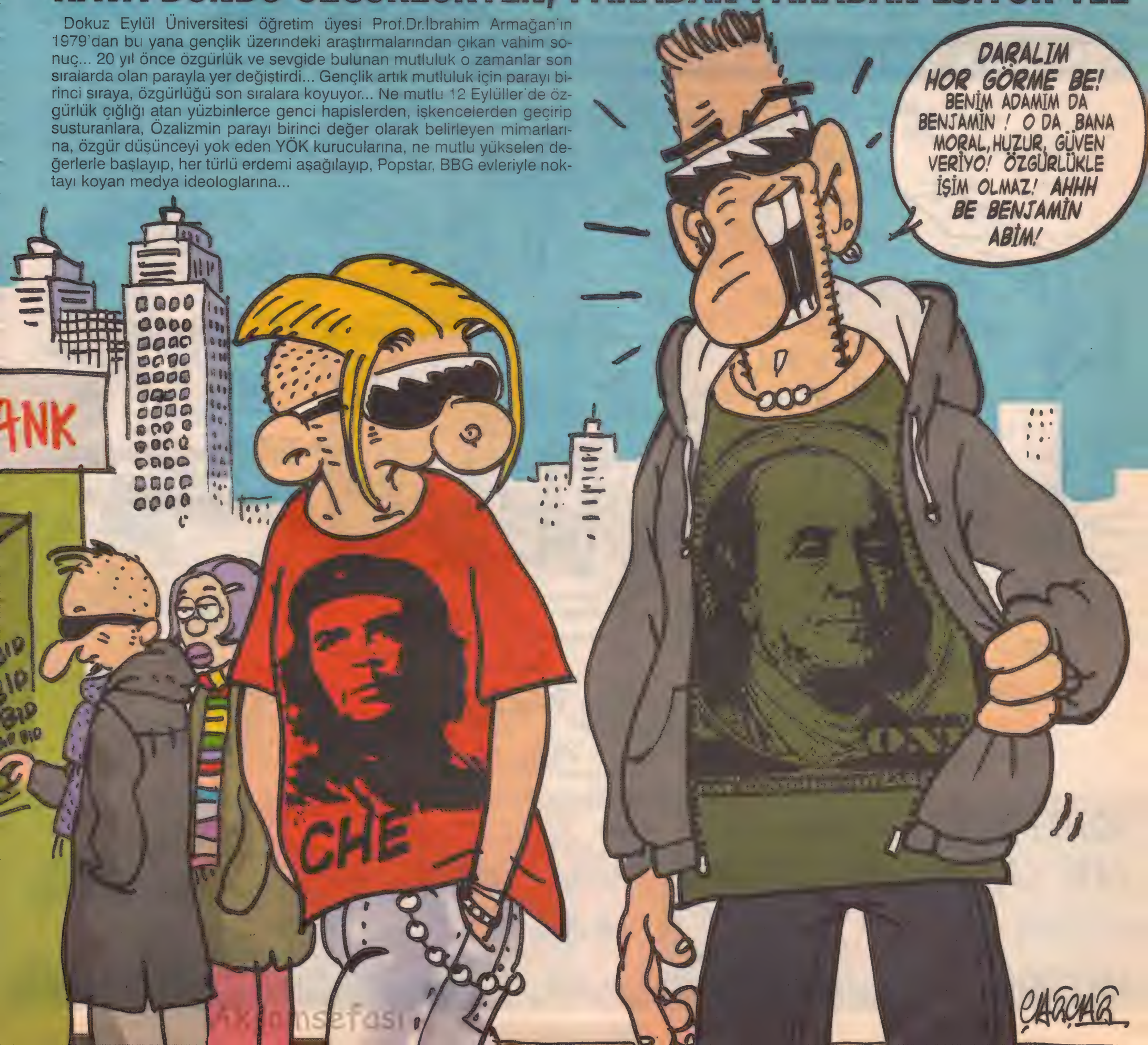

Dünyasayın
dunya.sayin@mynet.com

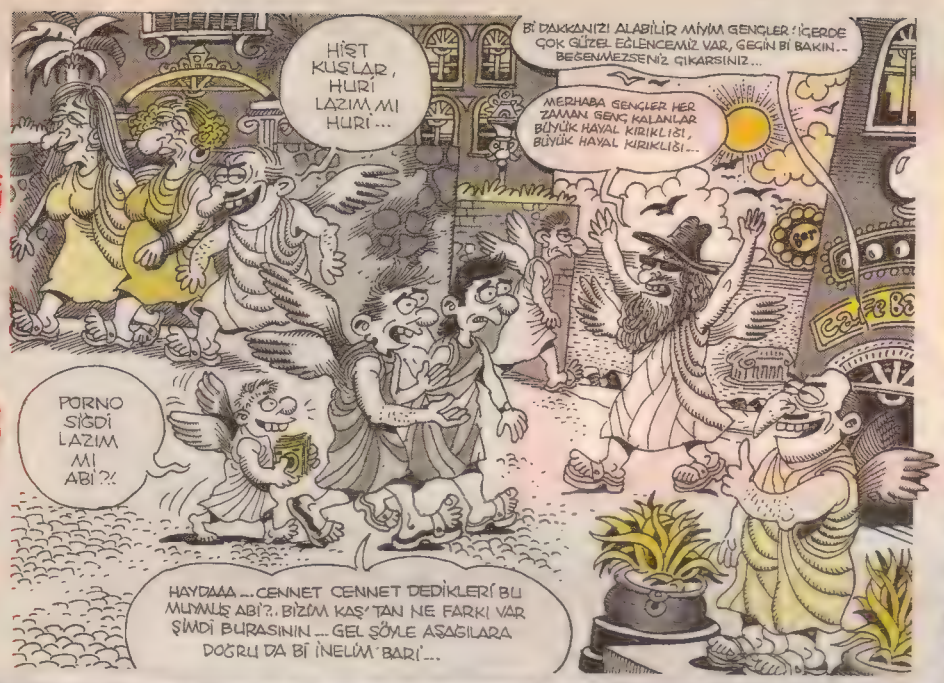

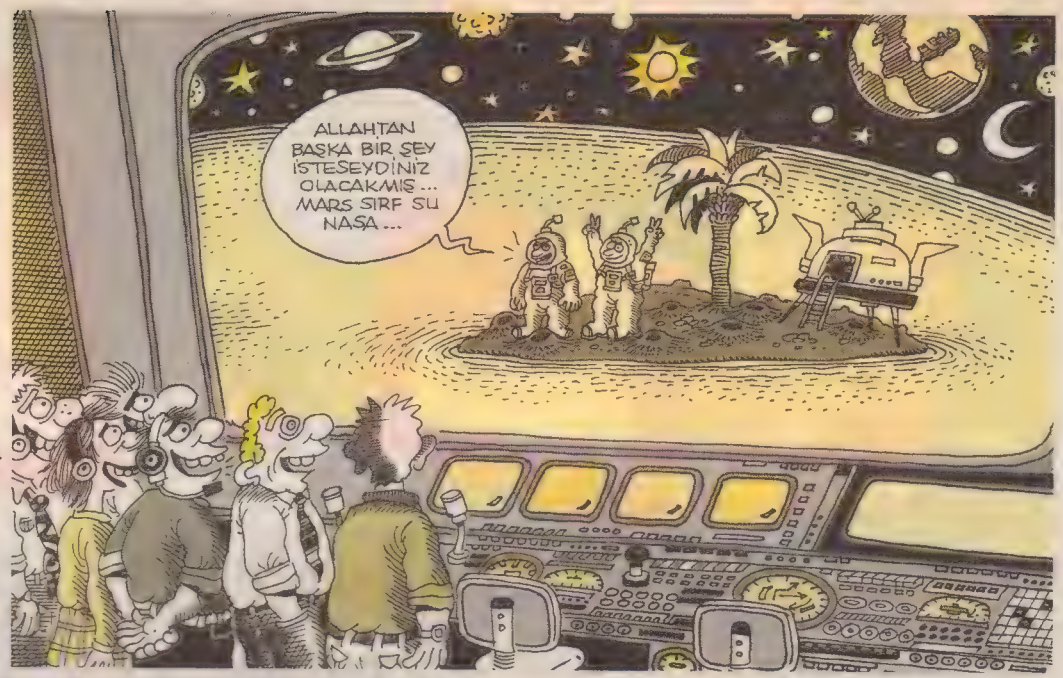

DENKTAŞ'A GÖRE YENİ KIBRIS HARİTASI

ALP TAMER

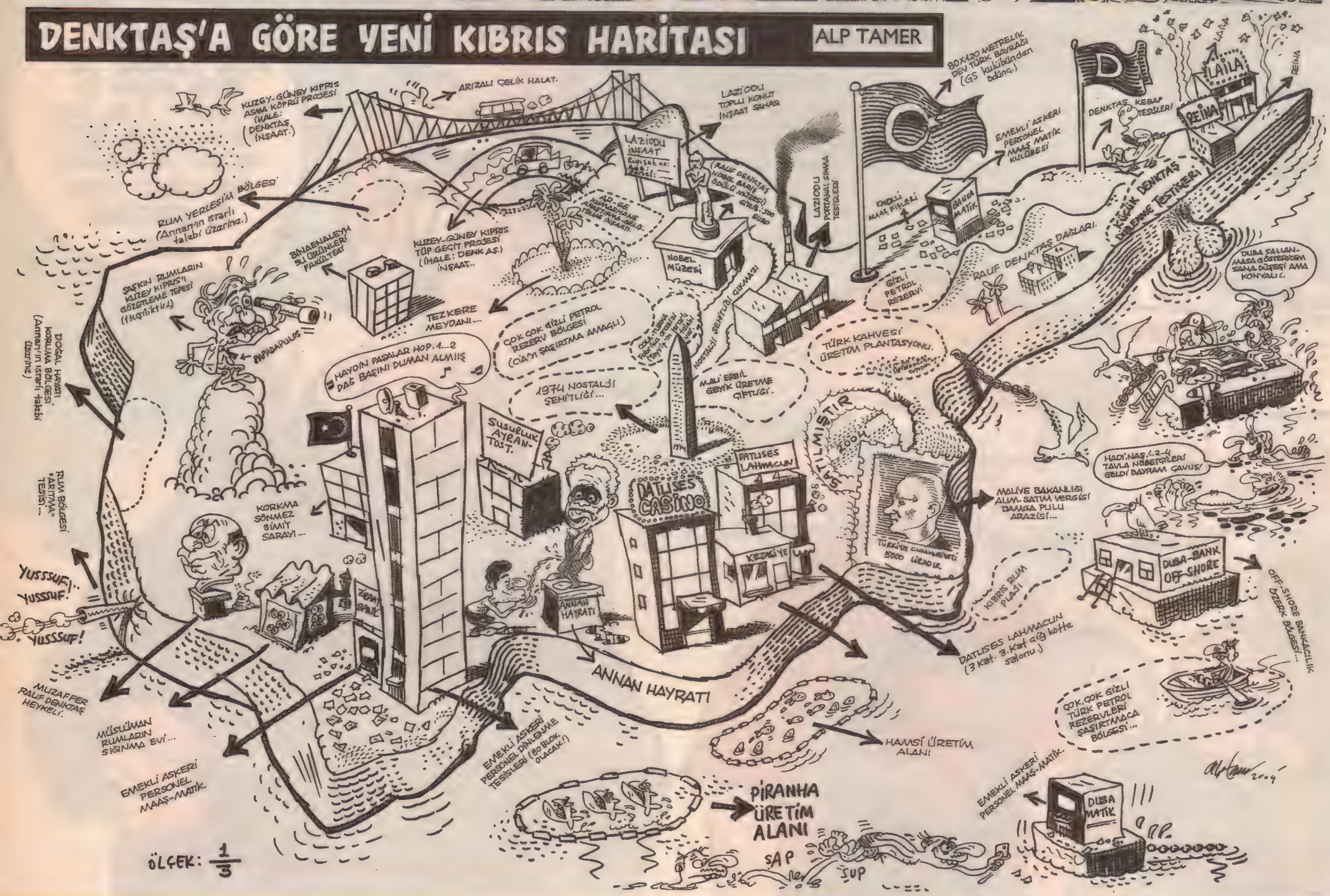

HONKİ ŞOV'DA GERİ SAYIM DEVAM EDİYOOO

Akşamserası

LEMAN

Bozuk düzen çocukları suça itiyor..2003 yılında, 10 yaşın altında 12 bin 911 çocuk çeşitli suçlardan karakolluk olmuş.

İstanbul'un deprem riski taşıyan semtlerinin Çatalca'ya taşınması planlanıyormuş.

Diyarbakır Hasanpaşa ilköğretim okulu 9.sınıf öğrencisi A.O, okula girmek isteyen sivil polislere kapıyı açmadığı gerekçesiyle feci şekilde dövüldü. Öğrenciyi korumaya kalkışan Ensari Tokay isimli yurttaş ise polise mukavemetten tutuklandı...

Güney Kore gezisinde Hyundai firması tarafından limuzin hediye edilen Başbakan Erdoğan, aynı firmaya Sakarya'nın en büyük sanayi kuruluşu Türkiye Vagon Sanayi A.Ş (TÜVAŞAŞ)'ı kiraladı..Hem de 49 yıllığına ve sadece 5 milyon dolarlık yatırım vaadiyle.

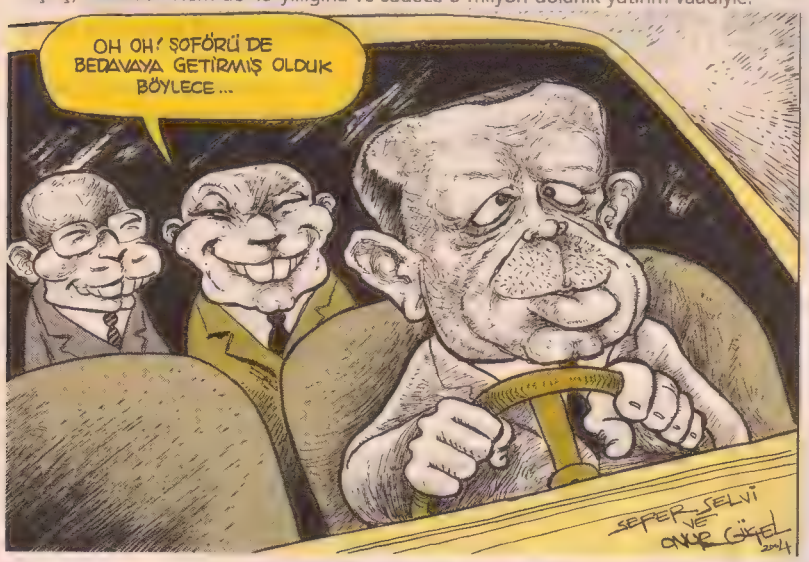

İsrail polisi, Filistinli canlı bombaları caydırabilmek için otobüslere domuz yağı dolu torbalar yerleştirecekmiş...

* Santimetroseksüel: Okan Bayülgen...

*** Saliseler, kar taneleri gibi. Hiçbiri diğerine benzemiyor, çarpmıyor, engellemiyor...**

* Flamingo Yolu'nun porno versiyonu çekilse ya Babafingo Yolu diye!..

*** Yıllar önce, bi arkadaşımın temizlikçi kadına adını sorması ve "Muazzez oluyor" yanıtını alması!..**

* "Belki benim kâğıt param, bir şekilde, döne döne senin cebine girmiştir.. (...) Aynı anda başka insanlara, seni seviyorum demişizdir." (Ortaçgil'in "Eylül Akşamı" şarkısından)

*** Biz de bu işten brokoli yiyoruz monşer!..**

* Abi minimal diller, abla göğsün'açar, La Toya Jackson gene iyi korudu kendini ha!..

*** Haki çorapta siyah renkte "mavi" yazışı...**

* Hay bin kunduz artı yüzbir Dalmaçyalı!..

*** Yandan yemiş misali gönlüm tutuldu aşka...**

* Varoşseksüel: Bayhan...

*** Gün oldu skoçbraytla bulaşık yıkadım, gün oldu skoç viskiyle ortamda sektim, şimdilik skoç etek giymişliğim yok...**

* Önce güneş, hava, su; sonra M-F-Ö gelir!..

*** Yunanistan'la anlaşma sağlanmış, Hacivat onların olacak, Karagöz bizim!..**

* "En kötü filmin bile, iyi bi beş dakkası vardır." (Ş'siz Anonim)

*** Amanın mor koyun, Milka'ya geçmiş, haydi de mor koyun profesyonelmiş!..**

* Bütün keşler "Arada bi kullanıyom" der...

*** Yalnızlıktan şikayet edenler işi şakaya vuruyo, yalnızlık çok pahalı bişeydir!..**

* Ulan dudak uçuk da neymiş ya, öldürmeyen veba gibi, insan içine çıkasın gelmez...

*** "İkinci tekil cevap vermezse kopar bu film. Cevap vermediği gibi bi de tebessüm ederse, sadece gizli gamzelerin seçildiği o karanlık odada yanar bu film." (VÖ)**

* Mikroseksüel: Tarkan...

*** "Dış kaynaklı" demeyin daha da şu müziğe, onu da gözlü-kulaklı insan evlatları yaptı...**

* Urfa'nın yemekleri ISOT-9001 belgesi alsa ya!.. (Üstat Tamer İpek'ten)

*** Kürtçe için "Türk Diil Kurumu" açılacakmış...**

* "Para, sabah altıyla dokuz arası kazanılır evladım, sonrasında istirahat edeceksin!.." (Bir Kapalıçarşı esnafından)

*** "Sıcak yatak, soğuk kadın" gene iyiymiş sana, "Soğuk yatak, soğuk kadın" olmadığına şükret...**

* Biz biz, liseyi terkiz mına koyiim biz, biz biz lise terkiz biz!..

*** "Ayağınla girme" bitsin artık!..**

* "Keçi yalar güldürmeye çalışan mizahı da sevmem." (Elbette Nihat Genç)

*** "Vasistası kaldır, denize bak" dönemi varmış Picasso'nun, mavi'den sonra, kısa dönem!..**

* Hektometroseksüel: Bülent Ersoy...

*** Süreyya Ayhan Kop, yakıştı Allahıma!..**

* Dörtlü çokomellerin dördünü de yemek isterdi deli bünye, gel gör ki o bitmeyen "Kardeşe de ver" tınısı...

*** "Esemes" kimse seni, benim çektiğim kadar!..**

* "Her kadın, istediği erkeğe önce aşık olacak kadar akıllıdır." (Pevase)

*** San Remo Müzik Festivali'ni ne bilir Nehir Erdoğan!..**

* Porno filmlerde oynadıysa n'olmuş, bu durum Sibel Kekilli'yi daha da başarılı kılıyo, ne yani hep mi pornolarda kalsaydı, hiç mi çıkış bulamasaydı, tüm ekiple beraber kutlarım, artı porno yavşak erotizmden daha dürüst bişey!..

*** Botox da gördük, canlı yayında otopsiye çeyrek kaldı...**

* Yuppie'nin "dadından yinmezine" metroseksüel diye gelirler çiftliğinde Ali Baba'nın!..

*** Eşit haklar, Beşparmaklar, denk taşlar...**

vo@hotmail.com

Akşamsefası

Bayırgülü

FEYHAN GÜVER
guverfeyhan@hotmail.com

Bu haftaki konumuz : KLİŞELER..:

Yazdı, Çizdi
Haftaya Başlıyor..
İlk Türk Süper Kahramanı TÜRKMEN
Akşamsefası

ÖZGE

ozge@leman.com.tr

- Alo, Sıkılhan Öflan, Yokmeral Peremecioğlu konuşuyor, Bunalgül'ün annesiyim. Söyle bakalım gençadam, kızımın boynunu ve/veya omzunu ısırmış olabilir misin.

- Uheh... Kızınızı herhangi bir yerinden ısırmış değilim Yokmeral Teyze.

- O halde kim ısırdı? Bariz bi morluk var kızın boyunlarında. Masum bir ilk gençlik öpücüğüyle başlayarak yavaş yavaş şehvetin pençesine düşüp ısırmadın di mi kızı? Açık konuşucam, ben uygar bi insanım fakat bu tür densizliklere katlanamam.

- Burası bir rüya mı yaa? Neler diyosunuz siz Yokmeral Teyze?

- Kulağa fısıldamaktan söz ediyorum eşek sıpası! Ardından, kulak memesine üfürmeler, edepsiz dil hareketleri, ordan boyuna doğru, derken omuzlar... Sonra zaten zavallı kız o dakika savunmasız hale gelmiştir. Siz erkekler, masum bir öpücükte durmayı bilmezsiniz. O kız bir eşya değil delikanlı. Bir daha Bunalgül'ü ısırma. Ben diyeceğimi dedim.

- Ben kimseyi ısırmadım.

- Hep öyle dersiniz.

- Biz sadece sınıf arkadaşıyız.

- Hep böyle de dersiniz.

- Resmen iftira atıyosunuz.

- En çok bunu dersiniz.

- ....

- Zora gelince susarsınız. Sonra biz kadınlar vır vır ediyo oluruz. Bunalgül daha saf bir çocuk. Henüz benim kadar erkek milletini tanımıyo. Hatta senin yediğin haltı masumca gizlemeye çalışarak bana "Hayır anne, beni kimse ısırmadı, iftiralarından bıkıp kendimi asmaya çalıştım boynumdaki morluk ondan" diyor. Fakat Yokmeral yemez bu numaraları. Uygarlıksa uygarım tamam. Ama o kızı sana ısırttırmam... Kapattın diy mi? Hep böyle yaparsınız. Bunalgül'ün babası da on yıl önce kapatıp gitti. Hepiniz aynısınız. Alo? Nasıl da ezberlemişim ciğerinizi, daha baştan biliyodum telefonu suratıma kapatıcağını.

- Şşş.. Alo... Çağatay ben, naaber hoca. Baksana ne sorucam, benden sana kırkdört kukuluk bi mail geldi mi?

- Olm hastasın lan sen. Normal insanlar 44 Kilobayt, 1 Megabayt filan diye konuşuyo biliyosun di mi? Kuku diye bir bilgisayar birimi yok.

- Yok be abi, kırkdörttane kuku resmi diyorum sana. Makine virüslenmiş oğlum, benim mail listemde kim var kim yok otomatik olarak kırkdörder tane kuku yolluyo. Mailini açmadıysan sakın açma yani. Yoksa senin listendeki herkese sıçrar olay.

- Hay sıçrıycam yaa. Lan salak, günün birinde gerçek bir kukuyla karşılaştığın zaman geçersiz işlem yürütücen oğlum. Maus filan arıycan... Bırak şu işleri...

- Bağırma hocam sen de yaa. Kardeşinin son saatleri zaten. Yozgat'tan Sulhi Dayım kapmış tabancayı beni vurmaya geliyo.

- Hay aksi. Senin virüs onun posta kutusuna da mı kuku doldurmuş.

- O kadarla kalsa kapmazdı tabancayı. Bu mailini açınca, virüs hareket geçip dayımın makinasındaki herkese kendini yollamış. Adam Suudi Arabistan'a bakır maşrapa ihraç ediyo. Ordaki bütün müşterilerine kırkdörder tane yağınca, bizim dayının ticaret hayatı bitmiş. Suudi Arabistan'a girişi yasaklanmış. Yakalayınca kılıçla kellesini kesiceklermiş. Elveda Sıkılhan. Yediyüzyetmişbirbin kukuluk seçme bir arşiv biriktirmiştim. Bunları en samimi dört arkadaşıma bırakıcam... Yediyüzyetmişbiri dörde böl, naapıyo?

- Alo Sıkılhan, Bunalgül ben... Çok tuhaf bişey oluyo biliyo musun, ben var ya, kendi kendimden elektrik alıyorum. Yaa inanamıyorum kendime inanır mısın, inanılmaz hoş şeyler düşünüyorum şu aralar kendi hakkımda. Sence bu normal mi? Büzge'ye sordum o da çok seviyomuş kendisini "Barışığım ben benle, hoş kızım" diyo. Çisil, kendisine karşı mesafeli, çok içli dışlı diil kendiyle. Ama normal tabi o kızın kendinden pek hoşlanmaması, neden dersen, bilmem biliyo musun, o kızın bi ayağı altı parmaklı. Ama ben... Ben aynada şöyle bi bakıyorum da kendime... Kuğu sürüsü gibiyim. Afyon kaymaklarıyım, pürüzüm yoklarca.

- Peki kendini ısırdın mı hiç Bunalgül.

- A evet, nerden bildin? Alo. Ya inanmıyorum yaa resmen bildiiğ.

Atilla Atalay sklhan@leman.com.tr

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

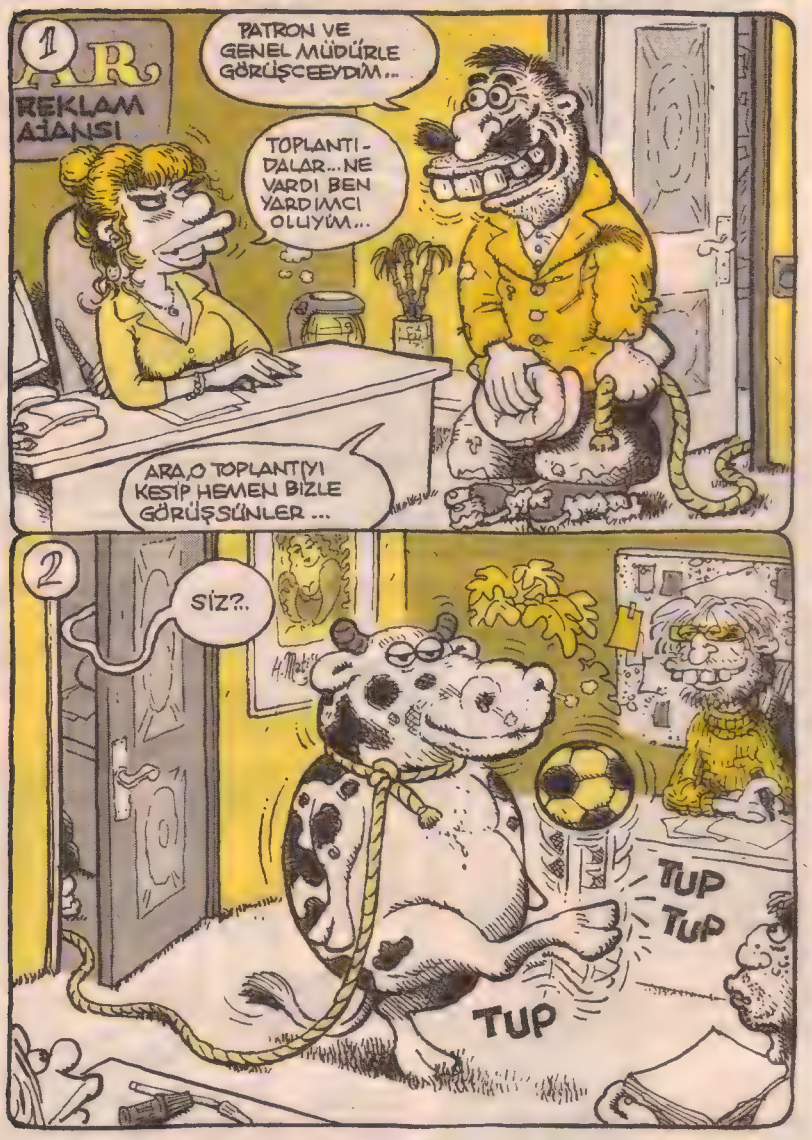

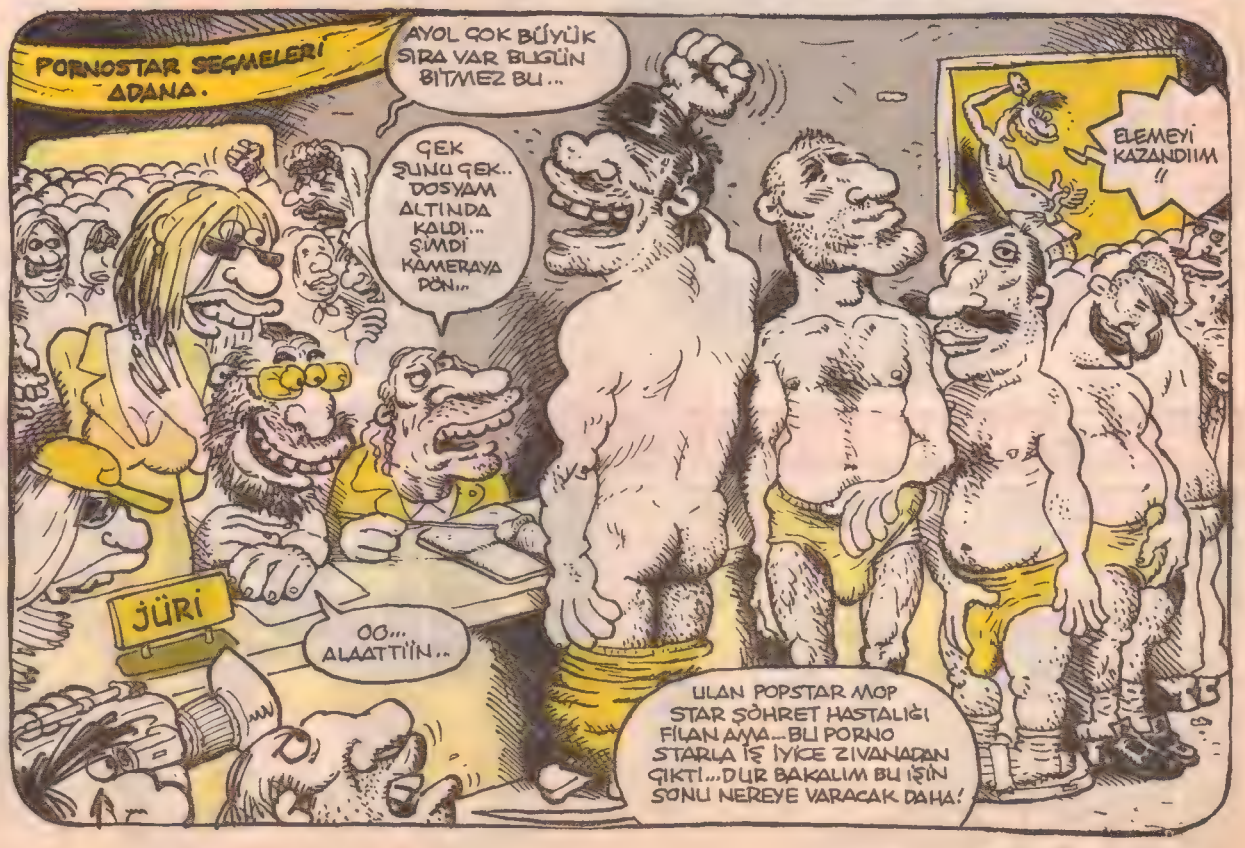

Akşamsefası

karatan@leman.com.tr

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barlan

AY, EVİN İÇİNDE ERKEK ZOR KARDEŞ. BİZİMKİ EMEKLİ OLDUKTAN SONRA HEP EVDEYDİ... NEYSE, KAHVEYE ÇIKMAYA BAŞLADI DA KURTULDUM...

BENİMKİ AYAK ALTINDA DOLAŞAMAZ... İŞ SEYAHATLERİNE ÇIKAR.. BİR HAFTA ON GÜN LIGRAMAZ... SENİNKİ NAPAR ABLA?..

VALLA BENİMKİNİN DE DERDİ YOKTUR.. HER AY BİRİNİ PIÇAKLAR, YARALAR, DARP EDER İÇERİ GİRER... RAHATIZ YANİ...

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

ALLAH AŞKINA ERKUT ABİ BENİM BAYHAN'DAN NE EKSİĞİM VAR?O ÜNLÜ OLDU BENSE DÜĞÜN SALONLARINDA SÜRÜNÜYORUM...

ELİN KOLUN FAZLA UZAMASIN! NEYSE ŞU LİMONATALARIMIZI DA İÇELİM DE DÜĞÜN SAHİPLERİNE AYIP OLMASIN!

ÖYLE DELİ GİBİ BAKMA İÇİM YANIYOOOR

BUNA ÖNCE KÖPRÜNÜN BÜTÜN KABLOLARINI DEĞİŞTİRTTİRİN!.. DAHA SONRA KÖPRÜYÜ YIKTIRIP YENİDEN YAPTIRIN!.. BAKTINIZ Kİ AKILLANMIYO, O ZAMAN AVUSTURALYA'DAN KANGURU GETİRTİP TEKMELETİN BUNU...

GELME LA BURAYA! YASAK!..

ERKUT ANANI ZİKERİM SENİN!..

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

A AA.. BU POSTAL İZLERİ KİMİN LAN? YEDİ CÜCELERDEN HANGİSİNİN ACABA? EHE..EHEA..

HARŞ. HARŞ..

ERDENER ABİ

- Erdener bey 2004 ilkbahar sezonu ilk defilesini nasıl buldun?

- Bulamadım!..

- Erdener yıllar sonra maskemi çıkartmak istiyorum!

- O işi kenarda yaparsan memnun olurum!..

K. ERTEM

PANTOLON

METİN FİDAN

OLUM BAK! BU KOLONU BİR KESERSENİZ, EPENİZİ SİGERİM! TAŞIYICI SİSTEM LILAN BU!.. KOLON KESİLİR Mİ? AĞAÇ YAŞKEN EĞİLİR!.. ORMANNAR!.. LAN, BENİ DE ŞAŞIRTTINIZ!.. TAMAM MI? HIŞT MAAZA SAHİBİ SANA DA DİYOM!.. BU KOLONU KESENİ OYARIM!..

TAMAM MİMAR BEY! KÜFÜRLÜ KONUŞMAYIN AMA... BİZ DE BAŞKA BİR İÇ DEKORASYON TASARIMI YAPARIZ...

NE SİGİM YAPIYOSAN YAP, BU KOLONA DOKUNMAYACAM AMA! BAK GELİP KONTROL EDİCEM ANNADINIZ M! LEN?! DÜPDÜZ...

ŞU PORTAKAL BİR HAFTADIR ORDA DURUYO... YEMEDİ BİR TÜRLÜ! İNATLA ORDA ÖYLE TUTUYO YAA!?

RENGİ HOŞUNA GİDİYO. BAK BOŞ GAZOZ ŞİŞESİNİ DE ATMADI HİÇ... İNSANLAR BAZI ŞEYLERİ DEKOR OLARAK YANLARINDA BULUNDURUR...

ZAVALLI O ZAMAN BU İNSANNAR YAA!.. HER ŞEYDEN BİR ŞEY BEKLİYOLAR... EŞYANIN RUHUNU HIRPALIYOLAR...

BIRAK ŞİNDİ GEVEZELİĞİ... BALKONA BİR ÇIK DA, BİRAZ KAR TOPU GETİR HADİ BANA?!

SEDAT'I GÖRDÜN MÜ LAN! GEÇTİ Mİ HİÇ BURDAN! BORCU VAR BANA!.. YAKALARSAM SIÇICAM AĞZINA...

AHA! ŞU TARAFA ŞÖYLE KIVRILDI!.. ORDAN ÖYLE GİTTİ!..

SEN NE OYNUYON LAN ORDA? KIÇINDA YARA VARMIŞ GİBİ...

BEEN? BENDE ŞEY VAR DA? BASUR!.. ÇOK ACIYO... HİÇ BİR YERDE RAAT OTURAMIYOM DÜZGÜN!..

SEN ŞİMDİ KILLANDIN DI Mİ? BENCE HİÇ KILLANMA! AHA GÖSTERİYOM. BURDAN BÖÖLE GİTTİ İBNETOR...

metinfidan@leman.com.tr

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

SONRA, YİNE BİRGÜN ÇAVUŞ..

ÇABUK GİT SUSTUR ŞU SALAĞI! ASKERLİK HELE BİR BİTSİN..

SAÇMALAMA ODLUM UTANILACAK NE VAR Kİ BUNDA.. N'OLMUŞ AĞIN SÖKÜLDÜYSE..

VER BAKİİM ŞU RESİMLERİ DE, BİLALİM NASIL YEMİN ETMİŞ BİR GÖREYİM!

FİKRET, BİZ AYRI DÜNYALARIN İNSANLARIYIZ.. BİRLİKTE OLAMAYIZ..

mtibet@leman.com.tr

TERELELLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

Akşamserası

canbarslan@superonline.com

bahadirboysal@leman.com.tr

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

KÖR MURAT'TAN EVLERE SERVİS!

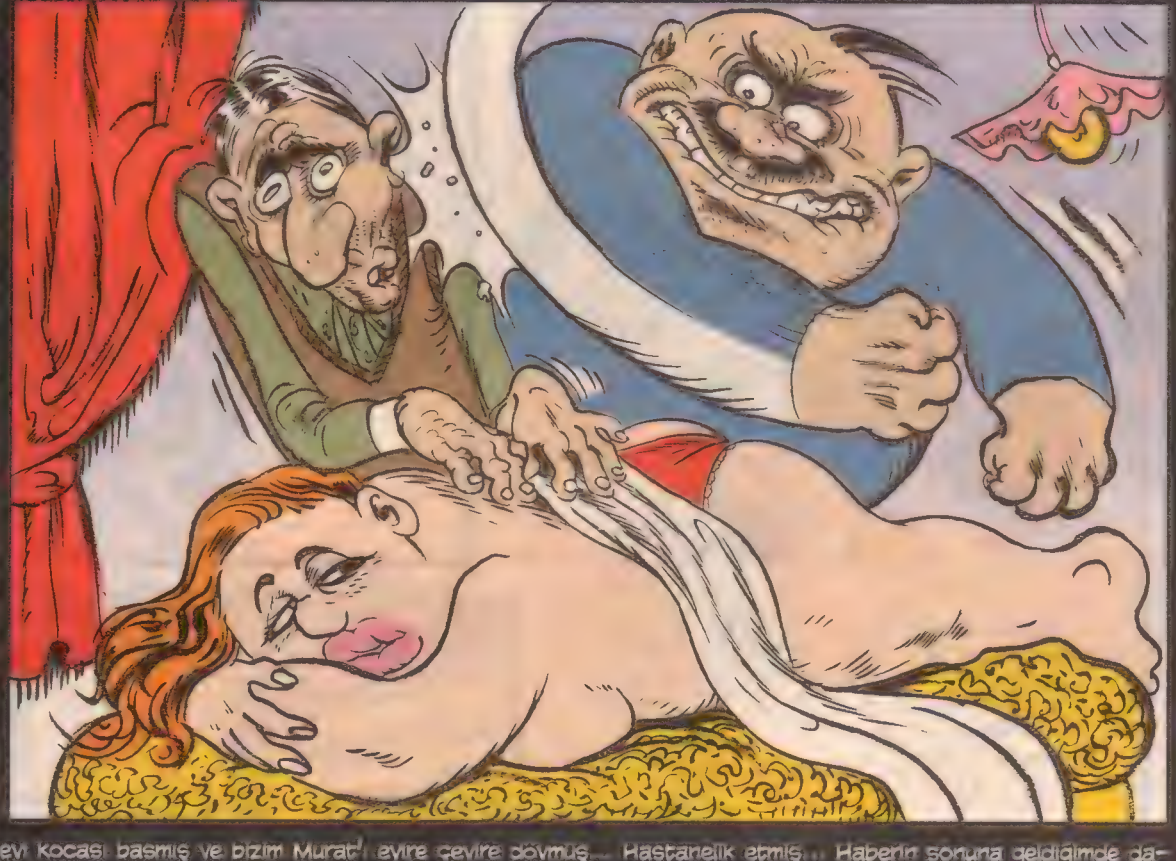

Yıllar evvel ucuz erotik bir bulvar gastesinde minicik bir ilan vardı... Ufacık pul kadar birşey... Dikkat çeksin diye de siyah üzerine beyaz harflerle... "Kör Murat'tan evlere servis masaj" ve telefon numarası. Ve bu adamı buhranlı ev kadınları evde yalnızken çağırıyor, gidiyor hep efendi gibi masajını yapıyor... Bu kadınlar başlarını her yastığa koyup uzandığında küçük dünyalarına daha bir utançla gömülüyor... Ama yağlı vücutlarını kör gözler, yabancı ellerle okşayınca bu günah masaj caiz oluyor... Bu etli günahı ateş basıyor! Bu pul kadar ufak, korku kadar siyah ilanı bir müddet takip ettim... Gazetede hemen hergün aynı yerde 900'lü dandik erotik hatların arasındaydı... Nihayetinde aradan aylar geçti, ben tam bu Kör Murat'ı unutmuşken normal bi gastenin 3. sayfasında haberini okudum... Bir ev kadınına masaj yaparken evi kocası basmış ve bizim Murat'ı evire çevire dövmüş... Hastanelik etmiş... Haberin sonuna geldiğimde daha fena dehşete kapıldım... Polisin çapraz sorgusunda bu dayağın, kan kocanın ortak fantazisi olduğu ortaya çıkmış... Yani masörün geleceği de bilinıyor, dayağın atılacağı da... Dikkat edin bu millet "Çocuklar Duymasın" dizisinden Tamer Karadağlı Hammer Cip alınca dizinin reytinglerini arttırdı... Cem Yılmaz'ın birer ikişer Porşe'ler almasını sevdi, içi gitti... Cem Uzan'ın miting alanlarını ağzına kadar doldurdu belki bize de biraz para verir diye... Ama saf ve basit bir akılla kolay para kazanan fakiri hiç affetmedi!. Kıskandı ve onu paramparça etmekten zerre kadar gocunmadı...

DOMUZLARI DOYURMAK İÇİN

Anadolu'da yüzyıllar evvel Helen uygarlığından kalma köhne bir metod kuşaktan kuşağa kıyı kıyı öyle bir geçmiş ki... Kimi köylerde hala uygulanmakta... O eski zamanlarda, ailenin kesinlikle istemediği ve birbirinden bir türlü kopmayan iki sevgiliyi çırılçıplak soyup birbirlerine bağlayıp bir odaya koyarlarmış... Saatler, günler geçiyor ve nihayetinde açlık dayanılmaz oluyor... Açlık başlayınca aşkta bitiyor ve birbirlerini ufak ufak ısırmaya başlıyorlarmış... Çiftlerin birbirlerinden tiksinmesi için iyi bir şok tedavi... Köylerimizde yıllar yılı süregelen bu gelenek gizli saklı binde bir uygulanan bi yöntenmiş... Hatta bi keresinde kızın babası dayanamayıp bağlıyor bunları işte, imparator zaman geçiyor ama öyle ısırmalı bişeyler olmuyor... Altlarına sıçmışlar, işemişler... Ortalığı bok götürmüş... Eşşekler gibi anırmaya başlamışlar sonra... O anırmalar yetiyor da artıyor tiksinmek için kendine, köy halkına da... Hele o bok kokusu yok mu... O koku da, hastalık, ölüm, ucuz ilaç, çürük et ve çıban kokuları var hep oyy oyy oyy... Ah, ama yazık bu aşıklara... Köyde günden güne memeleri şişiyor... Hatveleri batınileşiyor... Ve böylece akşama kadar köşe minderlerinden kalkmak istemiyorlar... Ama asıl mesele domuzları doyurmaksa, lağımın kapağını tamamen kaldırmak gerek...

SEX-SHOP VE CİĞERCİLER

Geçenlerde dergiden Suat Abi'yle Beşiktaş'taydık... Bir "erotik şop" gördük, gayri ihtiyari girdik... Girmez olaydık... ortalık sime, arrak dolu... Boy boy dildodan geçilmiyor... Yani belli ki amatör ruhla, apar topar açılmış... Hal böyle olunca dükkandan sorumlu zerzevat bize sürekli "biz pezevenk miyiz?" edasıyla bakmakta ömrü hayatınca cileli esnaflıktan kurtulamamış ki... Naapsın... Avrupa'daki sex shoplara da baktım... Et dokulu yumruklar, kullanılmış kadın iç çamaşırı... Bir tak dotte açılan şamsiye eksik... Oysaki bizdeki bastırılmış şenvet açlıktan gebermek üzere olan bir kedidir... Bu dandik sex shop'ta bir ciğercidir... Ciğercinin bacaklarına gerine gerine sırtını sürter... Onun kan ve et kokan eski kunduralarının üzerinde pembe burnunu sürter, gezdirir... Ama ciğeri alamaz!.. Yine önde Emine Ana, ardında kediler... Onların ardında mahallenin Arab'ıyla, enikleri memelerine yapıştırarak sürükleyen Kuyruksuz'uyla köşeyi döner...

BU ADAMDAN SONRA HERŞEYİ ÖĞRENDİM...

Ortaokuldayken, yeni Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi hocamız geldi sınıfa... Aklımızı aldı heman... İncelikten, zarifliktan öldüyor... Yakasında bir gül... Şık bir takım elbise... Saçları taralı, ahenkle dansediyor... Adeta bir Süllün Osman gibi...Sevgiden mutluluktan bahsetti ilk etapta... Sonra bi ara en ön sırada oturan kızın kalemi düştü yere... Eğildi zarifce aldı onu kıza teslim etti... Alla halla... Ne cinsmiş, pek entaresanmış falan derken... Dersin sonuna doğru kızların olduğu tarafta kravat koleksiyonundan bahsediyor... Sonra bi gün okuldaki bayan hocalardan biri laf arasında anneme anlatmış... Bizim din hocası daha önce başka bi okulda bi kıza tecavüze kalkışmış... Yani bu kızlara incelip, kırılmalar bir gurah çıkarmadan başka bişey değil... Benim de başımı anamın göğsüne bastırdığım o vakitler, temiz hayatın her türlü acılarına ve felaketlerine karşı lakayd ve endişe vardı... İnsanların şeytanlığını, insanların riyasını ve levsini bilmiyordum... Bu adamdan sonra herşeyi öğrendim...

Nöbetlerde ve Hapisteyken Yazma İsteğim Artıyor

CEZMİ ERSÖZ

Akşamları, görevleri bittikten sonra , dinlenme saatlerinde öykü yazan roman okuyan, yazdığı öykü ve şiirleri edebiyat dergilerine postalayan subay ve astsubayların çığ gibi arttığını düşünün. Subay gazinolarında işlerinden arta kalan zamanlarını tavla ya da okey oynayarak değil günümüz sanatını sorgulayarak geçiren subay ve astsubayların çoğunluğa geçtiğini aklınıza getirin. Bilmem kaçıncı alayda barış üzerine ödüllü bir şiir yarışması düzenlendiğini, bilmem kaçıncı tümene kimi yazar ve sanatçıların davet edilerek günümüz öykücülüğü ve şiiri üzerine bir söyleşi yapıldığını hayal edin... Bütün bunlar şu an için birer hayal, bir düşten ibaret elbet. Ama olmayacağını kimse söyleyemez. Eğer bu olursa bildiğimiz anlamda militarizim de sona erebilir mi? Bilemiyoruz. Öykü ve şiirle uğraşan ama yine de görevleri gereği savaşmaktan geri durmayan subay ve astsubaylarla karşılaşabiliriz. Bu durum onları şizofreniye götürse de... Bana **Erzurum**'dan şiir ve öyküler yollayan astsubay **I.D.**'nin şimdilik adını tam olarak yazamıyorum. Şüphesiz fotoğrafı da yayınlanmayacak bu dergide. Bu haliyle bile başına bir iş gelmesinden endişe ediyorum. O şimdilik çalışma saatlerinde fırsat buldukça odasının kapısına nöbetçi koyarak öykülerini ve şiirlerini yazmaya devam ediyor.Ve şafak 3010 diyor.Evet astsubay **I.D.**'nin emekliliğine 3010 gün var.Bu ülkenin ve bu ordunun sosyal ve siyasal yapısında her hangi bir değişiklik olmazsa onun ne adını öğrenebileceksiniz ne de fotoğrafını görebileceksiniz... Ama röportajın sonunda onun bir şiirini okuyacaksınız...

Öykü ve şiir yazdığınızı kimler biliyor ? Tepkileri nasıl?

Öykü ve şiir yazdığımı ilk başlarda eşimden başka birkaç arkadaşım biliyordu. Beni tanıyan ve ciddiyetimi anlayabilecek kişilere söyledim.Tepkileri olumlu sayılabilir.Yazdıklarımı yakın çevremden hiç kimseye okutmadım. Dergilerde yayınlanmaya başlayınca da şiirimin olduğu dergilerden bahsettiğim birkaç kişi dışında kimseye göstermedim. Tanıdığım bütün insanlara açıkça söylesem (ki zaten ben de böyle bir istek yok) sıyırmış gözüyle bakacaklarından eminim. Düzenli çıkan ve ulaşabildiğim bütün edebiyat dergilerini okuyorum. Oradaki seçiciler de, **her şeyi bahane edip yazmayın** deyip duruyorlar. Tanıdığım herkese söylesem alay konusu olurum herhalde. Okumak bile hala anormal gözükürken; bak ben öykü yazıyorum , bak bu şiiri ben yazdım demek, hem de bu meslekteki çevremde, oldukça zor.

Ben Asteğmenken okuyabilmek için kitaplarımı karnımda saklardım. Çay ocağında ve kuytu yerlerde okurdum.Siz nasıl okuyorsunuz?

Ben kitaplarımı dışardan görünmeyecek biçimde eşimin renkli elişi poşetlerinde taşıyorum.Üç günde, bir poşeti kullanılamaz hale getirdiğim için daha çok eşimden çekiniyorum. Tabii taşımaktan çok okuma sorunu var. Kendime ait odam yokken ben de sizin gibi çay ocağında, yazıcı odasında ya da araçların içinde, rütbelilerin olmadığı yerlerde kitap okuyordum.Şimdi bana ait bir odam var. Kitap okurken dışarıya nöbetçi koyuyorum. Bunun nedeni de ilk tayin yerimde , yani maaşımı mahkeme kararı ile aldığım yaşta karşılaştığım bir olaydır: Mutfak nöbetçisi iken yemek dağıtımından sonra nöbetçi subayı odasında, şimdi adını anımsayamadığım **Brezilya**'lı bir yazarın **Çöplük** isimli romanını okuyordum. O sırada nöbetçi amiri kurmay yarbay içeriye girmiş.Tabii ben fark etmedim.Gök gürültüsü gibi bir sesle irkildim. Adam onu karşılamadığıma fena bozulmuş, durmadan bağırıyor. **Bu nasıl görev anlayışı falan** diyor. Sonra kitabı aldı, ismine baktı, **Çöplükmüş** diye yere fırlattı. Bir dünya hakaret, ıslanan kitap, meslekle ilgili olumsuz düşüncelerimin başlangıç noktası. Takip ettim, general olamamış. Bu da sevindirici bir şey tabii!. Ancak son yıllarda, herkesin borsa ve para piyasalarına yönelmesi ve bu konuları içeren dergilerin mesainin her saatinde okunmasının olağan görülmesi nedeniyle ben de kendi dergilerimi eskisi gibi korkmadan masanın üzerine yayabiliyorum. Dergileri görenler alıp hemen fiyatına bakıyor ve şöyle bir göz gezdirdikten sonra **"amma da pahalıymış"** diyorlar.

Edebiyatçı olmak isteyen astsubaylara ne tavsiye edersiniz?

Aslında edebiyatçı olmak isteyen hemşirelere yada harekat memurlarına neler tavsiye edilirse astsubaylar içinde aynı şey geçerli diyebilirim. Bunun yanında eğer astsubaysanız, öykü ve şiir yazmak için iki ana sorunla baş edebilmeniz gerekir. Birincisi, zaman; ikincisi, ortam sorunu. Ayrıca görevinizden kaynaklanan yoğun problemlerin ve ilk başta aşılacağını düşündüğünüz engellerin hiçbir zaman ortadan kalkmayacağına kendinizi inandırmak zorundasınız. Buna rağmen yola devam etmek istiyorsanız, doğal çevrenizden yazdıklarınızı gizleyeceksiniz. Bu fiziki engellerin bir kısmını aştıktan ve bir kısmının da aşılamayacağına yemin edip ruhunuzu bu yönde huzura kavuşturduktan sonra, edebiyat yapmanın zorluğuyla başbaşasınız. Bu arada gecenin üçünde yada sabahın yedisinde mesaiye gideceksiniz. Hep gece yazacağınız için yazdıklarınıza karanlık bulaşacak ve bundan da kurtulmaya çalışacaksınız.Bir sözcüğe takılıp, **TDK**'nın sözlüğüne bakıp aradığınızı bulamayınca sözlüğü yemeyip **Yusuf Çotuksöken**'e hak verip sakince kaldığınız yerden devam edeceksiniz.Bu gerçekleri hazmedebilecek astsubaylar yazmaya başlayabilirler.Astsubaylık çok zor bir meslek. Bütün zamanınız başkalarının çantasında. Yazmak ,hele şiir yazmak daha da zor. En iyisi birinci zordan soyutlanıp ikinci zora kilitlenmek. Tabii astsubay olmanın olumlu bir yanı da var o da; günümüz **Türk Edebiyatı**'ndaki hiyerarşik yapıya ayak uydurmakta güçlük çekmeyeceklerdir!

Her şeyin kurallarla ve disiplinle yürütüldüğü bir kurumda şiir ve öykü yazmayı damarlarınızdaki "asil kana mı" borçlusunuz!?

Çok rahat bir ortamda , özgürce ve istediği gibi yaşayanlar yazmaya çalışır mı? Astsubay olmadan önce de hep öykü yazmayı düşünürdüm. Ama hiç yazmadım.Aklımdaki bu öykülerde hep başrolde ben olurdum ve gece uykuya geçene kadar, bir tür zihin oyununa benzeyen bu öykülerle zaman geçirirdim. Bunlar bir çeşit arkası yarın gibi bana haz verirdi. Astsubay olduktan sonra başrolden düştüm.Başrolden düşünce de, aklımdaki öyküler arttı ve çeşitlendi.Gerçek dünyada kurallarla kuşatılmam bensiz hayal gücümü arttırdı ve yazma isteğimi uygulamama neden oldu.Bu kuşatılmışlık öyle bir hal aldı ki nöbetlerde ve hapiste yazma isteğimi artıyor.Burada bir konuyu açıklamak istiyorum sadece aralıklarla 40 gün hapis yattım. Asıl cevaba gelince ; yazdıklarınızın size hiçbir görünen getirisi olmayacağını bilerek, bu zaman ve ortam sorununu çözerken damarlarımızdaki o asil kan neyse, işte ona oldukça ihtiyaç duyuyorum.

Askerlik mantığın bittiği yerde başlar denir.Aşk gibi mi?

Askerlikle aşk arasında kadınların içindeki bedene bakmaksızın üniformalılara aşık olmalarından başka bir ilinti yok galiba.Aslında askerliğin temelini oluşturan kuralların hepsi askerlerin yapacağı görev için gereklidir ve bu nedenle bu kurallar mantıklıdır. Yalnız rütbe sahibi kişilerin verdiği emirlerin astlarınca sorgulanamaması nedeniyle kanunla koyulan kurallar bazen aşındırılmaktadır ki mantıksızlık burada başlar. Hatta şeytanla ilgili bir fıkra var:Şeytanın anlamadığı iki şeyden birisi;hamurun birbirine tekrar yapışması, diğeri de askerlikmiş.Tabii bunun savunması da kolay.Hangi mantık kuralı insanı bile bile ölüme götürebilir ki...

İrticadan askeri şura kararlarıyla atılanlar defalarca uyarılıyormuş. Sol görüşteki kişiler de uyarılıyor mu? Öykü ve şiir yazanların ordudan atıldıkları doğru mu?

İrticadan atılanlar söylediğiniz gibi defalarca uyarılıyor.Atılması yanlış ya da doğru sürekli ikaz ediliyor.Sonuçta tercih meselesi.Kişi isterse kendini gözden geçirip,mesleğine devam edebilir.Ama sol görüşte olduğunu söylenen bir astsubayın hiç uyarılmadan ,yeni tayin yerine gitmek için evini toparlayıp hazırlanırken atıldığını duydum.İrticadan atılanlar, herkesin de bildiği gibi hemen iş bulup hayatına devam edebiliyor. Ya sol görüşlü olduğu için atılanlar? Öykü ve şiire gelince, iç hizmet yönetmeliğinin ilgili maddesi: subay ve astsubayların siyasi olmayan edebi ürünlerini dergi ve gazetelerde yayınlanmasını ve bu ürünleri kapsayan kitap bastırılmasını izin şartı aranmaksızın serbest bırakmıştır.Yine de dikkat etmek zorundasınız bazen bir sözcük bile başa bela olabiliyor.

Askerlikten "iyimser" duygularla dönülüyor! Yaşadım, bilirim. İnsan öyle şey oluyor ki askerlikte, terhis olduktan sonra hayata sımsıkı sarılıyor! Sizin bu "iyimserlik" hakkındaki düşünceleriniz nelerdir?

Belirli bir süre askerlik yapmakla ,bu işi meslek edinmek çok farklı şeyler.Bakış açıları çok farklı. Aslında kışlaların çoğu ülkenin minyatür hali. Her bölgeden , her kesimden insanları görüyorsunuz. Evlerinden ailelerinden uzak insanların bilmedikleri ve merak ettikleri bir yaşam tarzına uyum sağlarken nasıl zorlandıklarını, ya da bu yaşama ne kadar kolay alıştıklarını görüyorsunuz. Bir soruda hüngür hüngür ağlayanların halini hemen kanıksıyorsunuz. Bazen de, ne kadar duygusuz olduğunuza siz bile şaşırıyorsunuz. Askerlik mesleğinde kendinizi güvende hissedersiniz. Özellikle ülkemizin girdiği ekonomik krizlerde ve belirsizlik dönemlerinde kendinizi şanslı hissedersiniz. Ülkenin hali iyileştikçe bu defa yaptığınız işin karşılığını alamamaktan şikayet edip dışarıda çalışan insanlara özenirsiniz. Her şeye rağmen askerlik; özellikle son yıllardaki toplumsal değişimin ve duyarsızlığın olumsuz etkilerinden sizi bir nebze korur. Belki yakınlarınızın cenazesine yetişemezsiniz, düğünlerine gidemezsiniz ama çocuğunuz hastalandığında 800 Km. uzaktan sizi arayıp bulurlar , paranız yoksa para gönderirler , kalacak yeriniz yoksa yer bulurlar. Hatta hastane merdivenlerinde beklerken o kadar uzak mesafeden bir araç dolusu insanın birkaç saatliğine sizi ziyaretinize geldiklerini görebilirsiniz.

Sizin için hayat emeklilikten sonra mı başlar?

Emekliliği beklemekle ölümü beklemek aynı şey aslında. Okuldan yeni mezun olan bir astsubaya bakıyorsunuz. Henüz on yedi yaşında, 20 sene geçse de emekli olsam diyordu. Şimdi işler değişti, emeklilik yaşı yükseldi ama herkes gün saymaya devam ediyor. Ayrıca astsubaylar ve hemşirelerden başka, günü dolunca hemen emekli olan başka bir meslek gurubu yok bildiğim kadarıyla. Ben emekliliği hayatın başlangıcı olarak görmüyorum. Ayrıca, iş hayatı ayrı , özel hayat ayrı gibi ütopyacı yaklaşımları da benimsemiyorum. Bir kitapta ya da takvim yaprağında okumuştum **iş hayatınızın gerçek hayatınız olduğunu geç kalmadan anlayınız** diyordu yazar. Allahtan bu yazıyı ilk yılımda okudum. Peki ne yapmalıyız? Bu noktada biraz iyimser olunabilir mi? Ülkemizdeki işsizliği, sosyal güvenlik sistemindeki rezaleti ve bize özgü vahşi yaşam mücadelesini de hesaba katarak bulunduğum yerdeki halime şükretmeliyim diyorum bazen. Kaç kişi istediği mesleği seçebiliyor ki? Hem emekliliğime de 3010 gün kaldı! Şafak 3010 yani...

IÇİMDEKİ YÜZ

ölü teni gibi soğuk bir öpüşün bende
bak desem derdimi anlayıp dönersin
içim yekpare sen bir hayvan leşi gibi durur önünde
kaç kokumdan sakallı şahmeran kıvranmış dizinde

yalvardım dil artığı biçimsiz bir sesle
çok gönlü yok bulaştı değme dedin tenime
gitmek istersen ben yaşarım bu mevsimde
ölü bir kadın resmi gibi duruyor yüzün içimde

CEZMİ ERSÖZ cezmiersoz@leman.com.tr

* Belleğini yitirdiği halde tutuklanan **Grup Yorum** elemanı **İhsan Cibelik**'e özgürlük.. * **Suçtur Umutsuzluğa Kapılmak** adlı kitabım **Gendaş Yayıncılık**'tan çıktı. Bu kitabın tüm geliri tutuklu aileleri ve yakınları'na **(TAYAD)** bırakılmıştır. * **Mardin.** 20 Şubat Cuma günü saat 14.00-18:00 arası **Mardin MNC**'deyim. (Mardin Neden Canlanmasın) * **Beyoğlu.** 21 Şubat Cumartesi günü saat 15:00-18.00 arası **Beyoğlu Literatür Kitabevi**'ndeyim... * 21 Şubat Cumartesi günü Saat 18 30-20 00 arası **Türk Folklor Kurumu**'ndayım. (**Şehremini**'nde) * **Bağcılar.** 22 Şubat Pazar günü saat 15:00-18:00 arası **Meksikalı Kitabevi**'nde imza ve söyleşim var...

bezginbekir@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

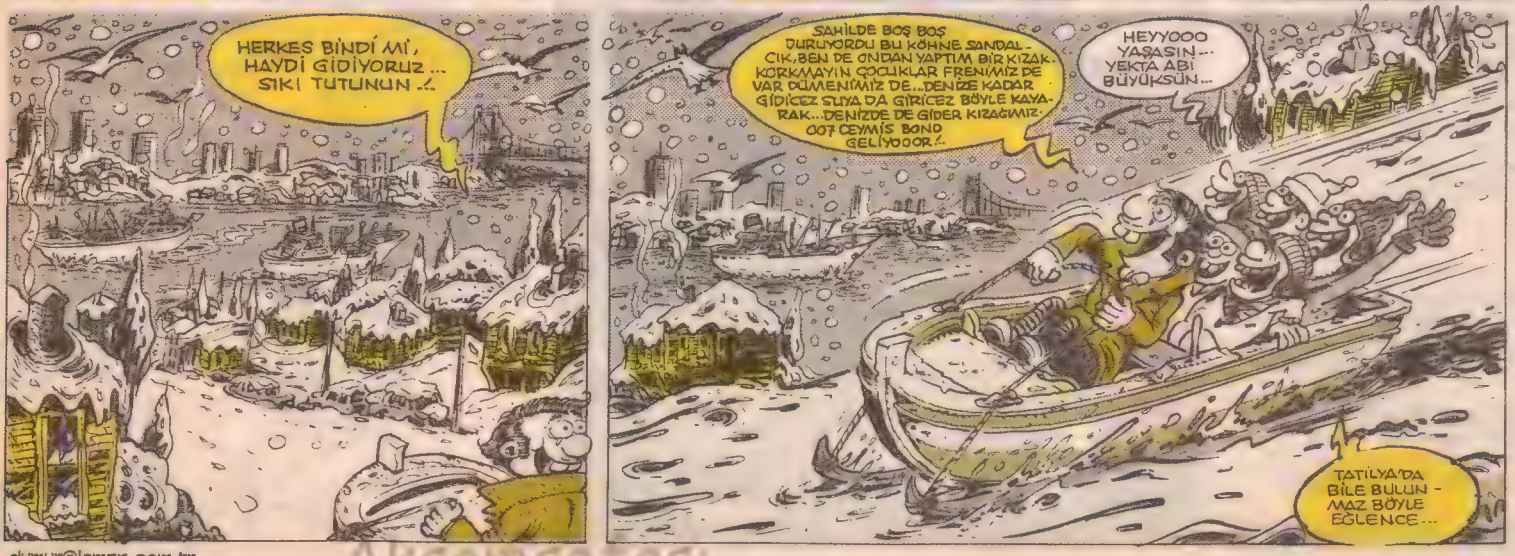

dumur@leman.com.tr

Akşamserası

AYRINTILAR

'Üç boyutlu resimlere bakılan o dürbünlerle' ilgili siteleri araştırdım internet kafede, yarım saat kadar. Sonra bi ara, yabancı bir müzik dergisinin arşivine girdim. 'Dünyanın en iyi beşyüz müzik albümü' şeklinde bir sıralama yapılmıştı daha önce. İlk on'da, üç dört tane 'Bidıls' vardı gene. Bi tane de, Dark sayd of dı mun'la pinkfloyd nihayet.. Sonra öteki albümlere baktım..

Kendimden birşeyler arıyodum sanki. İstatistikler, sıralamalar, listeler filan ne acayiptir. 'En iyi', 'en çok dinnenen', 'en nefis' sıfatlarıyla hazırlanan bu tür listeler, hemen de ilgisini çekiyo insanın! Du bakiyim diyosun, şu en güzel şeylerden bende de var mı evde; ben de en nefis müzikleri dinneyenlerden biri miyim acep!. Satış rakamları, dinlenme oranları felan, diğer bir yığın istatistik arasında, insan kendi yaşamından izlere rastlamak, varlık değerini bu rakamlarla artırmak, hattâ listenin en başlarında yer almak istiyodu!. Örneğin şu albüm: Daha önce pek işitmemiştim. Bayaa yukarlarda, dördüncü sırada filandı mesela! Hemen bi tane edinip dinneyeyim, hattâ dinnemiyim sadece ediniyim! Edinmek de şu günnerde oldukça popüler bişiy! Evet, ediniyim, evde edili dursun bi köşede! Edinburgh... Böylece, liste başlarındaki önemli şeyleri dinleyen liste başı bi herif olurdum belki. Şaka maka, fazla beğenmediğim diğer müzikleri de, kulaklığı takıp şöyle bi gözden geçirdim. Hattâ, beğenmeye bile çabaladım! "Oğlum" diyodum, mesela yine ustlerde, sekizinci sıradaki bi albüme kafayı takarak, "nası kulağın algılamaz şunu ya!?. Yakışıyo mu sana, yüzotuzikinci sıradaki bi albümü beğenen biri olmak!." Allahtan pinkfloydla biraz kurtarmıştık, bir tercihim ilk elli'ye girmişti bâri... Bu tür başka bir sıralama da, şehirler arasında yapılmış. Gazetede okumuştum: 'Dünyanın 'yaşanabilir' en nefis şehirleri'. İlk on'da Avusturya, Avusturalya, Kanada şehirleri felan vardı. Toronto, Melbörn, Viyana, Viyönö v.b. Şehir plânlaması, temiz hava, temiz sokak, çevre estetiği, sanatsal şeyler, bunnar hesaba katılarak yapılan bir listeymiş. Gözüm hemen İstanbul'u aramıştı elbet!. Yuh. Doksanbeş'li sıralarda bi yerdeydik. Zaten 'yüz otuz' şehir arasında yapılan bi sıralamaydı.

Liste başlarındaki bi ülkede yaşamıyor, liste başındaki müzikleri dinneyemiyor, liste başındaki kitapları pek okumuyor, liste başındaki filmlere gıcık kapıyodum. Boku yemiştim! Yoktum ben, ortalıkta görünmüyodum! Sıradan bile değildim, sıranın altlarında bi yerde kendi çapımda eğlenmekteydim. Hemen kendi ruh hâlime ve günnük yaşamıma göre bi liste icat etmem şarttı. Böyle de yaşanır mıydı çünkü. Listesiz, istatiklere giremeden, sıra başına tırmanmadan, garip, zavallı bi şekilde. 'En hıyarlar', 'kıldan tüyden en çok nem kapanlar', 'en aptalca müzikleri dinneyenler' listesine bile razı olacaktım belki. Fekat oralara da girmek de zordu, kapıdan çevirirlerdi bizi. Çünkü biraz tuhaf buldukları, içne kapanık veya dışna çevrilik diye tanımladıkları kişileri, 'yavşaklar' veya 'hıyarlar' listesine de pek kâbul etmiyodular. Az buçuk entelektüe! birikimimiz, ve içersiyle dışarsı arasına sıkışan garip tavırlarımızla, bâzı ilginç listelere ucundan kafamızı sokabilsek dahi, bunnar da öyle âhım şâhım, çok saygıdeğer listeler değildi. Zaten o tür enteresan listeler, bir fikir vermek gerekirse topu topu kırkbeş kişiden felan oluşmaktaydı! Yani oradakiler can ciğer kardeş sayılırdı. Aramızda 'birinci' 'ikinci' mi olurdu artık! Aksine, gariban listemize yeni adamlar katmamız gerekliydi. Fekat bunu da pek beceremiyor, çünkü gene kıldan tüyden nem kapmaya devam ettiğimizden, bu sefer de biz başkalarını uzak tutuyorduk. Birdenbire o liste de dağılıyor, gene listesiz eski günnerimize dönüyorduk! Yeni bi sıralama, yeni bi yarışma, farklı bi liste hayâl edip dururken, gastelerde "Bugün doğanlar" köşesindeki küçük listede bile kendime rastlayamıyodum. Halbu ki her yıl bu günü bekliyor, ulan o gün kesin alıcam gazeteyi ve bakıcam diyor, fekat doğum günneriyle felan hiç ilgilenmediğim için de, doom günümü ve o günkü gazeteyi almayı gene unutuyordum! Halbuki merak da ediyordum hani; ne tip bi adamdım yahu! O gün ilk ben mi doğmuştum mesela? Veya en son ben mi ölecektim?. Oha! Öyle bişiy mümkün olsa zaten, nası listesini tutucam ki. "Bak, en çok ben yaşıyorum lan!" diyerek kime çalım atıcam yani!.

Dürbün tanıtımlarına baktım biraz daha. Çok güzel üç boyutlu resimler vardı. Küçük film kareleriyle çevrelenen yuvarlak kartonu, yukardan dürbüne takıyor, ve üçboyutlu görüntüyü izliyorsunuz. 'View-master' deniyodu bu yabancı oyuncaklara. Kısaca dürbün derdik biz eskiden. Bi arkadaşımın babası, eskiden okulları dolaşarak, üç beş kuruş karşılığında çocuklara dürbünle baktırırmış. Evlerine gittiğimde ben de bakmıştım resimlere; koca bir metâl kutudaydı hepsi. "Hiç ilgilenmiyo babam artık, sana veriyim istersen?" dedi arkadaşım. "Olur mu, hatırası vardır onların!" deyip, arkadaşımın güzel jestini nazikçe geri çevirdim.. Üstelik internette satılmaktaydı yeni üçboyutlu resimler: Kelebek çeşitleri, müzelerdeki tablolar, doğa manzaraları filan! Fakat kredi kartı filan gerekiyodu elbet. Bende de bi türlü olmayan şeydi. Fazla kafaya takmadım ama; evde yirmi tane filan vardı zaten üçboyutlu kartonum. Bitpazarında rastladıkça almıştım.. Saat ücretini ödeyip, kafeden dışarı çıktım.

Sokağın iki tarafı kar birikintileriyle doluydu; küçük bi birikinti de orta kısımda vardı. Tekerlek izlerinin bulunduğu bölümler ise kirli ve sulanmış bi birikintiyle kaplıydı. Fekat en garip birikinti, çarşıya uğradığımda gördüğüm birikintiydi! Böylesi de nası birikmiş diyordu insan: Balıkçıların ve manavların bulunduğu, çarşı merkezindeki minik dörtyolun tam ortasında, uzunca ve yamukça bi kar kulesi yükselmekteydi gökyüzüne! Her esnaf kendi dukkânı önündeki birikintiyi ileriye ata ata, tam merkezde, ortada, bu tuhaf birikinti birikmişti! Ortaklaşa, kimseyi üzmeden biriktirilmiş bir birikintiydi. Aslında acayip saçma gözüküyordu. Kıyısında köşesinde lahana artıkları, limon kağıtları, üzerine saplanmış küçük sandık parçaları ve balık kılçıkları vardı. Bir kardanadam değildi elbet. Fekat, doğaçlama bir heykeli andırmaktaydı! Kirden ve tuhaf lekelerden beyazı da azalmıştı. O dev kanatlı eski zaman kuşlarından biri, çarşının bu bölümüne, tam yukarıdan ansızın zıçmış gibiydi. Fekat kutsal bir kuş olduğu için de kimse birikintiye dokunup kaldırmıyor, en fazla düzenlice ortada tutuyor, ve insanlar yanından yürümeye devam ediyorlardı. Zaten, yakında eriyecekti hem!

Bi balıkçının, sürekli buralarda dolanan evcil kazı, su kovasındaki ıslak simitleri gagalamaktaydı ayrıca. Çarşıdan geçenler, kazı her gördüklerinde yine bi parça şaşırıyorlar, şöyle bi göz ataraktan geçiyorlardı ordan. Ben de gene aynısını yaparak, ve diğer tarafımdaki şarküterinin zeytin kasalarını da devirmemeye çalışarak, yürüdüm ve kutsal birikintinin yanından geçtim... Kendime bir bere almam gerekiyordu yine. Bu kaçıncıydı yahu! Bütün kayıp berelerimi bi anda bulsam, bir bere dükkânı açardım! (Iyy, espriye bak. Kim satın alır lan o yağlı kirli, kıllı tüylü eski bereleri.) Osmanağa camiisinin önündeki ilk tezgâha yanaştım. O gün neşem biraz yerindeydi galbâ; kafama bi tane taktım ve "Yakıştı mı amca!" dedim. "Hee, hee, yagıştı!" dedi. Nemrut herif.. Yakışmasa bile, insan biraz şöyle sevimli, inandırıcı filan konuşur. Lacivert bi tane satın aldım. Ve çtorf çtorf, küçük kar birikintilerine basarak diğer kaldırıma geçtim. Düşüp kaymadan, fiti fiti bile yapmadan buralara kadar gelmiştim. Dönüşüm ise daha muhteşem olacaktı! Eğimin tersine yol alacaktım çünkü. İnmek azbuçuk riskliydi de; insan tırmanırken nedense daha dengeli ve sağlam, azimli ve arzulu, istekli coşkulu, güven dolu, art niyetli, ön bilgili, yan duygulu, bunnarın hepsinden oluyodu işte bi eğimi tırmanırken.

feyzi@leman.com.tr

Feyzi Başaran

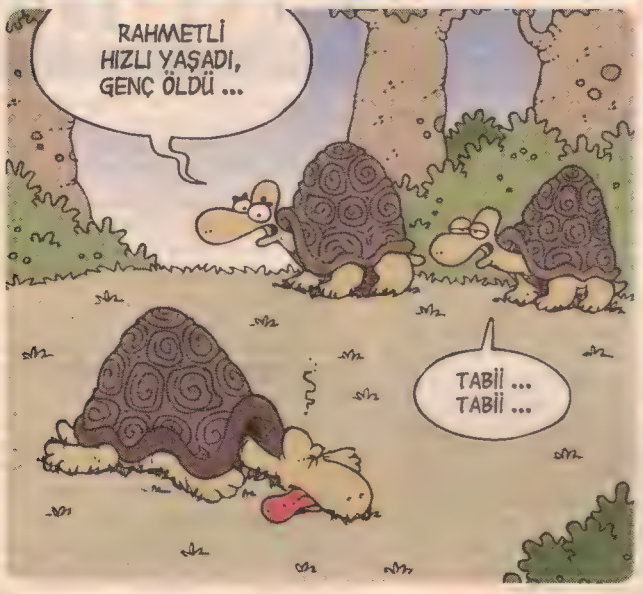

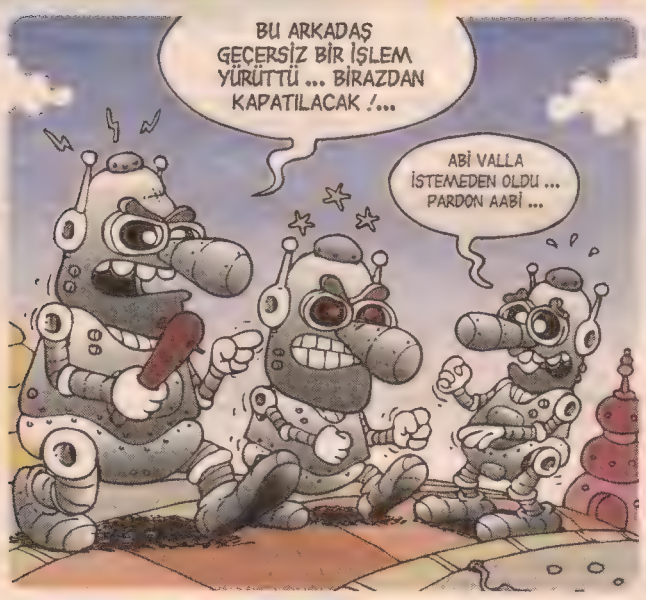

AKSARAY PAŞAOĞLU

Dötümdeki Bıldırcın Dövmesinin Sırrı, Kurt siyasetçimizden Hârika Bir Rock Albümü ve Steven Spielberg'den Müthiş Bir Ejder Filmi

Sorbon'da okuduğum yıllarda okulun itleri tarafından kurulmuş "Cartilage and Pot" (Kıkırdak ve Döt Kemiği) adında özel bir kulüp vardı. Son sınıfta ben de bu kulübe üye olmuştum. Birgün ordan bir Fransuva geldi. "Kulübümüzün Yale Üniversitesi kolundan bir grup, okulumuza bizle dövüşmeye gelecek" dedi. Ben Yale ekibinin şefiyle kapışacaktım. Bizi loş bir odaya aldılar. Ben dövüşün kuralları gereği donsuzdum. Dötüme kına ile sığır ya da bıldırcın gibi bir takım hayvan figürleri resmedilmiş, üzerine de neft yağı sürülmüştü. Az sonra karşımda kapçin ağızlı, tamamen çıpçırıl, sadece boğazına bir boğazlı kazak boğazı giymiş dal-kuşak bir Amerikalı genç belirdi. Onun da dötünde kına yakılarak çizilmiş başı çıplak, paytak ve bıyıksız bir kartal figürü vardı. Biz iki çıplak şapadak şapadak alkış gibi bir takım sesler çıkararak birbirimize saldırınca ellerimizde de birer kızgın ütü var ve ütüyü kim ötekinin dötüne yapıştırabilirse puan alıyor. Biz o gün iki iki berabere kaldık ve yirmi gün iki lobumuza da don giyemedik. Bu konuya tekrar döneceğim.

Şu anda masamın üzerinde çok hârika bir CD var ve kendi kendine saatte 300 mil hızla dönüyor. Hergün en az yirmi iki saat bu müthiş CD'yi dinliyorum. Ayrıca bununla yetinmeyip masamın üzerinde bolca bulundurduğum bu CD'leri çayıma batırıp batırıp dişliyorum, yine de doyamıyorum. Masama reçel sürüp yalıyorum. CD'nin adı "Aleyhimdeki bina", çoğu gençlik yıllarımın şarkıları. Ama o şarkıları sayın Süleyman Demirel'in kadife sesinden dinlemek beni hiper kudurtuyor. Turnusol kağıdından yaptığım koca külahın ucuna bronz bir çuvaldız takarak onu müthiş bir postmodern gramafona dönüştürdüm. Tabii bunları hayâlimde yaptım. Çünkü bir Süleyman Demirel Rock albümü hiçbir zaman varolmadı. Olsaydı fena mı olurdu? Bence Ecevit'in de çok hârika bas gitar soloları albümü var. Ama o onu hiçbir zaman yapmadı. Ben yine de günde dört defa altı saatte bir dinliyorum.

Geçenlerde dijital teleskobumla karşı sitenin o birbirinden renkli yatak odalarını ağır ağır tararken kapı çalındı. Gidip açınca çok şaşırdım. Karşımda Hollywood'un dâhi çocuğu Steven Spielberg duruyordu. Önce bana öyle geliyor sandım. Ama yanında Tom Hanks vardı. O da önce bana öyle geliyor sandım. Zaten o da öyle sanmış ve bunu Niyorktayken Michael Douglas'ın eşi Catherina Zeta Jones'a da söylemiş. Çok gülmüşler. Steven Spielberg tam bir piçkurusu. Genzinden hârika dinozor taklidi çıkarıyor. Şu sıralar ünlü çizgiroman kahramanı Tenten'in mavi Lotüs (Le Blölöt ötöttis) adlı öyküsünü sinema diline aktarmayı düşünüyormuş. Kibarca Tenten rolünü benim oynamamı istedi. Bense ona İngiltere'de Oksfordshire'da bir garajda kavanoz içinde bulunan "Bebek Ejder"den bahsettim. Bozulmaması için formaldehitte saklanan ve ağzından dumansız bir mavi alev çıkaran bu kanatlı ejderha yavrusunun öyküsünden çok hârika bir filim çıkabileceğini anlattım. Bu fikri çok tuttu ve filmi hemen çekerek bana da öbür cebinden bir kopyasını çıkarıp verdi. Film masamın üzerinde duruyor. Ortasından bir tükenmez kalem geçirerek döndürüp duvarda oynatıyorum. Bu filmi benden başka hiç kimse göremiyor. Tuhaf değil mi? Bence daha da tuhaf. Yazımın ilk bölümünde size bir donsuz dövüşten bahsetmiştim. Şimdi sıkı durun. Yıllar sonra, o gün karşılaştığım iki tane tuhaf yamuk gözü olan mandal burunlu delikanlının Corç Bush olduğunu öğrendiğimde boyum altı santim birden uzamıştı. Bütün bunlar size belki de delice gelecek. Bana da öyle geliyor. Ya size?..

Behiç Pek

behicpek@leman.com.tr

Behiç Pek

Akşamsefası

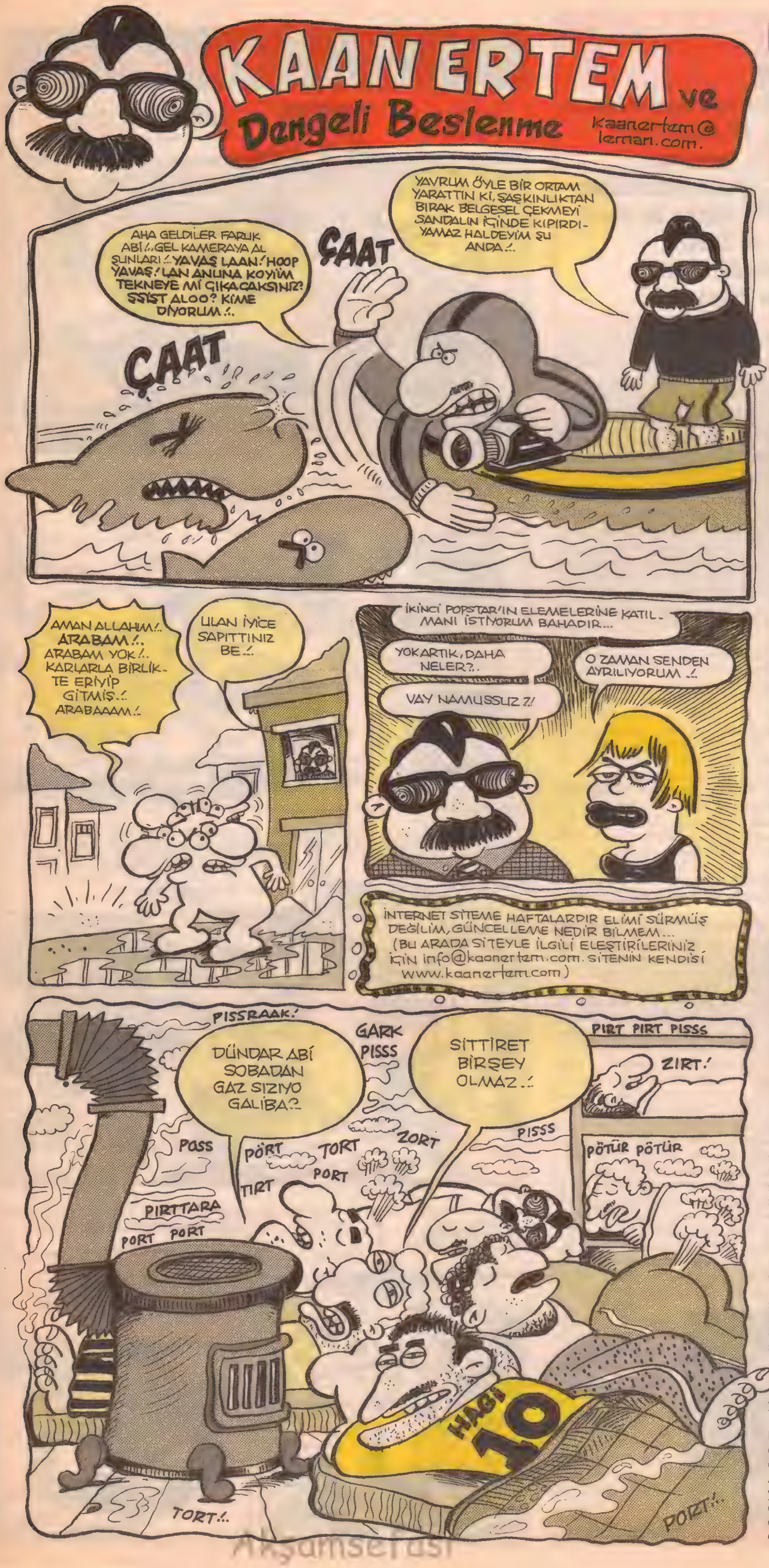

Münakaşa

TÜRK MASALLARI

Nihat Genç

Bilgisayarım yok ve internette bazı haysiyetsiz medya gazetelerinde olup bitenden haberim geç oluyor. Hakkımda bir yığın haris, kıskanç, terbiyesiz adamlar yazı yazıyor. İşim gücüm yokmuş gibi kalkıp cevap vermeliymişim. Yani durmaksızın şöyle yazılar yazmalıyım: "Yanlış anladınız, bakın bir önceki yazıma, yanlış söylüyorsunuz, bakın daha önceki yazıma... Ya da, "yanılıyor, iftira ediyorsunuz, bakın daha önceki yazılarıma!

Benim hiçbir yazımı okumamış, tek bir röportajımın, bir paragrafından hareketle üstüme çullanıyorlar, yetmiyor, hedef gösteriyorlar, yetmiyor, yargısız infaz uyguluyorlar...

Fikirlerini benim kadar açık, berrak, tane tane ve uluorta ortaya koymuş tek bir yazarınız yoktur. Devlet, halk, kültür, siyaset hakkındaki görüşlerim yüzlerce yazımın arasında raflardadır. Ve böylelikle, cevap verelim derken, birden "ben onu söyledim, ben bunu söyledim.. Ben ben ben..." diye konuşmaya mecbur ederler seni. Eğer insanlar binlerce yazınızdan sadece birini hedef alıp birkaç cümlene takılırsa, bunda kasıt vardır, ihanet vardır, yıpratma kampanyası vardır, öldürtmek gayesi vardır... Benim anti-amerikancılığım ortadadır, yüzlerce yazıda fikirlerimi sere serpe yazdım ve artık bu sağlam fikirlerim üstüne ropörtaj da veririm, yazılar da yazarım, yani, meramımı anlatamadım diye bir derdim yok... Her cümlemi ayrıntılı şekilde açıklayamam. Açıklamak zorunda değilim.

İşte sıkıntı da bu açıklamalar. Bir takım Avrupacı yazarlar sömürge demokrasinin yazarları, hepimize böyle bir kapan kurmuşlar. Kapanın tuzağını anlatayım size. Diyelim sizler bir yazınız da "ben İsrail'e karşıyım, politikalarına, devletine karşıyım" diye bir cümle yazdınız. Hemen hücuma geçip: "Vaay faşist, anti-siyonist, işte yahudileri öldürtmek istiyor.." diye yaygaraya başlarlar.

Kardeşim, ben sadece İsrail devletine karşıyım, yahudileri neden öldüreyim. Bunu nerden çıkarıyorsun... İşte batı dışı aydınlara kurulan tuzak da bu, her cümlemizi açıklamalı yazmak zorundayız. Yani, içinde İsrail geçen her cümlenin başında, "ben aslında yahudileri öldürmek istemiyorum" deyip yazıya girmeliyiz.

İyi de ben yahudileri neden öldüreyim, bunu neden her cümlemde söyleyeyim, yazılarım, kitaplarım ortada... İnsanlığın kardeşliği, ülküsü için yazdıklarım ortada. Niye her defasında böyle bir cümle yakalayıp hücuma geçiyorsun.

Hayır kardeşim, ben bir yazarım, hiçbir halka hiçbir insana karşı olmam mümkün değildir, her cümlede "ne kadar insancıl ve kimseyi öldürmek, kimseye hakaret etmek istemediğimi" söylemek, açıklamak zorunda değilim.. Yaptığınız haysiyetsizliktir, entellektüel zorbalıktır.

Ve ikibin yazı yazmışsın, hiçbiriyle ilgilenmezler. Oralı hiç olmazlar. Ne zaman böyle bir cümle yazarsın, hemen kampanya, hedef gösterme, dedikodu mekanizması, yargısız infaz başlar. Vay, Nihat Genç hakaret etti, öldürmek istiyor. Bu tuzağı yemem. Öz topraklarımda açıklamalı konuşmak zorunda değilim. Oysa yıllarca açıklaya açıklaya, sizler de anlayın diye hepiniz anlayın diye o kadar açıklamalı, uzun yazılar yazdım ki... Ne diyeyim size.

Üstelik, bu vahşi entellektüeller, bu harislikten kudurmuş haysiyetsizler, hem Avrupacı'dır, hem insan haklarıcıdır. Hem siyasi reformcudur, hem de, bizleri öldürtmek için hedef gösterirler. Çünkü bunlar, sömürge demokrasisinin aydınlarıdır. Kardeşim ben hiçbir halka hakaret edemem, götünüzden uydurmayın, bunu da yüzbinlerce defa söyleyemem, yazılarım ortada. Ne söylüyorsam anti-amerikancılığımdan söylüyorum, ne söyleyeceksem anti-amerikancı siyaseti yaygınlaştırmak için söyleyeceğim.

Ve bu vahşi entellektüeller bizim yazılarımızın hiçbirinin yüzüne bakmadan, bize kenardan, halklar kardeştir, uyarısı yapıyorlar. Bu topraklarda yüzlerce parti, sendika, dernek odasında konuşma yaptım, hiçbirinin dergisinde bin km'lik sınırımız olan Araplarla kardeşiz deyip halay çekeni görmedim, Iranlılarla kardeşiz deyip İranlılarla halay çekeni de görmedim, Çerkesler, Boşnaklarla da halay çekenini görmedim, hatta ben bu haysiyetsiz yazarların kendi halkı, Türkiye halkıyla halay çektiğini görmedim... Şimdi bu adamlar bize halklar kardeştir uyarısını yapıyor...

Acınızı, çıkmaz sokağınızı söyleyeyim size. Irak savaşı başladığı günden beri batı dışı yüzlerce ülkede onbinlerce aydın öfkeli anti-amerikancı yazılar yazmaya başladı. Sizler hariç. Ben de Amerikan politikalarına karşı amansız yazılar yazdım. Sizler kudursanız da yazmaya devam edeceğim. Adı, sanı, iklimi, coğrafyası, kim ne olursa olsun, Amerikan politikalarının yanında olanlarla işim olmaz.

Benim Çerkesler'i ne kadar sevdiğim, ya da Araplar'ı ne kadar sevdiğim, ya da muhtarlar ve hemşireleri ne kadar sevdiğimin hesabını siz aşağılıklara mı rapor edeceğim.

Yazılarım Türkiye halkının ve Türkiye kültürlerinin deli bir dervişinin metinleridir. Ancak, bütün yazılarımda tepeden tırnağa devlet milliyetçiliğine karşı oldum, devlet milliyetçisi sağcı zihniyete karşı çıktım.

Yazılarım, hikayelerim, çepçevre sarıldığımız bu kültürlerin güzellemeleri, aşk mektuplarıyla sürecek. Ancak, ben hiç kimsenin devletinin milliyetçisi olmadım. Eski marksistler artık bazılarının devlet milliyetçiliğine soyunmuş ise, onlarla işim olmaz. Anti-amerikancılık yapıyorum ve bu ülkede Türkçüsü de Kürtçüsü de Amerikancılık yapıyor diye yazılar yazdım, yazacağız!..

Halkımızın milliyetçisi olalım, devletlerin değil. Kültürlerimizin milliyetçisi olalım, ideolojilerin değil. Ve bunları, insan hakları, siyasi reformlar maskesine gizlemeyin. Yaptığınız düpedüz sömürge demokrasisidir. Bana kızgınlığınız da işte bu sömürgeci kafalarınıza durmaksızın küfürler etmemdir.

Bu toprakların despotlarını devirecek olan, bizlerin çıplak bilekleridir. Bileğimiz ne kadar kalınsa, gücümüz o kadardır, Avrupa vakıflarından para alıp, yasa alıp, kendi despotlarının karşısına dikilecek kadar haysiyetsiz, şerefsiz bir vatan evladı olmadım, olmayacağım...

Orhan Pamuk'a medhiyeler düzen bu marksistlerin Amerikancılığına hiç şaşırmadım.. Orhan Pamuk'u milyon kez yazdınız, benim kitaplarım Orhan Pamuk kadar medya marifetiyle satmadıysa da, hepsi beşer, onar baskıyı devirdi. Yani, ondan, milyon kez bahsettiniz, ama benden, bir kerecik olsun yirmi yıldır tek cümle bahsetmediniz.. Benden bahsettiğiniz tek cümle ise, beni hedef gösterip, öldürtmek kastıyla yazdığınız yazılar oldu.

Bu haysiyetinizi ayağa kalkıp alkışlıyorum...

Nasihat

Neyse, unutalım bunları. Artık gençlere nasihat verecek yaşlara geldim, oysa ben hayatımın bir tımarhanede biteceğini sanıyordum, olsun, henüz şansımı tüketmiş değilim. İzliyorsunuz, TV'lerde başköşeye oturan Pop-Star yarışmasına katılmak için onbinlerce genç birbirini ezerek hücuma geçmiş durumda. Bu utanılacak bir şey değil. Hiç birimiz, içimizdeki kahramanlık, şöhret, macera tutkusunu dindirmeyiz. Kendimizi durduramayız. Yüzbinlerce genç bir mucizenin, maceranın kapısına ancak böyle yanaşabiliyor. Bundan beşyüz yıl önce de, iki bin yıl önce de böyleydi, bozkırın ortasında canı sıkılan, bir köyde yaşayan gençleri kimse durduramadı, Cengiz'in ordularına, Osmanlı ordularına ya da eşkıyanın peşine takıldı. Hepsi macera, şöhret, kahramanlık ve ekmek arıyordu. 12 Eylül öncesi yüzbinlerce genç siyasete katıldı, bunun motoru, kahramanlık, macera, tutkuydu, ölüme sürüklenseler dahi hiçbiri kendini bu siyasi arenadan uzak tutamadı. Şimdi, bu tüketim çağındaysa TV'lerin, firmaların peşine koşuyoruz, ama, macera, kahramanlık, şöhret tutkusu, aynı insani tutku.

Muhtemeldir ki, insanoğlu yaşadığı müddetçe macera, kahramanlık, şöhret yaşayacak ve insanın güzelliği, dünyanın eşsizliği, tadından yenmez birşey olması devam edecek. İnsanı en derinden patlatıveren bu duyguların artık şirketlerin-kapitalistlerin eline geçmesi, gençlerin her birini tehlikeli bir parçaya, ruh kesici, ahlak kesici, mahvedici bir parçaya dönüştürüyor, bu ayrı bir yazının konusu.

Pop-Star yarışması için müracaat eden çıldırmış kalabalıklar sizleri ürkütmüş olmalı, oysa, bugün on-onbeş yayınevine kitap, hikaye, roman getirenleri toplasak, Pop-Star yarışması sönük kalır. Benim iddiam, yayınevlerine hikaye ve roman getirenlerin sayısı Pop-Stara katılanlardan daha fazla.

Yani, yüzbinler değil, "milyonlarca" insan şöhret, kahramanlık ve macera peşinde! Bu "kudurma" hastalığına çağımız yakalanmış. Çağımızın en büyük hastalığı şöhret ve sanatçılık değil, bu yetenekler yıkan, zekalar öldüren, uyuşturucu ve tımarhanede biten hastalığın adı: Sıradan insan olmaktan korkma.

Akşamsefası

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

Yarış çağında yaşıyoruz, kendimizle, zamanla, herkesle girdiğimiz bu yarışın getirdiği en büyük psikolojik hastalık bu, sıradan olmak korkusu. Güya, planlı bir eğitim çağı, derslerin zamanı, çalışmanın zamanı, yoğun bir tempo, yirmi yıl aralıksız aynı tempo. Bu çıldırmış tempo çok güçlü yetenek ve zekaları heder etti. Çatladılar, yay gibi gerildiler ve hayatlarını kaybettiler. Bu yarış hepimizi öldürdü. Hepimiz bu yarışın kurbanlarıyız. Taa baştan annemiz, babamız, komşumuz gibi sıradan insan olmayı kabullenseydik bu delirtici hastalığın kurbanı olmayacaktık.

Bakın şu manyak tempoya, kendimi sabah akşam kitaplara, araştırmalara, tartışmalara adadım, bu işe öyle odaklandım, kendimi öyle şartlandırdım ve o kadar sert bir konsantrosyana girdim ki, işim dışında olan şeylerle hiç ilgilenmedim. Diyelim güneş açıyor, diyelim bir sevgili, diyelim bir yemek yapmak, bana yorucu mu yorucu gelmeye başladı. Hatta kitap okumak, araştırmak dışında kalan her şeyden iğrenmeye başladım. Gittiğim yer kütüphaneler, günümü bitirdiğim yer sahaflar, günboyu konuştuğum adamlar, bilimadamları, yazarlar, fikir, tartışma, yazı, kitap. Yıllar boyu basit bir gezintiden nefret ettim, çünkü vakit kaybıydı... Yıllar boyu tek bir kötü film izlemedim, çünkü vakit kaybıydı. Bir arkadaşım geldiğinde onunla hoşbeş edemedim, çünkü bu da vakit kaybıydı. Bedenime nasıl bir basınç uygulamışsam, ağırlığı altında ezildim. Gün geldi, kendime egemen olamamaya başladım. Otuzbeşli yaşlara geldiğimde ise bir hasır iskemleye oturup bir dakika bekleyemez oldum... İşte burada götüme motor gibi taktığım tutkuları terketmeye başladım.

Bir yıl, iki yıl hiç daktilo başına oturmadım, aylar geçti tek kitap yüzü açmadım, çünkü, bu manyaklığı durdurmalıydım... Sakin, dingin, basit bir hayatı öğrenmeliydim, imdadıma Yunus Emre, Mevlana gibi evliyalar yetişti. Etrafımda, o güne kadar hayatlarından iğrendiğim komşularımı izlemeye başladım. Günleri ne kadar basit, heyecansız ve sıradan geçiyordu. Açık bir hava kadar temiz, saf, etrafımdaki basit hayatların ışıltısını gördüm... Bu yırtıcı kuşun şimdi karda üşümüş bir serçe gibi sinmesi, günboyu usul usul beklemesi olacak şey değildi...

Öğrendiğim şudur, 20, 25, 30, 35 yaşlarında, büyük, mükemmel eserler vermek, şahikalar yaratmak, şaheserler ortaya koymak mümkün değil. Gençliğim boyu götümü boşuna yırttım, ruhumu paramparça ettim, elde var sıfır. Zihnimi ve 24 saat tam mesaimi yazıya konsantre ederek, yaşanması gereken gençliği heder ettim. Öpüşmek nedir, bir kadın ne işe yarar, dertleşmek nasıl olur, hayatın en vazgeçilmez duygularını kaçırdığımı kırkına varınca anladım, ki koca gençlik uçtu. Telaşla, koşuşturma, panik...

Önce şurda anlaşalım, ben deha'ya inanmam. Dehalığın, yirmi, otuz senede biriktire biriktire ve derinden izi sürülerek oluşan ustalık olduğuna inanırım. Dehalık, sakin, ısrarlı, usul usul damlaya damlaya çalışmanın ürünüdür. Bir tek deha tanırım, Mozart'tır, şimdi biraz uğraşsam, onun da tuhaf, otistik bir beyni olabileceğini söylemeye çalışırım.

Ustalık dizginleri tutabilmek, dinginlikle oluşabilen bir şey. Benim gibi kırkını geçtikten sonra öğrenmeyin, cesaret uysallığı öğrenmekten geçer, düşüncesini. Dünyaya pencerelerini kapatarak, hayattan kaçarak, ekmek parasının yorgunluğundan bunalıp, ekmek parası yorgunluğundan iğrenerek yol alamayız. Ekmek param için kerhanede peçetecilik dahi yaparım. Ekmek parası için harcanan zaman "israf" değildir, aksine, hayatın öğrenildiği şeyin adıdır. Gençlikte çok şeyi hızla yemek mümkün, yüz yumurtayı bir öğünte lüp diye yutabilirsiniz, ancak sindirimi mümkün değil, çatlatır, örnek: Nihat Genç.

Tanıdığım, hayran olduğum büyük yazarlar, sanatçılar, eserlerini kırkından sonra, hatta, ellisinden sonra verdi. Bunu böyle bilirsek, usul, sabırlı, hayatın basit akışını ziyana, zarara, zora sokmadan, çıldırarak değil, efendilikle yazar-sanatçı olunabileceğini anlarız.

Sizleri hiçbir zaman inandıramayacağımı biliyorum. Zaten, yazarlık, şöhret, macera ve kahramanlığın yolunu arayanlar hiçbir zaman tavsiyelere uymaz, kendince koşarlar.

Diyeceksiniz ki, sen Nihat Genç, sakinliği, sıradanlığı becerebiliyor musun, hayır, hala patinaj yapıyorum. Adına, buhran, kriz, bunalım demiyorum, acı, ıstırap hiç demiyorum, hani argo laftır, anasının .mını gördü diye, gördüm... Ancak yavaş yavaş başka şeyler de görüyorum, komşularımı, tamirci çırağını, bakkalı, sokağımdan akan insanların her birini gün geçtikçe Yunus Emreler gibi görmeye başladım, artık zamanını boşa harcayan insanlardan iğrenmiyorum... Benim boş dediğim, hayatın ta kendisi!..

Masal

Her hafta, bu hafta ben ne yazacağım diye kara kara düşünürken, şehrin sokaklarında yürüyüşe başlarım. Üstüme yorgunluk biner. Tikli, takıntılı bir hal alırım. Nefesi ensemde garip bir şey istemesem de arama motoru gibi bir harfi, bir eşyanın ismini döndürüp bir konu arıyor. Bir dakika bile oturamam. Darlanmak, gerilmek denen şeyden olurum. Ulus'un ara sokaklarına çoktan girmişim bile. Yanan çarşı Modern Çarşı'nın karşısından sobacılar çarşısına girdim. Sobacılar, dizleri arasına soba yapacakları sacları, tenekeleri almış, çata çuta çata çuta tokmaklarla dövüyorlar. Bir çay ocağına oturdum. Çata çuta sesleri bir tempoya dönüştü ve sanki bir Ç orkestrası beynimde çalmaya başladı. Garson çocuk beni tanıyor. Sıkıldığımı anladı. Önüme çayımı koydu. "Ağbi sen yine konu bulamamış, çok bitkinsin. Bak, karşıda oturan bir kambur adam var, çağırayım yanına, kanburu nasıl olmuş, anlatsın sana" dedi. Daha çayımı yudumlamadan kanbur adam hasır iskemleyi altına çekip yanıma ilişti. Adamın yüzüne baktım, bizim Mümtaz Soysal hocaya benziyor, ünlü siyasetçi... Denktaş'ın yanında Kıbrıs müzakerelerine gitmiş olmalıydı, burada ne işi var. Allah Allah bu kanburu nasıl olmuş.. Ben de merak ettim... Ürkütücü bir cümleyle konuşmaya başladı; "sen dedi yirmi yıl önce Leman'da yazıyordun..." hayır, şimdi yazıyorum, yoksa, şimdiki zaman geçmiş zaman mı? "Ben, dedi, arkadaşlara takılırdım, ulan yetmiş yaşına geldiniz hala karikatür dergisi okuyorsunuz" diye... "Bırak, şimdi bunları, kanburun nasıl oldu hocam!" dedim...

Kanbur Mümtaz efendi, çayını yudumladı, başladı konuşmaya... "Ben de senin gibi düz bir adamdım, bu kanbur sonradan oldu... Hocalarım benimle iftihar ederdi, yazılar yazdım, öğretmen oldum. Yetiştirdiğim talebeler bakanlar oldu. Hala herkes her konuyu gelip bana danışır. Çok okuduğum için uzakları görüyordum. Türkiye'nin istila edileceğini öğrendim. Cumhuriyetçi, milli güçleri toplayıp bir parti kurdum. Amerika'nın ve Avrupa'nın istila planlarını anlattım. Beni dinleyen olmadı.

"Ki, bir gün yedi gün yedi gece arkadaşlarla partide hiç uyumadan Sevrcilerin planlarını tartıştık. Günlerdir geceboyu tartışıyor idik. Saçım sakalım uzamış, hiç yıkanmamıştım. Eve dönecek halim yok. Yürüyerek gideyim dedim, gece yarısı olmuş. Gözlerimden uyku akıyor. Partiden çıkarken arkadaşlar arkamdan yetişti, hocam, daha Sevrcileri tartışmaya doyamadık, nereye gidiyorsun... Bu gece de sabahlayalım Sevrcileri doya doya tartışalım. Bu gece de oturalım, Amerika'nın ve Avrupa'nın istila planlarına karşı milli hareketimizi rayına sokalım, dediler!

"Ben de bu düşüncede idim, ama çok yorgundum. Orda arkadaşların elinden kurtulmak için bir yalan uydurdum. Amerikan elçiliğinde çalışan bir gizli ajanımız var, onunla gizlice randevum var. Bakalım yeni istila planları neymiş, öğrenir, size de söylerim..."

Hayatımda ilk defa arkadaşlarıma, partime, milli davamıza karşı yalan söylüyordum. Ortalık sessiz, in cin top oynuyor. Bomboş sokaklarda yürüye düşüne gidiyordum. Bardaktan boşalırcasına yağmur döktürdü. Kaçacak yer yok, eve gidecek ta-

Devamı 14. Sayfada

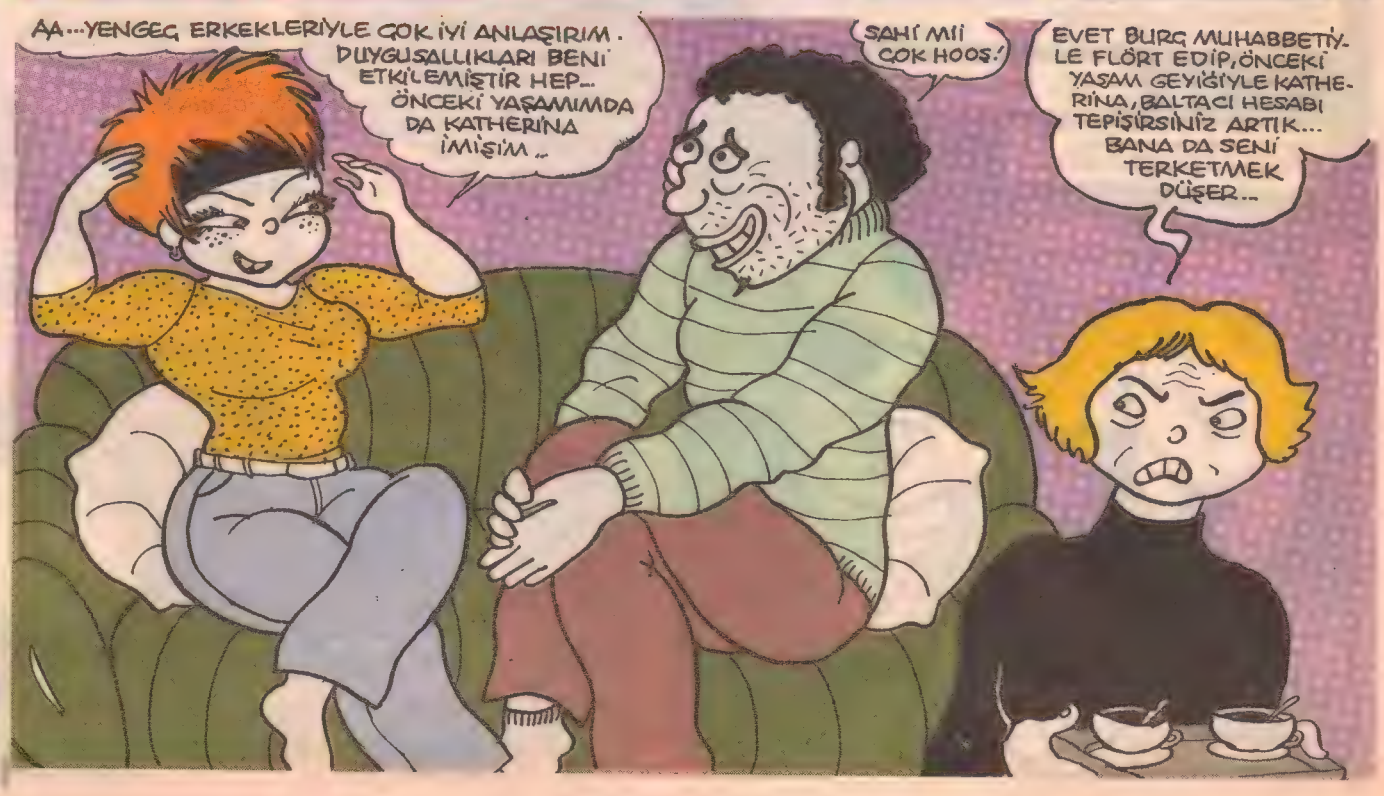

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

13. Sayfadan Devam

katim yok.. Bir açık kahve olsa da bir çay içsem. Gece yolcuları gibi, sandalyeleri yanyana çekip üstüne uzansam. Yürüye düşüne Ulus'a gelmişim. Rüzgar eski evlerin kiremitleriyle birşeyleri kızgın kızgın tartışıyor ama dilini anlamıyorum. Harabe çürük tahtalı evlerin çatılarında tuhaf şifreli ıslıklar çalıyor, kulak veriyorum, bu Sevrcilerin planı olabilir, ama anlayamıyorum. Bir kedi yavrusu çatıdan önüme atladı, korktum, bu bana yapılmış bir milli suikast idi. Sokağın başında eşek kadar bir köpek bana doğru koştu, "hocam, korkma, sahipsiz değilsin" dedi...

Olacak şey değil, gecenin bir vakti bir daktilo sesi duydum. Çata çuta çata çuta... Sesin geldiği yeri aradım. Bir hamam...

Camları kırık, kapısı rüzgarla sallanıyor, çatısı çökmüş, eski bir hamam. İçeri başımı soktum. Sıcacık havası. Kendime dedim ki, eve gidecek halim yok, bu sıcacık yerde sabahı ederim. Bu hamam Ulus'un göbeğinde, Ankara'nın kurulduğu yer burası, içimden dedim ki, mutlaka Gazi Mustafa Kemal de bu hamamda yıkanmıştır... Zaten başka hiçbir düşünce beni hamamdan içeri sokamazdı. Hamamın ismine baktım: Denkli Taş Hamamı... Çat çat daktilo sesini takip ettim. Bir kurnanın başında iki yaşlı adam, sakalları uzun, ama entari giyiyorlar... İki entarili adam gecenin üçü kurnanın başında çaşur çuşur muşamba yiyor...

Daktiloyu yazan entarili adam, yanındakine, "yeterince muşamba yedin Çaykara!" dedi, söyle bakalım ne yazalım: "Yaz, dedi, Çukurcuma, çamur çamur çamur!".. Daktiloyu yazan sevinçle ayağa fırladı, yaşasın, çamur çamur çamur...

Öğrendim ki bu adamlar cin, birinin adı Çaykara, diğerinin adı: Çukurcuma... Çaykara, Çukurcuma'ya, hadi sen de yeterince muşamba yedin, söyle bakalım ne yazalım: "çeşit çeşit çeşit..".. Sevinçle ayağa fırladılar, çeşit çeşit çeşit diye kurnanın başında dört döndüler...

Bunlar bir bok yiyor ama anlayamıyorum, yanlarına gitsem, olmaz, muşamba gibi beni de yerler. Ç harfinden ne istiyorlar? Ç bir Türk harfidir... İçimden, hayvan herifler, çok kelimesi de Türkçedir, çalış kelimesi de Türkçe... Çok çalış çok çalış diye niye yazmıyorsunuz... Hep lüzumsuz, Sevrcilerin uydurduğu bozuk kelimeler buluyorsunuz. Çaykara adındaki cin birden sevinçle ayağa fırladı: Çerden çöpten... Çerden çöpden... Çukurcuma, hemen daktiloda yazmayabaşladı, çerden çöpden, çerden çöpden...

Memleketim bir ihanetle daha karşı karşıya, ama bu Ç şifresini bir türlü çözemedim...

Birden hamamın kapısından içeri yüzlerce tuhaf giyimli adam dansözler gibi hücum etti... Hora tepe tepe geldiler. Hamamın göbektaşının etrafında dönerek oynamaya başladılar. Hepsi, sünnetli çocuklar gibi giyinmişti ve hepsinin kafasında tuhaf renkli külahlar vardı. Bir müddet hora teptikten sonra, birden durdular, hepsi yarı bellerine kadar eğilip beklediler...

Öylece beklediler, birini bekliyorlardı... Kapıdan cinlerin padişahı girdi. Tam göbektaşının üstüne geldi tahtına oturdu... Cinlerin padişahı Çaykara ve Çukurcuma'yı çağırdı... Söyleyin bakalım, bugün ne yediniz? Çaykara ile Çukurcuma "çata pata" yedik efendim... dediler... Cinlerin hepsi kolkola girip, Çata pata çata pata deyip, hora teptiler...

Ve hora tepen cinler birden durdu. Cin padişahı ayağa kalktı. Cinlerin padişahı, yenecek daha muşamba var mı, dedi... Cinlerin hepsi kurna başındaki muşambaya hücum edip aç hayvanlar gibi kemirip kopartıp yediler... Ve sonra sünnetli elbiseleriyle hora teptiler.

Cinlerin padişahı bağırdı: "Söyleyin bakayım, yarın günlerden nedir?" Cinlerin hepsi : "Çarşambadır çarşamba" diyerek hora teptiler...

Oysa yarın, cuma idi, hatta cuma bile değil, cumartesi idi. Gizlendiğim yerden çıkıp, hayır yarın çarşamba değil demek istedim, ama söyleyemedim.

Cinlerin padişahı tekrar ayağa kalktı, cinlere doğru bağırdı, "Bugün bizden yardım isteyen oldu mu?".. Cinlerin çavuşu, pardişahın yanına geldi, iki elini önüne bağlayıp cinlerin padişahının kulağına, "Efendim, bir Tayyip efendi var, günlerdir geceyarılarına kadar bize dua ediyor, cin padişahı benim kamburumu alsın" diye...

Cin padişahı, "derhal getirin" diye emir verdi. Cinlerin hepsi hamamdan dışarı hücum etti, lakin, bir saniye geçmeden Tayyip efendiyi evinden alıp getirdiler...

Cin Padişahı tekrar cinlerine bağırdı: Yarın günlerden nedir?".. Cinlerin hepsi hora tepip, dört dönerek, oynayarak bağırmaya başladılar: "Çarşambadır çarşamba çarşambadır çarşamba!".. Birden durdular..

Cin padişahı, Tayyip efendiye döndü, "söyle bakalım Tayyip efendi, yarın günlerden nedir?".. Tayyip efendi: Çarşambadır çarşamba, çarşambadır çarşamba" dedi, cinler de "çarşambadır çarşamba" diyerek hora teptiler.

Oysa, yarın cuma idi, hatta cuma bile değil, cumartesi idi, ama, gizlendiğim yerden çıkıp bir türlü söyleyemedim.

Cin padişahı emir verdi, alın Tayyip efendinin sırtından kamburu. Cinlerin çavuşu Tayyip efendinin yanına geldi, elini kanburuna uzattı, bir çekmece çeker gibi kamburu omuzları arasından çekip çıkarttı...

Tayyip efendi, dümdüz bir adam oldu... Cin padişahı tekrar sordu, "söyle Tayyip efendi, yarın günlerden nedir?".. Tayyip efendi: "Çarşambadır çarşamba" diyerek sevinçle cinlerin koluna girdi, cinlerle birlikte göbektaşını dört dönerek hora teptiler...

Cinlerin çavuşu, elinde kanbur, padişahın yanına geldi... Efendim, bu kanburu kime takalım... Cin padişahı, bugün kim yalan söylemişse ona takalım, dedi.

Cin çavuşu, "şimdi gizlice bizi izliyor, bir Mümtaz Efendi var, ona takalım!" dedi... Cinlerin hepsi hücuma geçip beni kıskıvrak yakaladı. Cin padişahının huzuruna çıkardı... Korkudan tir tir titriyordum.. Çişimi tutamadım, altımı ıslattım..

Cin padişahının huzurunda iki büklüm yere düştüm. Cin padişahı cinlerine doğru bağırdı: "Yarın günlerden nedir?"... Cinlerin hepsi çarşambadır çarşamba diye hora tepmeye başladılar. Cin padişahı birden bana döndü: "Söyle Mümtaz efendi, yarın günlerden nedir?"

"Efendim, yarın günlerden cuma'dır, hatta cuma bile değil, cumartesidir!" dedim...

Cin padişahı cin çavuşuna emir verdi, o kanburu getirin, takın Mümtaz efendinin sırtına... Cin çavuşu kanburu sırtıma koydu. Çok ağır geldi, ayakta duramadım...

Padişahım, dedim, bu kanbur çok ağır yürüyemiyorum... Cin padişahı beni dinledi. Tamam, dedi... Şimdi seni denkli taşın üstüne çıkaracağız. Denklitaş'ın üstünde bir göbek atıp, bir defa çarşamba dersen, kanburun ağırlığını alacağız...

Denklitaş'ın üstüne çıktım.. "Efendim, yarın günlerden cuma'dır, hatta cuma bile değil, cumartesidir" dedim... Cin padişahı hiddetlendi. "Benim adım Cuşt'tur, burası da Çarika'dır, dedi... Otuz yıldır sana bir defa "çarşam-

ba" dedirtemedik... Artık bu kanbur ömür boyu senin sırtında...

Kanburumla hamamdan dışarı kaçmak istedim, ama çok ağırdı, dizlerimin üstüne düştüm... Ne yapayım, başka çarem kalmadı. Cin padişahına, "uzlaşalım" dedim... Cin padişahı bir şans daha verdi... Cinlerine bağırdı: "Yarın günlerden nedir?" cinlerin hepsi çarşambadır çarşamba diye hora teptiler... Oysa yarın, cuma di, hatta cumartesi... Sonra bana doğru bağırdı: "Söyle bakalım yarın günlerden nedir?".. Boynumu eğdim: "Yarın çarşambadır, efendim" dedim...

Birden sırtımdaki kamburun ağırlığı gitti... Kanburum var ama yük değil bana... Çünkü bir efer çarşamba diyebilmiştim...

Cinler birden gözden, ortalıktan kayboldu. Dışarı baktım, gün ışıyordu... Hamamda kimsecikler kalmadı, sanki, in cin top oynuyordu. Hemen partiye arkadaşlarımın yanına koştum. Kuvacı hareketi, cumhuriyetçileri toplayıp harekete geçmeliyiz, dedim...

Arkadaşlar bana karşı çıktı, olmaz, dediler, neden" dedim, hepsi bir ağızdan: "Bugün çarşambadır çarşamba" diye bağırmaya başladılar... Oysa, bugün cuma idi, hatta cuma bile değil, cumartesiydi... "Hayır arkadaşlar yanılıyorsunuz, bugün cuma'dır... Hatta cuma bile değil, cumartesi'dir" dedim... Arkadaşlar etrafımı sardı, çarşambadır çarşamba diye hora tepmeye dönmeye başladılar...

Tek başıma kaldım. Etrafımda kimse kalmadı. Ben de partiyi kapattım. Çeriatçının, çumhuriyet düşmanının kanburu benim sırtımda idi... Olsun, ağır değil, yürüyebiliyorum.." dedi...

Kambur Mümtaz Efendinin hikayesini sonuna kadar harfi harfine dinledim... "Peki hocam, burada, sobacılar çarşısında ne arıyorsunuz?" dedim.

"Evladım, ben bu çeriatçı, çumhuriyet düşmanı çinlerin izini sürdüm, yıllar boyu araştırma yaptım... Onların hepsi burda sobacılar çarşısında gizleniyor?" dedi... "Nereden çıkardınız hocam, şimdi, Tayyip efendi bu sobacılar çarşısında mı gizleniyor?"..

Evet, dedi... Kulağını verdi, dinle dedi... Sobacılar çarşısında, onlarca dükkan içinden, sobacılar tenekeleri kucaklarına almış, tokmaklarıyla dövüyordu... Dinle, dinle dedi... Tokmak seslerine kulak verdi. Ben de dinledim... Gerçekten, bütün sobacılar gizlice anlaşmış gibi tokmağı ahenkle vuruyor, hepsi "çarşambadır çarşamba" diye tempo tutuyordu...

Ayağa kalktım, kanbur Mümtaz efendinin ellerinden öptüm... Hocam, "gerçekten bunlar da çarşamba diyor", sizlerin keskin zekası, cesareti, araştırması olmasaydı, bugün ülkemiz, sevrcilerin istilasında olacaktı... Hocamın kanburuna ağlayarak baktım... "Hocam" dedim, ben de kuvvayasına katılmak, bu sobacılar çarşısında vatan için nöbet beklemek istiyorum, dedim.

Olmaz, evladım dedi... Ben kanbur halimle canım sıkılıyor zaten... Ben ömrümü burda geçiririm. Sen kendine başka bir iş bul... "Ne iş bu yapabilirim hocam, vatanımızın bir işi var, onu da biz yapıyorsunuz..." Sinirlenir gibi oldum, "hocam bize hiçbir iş bırakmıyorsunuz?" dedim.

"Olur mu evladım" dedi, sana göre de iş var... Nasıl bir iş? dedim... Bak, dedi, sobacının üstündeki bir avukat yazıhanesi gibi işyerini gösterdi... Tabelayı görüyor musun? Tabelayı okudum: "Uçukçu" yazıyordu... Karşı çıktım, "Uçuk kaçık işler yapmam", dedim...

"Hayır evladım, iyi bak, kim yapıyor, o muhterem, Yalçın Küçük adında bir beydir...", Yalçın Küçük'ü tanıyordum, insanların isimlerindeki er, ir, gibi takılara bakıp onların İbrani, Ermeni, Rebatay olup olmadığına karar veriyordu...

Hocam, Yalçın Küçük, uçukçu dükkanı mı açmış... "Bilmezsin oğlum. Bu muhterem arkadaşımız, sonunda malı götürdü... Birgün yine kilimelerin içindeki takılar, ekleri incelerken... "Sivilcem" kelimesinde.. -cem, takısı olduğunu gördü... Cem'i tanırsın, düşmanın eline geçen vadişahımızdır... Cem, sivilcem'e saklanmış...

Şimdi kimin silvilcesi varsa, Yalçın Küçük Bey'in uçukçu dükkanına geliyor, Yalçın Küçük bey de, sivilcesini okuyup üfleyip yokediyor... Şimdi, sen milli davamıza oradan çırak olarak başlayabilirsin" dedi...

Yüzyıl düşünsem aklıma gelmezdi, "ulan", dedim, kendime, adama bak, bütün düşmanların, kötülüklerin, ülkemizin neden sefalet içinde olduğu, neden kardeş kanı döktüğümüzü, adam bir "sivilcem" kelimesiyle çözdü, hem olsun... Demek, sivilcem kelimesinde saklıyormuş sebataylar, yahudiler...

Yürüye, düşüne, şaşkın şaşkın yola koyuldum, şimdi herkesin yüzüne bakıyorum, kimin yüzünde sivilce görsem, gidip sıkmak, patlatmak, ülkemizi yahudi düşmanlığından, sebataylardan kurtarıp, ülkemizi kalkındırmak istiyorum.

nihatg@leman.com.tr

Mihri Belli: Güçsüzün gücüyle yani emperyalizme bel bağlayarak çözüm aramasının felaket olduğunu en iyi Kürt halkının bilmesi gerekir...

Bir sıradışı bilimadamı Nusret Kaya...
Vajinadan öncesi aşk değil, fotoroman!

Sünnet

Sünneti, ya 2 yaş altına alın ya da 9 yaş üstüne çıkın. Sonra belalara giriyor, kızları dövüyor, terör yapıyor, çete kuruyor, uyuşturucu kullanıyor."

BBG ve Biz Evleniyoruz

Bakıyorsun televizyona, adam ya çocuk ya gey. Yığınla rahim huşuğ içinde alkışlıyor. Adam gibi adamı istemez ki, vajinayı bilmeyen kadın. Rahime hitap eden, çocuk alt beyinlidir. Bebeğim demek ihtiyacı duyar, rahim kadınları. Klitorise de maçolar hitap eder.

Yalçın Küçük
soruları yanıtlıyor...
"Cumhuriyet Gazetesi'nde gerçekten harikalar yaratıyorduk, kaçtım; Cumhuriyet, soldan adam alıp sağa veren bir devr-i daim makinasıdır, kaçtım, kalsaydım bir Hasan Cemal olacaktım, bu ailemize gelebilecek en büyük felakettir, annemin beni reddedmesinden korktum," (Yalçın Küçük'e sorularınızı Yeniharman'a gönderebilirsiniz...)

Fenerbahçe'nin starı Tuncay Şanlı:
Sakarya'da jübile yapmak isterim...

Kaan Ertem: Televizyona bir sürü kişi çıktı, Cem Karaca'nın değerinin bilinmediğinden bahsettiler. Buna katılmıyorum. Bu millet, Cem Karaca'nın değerini her zaman bilmiştir. Plakları yok satmıştır, konserleri tıka basa dolmuştur. Şarkıları her zaman dillerdedir.

MEDYATAVA.net
HARMANBİLİŞİM
Hackerlara çağrı: Bize saldırın!
RED KİT
Diyarbakırlı muhabbet tellalı VEYSİ: Kadın satıyorum diye kız vermiyorlar...
BOL DUMANLI, HUSUSİ KOKULU, FİLTRESİZ GAZETENİZ! yeni Harman TAM 32 SAYFA

KİTAPÇILARDA VE GAZETE BAYİİLERİNDE

KEMAL KENAN ERGEN

MEB'den onaysız eğitici ve yoldan çıkarıcı sözlük

BAYİİLERDE

MANKURT

BAHADIR BOYSAL

Tarih ve işkence meraklılarının elinden düşüremediği kitap

gazete bayiilerinde

Simyacı ve 11 Dakika'nın yazarı Paulo Coelho'nun oklu, moklu uygunsuz pozlar verdiği aylık edebiyat dergisi;

ki o da bayiilerde...

LeMan

SAYI: 641
20 ŞUBAT 2004
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

- **Yayımcı:** LM Basın Yayın Ltd.Şti.
- **İmtiyaz Sahibi:** Mehmet ÇAĞÇAĞ
- **Genel Müdür:** Tuncay AKGÜN
- **Yazışleri Müdürü:** Zafer AKNAR

● **Yazar ve Çizerler:** Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Atilla ATALAY ● Can BARSLAN ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Cezmi ERSÖZ ● Ramize ERER ● Kaan ERTEM ● Metin FİDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Güneri İÇOĞLU ● Lütfü OFLAZ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİROĞLU ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Feyzi ÖZŞAHİN ● M. ÖZKANOĞLU ● Vacip ÖRGER ● Behiç PEK ● Sefer SELVİ ● Derya SAYIN ● Özge SAMANCI ● Galip TEKİN ● Mahmut TİBET ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Ahmet YILMAZ ● **Sayfa Sekreterleri:** Aydın ŞAHİN Bayram USLU ● **Bilgisayar Tasarım:** Cebrail OKÇU ● Murat YÜCEŞAN ● Mert HOŞGÖR ● Fikret ÖZDEMİR ● **Kaligrafi:** Şevki SAYIŞMAN ● **Renk Ayrımı:** M.ÖZKARA ● Ali Ekber USLU ● **Montaj:** Kadri ÇAVUŞOĞLU ● Engin ÖZDEMİR ● **Satış:** Cengiz KOCALI ● **Müessese:** Ali YAVUZ ● **Baskı Sorumlusu:** Üzeyir ATMACA **Tel:** 0.212.292 95 65 (4 Hat) • **Fax:** 0.212.245 38 06 • **Abonelik için Tel:** 0.212.292 95 65 (140) **Baskı:** LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx) • **Genel Dağıtım:** BBD Merkez **Adres:** Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No: 47 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

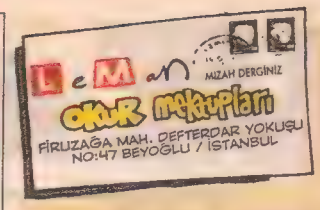

Sahte bir dünya yaratılıyor. Bu sahteliğin en temel harcı ise demokrasi yalanı. Bakın; her yerde, ne kadar demokratikleşildiği söylemlerini en süslü cümlelerle göreceksiniz. Oysa, bir ülkenin ne hale getirildiğini görmek için o ülkenin hapishanelerine bakmak yeterlidir. Türkiye gerçeği, hep hapishane gerçeği olmuştur. Türkiye'de hak ve hukuktan yana olanların; ekmek ve adalet isteyenlerin kaderi olmuştur hapishaneler.

Sahte bir dünya yaratılıyor ve orada bizim demokratik bir düzende özgürce yaşadığımız yalanları pompalanıyor. Bakın; Grup Yorum tarihi, bir ülkede müziğiyle politika yapmanın bedellerinin ne olduğunun en büyük kanıtı. Baskılar, mahpusluklar, işkenceler ve yasaklar...

Grubumuz kurulduğu günden beri baskıların her türlüsünü yaşadı. Adımız hapishane şarkıcılarına çıktı. Konserlerimiz yasaklandı; gözaltına alındık, işkencelerden geçirildik, tutuklandık. Bu ülkede sanatçı olmanın bir misyonunun bu ülkedeki adaletsizliklere karşı mücadeleden geçtiğine inandık. Bunun için bir sanatçıya, bir müzik topluluğuna uygulanabilecek her türden baskıya maruz kaldık. Hatta bilinen baskı türlerinin ötesine maruz kaldık. Grup Yorum gerçeği, hapishaneler gerçeğidir. Grup Yorum gerçeği, bu ülkede sanatçının kendi hakkını kazanması için verdiği mücadelenin gerçeğidir.

Çok değil, bir yıl sonra grubumuzun bu uzun ve zorlu yürüyüşü yirmi yılını dolduracak. Biz bu yirmi yıla koca bir ömrün tutsaklığını sığdırarak gireceğiz. Yaşadığımız günlerin demokrasi yalanının bir parçası olarak önceki dönemlere göre daha rahat konserler verebiliyoruz, bu bir gerçek ama yalanlar tam da burada başlıyor. Bu, grubumuzun müziğini özgürce yapabildiğinin bir kanıtı değildir. Buna bakarak, üzerimizdeki baskıların kalktığını düşünenler yanılıyor. Bu yanılgıya verilecek bir dönemi yaşıyor yine grubumuz. Grubumuz elemanı İhsan Cibelik, 22 Ocak'tan bu yana tutuklu. Hem de elindeki, tedavi edilemez Wernicke Korsakoff hastalığı bulunduğuna dair raporuyla.

Kimdir İhsan Cibelik? Grubumuz elemanı olmadan önce, Ankara'da bulunan kardeş grubumuz Grup Ekinde yeralan Cibelik, bu grupla yüzlerce kez sahneye çıkmış, Grup Ekin'le albüm çalışmalarına katılmış, bu grubun bağlamacılığı ve solistliğini yapmıştır. '80'li yılların sonunda, okuduğu ODTÜ'de halkoyunları üzerinde çalışmalar yürütmüş, bu çalışmalarını öğrenciliği sonrasında da devam ettirmiş ve bugün bu alanda önemli bir birikim edinerek bunu devrimci sanatçılığın gelişimi için değerlendirmiş, bir çok öğrenci yetiştirmiş bir sanatçıdır. Grup Ekin elemanı olduğu dönemlerde defalarca gözaltına alınan ve tutukluluk yaşayan İhsan; 1993 yılında, Grup Ekin'in çalışmalarını yürüttüğü Ekin Sanat Merkezi'ne düzenlenen polis baskınında gözaltına alınmış ve bir yıl aşkın bir süre tutuklu kaldıktan sonra tahliye edilmiştir. Ancak davanın sonucunda hakkında hiçbir tutarlı iddia bulunmamasına rağmen, örgüt üyesi olduğu gerekçesiyle, 15 yıl hapis cezası almıştır. İhsan bu cezayı kabul etmemiş ve teslim olmamış, devrimcilik yapmayı sürdürmüştür. 1995 yılında gözaltına alınan İhsan'a ek olarak 12,5 yıl ceza da verilmiştir.

Hapishanelere, 19 Aralık 2000 yılında düzenlenen operasyonda, Çanakkale Hapishanesi'nde bulunan İhsan daha sonra diğer tutuklular gibi F Tipi hapishaneye sevkedilmiştir. Burada, devam eden ölüm orucu eylemine katılan İhsan, eyleminin 253.gününde, kendi isteği dışında, Adli Tıp Kurumu'nun raporuyla, artık hapishanede kalamayacağı gerekçesiyle tahliye edilmiştir. Dönemin iktidarı, ölüm orucu eylemini bitirmek için bu politikayı uygularken, yüzlerce insanı sakat bırakıyor ve bu haliyle tahliye ediyordu. "Eğer, ölmek istiyorsanız gidin, dışarıda ölün." diyordu.

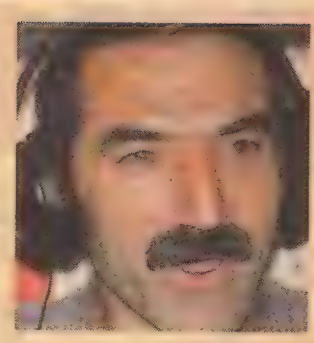

İhsan tahliye olduğunda, Wernicke Korsakoff hastalığına yakalanmıştı. Bu hastalık, Türkiye'nin gündemine ölüm orucu eylemleriyle girmiş ve tedavisi olmayan bir hastalıktır. Bu hastalık, uzun süreli açlık durumundan sonra görülür. Ani müdahaleler, yanlış tedavi gibi etkenler de hastanın ömür boyu sakatlığına, felç durumuna bazen de ölümüne sebep olur.

Bu hastalığı yaşayanlar, renk duyumunun kaybı, hareket belleğinin bozulması, sözcükleri anlama merkezi olan wernicke alanın tahribi (algı bozukluğu), zaman, mekan ve yön duyumlarının

yitimi, görme ve duyma bozuklukları, hafıza kaybı gibi problemler yaşarlar.

İşte iktidar, İhsan'a ölme ama sakat yaşa diyerek böylece tahliye etmiştir. Tahliye olduktan sonra, İhsan yeniden aramıza dönmüştür. Bir yandan Grup Yorum çalışmalarına katılırken, diğer yandan da kendiyle aynı durumda olanlarla, hakları için mücadele ediyordu. İhsan, çeşitli sağlık sorunları yaşamasına karşın, bir çok hatırasını kaybetmesine karşın, inancını kaybetmemişti. Konserlerde yanıbaşımızda, sahnede yeralıyor, türkülerimizi söylüyordu. Geçtiğimiz Aralık ayında yayınlanan "Yürüyüş" isimli albümümüzde, besteleri, enstrümanı ve sesiyle yeralmıştır. Ancak, bu dönem içinde çeşitli kereler hedef gösterilmiştir. Sahneye bizimle çıkması bile, polis eliyle haber yapan gazetelerde suç olarak gösterilmiş, çeşitli kitle gösterilerine katılması sebebiyle arandığı gibi yalan haberler yayılmıştır.

İhsan'ın üzerindeki baskılar, Grup Yorum'un üzerindeki baskılardır. Her dönem yaşadığımız baskılardan farklı değildir. Bu, grubumuza yönelik baskıların bir parçasıdır. İhsan'ın tutuklanması tam bir hukuksuzluk örneğidir. Hukuk bir yana –ki ülkemizde en çok ezip geçilen şeydir- tıp dünyası için bir utanç kararıdır. Adli Tıp Kurumu'nun yeminli doktorları, İhsan ve onun gibi onlarca Wernicke Korsakoff hastasına iyileştiği yönünde rapor vererek yeminlerini bozmuşlardır.

İhsan Cibelik'in bir an önce tahliye edilmesi gerekmektedir. Biz, türkülerimizi özgürce söylemek istiyoruz. Grup Yorum üzerindeki bu baskılara bir son verilmelidir.

Bu sayfa aracılığıyla Leman Dergisi okurlarına ve Grup Yorum dinleyicilerine sesleniyoruz. Başlattığımız "Grup Yorum'a Özgürlük-İhsan Cibelik Serbest Bırakılmalıdır" isimli kampanyaya destek verin! Grup Yorum, türkülerini özgürce söylemelidir. Başlattığımız imza kampanyasına, imzalarınızla destek verin! Adalet Bakanlığı'na göndereceğiniz faks, e-mail ve telgraflarla İhsan'a özgürlük talebimizi yaygınlaştırın. Bu kampanyayı büyütelim ve İhsan Cibelik yeniden aramıza katılsın. Bunun için bilgi almak isteyenler 0212 245 0070 ve 2443160 no'lu telefonlarımızdan; info@grupyorum.net adlı e-mailimizden bize ulaşabilir.

Son olarak, bu hafta, köşesini bize açarak bu kampanyaya destek veren Leman Dergisi yetkililerine teşekkür ediyoruz.

Sahte özgürlük ve demokrasi söylemlerini değil, haklarımızı istiyoruz. Özgürce türkü söylemek istiyoruz. Grup Yorum'a özgürlük istiyoruz.

Grup Yorum

KOZALAK HÜMİN ZARARLISI

ÇAÇOAĞ

hisseli harikalar

Memiş : Yalancı meme...

Botoks : Palavracı ten...

Açık Oturum : Sırf, çok çok aptal seyircilerin ilgisini çekmek için böyle diyolar. Yoksa kimsenin bi yerini açtığı filan yok...

Gelinlik : Gerdek üniforması...

Çekirge : Madem üçüncü sıçramada yakalanıyosun, ikinciden sonra yola yürüyerek devam etsene angut...

Melez : Ilımlı zenci...

Amerikan Futbolu : Heriflerin hile yapmaya ne kadar eğilimli olduğunu buradan kolayca anlayabilirsiniz. Sürekli penaltı yapıyolar, üstelik bundan büyük de bir zevk alıyorlar...

Türkü Bar : Halay çekerken kız tavlamak mümkün yani...

Müjde : Gereğinden fazla iyi haber...

Şampanya : Kaysıdan sonra (ki herkes kendisine kayısı der) Şam'ın panyası meşhur işte. Ama kendileri içebiliyolar mı derseniz, sanmıyorum...

Dilenci : Zekat tahsildarı...

Pala Bıyık : Aynı tarzda saç uzatsak ipne derler...

Sitkom : İnanmıycaksınız ama aylarca evden hiç çıkmadan yaşayan insanlar var. Hem de ailecek...

Frenç Kis : Dudak güreşi...

Uçan Daire : Gemi olduğu ne malum. Belki de lavuklar frizbilerini bazen fazla hızlı atıyolar...

Kuşbakışı : Kuşun nereye baktığını nerden biliyosun ki?..

Şaman : Ateşe tapıyosa itfaiyecilerden nefret ediyodur bu mankafa.

Gizli Kamera : Kameramanın boyutlarını varın siz düşünün artık...

Klabır : Aylar, yıllar geçicek ve bir gün geldiğinde bu aptiler kendilerini brek dansçılardan bile daha komik hissedicekler...

Tombala : Annesi Amerikalı, babası Azeri çocuğa böyle deniyo olabilir...

Korkuluk : Adını bilmiyosa karganın bu salaktan korkmasına imkan yok...

Çığ : Kar topağı...

Kim Basenger : Bi insan evladına böyle bi isim konur mu lan. Yıllardır kimin besincırdığını merak edip duran binlerce ahmak vardır...

Modern Dans : Hapçı balesi...

Yataklı Vagon : Yastık yok yani öyle mi?...

Keçi Leblebileri

Sena B. - Denizli : Elle yeme medeniyetsiz. Kaşal bıçak denen bişey var...

Ömer Ç - Erzincan : Sıcak su sıcak mı lan?..

İlhan B. - Erzincan : Sivilceleri kes cipsler azalır oğlum, merak etme...

Mehmet A. - Ataköy : Ellerini cebinden çıkar bak valla kayda bi kararsan kafan partlar...

Cenk Y. - Beşiktaş : Al Paçino'nun Kadın Korkusu diye bi filmi var lan seyrettin mi? Süper...

Sevgi T. - Hatay : Aaa yıldız düştü. Bi dilek tutalım...

Zeki G. - Bolu : Soğan mı doğradın, gözlerin niye ağlıyo?..

Hakan D. - Sarıyer : Birsürü eski Türk filmi aldım lan hepsi yepyeni...

Eda A. - Karşıyaka : Ben istesem sigarayı bırakırım ki, zaten istemeden içiyorum...

Akşamsefası

642

27 Şubat 2004 Cuma 152209 Sayı: 2004/09 - 850.000 TL. Kıbrıs

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C. 450.000 TL

BELEDİYE BAŞKANLIĞI İÇİN ÖLDÜRESİYE YARIŞ BAŞLADI

Milletvekilliği angarya, belediye başkanlığı lotarya oldu... Hele bir de tutturursan ömrü billah sırtı yere gelmelerden olursun...İştah kabartan belediye gelirleri, belediye başkanlığının cazibesini katladı, sandıkta tavan yaptırdı... Ne iş olsa yaparım abi! Hele belediye başkanlığı ciğerim olur misali; ne imar bilgisi, ne şehircilik, ne ciddi bir eğitim, ne bir diploma, ne tecrübe, ne vizyon gerekmiyor...Yeter ki akraba ve hemşehrilerin biraz kalabalık olsun! Tabi bu arada palavran da bol, hayli de gözün kara olsun.. Nice yaratıcılıklar gördü yurdum insanı yıllar yılı... Salça, bulgur, un-şeker dağıtıldı, lakin şimdi onlar da eskilerde kaldı... Kömür dağıtmaktı bu seçimin yıldızı diye içimizden geçirirken, AKP'li bir bayan belediye başkan aday adayının rakibini kiralık katil tutarak ortadan kaldırması, dama attı bir çabukta kömürün pabucunu...

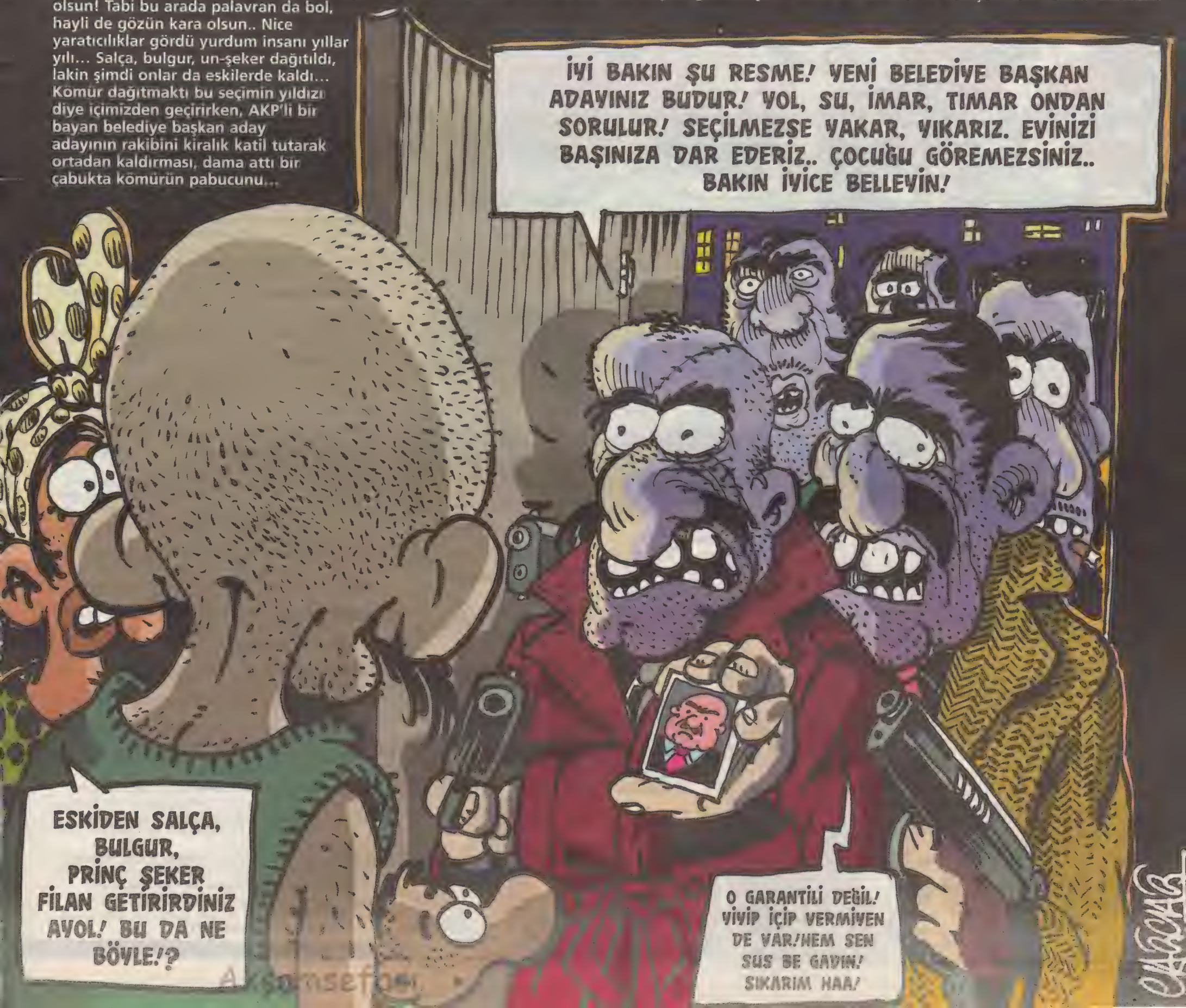

guverfeyhan@hotmail.com

BAYIR GÜLÜ

FEYHAN GÜVER

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

mtibet@leman.com

Akşamsefası

İLKOKUL ORTAMININ GETİRDİKLERİ

vedat özdemiroğlu

40 SATIR

DERSİ DERSTE DİNLERİMCİLER: Hakikatten de böyle ederler...

SİLGİDEN BANA BİRAZ KOPARSANACILAR: Bunlar hayatları boyu tedariksiz gezer, sigaraya başlayınca da çakmak taşımazlar.

ORTA SIRACILAR: En az dikkati çekmeye çalışan inceciler, bunlar büyüyünce de kalabalığa çok hızlı karışırlar...

"ÇALIŞIYO VALLA AMA KAFASI ALMIYO" ÇOCUKLARI: Bunların azıcık bi pırıltısı vardır, bu acımasız veli söylemiyle o da biter...

ÖĞRETMENİN ÇOCUĞUYLA ARKADAŞ OLMAYA ÇALIŞANLAR: Gerçek bi başarı sağlayanına rastlanmamıştır, hakiki arkadaşlıktan da olurlar...

BENİM BABAM SENİN BABANI DÖVERCİLER: Köyle kesim, bunlar ergenlik döneminde kendi babalarına da posta koyarlar...

MARAZİ KOLPACILAR: Hasta görünümlü, sarı benizli bu çocuklar sık sık izin alıp, mahallede bayılana kadar oyun oynarlar...

SİFTAH DİYE YENİ AYAKKABIYA BASANLAR: Zevki, stili haram eden bu zihin, zamanla serpilir, çimentoda ve çimende gezer...

ABLAM NİŞANLANDICILAR: Kafaları hep evde kalan bu domestik tür, ablaları nişanı bozunca da iki gün devamsız olurlar...

İLK SEKİZ GÜN ÇOCUKLARI: Okumakta gözü olmadığı ilk günden belli olan bu çocuklar, bir hafta daha isteksizce belirip, sessizce kaybolurlar...

NAKİLLE GELENLER: Dönem ortasında ansızın belirip sınıfa katılan bu çocuklara en başta çok ilgi gösterilir, sonra da sırf bu abartı yüzünden ilgi-alaka kesilir...

BAŞKAN YARDIMCILARI: Gayeleri hiç anlaşılmayan bu esrarengiz yavrular, başkanı ne tam severler ne de uzak dururlar..

ÖN SIRACILAR: Bunlar öğretmeni bir baba, bir anne, bazen de bir babaanne gibi benimsemek isterler, genelde de benimserler...

PENCERECİLER: Bunlar bi yandan manzaraya bakıp bi yandan öğretmeni dinler, alayı televizyon manyağı olmuştur...

YANDIN OĞLUM SENCİLER: Ödev mödev unutulduğunda traş yapan öncü şoklar, pis de bi gülüşleri olur...

LAN DEME LAN, BABAM KIZIYO LANCILAR: Hayal gücü kıt, torik bünyeli çocuklardır, yanakları haddinden fazla sıkılasıdır...

KÜMELERDE SADECE ÜYE OLANLAR: Ağrısız baş isteyenler, durumajı en az hasarla atlatasılar...

HARİTACILAR: Bunlar bi süre sonra, hakkaten Asya'nın, Kuzey Amerika'nın falan sahibi gibi olurlar, koridorda yürüyüşleri değişir...

ARKA SIRACILAR: Neş'e arsızı bu canlar, ilerleyen zamanda da gamdan kaçarlar, hep kaçarlar...

DALGINOĞLU DALGINLAR: Konstrasyon yorgunu bu gencecikler, ortalama 4 notuyla sınıf geçerler, kantinden bisküvi alıp bahçede yalnız gezerler...

DÜN BİZİM ORDA Bİ ÖLÜ ÖLDÜCÜLER: Türkçe'den muaf kesim, ömür boyu konuşamadan muntazam anlaşırlar...

HİÇ AYRILMASAKÇILAR: Bunlar tüm sınıfa kalpten bağlanır, birisi gitse gözleri dolar, içli kesimdir...

KALEMTRAŞ DİYENLER: Potansiyel burjuvalar...

KALEMAÇACAK DİYENLER: Potansiyel küçük burjuvalar...

"GEÇER" NOTLA GEÇENLER: Merkez partilere oy verirler, sapıtanı ya katil veya seri katil olur...

İLKOKUL BİRİ İKİ YIL OKUYANLAR: Daha starttan başarısız başlamakla beraber gönül eri de olurlar...

BİRİ OKUMADAN İKİDEN BAŞLAYANLAR: Montajda atlama olduğu için gizli gizli huzursuzluk çekerler, fakat 2'den direk 4'e geçmeyi de isterler...

SIRANIN GÖZÜNE HER DAİM SİMİT, POĞAÇA KOYANLAR: Bunlar iştahlarına mani olamayan yarı edepli, yarı arsız oburlardır.

BESLENME ÇANTASINDAN ELMA EKSİK OLMAYANLAR: Dengeli olanları girişimci olur, dengesiz olanları firari...

MARŞI 10 KITA EZBERECİLER: Obsesyontma taş ciğerleri, bordoyu kırmızıdan siyaha bi selam telakki ederler...

KARDEŞİYLE AYNI SINIFTAKİLER: "Amanın nineler / Un eler döneler" dizayn, sünnette çok ağlarlar...

İKİ KURDELALI KIZLAR: Hijyenin cüce prensesleri, "Hizmetinizdeyim" desen, korkudan ağlarlar...

SESSİZ GÜLÜŞLÜLER: Efendi olurlar, arabaya düşkün bir profil çizerler...

BUGÜN CANIM YAZI YAZMAK İSTEMİYOCULAR: Çetin Altan! (Koleksiyondan)

BİR HAKİKAT VAR MI DERKEN, BİR HAYALE DÖNERİZCİLER: Rıza Tevfik! (Aynı koleksiyondan)

MUZİPLER: Seri fıkra anlatıp, sarsılarak gülerler, tam azdığı anda yakalanıp tokada gelen de olur...

BUGÜN BENİM SUNUM GÜNÜMCÜLER: Gergin dakikalar, "sınıfın birinç'i benim, benn"ciler, olmadı, averajla liderler..

BEN DE ORDAYDIMCILAR: Tokalaşan iki tarafa da nazikçe dokunan, ortalarında bulunan üçüncü veya dördüncü şahıs, küçük b planörleri...

İKİ SIRA ARASINDA AYAĞIYLA PORTAKAL SEKTİRENLERİ: Futbola da, el radyosundan itibaren teknolojiye de yatkın bu çocuklar kısa sürede atkuyruk saçlı bi kıza yazılırlar...

ELEKTRİKLER KESİKTİ ÇALIŞAMADIMCILAR: Klasikten de geçtim, nerdeyse tabu bi kesim, yalana doymayanlar, mum ışığında yola koyulamamoğulları...

yo@leman.com.tr

İlk Türk kadın pilot unvanlı Sabiha Gökçen'in Ermeni olduğu iddiaları gündem manyağı ülkemize yeni bir müsamere konusu soktu..

Amerika, Irak'ta olayları Amerikan bakış açısından yorumlayacak hürriyet anlamına gelen "hurra" adlı bir tv kanalı kurdurmuş...

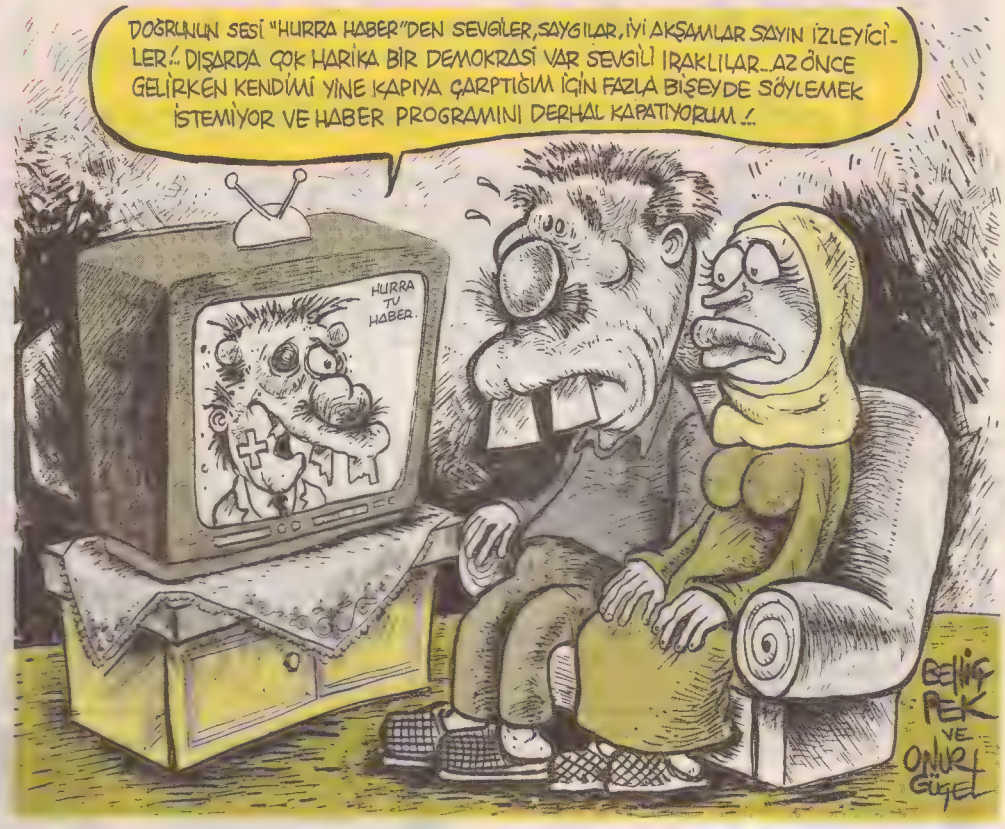

Uzanların, Çubuklu'daki villasının içinde bulunan havuzun ortasında çelik kaplama gizli sığınak ortaya çıktı. Kameralı odada 10 milyon adet çeşitli çaplarda kontür kartı bulundu..

Maliye Bakanı Kemal Unakıtan'ın oğlu mısır ithalatındaki vergi artışından çok kısa bir süre önce 4 bin ton mısır ithal ederek 360 milyar lira kar etmiş..Fakat meğerse oğul Unakıtan mısırları "tavuk" yesin diye almış..

BİR REKLAMIN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ...

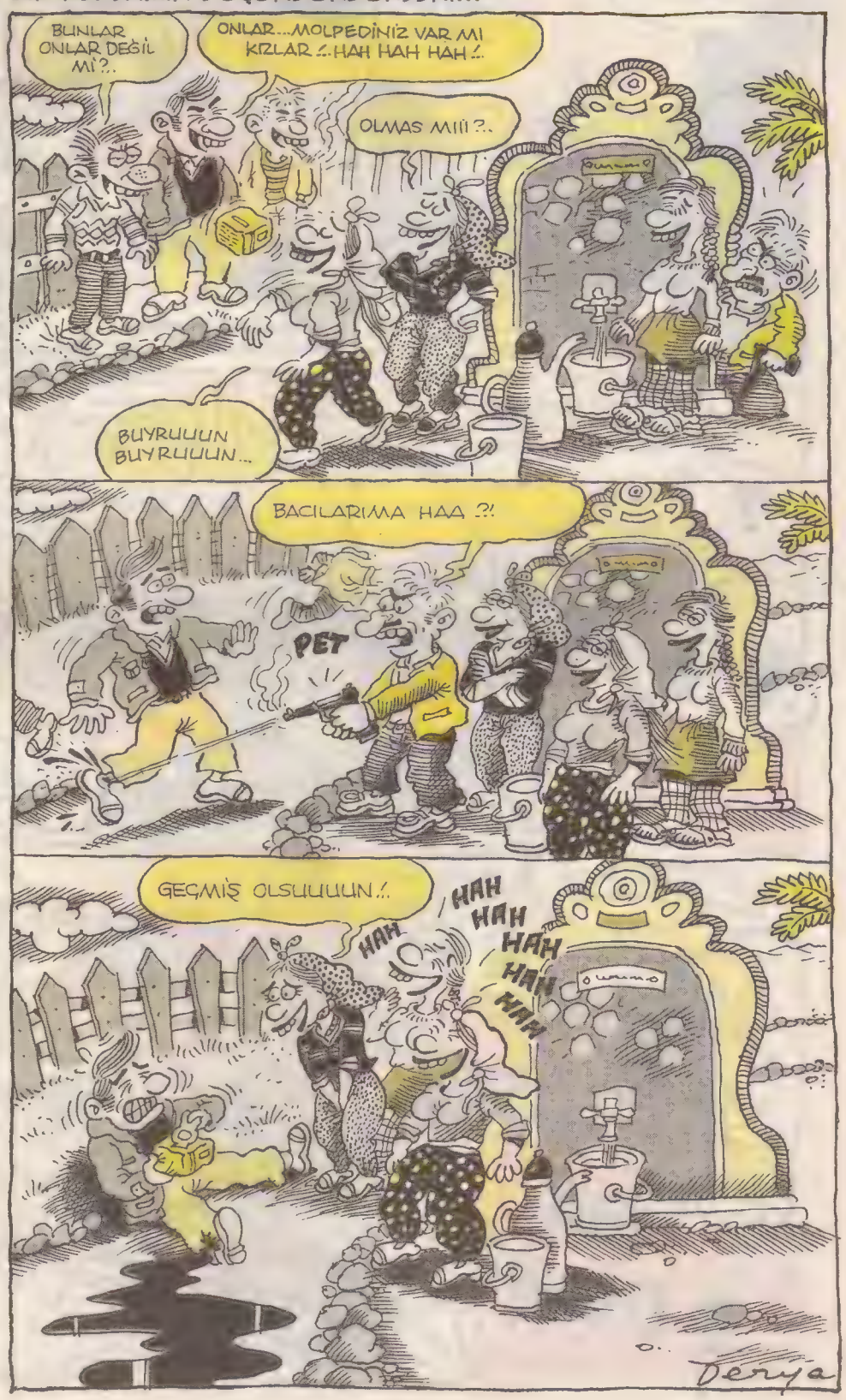

Akşamsetası

SIKILHAN ile dialog çabaları

- Alo, Sıkılhan, nasısın çocuğum, evet. Şunu söylemek için arıyorum: Pazar akşamı için bir randevun ya da programın varsa özgürsün, evet. Hatta arzu edersen bir arkadaşında da kalabilirsin. Baban kendine dört yıldızlı bir otelde yer ayırttı. Ev bana lazım... Yüzyılın düşünü yaşamak istiyorum.

- Sormaya çekiniyorum ama neden anne?

- Yanlış anlamamalısın, evet, Pazar gecesi ben, Handehan teyzen ve Şevseher yengen sabaha kadar Oskar ödüllerine kitlenmek istiyoruz. Kırmızı halıdan geçiş sıfır üç, ödül töreni başlangıcı dört otuz... Bir geceliğine rejimlerimiz iptal. Mısır cipsi ve ananaslı Gatto biralarımız... Mümkünse konsantrasyonu bozacak ayrıntıları duymak istemiyorum. Gelmeyebilir misin eve o gece?

- Tabi. Aslında hiç dönmeyebilirim bile eve?

- O şekilde değil. Bu arada Hanedan teyzen Sean Penn'i Mystic River'la en iyi aktör adayı birincisi olarak ben de Monster'daki eşsiz yorumuyla Charlize Theron'u en iyi başrol kadın oyuncu olarak favori gösteriyoruz. Tim Burton'un Big Fish'teki yönetmenlik dehasını hafife almamak lazım... Tabi bir genç senin gönlünde yatan aslansa Yüzüklerin Efendisi olabilir, fakat... Aloo? Sıkılhan?

- Sıkıl, hocam bu sefer harbi kurtar beni... Ayığım bak, temizim. Tek damla çekmedim, koklamadım. Ama burda herkesin kafası dümdüz... Olay yarılmadan hemen damla bizim eve, lütfen bak...

- Hepsini topla küvetin içine sok, soğuk suyu aç, biraz banyo jeli sık, yanlarına oyuncak banyo ördeği filan gibi şeyler de at... **İki saat sonra beni tekrar ara Buğracım.**

- Dur lan kapatma, mevzu beni aştı diyorum sana... Dedem gardırobumdaki otları bulmuş şifalı ot diye nane, adaçayı, ıhlamur ne varsa alayıyla kokteyl yapmış evdeki herkese içirmiş. Alemin kralı dönüyor burda, bela oldular başıma. Annem tuhaf tuhaf makyajlar yaptı, yemek masasının üzerinde göbek atıyor. Babam sürekli ekmek bıçağını bileyleyip "Büronun kralı benim... Büronun kralı sadece benim" diye sayıklıyor. Dedem tespihinin boncuklarını kedinin ağzına sokmaya çalışıyor. Abi korkuyorum... Kediyle şu an banyodayız... Gerçi kapı kilitli ama...

- Küvete gir, soğuk suyu aç, biraz banyo jeli sık, yanına kedini de al... İki saat sonra seninkiler ayılınca başına gelecekleri düşün...

- Abi yapma yaaa... Alooo... Alooo?

- Selamlar koç... Bi namus meselesi yüzünden sana küçük bir işimiz düştü. Şimdi sen, 27 Şubat'ta Ankara Gordion Otel'in önünde olacak şekilde yola çıkabilir misin? Uymaz dersen, 1 Mart tarihine kadar Edirne Tuzcular T. Tesisleri'nin önüne gönderiyorum...

- Valla 30 Haziran'a kadar doluyum be Hırgürkan kardeş, başka bir arkadaşı tayin etsek olmuyor mu?

- Bütün tayfayı yurdun dört bir yanına dağıttık, elimizde bi sen kaldın seç bi tarih yap bi güzellik işte. Hayır sana güvendiğimizden söylüyoruz. Bizim bi hala kızı var da, "Bütün Türkiye artık beni konuşacak, içimdeki yeteneği susturamıyorum. Türk Star, Pop Star... Bir yarışmaya mutlaka katılıcam" diyerek evden kaçmış. Kuyruk kuyruk tarayıp karıyı arıyoruz. Aksi gibi hangi ilden başvuracağı belli değil kaltaan...

- Ya ön elemeyi kazanıp birinci olursa? O zaman nolucak peki?

- Dilini şişlerim lan, ne diyosun sen! Aile meclisi toplandı karar aldı, bitti, benim artık halamın bir kızı yok! Yarın bir gün porno film çekip Altın Ayı kazanacak bir karıyı bu sülalede istemiyoruz biz... Bana bak, bu olay okulda bi dillenirse seni de onun yanına gömerim şerefsizim! Duydun mu beni?

- Evet...

- Hah, şöyleee... Bak şimdi son kez soruyorum... 3 Mart'ta Mersin Sahil Martı Oteli'nin önünde olabilir misin? Alooo? Alooooo!

Atilla Atalay sklhan@leman.com.tr

İlk Türk Süper Kahramanı TÜRKMEN

Gökçe İN

ZİLKON İLAÇ VE KİMYA FİRMASI GECE 03...

...BERLİN...

SEN...ADIN NE, BURDA NE İŞ YAPIYORSUN AYDA NE KAZANIYORSUN?..

BİLAL TÜRKMEN TEMİZLİKÇİYİM 1500 YURO ALIYORUM...

BİR AYDA 10.000 YURO KAZANMAK İSTER MİSİN TÜRKMEN?

İSTERİM NE YAPICAM?

İNSANLIĞA FAYDALI OLUCAKSIN...BİR İKİ İLAÇ İÇİRİP ÜZERİNDE UFAK TEFEK DENEYLER YAPICAZ...

SENİN İÇİN KÜÇÜK İNSANLIK İÇİN BÜYÜK DENEYLER...

OLUR.

NASIL İSTERSENİZ...

10.000 YURO... 10.000...

EVET 10.000 YURO, HEMEN BAŞLIYALIM... GEL BENLE ...

10.000 YURO.

BU KÜÇÜK ADAMI SAYGIYLA SELAMLAYIN ARKADAŞLAR. O BİR ÖNCÜ...

KENDİNİ İNSANLIĞA ADADI 10.000 YURO VE BİLİM ADINA ÇILGIN TEPE TEPE KULLANABİLİRSİNİZ...

NE DURUYORSUNUZ BAŞLASANIZA ARKADAŞLAR...

İKİNCİ GÜN...

ÜÇÜNCÜ GÜN →

BEYİNDEN BİR PARÇA ALIP YERİNE ....

2. HAFTA

HMM...EKSİ 45 DERECEDE İLAÇ ETKİSİNDEN BİRŞEY KAYBETMİYOR. BİR DE 20 ATMOSFER BASINÇTA DENEYELİM...

3. HAFTA.

4. HAFTA.

HIK!

ALTINCI GÜN...

YUTŞUNLARI DA YUTHAM...

KULAKTAN BEYNE GİRİP BİRAZ RADYASYONLU DİAZAPAM ENJEKTE EDE

1 HAFTA..

IHHG... ANANIZI ZİKEYİM SİZİN...

PLOF

GÜLE GÜLEE HOP...

BOŞLUKTA VE KRİPTONİK ORTAMDA 120 DERECEDE DE SONUÇ OLUMLU...

PATRON DENEK ÖLDÜ...

ATIN GÖPE GİTSİN.

SNIFF SNIFF HIRR..

İYİK!

Devamı arka sayfada

Akşamsefası

İlk Türk Süper Kahramanı **TÜRKMEN**

AYRINTILAR

'Pişmişkelle' günneriydi. Cağaloğlu'nda, derginin bağlı olduğu gazetenin binâsına uğrayıp yemek yemiş, gelen mektupları filan almıştım. Aralarında bana gelen mektuplar da vardı. Dergiye elimde zarflarla döndüğümde ve benimkileri ayırdığımda, "Eh, yazarlığın 'nîmetlerinden' faydalanıyorsun artık," demişti mizah yönetmenimiz. İlkönce bu laf karşısında acayip utanmış, hattâ yanlış bişey yaptığımı düşünerek öfkelenmiştim. Fekat ne demek istediğini yakında anlıycaktım... Gelen ilk okur mektuplarımdı onlar. Hoşuma gitseler de, biraz şaşırıyordum açıkçası. Tanımadığım insanlar bana bişeyler anlatıyor, bâzı yazılarım hakkında tebriklerini iletiyor, hattâ kimileri benimle tanışmak istediklerini söylüyorlardı. Engin ağbi'nin, şakayla karışık 'nîmet' dediği şey buydu herhalde. Fekat, yazmamın ve çizmemin manêvi karşılığını zaten üretirken veya sonrasında almakta, maddî bir karşılık olarak da bana ödenen belirli bir ücreti cebime atmaktaydım. Yani görev bi şekilde tamamlanıyordu! Ama anlaşılan iş o kadarıyla bitmiyordu. Halkla veya okurla ilişkiler diye garip bi kapı açılmıştı önüme. Arzu edersem o kapıyı tıklatabilir, birileriyle muhabbet edebilir, hattâ arkadaşlık felan kurabilirdim. Bu ilginç yeni kapı, mektup, faks, telefon, ve son olarak internet görünümündeydi.

Bir marangoz veya market sahibi, işini ne kadar iyi yapsa da müşterileriyle bu çeşit yakın bir ilişki kurma olanağına sahip değilken; yazar çizer takımının önüne böyle değişik nîmetler sunulmaktaydı. Bu lavuk da kendi işini yapıp karşılığını aldığı hâlde, bir de bu yeni alandan faydalanıyordu. Üstelik tuhaf, tek girişli bir kapıydı. Yani o artist yerinden bile kıpırdamıyo, hayrannarı felan ona ulaşmak için kapıyı aralıyodu! Bi nevî sosyal çevre olarak kullanılabilirdi bu kapı. Yeni insanlarla tanışır, alışveriş yapabilir, çeşitli ihtiyaçlarını o kapının ardında giderebilirdi. Vay be? Hele benim gibi yarı-sosyal insanlar için gerçekten bi nîmete benziyordu. Kötüye bile kullanabilirdim. Bir yazım için bana tebriklerini sunan, ve merak ettiği için de tanışmak isteyen bi bayanla, (böyle hayvânî bir merak beni ilginç bi sirk hayvanı gibi göstereceğinden) tanışmamızın bedelini ona çeşitli şekillerde ödetme hakkına sahiptim. Hem, buna bayılıyorlardı: Ünnü biriyle takılmaya felan!.. Böylece, 'fanatik' denen, normâl okurlardan ayrılan, hattâ bi çok yönden bi okur bile sayılamayan, yeni bi insan türüyle karşılaşmıştım.

Fanatiklerin klâsik bir özelliği, sizi acayip sevdiklerini ve nası biri olduğunuzu kesinlikle annadıklarını söylemeleriydi. Fekat 'sevgi' ve benzeri kelimeler, sıcak bir tebriğin içinde normâl bi kelime olarak yer almıyor, küçük aşk mektuplarını besleyen minik canavarlara dönüşüyordu. 'Anlamak' konusunda ise tüm hayâl güçlerini zorlamaktaydılar: Bir tanesi, günnük yaşantım, hangi sigarayı içerim, kaç numara ayakkabı giyerim, ellerimin ölçüsü, kullandığım kokuyla filan ilgili, üşenmeyip yaklaşık onsekiz adet tahminde bulunmuş, ne yazık ki bir teki bile tutmamıştı.. Onları hırslı bir fanatik yapan diğer özellikse, derginin bir kaç yazarı veya çizeriyle aynı anda ilişki kurmaları, duygularını neredeyse antetli bir şirket kağıdına yazarcasına, birden fazla kişiye ifade etmeleriydi. Görüştükleri öteki çizer hakkında telefonda bilgiler sunuyorlar: "O adam var ya, aslında şöyle bi insan; şey var ya, o da böyle" diye zırvalarlarken, sıkıcı dedikodularını işitmek zorunda kalıyodum. Fanatik bir içgüdüyle, yedekteki diğer ünlü yazarla ilgili bilgi toplama telâşındaydılar.. Onlar konuşurken, aslında ünnü felan olmadıımı da hatırlıyordum; ünnü ve popüler olan şey belki dergiydi, benimle sadece dolaylı bi ilgisi mevcuttu. Ayrıca sandıklan kadar tuhaf bi yaşantım da yoktu. Ama fanatikler, bir fanatik özelliğiydi zaten bu: böyle olmadığını haykırıyorlar, sizin mutlaka tanışılması gereken bir kişi olduğunuzu iddiâ ediyorlardı.. Üstelik biraz yan çizdiğinizde, çabucak da küplere biniyolardı! Kolay pes etmeyen bir tanesi, mailinde: "bana çok farklı, kimseye söylemediğin özel ve değişik birşey söyleyebilir misin?" diyerek ilginçliğimi sınamıştı. "Tanımam etmem seni! Anam değilsin babam değilsin, sana niye özel bişey söyleyim yahu," dediğimde, cevabı sanki bütün fanatikler adınaydı: "Bizim dergiye ödediğimiz parayla maaşını alıyosun, biraz kibar olabilirsin!." Kendisi daha sonra, büyük boy ve kalçalı fotoğraflarını yollayarak gönnümü almaya çalışmıştı.. Bayan fanatikler bazen kestirmeden, direk fotoğraflarla işe koyuluyor, ya da mesajlarının sonuna 'dudağından öperim', 'ensenden yalarım' gibi kışkırtıcı dilekler ekliyorlardı. Gerçi bunlar o kadar da şaşırtıcı değildi; internette örneğin, sürekli yaşanan durumlardı.

Asıl ilgimi çeken, hiçbir fanatik, sizi bir insan olarak göremiyordu. Evet, bunu yapmayı becerebiliyorlardı! Görüşme isteğini kabul ettiğim fanatik bir genç kızla (fanatik olduğunu o da henüz bilmiyordu, zamanla öyle bişeye dönüşecek gibiydi ama; tavırlarında endişeyle izliyordum o ruh hâlini. Fanatiklik bence, -aksine, arzu veya tutku'yu hiç barındırmadan- öfkeye ve hırsa çaresizce teslim olmakt; tek bir zehirli fikre saplanmak, böylece yaşamın asıl düşünce zenginliğini görememekti.) sahilde dolanırken yorulup taş bir banka oturduğumuzda, kızın altına elimdeki gazeteyi koymuş, "üşüme" demiştim. 'Sağol' diyeceği yerde, birden şapşallık derecesinde mutlu olmuş, "İnanamıyorum, 'M. Fidan' benim altıma gazete koyuyor," demişti. Oracıkta, ondan, kendimden, dergiden, ismimden, soy ismimden, herşeyden bi anda nefret etmiştim! Karşılıklı iki insan gibi konuşamıyor, otuz yıllık hayatımı kıçı boklu bir dergi imzâsından ibaret sanıyordu.. Hele bir tanesi, bunu yüzsüzlük derecesinde açığa çıkarmış, beraberce bir kafeye girdiğimizde, gene aynı şeyi imâ ederek, "senin yanında dolaştığım için acayip gururlanıyorum" demişti. Oha; bu kadar hayvanca ifade edilirdi yani!. Fanatik düşünce sahipleri, sürekli işinizi, konumunuzu telaffuz eder, böylece belki kötü taraflarınızı da görmezden gelerek rahatlardı.

Elbetteki meslek, insanı toplum içinde bir birey yapan (yaş, aile, öğrenim durumu, cinsiyet v.b gibi) temel özelliklerden bir tanesiydi!. Fekat fanatikler için, işiniz veya mevkiniz neredeyse bir orgazm vesilesi olmaktaydı. Logolu dergi adresinizden herhangi bir mesaj göndermeniz kâfiydi: "Ne olursa olsun. Herhangi bişey yaz bana!" diyordu bir tanesi. Kıçımdan terler akıtıyor, bi off çekiyor, fekat şu "herhangi bişey" denen şeyi bi türlü yazamıyordum! Zavallı; beceriksizliğim karşısında o da sıkılıyor, konuyu hemen dergiye getiriyordu gene: Şu genç çizer, nası bi insandı meselâ. O yazar, gerçekten öyle biri miydi, soruyordu. Fanatikler ayrıca kurnaz ve işbilir insanlardı. Azıcık bile tasarlamadan (sen halledersin abi! diyerek) sürekli 'espiri' gönderiyorlar; başka bir espriyi felan da öbür çizere iletmenizi isteyerek, bi de hamallık yaptırıyolardı! Açıkçası, dikkatli bir okur değillerdi pek. Köşe isimlerini ve imzaları filan devamlı karıştırırlardı örneğin! Onbeş yıllık süre içinde, fanatik dediğim o özel gruptan bir tane aklı başında laf veya düzgün bi yorum işitmemiştim.. Arasıra düşüncelerini belirten normâl okurlar ise, konunun özüne eliyle koymuş gibi ulaşıyor, ben de icap ediyorsa karşılığını veriyorum ve mükemmelce hallediyorduk. O okurlar, (onları, öyle bi durumda 'okur' diye tanımlamak da hakâretti belki; onlar sadece kendileriydi!) şu nîmet denen yan kapıya da ait değildiler, sanki gerçek birer velînîmettiler! Dergiler ve kitaplar, sinema filmleri, müzikler ve resimler sadece onlar için uğraşılıp hazırlanırdı. Fanatiklerse, zaten hepsini armut gibi aynı kefeye koymakta, mehşur ve ünnü olmalarıyla yetinmekteydi. Tabii bu okur profilini böyle suçlamama karşın, kendileriyle yakın ilişki de kurmuş, nîmet durumundan faydalanmaya çalışmıştım, inkâr edemem. Ulaştıkları telefon numaralarını (fanatik olmadıklarına inandıımdan, ve öteki maksatlarla ben de verdiğimden elbet) listelerine kaydetmeleri, bir fanatik için memnuniyet verici olmalıydı. Eh, ne yalan söyleyim, ben de onlarınkini en azından bi 'bayan ismi' olarak telefonumda tutuyor, bi süre kendime havamı atıyordum. Zaten fazla fanatiğim de yoktu, o konuda ters adamın tekiydim; kavga ediyor, dalaşıyordum onlarla.

Birşeyleri reddediyor gibi görünsem de, şu yazının bile bi kaç tane gizli fanatiği kışkırtacağını düşünmedim değil. Çünkü siz ne anlatırsanız anlatın, fanatikler bunu bir yazı içeriği olarak kavrayamıyor, anlatıcının yaşamıyla ilgili özel mesajları yakalama sevdâsına düşüyorlardı.. Futbol oyununu izlemeyen, sahaya kıçlarını dönerek coşkulu tezaruhatlar yapan taraftarlar gibi.. Güzel bir duygunun, değişik bir düşüncenin, bir inancın fanatiği olmak varken, insanın insana fanatik olması elbette hoşuma gitmiyordu. Ayrıca (daha genel konuşursak): müzisyenlerin, oyuncuların, yazarların ürettikleri, "fanatiklik" ile "ilgisizliğe" varan bu uç beğeni yöntemleri yüzünden hiçbir vakit asıl değerine ulaşamıyordu.

Kendi bildiğini, önünde yazan şeyi okuyan okur ise, beğeni derecesini sadece okumakta ve bakmakta olduğu şeyle belirliyordu. Zehirli bir merak ve önyargıyla boşlukları tamamlamıyor, böylece kağıttaki iyiyi veya kötüyü daha net seçiyordu.. Öyle bir okurla karşılaşmak için, her hafta canından bi parça vermeye râzıydı yazar-çizer takımı.. Bu zahmete değmeyecek, özel bir konu seçmişim gibi olsa da, o okura yazdığıma inandığım için gene de cesaret alıyor, karşısında kendimi rahat ve güvende hissediyor; meslekî ve günnük yaşantımın ilginç yönlerini bir dergi yazısıyla paketleyerek onun kucağına teslim edebiliyorum.

Akşamsefası

TERELLİ PICTURES

CAN BARSLAN

SADECE TÜRKİYE'DE

...BAŞLIĞINI BELKİ BAZILARI HATIRLAR.., YILLAR ÖNCE DELİ DERGİSİ ZAMANINDA SADECE TÜRKİYE'DE GÖRÜLEBİLECEK ŞEYLERİ ÇİZDİĞİM BİR SERİ VARDI... SENELER GEÇTİ AMA SADECE BU TOPRAKLARDA RASTLANABİLECEK OLAYLAR BİTMEDİ... BU HAFTA BUNLARDAN BAZILARINI SİZLERLE PAYLAŞMAK İSTİYORUM... ÇOK ŞENLİKLİ BİR CADDE ÜZERİNDE OTURUYORUM VE İŞTE SADECE PENCEREDEN GÖRDÜĞÜM BİRKAÇ OLAY...

İKİ HAFTA ÖNCESİ BEYAZ AFET GÜNLERİ... KAR, TİPİ, KIYAMET... CADDE BİRAZ YOKUŞ VE ZİNCİRSİZ ARAÇLAR PATİNAJ YAPIYOR, KAYIYOR YOLU KAPATIYOR... TRAFİK TIKANMIŞ. KONVOY...

ARAÇLARIN ARASINDA BİR GÖRÜNTÜ TAKILIYOR GÖZÜME... TIKANMIŞ TRAFİĞİN AÇILMASINI SAKİN SAKİN BEKLEYEN BİR BAŞKA ARAÇ DAHA VAR... BİR KIZAK. ÜZERİNDE İKİ GENÇ OTURMUŞ ARABALARIN HAREKET ETMESİNİ BEKLİYOR. BAKIYORUM BAKIYORUM BİR İKİ DAKİKA ÜÇ, DÖRT... SABIRLA BÜYÜK BİR CİDDİYETLE BEKLİYORLAR... HATTA ARKADAKİ BİSİGARA YAKIYOR.. "ABİ NEDİR BU DURUM YAA" DİYORUM KENDİ KENDİME. NİHAYET UMUDU KESİYORLAR VE KIZAĞI ELLERİNE ALIP YÜRÜMEYE BAŞLIYORLAR!

GECE... HATTA GEPGECE. SAAT SABAHIN NERDEYSE 3'Ü... MASAMIN BAŞINDA ÇALIŞIYORUM VE SESSİZLİĞİ BİR PATLAMA BÖLÜYOR... SONRA İKİNCİ PATLAMA... VE BAĞIRIŞ ÇAĞIRIŞ...

PAAT.

ÇOOT.

KALKIYORUM VE BİR KAZA KURŞUNUNA GİTMEMEK İÇİN ÇEKİNE ÇEKİNE BAKIYORUM, DIŞARI... YOK, SİLAH FALAN DİİL. AMA DAHA ACAİP BİŞEY İKİ ADAM VE ELLERİNDE KOCAMAN BİR BALON SALKIMI.

HOHAA!..

ALEOOV!

NEREDEN BULDULARSA, BALON SALKIMIN İKİ UCUNDAN TUTMUŞLAR BAĞIRA ÇAĞIRA KOŞUYORLAR. ARADA BİR DE YERE DÜŞEN BALONLARIN ÜZERİNE ZIPLAYARAK PATLATIYORLAR. ACAİP EĞLENİYORLAR...

PAAT..

BAKIYORUM... GEPGECE. KARANLIK... ÇOK SESSİZ... BALONLU İKİ ADAM BAĞIRA ÇAĞIRA CADDE BOYUNCA KOŞUYOLAR, KARANLIĞA KARIŞIP KAYBOLUYORLAR...

GENE GECE... AMA BU SEFER DAHA DA GEÇ... ÇÜNKÜ ARTIK YATMIŞIM, UYUMAYA YELTENİYORUM... UYUR UYUMAZ ARASI METALİK SESLER DUYUYORUM... GAİPTEN Mİ GELİYOR? RÜYA MI? İKİSİ DE DEĞİL GALİBA... KALKIP BAKMAM GEREKİYOR...

KALKIP BAKIYORUM... GECEYİ YIRTAN METALİK SESLERİN KAYNAĞINI GÖRÜYORUM.. SANKİ ASAYİŞ BERKEMAL GİBİ AMA BİLİNMEZKİ... CIZIRTILI SESLERİ DİNLİYORUM..

PIHHHH... PIHHHH...

KARŞI KARŞIYA GELMİŞ İKİ POLİS OTOSU GÖRÜYORUM... ARABADAKİ EKİPLER HOPERLÖRLERLE UZAKTAN HABERLEŞİYORLAR. BİR VAKA MI VAR?

PIHH./ABİ NABER?.. GÖRÜŞEMİYORUZ YAA... NAPIYOSUNUZ BAYRAMDA? BİR YERE GİDİYO MUSUNUZ?..

POLİS

POLİS

PIHH./YOK HAYATIM, EVDEYİZ... HEM NÖBET VAR, HEM DE KAYINVALDELER BİZDE.. GÖRÜŞELİM BİŞEY YAPALIM... PIHHH!..

Akşamsefası

canbarslan@superonline.com

Feyzi Başaran

feyzi@leman.com.tr

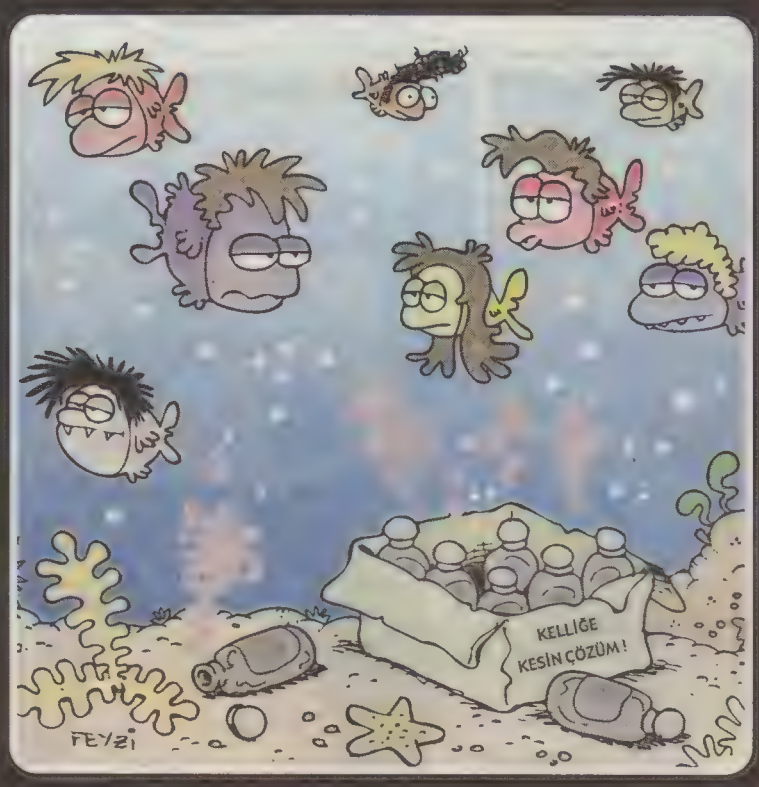

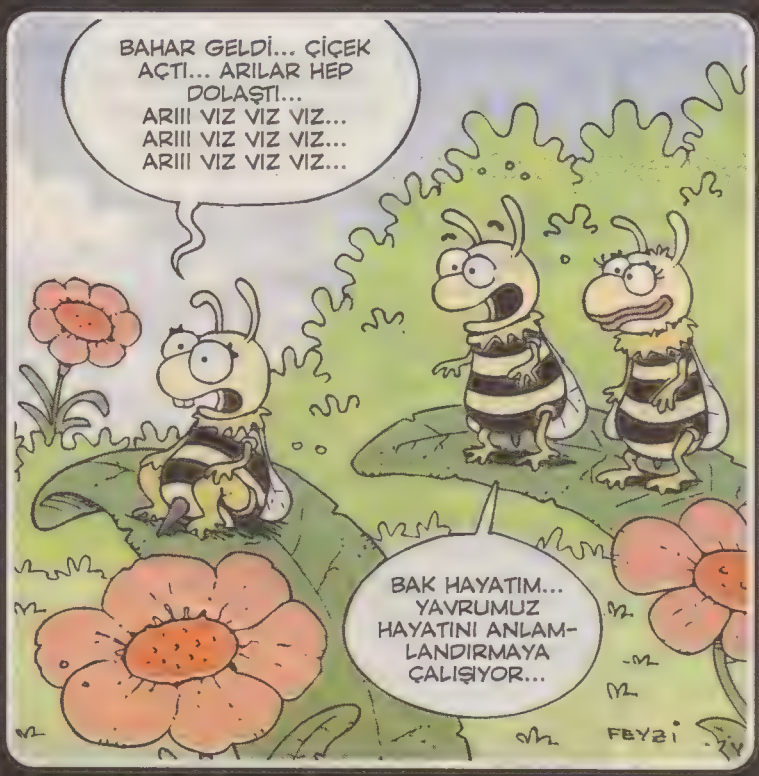

Honki Şov Başlıyooog!..

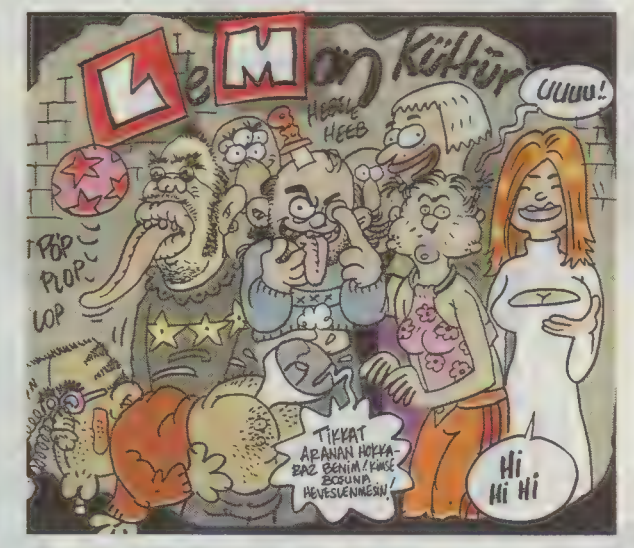

Honki'lerin Tanıtım Gösterileri İçin

LeMan Kültür'de Buluşalım

1. Gösteri 16 Mart Salı Saat 21
2. Gösteri 17 Mart Çarşamba Saat 21
3. Gösteri 18 Mart Perşembe Saat 21

Rezervasyon mezervasyon yok. Önce gelen sandalyeyi kapar...

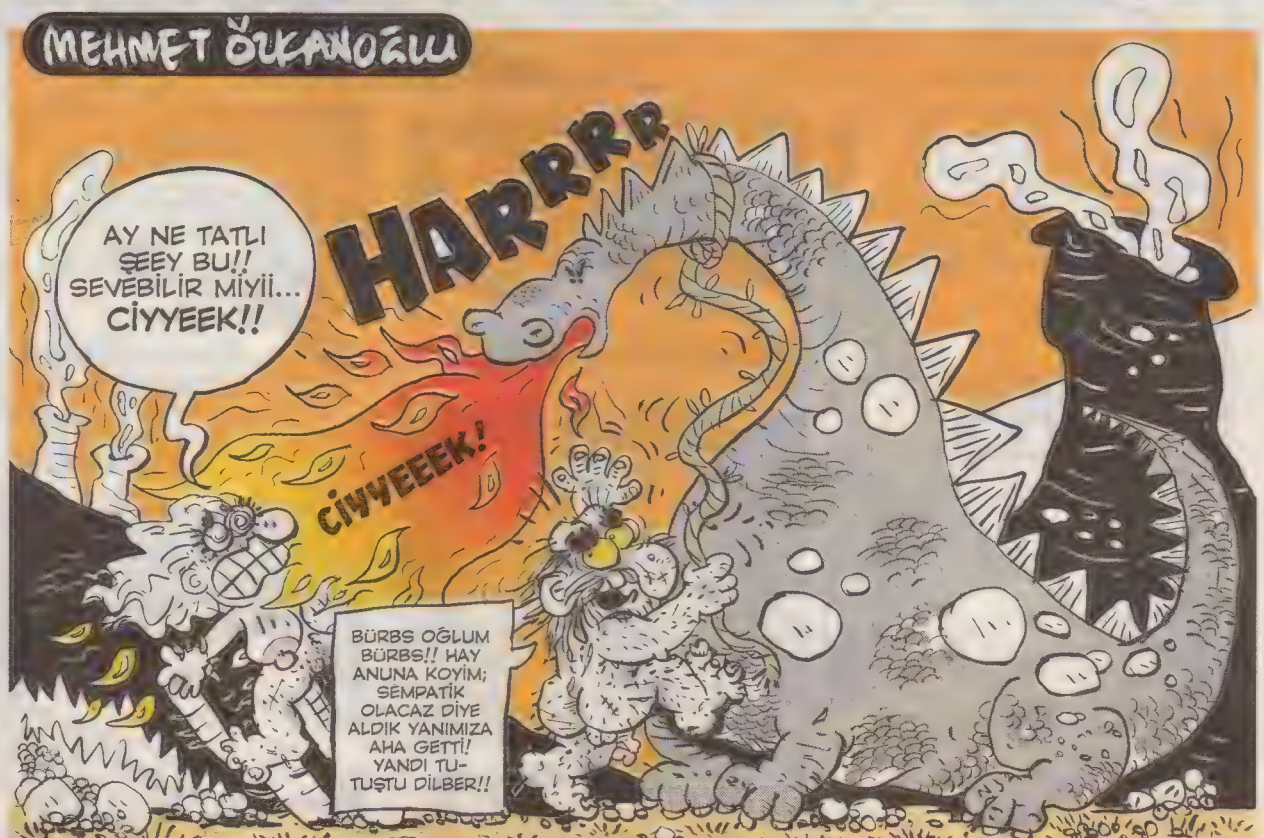

BÖYLE ZAMANLARDA ÖLMEYİ HİÇ SEVMİYORUM

CEZMİ ERSÖZ

İnsan ülkesiz kalınca ne yapar?

Sözgelimi ben günlerdir aylar önce yazdığı şiirlerini, yazılarını bir arkadaşına okuması için bırakan, ama sonra geri alamayan birini düşünüyorum. Öylesine yorgun ve umutsuz ki... Ama bu durumda bile saklanıyor benden... Sanki bu durumdan daha kötü bir durumda olabilirmiş gibi hala koruyor kendini... **Şiirlerimi, yazılarımı geri alsam, şöyle bir elden geçirsem, sonra da yayınlayacak bir yer bulsam yer yerinden oynar,** diyor.

Ardından yorgun başını tekrar masaya dayıyor... Uyumak istiyor belki de... Belki de şakağına tabancayı dayayıp beynini dağıtmak istiyor. Öldükten hemen sonra belleği temizlenmiş, sağlıklı, umut dolu ve yazılarını bulmuş olarak gözlerini açmak istiyor dünyaya...

Biliyorum kimse ölmek, kimse o karanlık uyku için intihar etmek istemez. Olsa olsa algılarını ve belleğini temizlemek, içini arındırmak, unutmak için intihar eder insan. Gözlerini açtığında dünyayı bambaşka gözlerle görmek için intihar eder.

Son kez ayakları kanlı bir kurt üzerinden geçer çocukluğunun düş sokaklarından... Henüz yaşamadığı ve hep ertelediği düş sokaklarına geri dönerken anlar öleceğini... Anlar, ayakları kanlı bir kurt üzerinden geçip ileriye, uzaklara bir yerlere giderken...

Belki sayıklar, belki sayıklamaz...

Hasta bir toplum bu; başıbozuk bir çamur fırtınası, kirli bir su gibi atıyor insanı tutunduğu yerlerden...

Hem kıyılar sahipli, hem zaman düşmanın elinde...

Kıyılar sahipli, zaman düşmanın elinde olduğu için insan nerede hata yaptığını bile anlayamıyor...

Eksiliyor, eksiliyor, ama bir türlü çıkamıyor o soğuk kalbinden dışarı... Göz göze gelmeye çalışıyor hayatla... Dünyanın ardındaki bekleyen Tanrının kendisini gördüğünü sanıyor.

Oysa bu aldanış, uçsuz bucaksız ve hiç bitmeyecek sandığı gençliğine mal olur... Sonra kalan yıllarına...

Oysa kimseyi görmez dünyanın ardında bekleyen Tanrı...

Ey, bir kelime için hayatını yakanlar... Anılarını dupduru bir suda arındırmak için intihar edenler... Kimseyi görmez Tanrı...

Şimdi anılar birbirine kapı aralıyor, anılar birbirine karışıyor.

Sözgelimi ben, büyüklerinin, **orospu mu olacaksın,** diyerek tiyatro oyuncusu olmasını engelledikleri anneannemi düşünüyorum günlerdir...

Anneannem kıyıların zamanın düşmanın elinde olduğunu artık seziyor, seziyor ama söyleyemiyor.

Tanrı'nın artık kendisini görmediğini seziyor, ama asla söyleyemiyor.

Güçlü sahipleri olan bir Tanrıya kırıldığı kadar, oyuncu olmasını engelledikleri büyüklerine ne bile kızmadığını seziyor, ama söyleyemiyor

Şimdi mutfakta bulaşık yıkıyor ve sonuna kadar açtığı radyodaki şarkıcıyla birlikte söylüyor:

Bir ilkbahar sabahı güneşle uyandın mı hiç / Çılgın gibi koşarak kırlara uzandın mı hiç...

Hep çılgın insanlara imrendi anneannem... Ama hiç çılgın olamadı... En büyük çılgınlığı ev işlerinden yılıp, **benim de bir hayatım var,** diyerek, evden çıkıp iskelenin en ucundaki banka oturup bir sigara yakıp gökyüzünü ve denizi isyan dolu gözlerle uzun uzun seyretmek oldu. Ve içinde biriktirdiği bütün tutkuları, bütün bastırdığı gizli duygularını aceleyle ve acemice tekrarladı gökyüzüne ve denize...

Tanrının ruhu ve duyguları saydığı gökyüzüne ve denize...

Tıpkı içindeki karmaşa ve duygu yoğunluğundan yorgun düştükleri ve belki de çok yaşamayacaklarını düşünüp bu yüzden hep geç kaldıklarından korktukları için şiirlerini derinleştirmeyip yüreklerine geldiği gibi telaşla yazan ve bu yazdıklarının bir mucize gibi bir anda anlaşılıp kalpten kalbe dolaşacağını umut eden ve hep bu dünyanın misafiri kalacak olan kimi gençler gibi...

Sonra yine karşılıksız bir aşkla ve yine duygularını istediği gibi anlatamadığı için bir suçlu gibi ezik eve dönerdi anneannem.

Yemek yapmaya, bulaşığa, televizyona, sokağa bakmaya...

Sırf bir şey demek olmak için, **çocuklar yarın hava soğuk olacakmış, sıkı giyinin olmaz mı,** demeye...

İçindeki ateşi herkeslerden gizleyerek... Canını bile vermeye hazır olduğu insanların arasında bir yabancı, bir kimsesiz, bir meçhul gibi yaşamayı sürdürerek...

Ömrüm bu bahtsız kadınlar kabilesinin arasında geçti... Bahtsız ve Tanrı'nın kendilerini gördüklerine inandıkları için hayatlarını yakan insanların arasında...

Kimi öldü, kimisi tutku dolu kalplerine yenik ve gözleri boşluğa takılı yaşayıp gidiyor...

Ama ölseler de, yenilip kaybetseler de Ahlak ve toplum kuralları denen o kara örtünün aldına gizlenip hırpalamaya ve öldürmeye devam ettiler bu insanları...

Niyetleri bu insan türünü tamamen yeryüzünden kaldırmaktı...

Ölen bir insanın bir kez daha öldürüldüğünü, yenilmiş ve kaybetmiş bir insanın durmaksızın ve inatla aşağılandığını hep bu dünyada gördüm ben...

İnanmak istemedim bu yüzden Tanrı'nın bizi gördüğüne...

İnanmak istemedim hiç gökyüzünün ve denizin Tanrı'nın ruhu ve duyguları olduğuna.

Belki de bu yüzden kalbim yenik insanların ve yitirilmiş hayatların tapınağı oldu.

Çocuksu sırlar, karşılıksız aşklar, son defterler, gül kadınlar, sahibini kaybetmiş mektuplar, mendillerindeki gözyaşı izleri hep bir intiharla arındırılmak istenen anılar, saklı zehiri öldürmeyip süründüren yüzükler, bir türlü derin soluk aldırmayan kolyeler, içtenlikle yaralı ve artık kimselerin dinlemediği şarkılar...

Aşkın kanatları kadar mavi olduğu için komik bir hayalet kadar değer verilmeyen sararmış fotoğraflar...

Bende kim bilir kaç ömür gördüler ki giderken hepsini bana bıraktılar... Kalbime... O yenik insanlar ve yitirilmiş hayatlar tapınağına.

Biliyorum, hiç ülkem olmadı benim. Olmayacak da. Zaten ülkelere hiç inanmadım. Hayatlara inandım hep. Hayatların peşinden koştum. Hayatları yazdım. Hayatlar yaraladı beni. Kanattı. Hayatlar direnme gücü verdi bana.

İşte kalbim yenilmiş insanlar ve yitirilmiş hayatlar tapınağı olduğu için bir sürü insan peşimde. Kıyıların ve zamanın sahipleri oldukları halde peşimde. Kalbimi yağmalamak ve içindekileri bir kaç bölümlük dizi yapmak istiyorlar. **Söz, araya reklam almayız,** diyorlar.

Bu kadar güçlü oldukları halde benden yine de korkuyorlar. Başkalarına örnek olmamdan, kalbimdekileri paylaşmamdan ve benliğimden çıkıp, yaşayan ve hisseden ruhlarla birleşip çoğalmamdan korkuyorlar...

Bana benzeyen başkalarıyla birleştiğimde kendimi daha iyi görebileceğimden ve bunun benim inancımı daha da artıracağından korkuyorlar...

Korksunlar. Bu iyi.

Hem artık kalbimde iki yüzlü ve yanaşma ruhlu bir merhamet istemiyorum.

Kıyıların, zamanın ve Tanrının sahipleriyle savaşmayanın merhametine hiç inanmıyorum.

Bir tek kelime için hayatını yakan yenik şairlerin, **orospu olursun,** diyerek oyuncu olması engellenen anneannem gibilerinin anısı var kalbimde...

Bu yüzden çıkıyorum kalbimden... Ve sizinle paylaşıyorum ilk kez bunları... Gelin kalplerimizdekini değiş tokuş edelim.

Bendeki bir anı, yaralı bir şarkı, bir sızı, sizi kendinizden gizleyen bir sırrın açıklanması olabilir...

Sizin kalbinizdeki sahibini arayan bir mektup, sararmış bir fotoğraf, bir gözyaşında beni benden gizleyen bir meçhulun izi olabilir...

Kabul mü?

Kabulse artık son sözümü söyleyebilirim: **Böyle zamanlarda ölmeyi hiç istemiyorum...**

cezmier@leman.com.tr

* **Suçtur Umutsuzluğa Kapılmak** adlı kitabım **Gendaş Yayıncılık**'tan çıktı. Bu kitabın tüm geliri tutuklu aileleri ve yakınları'na **(TAYAD)** bırakılmıştır.

* **İstanbul-Kadıköy.** 27 Şubat Cuma günü saat 14:00-17:00 arası **Anadolu Kültür Merkezi**'ndeyim. Caferağa Mahallesi Neşet Ömer Sokak No:17/1 Alara Apartmanı **Kadıköy-İstanbul**

* **Konya.** 28 Şubat Cumartesi günü saat 15:00-19:00 arası **Konya Piramit Kafe**'deyim...

* **Levent.** 6 Mart Cumartesi günü saat 15:00-17.00 arası **Metro City**'deki **İnkilap Kitabevi**'nde imza ve söyleşim var.

Kritik Kebabı

suatozkan@leman.com.tr

SUAT ÖZKAN

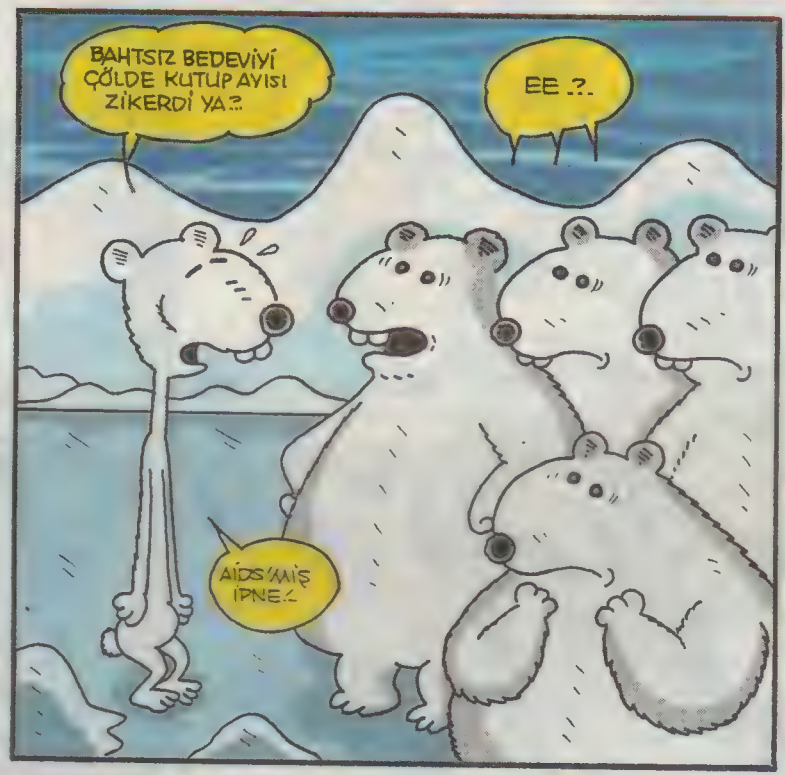

Akşamsefası

bezginbekir@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

Gönül Adamı

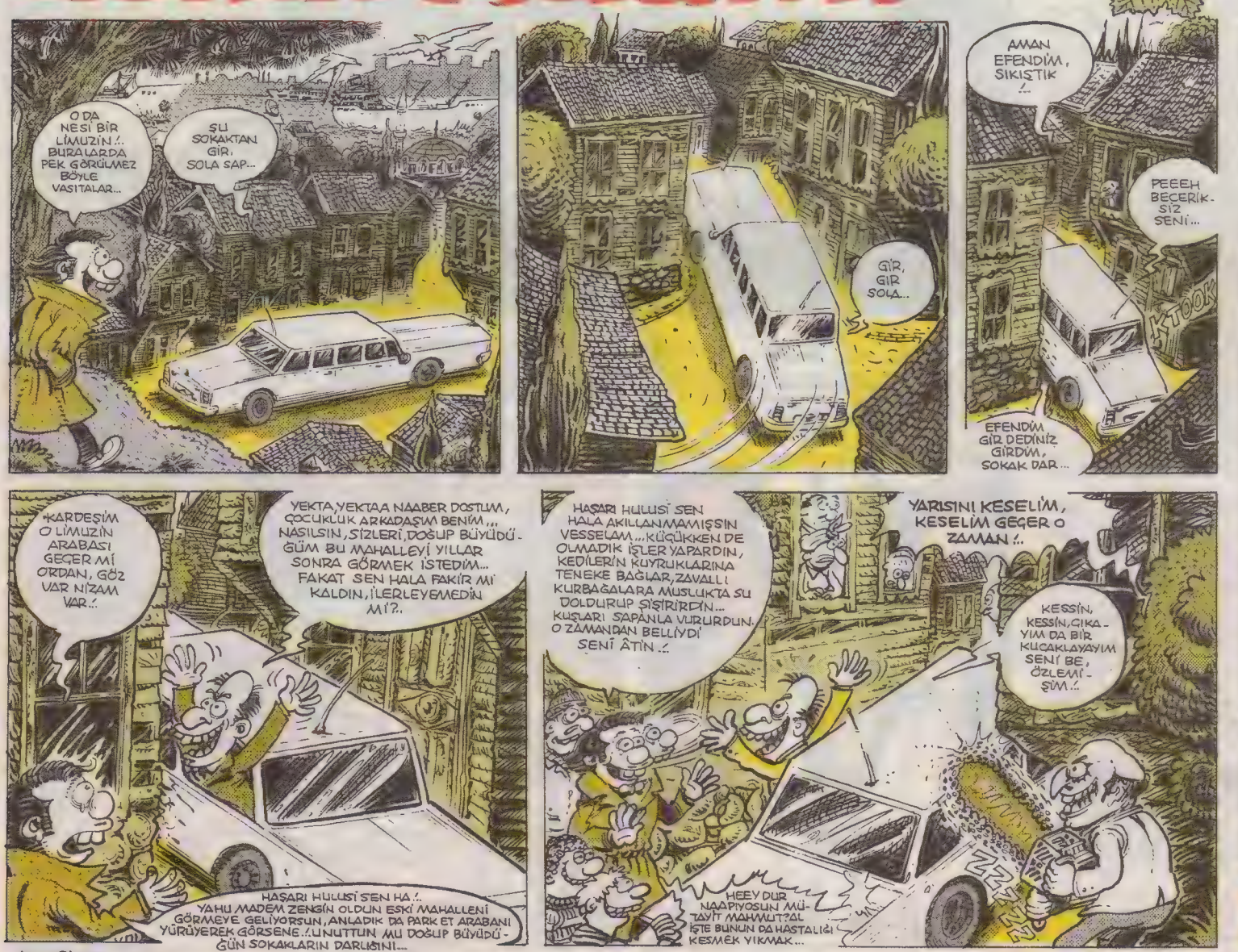

dumur@leman.com.tr

Akşamsefası

AKSARAY PAŞAOĞLU

Eşek Damarından Yapılmış Haniadaconia, Sevgililer Gününde Çok Acı Bir Ayrılık ve Metroseksüel Bir Hayvan

Şimdi size başımdan geçen çok hârika bir dizi umut verici olaydan bahsedicem. Bu yaşadıklarımın hepsini alt alta yazıp totalini aldığımda benim geleceğe olan inancım iyice pekişti. Kendime ve ülkeme olan güvenim daha da çelikleşti.

Sevgililer gününde eşimi alarak ikimiz Niyork'un ünlü lokantalarından birine onu "Baldır üstü Somon füme" yemeye götürdüm. Daha önce de bahsetmiştim, şu sıralar Amerika'da çıplak vücut üzerinde yemek yemek çok moda. Niyork'da onüçüncü caddede çok hârika bir esnaf lokantası var. Aşçıbaşı Samuel usta, haşlanmış bıldırcın yumurtası ve Beluga havyarını çırağının alnında çıplak götüyle ezerek çok hârika bir sos yapıyor. Ben önce deniz böğrülcesi ve eşek damarından yapılmış "Haniadaconia" adlı ön yemekten aldım. Omzumu açıp yemeği çıplak omzuma koydurdum ve oradan yedim. insan kendi vücudundan yemeye alışmışsa bir başkasının vücudunu kullanmaktan imtina ediyor. Eşim ise "Altmış yaşında adam dirseğinde kum midyeli noodle" yemeyi tercih etti.

İşte tam o sırada müthiş birşey oldu. Altı masa ötede oturan bir bey ile yanındaki bayana gözüm takıldı. O ikisini hepiniz tanıyorsunuz. Fakat ben bu müthiş çiftin kimler olduklarını size daha sonra söyleyeceğim. Ben, istemeden onların mahremlerine tanık oldum. O bir ayıp. Sizce tanımadığınız insanların masasına gizlice mikrofon yerleştirip onların mahremlerini afişe etmek etiğe sığar mı? Bence de sığmaz. Fakat ben bir gazeteciydim ve üstelik "Etik Sınır Tanımaz Gazeteciler Birliği" üyesiydim. İşte o müthiş konuşma:

Erkek: Ben seninle evlenmek istiyorum fakat senden ilgi göremiyorum.

Bayan: Bende de sana karşı bir hoşlantı var. Fakat sinirlisin. İlerde bu olayları yine yapabilirsin.

Erkek: Halk evlenmemizi istiyor.

Bayan: Halk kendi kendine gelin güvey oluyor.

Konuşmanın tam da burasında genç erkek kalkarak kenefe küçüksu dökmeye gitti. Sanırım bu çiftin kimler olduğunu anladınız. O anda beynimden şimşek gibi şu soru geçti. Onu size de soruyorum. Köstebek sizece metroseksüel midir? Bence değil. Evet, o tünel kazarak yer altında dolaşıyor. Fakat tırnaklarına yeterince özen gösterdiği söylenemez.

Konu yemekten içmekten açılmışken size bununla ilgili çok hârika bir başka gelişmeden söz etmek istiyorum. Geçen cumartesi akşamı, partisi de olan müflis bir medya patronunun Yeniköy'deki malikânesinin mahzenin de bulunan ve satışa sunulan beş bin şişe petrus şarabı düşeş bir fiyatla alarak hiç sarsmadan kendi mahzenime taşıttım.

İşte tam da o anda, ülkemizde bunu bulamayan insanların olduğunu düşündüm. Ve hemen arkasından, doksanlı yılların başında Tan gazetesinde çıkan o dehşet verici haberi hatırladım ve hayatta maddi olan herşeyin boş olduğunu ürpererek anladım. O haber şuydu: Cerrahpaşa hastanesinde doğardoğmaz konuşan sakallı bebek "Perşembe günü kıyamet kopacak" demişti. O bebek şu anda ondört yaşlarında pırıl pırıl bir genç. Ve bizim onun Avrupa birliği hayallerini yıkmaya hiç hakkımız yok. Denktaş'ın da buna hakkı yok. Sanırım kafanız yeterince karıştı. O iyi...

Şimdi tekrar lokantada tartışan genç âşıklara dönüyorum. Sanırım kim olduklarını anladınız. Onlar oyuncak bebek Barbie ile erkek arkadaşı Ken. Ve ben, sevgililer gününde bu efsanevi aşkın bittiğine tanık oldum. Onlar artık ayrılıyorlar. Ve kendi kendime şöyle düşündüm. Evlenemeyen gençlerin sorunu ekonomik koşullar değil. Öyle olsaydı bok gibi para kazanan bu pırıl pırıl gençler, Barbie ve Ken evliliğinin eşiğinden dönmezlerdi.

Niyork'tan dönerken eşim bana çok hârika uçakta bir sürpirz yaptı. Sevgililer günü için müthiş bir hediye verdi. O bir gitar. Ve altmışlı yılların sonlarında benim de idolüm olan, daha sonra tiksindiğim John Lennon'a ait. Niyork'ta bir çöp bidonunda bulunmuş. Fiyatı 2,4 milyon dolarmış. İşte ben o anda hemen yirmili yaşlarıma döndüm. Yerimden fırlayarak birdenbire belime kadar uzayan saçlarımı savura savura "Hair" gibi koşarak umut dolu her Türk delikanlısının yaptığını yaptım. En yakın Popstar yarışmasına girdim...

Behiç Pek

PANTOLON

METİN FİDAN

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

ERDENER ABİ

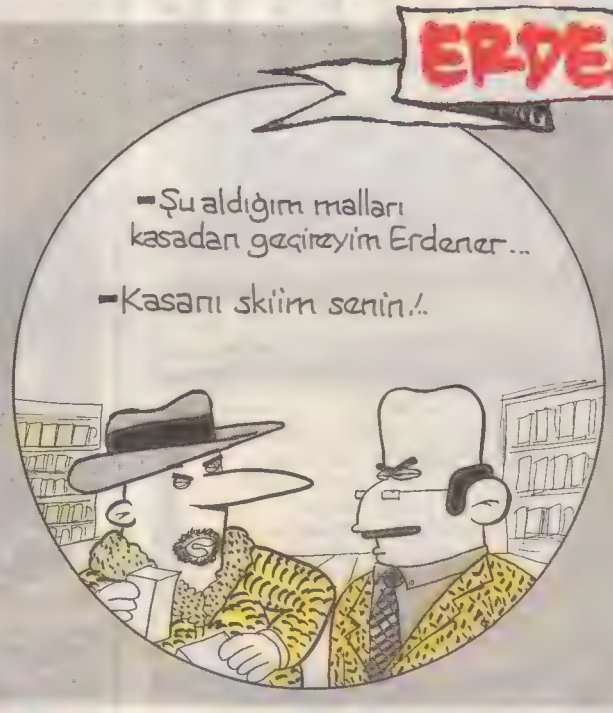

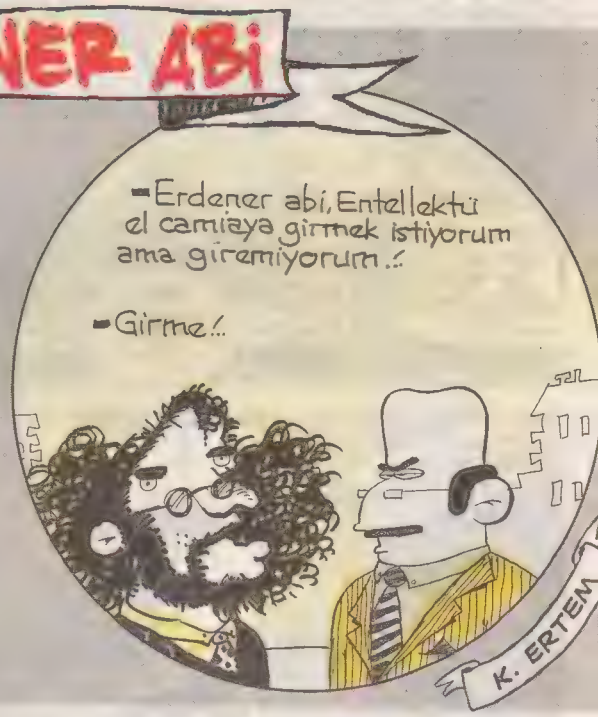

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

metinfidan@laman.com.tr

Akşamsefası

Derya Sayın

derya_sayin@mynet.com

behicpek@leman.com.tr

Behiç Pek

SULTAN GALİYEV

Ülkemiz milli sanayisini kolluyor ve ithal ikamesi uyguluyordu, yani, bizde varsa dışardan alınmıyordu. Batı bize, sizinki hem kalitesiz, hem pahalı, böyle ekonomi olmaz, bizden alın, dedi. Ve yüzlerce liberal yazarımız ithal ikamesi karşısında şiddetli yazılar yazdı, ekonominin dünyaya açılmasını bas bas bağırdılar. Şimdi dinleyin. Çin oyuncakları piyasayı sarstı ve onlarca şirket acılar içinde kapandı. Başta Amerika, liberal yazarlarımız bizleri Çin'e düşman yapmak için harekete geçti. Önümüzdeki yıllarda üklemizde yüzlerce Çin düşmanı yazılara hazırlanın.

Oysa Çin oyuncakları çok ucuz ve kaliteleri de fena değil. Başta Afrika olmak üzere yoksul çocuklar nihayet oyuncak almaya hatta birbirlerine hediye almaya başladı. Bizim varoşlarımızda dahi çocuklar doğumgünü kutlamaya başladı. Sebebi, ancak bir sakız alabilecekleri 500 bin - 1 milyon liraya, artık sevdikleri bir oyuncak alabiliyorlar. Derhal saldırıya geçildi, ucuzluk suç ilan edildi. Hepimiz artık Çin'e karşı hırslanıyor, Çin'i ülkemizden kovmanın yollarını arıyoruz. Oysa Batılı malların gelmesiyle de yüzlerce şirket kapanmıştı. Neden bu isyan. Çünkü, batıdan gelmeyen herşey vahşidir, pisdir, kötüdür. Demek ki liberalizm sadece batıya açık olmakmış. Eğer piyasamızı Çin'e karşı "koruyacaksak", batıya karşı da koruyalım. Buna, liberalizm değil, batının sömürgesi olmak denir.

Hem Fethullah hoca hem Tayyip Erdoğan kayıtsız şartsız Amerikan siyasetinin egemenliğine girmiş durumda. Bu duruma da sömürgecilik demiyoruz, ne diyoruz, dünyaya açılmak. Bakın daha iyi bir "sömürge" örneği vereyim. Azerbaycan'ın topraklarının yarısı on yıldır işgal altında, tüm malvarlığı olan petrolün yarısı Ruslar'ın yarısı da Amerika'nın kontrolü altında. İşte buna da "sömürge" demiyoruz, "dünyaya açılmak" diyoruz. Hatta Irak'a dahi işgal edildi diyemiyoruz, ne diyoruz: Demokratikleşme sancıları çekiyor. Suriye'ye bakalım, İsrail canı çektikçe Şam'ı bombalıyor, üstelik yıllardır Golon Tepeleri'ni işgal etmiş, masaya dahi oturmuyor. Bu duruma ne diyoruz, "Suriye dünyaya açılmayışının cezasını çekiyor..."

Bu şarlatanlıklar bitmez, biz işimize bakalım. Dersimiz, anti-emperyalizmin başına gelenler! Milli voleybolcumuz Neslihan, İlhan Mansız gibi, yeteneği ve güzelliğiyle Japonlar'ın ilgisini çekti. Japon kameralar Neslihan'ın yanından ayrılmadı. Neslihan: "Japonlar, ilhan Mansız gibi biz Eskişehirliler'e çok ilgi duyuyor" diye bir demeç verdi.

11., 12., 13., 14. yüzyılda Cengiz ve Timur'un orduları, Avrupa ve Rusya içlerine kadar ilerleyip, geriye, birbirinden çok uzak ve çok dağınık bir Tatar nüfusu bıraktı. Mısır'da dahi Araplaşmış Tatarlar görebilirsiniz. Rusya içlerinde kurdukları devletin adı: Altınordu. 15 ve 16. yüzyılda tarih sahnesine çıkan Ruslar'ın Ural-Altay'ı aşması, Sibirya'ya uzanması için Altınordu devletinin yıkılması gerekiyordu, Altınordu devleti yıkıldı ve geriye bölük pörçük yaşayan Tatarlar kaldı.

17. ve 18. yüzyılda Çarlar'ın ve Ortadoksları'n en büyük siyaseti işte bu dağınık Tatar nüfusu Hristiyanlaştırmak ve Ruslaştırmak, oldu.

Ruslaştırma ve Hristiyanlaştırma siyaseti yüzlerce yıl sürdü ve bir "dönme" çağı başladı. Öyle ki Tatar nüfus tamamen asimilasyona tabi tutuldu. Öyle ki 19. yüzyıla geldiğimizde Tatarlar için en büyük tehlike, "dönme Tatarlar" oldu, çünkü, artık Tatarlar'ı Ruslaştıran-Hristiyanlaştıran bu dönmelerdi.

19.yüzyılda Orta-Asya ayağa kalktı. Müslüman ve Türk halklar, bu erime, dönme ve asimilasyona son vermek için halklarının bağımsızlığı mücadelesine girişti.

Bugün bizim de okullarımızda okutulan Kırım Tatarlar'ının efsanevi ismi İsmail Gaspıralı"nın parolası buydu: "Dilde, işte, fikirde birlik!".. Tatarlar, Kazan vilayetini yurt kabul ediyordu ama burada dahi sayısal üstünlükleri yoktu. Islak elinizi çırparak Orta Asya'dan Rusya içlerine su serpin. Her bir köşe de küçük azınlıklar olarak yaşayan onlarca Tatar yerleşim göreceksiniz, başka halklara karışmış... Bu yüzden Tatarlar'dan, "Kırım tatarlar'ı", "Volga Tatarlar'ı" diye söz edilir...

19.yüzyıl aynı zamanda Türkler'in uyanış yüzyılı. Orta-Asya'da halklarının bağımsızlığına çalışan Türk aydınlar, büyük edebiyatçılar, dilciler, felsefeciler ve din adamları yetiştirdiler. Bu aydın hareketinin adı: Cedid, idi. Yenilikçiler, demek. Cedid hareketi Bolşevik ihtilaline kadar akıl almaz işler gördü. Müslüman ve Türk halklarını biraraya getirmek, hristiyanlığa, Ruslaştırmaya ve emperyalizme karşı atağa geçmekle kalmadı, birçok doğu halkları konferansları tertiplediler.

Yüzyıl önce, yani 1900'lü yıllardan başlayarak ve peşpeşe müslüman halklar, doğu halkları konferanslarıyla, Orta-Asya'da bağımsızlık ve aydınlık rüzgarları estiriyordu.

Doğuda, müslüman ve Türk halklarının dergileri, gazeteleri, bilimadamları ülkeden ülkeye koşuyor, Orta-Asya uyanıyor. Müslüman doğulu halklar kendi bağımsız federasyonlarını kurdular, kuracaklar. Bugün tarihçilerin görüşü şudur, Bolşevik ihtilali on yıl kadar gecikseydi Orta-Asya bağımsızlığına kavuşabilecekti.

Bağımsızlık mümkün olmadı, çünkü, doğulu müslüman halkların emperyalistler karşısında verdiği amansız bilim, dil, din ve siyaset savaşı yıllarında, Rusya'da da Çar'a karşı dünya tarihinin en büyük devrimlerinden biri hazırlanıyordu.

Hazırlayanlar: Proleterya! Yani, sanayi çağıyla Avrupa'da gelişen işçi sınıfının Rusya kolu. Cedid hareketi içinden yetişen onlarca aydın, kendileri gibi emperyalizme karşı savaşan Bolşevik liderlerin ve proleteryanın saflarına geçti. Bolşevikler'in Rusya'da çarı devirip bir Sovyetler kurması mümkün. Ancak, sanayi çağı yaşamamış doğu topraklarında ağalara, beylere, emperyalist sömürüye karşı savaşacak işçi bulmak mümkün değildi. Bu yüzden proleter devriminin Orta-Asya'ya taşınması da mümkün değildi. Bolşevik devriminin Orta-Asya steplerine uzanması için başka yollar bulunması lazımdı.

Mesela, Orta-Asya'nın milli ve dini uyanışının liderleri ve halklarıyla pekala yanyana gelinebilir. Gelinebilir ancak bu yanyana geliş sadece "taktik" birşey olur. Çünkü, proleterya, milli ve dini herşeyin burjuva değeri, feodal değer olduğunu söylüyor, sınıfsız bir dünya arzuluyordu!

Yani, doğu halklarının bağımsızlık değeri ve gücü proleterya değil, doğu halklarının bağımsızlık arzusu, dini ve milli değerlerin emperyalizme karşı savaşılıp korunmasıydı.

Bolşevik liderler, proleteryanın teorisyenleri, bu duruma acil bir çözüm buldular: "Self-determinasyon"... Yani her halk kendi siyasetini kendi belirleyecek. Orta-Asya'nın aydınları için bu çok cazip bir teklifti ve hemen Bolşevik devrimine yürekten katıldılar.

Bu yüzden, bolşevik liderler, Çar'ın ordularına karşı bölünmemek için uzun müddet Orta-Asyalı, müslüman ve Türk bolşeviklerin milli ve dini konferanslarına, dergilerine ses çıkartmadılar. Hatta Stalin, doğu müslüman halkların bu konferanslarına ve taleplerine sıcak baktı, destekledi.

Ortada büyük bir "teorik" anlaşmazlık vardı. Bir tarafda, Rusya'nın devrimcileri "proleterya", yani işçi sınıfı. İşçi sınıfını sanayi toplumu ortaya çıkarmıştı. Oysa, doğuda böyle bir sınıf yoktu. Böyle bir sanayii yoktu. Kızıl kıyamet burada koptu... Doğu topraklarında emperyalizme karşı mücedeleyi nereye koyacağız, bunun adı nedir? Yoksa batıda gelişen işçi sınıfı tüm doğunun da motoru, gücü, öncüsü mü olmalı.

Marksist teorisyenler işçi sınıfı yetiştirmemiş doğulu halklar için özel bir sayfa

Devamı 14. Sayfada

Akşam Ersi

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

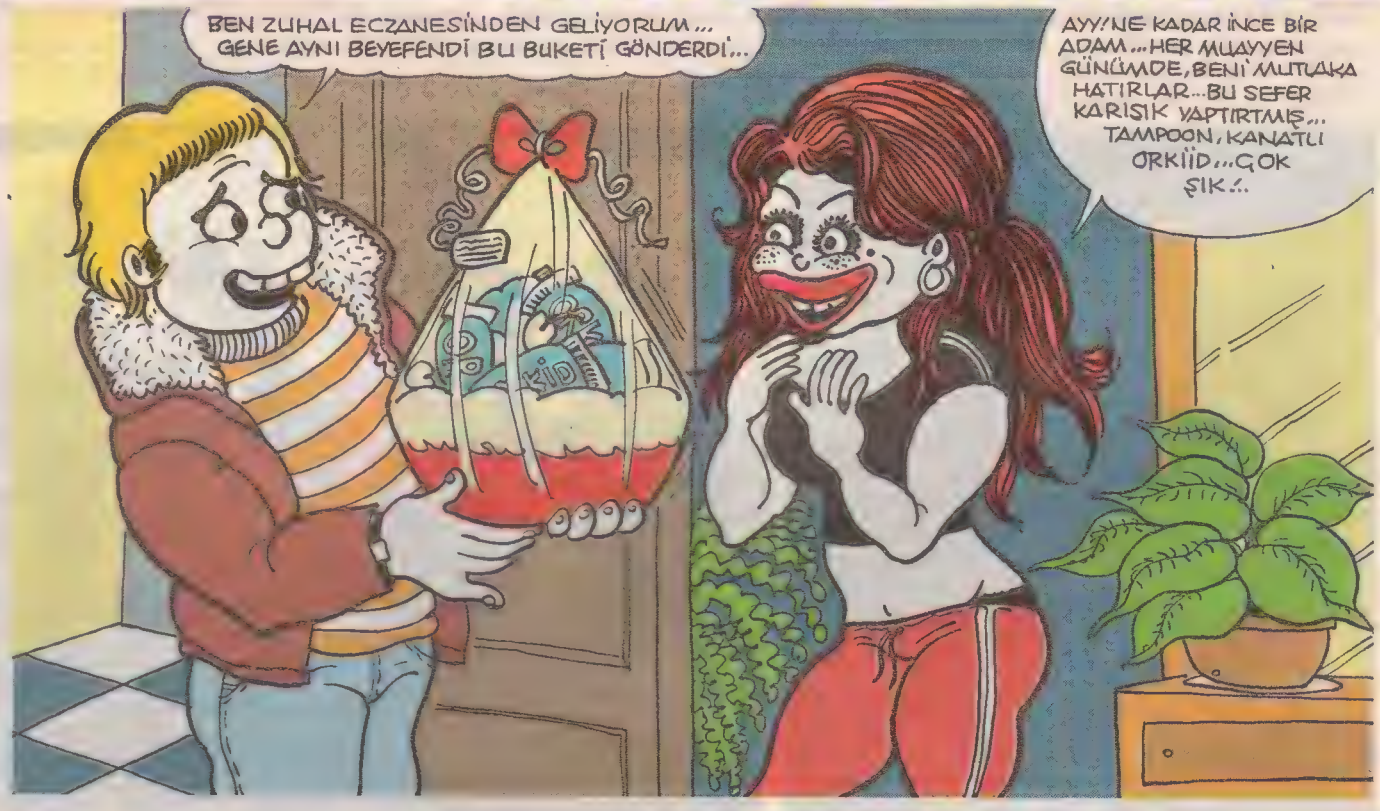

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

HADİSELERE EVRENSEL BİR USUL, KAİDE ÇERÇEVESİNDEN BAKAN DEĞERLİ HOCAMIZ, YÜKSEK METABOLİZMA MR. PUCIR TENS İNGİLİZCEYİ PEYDERPEY ÖĞRETEN ZİHNİYETE GÖĞSÜNÜ SİPER EDER VEYAHUT ETMEZ O ONUN BİLECEĞİ HUSUSTUR... LİSTEN TO LESSON!..

ENGLİSHİ: Look Philip I fuck to prototip!. Don't shake! it is cotton sicim koop the under of broken. Allora I fuck the team captain!.. Mary is a beatiful!..

YANİ: Filip bak kalıbını sikicem sallama şunu!. Zaten pamuk ipliği gibi bir olay tutuyor hadiseyi, kopucak, oymağını zkicem ondan sonra sıkıntı çekeceksin!.. Mary seni de tutun güzelim bana!..

ENGLİSHİ: Thomas my babe!.. Take photograph very good performance but you finish the we my beautiful!. I am smilling everytime! Angry sometimes!..

YANİ: Tomas yavrum, öyle bi yerden görüntü aldın ki, bitmeyeceğimiz varsa da bittik!.. Şurda kurşun bitmesine iki saat kalmış, pistlerden süzülürken alsaydın fotoğrafı da yıllarca albümde kalsaydı olma mıydı?! Güldüğüme de bakma, sinirden gülüyorum haa!

ENGLİSHİ: Boby! Barbekü is very enjoyble activite! But you are eating two kilo pencil meat! Hamoseksüel seni!..

YANİ: Babi! Ne yedin, ne içtin be mına koyim?!. İki kilo kalem pirzola vardı tepside hepsini yutmuşsun!.. Bi diş bırakmamışsın insanlara!.. Ulan insan yarım ekmeğe sucuk atar bari ibine!..

ENGLİSHİ: Musicil tranie is very difucult consept!. Yes my friend! my horse is arabian horse, carrefully, carrefully hey hey!..

YANİ: Ulan Frederik, ben veriyorum re diyezi sen çalıyosun la majorü! Hayır kafana göre çalıcaksan ayrıl gruptan git kasete oku be güzelim!.. mına koduma bak be!.. Neyse, evet arkadaşlar son ki... Atımı bağladım erik dalına ammmanın amaaan ben yandım aman!..

ENGLİSHİ: Jhonattan, back round the long time at play station!.. I can to do make very atraksiyon but makosen is problem, oysa medium Banana cut, imkan verilse posişın!..

YANİ: Canıcım! Arka direk uzun oynuyorum!.. Ah anam zkim!. Oğlum bi kramponverseniza ayağımıza, saha makoseni tutuyor!. Hadi bi tek sağ verseniz yine olur, direk tek pas, ayağa oynuycam, muz orta kesicem!..

ENGLİSHİ: Prens Charles is a my friend! Very good friend. eating, drinking no cut go!..

YANİ: Charles delikanlı çocuktur, bi mevzu olursa sarayı toplar gelir... Yediğimiz içtiğimiz de ayrı gitmez, uyandiriim!..

Akşamsefası

13. Sayfadan Devam

Nihat Genç

açtı, yüzyıldır bu doğunun özel tarihsel süreci tartışılır, bunun herkesce bilinen meşhur adı: Asya Tipi Üretim Tarzı, yani, ATÜT!

1917 Bolşevik ihtilali olmuş, ancak, iç savaş süreci uzadıkça uzuyordu, çünkü, Rusya steplerinde Çar'ın ordularını bulup yakalamak ve yoketmek imkansızdı. Bu günlerde doğulu halkların ve doğulu bolşevik aydınların karşısına geçmek doğru olmazdı.

Ta ki, iç savaş süreci bitip, Orta-Asya'nın kahraman devrimci Türk bolşevikleriyle Çar'ın orduları tamamen temizlenene kadar. Artık, Moskova / Merkez sesleri geliyordu. Yani, tüm ülke merkeze bağlanmalıydı. Yani, "kontrol" merkezden sağlanmalıydı.

Hemen harekete geçildi, Türk ve müslüman halkların, aydınların dergileri, gazeteleri, dernekleri, konfederasyonları yasaklandı. Bütün doğulu halkların milli ve dini değerleri milliyetçi sapma olarak değerlendirilip yokedildi.

Bolşeviklerle kolkola emperyalizme ve çarın ordularına karşı savaşmış doğulu halklar ve aydınları, bütün siyasi, ekonomik tekelin Moskova'ya kayıtsız şartsız bağlandığını gördüklerinde iş işten geçmişti. Aldatılmışlar, kazıklanmışlardı.

Çünkü artık Stalin iktidardaydı ve milyonlarca Türk'ü yerinden yurdundan trenlere bindirip Sibirya çöllerine sürüyordu. Bir vahşet. Dünya tarihinin gelmiş geçmiş en büyük mezalimleri başladı. Stalin taş üstünde taş bırakmadı. Cengiz Dağcı'nın eşsiz romanlarını okursak, kadınların tülbentleri, dantelli mendillerine dahi "milli değer" diye el konuldu. Türk'ü, müslümanlığı hatırlatan herşeyin üstünden buldozerler geçti.

Asıl facia, 19. yüzyılın büyük Cedid, aydınlanma hareketinin yetiştirdiği bir büyük kuşak yokedildi.

Öyle bir "yokediliş ki", 1940'lı yıllara geldiğimizde, Orta-Asya'da kendi tarihini, kültürünü, bir önceki kuşağın adlarını, çabalarını bilen tek bir insan kalmadı. Çünkü yeni bir kuşak, komünist okullarda, komünist eğitimle yetişmişti. Yirmi yıl gibi kısa süre içinde, tarihleriyle, kültürleriyle benlikleriyle, aydınlarıyla hiçbir ilişkileri kalmamıştı...

Ancak kaçan kurtulabiliyordu, kaçanlara bir örnek: 1930'lu yıllarda Türk devletine Türkçülük ve Ruslar'ı devirmek için nazilerle işbirliği teklif için nazilerle gizli örgüt dahi kuran ünlü tarihçimiz Zeki Velidi Togan'dır. Rusya steplerinde olup bitenleri ancak gizli servisler ya da kaçanların ağzından öğrenebiliyorduk. (Bir küçük not: II. Dünya Savaşı'nda naziler yenilince bu gizli Türkçü örgütün elemanlarını yeni kurulan CIA üstüne geçirip kullanmaya başladı, bugünkü Türkçü ve milliyetçi hareketin Amerikancılığı da burdan başlar.)

Ve tarih hepimizi şaşırtarak bilinmeyen sürprizlere doğru ilerledi. Berlin Duvarı'nın çöküp Soyvetler'in yıkılmasıyla olup bitenleri teorik olarak anlamak mümkün değil. Komünist, Marksist okullarda yetişmiş Sovyet siyasetciler, bir günde Çar siyasetine döndüler.

Yani, Sovyetler'in adı bir günde Rus Milliyetçileri oldu. Rus emperyalizmine ve Rus ortadoksluğuna geçiş yapmak onlar için bir saniyelik işti. Derhal, kaldıkları yerden Çarlık siyasetine dönüp, yeni bir milli ve dini ve emperyalist hayata başladılar. Seksen yıldır eğitim veren marksist teori ve okullar, Ruslar'dan tek bir kişiyi dahi milli ve dini sapmalardan kurtaramamış, aksine daha deli daha manyak bir Rus milliyetçiliği ve Rus ortadoksluğu tarih sahnesine fırladı...

Seksen yıldır okullarında okutulan Marksist teori, Ruslar'ın milliyetçilikleri ve ortadoksluklarına hiç zeval vermedi, aksine pekiştirdi. İşte, milli ve dini değerlerin asla yokedilemeyeceğini bize öğreten bu seksen yıllık labaratuvar, bugün insanlığın önünde büyük bir tecrübe gibi durmaktadır.

Yeniden milli ve dini değerlere dönüş yapmakdıysa niyetiniz, milyonlarca müslüman ve Türk'ün milli ve dini değerlerinden bir yüzyıl ne istediniz? Milyonlarca müslümanı, Türk'ü neden öldürdünüz.

İşte bu soruların çoğaldığı bugünlerde Türkiye aydınları Orta-Asya'nın bağrından çıkmış bir bolşeviki sıkça tartışmaya başladılar, adı: Sultan Galiyev!..

Bugünlerde Attila İlhan yazılarıyla, Halit Kakınç kitaplarıyla Sultan Galiyev'i Türkiye'nin gündemine taşıdılar, ikisine de sonsuz teşekkürler...

Ancak ülkemizde Sultan Galiyev'in fikirlerini en güzel özetleyen kitap, Hürriyet Yayınları'ndan 1981 yılında çıkmış: Sultan Galiyev ve Sovyet Müslümanları adlı kitaptır. İki yazarlıdır: Alexandre Bennigsen-Chantal Quelquejay..

Benim kuşağımın Sultan Galiyev'i tanıdığım kitap, bu kitaptır. Yeni baskısı yapıldı mı bilmiyorum. Eski kitapçılarda hala bol miktarda mevcuttur.

Sultan Galiyev'i tanımadan önce gözlerinizi kapatın ve tarihin karanlıklarına, Orta-Asya bozkırlarına doğru avazınız çıktığı kadar bağırın: Sultan Galiyev! Sultan Galiyev!.. Çünkü Sultan Galiyev, yazımın burasına kadar söylediğim herşeyi "öngören" ve "bas bas bağıran" bir bolşevikti...

Fikirlerimizi, coşkumuzu borçlu olduğumuz adamın adıdır.

Sultan Galiyev'in fikirlerini birkaç satırda özetlemek mümkündür, bugün "Galiyevizm" de denilen doktrin şudur: "Doğulu halklar, Amerika, Avrupa ve Rus emperyalizminden korunmak için kendi konfederasyonlarını, sosyalizmlerini kurmak zorundadır!.."

Bunu tamamlayan görüş şudur: "Sanayi devrimini yaşamamış doğulu Türk, Fars, Arap, müslüman halklar, milli ve islami değerleri korunarak sömürgeler enternasyonalizmini kurmalıdır!..

Henüz 1920'lerde söylediği şudur: "Sovyetler rejimi, hızla Rus milliyetçiliğine ve devlet kapitalizmine dönüşecek!"..

Ancak, en çok yankı bulan tüm fikirlerinin temeli olan düşüncesi şudur: "Avrupa proleteryası kendi sömürgeci burjuvasıyla işbirliği yapmıştır. Sömürge kaynaklarını burjuvasıyla ortaklaşa hüpletmiştir. Bu yüzden Avrupa solu, dünya sosyalizmine öncülük edemez, motor rolü oynayamaz!"..

Bu düşüncesini tarih doğrulamıştır. Avrupa proleteryası sömürge kaynaklarıyla zenginleşen Avrupa burjuvasıyla güle oynaya Avrupa Birliği'ni kurmuş, Sovyetler, bir günde, eski Çar siyasetine başlamıştır!

Ancak, Sultan Galiyev gerçek bir devrimci, gerçek bir bolşevikti. Milli ve dini değerlere kalben inancı yoktu. Milli ve dini değerlerin tarihten ve halkların gönlünden silinemeyeceğini tarihi bir gerçek olarak kabul ediyor, söylüyordu. Sanayi devrimi yaşamamış doğulu halkların en büyük bağımsızlık değerlerinin milli ve dini değerleri olduğunu söylemeye çalışıyordu.

Ve Sultan Galiyev bu düşüncelerini hiçbir zaman gizli kapaklı söylemedi. Aksine, aleni, dergilerde, konferenslarda ulu orta bağırarak haykırarak söylüyordu. Bir dizi doğu halkları konferansı ve sonuncusu Bakü, Doğu Halkları Konferansı'nda da söyledi. Sultan Galiyev o günlerde arkasına Orta-Asya'yı almış Çar'ın ordularına karşı savaşıyordu, bu yüzden kimsecikler Sultan Galiyev'in bu görüşlerine sesini çıkartamıyordu.

Ta ki, Sovyet devrimi içerdeki savaşı durduruncaya kadar. 1929'da Sultan Galiyev bu görüşleri yüzünden tutuklandı ve bu görüşleri "milliyetçi sapma" kabul edilip on yıl hapis yattı.

Sultan Galiyev'in bu görüşlerini cazip bulan tanıdık bir sima daha var, Trabzon sahili açıklarında denizde öldürülen Mustafa Suphi! Türkiye komünist hareketinin ilk ve tek en büyük ismi. Mustafa Suphi'nin görevi de, doğulu halkların uyandırılmasıydı, yani, Mustafa Suphi'nin görevi, Türkçe, Farsça, Arapça dergiler çıkarıp, bir sömürgeler enternasyonalizmi kurmak, emperyalizme karşı doğulu halkları ayaklandırmak!

Rusya'da iç savaş, Türkiye'de istiklal savaşı, yer yerinden oynuyor, bir avuç adam, dergileri, gazeteleri, konferanslarıyla Orta-Asya'yı ayağa kaldırıyordu, öyle ateşli, öyle hareketli, öyle delidolu koşuyorlardı ki, bizim Enver Paşa dahi Osmanlı orduları yenilince oraya koştu... Hatta, Mustafa Kemal Türkiye komünist partisinin kurulmasına önce izin verdi... Ve sonra Mustafa Suphi, öldürüldü...

Gitti hepsi... Yoklar artık.. Kalemi eline alıp düşünmeye vakit bulamadan yularsız atlara binip Orta-Asya steplerine koşan bu adamların fikirleriyle, mücadeleleriyle aramızda artık büyük bir kopukluk var!.. Hepsi bir "bolşevik bunalımı" geçirdi. Hepsi öldürüldü. Milliyetçi bağnazlarca öldürüldüler. Ve bugün tarih bu soylu düşünce ve dava adamlarını

haklı kıldı. Bugün, bu bilge ve acı çekmiş, bu eski zaman kahramanlarının adlarını genç kuşaklara öğretmemiz gerekiyor...

Ne diyordu bu adamlar, ne istiyorlardı, hangi fikri yaymak için doğu topraklarını ateşe vermişlerdi!. Doğu'nun kaderini değiştirmek istiyorlardı. Çağımızın ve tarihlerin en büyük fırtınası bağımsızlık bayrağını, emperyalizme karşı savaşı!

Ve öyle günler geldi ki, Türkiye'nin komünistleri dahi, bu insanların hem bolşevik hem de milli değerlere saygı duyuşlarıyla alay ettiler!.

Oysa bugün, 2000'li yıllar... Dünya siyaseti, Bosna, Çeçen katliamları, Irak, Afganistan işgali, sömürgeleşen Türkiye, Azerbaycan'ı gördükçe, hepimiz çığlık çığlığa yırtınarak bu soylu adamların sözlerini hatırlıyoruz...

Ne diyelim, iş işte geçti mi diyelim... Ya da, tarihin karanlıklarına doğru avazımız çıktığı kadar bağırıp: "Çık gel Mustafa Suphi, kalk gel Sultan Galiyev!" diye mi bağıralım.

Dedikleriniz oldu, Sovyetler yeniden Çarlığa dönüştü, Avrupa proleteryası tüm dünyayı kandırıp kendi burjuvasıyla mutlu bir hayata başladı.

Dediğiniz oldu, Türkler'in, Farslar'ın, Araplar'ın doğulu mazlum halkların, emperyalizme karşı büyük birlikler kurmasından başka hiçbir şansları kalmadı!..

Bugün emperyalizm bütün çağlardan daha sert, daha korkunç hegemonik ağlarını batı dışı topraklara atmış, nükleer bombalarla kol geziyor! Peki, anti-emperyalist saflara ne oldu? Bu düşüncelerle büyümüş kuşaklar nerede?

Söyleyeyim, kimi feministcilik oynuyor, kimi çevrecilik oynuyor, kimi etnikçilik oynuyor, kimi islamcı-amerikancı, kimi küreselcilik, kimi medyacılık, kimi beyoğluculuk, kimi şöhretcilik, kimi Che tşörtüyle mutlu, kimi Küba'yla nostaljilik oynuyor, kimi Avrupa'ya sarılır, kimi halkını aşağılar, kimi bizden adam olmaz yazıları yazar, kimi Kürt'ü, Türk'ü, Şii'yi, Arab'ı birbirine kışkırtır...

Ne bok olursanız olun, ancak, hepimiz anti-emperyalist ve bağımsızlıktan yana olmayacak mıydık? Bitti mi?

Bitiş sebebini de söyleyeyim. Bu eski marksist kuşak, bir zamanlar dünyayı değiştirmek için sömürgeciliğe karşı ayağa kalkmıştı. Sebebi, anti-emperyalist yaygara batıdan, batının solundan, batının proleteryasından yükseliyordu. Batıdan gelince sorun yok, hemen sarılırlar. Batıyla kolkola girip öldüler, hapishanelere düştüler. Şimdi değişen nedir? Değişen artık Batı'dan anti-emperyalist bir slogan, çığlık gelmiyor. Batı artık bizim eski Marksistlere anti-emperyalist teori göndermiyor. Ne gönderiyor batının solu bizim eskilere? Etnikçilik oynayın, feministçilik, çevrecilik, insan haklarıcılık oynayın, diyor...

Bir zamanlar batının şirketleri, sizler zahmet edip uçak fabrikası kurmayın, bizde kurulmuşu var diyorlardı. Aynen böyle. Sizler zahmet edip fikir sahibi olmayın, bizde hazırları var, siz tartışmayın, bizde tartışılmışları var, size dergi de veririz, vakıf da veririz, para da veririz, yeter ki siz bizim tartışmalarımızı bizim tartıştığımız şekilde tartışın!..

Bu sistem tuttu, bugün doğu topraklarını gezin, tartışılan konular aynıdır, hepsini batılılar öğretmiştir, işte: Siyasi reformlar, insan hakları, feminizm, çevrecilik, medeniyet çatışması, başörtüsü... Papağan gibi her bir aydınımız bu başlıklar altında, aynı konu, aynı tartışmayı, İran'da da Mısır'da da Türkiye'de de aynı şekilde sürdürür. Tartışılmayan tek şey: "Anti-Emperyalizm"dir...

Bu saçma sapan tartışmalar doğu topraklarının anti-emperyalist öfkesini yoketmekten başka işe yaramadı. İki yüz yıldır bu numarayı yiyoruz. Bakın Fransız ihtilali, dünyamız için büyük ilerleme, büyük insanlık, büyük kardeşlik, diye bütün sömürge coğrafyalarından satıldı, öğretildi ve hepimiz, Fransız ihtilalinin kurumlarını öğrenmek için ayağa kalktık. Peki Sonuç? Sonuç, Sultan Galiyev'in dediği gibi oldu, Fransız ihtilaliyle yüzlerce ülke sömürge yönetimine geçti!.

Sırf değişmek için değişen sırf tartışmak için tartışan bir delirmiş aydın kuşağı, her boku yiyor, yapamadığı tek şey: Anti-emperyalist ve bağımsızlığın saflarında durmak.

Rusya, bolşevik ihtilalini seksen sene sürükledi ve bir günde gangster bir Rus milliyetçiliği ve ortodoksluğa döndü. Batının solcu gazeteleri, Putin'in despotluğunu, Rusya'nın bu yeni vahşi sömürgeciliğini, Çeçenistan'ı ve Bosna'yı yokedişini tartışmıyor...

Dikkat edin, emperyalistlerin milliyetçiliği kutsal, zarif, nasyonel ve hatta küreselleşme ve hatta muhteşem bir kültür olarak tartışılıyor!..

Aşağılanan, küçümsenen, her gün yüzlerce yazıyla dalgaya alınan milliyetçilik türü batı dışı toprakların milliyetçiliği. Doğunun milliyetçilikleri despot, barbar, kendilerinin milliyetçilikleri bir kültür şaheseri!.. Bu öyle aptalca bir sidik yarışına dönüşüyor ki, Sultan Galiyev de zamanında bu tuzağa düştü, "Cengiz ordularının mezalimi, Amerikalılar'ın kızılderililer'e yaptıkları yanında hiç kalır" dedi...

Bu sidik yarışını hızlandıran batıdır, batı, her çağda doğuyu aşağılamak için yeni kavramlar bulmakta gecikmez! Bu son yüzyılda da "milli gelir, kalite" gibi kavramlarla üstünlüğünü ve yarıştaki öncülüğünü herkesin kafasına mıhlayıp batı dışı topraklardaki aydınların "özgüvenlerini" parçalıyor.

Özgüvenleri parçalanmış aydınlar bu saçma sapan tartışmaları sonsuza dek sürüklüyor!..

Ve bu saçma sapan tartışmalar doğulu aydınlarda "özgüven"in çökmesine sebep olurken, bu tartışmaları icad eden batılılar için bu tartışmalar zevk kaynağı oluyor. Batıların dünyayı yönetme coşkusunu göklere çıkartıyor. Onlardan sömürdükleri dünya için hesap soran yok, onlara hayran doğulu aydınlar var.

Hintlilerle Pakistanlılar'ı çatıştıran kimdir, Kürtlerle Türkler'i savaştıran kimdir ve batı bu çatışmalar yoğunlaştıkça zevkten kudurmakta. Bosna'da dörtyüzbin insan öldürülürken zevkten kuduruyorlardı. Çünkü bu çatışmalar bizim "azgelişmişliğimizin" ürünüydü, bu çatışmalar, onların sinsi gizli servislerinin ve emperyalist sömürülerinin sonucu değilmiş... Bu kardeş kavgaları batıyı daha da "merkez" hale getiriyor. Batı istihbarat oyunlarıyla savaştırdığı, kırdığı her halkın ümüğünden sıkıp kendi kapısına getiriyor, işgalini, yasalarını, kendi demokrasisini onaylatıp, imzalatıp postalıyor... On yıl süren İran-Irak savaşı kimin eseri? Kuzey Irak'ta otuz yıldır bitmeyen gizli istihbaratlar kimin malı!

Ve hala, topraklarının bağımsızlığını öfkeyle dile getiren doğulu aydınların topu, aptal, zorba, despot, barbar, alay edilecek, dışlanacak, ya da teröristleştirilecek... Yani hala anti-emperyalist iseniz batı literatüründe bunun adı, Saddamcısınız, yahudi düşmanısınız, anlamı taşıyor...

Oysa tarih, yüzlerce sömürge ülkesine dışardan aydınlık gelmediğini, dışardan kurtuluş gelmediğini öğretti.

Doğu onlar için, soğuk gözlerle incelenecek, gözlenecek ve fikir tartışması sipariş edilecek bir büyük labaratuvar. Bu labaratuvara ikiyüz yıldır söyledikleri tek şey "değişin" demek. Dünya tarihinde bizden çok değişen, bizden çok reform yapan ülke yoktur, olmadı, dinimizi, giysimizi, masamızı, evimizi, dilimizi, yasalarımızı, herşeyimizi tepeden tırnağa değiştirdik. Değişme hastalığı öyle şizofrenik hal aldı ki, topraklarımızda canı sıkılan her aydın sabah yazısına "değişin" komutlarıyla başlıyor! Dünyada "değişin" diye emirler veren en çok yazı bu topraklarda yazılmıştır...

Doğulu aydınların iradeleri bu tartışmalarla köreldi. Batıdan çıkmamış hiçbir kitap gündemlerine henüz girmiş değil. Doğulu aydınların hafızası hiçbir işe yaramayan Tarihin Sonu gibi. Medeniyetler Çatışması gibi kitaplarla iptal edildi.

Tartışa tartışa daha çok sömürünün kölesi olduk, tartışa tartışa anti-emperyalizm ve bağımsızlık safları dağıldı, parçalandı. Dünyanın sömürülen yüzlerce ülkesini bir kenara koyun, yanıbaşınızda Azerbaycan, ülkenin yarısı fiili işgal altında, petrolünün yarısını Amerika, diğerini Rusya götürüyor... Sömürgenin daniskası! Sömürgelerin sömürgesi!.. Bunları konuşan, tartışan yok!...

Benim kafam karışık değil. Hep beraber el ele verip yeni bir anti-emperyalist kuşak yetiştirmeliyiz, fikirlerimiz, canımız, dergilerimiz, kitaplarımız, herşeyimiz bu anti-emperyalist kuşağın yetişmesinde başrol oynamalı...

Şark topraklarının henüz enternasyonel bir dergisi, gazetesi, partisi yok. Bu nasıl "küreselleşme", herkes küreselleşiyor biz kendi dinimizden, milliyetimizden olanlarla bir türlü konuşmaya geçemiyoruz. Hızla, Şarkın Partisi. Şark Halklarının Partisi... Şark Partisi... Ve benzer başlıklar altında, şark topraklarının, milliyetçisi, islamcısı, solcusu, çevrecisini aynı anti-emperyalist beraberliğe götürecek yazışmalara, toplantılara girmeliyiz.

Farslar, Türkler, Araplar arasında Mustafa Suphi ne yapmak istiyorduysa, bugün aynı şeyi yapacağız. Doğu halkları konfederasyonu, müslüman halklar federasyonu diyerek, sömürgelerin enternasyonelizmi derken, Sultan Galiyev neyi kastediyorsa, bugün aynı davayı sırtlanmaktan başka şansımız yoktur!..

Kalkıp bana bu büyük örgütlenmeyi maddi olarak kuramayacağımızı söyleyebilirsiniz. Örgütler kuracak maddi gücümüz olmayabilir. Ama, bunun coşkusunu, duygusunu, fikriyatını yayabilir, yazabilir, konuşur, tartışabiliriz.

Kendi irademizle biz bize konuşalım. Kendi despotlarımızı, kendi zalimlerimizi bizler aramızda alaşağı edelim. Şiirimiz, edebiyatımız, heyecanımız bu davaya hizmet etsin. Coşkumuzu ateşte ve ayakta tutarak, anti emperyalist heyecanımızı asla soğutup dondurmadan yeni kuşaklara bağımsızlık rüzgarını uzatabilmeliyiz.

Milli ve dini değerlerin asla kökünden kopartılamayacak değerler olduğunu, İslamcılarla, milliyetçilerle artık tartışmalıyız. Ve onlara, bugün, toprağımızın öz çocukları Fethullah hocaların, Tayyip Erdoğanlar'ın nasıl ve niçin Amerika'nın kölesi olduğunu soralım. Yani, solcuları, milliyetçileri, islamcıları, hepimiz, herkesi, aynı bağımsızlık çizgisine getirecek tartışmaların içine dalmalıyız...

Yani, Galiyev'in açtığı kapıdan girmeliyiz. Bu topraklarda bağımsızlık bayrağını kim kaldırırsa onun arkasına geçelim.

Ve sonra. Trabzon mebusu Ali Şükrü Bey, Mustafa Suphi'yi kim öldürdü diye ateşli bir konuşma yapar mecliste. Ve sonra Mustafa Kemal'in koruması Topal Osman sen kimi ima ediyorsun deyip boğazlayarak öldürür Mustafa Suphi'yi...

Ve sonra. Cemal Paşa Tiflis'ten Orta-Asya'yı toparlamaya giden Enver Paşa'ya haber gönderir. "Sakın Anadolu'ya dönüp Mustafa Kemal'in işini bozma..." Ve sonra. Enver Paşa, 1922'de Pamir dağlarında Rus mitralyözlerinin üstüne sürer atını ve orada ölür, oraya gömülür... (Kemikleri on yıl önce İstanbul'a getirildi)

Ve sonra. Dünya böyle bir fikir görmedi. Böyle bir soğuk. Kazan'dan yola çıkar Galiyev'in atlıları. Soğuktan donmuş arkadaşlarının cesedlerini kızaklara bağlar. Soğuktan boku donuyor askerlerin. Yağlı ve bitli kalpakları. Askerler birer birer tifodan ölüyor. Buzdan birer kalıp gibi atlarına bindiler. Bir tahta barakada sabaha dek ateş etrafında tartıştılar. Beyinleri kuş tüyü yastık kadar hafif. Dünya böyle sıcacık fikir görmedi. Hepsi işsiz, güçsüz. Hepsi tartışa tartışa sabaha varmadan generalliğe yükseliyor. Sonra. Galiyev atını gözle görülmeyen başka dünyalara doğru sürükledi. Kardeşleri. Bolşevik yoldaşları yolunu kesip tutukladılar. Dünya böyle bir kalleşlik görmedi. Galiyev bir daha Kazan'a dönemedi. Fikrinden, inadından, gururundan ne mahkemede ne hapiste zerre geri adım atmadı. Ve sonra...

Moskova'dan yeni efendiler gelip Kazan'a Lenin'in ölümsüz heykellerini diktiler. Ve seksen yıl sonra, olacak şey değil, oldu, komünistler av köpekleri gibi saldırıp yıktılar Lenin'in heykellerini...

Ve sonra Galiyev'i Galiyev'in öz çocukları dahi unuttu. Benimki boş bir hayal. Olsun, kafamda canlandırıyorum şimdi, o boşalan meydanda, Orta-Asya'nın bu en güzel evladının heykelini!...

nihatg@leman.com.tr

Akşamsefası

MART sayısı Bayiilerde...

KİTAPLAR

Aşk insanın gözünü kör eder, evlilik gördürür...

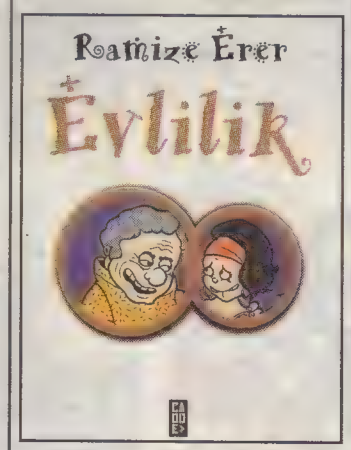

KEMAL KENAN ERGEN

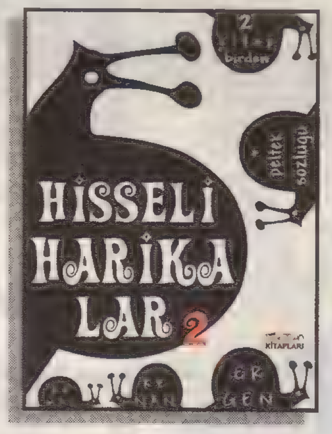

MEB'den onaysız eğitici ve yoldan çıkarıcı sözlük

BAYİİLERDE

LeMan MİZAH DERGİNİZ Okur Mektupları FİRUZAĞA MAH. DEFTERDAR YOKUŞU NO:47 BEYOĞLU / İSTANBUL

ÖSS'nizi de Alıp Hemen Yaşamımdan Çıkın!

İnsanları nasıl olur da okumayı öğrenmeye başladığı ilk günden itibaren direk sınava şartlandırıp, bütün seçeneklerin üstünü örtersiniz, ey "sınav" timsalleri?

Seçenek var, olmaz olur mu? Anlatayım sana: Önce 6 ile 18 yaşları arasında, üzerinde daimi üniformalarımız ile bir süre okula gidip geleceksiniz. Sonra, işte yaşama karşı ilk isyan bayrağını çekeceğiniz an gelecek: "ÖSS"

Sonra, ÖSS'ye hazırlanacaksın, şöyle bir güzel. (Şöyle bir güzel = İmkanların yettiğince). Ortalama 2-3 denemeden sonra olur da hani bir bölüm tuttursan (aman canım adı önemli değil, sen tutturmuşsun ya ona bak) tutturdun diyelim (her yıl değişen sınav sisteminde biraz sıkar ama) Sonra okulun bitince ortalama 5-6 yıl sonra ya da üstleri, diplomayı alırsan işte o zaman seçeneklerin üstünü açıyorlar, beter böcek edasıyla. Siz de o zaman asıl masallardaki arabası kabağa dönüşen güzel Sindirella gibi açıyorsunuz gözlerinizi, üvey ananızın mekanına! Neyse...

Seçenekleri mi soruyorsunuz? Seçtirecekleri:

1- Eğer, eli yüzü düzgün bir genç kızımızsan, üst ya da alt, yan komşunun ya da akrabagillerin zengin mengin oğulları var ise kapağı attın mı tamam. Cillop gibi hayat seni beklemekte. ("cillop gibi hayat" = Her şeyin robotlaşmaya başladığı şu hayatta senin de onlardan bir farkın kalmayacak. Sen sadece biraz daha gerçekçi, inandırıcı olacaksın onların yanında, tek farkın bu olacak!)

Böyle bir seçenek sunmamın tek nedeni, çok açık aslında. Ne zaman karşı cinsten bir insancıkla muhabbet etsek geleceğe dair, aynen böyle şeyler: "Yine sen kızsın zengin bir koca bulur gidersin, bi de bize bak." Bakıyorum, küflenmiş beyin. Cinsiyeti kız olan her vatandaşın tek sonu bu mudur? Neyse, yazının gidişatını feminist yanım ele geçirmeden diğer maddeden devam edelim.

2- Askerliğini yaptın geldin, olur da bir de (biraz zor ama) iş buldun, hem de SSK+prim+bilgisayar+kız arkadaş+... işte 20-30 yıl sonra geleceğini garantiye aldın. Artık maaşlı bir robotun, garantin bile var. Hem de "Türkiye Cumhuriyeti" onaylı!

Artık yaşamın gerçekleriyle uğraşacaksın. Öyle hayal ettiğin kuşlu, böcekli, çiçekli, müzikli, tiyatrolu, sporlu, renkli, sosyal düşlerin yok. Hem sporcu olup da ne yapacan? Ömrünü mü uzatacan? Ha müzik, tiyatro... Gerçek yaşamda bunlar sadece bir anı. Artık sadece, hergün aynı şeyleri yapıp hayatını asosyalleştirmek senin birinci görevin, vazifen... İster zevk al, ister alma...

Hayat bu değil midir? Onca yıl okuyup da, okuyabilirsen tabi, günlük bir işin ve maaşın olsun diye...

Senin bir hedefin var artık; sana verilen 20-30 yılı çalışarak geçirip emekli maaşına sahip olmak. Tabii o saatten sonra o paradan ne kadar zevk alınır, nereye harcanır bilinmez... Okuyamayanları hiç saymıyorum bile. Onların robotlaşacakları bir iş alanları bile olmayacak. Çünkü onlar gelecek kaygısıyla kafayı yemiş olacaklar!

İşte bu yüzden diyorum ki, benim yaşam alanımı, seçeneklerimi daraltmayın. Boşaltın sahamı. Yeni bir oyun kuracağım kendime. Ne kuralı olacak, ne de cezası...

Neşe Aksoy - neseaksoy@mynet.com

İsminin baş harfini ve soyadını söyleyerek karşıdan gelen üç kişiden hangisinin olduğunu sordu yanımdaki arkadaşıma. Arkadaşım ona: "Onu tanımıyor musun?" dedi. O da: "Hayır" dedi. arkadaşım da "Ortadaki" dedi. Sırtını bize dönüp uzaklaşırken dayanamayıp arkadaşıma "Bu kim?" diye sordum ve o da anlattı. Tüm yıl boyunca dersimize giren hocamızı soran bir sınıf arkadaşıma ilk kez rastlıyordum. Ama daha sonraları bunun gibi pekçok kişiyle ve hatta tıp fakültesinde ilk 3 yıl derslere girmeyip sadece sınavlara giren birçok doktor adayıyla aynı sınıfta okuduğumu anladım. Bunları 5. sınıftaki üroloji staj sınavından sonra hatırlamıştım. Sınavda hocamız, yanımdaki arkadaşıma şu soruyu sormuştu: "Oğlum, farzet ki sağlık ocağında pratisyen hekim olarak çalışıyorsun. Bir hasta geldi, idrarını uzun zamandır yapamıyor, ne yaparsın?" Arkadaşım, mendiliyle elindeki ve alnındaki terleri silerek büyük bir heyecan ve telaşla soruyu cevaplamaya çalışıyordu. İdrar yollarındaki doğumsal bozukluklardan, ürolojik kanserlerin tümör belirteçlerinden, sadece büyük üniversite ve gelişmiş hastanelerde yapılabiecek ürolojik ve radyolojik tetkiklerin bulgularını kitabi bilgilerle mümkün olduğunca karıştırmadan anlatıyordu. Hocamız daha fazla dayanamadı: "Oğlum, üniversite hastanesi gibi çalıştın ama sorumu cevaplayamadın". Sonra bana döndü ve "Sen ne yapardın?" diye sordu. Ben de "idrar sondası takarım" dedim. Hocamız, istediği cevabı almış olmanın sevinciyle arkadaşıma bir gülücük verdi. Sınav sonuçlanınca arkadaşımın da sınavda başarılı olduğunu gördüm. Çünkü o, bir gün önceki teorik sınavda hocalarımızın sorduğu kitabi bilgileri çok iyi cevaplamıştı. Derslerde öğrendiğimiz çok yoğun tıp bilgilerini, günlük hayatla entegre etmekte zorlanıyordu arkadaşım. Ama asıl zorluğu mezun olup meslek hayatına başlayan arkadaşım, ben ve bütün doktorlar yaşayacak.

Sağlık sistemimizdeki temel problemlerden biri de hiç kuşkusuz tıp eğitimidir. Devletimiz, özel ve vakıf üniversitelerine para ve emek harcamayı, yeni üniversiteler açmaya çalışmayı bırakıp, devlet üniversitelerinin iyileştirmesine, mevcut kadroların zenginleştirilmesine çaba harcamalıdır. Bir yakınının geçirdiği kazadan sonra ambulansın gecikmesine kızan ya da hakettiği, alması gereken kalitede sağlık hizmeti alamayıp "Nerde bu devlet?" diye soran vatandaşlarımız, sağlıkta özelleştirme politikalarını kendisine hedef edinen ve en iyi biçimde uygulayan siyasetçilere oy vererek bu büyük çelişkiyi bizlere yaşatmaktadırlar. Oturdukları koltuklarla bütünleşmiş immobil siyasetçi ve bürokratlarımız, her ile bir tıp fakültesi açarak bu sorunu çözebileceklerini zannede dursunlar, artık halkımızın kaybedecek zamanı ve hayatı kalmadı.

Dr. İlyas Yiğit / Antakya-Hatay
dr_ilyasyigit@yahoo.com

LeMan

SAYI: 642
27 ŞUBAT 2004
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

- **Yayımcı:** LM Basın Yayın Ltd.Şti.
- **İmtiyaz Sahibi:** Mehmet ÇAĞÇAĞ
- **Genel Müdür:** Tuncay AKGÜN
- **Yazışleri Müdürü:** Zafer AKNAR

Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN • Kemal ARATAN • Atilla ATALAY • Can BARSLAN • Bahadır BOYSAL • Mehmet ÇAĞÇAĞ • Cezmi ERSÖZ • Ramize ERER • Kaan ERTEM • Metin FİDAN • Nihat GENÇ • Feyhan GÜVER • Güneri İÇOĞLU • Lütfü OFLAZ • Aslan ÖZDEMİR • Vedat ÖZDEMİROĞLU • Suat ÖZKAN • Ender ÖZKAHRAMAN • Feyzi ÖZŞAHİN • M. ÖZKANOĞLU • Vacip ÖRGER • Behiç PEK • Sefer SELVİ • Derya SAYIN • Özge SAMANCI • Galip TEKİN • Mahmut TİBET • Alp Tamer ULUKILIÇ • Ahmet YILMAZ • **Sayfa Sekreterleri:** Aydın ŞAHİN Bayram USLU • **Bilgisayar Tasarım:** Cebrail OKÇU • Murat YÜCEŞAN • Mert HOŞGÖR • Fikret ÖZDEMİR • **Kaligrafi:** Şevki SAYIŞMAN • **Renk Ayrımı:** M.ÖZKARA • Ali Ekber USLU • **Montaj:** Kadri ÇAVUŞOĞLU • Engin ÖZDEMİR • **Satış:** Cengiz KOCALI • **Müessese:** Ali YAVUZ • **Baskı Sorumlusu:** Üzeyir ATMACA **Tel:** 0.212.292 95 65 (4 Hat) • **Fax:** 0.212.245 38 06 • **Abonelik için Tel:** 0.212.292 95 65 (140) **Baskı:** LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx) • **Genel Dağıtım:** BBD Merkez **Adres:** Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No: 47 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

KOZALAK

HÜMİN ZARARLISI

KENTOLOJİK ARAŞTIRMALAR SERİSİ..DÜET 1

ÇAĞCAĞ

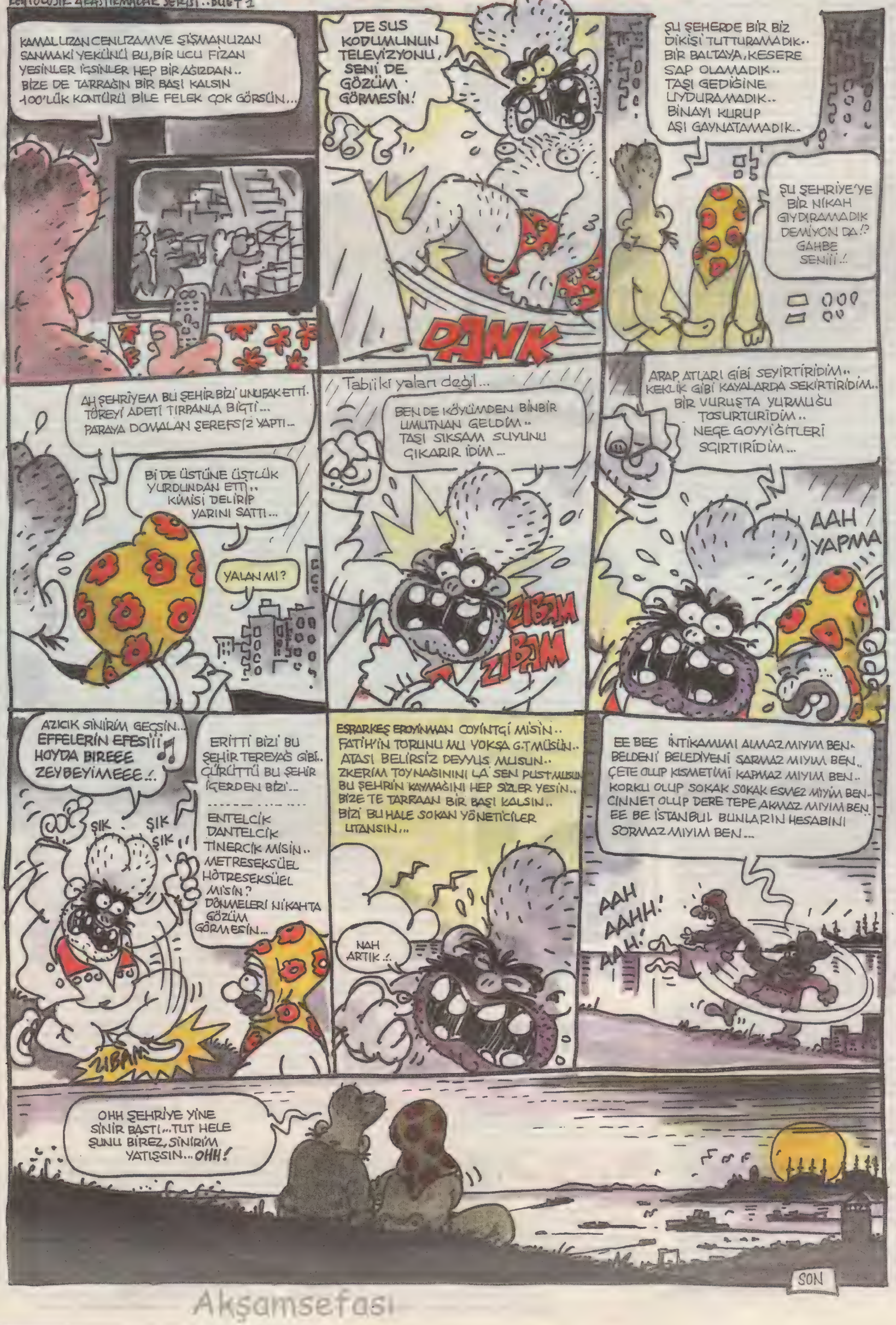

hisseli harikalar

kemalkenanergen

Şovrum: Yunan asıllı şovmen...

Kont : Kontörlü telefon kullanan asil...

Hukuk Bürosu : Hak Ofisi'nin hemen yanında...

Ünsüz Harfler : Haybeden mütevazilik etmeyin eşşoğleşşekler. Hepinizi bütün Dünya tanıyo işte...

Vibratör : Pipi dublörü...

Panayır : Köy sosyetesinin uğrak yeri...

Şerbet : Hem şer, hem bet hem de şifalı öyle mi? Bokumu ye sen benim...

Meşrubat : Bi de gayrımeşru olsa kimbilir ne fecai batıcak eşşoğlusu...

Elma Şekeri : Sübyancı oltası...

Dikiz Aynası : İnsanda ne biçim beklenti yaratıyo dimi lan. Sanırsın, arkadaki arabayı kullanan manita aniden soyunmaya başlıycak...

Tabut : Ölü kulübesi...

Kulaklık : Küçük olanlarını tavsiye ederim. Ses aynı ama kulağı daha iyi temizliyo...

Semer : Eşek yeleği...

Kamasutra : Daha çok bi dövüş sanatını andırıyo ya hadi bakalım. Nasıl olsa kama bende, manita düşünsün...

Merasim : Resmi mavra...

Şeytan Tırnağı : Metroseksüeller korksun diye manikürcüler tarafından uydurulmuş bişey...

Pıhtı : Kan sümüğü...

Bacanak : Bu ne biçim ittifaktır lan hayvan herifler?.. O kızların abisi ağzınıza sıçmıcak mı sanıyosunuz?..

Peluş : Efemine peltek...

Tehtid Telefonu : Ödemeli ara. Kesinlikle daha ürkütücü oluyo...

Kanun Namına : Yok yaa. Delikanlıysan kendi adına konuşsana amirim...

Kuçu : Köpekler arasında çok yaygın bir isim. Gavurlardaki Con gibi bir şey heralde...

Ekselans : Hazreti gavur...

Karargah : Komutanlar kararlarını verdikten sonra başka bir gaha geciyor olmalı...

Hısım : Akrabanın yandan yemişi...

Kurtköy : Vakti zamanında köye inen bazı kurtlar toprak alıp yerleşik hayata mı geçmişler ne bok yemişler ben de tam anlamadım...

Kütük : Eğitimsiz ahşap...

Keçi Leblebileri

Ali Y. - İstanbul : Mecburen çekecek oğlum, mıknatıs o...

İlyas Y. - Antakya : Abi kızı görünce kalbim küt küt atmaya hızlandı... Yazık, eve bak ne biçim yangın almış...

Serdar E. - İstanbul : Sen yan otur, o nasılsa düz çıkar...

Fatih A. - (Nereli bu keçi?) : Eğer o mesajları benim hakkımda biri okursa parmaklarını kırarım...

Yeşim K. - (Yeşim peki sen nerelisin abicim?) : Ne yani balkabağını arılar yapmıyo mu?..
Önce bişeyler içeriz, sonra bişeyler yeriz, ordan da bi yerlere gideriz olmaz mı?..
Camı kapatın yaa, soğuk yapıyo!..

Murat C. - İstanbul : ...bardaaa gönlüm hovardaaa çalsın kızlar oynasın sazlaaar!..

643

5 Mart 2004 Cuma 152209 Sayı: 2004/10 - 850.000 TL. (KDV dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C-950.000 TL.

SANDALYEDEN TABUREYE

FUHUŞ YAŞI 12'YE İNDİ! Türkiye, "Cumhuriyet" olalı böyle vahşi bir ekonomik program görmedi. IMF boyunduruğu altında, AKP eliyle uygulanan bu ekonomik politikalar sonucunda soyut bir güven ortamı "balonu" dolaşıp duruyor. Ve malum ortamda, işsizler ordusu 2,5 milyonu buluyor, 800 bin çocuk işçi köle hayatının prangalarını şimdiden bileklerine takmış karnını doyurmaya çalışıyor. Ve bu güven ortamında işyerleri kapanmaya devam ediyor, yüzde 1'lik mutlu azınlık tüm gelirlerin yüzde 99'unu alarak işkembesini doldurduruyor..Bu güven ortamında dış borç düşmek bir yana hızla artıyor.. Türkiye'nin yüzde 30'u, 200 milyon TL'nin altında sefiller sıralamasından dilenci sıralamasına doğru gidiyor. Ve en yetkili ağızlardan, en son aldığımız haber Türkiye'de fuhuş 12 yaşlara kadar iniyor.
Böylesi huzur!!! ve güven!!! ortamında tüm bu iğrençlikler yetmiyormuş gibi, Meltem Arıkan'ın, taciz, tecavüz ve ensest ilişkilerini konu alan "Yeter Tenimi Acıtmayın" adlı kitabı "Başbakanlık Küçükleri Muzır Neşriyattan Koruma Kurulu" tarafından toplatılıyor..
Hem de uyumcu, derin demokrat, muhafazar AKP hükümeti döneminde.

Gız gısmısını alıcan sandalyeye oturtçan, ayakları yere değiyorsa caizdir...

feyzi@leman.com.tr

Feyzi Başalın

MARC GROSSMAN
yeni ortadoğunun gezgini bush'un ayakçısı

ABDULLAH GÜL
powell'ın işkence mektubuna "sizde de var" misillemesi diplomatik gaf..

İMF HEYETİ
geldiler gördüler, beğenmediler ek önlem istediler düşün halkın yakasından pis sülükler

KAMU YÖNETİMİ TEMEL YASASI
böl parçala,olmadı peşkeşe yol aç bu da akp iktidarının adaleti

TÖRE CİNAYETLERİ
vahşetin namus postuna bürünmüş hali

. BELEDİYE BAŞKANLIĞI KAPISI
eski bakan, milletvekilleri bile belediye başkan adaylığıyla çoştu..yeni arpalıklar

HAYRÜNİSA GÜL
aihm'deki turban davasını kocası için geri çekmiş bu nasıl özgürlük anlayışı bu nasıl türban davası

OSKAR ÖDÜLLERİ
kırmızı halı üzerinde amerikan kepazeliği

YÜZDE 1'LİK MUTLU AZINLIK
gelir pastasının tüm kalemleri onların işkembesine gidiyor

EK VERGİLER-EK ZAMLAR
bütçe açığını bakkal hesabı kapatma yöntemi

MARC DUTROUX DAVASI
belçikanın seks ve suç makinasının arkasında devlet ve iş dünyasının önde gelen isimleri varmış.bu filmin turkey versiyonunu çook izledik

UTANÇ DUVARI
filistin'de barış ve kardeşliği bölen alçak girişim

STAR YARIŞMALARI YARIŞIYOR
hergün bir kamyon dolusu bok sıçıyorlar

SIR KAPISI
bu da yavşaklığın din'en yorumu

PENTAGON
daha inanılır (??) yalan söylemek için şimdi de haber ajansı kurdular

BASINA AĞIR SANSÜR
akp hükümeti cumhuriyet tarihihin en ağır ve acımasız sansürünü uyguluyor

SEÇKİN!!! IRKÇI EĞİTİM
özürlü alican'a okuldan al emri

BÜYÜK ORTADOĞU PROJESİ
bush'un kanla yazılmış seçim yatırımı

DÜNYA LeMan

Global telekulak skandalı dünyayı sarsıyor..İngiltere, BM Genel Sekreteri Kofi Annan'ın, ABD ise silah denetcisi Hans Blix in telefonlarını dinlemiş.. Amerika ve İngiliz kamuoyu şaşkınlık ve şüphe içinde..

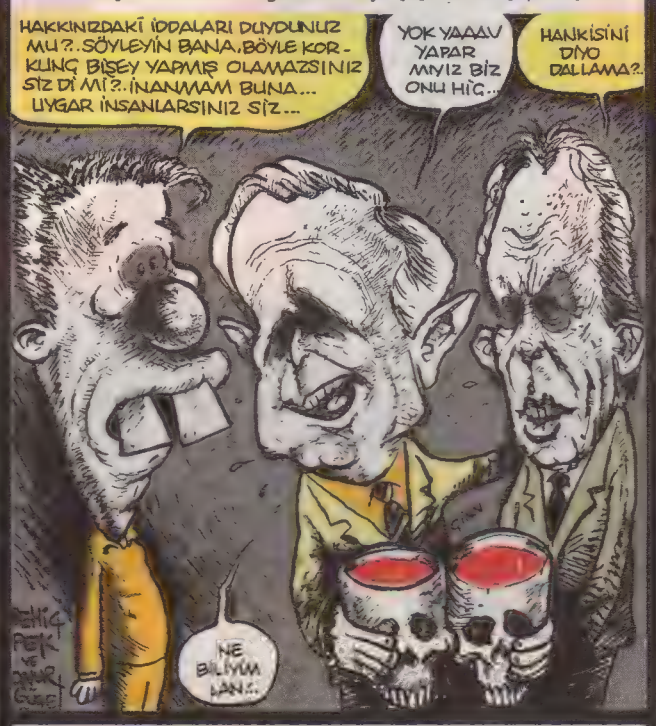

Ramallah'ta Filistinliler'e ait 4 bankayı basan İsrail askerleri, yaklaşık 8.9 milyon dolar tutarındaki paraya el koydu.. Gerekçe ise basit!!! "para teröristlere" akıtılacaktı...

Bush'un büyük! Ortadoğu projesi kapsamında bölge ülkeleriyle temasta bulunacak olan ABD Dişişleri Bakan Yardımcısı Marc Grossman,Türkiye'ye de uğrayacak..

AKP hükümeti, İsrail ile sıkı fıkı ilişkilerinde tüm cumhuriyet hükümetlerini geride bıraktı.Türkiye, Uluslararası Lahey Adalet divanında, Filistin'de inşa edilen "utanç duvarı"yla ilgili davada, Filistin devleti lehine tanıklık yapacaktı. Ancak son anda bu kararından vazgeçerek Filistin halkını yalnız bıraktı..

ABD'nin büyük! Ortadoğu projesi olarak adlandırılan "Ortadoğu'yu yönetme planı" bölgede ve dünyada tepkiyle karşılanıyor..

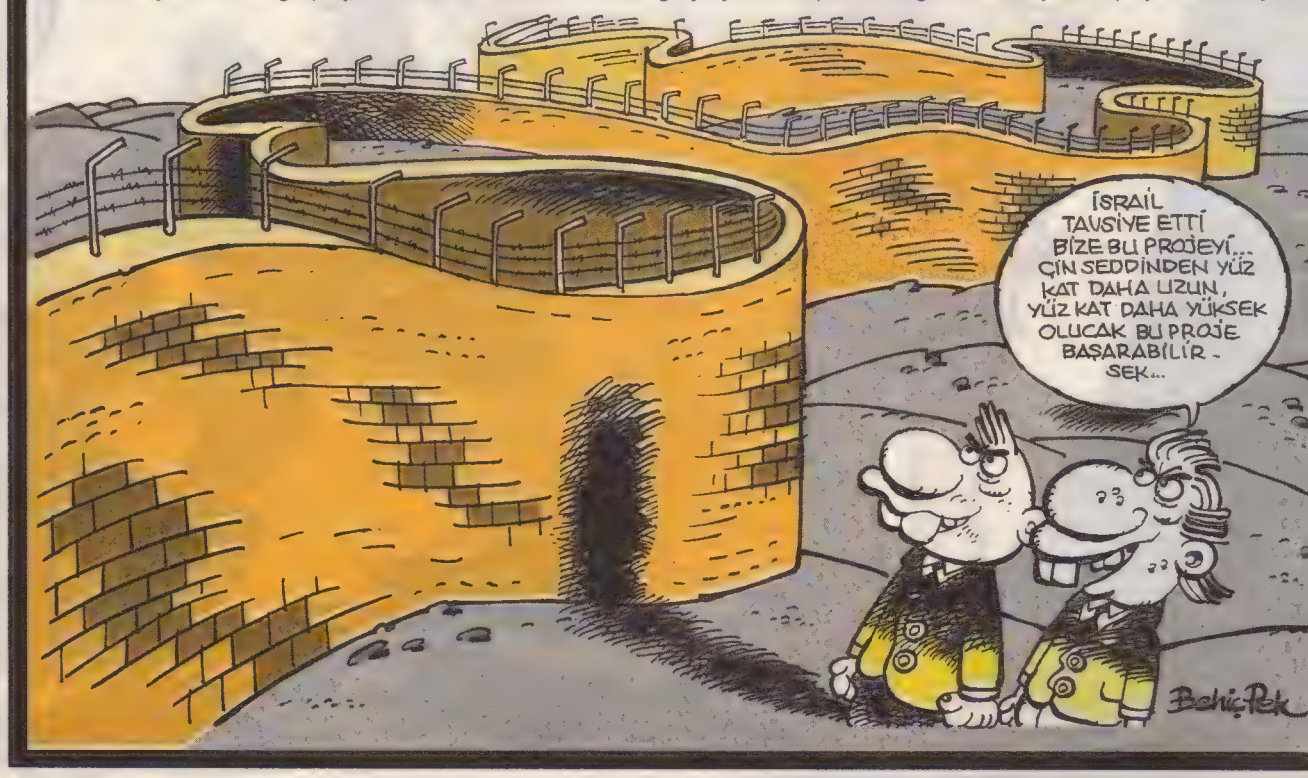

Arşivi Serbest

politik YURDUM

Belediye başkanlığı için yarışan adaylar mal beyanında bulunmaya devam ediyor..

Türkiye'de saatte 364, yılda 315 bin kişi ekonomik kriz ve terör nedeniyle kent değiştiriyor. Marmara ve Ege en çok göç alan bölgeler arasında yer alıyor...

Kayrampaşa ve Tekirdağ F tipi hapishanelerinde, Şemsettin Kurt ve Erol Zavar adlı kanser hastası iki tutuklunun serbest bırakılmaları için tutuklu avukatları ve İHD ortak açıklama yaparak, kamuyunu duyarlı olmaya çağırdı.

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Kişisel Kırılma Noktalarım

* Bi okul maçında, lenslerimden teki düştü ve basketbolu bıraktım...

*** "Ribozom"a anca alışmışken, bi de "lizozom" çıktı ve biyolojiyi de terkettim...**

* Lise korosunda, bi kız "Metin Milli gibi sesin var" dedi ve korodan da ayrıldım...

*** Güruh olarak gittiğimiz Uludağ'da kayak hocası hep kızlarla ilgilendi ve böylece kayak hayatım da anı oldu...**

* Ayzek'in "Isaac" diye yazıldığını gördüm ve İngilizce'den de soğudum...

*** Çocukken, obez bi arkadaşımı ekmek arası şeftali yerken gördüm ve gıdadan da kesildim...**

* Geceleri karbondioksit basıyolar diye nebatata eski ilgimde ince bi azalma da oldu...

*** "En büyük yalnızlık, kalabalıktaki yalnızlıktır" lafını bin kez duydum ve yalnızlığı da terkettim...**

* Bi okuyucu mektubu yüzünden DGM'de yargılanırken, savcının kafasını, sütunun köşesine dayayarak kaşıdığını gördüm ve endişeden de kesildim...

*** "Porno dili" gibi geldiği için Almanca'ya hiç giremedim...**

* Askerde birbirlerine palaskayla vurarak şakalaşanları gördüm ve şaka anlayışım tümden değişti...

*** Çok uzun sürüyordu, satrançtan da yıldım...**

* Dürrük bi şahsın "Bendeki karizma 10 üzerinden 10" dediğini duydum ve karizma kavramından koşarak uzaklaştım...

*** Üniversiteye ilk girdiğimde, çalışan bi arkadaşım vardı, "Sen de çalış" dedi, "anketör" lafına ayar olup hiç çalışmadım...**

* "Nankör" isimli kedimiz evi terketti ve akabinde hayvanata da uzak durdum...

*** Arada bi gittiğim bi mekanda, kızın birinin "tekno, house müzik"le başladığı sohbetin devamında, "Gidiyor elin oğlu" diye kendi bestesi olan arabesk şarkıyı söylediğine tanık oldum ve daha da oraya gitmedim.**

* Oğlum doğarken, elimde kamerayla doğumhaneye girdim ve heyecandan yerleri falan çektim...

*** Beyoğlu'nda bi esnafımsının, arkadaşlarına o sabah karısıyla yaşadığı cinsel ilişkiyi anlattığına tanık oldum ve cehaletten de tiksindi geldi...**

* Biri bana sosisin yapılışını büyük bir negatif iştahla anlattı ve sosisle de ilişkiyi kestim...

*** İskenderun'da bir minyon adamın "Ben çok akis biriyim" dediğini duydum ve traştan kaçmaya and içtim...**

* Pijamalı piknik diye gittik, güneş çarptı, Kızılmaske gibi oldum, piknikten de nefret geldi...

*** Rahmetli Cem Karaca'dan "Azrail gelmiş can talep eder / Benim can vermeye dermanım mı var"ı dinledim ve ölümü de reddettim!..**

vo@hotmail.com.tr

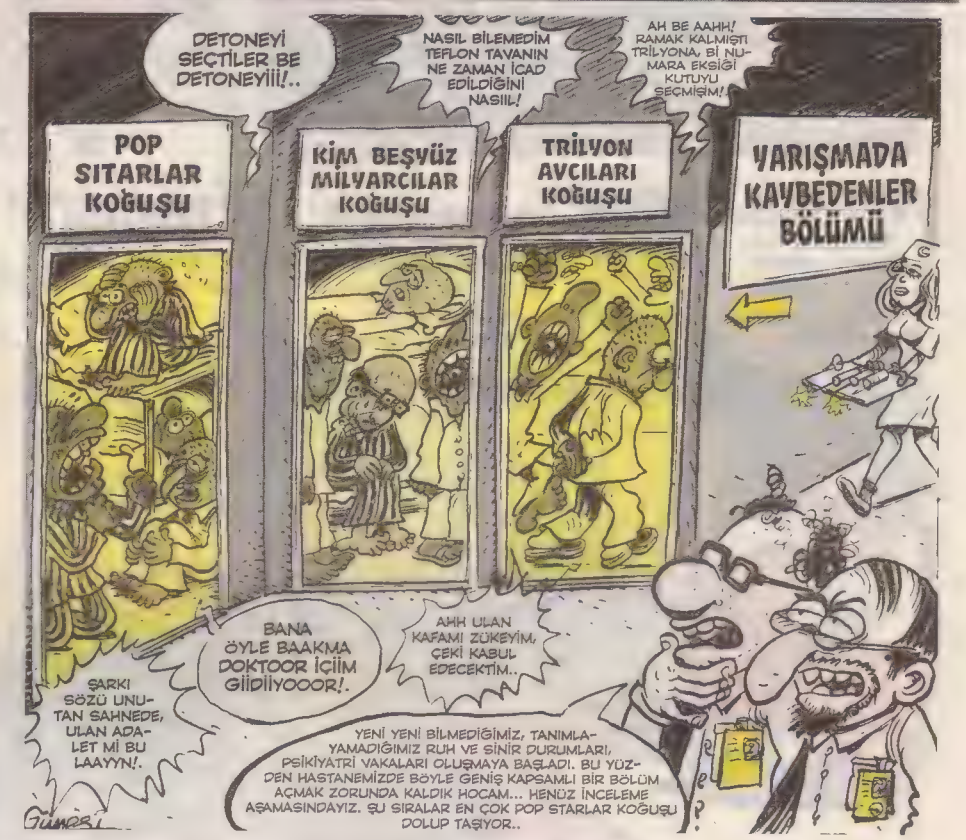

Güldünya Tören, göz göre göre töre kurbanı oldu. İstanbul barosu, genç kadının korunması için önlem almayan polis hakkında suç duyurusunda bulunacak...

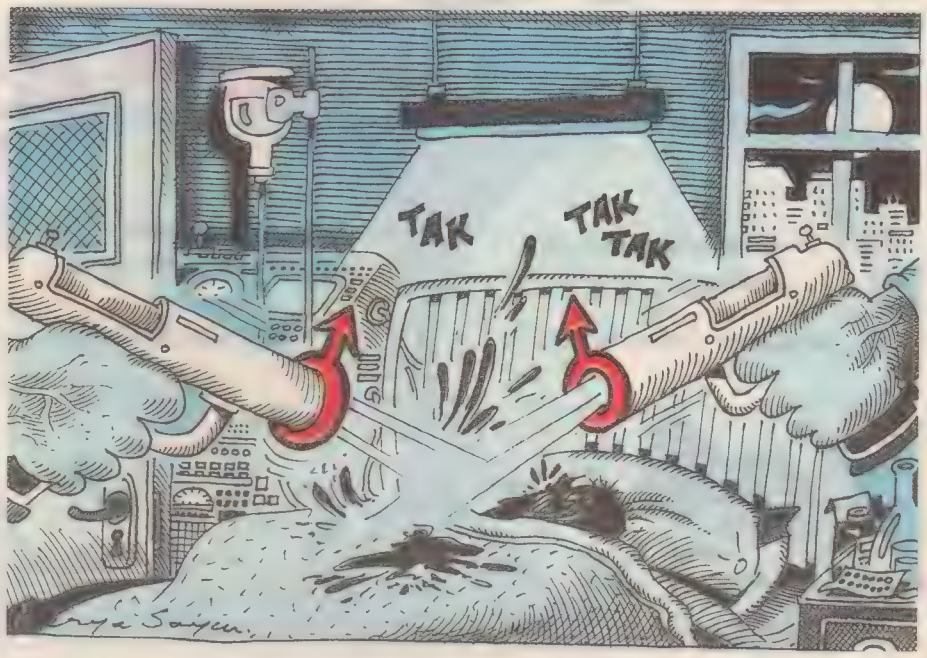

Müşahsefası

guverfeyhan@hotmail.com

BAYIR GÜLÜ

FEYHAN GÜVER

- Alo Sıkılhan, Hırgürkan kardeşinin senden bi ricası olucak. Usta be, bi güzellik yapıp benim için şekerpancarı olur musun?

- Hatır için şekerpancarı olur muyum? Doğru mu anladım abi, şeker dedin, pancar dedin... Hıı? Dedin di mi bunları?

- Doğrudur merkez. Sen şimdi bi zahmet şekerpancarı olucaksın.

- Bi daha dedin di mi? E, peki beni aradığından emin misin usta? Olur, insanlık hali, nebiliyim bir telefon fantazisine felan niyetlenmişsindir. Hani sen şekerkamışı olucaksındır da karşıdaki kız da şekerpancarı olucaktır, şudur budur. Ama yanlış olmuş, beni aramışın...

- Bizde yanlış olmaz Sıkıl'ım, tersten alıyosun sen mevzuuyu. Şimdi bizim Lokman Dayım memlekette belediye başkan adayı. Tabi, sülalecek arkasındayız. Kendisi aynı zamanda Şekerpancarı Kooperatifler Birliği Asbaşkanı'dır. "Pancar Kralı Ayı Lokman" dedin mi herkes bilir oralarda.

- Ha odur yani. Eee, peki ne?

- "Peki ne" dediğin, şimdi biz bu Lokman Dayı'ya değişik bi seçim kampanyası planladık. Deli gibi bi seçim otobüsü var, opallorları bi açıyosun "Pancar Kralı Lokman Geliyooor" dedin mi, tee Hüıstın duyuyo. Erol Atar resim çekti, ikibinlerce afişi dağa taşa yapıştırdık. Bi de şööle bişey oldu, Sümeyra Yenge'min aklına geldi bu, bi tane pancar kostümü dikelim, içine biri girsin, seçim otobüsünün tepesinden pancar şeklinde el sallasın, konfeti fırlatsın diyoruz. Kostümü dikti bitirdi yengem. Gayet güzel olmuş, görsen "Aaa pancar gelmiş lan" dersin. İçine giricek memleket ve hizmet sevdalısı bi arkadaş olarak da seni düşündüm ben. Şimdi diyceksin ki sen niye girmiyosun? Yenge midyum dikmiş pancarı, ben kalıplı adamım, ikslarc bi insanım. Yoksa, "pancar kılığı delikanlıyı bozar" felan diye dert etmiyorum, dayım mevzuubahis olunca. Anlatabiliyo muyum, alo... Alooo? Ses versene şerefsiz. Kapadın mı lan yine yavvuşşak! Bizim pancarı giymedin ya , etek giydirip dolaştırıcam lan seni. Kafana sıkmayan Hırgürkan karı olsun, karı...

- Sıkılhan olm koş gel yala kardeşini, ben var ya, dehâyım oğlum lan. Naaptım bil bakalım?

- Evet, bilgisayarınla bişey yapmışın yine Çağatay ama o bir nedir bilemedim.

- Cankurtaran Zührevi Hastalıklar hastanesinin bilgisayarını hekledim oğlum.

- ....

- Dilini yuttun di mi? Şu an var ya 1992 yılından beri hastaneye getirilen toplam üçyüzyetmişbindörtyüzkırkdört hayat kadınının kaydı var elimde. Ana adı, baba adı, adres, telefon ehehehe... Kimsede bu kadar kuku adresi yoktur olm... Bişi söölesene lan.:. Dilini yuttun di mi, aklın başından gitti. Bi takım yapıyım mı sana, dört sidii tutuyo. Alo... Lan...

- Şşşş... Alo... Buğra konuşuyo... Sıkıl, arkadaşım, hayat güzel lan. Hayat güzel, kafa iyi, zemin fitbola müsait zuhahahahaaha...

- Öldükten sonra görüşebilir miyiz Buğra, şu an işim var.

- Hemen tersoya bağlama lan artis. Herhangi narkotik bi durumum yok. Biliyosun ben madde defterini kapattım, kullanmıyorum. Olay başka. Gerçi henüz seçme ve seçilme yaşım gelmedi ama şu an tamamen bilinçli bir seçmen gibiyim... Ahaha... Buymuş abi, kafayı sincaplar dilliyo, karıncalar ıstırıyo. Olm, bunu bilseydim var ya, başka bişeyi ağzıma sürmezdim lan. Gerçi hafiften morardım ama...

- Anlamadım ki ben, ne sürdün gene ağzına burnuna olm? Ööole morarıyosan felan hastaneye gidelim... Bana bak, sakın uyuma konuş benimle, nerdesin...

- Hoca ööle morarma diil. Servis şoforu Celil Abi bi miktar Hindistan malı seçim boyası bulmuş ondan içtik, nası güzel bişeymiş. Seçme ve seçilme yaşım gelse her gün sandığa gider bebek gibi parmağımı emerim, öyle yani. İzi kalıyo biraz ama "Tuz ruhu içeriz çıkar" diyo Celil Abi.

- Neyse benim kapamam başlıyo seçim yasakları başladı.

- Olm yasak masak demeyin lan bööle. İnsan daha çok merak ediyo, deniyim istiyo... Alo... Kapat bakalım lavuk. Hemen toplum dışına it insanı.

ERDENER ABİ

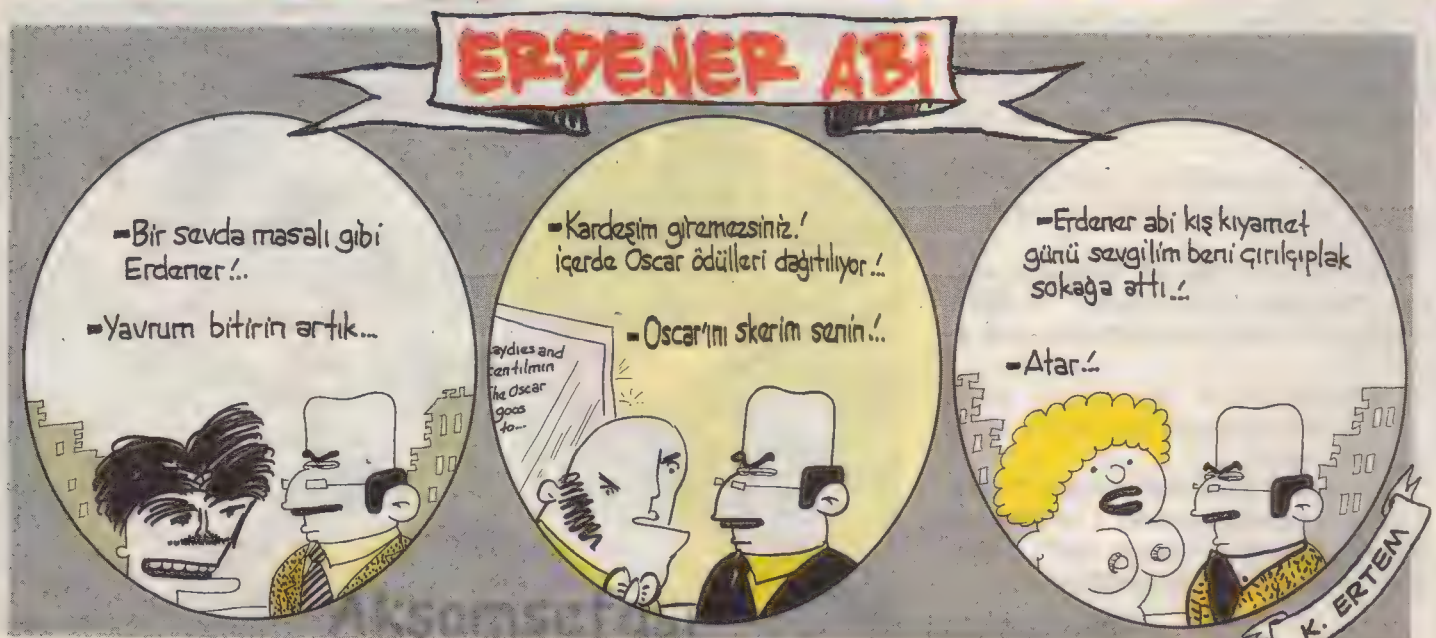

Atilla Atalay sklhan@leman.com.tr

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

Kill Binali

Akşamsefası

karatan@leman.com.tr

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAMDİ YÜZBAŞI

Mahmut Tibet

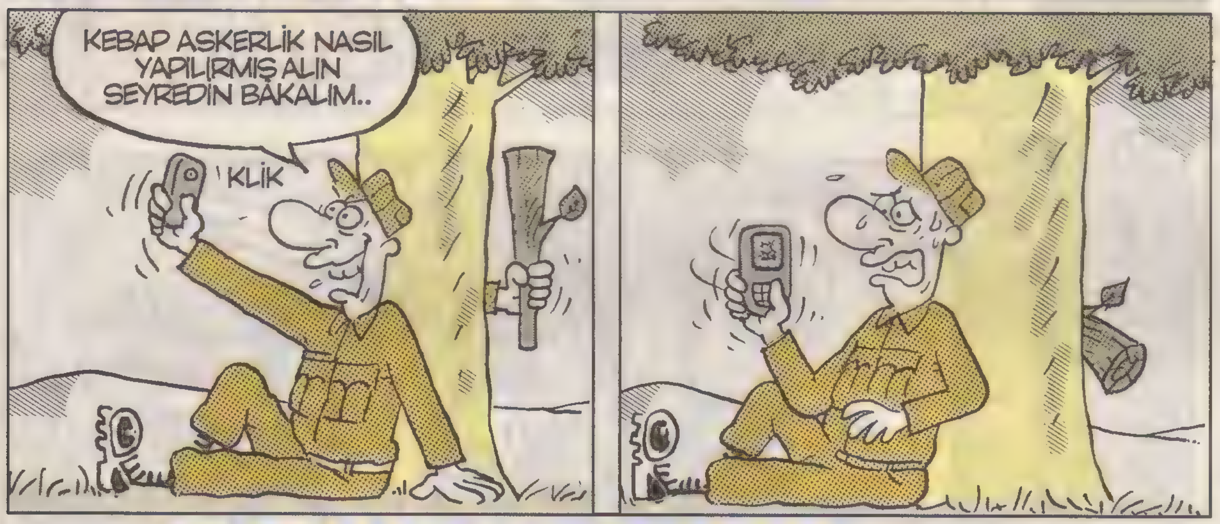

PANTOLON

METİN FİDAN

metinfidan@leman.com.tr

DUMUR DETAYI

GÜNERİ İÇOĞLU dumur@leman.com.tr

Senin doğrun sana doğru
Benim doğrum bana doğru...
Fakat eğri hepimize...

Galatasaray'da açıklıkta, meydanda kurulan küçük Yaşar Kemal ışık ve renk sergisi var şu sıralarda... Konusu, kitaplarının kapaklarında yer alan, Abidin Dino, Bedri Rahmi, Avni Arbaş gibi ressamlarımızın eserleri... Sergi açıkta olduğu için gelen geçenin görmesine müsait, gezmek, görmek istemeyen de dış cepheden şöyle bir göz atabiliyor. Resim panolarının Abidin Dino olanının önünde iki pop genç kunuşuyorlar; **"Aaa bak lan Abidin yazıyo oolum, Popsıtar Abidin..." "Popsıtar Abidin resim de mi çizebiliyomuş lan, helal olsun..."** Yıkılmadım desem yalan olur, fakat bu konuşmaları duyduğuma nedense pek de şaşırmadım. İş buralara geldi çünkü... Yine de Abidin Dino üstadın resmine bu kadarlık bir konuşma süresince baktılar ya buna da şükür...

KÖYLERE ÖĞRETMEN SERVİSİ YAPILIR

ŞEHİRİÇİ SERVİS

✓Doğankavak ✓Bıçakçı
✓Yaylıca ✓75. Yıl Yatılı Okulu

Tel:0536 521 ... CENGİZ

Batman'da Milli Eğitim Müdürlüğü'ndeki bu ilan beni dumura uğrattı.

Şakir Arslan

Kelimenin başı okunduğu gibi, sonu yazıldığı gibi... Yahu arkadaşım şunu ya okunduğu gibi yazın ya da yazıldığı gibi. Zaten dilimizi kaybettik sıra geldi eloğlunun diline... Ancak bazen bu **K - C** karışıklığına anlayışlı davranabiliyor insan. Geçen gün Cihangir'de yürürken bir fransız bey yanıma yaklaşıp bana **"Çihangir kaddesi nerde?.."** diye sorunca uzun uzun gülümseyerek **K-C** karışıklığının evrensel olduğunu anladım...

Yamandır bizim bilgisayar tasarımcımız Cebo... Cebo'nun arabalardaki emniyet kemerlerine olan tuhaf bir hayranlığı varmış Emniyet kemeri kadınların göğüslerinin arasından geçiyor diye tahrik oluyormuş. Bu yüzden saygı duyuyor ve imreniyormuş emniyet kemerlerine...İşte bu Cebo, o gün bilgisayarda dergiyi hazırlıyordu. Benim karikatürlerimin, yansıttığım dünyanın ve Gönül Adamı'nın aşırı ethikli olup, dergide ve gündelik dünyada yer bulamayışı konusu açılmışken Cebo bana bilgisayar ekranında o haftanın yayınlanacak olan işlerinden, bacakları açık duran bir kadının olduğu vajinal bir karikatürü gösterip **"Aha aha gel gel, bak işte böyle çizdin miydi var ya yerlerden yer beğen"** dedi ve dumuru vurdu sineme... Eh doğru söze ne denir, yapamayınca katıksız ekmek yenir. İki adet umut var insanlarda şu günlerde. Birincisi AB, ikincisi ünlü ya da Pop Sıtar olmak... 750 bin lira verip Haliç'te, Eminönü'nden sandalla Karaköy'e geçerken mutlu olan, her ne olursa olsun, bulunduğu konuma, yaşadığı şehire şükrederek yüzü gülen, mutlu olan kaç kişi kaldı ya da var mı ki?..

TERELELLİ

PICTURES

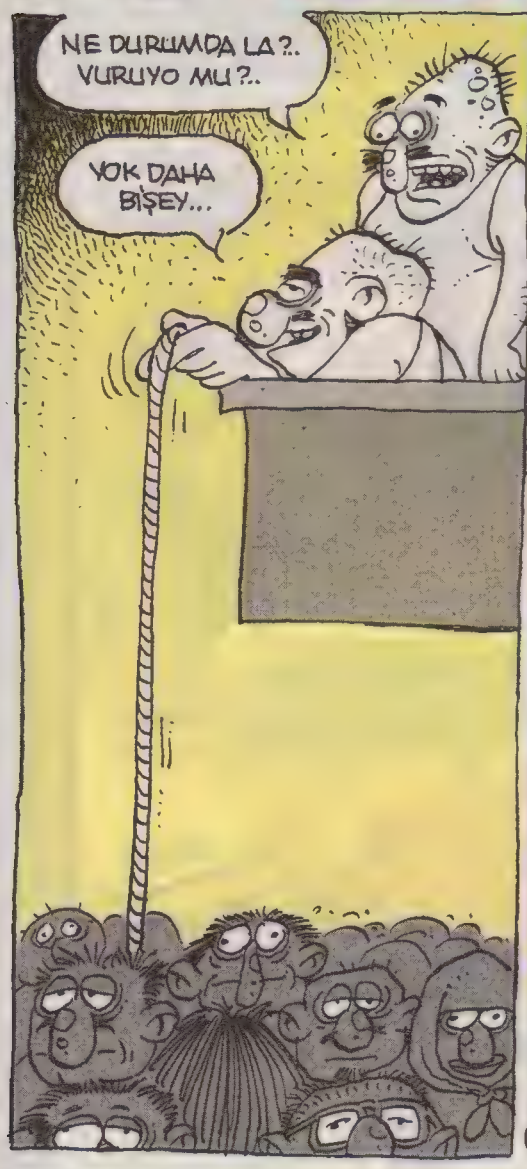

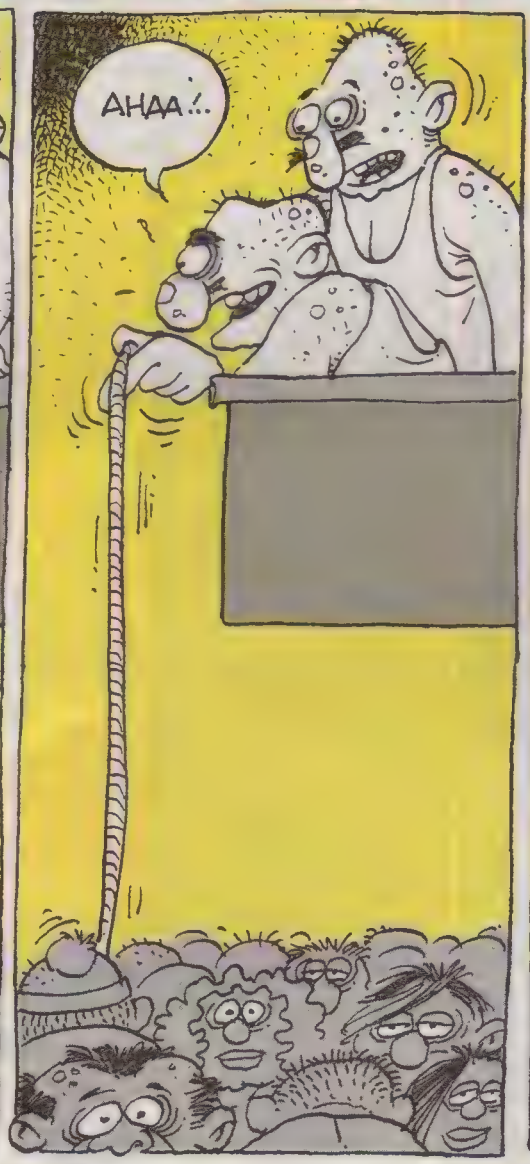

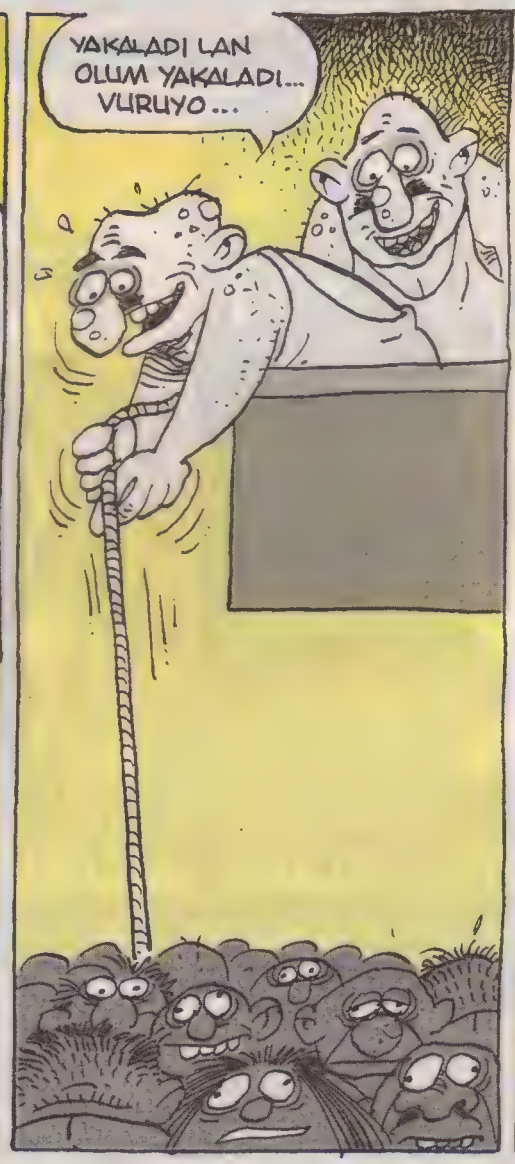

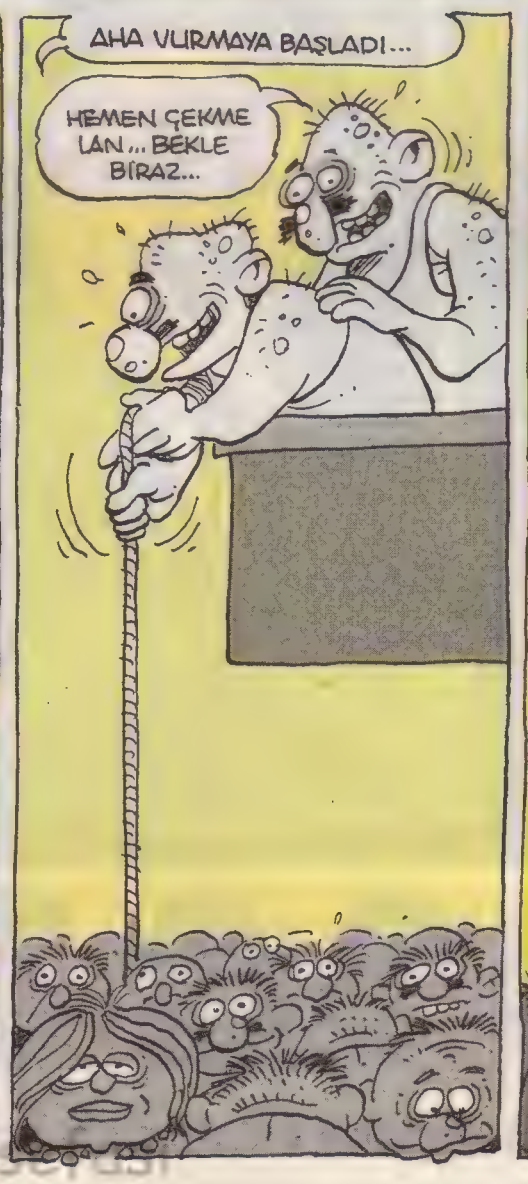

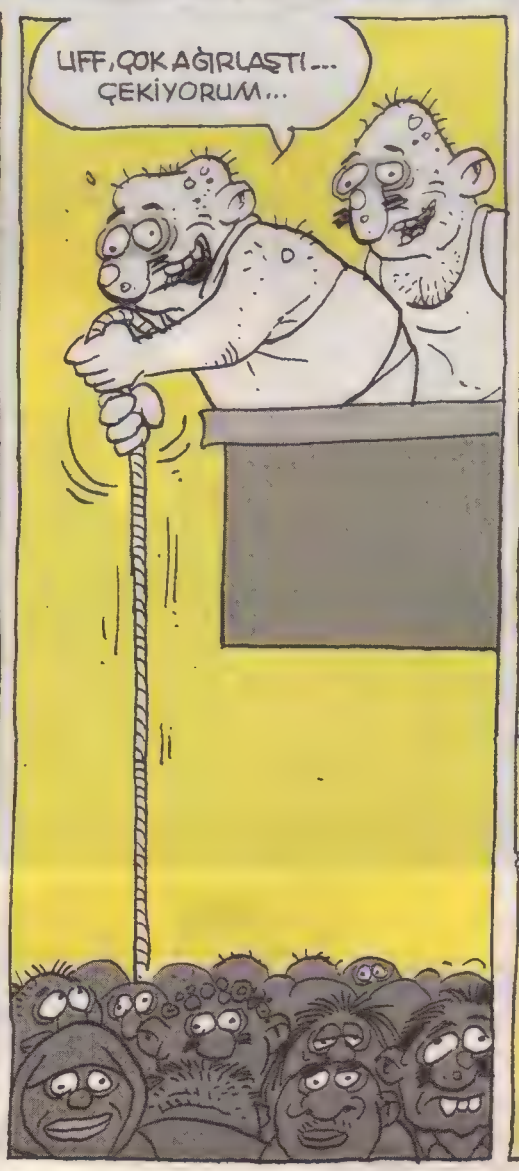

canbarsian@superonline.com

bahadirboysal@leman.com.tr

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

0900'LÜ EROTİK HATTA FALAKA SESLERİ!

Birkaç yıl evvel... O vakitler kız arkadaşım akacak mecra bulamıyor, sıkıcı iş hayatının beyhudeliğinden uzaklaşıp yeni ve enteresan şeyler denemek istiyordu... Bir gazetede ilan görmüş... 0900'lü hatlar için erotik konuşacak bayanlar aranıyor... Boşver diye ısrar ettim dinletemedim... Allah var, ses de eşine bir türlü kavuşamayan bülbüllerin o arzulu nağmeleriyle benzer ses rengine sahiptir... Ben de bir yandan bu erotik müessesey merak ederek yanmaya başladım... Kimlerdir? Nelerdir?.. Adrese gittik.. Araya araya zor bulduk... Sanayi sitesinde gizli kapaklı bir hanganın içi... Karanlık hakir, izbe bir ortam... Ortalıkta bir vergi levhası arıyorum... Sonra müdürün masasına geçtik... Müdür sözün toynaklısı... Ellerimize erotik metinler tutuşturuyor... Mesai saatlerinden bahsediyor... Ama benim gözüm masadaki ...arrak şeklindeki kalemliğe takılmış... Bi ara arkalardan yüzü gözü örtülü, ayağı takunyalı kadınlar peri gibi geçti... Galiba seslendirenler bunlar... Başka türüsünü göremedik çünkü... O şehvetli tatlı sesler bunlardan mı çıkıyor?.. Peçe arkasındaki kara sevdalı kadın... Dokuz yaşında çarşafa hapsedilen malihülyalı kız... Falakanın yetiştirdiği saralı hafız... Aç kalıktan sonra hiç farketmez... Sabunluyken gözleri açmaya benzer... Hele cik cik... Hızlı, ince bi yol aldık kaçtık gittik...

GİMA KARTI VE ŞEREFSİZLER ORDUSU

Dünya iyisi bir evsahibim var... Yani o kadar olur... Tam bir gönül adamı... Adı da Vehbi Koç'tur!.. Hatta onu da anlattı... Yıllar evvel Vehbi Koç'a gitmişler... Merhaba benim de adım Vehbi diye... "ee naapim yani?" demiş sadece işadamı Vehbi... Geçen hafta bir gece eve döndüm, cep telefonu ve anahtarı içerde unutmuşum... Yedek anahtar ev sahibindeydi... Aradım, onda da yokmuş... Geldi yine de... Cebinden çıkardığı GİMA alışveriş kartıyla hafifçe zorlayarak tık diye açıverdi kapıyı... Anladım ki hayatı kolaylaştırmak tamamen bir gönül işi... GİMA kartı dil kalpteki iyiniyet, açıverdi o kapıyı... Filhakika, bundan önceki evsahibim tam bir şerefsizdi... Üst katın vidi vidısına dayanamayıp çıktığım için, kalan ayların kirasını da ödemem için mahkemeye başvurmuş, üşenmemiş bütün davalara gitmiş... Durduk yerde 1-2 milyar borçlu çıktım... Şerefsizlerin orduları mağlup eden hangi para hırsı, rüzgarları emrine ram, denizleri arzusuna münkad eden hangi entrikası bu küçücük muhabbet ve iyiniyet tılsımları önünde hakimiyet ve galebe iddia edebilir mına koyim?..

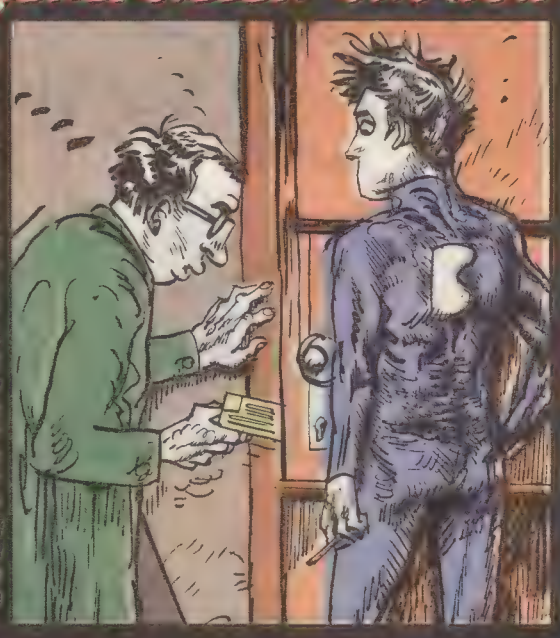

TRAVEST SUYU!

Üstad Galip Tekin'le Kemancı Rock Bar'ın dibindeki "birbir disko"ya girdik... Travesti yatağı... öyle korkunç bir hufre de değil... Pek renkli gözüküyor... Ama bütün büyük medeniyetlerin harabelerini yoklayınız... Derin mezarlar ve girdaplar arasında böyle yerler de bulursunuz... Disko'nun sahibi Canan Hanım, bitişikteki Kemancı Bar'ın ortaklarından Galip Abi'nin dostu... Oturup birşeyler içiyoruz... Laf lafı açıyor... Galip Abi, Canan Hanım'a kimi müşterilerin enteresan talepleri olup olmadığını sordu... Meğer gayzlar, kasırgalar çağlamak için bir işaret bekliyormuş... Bir müşterinin, hiçte zeka ürünü olmayan ve hatta benim dandik bir klasik diyebileceğin performansından bahsetti... Burdan travestiyi alıp götürüp evinde kendi ağzına sıçırtıyormuş... Adam başka türlü orgazm olamıyormuş... Öneriler, detaylar, nasihatlar veriliyor... Laflar akıyor... Tam o esnada karınları tok, ruhları müsterih İstanbul ailelerinin aks-i hayalleri ruhumda elemle aksediyor... Netekim ikinci bir müşteri hadisesi bu elemimi haklı çıkarmaya yetti... Seviştikten-kanter içinde kaldıktan sonra yatağın ortasına bir legen koyuyor, içine de travestiyi koyup bir güzel yıkıyor.. Sonra da legendeki suyu afiyetle içiyormuş!!! İşte muhteşem final!!! Allah bize bu kudreti bu şirtlan zaafiyla beraber vermeseydi, beşeriyet bugün bu kadar alude olmayacak, sefalet yaraları bu kadar müzmin kabarmayacaktı... Ve bebeğim.. Artık Cidde ile Serendip arasında dökülen gözyaşları koca bir umman kadar...

MULTİVİTAMİN İTİKAT ERBABI!

Erbakan, ötekilerle beraber seçim sandığına gömülmeden hemen önce TV'de bir programda lafı bi ara öyle bir yere getirdi ki... Dünyayı dedi kara giysili çok gizli bir loca yönetiyor dedi... Allahalla... Bunu da öyle bir inançla söyledi ki... Kaburgaları büyük bir kürek gibi açılıp kapandı... Böylesine egzantirik bir masallistan adamı... O kaybolup gidenler arasında bir tek Erbakan'ı özleyeceğim... Onun o tarhana çorbası gibi sesi, pembe, pürüzsüz iri gövdesi bende hep saygı ve sevgi uyandırdı... Ayrıca yeni yeni keşfettiğim birşey, siyasete atılan itikat erbabından kimselerin, ince, diyanet bıyıklarının altındaki dudakları bir süre sonra bazlama gibi şişip, sulu sulu oluyor... İnancı böyle vitaminle beslemek en güzeli tabii.. Ama abartınca olmuyor... Pek ufakken dedemle cuma namazına gittiğim vakitler... Secdeye gittiydim de gelemediydim... Öndeki abi pek heybetliydi... Ayakları kocamandı, topukları ellerimin üstündeydi... Koca ayak, secde, rükû derken tahiyyata oturdu, namazı bitirecek... Ben kalakaldıydım eylecene secdede... Patilerim acıdıydı da... Namazım da bozulduydu...

Honki Şov Başlıyooog!

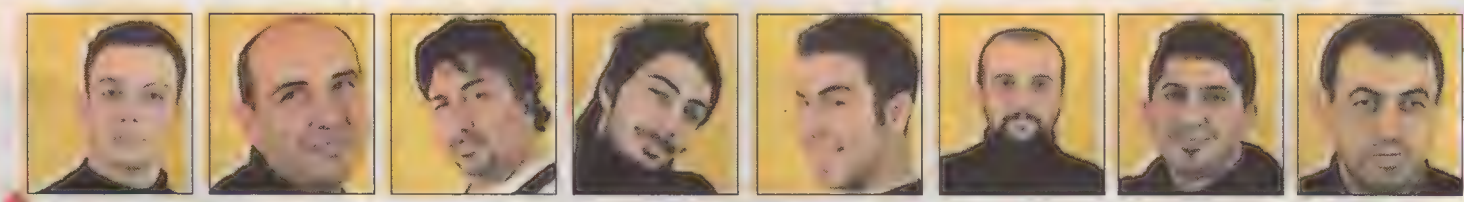

Honki'lerin Tanıtım Gösterileri İçin LeMan Kültür'de Bul

Telefon numaralarını yazmayacak kadar komik olanlar: Alper Keleş, Nurgül Atar, Nedim Garip, Sükrü Yaman... Açılan numaralarınızı gönd

CEZMİ ERSÖZ

KAPIM ARDINA KADAR AÇIK SANA

Gittiğim her yerden onu arardım...

Bir sancı, bir nöbet gibiydi içimdeki sevgisi... Sancı tahammül edilmez olunca telefonlara sarılırdım. Geceleri, imza günlerine gittiğim şehirlerdeki yoksul otellerin odalarından sabahlara kadar onu arardım. Nöbetim dininceye kadar... Terler içinde... Sevgisiyle çıldırmayı ve hertürlü rezilliği göze alarak...

Hata üstüne hata... Sabırsız, hesapsız, soluk soluğa. Yanlış üstüne yanlış yaparak arardım... Korkuyordum. Sevgimden emin olmaya başlar başlamaz birilerinin onu elimden almasından korkuyordum. Yitirme korkusu, son bulacak korkusu. Yoksulluğun verdiği bir korkuydu bu.

İçimdi bir ses durmadan; **artık aramaz, biraz diren, hep sen aradın, onun aramasını bekle, sabret** derdi. Evet, bu ses vardı, bu ses de bana aitti, ama onu dinleyen kimdi... Gördüğüm her telefona bir bağımlı gibi sarılıyor ve sesini duyar duymaz: Seni seviyorum, diyordum.

Bu coşkuyu onun varlığı sağlamıştı. Varlığına minnet duyuyordum bu yüzden... Bu yüzden benim bütün sırlarımı, niyetlerimi, arzularımı bilsin istiyordum... Bende olan ve olabilecek herşeyi bilsin. Hem de vakit geçmeden, bir an önce...

Ama o sıkıldı benden, birdenbire hem de, ben ona tam kendimi açmışken, nasıl olduysa, sıkıldı benden...

Kimbilir belki onu bu kadar çok seveceğimi düşünememişti... Belki de sevgim onu boğmuştu.

Nitekim itiraf etmişti, bana bir şey olur endişesini daha fazla taşımak istemiyordu. Duygularımı gittikleri yerden geri çağırmalı, kendime çekidüzen vermeliydim...

Hem hayat devam ediyordu. Ama ben en çok bu cümleden, nefret ediyordum; ama o hep bunu söylüyordu: **Hayat devam ediyor...** Onun için hayat devam ediyor, demek, ben seni, senin hissettiğin anlamda sevmiyorum, demekti. Hayat devam ediyor demek, böyle sevgilere, böyle aşklara bu dünyada yer yok, demekti... Hiçbir şeyi abartma, normale dön, varolanı kabullen, boyun eğ, demekti.

İçimdeki utancın ve kaybedişin acısı dinsin diye, en çok da bana iyilik olsun diye söyledi bir gün: **Sana aşık olamadım, çünkü sen benim gibisin. Öyle yakın, öyle bildiğim birşeysin ki, inan çok denedim, ama olamadım... Sana sarıldığımda kurtulmak istediğim kendime sarılmış gibi oluyordum... Ne zaman bir başkalık, bağışlayıcı bir uzaklık arasam sana çarpıyordum, unutmak istediğim kendime çarpar gibi.. Ben kendimden kurtulmak istiyorum, sen beni yine kendime döndürüyordun... Seninle seviştiğimde kendimle sevişmiş gibi oluyordum. Öylesine yakındın ki bana...**

Bunları söyledi ve sonra kayboldu. Gitti. Ona kendisini hatırlatmayan, kendisine ait hiçbir iz, hiçbir ipucu taşımayan yerlere gitti... Benden ve ona kendisini hatırlatan herşeyden çok yorulmuştu...

Ve bana, **bak hayat devam ediyor,** derken, kendisi gibi olmayan birine aşık olmuştu... Onun için sancılar çekmeyen, nöbetler gelince onu hiç olmadık yerlerden aramayan, ona hayatının ancak çok küçük bir parçasında yer veren, onu benim gibi hayatının son umudu gibi aramayan birine aşık olduğuna kendisini inandırmıştı.

Onun deyişiyle, ulaşılmaz, gizemli, imkansız birine; kendisinden, benden farklı birine.

Artık kimi geceler bu ulaşılmaz, bu imkansız, gizemli adama duyduğu aşk için benden yardım istemeye gelmeye başlamıştı... Onun için neler yaşadığımı, nelere katlandığımı bilerek hem de...

Evin içinde, elinde cep telefonu, kaygı ve merakla; **ne dersin, onu aramam doğru olur mu?** Diye sorup duruyordu geldiği geceler.. Gözleri heyecanlı ve bencil bir ışıkla parlardı... Beni bu hayattan silerek... Hep onunla dolu olarak parlardı...

Yine de, bu hayatta böyle olması gerektiğini içten içe hissederek; **sen bilirsin, istersen ara, içinden nasıl geliyorsa öyle yap,** derdim... Aklıma onu **Anadolu**'nun o yoksul otellerinden geceler boyu nasıl susuzlukla, sancıyla, umut ve umutsuzlukla aradığım gelirdi hep, kendimi güçlükle tutardım...

Oysa o evimde, durup dinlenmeden arardı ulaşılmaz gizemli adamını. Cep telefonundan, **aradığınız numara kapalı ya da kaplama alanı dışındadır,** mesajı gelmesine aldırmadan, hep arardı. Utanmaz bir inatla...

Susardım, onun konuşmasını beklerdim; ama konuşacak halde değildi. Ulaşılmaz aşkı kaplama alanı dışında, uzakta biryerdeydi. Bu içindeki özlemi daha da artırıyordu. Onun için meraklanıyor, ona hissettikleri bu uzaklıkla daha çok anlam kazanıyordu... Beni sildiği gibi kendisini de silmişti. Uzaktaki, o gizemli, güçlü adamın ölçüleri, görüşleri, düşüncelerinden daha önemli hiçbir şey yoktu artık. Ona kavuşur kavuşmaz onun ölçülerini tamamen benimseyecek ve dünyaya bu ölçülerle meydan okuyacaktı..

Bense nerede olursam olayım, hep kaplama alanı içindeydim. Beni ne zaman isterse bulabilirdi. İstemese bile bulabilirdi. Bu yüzden ben kaybettim, ama kaplama alanı dışında olan adam kazandı. Gizemli, güçlü, egemen adam kazandı...

Şimdi yaralarını sarmaya bana geliyor. Kötü enerjisini bana bırakmaya. Topraklamaya... Benden akıl almaya geliyor. Şimdi ben onun için sadece mola yeriyim... Zamanı geldiğinde, gücüne inandığında beni yine terkedecek, biliyorum...

Yine de ona sevdalı varlığımdan ayıramıyorum kendimi... Sanki beni arayacakmış gibi, **ara diyorum,** bazen, o da hemen arıyor zaten. Telefondaki ses yine kaplama alanı dışında olduğunu söylüyor. İşte o zaman onu kendi yerime koyuyor, daha fazla üzülmesin, yıpranmasın diye, **bir süre arama, biraz sabret, bekle o seni arasın,** diyorum, ama o yine arıyor...

Ama uzaktaki adam onu aramadığı için, ona yeni, özel, aykırı, gizemli öyküler ekliyor. Onu daha da yüceltiyor. Daha da önemsiyor... **Zaten sen benim içimdesin,** diyor bana, **herşeyini bildiğim.** Beni çok iyi bildiği için kendi gibi küçümsüyor... Çünkü ben ona kendisini hatırlatıyorum. Ona kendisini hatırlatmayan biri gerekti hep, hep bunu beklemişti. Uzak, güçlü, ne olduğu belirsiz birini.. Belirsizliğiyle heyecan uyandıran... Hiçbir sorununu, karmaşasını çözemediği, çözmekten usanıp çareyi sonunda kaçmakta bulduğu kendisinden kopartan, uzaklaştıran birini.

Bilmiyor oysa, o en dipteki acısıyla yüzleşmekten çekindikçe hep kendisinden kaçacak. Ve hep uzaktaki, gizemli, imkansız birine sevdalanacak. Bilmiyor oysa, yıllarını bu uzaklıklarla kendisi arasındaki o korkunç, o kapanmaz boşlukta savrularak geçirecek. Bilmiyor oysa.

Bir zamanlar hayatta en çok sevdiğim insan için bile aşk buydu işte... Aşk onun için de ulaşılmaza, güçlüye, aramayana duyulan yoğun özlemdi... Kendisinden, o en dipteki acısından kaçıp kurtulmaktı..

Bazen onda kendimi görüyorum; **ne olur arama artık,** diyorum bazen, **aradıkça kaybedersin, biraz daha sabret, onun aramasını bekle**, diyorum... **Uzakta, ulaşılmaz olan sen ol; ne olur, bırak şu telefonu elinden, aradıkça, özledikçe, içini açtıkça kaybedersin,** diyorum, gözlerimdeki yangını gizleyerek işte böyle söylüyorum... Ama o beni dinlemiyor. Gücün, ulaşılmazın, güçlünün gizeminden onu kurtaramıyorum... durmaksızın arıyor. Bu defa buluyor onu: **Şu an yoldayım, ben seni sonra ararım,** diyor, uzaktaki imkansız adam...

Bu ona yetiyor...

Şu an yoldayım, ben seni sonra ararım... Benim yıllarca, geceler boyunca söylediğim onca şeyden daha çok etkiliyor bu cümle onu... Buymuş işte, diyorum, gerçek bu kadarmış... Aşk da bu hayat gibi adaletsiz, acımasız, hep güçlünün, hep ulaşılmaz olanın kazandığı bir duyguymuş... Aşk da bu hayat gibi sadece bir iktidar oyunuymuş. Bu oyunda bir hep köle ve bir de efendi varmış...

Sonunda uzaktaki adam onu yanına çağırıyor... İşi bittiğinde, mola verdiğinde, tenini özlediğinde, gecesinin bir bölümünü onunla geçirmeye karar verdiğinde yanına çağırıyor...

Sonra o ayağa kalkıyor, cep telefonunu çantasına koyuyor, yanıma geliyor: Ona gidersem, kızar mısın, diyor.

'Hayatı hiçe sayan bir gülümseyişle' bakıyorum yüzüne; Hayır, neden kızayım, yaşamak senin de hakkın, diyorum.

Çıkarken son anda gözgöze geliyoruz. Anlıyorum. Ne yaşamak istediğini anlıyorum. Bana aramızda o çok gizli bir anlaşma yapmışız gibi bir an, ama çok derinden bakıyor. **Beni biliyorsun, ne olur bir şey deme ve engelleme,** diyor sanki gözleriyle... En dipteki acısını bana bırakıp gidiyor... Bu hayatta çözülmesi mümkün olmayan, onu bu hayattan koparıp kendisiyle yüzleştiren herşeyi bana bırakıp, kendince o ulaşılmaz, o gizemli, o güçlü saydığı adama gidiyor...

Biliyorum, onu anlamaktan başka yapacak hiçbir şeyim yok... **Peki git,** diyorum... **Git... Zaten özlediğimiz hiçbir şey bu hayatta mümkün değil. Kapım ardına kadar açık sana...** Hayatı hiçe sayan bir gülümseyişle bakıyorum arkasından.

Git, diyorum sonra kendi kendime, kapım ardına kadar açık sana... **Git,** diyorum...

Yalnız insan nedir ki
sayıklayan bir acıdan başka

olmayan bir sevgiliyi beklemek bile
bir başına olmaktan anlamlıdır

yapayalnız ne yapabilir ki insan
son otobüsle gelecek birini beklemiyorsa

gelmese de sevgili
onu umutla beklemek
umutsuz bir aşk filmini seyrederken
kendine bağlanmaktır

olmayan bir sevgiliyi inatla beklemek
utandırmaktır aşkı...

cezmier@leman.com.tr

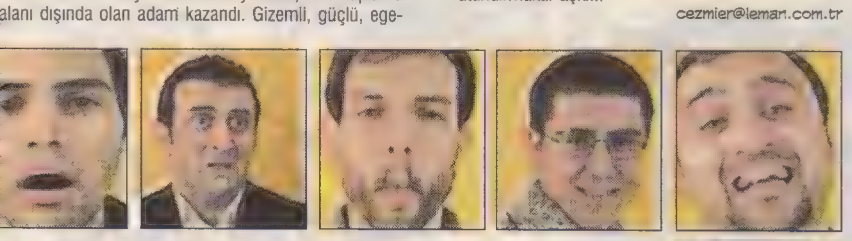

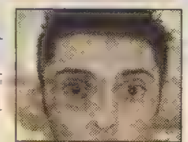

alım

1. Gösteri 16 Mart Salı Saat 21
2. Gösteri 17 Mart Çarşamba Saat 21
3. Gösteri 18 Mart Perşembe Saat 21

yavrucuklarım. Yarışma başlıyo leeeyn!.. bokubok@hotmail.com

bezginbekir@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

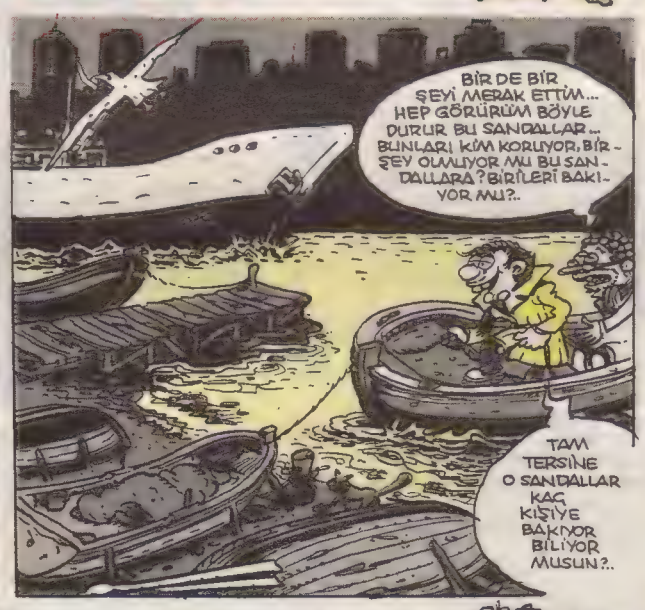

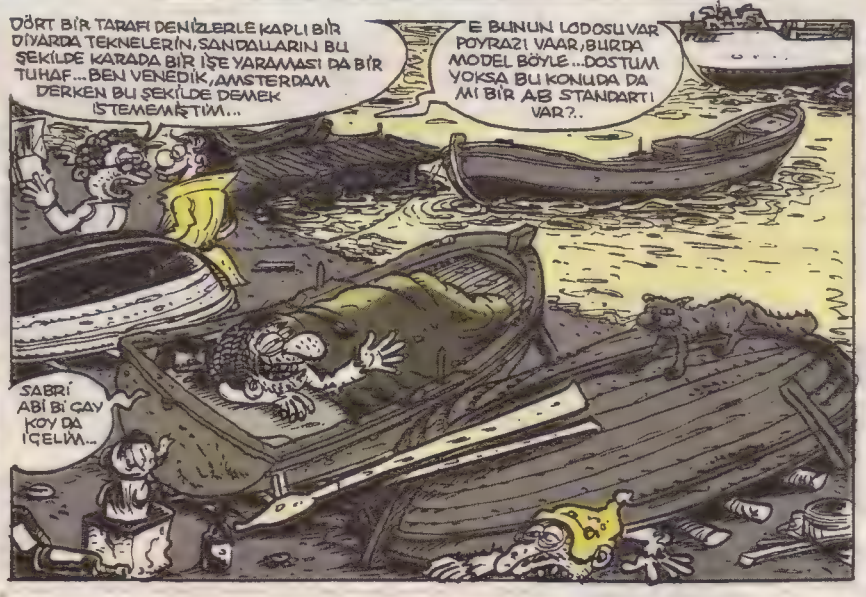

dumur@leman.com.tr

Akşamsefası

GEZ MAHMUTÇUK

Mahmut Tibet

Derya Sayın

derya_sayin@mynet.com

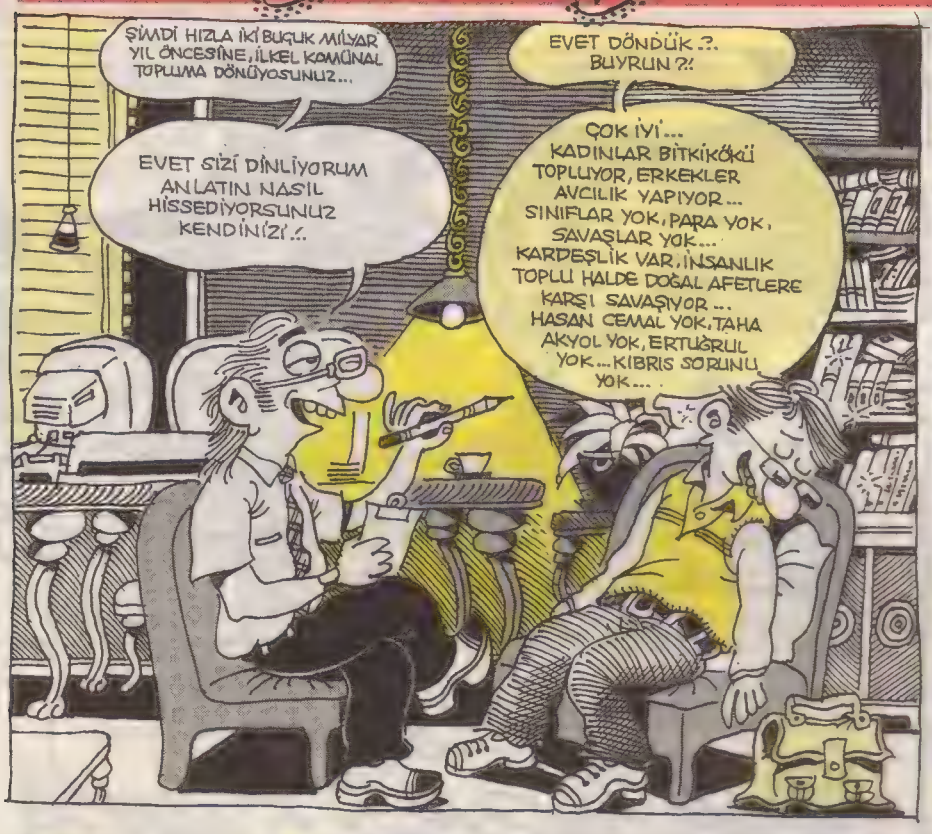

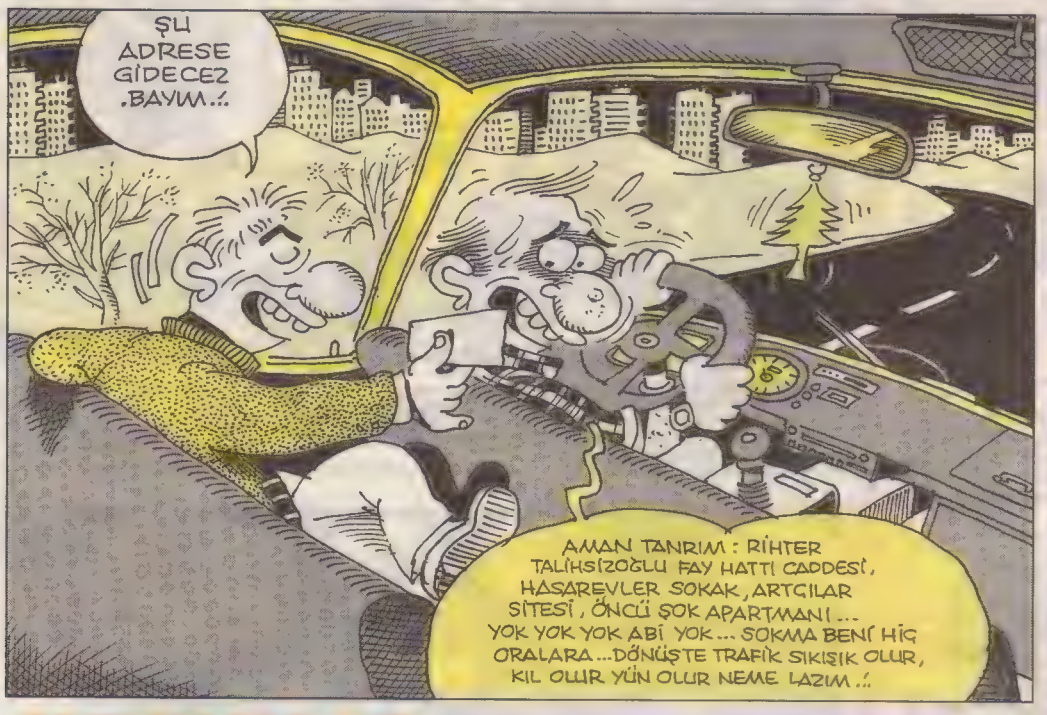

AYRINTILAR

m·e·t·i·n·e·i·d·a·n

Nazik bi şekilde yıkamayı bırakıp, "Çlappa! çloppo!" diye çarpmaya başladım suyu yüzüme! Kendimi tokatlamaya benziyodu bu. Darbelerin arasında yumuşatıcı, ince bi su tabakası vardı yalnızca. Hoşuma da gitmiş olacak ki, biraz abarttım, pata küte daldım suratıma. Eşofmanım, duvardaki küçük ayna ve yerler su olmuştu hep! Ayılma süreci devam etsin diye havluyla da kurulamadım yüzümü, ve içeri geçip çoraplarımı giydim.. Şöyle kaba bi hesapla, on saatlik bi gün vardı önümde! Arada sırada böyle oluyodu: Bazen hiç yatamıyor, sabaha dek uyanık kalıyor, sonra o günün kıçını ertesi günün başına bağlayarak devam ediyor, öbür akşam iki gecelik uyku birden uyuyordum. Bu işte gördüğüm tek sakınca, 'amanin, akşama kadar ne halt edicem! diye kıvranmaktı. Fekat sokağa çıkınca da yapıcak bişeyler buluyodu insan. Daa şimdiden, iki tane iş icat etmiştim kendime. Fermuarlı mavi hırkamı, kollarına lastik geçirmesi için bi terziye götürecektim; ve gaz lambasının kırılan cam şişesi için, yeni bi şişe bakıcaktım.

Suratımı felan çok nefis yıkamış, ama saçımı o gün tekrar yıkamamıştım. Eğer yıkayacak olsaydım akşamdan yapmalıydım bunu. Çünkü dik saçlarım hemen esneyip düzleşmiyor, kafamı daha da büyük gösteriyordu. Bi akşam önceden yıkanan, yani kendi yağıyla hafifçe kavrulmuş olan saçları seviyodum! Şu sigara kokusu filan sinmese, daha da uzun bi süre yıkamazdım belki.. 'Beşini bi milyona' aldıım rengârenk tarakların en ufaayla, enseyi ve önneri hafifçe tarayıp dışarı çıktıımda; bi an önce işleri halletme sevdasına düşmedim. Aksine, geciktirmeli, mümkün olduunca oyalanmalıydım! Ayrıca gaz lambası şişeleri hassas bi camdı; yanımda gezdirirken kırabilirdim onu. Alt sokaklardaki pasajlarda belki bi terziye rastlarım diyerek, Kuşdili caddesinden inmeye başladım.

Kafam gayet güzeldi o esnada! Bi köşede bekleşen sorunnar veya dertler fazla içeriye sokulamıyor, girişteki bi tabelayla karşılaşıyorlardı. Şöyle yazıyordu herhalde o uyarıda: "Bu herifin normâlde, şu an uyuyor olması, yani bilincinin bi şekilde kapalı olması lâzım. Yürüyüp gezindiine aldanıp da sakın ola rahatsız etmeyin onu ey dertler!." Evet, harbiden de öyleydi. Uyku üstü az uyanık dolaştıımdan, 'dert veya 'sorun' denen lavuklar ne olduunu annamıyor, 'n'apıyo lan bu? deyip şapşallaşarak geri çekiliyolardı. Ben gene de, kıyak olsun diye onnarı arasıra içeri davet ediyor, hattâ bi ikisine çözüm bulmaya bile çalışıyodum. Işte, böyle yardımperver ve misafirsever bi insan olmak için, arada bir kırksekiz saat uykusuz kalmak yeterliydi!. Ot kullandığım dönemleri hatırladım. Hemen hemen aynısıydı. Neden öyleyse, o riskli işlere bulaşmış, belki bağımlılığın kıyısından dönmüş, ve bi yığın da para harcamıştım; niçin? İki gün ardarda uyumamakla, aynı kafa güzelliği elde edilebiliyodu.. Gerçi, bu şekildeki zevk 'değiş-tokuşları' pek de inandırıcı gelmezdi insannara. Örneğin, sigarayı bırakması için çekirdek çitlemesi veya çikolata yalaması önerilen bi tiryâki, kıçıyla gülüp geçmekteydi elbet bu tür tavsiyelere. 'İnsanın koşulları' denilen, asıl bağımlısı olduumuz o çevresel değiş-tokuşların gerçekleştirilmesi önemliydi. Ne ot kullanımını örneğin, süper irâdem veya muhteşem karakterim sayesinde bırakmıştım, ne de uykusuz gezmeyi, ilginç hobiler arayan bi deli olduum için seçmiştim. Kimi tesadüfler de söz konusuydu elbet. Meselâ, bazen uyuyamıyodum ve salak gibi etrafta dolanıyodum işte.. Yalnız, şunu da söylemem gerekir, çok becerikli bir salaklık hâliydi bu!

Salaklın birinci şartı olan o 'anlamama' hâline teslim oluyor, fekat bi yandan da (bilinç hâlâ açık olduundan) bazı şeyleri inatla annamaya devam ediyodum. Yani aptallık ve zekâ, birbirlerini kırmadan, kardeşçe iş görüyorlardı!... Hem iki üç poğça götürürüm, hem de bi saat vakit geçirim diye girdiğim börekçide; çenem de açılmıştı ve börekçiyle uzun bi sohbete daldık. Konu, parası çıkışmayan müşterilerdi. Benim de başıma sık sık gelmekteydi. Yanıma fazla para almayı unutuyor, "sonra geçerken veririm" diyodum. Ve veriyodum; yüz bin lira bile olsa yapıyodum. Not alıyodum çünkü kağıda. "Sen başkasın zaten," diyordu börekçi.. Muhabbet koyulaşmış, birbirimize küçük iltifatlar yağdırmaya başlamıştık!. Dilencilerin, para ödemeyen delj mahâlle kadınlarının, tinercilerin de konu edildiği o konuşmada meselâ; hayat hakkında, çok yerinde başarılı saptamalarım da olmuştu, aptâlca, boş laflar da etmiştim. Fekat uykusuzluk hâli, aradaki ayrımı fazla gözetmiyor, ikisini de aynı kefeye koyuyordu. Kendimi, olduum gibi kabul ediyordum yani! Bu da gene, bilinçli veya felsefî bi çabayla gerçekleşmiyodu tabii. Bişeyleri kâbul veya reddetmemi sağlıycak düşünce merkezim, 'ulan bu herif uyanık mı, uyuyo mu şindi!' diye şaşırıyo, sonra 'aman sittiredin şu lavuu' diyerek beni kendi hâlime bırakıyolardı! Öte yandan, dikkatsizlik derecesinde hâlsiz filan da değildim elbet. Örneğin masaya saçtığım kırıntıları, peçeteyi bandırarak çok güzel topladım; gazetemin sayfalarını aşırı hışırdatıp, karıştırmadan ve kırıştırmadan araladım; ve az ilerdeki kaldırımdan karşıya geçen bi kadının poposuna abartmadan, normâl bi bakma müddetince bakabildim.. Konuşma hakkındaki sonuç cümlelerimi toparladım (o sırada bi müşteri su böreği almaya gelmişti zaten, kendimi sıkmama gerek kalmadı!) hesabı ödeyip dışarı çıktım..

Fena vakit geçmemişti.. Lambacı dükkânına girerken ama, bişey unuttuğumu hatırladım sanki! Biraz duraksamıştım kapıda. Neyse, içeri girdim ve, "Bi tane gaz lambası şişesi istiyorum" dedim. Çok açıklayıcı ve nefis bi cümle kurmuş olmalıyım ki, iki tezgâhtar ve kadın kasiyer, üçü birden benimle ilgilendiler. Gülücükler, kibar sözcükler arasında lambam paketlendi.. 'Vay be' dedim, uyku sersemiyim ama, yine de insannarla annaşabiliyor, onnarı etkileyebiliyorum bile. Çıkarken, arkamdan da dostça gülümsemişlerdi.. Bu arada, öğleyi etmiş, akşama kayıyodum hafifçe.. Biraz daha vakit geçsin diye girdiğim korsan pasajında, artık uyuklar gibiydim.. 'Sekiz milimetre' isimli filmdeki, yeraltı pornografi tezgahları aklıma geldi. Yanızı onnarda (bizde, camii gibi) kilise önünde porno siidi satıldıını görmemiştim. Kadıköy, bir korsan cennetiydi zaten! Heryere yuvalanmışlardı, sadece flâmaları ve tek gözlerini kapatacak maskeleri eksikti.. Ve ayrıca, "Ağbi siidi lazım mı?" sorusu, harbiden de, dünyanın en sinir bozucu sorularından biriydi. 'Siidi' denen bi gıda maddesi teklif ediliyordu sanki, akşama pişirip yiycektik onu! İçeriğinde ne olduğu da mühim değildi, kısaca 'siidiydi' o, ve lâzım mıydı?. Bunu merak edennerin arasından sıyrılarak, hanın leş merdivennerini tırmandım. Yağlar ve kirler, basamakların köşelerinde birikmişti. Ellerinde siidilerle koşturan genç tellâl çocuklar, komşu dükkanlarda bi bilgisayar oyununun veya programının son versiyonunu arıyolardı bağırarak. Ufak dükkanlarda, porno satışına ayrılmış daha ufak özel bölmeler de mevcuttu.. Alt kat koridorunda ise, mp3 kopyaları, boş siidi kutuları, ve bi yığın garip teknolojik cihaz satılmaktaydı.. Küçük bi televizyon ekranından, kendime baktım: Kazağımın kolları çok sarkıyodu dışarı; ellerimi kullanamıyodum nerdeyse. Onun için götürecektim zaten terziye!.. Eve yakın bi terzi geldi sonra aklıma. Kadın terzisidir diye düşünmemiştim orayı. Hep ilgimi çekerdi ama. Bir apartmanın giriş katıydı; sokağa açılan, kapı maksatlı küçük bir penceresi vardı, içeride başsız kadın mankenner görürdüm...

Pencereyi tıklattım, o kadın açtı. Montumu çıkartıp, hırkaya benzeyen kazağımın kollarını gösterdim. Makineyle dikebilir miydi, ve ne kadara?.. "İki milyon," dedi. "Kâbul, dikin," dedim. On dakkada hallederim demişti; ama kıpır kıpırdım, ayakta duramıyor, ya yatıp uyumak, ya da koşmak istiyordum! "Onbeş dakika sonra uğrarım" diyerek kısa bi gezintiye daha çıktım. İçimde sadece bi atlet kalmıştı; montumun düğmelerini ilikledim boğazıma kadar!. Marketin ordan yukarı yürüdüm, beş dakka; havuzu dolandım, beş dakka; fırının ordan geri saptım, beş dakka; terzinin önüne geldim, pencereyi tıklattım.. Hırkamı uzatırken, "Okuyo musun?" dedi kadın. Bi indirim yapmayı düşünüyodu galbâ. "Eh, okuyorum çoğu zaman; çalışıyorum da ayrıca!" dedim. "Bi milyon ver, yeter," dedi.

Acaba, "Okuyorum dediim şey Hemingway veya A. Hamdi Tanpınar filan" şeklinde bi açıklama yapmam icap eder miydi!? Neyse canım, kazağın kollarının o kadar da zahmetli bi işi yoktu zaten.. Eve doğru yürüdüm. Fazla tuhaf davranmamıştım o gün. Sonradan hatırladığım üzere, lambacıdaki şapşallığımı saymazsak! Gerçi, kimseye bi zararı dokunmamıştı bu sersemliğimin: Dükkâna girerken paspasa bastıımda, ne yapmam gerektiğini unutmuş; dışarıya, yani sokağa çıkarken ise ayaklarımı paspasa silmiştim.

behicpek@laman.com.tr Behiç Pek

AHA GELDİ KAĞIN! KAĞ KAĞ KAĞ GELDİ ADAM GELDİ KAĞIN! KAĞ...

NOLUYO BURDA BE?..

KAAN ERTEM VE DENGELİ BESLENME...

ZİK TV BOKSTAR YARIŞMASI

ÜLKEMİZDE ŞU ANDA YAŞAMAKTA OLAN KÜLTÜR YOZLAŞMASINA KATKIDA BULUNDUĞUNUZ İÇİN SİZİ PROTESTO ETMEK AMACIYLA KİTAPLARIMI YAKIYI... AAH KAFAM!..

ARKADAŞLAR SİZ DE KATILIN!..

ULAN HERİFLERİ KIZDIRACAKSIN BOKSTAR MOKSTAR GELİN GÜVEY NE KADAR YARIŞMA VARSA KALDIRACAKLAR EKRANDAN...

KİTAPLARI YAKAYIM DERKEN BİZİ DE YAKACAKSIN İT SIPASI!.. BÜTÜN EĞLENCEMİZ BU LAN BİZİM!

SİTTİR GİT BAŞKA YERDE PROTESTO YAP ULAN!..

FELSEFE

İNATÇI LEKELERİ ÇIKARTMAK İÇİN ÇAMAŞIR SUYU MU YOKSA KOSLA MI KULLANIYOSUN?

CANIM KAFAMA TAKILMIŞTI DA ONUN İÇİN SORDUM!..

AYOL İLK DEFA YEMEĞE ÇIKMIŞIZ BU MU SORULUR BİR BAYANA!..AGÖZÜ KÖROLASICA!..

ŞŞT? NYAPIYOSUN LAN SEN ORDA?..

HIRSIZIM BEN ABİ, İŞİMİ YAPIYORUM...

BU NE CÜRET? BU NE KÜSTAHLIK!

PARDON ARABASIZIN MIYDI ABİ? ÇOK SİNİRLENDİNİZ DE!..

BAK HALA!

ABİ ŞİMDİ NAPTIM?..

VAY EŞEĞİN DÖLÜ SENİ, BEKLE AŞAĞI GELİYORUM NAMUSSUZ!

www.kaanertem.com'a bir giriniz, mütevazı sitemizi bir geziniz... Beğenmezseniz gidiniz...

TARTIŞMALARA SON NOKTAYI KOYAN ADAMIN YÜREKLERE SU SERPEN AKIL ALMAZ BİR MACERASI...

AH CANER AH!.. BİR AH CANER!.. BİR EVLENEMEDİN ŞU TÜLİN'LE...

O ADANALI KIZ İŞİ BOZDU DİYOLAR... ORTALIĞI KARIŞTIRMIŞ...

CANER ASLINDA SEVİYOR TÜLİN'İ AMA BELLİ ETMİYOR!..

BOM!

ASLINDA TÜLİN DÜNDEN RAZI CANER'LE EVLENMEYE...

CANIM ÇOK NAZ AŞIK USANDIRMIŞ!..O DA ÇOK NAZA ÇEKTİ KENDİNİ...

BENCE EVLENECEKLER! OLAYIN GİDİŞATI BUNU GÖSTERİYO!..

CEYİZ KONUSUNDA ANLAŞAMIYOLAR BENCE!..AİLELERİ BİLE RAZI...

AYDIN BUNLARI KESİN EVLENDİRECEK!..

CANER HADİ BE OĞLUM!

HADİ BE KARDEŞİM EVLEN ŞUNUNLA!

YA YİNE EVLENMEDİ YAA!

YARIN KESİN EVLENİRLER.

BADAM!!!

OOH BEYNİM PİRÜPAK OLDU!

HARD DİSK'İN SIFIRLANMASI GİBİ BİR ŞEY BU!..

Akşamsefası

UĞUR BEY!..LÜTFEN!.. İMALATHANEYE KAMERA İLE GİREMEZSİNİZ!..

KİM OLURSANIZ OLUN GİREMEZSİNİZ..AKIL VAR MANTIK VAR... NERDEN GİRİCEKSİNİZ... BİZ ZOR GİRİYORUZ... GİREBİLİRSENİZ BUYRUN GİRİN...

NEDEN ŞU ANDA GİREMİYORUZ?..ONU SÖYLEYİN...

ŞİMDİ GİDİN İKİ ÜÇ GÜN SONRA GELİN ABİ... GENE GİREMEZSİNİZ...

ABİEE!..AKIL HASTANESİNDEN KAÇAN DELİ HABERİNİ DUYDUN MU TELEVİZYONDA?..

DU...DU...DUYMADIM!.. DE...DELİ Mİ KAÇMIŞ?.. YAPMA YAA?..

DAHA YENİ KAÇMIŞ...BEŞ DAKKA OLMUŞ... HABER ULAŞMAMIŞTIR DAHA TELEVİZYONLARA,HERKEŞİ KESİYOMUŞ...

SEN KA...KAÇ HEMEN O ZAMAN...KA...KA...KAÇALIM EVLERE...DU...DU...DURMA... AK...AKILLI ADAMSIN SEN...

SİDİ LAZIM Mİ ABİ?..

LAZIM, DİİL Sİ DİMİ DİYİ?..

SESSİZ KONUŞ ABİ...

ARKADAŞIM NİYE SESSİZ KONUŞUCAKMIŞIM YAA..! HASTA MISIN?..

MISIN!.. MISIN!..

GÜRR! RRR R-R

KAÇ ABİ!.. ÇIĞ DÜŞLÜYO!..

ARTIK BAMBAŞKA BİR FORMÜL VAR...YIPRATMADAN, İLK GÜNKÜ GİBİ...AMBALAJ YOK,ALIŞVERİŞ YOK, YIKAMA YOK...DETERJAN PARASINI HESABINIZA YATIRDIĞINIZ AN RENKLİLERİNİZ CAPCANLI,BEYAZLARINIZ KAR GİBİ OLUYOR—AY İNANMIYORUM, AY İNANMIYORUUM.'EVET!SİZ DE İNANAMIYACAKSINIZ...

ULAN UFAK TEFEK YALANLAR OLUYODU ZATEN REKLAMLARIN İÇİNDE AMA BİŞEY VERİYOLARDI GENE DE PARAMIZI ALIRLARKEN YAV...

KAHRAMAN MASA ESAT

DİDONN DİDONN-N DİDONN!..

DONN DİDON.' DİNGG.'

ULAN AMMA ISRARLI ÇALDI HERİF YAV, EVDE OLDUĞUMU NERDEN BİLİYO ACABA?. EVE GİRERKEN GÖRDÜ ZAAR...GİRDİĞİMDE 20 SENE OLDU...NE HAFIZA VARMIŞ...

NİHAT GENÇ/ özel

nihatg@leman.com.tr

Halkın eğitimi için gazete ve TV'lerin önemi çok büyük. Artık büyük demek yetmiyor, ilahi, büyü, gibi kavramlar kullanılıyor. Çok ciddi derdimiz var, varolmak-yokolmak, son nefeslerimizi yaşıyoruz. Halktan kopuk dergilerin ortalama okuyucuları beşyüzden başlıyor, en başarılısı beş-altı bine uzanıyor. Gazetelerin derdi başka, gazeteler tamamen şirket-firma yayın organlarına dönüştü, reklama ayrılan sayfa üçte iki. Ya da küçük ilanları takip etmek isteyen firmalar-kitleler mecburen alıyor. Ya da her avukat, doktor okunsun-okunmasın bürosuna gazete alıyor. Sadece devlet dairelerince satın alınan gazetelerin toplamı yüzbinleri buluyor. Yani, hayatlarını haber-yorum dışındaki özellikleriyle sürdürmeleri mümkün. Buna rağmen Avrupa'da bağımsız yaşayabilen gazete kalmadı. Kalanlar, yeni ortaklıklar deniyor. Mümkün değil, çıkış yok. Yeni bir dünya kuruldu. Dergilerin gazeteler kadar da şansı yok, yetmiş üniversiteniz, yetmiş edebiyat, sosyoloji, bilmem ne bölümleri dergi takibi yapsa, az buçuk yaşarlar, nerde?

Halk TV'lerin içinde, o halde, bir yayın politikasının tutabilmesi için TV'lerde olup bitenleri ciddiye alıp, TV'lerin yan organları gibi çalışmalısınız. TV'lerde gördüğünüz yarışma-şov programlarını beğenin-beğenmeyin, magazinleştiren, haberleştiren yazılar artık gazetelerin ayakta kalma sebebi.

Bir zamanlar Türkiye'de tek dergi, tek TV vardı. Bayide geniş kitlelere sunulan dergilerin sayısı iki, bilemedin üç. Mesela biri GIRGIR, diğeri Yankı idi. Gırgır dergisi o gece TV'de olup biteni sayfalarına taşıyordu. Diyelim Uzay Yolu, Kaçak dizileri. Sokağa çıktığımızda bakkalımız da programı izlemiş oluyordu ve konuşacak ortak bir noktamız bu TV dizileriydi...

Gel zaman git zaman TV'lerdeki programlar aklı, insafı kepazeliği aştı, dergiler TV'leri önce sıkı şekilde eleştiriye tabi tuttu, sonra uzaklaştı. TV'lerde olup bitenleri neresinden tutup, neresinden eleştireceksiniz, şaşırıp bir kenara koyduk.

Böyle böyle TV'ler başka bir dünya, dergiler bambaşka bir dünyanın yayın politikasına doğru ilerledi. Sonuç, TV'ler büyüdü, dergiler küçüldü, yokoldu.

TV'lerin yayın programlarına muhalefet eden dergilerin başında yıllar boyu sadece LeMan Dergisi oldu. Özal, Demirel, Tansu, Mesut, Erbakan, hepsi birbirinin içinden çıkan Matruşkalar gibiydi, hepsine karşı sıkı bir muhalefet bu sessiz ülkede yalnız LeMan'dan geldi. Sonunda bu liderlerin hepsinin toplamı, özeti Tayyip Erdoğan çıktı. Bizler, onur, akıl, kültür, ahlak, gençlik adına TV'lerin şarlatan programlarına uzaklaşırken, bu programlarla büyüyen kuşaklara da uzaklaşmış olduk.

80'li yıllarda ülkemiz mutlak sessizlik, mutlak teslimiyet polikitasına girdi, PKK savaşı da Susurluk da onlarca bankanın yüzmilyar dolar soyulması da, uyuşturucu parasıyla ekonominin kalkınacağını parti-devlet politikası yapanlar da bu dönemde büyüdü!

Ülkemizin on yılı aşkın süredir en çok satan tek bağımsız dergisi LeMan, bugün hala dağda taşta sınır kapılarında en ücra kasabalarda dört gözle bekleniyor. Ancak, trajlarımız dondu, sabitleşti, ne ileri ne geri. Diğerlerinin durumu bizden de vahim, yarımız kadar dahi değiller. LeMan Dergisi'nin mizahı, geçtiğimiz onbeş sene içinde, bir yığın dizi, şov, film, reklamcı, radyocu kuşağın ya taklit ettiği, ya hırsızladığı ya da beslendiği tek kaynak oldu. Trajlarımız sabitlenirken, dergiden-kitaptan-mizahtan habersiz yeni bir kuşak hızla büyüdü. Kendilerini oyalayıp kaptırdıkları TV'nin şov, yarışma, sanatçı kuşağı bu yeni gençleri fareye, şebek sürüsüne döndürdü. Bu ossuruk diziler, yarışmalar mizahtan-dergiden habersiz kuşaklarca fazlasıyla tutulmaya başladı. Öyle ki yıllarca üniversitelerin en çok okuduğu LeMan Dergisi bugün, alttan, birinci sınıfa gelen yeni kuşaklar tarafından tanınmaz oldu. TV'yle, şov kahramanlarıyla büyümüş bu kuşağa sirayet etmede çok zorlanıyoruz. Gazi Üniversitesi'nde ders yılı başında, okula Kırşehir, Kırıkkale, Nevşehir, Niğde gibi Orta Anadolu şehirlerinden gelmiş öğrencilere hoca arkadaşımız sordu, "LeMan okudunuz mu?", tanımadıklarını söylediler. Bir önceki kuşağın hiç elinden düşmeyen bir dergiyken TV'yle büyüyen bu yeni kuşak bizden habersiz. Mesela, tuhaftır, İslamcı, Türkçü hocalarla doldurulmuş bir çok İletişim Fakültesi, ki, adları bizde, öğrencilerine LeMan'ı yasaklıyor, ev ödevi vermiyor, tartışmıyor. Daha ilginç şeylerde var, ne bileyim, mesela, yolda bir doktor arkadaş dergimizin hastası olduğunu, beni memleketine, dağlara ısrar ederek davet ediyor, defalarca telefonda arıyor, ancak bir defasında, kızıyla geliyor yanıma, kızı, babasının dergiyi kendisine okutmadığını söylüyor. Ya da ne bileyim, İletişim Yayınları, kitaplarımın reklamını hiç yapmıyor. Oturuyor, konuşuyor, anlaşıyorsun, yine reklamını yapmıyor. Bir tuhaf sansür, bizi yeni yetişen gençlerden bir şekilde uzaklaştırıyor!..

Bugün ülkemizin en baştaki üç-dört üniversitenin, hukuk, tıp, siyasal, sosyoloji, iletişim fakültelerinde okunuyoruz. Geriye kalan onlarca üniversitede adımız sanımız yok. TV programları, medya, ekranda yetişen şov, sinema, şarkıcı kahramanlar gençlerin daha çok ilgisini çekiyor.

Birkaç imza gününde yaptığımız anket daha acı sonuçlar gösteriyor, kitap almaya gelen okuyucularımız, bankacılar, reklamcılar, araştırma görevlileri. Halkla ve öğrencilerle ilişkimiz gittikçe kesiliyor.

Şahsi tecrübelerimden daha vahim notları ileteyim. Sekiz ay önce Devlet Tiyatroları'na bir oyunumu teslim ettim. Bu oyun, önümüzdeki Mart ayının onunda sahneleniyor. Oyunumu teslim ettiğimde tanıştığım dramaturg hanım bende şaşkınlık yarattı. Nihat Genç ismini hiç duymadığını, ne bir kitabını, ne bir yazısını bugüne kadar hiç bilmediğini söyledi. Ben de ne yapayım, olur böyle şeyler, sakin bir dille kendimi tanıttım. Kendimi tanıtmaya başladığım cümleler daha komik: "Dört-beş kitabım on baskıyı, geriye kalan beş-altı kitabım beş baskıyı devirdi. Medyadan hiç destek almadan bu kadar satış yapmak önemlidir..." diyorum.

Bu acıklı hal günlerce sürdü, kiminle tanıştırılsam, karşımdaki hayır, tanımıyorum, duymadım, diyor. Ben de yine kendimi tanıtmaya koyuluyorum: "Ben LeMan'da yazıyorum, LeMan on yıldır bu ülkenin en çok satan dergisi, dört-beş kitabım on baskıyı devirdi..."... Karşımdaki hafifçe gülümseyip kendine güvenle: "Yoo üzülmeyin, ben bugünlerde birşey takip edemiyorum!"..

Niye üzüleyim kardeşim. Bugünlerde birşey takip edemiyorum dediğin, Demirel, Özal, Mesut, Tansu, Devlet Bahçeli, Erbakan ve Tayyip döneminde hiçbirşey takip etmemişsin demek, biz tüm bu dönemlerde en çok satan dergiydik...

Bana tavsiye ettikleri şu cümlenin nezaketine bakın: Lütfen üzülmeyin, ben bugünlerde birşey takip edemiyorum.." Beni tanımıyorsun diye niye üzüleyim... Tanınmışlık-tanınmamışlık bir kariyer, bir başarı, bir önemli adam olmakla eş değer. Kitapların çok satıyor, dergin çok satıyor, ama, "tanınmıyorsun", o halde, oturup üzülmeliyim.

Bu vahim hal bakın ne kadar eğlenceli yerlere uzanıyor. Oyunumuz nihayet provalarının sonuna geldi, beni de davet ettiler, basın tanıtımı yapılacak, yazar da oyunun yanında olacak, bana da sorular soracaklarmış... Gittim. Gazetelerin-TV'lerin kültür-sanat servisinden sekiz-on bayan gazeteci gelmiş. TRT, Ajanslar, malum gazeteler.

Sıkı durun. Bu gazetecilerin herbiri beni tanımadıklarını söylediler. Daha önce adımı hiç duymamışlar. Ben de onlara artık papağan gibi kendimi reklam eden cümlelerle konuşmaya başladım: "Ben dört-beş kitabım on baskıyı, diğerleri beş baskıyı devirdi, dergim on yılı aşkın süredir Türkiye'nin en çok satan dergisi!"..

Boş gözlerle beni izliyorlar. O kadar çirkin bir sahne ki, ben konuşurken, bir deliymişim gibi, yazık, yazarmış, kimbilir kimdir, gibi bakışlar... Bakıyorum, yaptığım bir

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

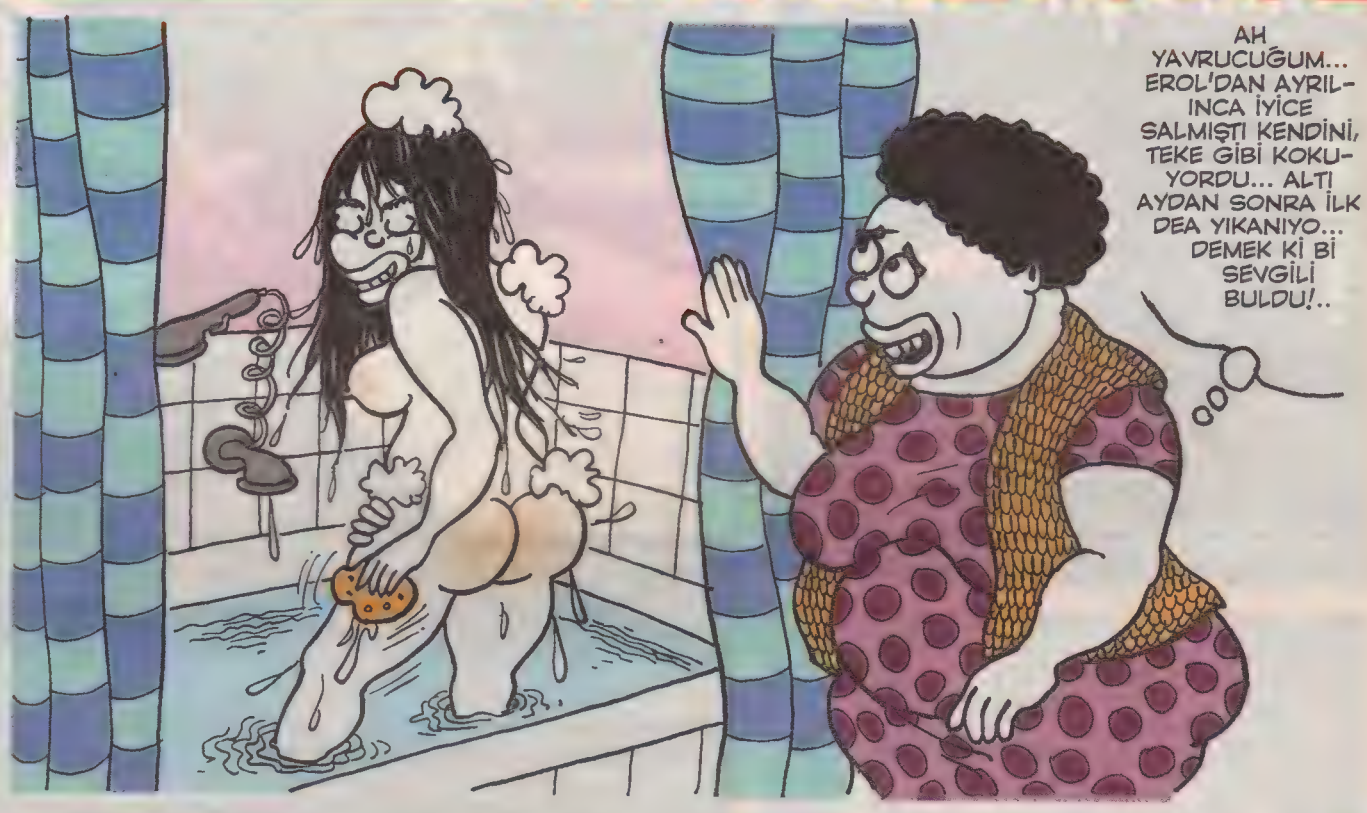

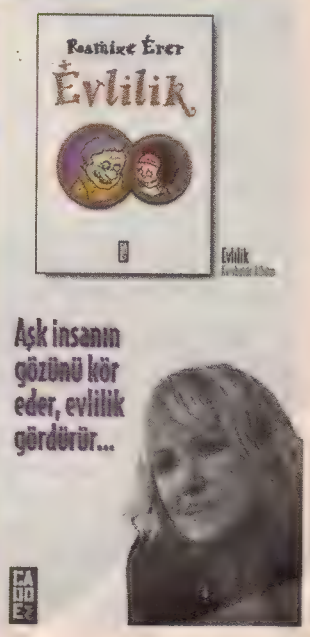

MR.FUÇIR TENS

AHMET YILMAZ

MÜBAREK KİŞİLİĞİNİ OLAĞANÜSTÜ AKSANIYLA BİRLEŞTİRİP İNGİLTERE DE KÖYLÜYLE KÖYLÜ, ESNAFLA ESNAF OLAN DEĞERLİ HOCAMIZ MR.FÜÇIR TENSE SİZLERLE.!

Oldu ki BİZİNİS ortamlara akmanız icap edarse vakit lazım geler gramerler şunlardır.Hadi listen to lesson.

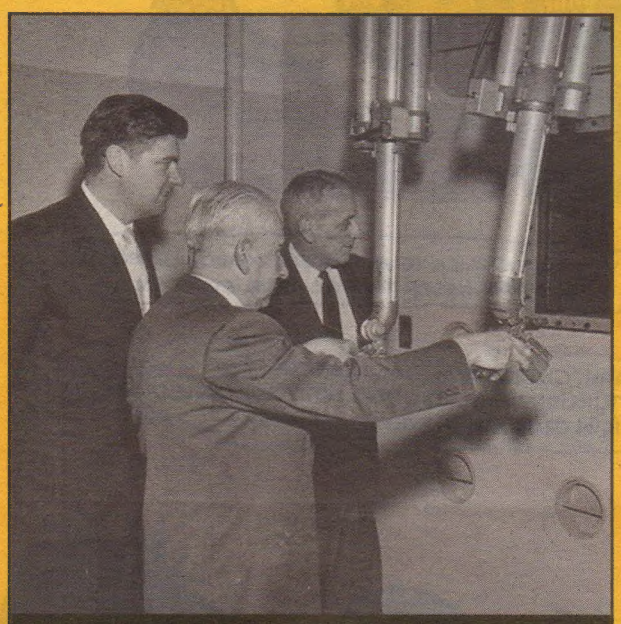

ENGLISH: This ınvent probable govarment economy on the relıve. Sınction world at the carnavale. I thinking pinking.

YANİ: *Bu icadımız sayesinde ülke ekonomisini canlandırıp, bilim dünyasını da bir neşe getirebiliriz diye düşünüyorum ben arkadaşlar*

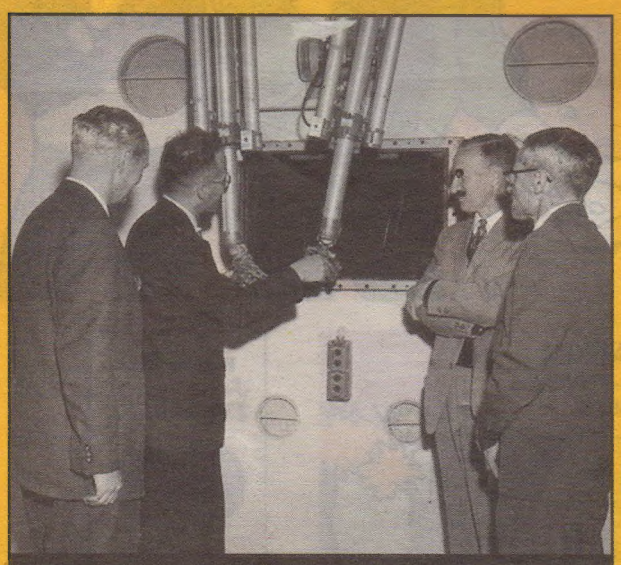

ENGLİSH:This machine is very difucult. I dont understan sorry. Profesör what tell me about its.

YANİ: *Bu icat sayesinde ekonomik ve bilimsel anlamda canlanacağımızı tut ki kabul ettik, ettikte, bu boru ne işe yarar, meselenin özü nedir onu anlayamadık profesör füçır?*
- Herkesin tuttuğu kendine.
- Sorry?
- Sorry tabi pezemenkin çocuu seni!..

ENGLISH:Tentaravel is very enjoyable trade mark. Maldiv ısland on the sea. Dubai also a good platform for turızm acenta.

YANİ: *Yavrum bana tiri viriyle gelmeyin. Alex in götüreceği seyahat, tur dur, paket programdır. Biz ne diyoruz? Al şu bıçağı rasgele at haritaya, ne geldi Dubai, tak sabah ordayız. Sarmadı mı yine at, nere geldi Maldivler, sabaha kumsaldasın. Biz böyle konuşuruz bebeeem. Travılsa travıl, sexse sex.*

ENGLISH: The plane accıdent weather not weather.its pilot mıstake..

YANİ: - Senin bu duyarsızlığından bıktım, uçak düştü diyorum ne bakıyorsun ne de baktırıyorsun. Tepki vermek için illa kafamıza mı düşmesi gerekiyor?
- Ulan uçak uçtuğu vakit çıt çıkarmıyorsunuz, düştü mü veryansın ediyosunuz be. Bana uçakla bıçakla gelmeyin gözünü seviiim.

ENGLİSH: I toight at the door readhead sheep. I hold the harman for you. Gırl for you.

YANİ: *Kapımı bağladım da kınalıı koçuuuu harmanı kaldırdıım kız senin içiiin, kız senin içiiin. Yayladan gel allı geliiin yaylaaaadan, kesmee ümidiini kadir mevladan kadir mevlaaaadan hey hey.*

Akşamsefası

13. Sayfadan Devam

Nihat Genç

delilik Konuşmam daha manyakça olsun diye gazetecilere soruyorum. Yaşadığın ülkede en çok satan derginin adını biliyor musun, yaşadığın şehirde kitapları en çok satan yazarın adı nedir? Dudak bükerek, yere bakarak, "bilmem..."... Eğlence sürüyor. Odaya hızla TRT'nin kültür-sanat servisinden bir bayan giriyor ve bana doğru güvenli bir sesle, herşeyi bilen, herşeyi yöneten "amirane" bir tavırla bağırıyor: "Afedersiniz, siz bu oyunun ışıkçısı mısınız?".. "Hayır!" diyorum, "dekorcususunuz!".. Hayır.. Güvenle soruşturmasını sürüklüyor, araya giriyor, durduruyorum: "Yazarıyım!".. "Hah özür dilerim...".

Fakat hanımefendi yine yıkılmıyor, bildiği yerden devam ediyor, "bu sizin ilk çalışmanız!".. Hayır, ben LeMan'da yazıyorum, ayrıca 13-14 tane basılı kitabım var...

Bu acıklı konuşmayı kenardan izleyen yerel bir TV'nin kültür-sanat sorumlusu arkadaş derhal araya giriyor, bana yardım etmek, beni tanıtmak, benim önümü açmak için girişimde bulunuyor. Yerel TV'sinin kartını veriyor, orada bir sabah kuşağı varmış, arkadaşla konuşacak, beni sabah kuşağına çıkartacakmış. Bunu o kadar derin bir saygı ve iyilikle yapıyor ki... Çocuğun bu sevgisini bozmak istemiyorum. Çocuk gidiyor, beş dakika sonra tekrar geliyor: "Özür dilerim, adınız neydi?".. "Nihat Genç", diyorum... "Kitaplarınız var mıydı?".. "Var!" diyorum... Sonra sırtımı sıvazlar gibi: "Ben elimden geleni yaparım, ama program sorumlusu ne yapar bilmem!"..

Ve biraz sonra basın mensuplarına bilgi vermeye yine aynı cümlelerle devam ediyorum: "Ben genç bir yazar değilim... Yaşım elliye dayandı. onlarca kitabım var. Türkiye'nin en büyük dergisinde yazıyorum..!"

Ve çay, kahve faslına başlanıyor. Karışık oturuyoruz, yanıma bir gazeteci oturuyor, soruyorum, "hangi okul mezunusunuz?", "İletişim Fakültesi..".. Benim adımı hiç duymadınız mı?" "Duymadım!"..

Bu faslı uzatalım.. Bir ay kadar önce Konur Sokak'ta Bilim-Sanat kitabevindeyim, dışarı soğuk, içerde raflara göz atıyorum. Birden yanımda çok kitap okuduğunu bildiğim eski Yargıtay Başkanı Sami Selçuk beyi gördüm. Beş-altı yıl önce başkanlığa getirildiği gün kendisini övücü bir yazı yazmış, aynı yazı içinde "12 Eylül bir cuntadır" diye bir cümle geçirdiğim için ağır cezada yargılandım, avukatım Fikret İlkiz beni 8,5 aylık mahkumiyetten güç bela kurtarmıştı. Birkaç yıl süren davada etim bokuma karışıyor, her an içeri düşme korkusu yaşıyordum. Yıllar sonra, bir kış günü, Sami Selçuk Bey'i bu kadar yakınımda bulunca, hem de beyefendi belki mutlu olur, diye... "Efendim, sizi övdüğüm bir yazıdan dolayı ağır cezada yargılandım...".. "Siz nerede yazıyorsunuz?" dedi... "LeMan" dedim, ağzının içinden çıkaramadı: "Yılan, neman..." "LeMan, LeMan" diye tonladım... "LeMan? Nerde çıkıyor bu dergi?".. "Efendim, bir mizah dergisi, gençlik okuyor, benim de kitaplarım beşi on baskıyı geçti...".

Beyefendi, bana dönüp: "O yazıyı bana bulabilir misiniz, şu faks numarasına gönderin!".. Altı sene önce çıkmış yazı, nerden bulayım... "Bilmem, biraz zor!" dedim, ama, böyle bir yazı yazdım, diye üsteledim... Bana bir meczupmuşum gibi baktı ve hızla uzaklaştı... Ne yapayım eksi yirmi derece soğukta peşinden koşup yakalayıp, başlayayım: "Efendim, benim kitaplarım on baskıyı...."...

Bu hikayelerden onlarcası var, en eğlenceli olanlarından anlatayım. Geçtiğimiz günlerde korsan yayın yasası meclise sevkedildi, basından duymuşsunuzdur. Yayıncılar Birliği'nden Metin Celal, İletişim Yayınları'ndan Tuğrul Paşalı ve ben Nihat Genç, yani, yazarçizer aleminden üç kişiyiz, diğerleri, sinema, şarkı, kaset piyasasından... Yılmaz Erdoğan, Zeki alasya, Mahsun Kırmızıgül, Selda Alkor, Sinan Çetin, bir yığın insanla meclise gidip Başbakan ve Meclis Başkanı'yla görüşeceğiz. Bütçe komisyonuna gidip oturduk, odada kırk, belki de elli tane kamera... Hepsi Yılmaz Erdoğan'a ve diğer sanatçılara hücum etti. Biz, üç kişi ayaklar altında ezildik. Ve bu durum saatlerce sürdü. Bunun böyle olması normal, adamlar tanınmış, hergün ekranlardalar, üstelik sevimliler. Salonda bulunan tek yazar Metin Celal ve Nihat Genç. Bir tek kamera bize yönelmedi, bizim kim olduğumuzu, neden burda olduğumuzu bilen, tanıyan, anlayan yok.

Neyse, Yılmaz Erdoğan ve Mahsun Kırmızıgül'ün etrafını saran kameraların kabloları birbirine bulaştı. Kameraman arkaya dönüp bana doğru bağırdı, "ya kardeşim ortalıkta dönmesene, şu kabloyu çöz Allahaşkına!".. elinde mikrofon olan güzelce hanım spiker daha insaflıydı: "Arkadaşım şu kabloyu bir aç, bir zahmet!..".. Önümde elli kamera Yılmaz Erdoğan'ı sarmış, benim görevim, hücum anında karışmış kabloları çözmek...

Sürdürelim... Geçtiğimiz yaz Kaş'ta bir konuşma yaptım, beni tanıyan tek kişi, beni davet eden arkadaştı... Bu da normal diyelim. Aynı konuşma günlerinde Cumhuriyet Kitap Dergisi'nin yazarları kafile olarak ordaydı, birlikte aynı lokantada, bahçede oturup vakit geçirdik. Bu Cumhuriyet Kitap yazarlarından hiçbiri beni tanımıyordu... Derginin adını duymuşlar, ama, benim hiçbir kitabımdan haberdar değiller.

Sonra, okuyucular geldi, "siz nerede yazıyorsunuz?" dediler, "Ben de LeMan!" dedikçe, onlar "Liman, Zaman, Yaman" diye LeMan kelimesini telaffuz etmeye çalıştılar.

Cumhuriyet Gazetesi ve Cumhuriyet Kitap Dergisi, benimle ve dergimle ilgili onlarca yıl okuyucusuna hiç bilgi vermedi. Bu ağır sansür artık basınımız için bir zevk kaynağı oldu. Milliyet'in sanat ilaveleri, dergileri, Radikal'in ekleri, dergileri, benimle ve dergimle ilgili hiçbir bilgi vermemekte direndi. En başta, Yapı Kredi edebiyat dergileri, diyelim, Varlık, Virgül, Birikim gibi yüzlerce derginin tek bir tanesi, dergimle ve benimle ilgili tek bir cümleyi onlarca yıl matbuu olarak sayfalarından geçirmediler. Yüzlerce edebiyat, sosyoloji bölümünün hocaları benimle ve dergimle ilgili öğrencilerine tavsiye, çalışma, ev ödevi vermedi. Mağarada yaşayan onlar mı, biz miyiz, ya da başka sebepleri mi var. Bilmem, Fethullah hocanın gazeteleri, dergileri, dergimle ve benimle ilgili tek bir kez dahi adımı geçirmedi. Başta KESK olmak üzere. DİSK, TÜRK-İŞ gibi büyük sendikalar, Atatürkçü dernekler, Milliyetçi partiler, dernekler, en uçtaki solcu, komünist, dernekler, dergiler, adımı tek bir gün dergilerinde geçirmek bir yana, bu on yıllık yazarlığım boyunca... Bir tek davetlerini, teşekkürlerini, ödüllerini, merhabalarını, nasılsınlarını alamadım. Bunların hepsini topladığınızda merkezden taşraya yayılan onbinlerce parti, sendika, dernek, dergi, ne bir konuşma, panel davetine, ne de, bir telefon açıp, yahu şu yazınız güzeldi, şöyleydi, diye bir cümlelerine şahit olmadım.

Ve ayrıca ben, hiçbir üniversiteden ödül almadım ve ayrıca, hiçbir gazetecilik cemiyeti, kurumu, beni ödül vermeye değer bulmadı. Peki, bu yüzlerce paneli, toplantıyı kimlerle yaptım? Ya bağımsız taşra kitapçılarında, ya da, üniversitelerdeki bağımsız öğrencilerin davetiyle...

Burada sıraladığım kurumları iyi inceleyin. Hiçbir konuda anlaşamayan Fethullah hocanın dergileriyle, medyayı yöneten solcu yazarlarla, Cumhuriyet kitabın sayfalarının anlaştığı tek nokta, bize sansür koymak. (Bizimki de ne yazarlıkmış, "Alis Harikalar Diyarı'ndaymışız"..)

Her neyse ortaya şöyle bir tablo çıkıyor. Görülmeye, tanınmaya değer bulunmuyoruz. Sevilmiyoruz. Bunun karşılığı olarak, diyelim geçen yaz Tuncel Kurtiz ağbimizin festival davetine gittik beni dinlemeye sadece bir kişi geldi. Bunun karşılığı olarak diyelim üç-dört yıl önce Konya'da bir kitapçıya konuşmaya gittim, beni dinlemeye yedi-sekiz kişi geldi, aynı gün üniversiteye şov sanatçısı Beyaz gelmişti, peşine beş-altı bin kişilik bir öğrenci kalabalığı takılmıştı.

Biz, kitle dergisiyiz. Konuşmamıza binlerce kişi gelsin diye derdimiz yok. Ama her bölümden bir kişi gelse, biz de otuz kişiyle bu yola devam ederiz. Daha fazla örneğe ihtiyaç da yok.

Maçı kaybettik. Medyayı yöneten solcu yazarlar eşi benzeri olmayan bu bağımsız ve muhalif derginin önünü kesmek için yemin ettiler. Onlara, "Aydın Doğan'ın kucağında ne arıyorsunuz?" diye sorduğumuz için bizi hedef gösterip, üstümüze militanlar gönderiyorlar. Sokağa çıkamayacak kadar, emniyetten koruma isteyecek kadar tehdit ve saldırı altındayız.

Bu korkunç kinlerinin bahanesi neymiş, Nihat Genç, Kürtlere hakaret etmiş yaygarası. Nihat Genç'in Allah'a, Türklüğe de, devlete de "hakaretten" davaları var. Kendine hala solcu diyen bu şarlatan örgütler, dergiler ve onların ossuruk yazarları neden beni hedef gösterip üstüme kanlı militanlarını gönderdiler. Beni hedef göstermelerinin sebebi ne?

Çünkü Nihat Genç uluorta konuşuyor, çünkü Nihat Genç'in delici bir gerçekliği var, çünkü Nihat Genç, onlar, Aydın Doğan kucağında mutlu sıcacık yıllar yaşarken yeni yetişen gençliğe fikrin harbisini, insanın onurunu, dünyanın en büyük değerinin bağımsız-

olduğunu defalarca sordu, hatırlattı... Artık Nihat enç'in gençlik üzerinde korkunç bir etkisi var, artık Nihat enç ortadan kaldırılmalı!..

akın, oğlum devlet okulunda okuyor ve beşinci sınıfa gidiyor. Bir matematik hocası tutmak icap etti... Arkaşlardan sorduk. Arkadaşın oğlu da ders alıyormuş. Çakan, efendi, temiz ve yoksulca yüzlü bir çocuğu tavsiye iler. Matematik hocası tek bir ders verdi ve gitti... Disipli ve sözünü tutmasıyla övülmüştü oysa. Telefon üstüne lefon, neden gelmiyorsun, neden ders vermiyorsun. Hiç cevap yok. Kem küm, öyle de böyle... İnsan bari geleyeceğini söyler biz de başka hoca ararız. Biz, belki işi kmıştır, belki, ailesinde kötü şeyler olmuştur diye safdilkte hocayı bekleyip durduk.

Sonunda anlıyoruz ki, bu hoca, Fethullah hocanın dersanelerinden. İlk ders gelip çocuğun babasının Nihat Genç duğunu öğrenince, dersi kesiyor. Ne diyeyim.

Moskova'da Rus çocuklarına ders veriyorlar, Nihat enç'in oğluna vermiyor. Güney Afrika'daki zencilere dahi etişiyorlar, Nihat Genç'in oğluna vermiyorlar. Ne diyeyim. şgörü adında okulları dahi var. Gazetelerinde önlerinde ildikleri Nevval Sevindi, Etyen Mahçupyan gibi yazarları aaşlara ve iltifata boğuyorlar. Bizden kaçıyorlar. Yani devolsalar, bize su, elektrik bile vermezler. Ne diyeyim.

Benim annem Erzurum Hasankaleli, babam Trabzon açkalı. Savaştan ve yoksulluktan ve soğuktan bitkin düşüş Anadolu'nun çocuğuyum. Yani, Asya'nın ve Avrunın ve Afrika'nın tek bir gün dahi esir düşmemiş tek ülsinin çocuğuyum. Bu soylu toprağı ekmek diye yedim bu yüzden bir tek gün dahi boyun eğmeden yaşamak tedim. Ne dedim, Fethullah hoca, Amerika'yla niye sarış dolaş. Ne dedim, İkinci tezkerede Zaman gazetesi niAmerikancılık yaptı, lobiler, kulisler, yazılar yazdı... Demeli miydim?

Demeseydim, çocuğum hangi matematik dersini alakı. Çiçeklerin güzelliğini değil, maliyet hesaplarını mı renecekti!..

İki hafta önce bu sütunda bağırarak cayır cayır yırtınak söyledik, hedef gösteriyorlar, saldırıyorlar, bir yığın mianı üstümüze sürdüler. İnsan haklarıcısı, mazlumcusu, rnek, örgüt, bir tek kişi, arayıp, mektup, faks gönderip, rdeşim kimlerdir, neden, diye sormadı. Tahminim buinlerde kafalarını kaşıyacak vakitleri olmadığı için açıp kamadılar. Ama tek bir kişi sormadı. Öğrenmek istememeraktan olsun telefon etmedi.

O halde, sesimizi duyan yok, bakan yok, ilgilenen hiç k. O halde, medyayı yöneten solcu ağbiler, yukarda adı çen kurum, örgüt, dergiler sonunda başardı...

O halde, bitirelim. Bitiyor, zaten. Az kaldı, şunun şurası, ıllar hızla iniyor, birkaç yıla çıkmayız. Bayrak iniyor!

Bu yazı, kendime ve sizlere bir alarm yazısıydı, olup bini gerçekliği ve açıklığıyla aleni sizlerle konuşmak yazarımızın ta kendisidir.

Beni çok seven, yılma, mücadele et, geri dönme gibi lardan başka hiçbir bok bilmeyen, mühendis, mimar, ktor, araştırma görevlisi, bankacı, reklamcı vs. gibi seçi okuyucularım üzülmesinler, onların adrenaline kitaplala da hizmet ederim.

en, gençliğin beni başüstünde tuttuğunu, bir bayrak gibi trajlardan trajlara uçurduğunu düşünüp, bilip bugüne dar coşarak, aşka gelerek yazdım. Trajlar düşüyorsa semiyoruz demektir. Üzülmeyin, önümüzdeki aylarda da k sıkı yazılarımı, korkunç kinimden parçalar izleyecek, e zevkten deliye döneceksiniz.

Kitle yazarlığı konusunda "yenilgiyi" öğrenmeliyim. Sisi muarızlarımdan, hatta beni öldürmek için yola çıkandan dahi özür dilemeyi bilmeliyim. Çünkü geniş kitleler, lk, örgütler, gençlik, kafası çalışanlar onların etrafında rvane oluyor! Biz, maçı kaybettik.

Gelelim ana fikrimize. Onların etrafında pervane oluyor ve ülkemiz yeni bir "Özal" dönemine girdi bile. Hatırla, politiksizleştirilme yıllarını. Tek bir siyaset vardı! Libezm. Kapılar açılıyor, Avrupa'ya giriyoruz, piyasa şahlıkıyordu. Sonuç: Siyaseti unutan milyonlar. Sonuç AP'tan başlayarak büyük bir sağ kuşak yirmi yıl iktidaoturuyor. Sonuç, önce Özal, sonra Demirel, Tansu, Met, Devlet Bahçeli, Erbakan ve Tayyip, işte bu dönemin zırlığı ve liberal yazarların başarısıydı...

Ülkemiz yeniden mutlak sessizlik, mutlak teslimiyet süine giriyor. UZANLAR'ı dahi yokettiler, Show TV'den ncay Özkan'ı kovdular. Şu anda ülkemiz tek kanal, tek zete çalışıyor.

Tayyip, Amerika ve liberal basınla kolkola değil sade... Tayyip artık kime cumhurbaşkanlığı sözü verdiyse, duyla da kolkola... Ülkenin mutlak hakimi...

Tek gazete. Tek TV. Yani, mutlak teslimiyet, mutlak sesik hepimize hayırlı olsun.

Laik-şeriat tartışmasını bizler de sevmiyorduk, ancak, f medyanın borçlarını ertelemek adına halkımızın bildiği siyasi tartışma türü olan laik-şeriat tartışması dahi ğmeye basılıp durduruldu.

Şimdi, Tayyip'e, cumhuriyet tarihi boyunca hiçbir başkana verilmeyen büyük desteği veren medya, Tayyip Erğan'ın belediye başkanlığı döneminde tam beş yıl, evet, n beş yıl, adını kendi gazetelerinde tek bir kez geçirmeAçın okuyun o dönemin gazetelerini. Tek bir tane Tayadı yoktur. O dönemde Tayyip'in İstanbul'a hizmetleri dece bu dergide övülerek dile getirildi.

Medyanın berdušluğu ve hep kendine yontan ordunun şına buyrukluğu bu dönemde "dizginlenmiş" ve tüm sisetler, kurumlar, "hizaya" gelmiş durumda. Adı istikrar, da ekonomide iyileşme değil... Bağımsız aydına, bağımörgütlere ve bağımsız medyaya yıllardır izin vermediklerin, başka tür fikir, başka tür siyaset bilmeyen, medyan ve ordunun ve halkın 12 Eylül sonrası çaresiz Özal'a sanası gibi, şimdi de topyekün Tayyip'e sarılıyorlar.

İşte bugün, liberaller, medya, ordu ve hatta Avrupacı solcular hem Amerikancılıklarıyla, hem Avrupacı siyasetleriyle anlaşmış durumdalar.

Bizim istediğimiz bu kuşatmayı yarmak değil çünkü buna gücümüz yetmez. İstediğimiz hiç değilse yeni yetişen beş-on gence başka bir dünya başka bir siyaset olabileceğini söylemek.

Çünkü Özal günlerinde tek bir kişi kalmadı. Kalan solcular da hidayetçi oldu, gerisi liberal, medyacı oldu.

Hiç değilse içimizden beş-on adam, dünyanın ve ülkenin ve insanın vazgeçilmez değerinin onur ve bağımsızlık olduğunu bilsin.

Dünya bilimsel kaos içinde. Dünya siyasi kaos içinde. Batının felsefeleri piyasadan başka değer üretemiyor. bireyler, yurttaşlar gitti, müşteriler, tüketiciler denen yeni bir tür geldi. İnsanlar dünyamızı terketti. Batının akademileri "insansız" ve "siyasetsiz" bir bilim içinde boğuldu, çıkış yok. Batının mektepleri insan onurunu kapitalist piyasaya peşkeş çekti, Kanser ilaçlarıyla nükleer silahlar aynı gayeye hizmet ediyor.

Bilim, ilerleyemiyor, siyaset, felsefe yere çakıldı. Kaos, bilimden sinemaya, TV'den ilkokullara her yeri sardı. Nasılsa "kaos" var diye akademisyenler vur çalsın eğlenip o partiye bu medyaya koşup duruyor. Nasılsa kaos var diye milyonlarca işsize ciddi tek kelime söyleyen kalmadı. Şöhret kimse, tanınan kimse, filozof da o, bilim de o... Kaos yeryüzünün tüm kültürlerini ve üniversitelerini paramparça etti... Ve nihayet kaos, mutlak iktidarına yol alıyor!..

Artık göbek mi atarsınız, kına mı yakarsınız bilmem, siz kazandınız, bayrak yavaş yavaş iniyor!..

Kaosu altedecek olan, siyasetin ve bilimin temeline insan açlığını, gözyaşını, ekmeğini, köleliğe ve sömürüye karşı savaşını, yani insanlık onurunu koymaktır.

Yıllardır bu sütunda boyun eğenlerle, eğmeyenler arasındaki farkı gösterirken amacımız direnenleri, ayakta kalanlara, davasından dönmeyenleri ödüllendirmek, bir bayrak gibi dalgalandırmaktı... Boyun eğmediğimiz için, tarihten ülkeden silmeye çalıştılar. Hiçbir totaliter, diktatör zalim rejimlerde yaşanmayacak denli akılalmaz bir sansür ve yokedilme siyasetinin mağdurları, kurbanları olduk...

Şimdi bu susanlar, oturanlar, gizlenenler, yatanlar, yani, kaosu hazırlayan bu katiller, bu Özal'a Özal, Demirel'e Demirel, gelene bey, gidene ağam diyenler, hepsinin dergilerinden maaş alanlar, medyada solculuk oynayanlar, yani, maaşsız kalmamışlar, yani tekkesini aşamamış aydınlar, yani particiliğini aşamamış aydınlar, örgütcülüğünün kurbanı aydınlar, ağbicilikğini aşamamış aydınlar, şeyhlerini aşamamış aydınlar, patronlarını aşamamış aydınlar, hasetlerini aşamamış aydınlar, hem bankacı hem solcu, hem Aydın Doğancı, hem Dinç Bilginci, hem devrimci aydınlar, hem Avrupacı, hem küreselleşmeci hem yoksullara içi parçalanan aydınlar...

Kaosu bunlar hazırladı... İngiltere'de, Fransa'da, dünyanın dört bir ülkesinde de bu bilimin, siyasetin düğümlendiği bu amansız kaosu bu vicdanları, ahlakları beş para etmez insanlar hazırladı... Ahlakla dalga geçtiler. Vicdanla göbek attılar... Bir de üstüne süslü dergiler çıkarttılar...

Bu insanlar şimdi bağımsız dergi gazete çıkartabilir mi?

Bal gibi çıkartırlar, bunun adı: Kaos!... Herkes her türlü ahlaksızlığı yapmakta serbesttir!..

Bunun adı Kaos, kimsenin utanması sıkılması yoktur!..

Bunun adı kaos! Ahlakın ve direnişin ve vicdanın dibine kibrit suyu dökenler, işeyenler, sıçanlar, herkes "ahlak" sahibi olabilir!

Bunun adı Kaos!..

Ortada hayat kalmadığı için, artık oscarlarını fantastik filmlere veriyorlar...

* * *

Hep söylerim eski arkadaşlarıma. Davayı kaybettik diyorsanız, neden habire çocuk yapıyorsunuz. Babamız niye yaptıysa, diyorlar. Evet, atalarımız düzinelerce çocuk yaptı, ama bakın, Anadolu'nun her bir şehrinde hala çürük bir miğfer gibi duruyor kaleleri, çocukları sonra yaptı...

Bazen meydanlara gideriz alkışlar, çiçeklerle... Sorarım arkadaşlara. Atlar üzerinde bu tunçtan heykelleri... Alkışlayacaksak kahramanları bu meydana biz niye geldik? Atlar kalsın, üstündekileri indirelim. Yoksa bir insan niye gitsin alkışlar, çiçeklerle meydanlara...

Ve yol boyu maç kuyruğu gibi dizilmiş dokuz yaşında dilenci çocuklar. Bir yaz günü kadar güzel herbiri. Ve sığırcık sürüleri kadar çoklar. Sorarım arkadaşlara. Bunlar ebediyete kadar dilenecek ve biz bu sokaklardan hep yere bakarak mı geçeceğiz?..

Ne diyecek arkadaşlarım, maaşları fena değil, keyifleri gıcır, Nihat'ı bulsak, ayaküstü biraz laflasak, dertleri.

Bilmem ne diyecekler, baharla dili çözülen bu ırmaklara... Artık üç milyona düzüşen yüzbinlerce bu onaltı yaşında kızlara?

Sert sözleri bitti erkeklerin. Birer birer iniyor bayraklar. Bilmem rüzgar artık nerden esecek!

Söyle güvercin, sen söyle bu işin doğrusu nedir?

Bazen de koluna girerim arkadaşlarımın, hani lisede okul kınp derelere kaçmıştık, hani derelerin kıyısında çürümüş yaprakların üstünde çiğ tanelerini görüp çığlık çığlığa kalmıştık...

Hani, şimdi köpek çıksa deyip birbirimizi korkuturduk... Sen korkaksın oğlum, hayır ben korkmam diye takılırdık. Ve sahiden köpek çıkar hepimiz ayrı bir yöne panikle kaçışırdık...

Hatırlatırım arkadaşlara. Hepimiz korkmuştuk ve hepimizin korktuğunu hepimiz görmüştü... Utanarak her birimiz yere bakıp, oğlum bak, bir daha köpek çıkarsa, anlaşalım, hep birlikte üstüne çullanalım... Başka şansımız yok... Söz mü?

Söz!

Sözünüzü ikiyim!...

Nihat Genç

Akşamsefası

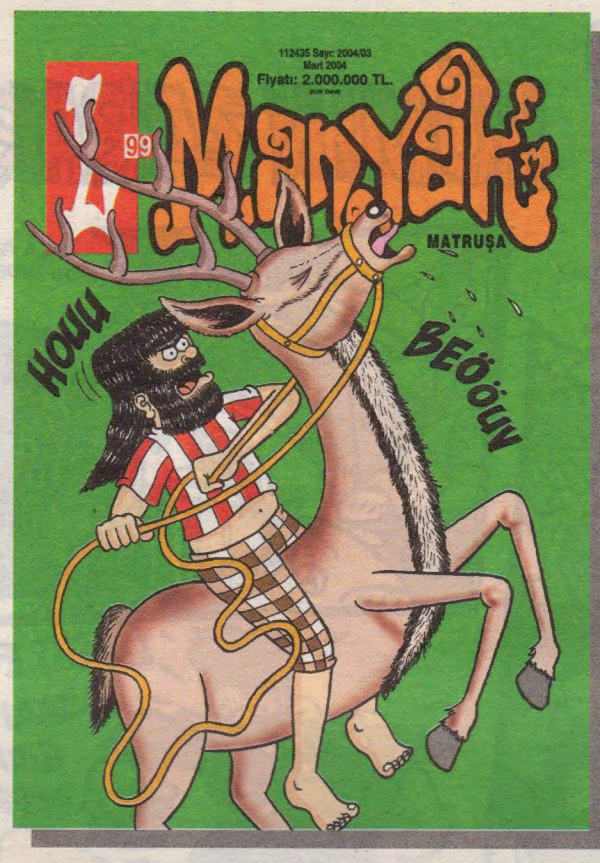

Kaçak bir yolcudur edebiyat

Harmantimedya, **Mihri Belli,** Grup Yorum, **Yalçın Küçük,** Gündüz Vassaf, **Kaan Ertem,** Dr. Nusret Kaya, **Hip-Hop dünyası,** Beşiktaş Çarşı, **Psikomotor,** Kaan Sezgin, **Behiç Pek,** Ahmet Sümbül, **Oktay Taftalı,** Yonca Poyraz Doğan, **Ata Erad,** Barış Mutlu, **Mehmet Hasgüler,** Pembe Panter, **Akıl Alan Haberler,** Uçurtan Yorumlar, **Tuhaf Ropörtajlar... Hepisi** *yeniHarman*'da

LeMan, L-Manyak, Atom, Yeniharman, Kaçak Yayın, Cadde, kitaplarımız, albümlerimiz, ciltlerimiz, dergilerimiz, posterlerimiz, bilimum baskılı ürünlerimiz, tepsiler, muglar, tişörtler, çıfıtlar, incik cıncıklarımızla tam takım Bursa'ya misafiriz...

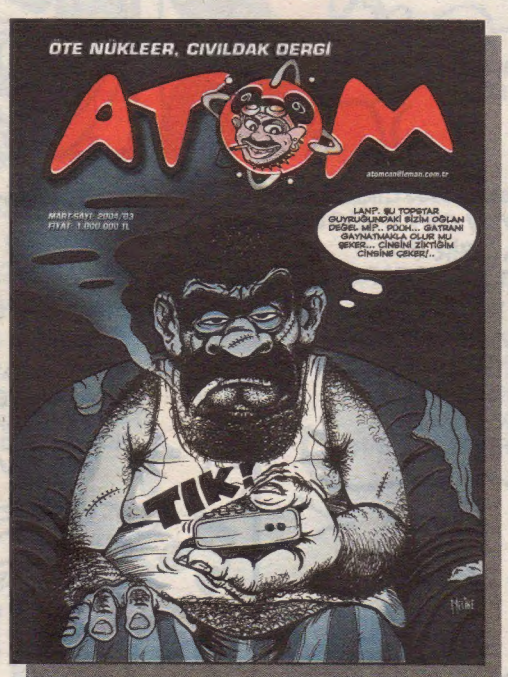

LeMan

SAYI: 643
5 MART 2004
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

- Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
- İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
- Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
- Yazışleri Müdürü: Zafer AKNAR

● **Yazar ve Çizerler:** Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Atilla ATALAY ● Can BARSLAN ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Cezmi ERSÖZ ● Ramize ERER ● Kaan ERTEM ● Metin FİDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Güneri İÇOĞLU ● Lütfü OFLAZ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİROĞLU ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Feyzi ÖZŞAHİN ● M. ÖZKANOĞLU ● Vacip ÖRGER ● Behiç PEK ● Sefer SELVİ ● Derya SAYIN ● Özge SAMANCI ● Galip TEKİN ● Mahmut TİBET ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Ahmet YILMAZ ● **Sayfa Sekreterleri:** Aydın ŞAHİN Bayram USLU ● **Bilgisayar Tasarım:** Cebrail OKÇU ● Murat YÜCEŞAN ● Mert HOŞGÖR ● Fikret ÖZDEMİR ● **Kaligrafi:** Şevki SAYIŞMAN ● **Renk Ayrımı:** M.ÖZKARA ● Ali Ekber USLU ● **Montaj:** Kadri ÇAVUŞOĞLU ● Engin ÖZDEMİR ● **Satış:** Cengiz KOCALI ● **Müessese:** Ali YAVUZ ● **Matbaa Sorumlusu:** Tanju KİRTE ● **Tel:** 0.212.292 95 65 (4 Hat) ● **Fax:** 0.212.245 38 06 ● **Abonelik için Tel:** 0.212.292 95 65 (140) ● **Baskı:** LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx) ● **Genel Dağıtım:** BBD Merkez ● **Adres:** Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No: 47 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve İnternet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

KOZALAK

HÜMİN ZARARLISI

ÇAĞÇAĞ

Akşamsefası

hisseli harikalar
bokubok@hotmail.com
kemalkenanergen

Markiz : Paşazı nasıl pasaj haline getirmişler lan valla helal olsun...

Ebe Hatası : Dişçi olsa, kimse çürük bişey çektiği için kendisine lolo yapmıycaktı. Demek ki en büyük hatası ebe olmakmış salağın. (Şaka lan şaka. Yetenekli ebeler lütfen kıllık çıkarmasın da mizahtan soğumayalım)

Aparkat : Sağ yumruk alana sol yumruk bedava...

Sessiz Arf : Adından da kolaycacık anlaşıldığı gibi bu arf H'dir...

Yahşi : Güzel ama vahşi...

Moral : Yerli malı olanları çok çabuk bozuluyo...

Koyun : Çıplak kucak...

Hardal : Manyak şokellası... (Bu da şaka lan şaka. Beyaz Adanalılar lütfen kıllık çıkarmasın da mizahtan soğumayalım)

Kampüs : Karar ver lan. Kamp mı, üs mü?..

Şakşakçı : O sesi alkışlayarak çıkardığı ne malum? Belki hem paramızı aldı hem de başkan adayımıza bakıp otspir çekiyo şerefsiz?.. (Bu zaten şaka lan valla bak. Başkan adayları lütfen kıllık çıkarmasın da mizahtan soğumayalım)

Zırnık : Gıdım'ın onda biri...

Limuzin : Dubleks araba. Alt katta şoför ve ailesi, üstte ise patron ve mahdumları oturur. Ama onlar isterlerse uzanabilirler de tabi...

İnşallah : Allah'a emrivaki yaptığınızın bilmem farkında mısınız?..

Kerata : Kaplumbağa yavrusu... (Bu da şaka ama isterse çevreciler kıllık çıkarabilir. Nasıl olsa onları kimse iplemiyo. Hahaha. Şaka şaka. Hahaha...)

Babayiğit : Ne diyosun be. Annen de cadalozdur senin...

Müstakbel Damat : Puştun niyeti belli işte. Kız babası olsam ağzına burnuna sıçmıştım...

Etik : Entel ahlakı... (Şaka lan şakaa)

Papatya Falı : Çiçekten ne istiyosun hayvanat? Gidip direk kıza sorsana...

Vites Kolu : Kolu ordaysa bacağı da arka koltuğun oralarda biyerdedir. Dikkatli oturun bence...

Eleman : Yüz göz olunmuş personel...

Sinir Krizi : Ne münasebet. Tam tersine hasta pek neşeli görünüyor. Taburce edelim gitsin. Ama bunu ona siz söyleyin...

Büstiyer : Besili sütyen...

Kuşe Kağıt : Şu Fransızlar'da az sapık değil haa. Kağıt parlak diye de yani tööbe estağfrullah. Amin...

Keçi Leblebileri

Yaprak A. - Nişantaşı : Kemal sen Beyoğlu'nda kaşının üstünde permatikle gezinen kadını tanıyo musun?..

Serdar A. - Bornova : Çok yaşa da, bi daha hapşırırsan geberticem bak haberi olsun...

Arzu E. - Antalya : Ay insan marul yeyip kilo alır mı hiç yaa. Neye diyet neye kısmet işte?..

Mehmet E. - Çankırı : Ah ulan paran olucak, gidip küçük bi Anadolu kasabasına yerleşicen...

Özlem Ö. - İstanbul : Aşkım, musluğun cuntasını ne zaman değiştiricen?..

İrfan D. - Gebze: Ulan ne inatçı kızmış be abicim. Nuh diyo, çimento demiyo.

Bizim Kasım - Beyoğlu : Maslak görmeyeli amma gelişmiş lan. Dev yarasa binalar dikmişler.

RMY - Arnavutköy : Bigün de havaalanına daldım elimde silahla...

04

daral&timsah

tripanazomigambiyetsizler

AY TİMSAH ANUNA GOYİM SENİ EMİ?..BÖYLE DE TAKVİM Mİ OLURMUŞ...YANİ ŞİMDİ ORTAOKULLUSU VAR, LİSELİSİ VAR ÇOCUKLAR BOZULMASIN?..

AY ŞİMDİKİ ORTAOKULLULAR, LİSELİLER CİN GİBİ... İNTERNETTEN HER BİR BOKU BİLİYOLAR...ZATEN CİNSELLİK DERSLERİ DE BAŞLADI DEEER-MİŞİM... PRELLİ TAKVİMİ İÇİN KIZLAR SOYUNUYO DA BUNUN İÇİN NEDEN OLMASIN YAANİ!.. AYRICA BU BİRAZ EŞTETİK BİR ŞEY...

SUS ULAN PRELİ TAKVİMİNDEKİ KIZLAR SENİN GİBİ TAKOZ MU?.. ŞEKİL BOZMASI ...BİR TASARIMDIR HATTAT TİMSAH EFİDİDEN DİZAYN ÇAĞINA ÇILGINCA BAKATKI...KAFAMI KARIŞTIRANI İSKERİ Bİ DAKKA SAKİN OLUN...BENİM BURCUM KASIM'DAYIM... AKREBİN GÜNLÜĞÜ AHAHA!.. VERENGÜL'CÜĞÜM DÜN İSCAK İSCAK ENSEME DEĞİP TAHRİEDİYO UZAKLAŞ...BİZ HAYDARMEN KUŞAĞIYIZ...FULL LİBİDO!.. OVER DOZ TESTESTERO!.. AH BE HAYDAR ABİM OLU DA TELEVİZYON BİBLU YAPTILAR SONUNDA

ABİ BİZ DE MADONNA KUŞAĞIYIZ... AH GÜZELİM ÇOCUĞUNU DA YAPTI, KARİYERİ DE, PARAYI DA... KOCAYI DA...FİZİK DERSEN YILLARA MEYDAN OKUYOR... AH PARDON POPOM YİNE DEĞDİ...BİLEREK YAPMADIM... AY SEN DE BÜTÜN VÜCUDUNDAN TAHRİK OLUYOSAN BEN NAAAPİM ...BAK DARAL NASIL DA SAKİN SAKİN DURUYO!..

TABİ SAKİN DURUUUR... BİRAZ ÖNCE BİR GÜZEL SAKİNLEŞTİRDİM TABİ...İNANMAYACAKSINIZ AMA ÇOK ÇALIŞKAN BİR YATAK HAMARATI... MAL DA SAĞLAM. TİMSAH SOYUP ŞUNUN ALETE DE YAZSANA, BÜTÜN TAKVİMİ ALIR VALLA...PISST DARAL KONUŞSANA! MMM TABİİ! SENİ MAYMUN SENİİİ!.. SENİ AZMANYA CANAVARI, SEVİMLİ ŞEY!..

AY DARAL İĞRENÇSİN BİR DE BANA YAZILIYO.. BİRAZ EVVEL ÜZERİNDE KALP ÇİZİLİ ELMA VERDİ!..

AA ARKADAŞLAR TAKVİM OKURUNA İYİ SENELER DİLESEK Mİ?..TAKVİM URU DA NE SAÇMA OLDU YAAA!.. SAH 12 ARALIK DOĞUM GÜNÜM NEREME DENK GELDİ, BİR DOKUNUR MUSUN ?..

SAKATA DENK GELDİ AŞKIM DOKUNAMAM!..

nisan

mayıs

temmuz

ağustos

eylül

ocak

haziran

şubat

mart

aralık

kasım

ekim

BİRA